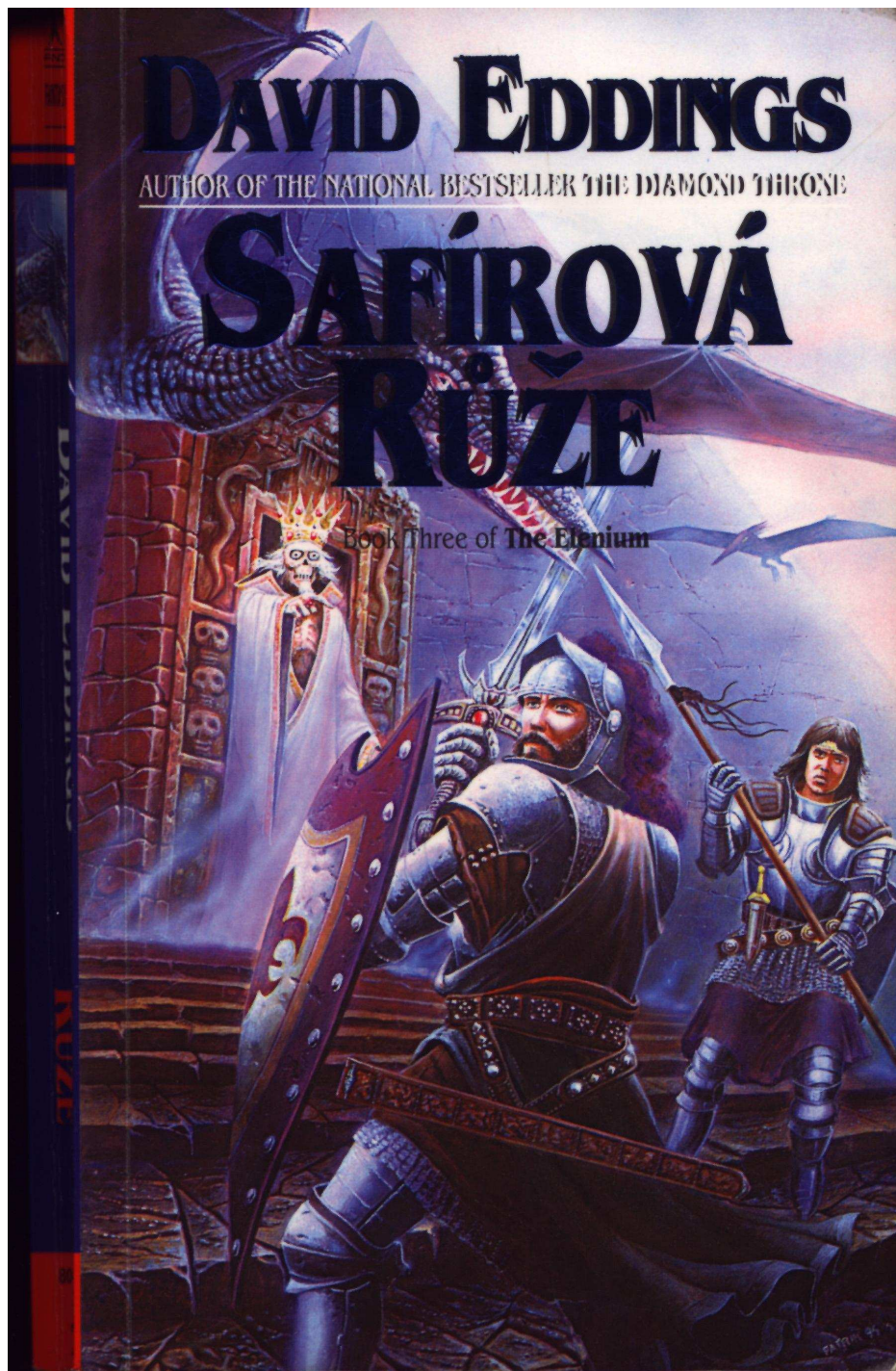


DAVID EDDINGS

AUTHOR OF THE NATIONAL BESTSELLER THE DIAMOND THRONE

SAFÍROVÁ RŮŽE

Book Three of The Elenium



DRSNÝ BOJ O BHELLIOM JE DOBOJOVÁN. Hrdina Sparhawk třímá v ruce zázračný kámen, který může vrátit život mladé královně Ehlaně. Zbývá překonat nástrahy zpáteční cesty, které budou děsivé. Neboť Sparhawk drží tu nejmocnější věc na světě.

Od této chvíle se rozvíjí závěrečný díl strhující Eddingsovy trilogie Elénium. Ságy, která si podmanila americké publikum a zaujala čestné postavení mezi superšpičkou literatury žánru fantasy.

Právem, neboť Eddings dokázal vytvořit nádherný paralelní svět, založený na přesné mystice středověkých reálií. Dokázal neopakovatelně zosobnit věčný boj dobrého a zlého principu, ve své fantazii stvořil reálné paralelní země včetně autentické historie a dopodrobna popsaných odlišností.

Co však nad to: Elénium je příběhem rytířské cti a hrdinství ve službě dobré věci. Poutí Sparhawka a jeho vtipných přátel je dějem sama o sobě, rozvíjí se se stejným spádem a přitažlivostí jako nejlepší dobrodružné knihy. Zdrojem napětí jsou přesně vystižené situace, příběh nemá oddychová místa.

Sparhawkova mise, která začala jako nebezpečné detektivní pátrání po léku pro královnu, je však podstatnější. Jen neúplatná čest a nechybující meč jsou tím, co rozhoduje v prastarém sporu démona Azashe a dětské bohyně Aphrael. Na špičce hrdinova meče visí osud celé Elenie. Zvítězí lidský řád, nebo strašlivé síly chaosu, které z lidí činí služebníky zbavené vůle a vystavují je nesmírnému utrpení?

Na hranicích Elenie se šikují vojska Azashových věrných, kteří ve jménu svého pána pohrdají smrtí. I uvnitř civilizace má prastarý krutý bůh své služebníky, kteří potřebují jeho podporu, aby získali světskou moc.

Sparhawk a jeho druhy čeká cesta přes celý rozbouřený kontinent a Azashovy stvůry jsou jim v patách. Proti síle a intrikám mají hrdinové jen svůj důvtip a sílu. A dobrou bohyni, která jim snad pomůže v nouzi nejvyšší.

**David
Eddings**

**Book Three
of The Elenium**

**SAFÍROVÁ
RŮŽE**

THE SAPHIRE ROSE

Book Three of The Elenium

Copyright © 1991 by David Eddings

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1995

Translation © Vlastimil Zuzka
and Zdeněk Böhm, 1995

Cover Art by Jan Patrik Krásný

ISBN 80-85782-23-5

Distribuce - LA, spol. s r. o.,
Žateckých 10, Praha 4 140 00
Tel.: (02) 423 523

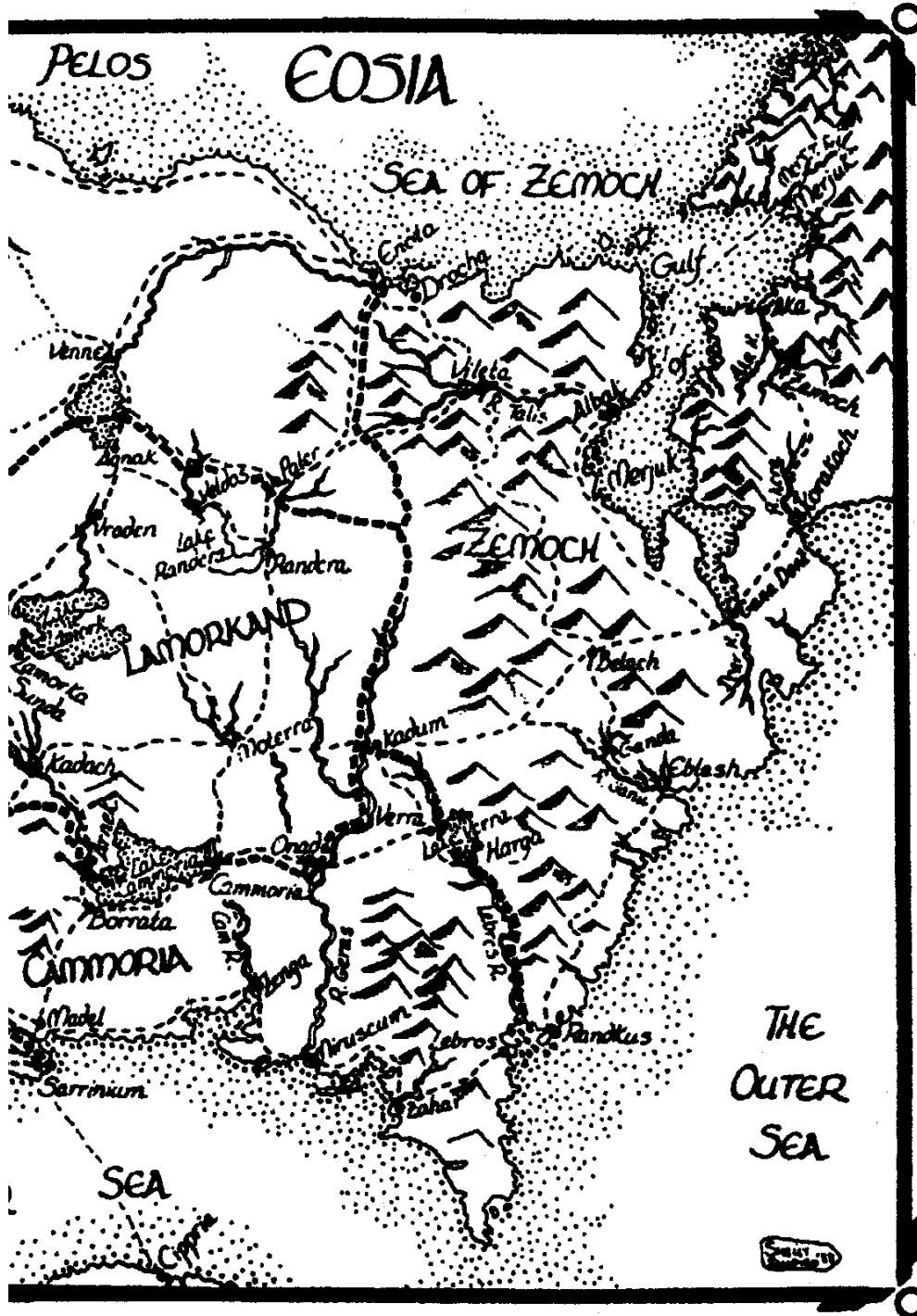
Z dodané sazby vytiskly
Tiskárny Vimperk spol. s r.o.

Autorova poznámka: Moje žena mě požádala, že by ráda napsala pro tuto knihu dedikaci sama. Jelikož ji v mnohém ovlivnila, mám za to, že její žádost je oprávněná.

*Rozpřáhl ses až k nebesům a jejich oheň
Jsi snesl na zem.*

*S láskou
Já.*





PROLOG

Otha a Azash - Výňatek ze *Stručných dějin Zemochu*.
Uspořádala a vydala katedra dějin Univerzity Borrata.

ELÉNOVÉ POSTUPNĚ MIGROVALI NA ZÁPAD v závěsu za invazní vlnou elenofonních obyvatel stepí centrální Daresie, ležících jižně a vytlačovali řídce rozptýlené Styriky, obývající Eosijský kontinent. Kmeny, které se usadily v Zemochu, byly historicky mladší a mnohem méně pokročilé než jejich západní příbuzní. Jejich ekonomie a sociální organizace byly prostinké a jejich městysy primitivní ve srovnání s metropolemi, které rychle vyrůstaly ve vznikajících západních kralovstvích. Klima v Zemochu bylo navíc mírně řečeno nehostinné a život zde probíhal na hranici pouhého přežití. Církev nenašla v této chudé a nepřívětivé oblasti nic, co by bylo hodno většího zájmu; výsledkem bylo, že hrubé kostelíky v Zemochu většinou neměly duchovního pastýře a jejich prosté obce věřících byly zanedbané a bez dozoru. Obyvatelé Zemochu tak byli nuceni hledat plnění svých náboženských tužeb jinde. Jelikož v celé oblasti bylo jen velmi málo elénských kněží, kteří by dohlíželi na dodržování církevního zákazu stýkat se s pohanskými Styriky, vzájemný styk se stal běžný. Když prostí elénští venkované zjistili, že jejich sousedé mají značný prospěch z užívání tajného umění, bylo takřka přirozené, že se rozbujelo odpadlictví od víry. Celé elénské vesnice v Zemochu konvertovaly k styrickému panteismu. Otevřeně se budovaly chrámy a svatyně, zasvěcené tomu či onomu lokálnímu bohu a temné styrické kulty se pěstovaly víc a víc. Vzájemné sňatky mezi Elény a Styriky byly běžné a na konci prvního milénia už nemohl být Zemoch v žádném smyslu považován za pravý elénský národ. Staletí a intimní styk se Styriky v Zemochu dokonce tak deformovaly elénský jazyk, že západní Eléni mu sotva rozuměli.

Stalo se v jedenáctém století, že mladý pasák koz z horské vesnice v Gandě, ve středním Zemochu, zažil zvláštní a ve svých důsledcích převratné setkání. Když hledal v kopcích zatoulanou kozu, natrefil mladík jménem Otha na skrytou, divokým vínem zarostlou svatyni, kterou kdysi dávno postavil jeden z mnoha styrických kultů. Svatyně byla vybudována pro omšelý idol, bůžka, který byl současně groteskně zdeformovaný i podivně působivý. Jak Otha odpočíval po namáhavém výstupu, uslyšel dutý hlas, který ho oslovil styrickým jazykem.

"Kdož jsi, hochu?" tázal se hlas.

"Jmenuji se Otha," vykotal mladík přerývaně, jak si pokoušel vybavit styrický jazyk.

"Jistě jsi dospěl na toto místo, abys mně vzdal hold, poklonil se mi a vzýval mne."

"Ne," odpověděl Otha s upřímností pro něj netypickou. "Ve skutečnosti hledám jednu z mých koz."

Rozhostilo se dlouhé ticho. Pak dutý, mrazivý hlas pokračoval. "Co musím tobě poskytnout, bych přiměl tě k úctě a vzývání? Žádný tvého druhu mou svatyni nenavštívil již pět tisíc let a já prahnu po uctívání - a po duších."

V té chvíli si Otha pomyslel, že jde o hlas jednoho z pasáků, který na něj nastrojil zlomyslný žert, a rozhodl se oplatit mu stejným. "Ó," prohodil nenuceně, "rád bych byl pánem světa, žil věčně a měl asi tisíc pěkně macatých děvčat, ochotných udělat, co mi uvidí na očích, a taky horu zlata - a ovšem, rád bych našel svou kozu."

"A dáš-li pak duši svou výměnou za tyto dary?"

Otha přemýšlel. Sotva si uvědomoval, že nějakou duši má, a její ztráta by mu asi moc nepohodlí nezpůsobila. Navíc, pomyslel si, i kdyby nakonec nešlo o dětinský fórek pasáků a nabídka byla míněna vážně, nesplnění byt' jen jediného z jeho nemožných požadavků by celou smlouvu rušilo. "Tak dobrá," souhlasil s lhotejným pokrčením ramen. "Ale nejdřív bych rád viděl svou kozu - jen jako projev dobré vůle."

"Popatři za sebe, Otho," přikázal hlas, "a viz to, co jsi ztratil."

Otha se otočil a vskutku, stála tam zaběhlá koza, líně přežvykovala a zvědavě po něm pokukovala. Rychle ji přivázal ke křovisku.

V jádru byl Otha průměrně zkažený mládenec. Bavilo jej trápit bezbranná stvoření. Liboval si v drsných kanadských žertících, drobných zlodějnách, a kdykoli to bylo bez rizika, rád tak trochu znásilňoval osamělé pasačky, které o to vlastně samy stály. Byl lakomý a povrchní a měl značně přehnané mínění o vlastní chytrosti.

Zatímco přivazoval kozu ke keři, rychle přemýšlel. Když to podivné styrické božstvo mohlo na požádání dodat ztracenou kozu, čeho všeho bylo asi schopné? Otha usoudil, že by mohlo docela dobře jít o životní příležitost. "Dobrá," prohlásil s předstíranou prostomyslností, "jedna modlitba - protentokrát - za tu kozu. O duších a královstvích, bohatství, nesmrtelnosti a ženských si můžeme promluvit později. Ukaž se mi. Nehodlám se klanět jen tak do vzduchu. Mimochodem, jak se jmenuješ? Potřebuju to vědět, abych se mohl správně pomodlit."

"Jsem Azash, nejmocnější ze Starých bohů a staneš-li se mým služebníkem a povedeš-li ostatní k mému uctívání, zaručím ti více, než jsi žádal. Povýším tě a zahrnu bohatstvím, jaké si ani neumíš představit. Nejpůvabnější panny budou tvé a tvůj život bude věčný. K tomu pak získáš moc nad světem duchů, jakou dosud žádný smrtelník neměl. Vše, co žádám na oplátku, Otho, je tvá duše a duše těch, jež ke mně přivedeš. Má touha i osamělost jsou velké a má odměna tobě bude také taková. Pohlédni teď na mou tvář a zachvěj se hrůzou."

Vzduch kolem modly se zavlnil a nad hrubě tesanou podobou spatřil Otha skutečného Azashe. V hrůze couvl před hroživou postavou, která se před ním náhle zjevila, a poníženě padl na zem. Zašlo to moc daleko. Otha byl v jádru zbabělec a také se bál, že by nejrozumnější reakce na Azashovo zjevení - okamžitý útěk - mohla odporného boha vyprovokovat k nějakým hodně nepříjemným akcím vůči němu, a Otha se o svou kůži velice obával.

"Modli se, Otho," škodolibě se ozvala modla, "mé uši žízní po tvém vzývání a obdivu."

"Ó, mocný - ehm - Azashi, že ano? Bože všech bohů a Vládce světa, slyš mou modlitbu a přijmi mou poníženou úctu. Jsem jako prach před tebou a ty se tyčíš nade mnou jako hora. Vzývám tě a ctím a děkuji ti z celého srdce za návrat té mizerné kozy - z které vymlátím duši, jen co se dostanu domů." Třesoucí se Otha doufal, že modlitba Azashe uspokojí - nebo alespoň zaujme natolik, aby mohl utéct.

"Tvá modlitba je uspokojivá, Otho," uznal bůh. "Tedy jen taktak. Časem nabudeš větší dovednosti v mém uctívání. Teď si jdi po svých a já si vychutnám tvou neumělou modlitbu. Vrať se opět zítra a já ti poodhalím své další úmysly."

Když se Otha plahočil domů se svou kozou, přísahal, že se nikdy nevrátí. V noci se ale převaloval na hrubém slamníku ve své špinavé chatrči, kde žil, a v hlavě mu žhnuly představy bohatství a ponížených, ke všemu svolných žen, s nimiž by mohl bezuzdně ukájet svůj chtíč. "Uvidíme, jak se to vyvrbí," mumlal si pod fousy, když úsvit ohlásil konec neklidné noci. "V nejhorším můžu vždycky utéct."

A tak se stal prostý zemošský pasák koz žákem Starého boha Azashe, boha, jehož jméno by Othovi styříctí sousedé ani nevyslovili, jak se ho obávali. Během staletí, která následovala, si Otha postupně uvědomoval, jak naprosté se stalo jeho zotročení. Azash ho trpělivě vedl od prostého vzývání k praktikování zvrácených rituálů a ještě dál, do říší duchovních obludností. Z původně naivního a jen mírně odpudivého pasáka koz se stal nerudný a zádumčivý chlap, jak se hroživý bůh hltavě živil jeho duší i myslí. Žil už několikrát déle než normální smrtelníci, jeho údy chřadly, zatímco jeho tělich kynul a hlava plešatěla. Postupně jeho plet' zbledla a zbělela, neboť se děsil slunce. Velice zbohatl, ale jeho bohatství jej netěšilo. Ochotných konkubín měl desítky, ale jejich půvaby ho nechávaly chladným. Tisíce tisíců přízraků, skřetů a kreatur nejzazších temnot sloužily jeho nejmalichernějším vrtochům, ale už v sobě nedokázal vykresat dostatek zájmu, aby jim poroučel. Jeho jedinou radostí se stalo pozorování a vychutnávání bolesti a smrti, když pro jeho pobavení jeho nohsledi mučili, zabíjeli a hanobili třesoucí se těla slabých a bezbranných. V tomto ohledu se Otha nezměnil.

V prvních letech třetího tisíciletí, poté, co slimákovitý Otha dovršil devět set let svého věku, poručil svým pekelným poddaným, aby přenesli Azashovu primitivní

svatyni do města Zemoch na severní vysočině. Byla vytvořena obrovská podoba strašlivého boha, která obklopovala svatyni, a kolem byl vystavěn rozsáhlý chrám. Vedle chrámu, a propojen s ním labyrintem chodeb, stál jeho vlastní palác pokrytý pláty tepaného zlata a vykládaný perlami, onyxy a chalcedony, s pilíři korunovanými jemně vyřezávanými hlavicemi z rubínu a smaragdu. Zde se lhotejně prohlásil za císaře celého Zemochu, přičemž mu sekundoval hromový, ale poněkud výsměšný Azashův hlas, dunivě hřímající z chrámu a jásavě pozdravovaný hordami vyjících démonů.

Tak se započala strašná hrůzovláda v Zemochu. Všechny opoziční kulty byly nemilosrdně vyhlazeny. Oběti novorozeňat a pannen šly do tisíců, Eléni i Styrikové byli násilím donuceni konvertovat na víru v Azashe. Othovi a jeho pochopům trvalo skoro jedno století, než své zotročené poddané zbavili posledních stop slušnosti a svědomí. Krvavý chtíč a zběsilá krutost ve společnosti zdomácněly a rituály, vykonávané před oltáři v Azashových svatyních, byly čím dál degenerovanější a obscénnější.

V jedenadvacátém století usoudil Otha, že je vše připraveno pro dovršení konečného záměru jeho zvráceného boha, a shromáždil své lidské armády spolu s jejich temnými spojenci na hranicích Zemochu. Po krátkém odpočinku, kdy on i Azash sbírali síly, Otha udeřil a vrhl své voje dolů, na pláň Pelosie, Lamorkandu a Cammorie. Hrůzy té invaze se vymykají popisu. Krutost sama nedokázala ukojit zběsilost zemošských hord a popis strašlivých zvěrstev nelidských kreatur, které doprovázely invazní armádu, nelze ani uvést. Hory lidských hlav se vršily, zajatci byli zaživa opékáni a poté snědzeni, cesty a silnice lemovaly kříže, šibenice a kůly, plné obětí. Obloha zčernala hejny supů a krkavců, vzduch čpěl pachem spáleného a hnijícího masa.

Othova armáda vytáhla sebevědomě do pole, přesvědčena, že její pekelní spojenci snadno přemohou jakýkoli odpor. Nepočítali však se silou rytířů Církve. Velká bitva se strhla na pláních Lamorkandu, na jih od Randerského jezera. Čistě fyzický boj byl sám o sobě titánský, ale válka nadpřirozená, zuřící na pláni, byla ještě nesmírnější. Duchové a přízraky všech představitelných tvarů se zapojili. Vlny nejčernější tmy a stěny duhových barev se přelévaly přes bitevní pole. Oheň a blesky se řítily z nebes. Celé pluky se propadly do země nebo byly spáleny na popel. Ohlušující hřmění se valilo od obzoru k obzoru, země praskala zemětřesením a výtrysky žhavé lávy, která se lila ze svahů a pohlcovala bojující legie. Celé dny se armády srážely v strašlivé bitvě na krvavém poli, až zvolna, krok za krokem, byli Zemošané zatlačováni zpět. Hrůzy, které Otha vrhal do boje, byly jedna po druhé překonávány spojenou silou řádových rytířů a Zemošané poprvé ochutnali porážku. Jejich pomalý, zdráhavý ústup se zrychloval, až se nakonec změnil v bezhlavý úprk, když se demoralizované hordy rozpadly a prchaly do pochybného bezpečí hranice.

Vítězství Elénů bylo úplné, ale za hroznou cenu. Plná polovina řádových rytířů ležela pobita na válečném poli a ztráty armád elénských králů dosahovaly desítek tisíc padlých. Vítězství bylo jejich, ale byli příliš vyčerpaní a zbylo jich málo na to, aby pronásledovali prchající Zemochy za hranice.

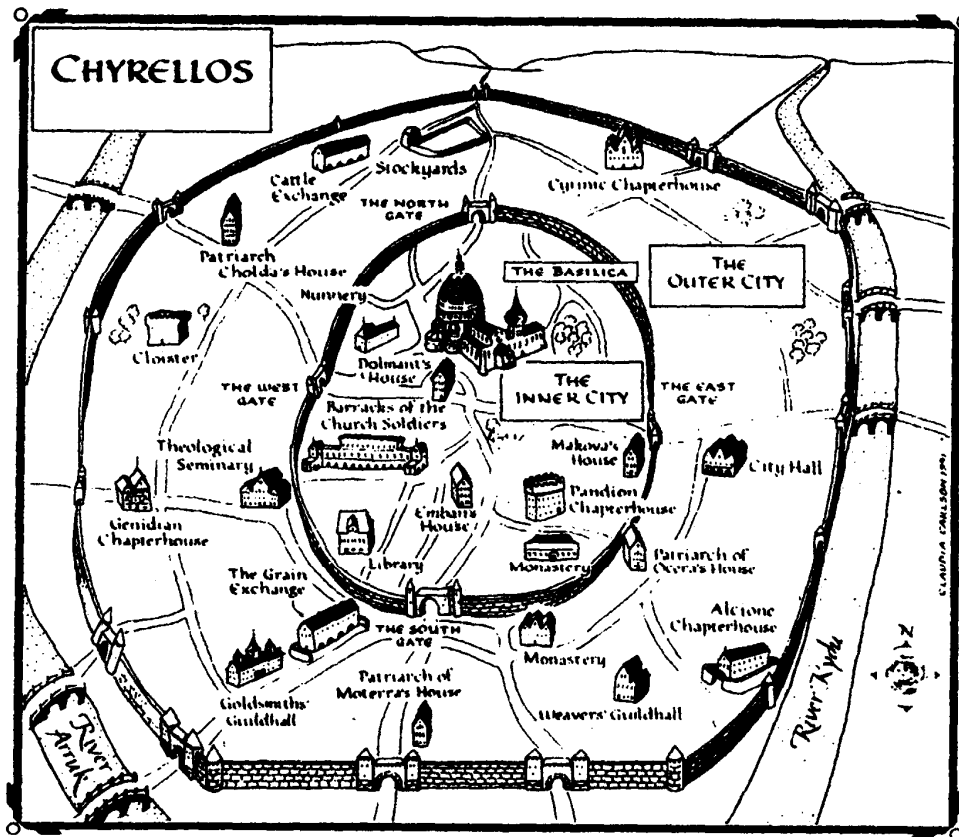
Odulého Othu, kterého už jeho povadlé údy neunesly, nesli na nosítkách chodbami labyrintu v Zemochu až do chrámu, kde musel čelit Azashovu hněvu. Plazil se před sochou svého boha, skuhral a žadonil o milost.

Po dlouhé době Azash konečně promluvil. "Naposledy, Otho," ozval se bůh hrozivě klidným hlasem. "Naposledy budu shovívavý. Musím mít Bhelliom a ty ho pro mne získáš a doneseš ho sem, neboť nevykonáš-li toho, má velkomyslnost k tobě pomine. Jestliže tě dary nedokáží přimět, by ses sklonil před mou vůlí, snad mučení bude úspěšnější. Jdi, Otho, najdi pro mne Bhelliom a vrať se s ním, bych se zbavil svých okovů a znovu nabyl své mužnosti. Zklameš-li mne, zajisté zahyneš, leč tvé umírání bude trvat miliony let."

Otha prchl, a tak se, třebaže na troskách jeho porážky, zrodil jeho poslední útok na západní elénská království, útok, který měl přivést svět na sám pokraj naprosté zkázy.

**DÍL
PRVNÍ**

BAZILIKA



KAPITOLA

PRVNÍ

NEKONEČNÝ VODOPÁD SE ŘÍTIL DO PROPASTI, která pohltila Ghweriga, a ozvěna jeho vtoku plnila jeskyni hluboce znějícím tónem, jakoby dozvukem nějakého gigantického zvonu.

Jeskyně páchla vlhkem. Mlžná vodní tříšť z vodopádu orosovala skály a vlhké kameny se leskly v mihotavých odlescích vodního proudu i v posledních záblescích Aphraelina zářivého zjevení.

Sparhawk poklekl na okraj hlubiny s Bhelliomem pevně sevřeným v pěsti. V hlavě měl prázdno a byl schopen jen klečet na samém kraji propasti, oči oslněné odlesky slunce z vodního pilíře spadajícího shora nad ním do hlubin, uši ohlušené jeho zpěvem.

Sparhawk zvolna sklonil zrak, aby se podíval na drahokam, který držel v dlani. Zdál se sice jemný, takřka křehký, ale Sparhawk cítil, že safírová růže je téměř nezničitelná. Z hlubin jejího jádra vycházela pulsující záře, temně modrá na špičkách okvětních lístků, ležící směrem ke středu až do barvy hluboké hvězdné noci. Vlivem moci růže jej začala bolet ruka a kdesi hluboko ve vědomí se ozval varovný výkřik, když se upřeně zahleděl do jejích hlubin. Otrásl se a odtrhl pohled od její vábivé záře.

Neohrožený pandionský rytíř se rozhlédl kolem sebe a iracionálně se pokusil polapit mizející zbytky světla, které otálelo na kamenných stěnách jeskyně trpasličího trolla, jakoby ho dívčí bohyně Aphrael mohla nějak ochránit před klenotem, který tak pracně a namáhavě získal a jehož se teď podivně obával. Avšak šlo o krk. Hluboko v podvědomí Sparhawk cítil, že chce držet toto jemné světlo navždy, aby podržel ducha, když ne samo drobné a nevyzpytatelné božstvo, ve svém srdci.

Sefrenie vzdychla a zvolna se vztyčila. Její tvář prozrazovala únavu a současně vzrušení. Podstoupila řadu útrap, aby dospěla do této vlhké jeskyně v Thalesii, ale byla odměněna závratným zážitkem zjevení, když pohlédla do tváře své bohyně. "Drazí moji, musíme toto místo opustit," řekla smutně.

"Nemůžeme tu ještě pár minut zůstat?" otázal se Kurik s touhou v hlase pro něj netypickou. Ze všech mužů na světě byl Kurik tím nejprozaičtějším - většinu času.

"Raději ne. Kdybychom tu zůstali příliš dlouho, začneme hledat důvody, proč zůstat ještě déle. Časem bychom pak už nechtěli odejít vůbec." Drobná, bíle oděná Styrička pohlédla s jistou nevolí na Bhelliom. "Prosím tě, Sparhawk, skryj ho a nařid' ho, aby se zklidnil. Jeho přítomnost působí na nás všechny." Pozvedla meč, který ji doručil duch sira Gareda na palubě lodi kapitána Sorgiho. Zamumlala cosi

styricky a pak uvolnila kouzlo, které rozžehlo špici meče jasnou září, jež jim měla osvětlit cestu zpátky na povrch.

Sparhawk zasunul kamennou květinu do své tuniky a sehnul se, aby zvedl oštěp krále Aldrease. Jeho řetízková železná košile mu zavoněla velmi nelibě a při dotyku s ní mu naskočila husí kůže. Hrozně rád by se jí zbavil.

Kurik se sklonil a zdvihl železem pobitý kamenný kyj, kterým proti nim mával strašlivě znetvořený trpasličí troll před svým osudovým pádem do propasti. Několikrát krutou zbraň potěžkal a pak ji lhostejně vrhl do hlubiny za jejím majitelem.

Sefrenie zdvihla zářící meč nad hlavu a všichni tři vykročili napříč klenoty a perlami posetým dnem Ghwerigovy jeskyně pokladů k vstupu na točitý ochoz, který vedl na povrch.

"Myslíš, že ji ještě někdy uvidíme?" zeptal se Kurik toužebně, když vstoupili na ochoz.

"Aphrael? Těžko říci, vždycky byla trochu nevyzpytatelná." poznamenala Sefrenie tlumeně.

Nějaký čas mlčky stoupali vzhůru ochozem, který se stále stácel vlevo. Sparhawk cítil během výstupu podivnou prázdnotu. Když sestupovali, byli čtyři, teď už jen tři. Dívčí bohyni však přesto neopustili, nesli si ji dál ve svých srdcích. Ale zneklidňovalo jej ještě něco jiného. "Existuje nějaký způsob, jak jeskyni uzavřít a zabezpečit, až se dostaneme ven?" zeptal se své duchovní velitelky.

Sefrenie se po něm pozorně ohlédla. "Můžeme, když budeme chtít, můj milý, ale proč?"

"Těžko se to dá vyjádřit slovy."

"Získali jsme, pro co jsme přišli, Sparhawk. Proč bychom se měli starat o to, zda nějaký pasák prasat náhodou nenarazí na jeskyni?"

"Nejsem si jist, že bychom neměli." Svrástil čelo, jak se snažil vyjádřit, co má na mysli. "Kdyby sem náhodou zabloudil nějaký thalesijský vesničan, nakonec by mohl najít Ghwerigův poklad. Nebo myslíš, že ne?"

"Když bude hledat dost dlouho, tak jistě."

"A pak už nebude trvat dlouho a jeskyně se bude hemžít Thalesany."

"Proč by nám to mělo vadit? Chceš snad Ghwerigův poklad pro sebe?"

"To sotva. Martel je chamtivý a lačný bohatství, já ne."

"Tak proč se tím trápíš? Co na tom záleží, jestli se tu budou potulovat Thalesané nebo ne?"

"Sefrenie, je to velmi zvláštní místo."

"Čím je tak zvláštní?"

"Je posvátné," opáčil stroze. Její vyptávání mu začínalo vadit. "Zjeví se nám tu bohyně. Nechci, aby tuto jeskyni znesvětil dav opilých hledačů pokladů. Cítil bych to stejně jako znesvěcení nějakého elénského chrámu."

"Milý Sparhawku," zvolala a náhle jej objala, "to ti trvalo tak dlouho uznat Aphraelino božství?"

"Tvá bohyně byla velmi přesvědčivá, Sefrenie," prohlásil zachmuřeně. "Otrásla dokonce i mou vírou v elénskou církev. Můžeme to tedy udělat? Myslím bezpečně uzavřít jeskyni?"

Chystala se něco říci, pak se zamračila a jen utrousila:

"Počkejte tady." Opřela meč sira Gareda o stěnu ochozu hrotem vzhůru a poodešla zpátky, až se zamyšleně zastavila na samém kraji světelného kruhu, který vrhala špice meče. Po chvíli se vrátila.

"Sparhawku, musím tě požádat o podstoupení jistého nebezpečí," řekla se slavnostní vážností. "Myslím však, že ohrožen nebudeš. Vzpomínka na Aphrael dosud pevně tkví v tvé mysli a měla by tě chránit."

"Co mám udělat?"

"Použijeme Bhelliom k uzavření jeskyně. Jsou i jiné možnosti, ale musíme se ujistit, že drahokam uzná tvou autoritu. Jsem *přesvědčena*, že ji uzná, ale musíme mít jistotu. Musíš být silný a důsledný, Sparhawku, neboť Bhelliom tě nebude chtít poslechnout a budeš ho muset přinutit."

Sparhawk pokrčil rameny. "S paličáky mám už své zkušenosti."

"Neber to na lehkou váhu. Je to cosi mnohem podstatnějšího, než co jsem kdy *dělala*. Pojďme dál."

Pokračovali dál ve výstupu po spirálovité galerii a vzdálený řev vodopádu v Ghwerigově jeskyni pokladů byl slyšet čím dál tím méně. Právě když utichl takřka úplně, zdálo se, že se jeho zvuk změnil.

Jediný nekonečný tón se rozpadl na množství zvuků, tvořících složitý akord - možná šlo o nějaký trik proměnlivých ozvěn v jeskyni. Se změnou zvuku se rovněž změnila Sparhawkova nálada. Předtím cítil cosi jako unavené uspokojení, že konečně dosáhl dlouho hledaného cíle, smíšené s pocitem posvátné bázně ze zjevení dívčí bohyně. Ted' mu však temná a zatuchlá jeskyně náhle připadala zlověstná a hrozivá. Sparhawk pocítil cosi, co nezažil od raného dětství. Najednou se bál tmy. Zdálo se, že cosi číhá ve stínech za kruhem světla ze zářícího hrotu meče, cosi beztvarého a krutě záštiplného. Nervózně se začal ohlížet. Daleko vzadu, mimo kruh světla, se cosi hýbalo. Byl to jen mžik, nic víc než záblesk hlubší, intenzivnější temnoty. Zjistil, že když se dívá přímo na to, nevidí nic, ale když pohlédl trochu stranou, bylo to tam - neurčité, beztvaré, vibrující na samé mezi vidění. Naplnilo jej to nepojmenovatelným děsem. "Bláhovost," zamumlal a šel dál, nemoha se dočkat, až dosáhnou světla nad nimi.

Bylo pozdě odpoledne, když dorazili na povrch, a slunce jim připadalo po pobytu v tmavé jeskyni oslnivě planoucí. Sparhawk se zhluboka nadechl a sáhl do tuniky.

"Ještě ne, Sparhawku," radila Sefrenie. "Chceme docílit, aby se zřítíl strop jeskyně, ale zároveň nechceme, aby nám ten skalní převis spadl na hlavu. Vrátime se dolů ke koním a tam to provedeme."

"Musíš mne naučit to kouzlo," prohodil, když se všichni tři prodrali trním zarostlou kotlinou před vchodem do jeskyně.

"Žádné takové kouzlo neexistuje. Máš drahokam a prsteny. Všechno, co musíš udělat, je dát rozkaz. Předvedu ti jak, až dorazíme dolů."

Sešplhali skalnatou strží na travnatou planinu až ke svému včerejšímu tábořišti. Slunce už takřka zapadlo, když dorazili k dvojici stanů a přivázaným koním. Faran sklopil uši vzad a vycenil zuby, když se k němu Sparhawk přiblížil.

"Co je s tebou?" optal se Sparhawk svého popudlivého válečného oře.

"Cítí Bhelliom," vysvětlovala Sefrenie. "Nemá ho rád. Postav se na chvíli stranou." Zkoumavě si prohlédla průrvu, z níž se právě vyškřábali. "Jsme tu docela v bezpečí," usoudila. "Vyndej Bhelliom a drž jej v obou dlaních tak, aby se ho prsteny dotýkaly."

"Musím stát čelem k jeskyni?"

"Ne, není třeba. Bhelliom bude vědět, co má dělat. Teď si vybav vnitřek jeskyně - jak vypadá, dojem, jakým působí i pach uvnitř. Pak si představ, jak její strop padá. Skály se řítí, balvany se valí, narážejí na sebe a vrší se. Spousta rachotu, z ústí jeskyně se vyvalí obrovský oblak prachu hnaný vichrem. Skalní hřeben nad jeskyní se propadne, jak se zřítíl strop jeskyně a pravděpodobně strhne lavinu. Nenech se tím vyrušit a měj svou představu pevně v mysli."

"Je to trochu složitější než běžné kouzlo, že ano?"

"Ano, striktně vzato to ani není kouzlo. Uvolníš magii živlů. Soustřed' se, Sparhawku. Čím přesnější představu si vytvoříš, tím mocnější bude odpověď Bhelliomu. Až budeš mít obraz jasně před sebou, poruč kamenné růži, ať to vykoná."

"Musím ho oslovit Ghwerigovým jazykem?"

"Nevím to jistě. Nejprve zkus elénštinu. Když to nebude fungovat, vrátíme se k jazyku trollů."

Sparhawk si vybavil ústí jeskyně, předsín' hned za ním a spirálový ochoz vedoucí dolů, ke Ghwerigově jeskyni pokladů. "Mám nechat zřítit i strop nad vodopádem?" zeptal se.

"Myslím, že ne. Řeka by se mohla prodrat na povrch někde níž po proudu. Když její tok zahradíš, někdo by si mohl všimnout, že už neteče jako dřív a začal by zkoumat proč. Kromě toho, ta jeskyně je něčím zvláštní, je to tak?"

"Ano, to tedy je."

"Pak ji tedy uzavřeme a navždy ochráníme."

Sparhawk si představil, jak se strop jeskyně propadá s mocným, drtivým rachotem v dmoucích se oblacích prachu a kamenné suti. "Co mám říct?" zeptal se.

"Oslov ho jako Modrou růži. Tak mu říkal Ghwerig a mohl by na to slyšet."

"Modrá růže," zvolal Sparhawk rozkazovacím tónem, "učiň, ať se jeskyně zhroutí."

Safírová růže potemněla a hluboko v jejím středu zajiskřily hněvivě rudé záblesky.

"Vzpírá se ti," řekla Sefrenie. "Varovala jsem tě před touto možností. V té jeskyni byl zrozen a nechce ji zničit. Přinuť ho, Sparhawku!"

"Učiň tak, Modrá růže!" zahřměl Sparhawk a veškerou vůli vpálil do drahokamu ve svých dlaních. Najednou ucítil příval neuvěřitelné síly a safír v jeho rukách počal jakoby tepat. Jak uvolnil moc kamene, zažil náhlé divoké vzrušení, dalece přesahující pouhé uspokojení a libost. Blížilo se téměř extázi.

Z hlubin se ozvalo temné dunění a zem se zachvěla. V hlubinách pod nimi se drtily a praskaly skalní bloky, jak zemětřesení vrstvu po vrstvě lámalo kamenné podloží. Vysoko nad rozsedlinou se začal horský útes, tyčící se nad ústím jeskyně, zvolna kácet dopředu, až se zřítil přímo do zarostlé prolákliny, když se jeho úpatí rozpadlo. Rachot padajícího útesu byl i na tu dálku ohlušující. Mocného oblaku prachu, který se vyřinul z trosek, se zmocnil v těchto horách trvale vanoucí vítr a hnál ho k severovýchodu. Pak se cosi stejně jako dole v jeskyni mihlo na samém kraji Sparhawkova pohledu - cosi temného, plného zlobné zvědavosti.

"Jak se cítíš?" otázala se Sefrenie a upřeně se na něj dívala.

"Trochu divně," přiznal. "Z nějakého důvodu se cítím velmi silný."

"Odvrať svou mysl od toho pocitu. Soustřeď se místo toho na Aphrael. Ani myšlenkou nezavád' o Bhelliom, dokud ten pocit nezeslábné. Skryj ho a nedívej se na něj."

Sparhawk zasunul safír do tuniky.

Kurik přešel pohledem od rokle k obrovské haldě trosek, balvanů a kamenné drtě, která vyplňovala kotlinu před ústím Ghwerigovy jeskyně. "Vypadá to hrozně definitivně," prohodil lítostivě.

"Taky to je," odvětila Sefrenie. "Jeskyně je teď bezpečně zajištěná. Pánové, myslte na něco jiného a neobírejte se tím, co se právě stalo, nebo budeme v pokušení to odčinit."

Kurik si protáhl svá široká ramena a rozhlédl se kolem. "Rozdělám oheň," prohodil. Poodešel k ústí rokle, aby nasbíral dříví, zatímco Sparhawk hledal v zavazadlech nádobí a něco vhodného k večeři. Když dojedli, v zamyšlení se rozsadili kolem ohně.

"Jaké to bylo, Sparhawku?" zeptal se Kurik. "Myslím použít Bhelliom." Střelil pohledem po Sefrenii. "Můžeme o tom mluvit, nebo ne?"

"Uvidíme. Pusť se do toho, Sparhawku, řekni mu to."

"Nic podobného jsem dosud nezažil," odvětil mohutný rytíř. "Náhle jsem se cítil, jako bych byl vysoký sto stop a že na světě není nic, co bych nedokázal.

Dokonce jsem se přistihl, jak se rozhlížím po něčem dalším, na co bych to použil - snad srovnat se zemí nějakou horu nebo něco takového."

"Sparhawku, dost!" zvolala ostře Sefrenie. "Bhelliom si pohrává s tvými myšlenkami. Snaží se tě zlákat, abys ho znovu použil. Pokaždé, když tak učiníš, jeho vliv na tebe zesílí. Mysli na něco jiného."

"Jako například na Aphrael?" nadhodil Kurik. "Nebo je to také nebezpečné?"

Sefrenie se usmála. "Ó ano, velmi nebezpečné. Zajme tvou duši ještě rychleji než Bhelliom."

"Tvé varování přichází trochu pozdě, Sefrenie. Myslím, že už to udělala. Schází mi a stýská se mi po ní, jak jistě víš."

"Nemusíš si stýskat, je pořád s námi."

Rozhlédl se. "Kde?"

"V duchu a v duši, Kuriku."

"To není přesně totéž."

"Musíme okamžitě něco udělat s Bhelliomem," řekla zamyšleně. "Jeho vliv a moc jsou ještě větší, než jsem si představovala." Vstala a došla si pro malý vak, který obsahoval její osobní věci. Chvilí v něm štrachala, až vyndala plátěný pytlík, velkou jehlu a klubko červené příze. Zvedla pytlík a začala na něj vyšívat podivně asymetrický karmínový vzor. V narudlém svitu ohně byla její tvář soustředěná a rty nepřetržitě ševalily.

"Nejde ti to k sobě, matičko," poznamenal Sparhawk. "Tahle strana je jiná než ta druhá."

"Tak to má být. Prosím tě, Sparhawku, teď na mne nemluv, musím se soustředit." Chvilí pokračovala ve vyšívání, pak si zapíchla jehlu do rukávu a podržela pytlík nad ohněm. Zvolna a výrazně pronesla cosi jazykem Styriků a oheň zaplál a pohasl, znovu vzplanul, v rytmu její promluvy. Pak plameny náhle vyšlehly, jakoby ve snaze naplnit pytlík. "Teď, Sparhawku," zvolala, držíc váček otevřený. "Vlož Bhelliom dovnitř. A buď neústupný. Pravděpodobně ti bude zase vzdorovat."

Poněkud v rozpacích sáhl do tuniky, vyňal kámen a pokusil se ho vložit do váčku. V duchu jej ohlušil protestující jekot a drahokam v jeho ruce se začal zahřívat. Měl pocit, jako by se ho snažil protlačit pevnou skálou, a v hlavě měl zmatek, myšlenky se mu pletly a jen jediná vystupovala jasně - že to, co se pokouší udělat, je nemožné. Zatnul zuby a zesílil tlak. S takřka slyšitelným zakvilením vklouzla safírová růže do váčku a Sefrenie rychle zatáhla zdrhovací šňůrku. Konce svázala složitým uzlem, pak vzala jehlu a prošíla ho červenou nití. "Tak," prohlásila, když ukousla přesahující konce, "to by mělo stačit."

"Co jsi to vlastně provedla?" zeptal se jí Kurik.

"Je to cosi jako modlitba. Aphrael nemůže zrušit moc Bhelliomu, ale může ji omezit tak, aby nepůsobil na nás ani na nikoho jiného. Není to dokonalé, ale je to

to nejlepší, co můžeme momentálně udělat. Později vytvoříme něco trochu trvalejšího. Dej to pryč, Sparhawk. Snaž se, abys mezi váčkem a pokožkou měl stále svou železnou košili: myslím, že by to mělo pomoci. Aphrael mi kdysi prozradila, že Bhelliom nesnáší dotek oceli."

"Nejseš trochu moc opatrná, Sefrenie?" otázal se Sparhawk.

"Nevím, Sparhawk. S ničím podobným, jako je Bhelliom, jsem doposud neměla co do činění a nedovedu si ani představit meze jeho moci. Ale co vím, to stačí, vím, že dokáže zkorumpovat kohokoli - dokonce i elénského Boha nebo Mladší bohy Styriků!"

"Kohokoli, vyjma Aphrael," upřesnil Kurik.

Zavrtěla hlavou. "I Aphrael byla v pokušení, když vynášela Bhelliom z propasti, aby nám ho přinesla."

"Tak proč si ho prostě nenechala?"

"Z lásky. Má bohyně nás všechny miluje a vzdala se Bhelliomu z lásky k nám. Bhelliom není schopen pochopit, co je to láska, a to by nakonec mohla být jediná obrana proti němu."

Tu noc spal Sparhawk neklidně, převaloval se sem a tam na své houni. Kurik držel hlídku těsně na hranici světelného kruhu vrhaného ohništěm, a tak byl Sparhawk nucen zápolit se svou noční můrou sám. Přišlo mu, že vidí safírovou růži vznášet se ve vzduchu před ním, zářící vábivě temnou modří. Ze samého středu této záře vycházel zvuk - píseň, která ho zasahovala v jeho nejhlubším nitru. Kolem něj kroužily, tak těsně, že se téměř dotýkaly jeho ramen, stíny - jistě více než jeden, ale méně než deset, alespoň tak mu to připadalo. Tyto stíny rozhodně nebyly vábivé. Zdálo se, že jsou plné nenávisti zrozené z jakéhosi nesmírného zklamání. V pozadí, za zářícím Bhelliomem stála perverzně groteskní hliněná soška Azashe, soška, kterou roztříštil v Ghaseku, soška, která usilovala o Bellininu duši. Tvář bůžka se měnila, ohyždě se vraštila ve výraz nejprimitivnějších vášní - chtíče, lačnosti, nenávisti a bezmezného pohrdání, které pramenilo pravděpodobně z přesvědčení o vlastní absolutní moci.

Sparhawk bojoval ve snu, co mohl, vláčen sem a tam. Přitahoval jej Bhelliom, tahal jej Azash a rovněž nenávislné stíny. Ani jedné z těchto sil se nedalo vzdorovat a měl pocit, že se jeho tělo i vědomí musí v zápasu těchto titánských sil roztrhnout.

Snažil se vykřiknout a pak se probudil. Posadil se a uvědomil si, že je celý zpocený. Zaklel. Byl vyčerpán, ale spánek plný nočních můr nemohl odstranit únavu, zasahující až do morku kostí. Zachmuřeně si znovu lehl v naději, že další spánek beze snů mu přinese zapomnění.

Avšak přišlo to zase. Opět ve spánku zápasil s Bhelliomem a s Azashem i záštiplnými stíny, které číhaly za ním.

"Sparhawk," zazněl mu v uších tenký, známý hlásek, "nenech se od nich vyděsit. Vždyť víš, že ti nemohou uškodit. Mohou se jen snažit tě vystrašit."

"Proč to dělají?"

"Protože se tě bojí."

"Ale Aphrael, to není možné. Jsem jen pouhý člověk."

Její smích zazněl jako stříbrná zvonkohra. "Někdy jsi, otče, tak naivní. Nemáš sobě rovného mezi všemi muži, kteří kdy žili. Dosti zvláštním způsobem jsi dokonce mocnější než sami bohové. Teď jdi spát, už nedovolím, aby tě obtěžovali."

Na tváři ucítil letmý polibek a zdálo se mu, že dvě drobné paže vzaly jeho hlavu do náručí s podivně mateřskou něhou. Hrozivé vize jeho snu se zatřáslly, zakolísaly a pak zmizely.

Muselo to být o několik hodin později, když do stanu vstoupil Kurik a zatřásl jím. "Kolik je hodin?" optal se Sparhawk svého panoše.

"Kolem půlnoci," opáčil Kurik. "Vem si plášť, venku je lezavo."

Sparhawk vstal, navlékl si drátěnou košili, tuniku a opásal se mečem. Váček si zasunul pod tuniku a přehodil přes sebe svůj cestovní plášť. "Spi sladce," popřál svému příteli a vyšel ze stanu.

Hvězdy jasně zářily a nad rozeklanými vrcholky hor na východě právě vyšel srpek měsíce. Sparhawk poodešel od žhavých uhlíků ohniště, aby si jeho oči přivykly na tmu. Zastavil se, jeho dech se srážel v páru v mrazivém horském povětří.

Hrozný sen jej ještě trápil, i když teď už o poznání méně. Jediné, na co si pamatoval přesně, byl přetrvávající vjem jemného dotyku Aphraeliných rtů na jeho tváři. Rezolutně zavřel dveře místnosti, kde skladoval své noční můry, a začal myslet na něco jiného.

Bez drobné bohyně a její schopnosti manipulovat s časem by jim dosažení pobřeží zabralo pravděpodobně celý týden a museli by najít nějakou loď, která by je převezla na Deirainský břeh Thalesijského průlivu. Král Wargun už bezpochyby vzbouřil všechny lid elénských království kvůli jejich útěku. Budou se muset pohybovat velmi obezřetně, aby se vyhnuli zajetí, ale nutně se potřebovali dostat do Emsatu. Jednak museli vyzvednout Talena a také by sotva sehnali loď na opuštěném pobřeží.

V těchto horách byl v noci vzduch mrazivý i v létě a Sparhawk si proto přitáhl plášť pevněji k sobě. Byl zadumán a zachmuřený. Události tohoto dne byly takové, že vyvolávaly řadu pochybností a nutily k přemítání. Sparhawkovo náboženské přesvědčení nebylo zase až tak hluboké. Vždycky byl oddán spíše pandionskému řádu než elénské víře. Rytíři církevních řádů se vždy věnovali hlavně tomu, aby byl svět bezpečný pro ostatní, jemnější Elény, kteří vykonávali bohubilé obřady, alespoň podle názoru kněží. Sparhawk se zřídka kdy zaobíral Bohem. Dnes však

prošel značně hlubokými spirituálními událostmi. Neochotně si musel přiznat, že prakticky založený muž není ve skutečnosti nikdy připraven na takové náboženské zážitky, jaké na něho dnes dolehly. Pak náhle, jakoby o své vlastní vůli, jeho ruka zajela pod tuniku. Sparhawk rázně vytasil meč, zabodl ho do země a oběma rukama pevně sevřel jílec. Násilím odvrátil myšlenky od náboženství a všeho nadpřirozeného.

Už bylo takřka po všem. Doba, po kterou bude muset být jeho královna ještě uvězněna v krystalu, který ji drží při životě, se dala měřit na dny, a ne již na týdny či měsíce. Sparhawk a jeho přátelé procestovali celý Eosijský kontinent, aby našli jedinou věc, která ji mohla uzdravit, a teď měl tento lék v plátěném pytlíku pod svou tunikou. Když měl Bhelliom, už jej nic nemohlo zastavit. Se safírovou růží mohl zničit celé armády, kdyby bylo třeba. Rychle se přinutil nepřemýšlet dál o tomto tématu.

Jeho ztrhaná tvář se zachmuřila ještě více. Jakmile bude jeho královna mimo nebezpečí, bude se muset více či méně natrvalo vypořádat s Martelem, primasem Anniem a s každým, kdo jim jakkoli pomáhal v jejich zradě. V duchu si začal psát seznam lidí, kteří budou nuceni se zodpovídat. Byl to příjemný způsob, jak strávit hodiny nočního bdění a jak si zaměstnat mysl, aby nezabíhala nebezpečným směrem.

ZA SOUMRAKU O šest dnů později vystoupili na vrchol jednoho pahorku a shlíželi dolů na čadící pochodně a svícemi ozářená okna hlavního města Thalesie. "Bude lepší, když počkáte tady," řekl Kurik Sparhawkovi a Sefrenii. "Wargun už teď pravděpodobně rozeslal váš popis po všech městech v Eosii. Půjdu do města a najdu Talena. Pak se mrknem po nějaké té lodi."

"Bude to pro vás bezpečné?" zeptala se Sefrenie. "Jak jistě víš, Wargun mohl rozeslat i vaše popisy."

"Král Wargun je šlechtic," zamručel Kurik. "Šlechtici si nevšímají sluhů."

"Ty přece nejsi sluha," namítl Sparhawk.

"Takové je mé postavení, Sparhawk, a tak na mne také Wargun pohlížel - když byl dost střízlivý, aby vůbec něco viděl. Počkám si na nějakého poutníka a ukradnu mu šaty. Tak bych mohl proklouznout do Emsatu. Dej mi nějaké peníze pro případ, že budu muset pár lidí podplatit."

"Ach ti Eléni," povzdychla si Sefrenie, když ji Sparhawk odvedl kus zpátky mimo silnici a Kurik se vydal dolů k městu. "Jak jsem se vůbec kdy mohla zaplést s takovými lidmi úplně bez skrupulí?"

Šero zvolna houstlo a vysoké, pryskyřičnaté jedle kolem nich se měnily v protáhlé stíny. Sparhawk uvázel Farana, jejich nákladního koně, a Chielu, bílého jezdeckého Sefreniina koně. Pak rozprostřel svůj plášť na mech porostlou stráň, aby si mohla sednout.

"Co tě trápí, Sparhawku?" zeptala se ho.

"Asi jsem unavený," snažil se vykroutit. "A taky vždycky, když člověk něco vykoná, následuje jakási deprese."

"Ale je v tom něco víc, vid'?"

Přikývl. "Opravdu jsem nebyl připraven na to, co se stalo v té jeskyni. Všechno mi to přišlo velmi bezprostřední a osobní."

Pokývala souhlasně hlavou. "Nechci se tě dotknout, Sparhawku, ale elénské náboženství se institucionalizovalo a je velmi obtížné milovat instituci. Bohové Styriků mají ke svým věřícím mnohem osobnější vztah."

"Jsem raději Elén, je to snazší. Osobní vztahy s bohy jsou velmi zneklidňující."

"Cožpak nemiluješ Aphrael - ani trochu?"

"Ovšemže ano. Cítil jsem se s ní mnohem lépe, když byla jen Píšťalkou, ale stejně ji miluji." Ušklíbl se. "Matičko, navádíš mě ke kacírství," obvinil ji.

"Ne, tak to není. Momentálně vše, co si Aphrael žádá, je tvá láska. Nevyžaduje, abys ji uctíval - zatím."

"Právě to mi zatím dělá starost. Není ale tohle trochu zvláštní doba i místo na teologickou disputaci?"

V té chvíli uslyšeli zvuk koňských kopyt na cestě a jezdci, které nebylo vidět, zastavili nedaleko od místa, kde se skrývali Sparhawk a Sefrenie. Sparhawk rychle vyskočil a ruka mu sjela na jílec meče.

"Někde tady kolem musí být," prohlásil hrubý hlas. "Byl to jeho člověk, co právě vjel do města."

"Nevím, jak vy dva," ozval se další hlas, "ale osobně nijak zvlášť netoužím ho najít."

"Jsme tři," zvolal první hlas útočně.

"Fakt si myslíš, že to pro něj znamená nějaký rozdíl? Je to řádový rytíř. Pravděpodobně by nás dokázal setnout všechny tři najednou a ani by se při tom nezapotil. Ani ty prachy nestačíme utratit, když budeme mrtví."

"Něco na tom je, co říká," souhlasil třetí hlas. "Počítám, že postačí, když teď zjistíme, kde je. Jakmile budeme vědět, kam směřuje, můžeme na něj nachystat léčku. Řádový rytíř, nebo neřádový, šíp v zádech mu srazí hřebínek. Hledejme dál. Ta ženská jede na běloušovi, takže by nemělo dát takovou práci je najít."

Koně vyrazili, stále mimo dohled, a Sparhawk zasunul polovytažený meč zpátky do pochvy.

"To byli Wargunovi muži?" šeptem se zeptala Sefrenie.

"Neřekl bych," zamumlal Sparhawk. "Wargun je sice poněkud nevyzpytatelný, ale není to typ, co by posílal najaté vrahy. S potěšením by mě seřval a možná na nějaký čas vsadil do vězení, ale nemyslím, že by byl tak rozzuřený, aby mě chtěl zabít - aspoň doufám, že není."

"Takže někdo jiný?"

"Pravděpodobně," zakabonil se Sparhawk. "Ale nemůžu si vzpomenout, že bych v poslední době někoho v Thalesii popudil."

"Annias má dlouhé prsty, můj milý," připomněla mu.

"To by mohlo být ono, matičko. Zůstaneme ve skrytu a uši našpicované, dokud se Kurik nevrátí."

Zhruba po hodině zaslechli pomalý a ztěžklý krok jiného koně, blížícího se po hrbolaté cestě z Emsatu. Kůň se zastavil na vrcholu kopce. "Sparhawku?" Tichý hlas zněl nějak povědomě.

Sparhawk rychle sevřel jílec meče a vyměnil si se Sefrenií letmý pohled.

"Vím, že tam někde jsi, Sparhawk. To jsem já, Tel, tak se neplaš. Tvůj člověk říkal, že chceš jít do Emsatu. Stragen mě poslal, abych tě přivedl."

"Tady jsme," opáčil Sparhawk. "Počkej, hned jsme tam." Spolu se Sefrenií vedl koně k cestě, aby se setkali s blondatým lapkou, který je eskortoval do Heidova města, když hledali Ghwerigovu jeskyni. "Dokážeš nás propašovat do města?" zeptal se Sparhawk.

"Nic není snazšího," ušklíbl se Tel.

"Jak projdeme kolem stráží v bráně?"

"Prostě projedeme. Stráže na bráně pracují pro Stragena. Což celou záležitost trochu zjednodušuje. Vyrážíme?"

Emsat byl severské město a ostré, vysoké střechy prozrazovaly něco o tuhých zimách s množstvím sněhu. Ulice byly úzké a rozbité a jen málo lidí bylo venku. Přesto se Sparhawk obezřetně rozhlížel kolem sebe, pamětliv tří hrdlořezů na cestě k městu.

"Se Stragenem musíš opatrně, Sparhawk," nabádal jej Tel, když vjížděli do zchátralé čtvrti poblíž pobřeží. "Je to levoboček jednoho hraběte a je na svůj původ poněkud přecitlivělý. Má rád, když ho oslovujeme mylorde. Je to blbost, ale je to dobrý vůdce, a tak tu hru hrajeme s ním." Ukázal dolů, na kuchyňskými odpadky zaneřádanou ulici. "Půjďme tudy."

"Jak se vede Talenovi?"

"Už se uklidnil, ale byl na tebe pěkně naštvanej, když sem přišel. Nazval tě takovými jmény, jaká jsem do té doby neslyšel."

"To si umím představit," Sparhawk usoudil, že se lapkovi může svěřit. Znal Tela a věděl, že alespoň částečně mu může důvěřovat. "Než jsi přišel, projeli kolem našeho úkrytu nějací muži," prohodil. "Hledali nás. Nebyli to náhodou vaši lidé?"

"Ne," opáčil Tel. "Přijel jsem sám."

"Taky mi to tak přišlo. Tihle chlápci mluvili o tom, jak mě propíchají šípy. Mohl by v tom být nějak zapleten Stragen?"

"Vyloučeno, Sparhawk," řekl Tel rozhodně. "Ty a tví přátelé máte právo zlodějského azylu. Stragen by ho nikdy neporušil. Promluví si s ním o tom."

Postará se, aby se vám ti potulní lučištníci nepletli pod nohy." Tel vyrazil krátké, mrazivé zachechnutí. "Pravděpodobně ho ale víc dožere to, že se pustili do akce sami, než že tě ohrožovali. V Emsatu nikdo nikomu neprořízne hrdlo a nečmajzne ani penny bez Stragenova povolení. Na tohle je hrozně háklivej."

Plavovlasý lupič je zavedl k zabeđenému skladišti na konci ulice. Objeli jej dozadu, sesedli a byli vpuštění dovnitř dvojicí hranatých hrdlořezů, střežících vchod.

Vnitřek skladiště naprosto neodpovídal sešlému a zanedbanému vnějšku. Byl jen nepatrně méně honosný než palác. Purpurové závěsy halily zatlučená okna, na vrzající podlaze ležely tmavě modré koberce a hrubé prkenné stěny pokrývaly gobelíny. Do poschodí vedlo točité schodiště z leštěného dřeva a křišťálový lustr vrhal měkké světlo svící až ke vchodu.

"Omluvte mne na okamžik," prohodil Tel. Odběhl do boční komnaty a za chvíli se objevil oděn v krémově zbarvený kabátec s modrými nohavicemi. Na boku měl štíhlý rapír.

"Elegantní," poznamenal Sparhawk.

"Další ze Stragenových posedlostí," odfrkl Tel. "Jsem zaměstnaný člověk, ne věšák na šaty. Pojďme nahoru, představím vás mylordovi."

Horní patro bylo snad ještě extravagantněji zařízeno než přízemí. Podlahu tvořily složité vzorované parkety a stěny pokrývalo vysoce leštěné táfování. Široké chodby vedly dál do vnitřku domu a lustry i vysoké svícny ozařovaly prostornou halu zlatavým světlem. Vypadalo to, že právě probíhá nějaký ples. V jednom rohu kvarteto nepřiliš schopných hudebníků fídlalo na své nástroje a pestře oděni zloději a prostitutky kroužili po parketu afektovanými krůčky právě módního tance. Třebaže elegantně oděni, muži byli neoholení a ženy měly zmotané, mastné vlasy a nemyté tváře. Kontrast mezi oblečením a zjevem vtiskoval celé scéně atmosféru horečnatého snu, kterou navíc posilovaly chraplavé hlasy a nevázaný, hlasitý smích.

Středem pozornosti celého sálu byl hubený muž s dlouhými, naondulovanými vlasy, spadajícími mu přes krajkový krejzlík. Oblečen byl do bílého hedvábí a křeslo, na kterém seděl u vzdálenějšího konce místnosti, nebylo sice trůnem, ale moc mu k tomu nescházelo. Tvářil se sardonicky a hluboko vpadlé oči vyjadřovaly jakousi utajenou bolest.

Tel se zastavil na vrcholu schodiště a prohodil několik slov se staříčkým kapsářem, který třímal dlouhou berlu a byl oděn v elegantní šarlatové livreji. Bělovlasý zlotřilec se otočil, zabušil koncem berle o podlahu a zvolal dunivým hlasem: "Mylorde, markýz Tel poníženě prosí o svolení uvést sira Sparhawka, rytíře Církve a šampiona královny Elénie."

Hubeňour povstal a ostře tlesknul. Muzikanti přestali fídlat. "Drazí přátelé, máme význačné hosty," oznámil tanečníkům hlubokým hlasem a s pečlivou

výslovností. "Vzdejme náležitou úctu nepřemožitelnému siru Sparhawkovi, který svou mocnou paží brání naši svatou matku Církev. Račte přistoupit, sire, abychom vás mohli pozdravit a přivítat."

"Hezká řeč," zašeptala Sefrenie.

"Není ani divu," zamumlal mrzutě v odpověď Tel. "Určitě si ji nejméně hodinu připravoval." Lupič s vlasy jako len je pak provedl davem tanečníků, kteří se jim všichni klaněli a dámy dělaly nemotorná pukrlata.

Když dospěli k muži v bílém hedvábí, Tel se uklonil. "Mylorde," prohlásil, "mám tu čest vám představit sira Sparhawka. Sir Sparhawk, pandionský rytíř. Mylord Stragen."

"Zloděj," dodal Stragen zatrpkle. Pak se elegantně uklonil. "Můj ubohý dům je poctěn, sire."

Sparhawk se rovněž uklonil. "To já jsem poctěn, mylorde." S velkou námahou potlačil úsměv při pohledu na naparáděného mužika, který hrozil, že praskne pýchou.

"Takže se konečně setkáváme, sire rytíři," poznamenal Stragen. "Váš mladý přítel Talen nám již poskytl barvitě vyličené vašich hrdinských činů."

"Talen někdy rád přehání, mylorde."

"A tato dáma je...?"

"Sefrenie, má učitelka a zasvěcovatelka v tajemství."

"Drahá sestro," zvolal Stragen perfektní styřičtinou, "smím vás také pozdravit?"

Pokud Sefrenii překvapilo, že tento podivný mužik zná její řeč, nedala to ani v nejmenším znát. Napřáhla ruce a Stragen ji políbil do dlaní. "Mylorde, je překvapivé potkat civilizovaného muže ve světě plném těch elénských barbarů," prohlásila.

Zasmál se. "Není to rozkošné, Sparhawku, zjistit, že i naši nejctihodnější Styrikové mají své malé předsudky?" Blondatý pseudoaristokrat se rozhlédl po sále. "Vidím, že jsme přerušili velký ples. Moji spojenci mají tak rádi tyto frivolnosti. Pojdme jinam, ať jim nekazíme radost." Mírně zvýšil svůj zvukový hlas, když oslovil dav elegantních kriminálníků. "Drazí přátelé," řekl jim, "laskavě nás omluvte, vzdálíme se za účelem rozhovorů. Neboť ani za celý svět bychom dnes večer nechtěli rušit vaši zábavu." Odmlčel se, pak se dost ostře zadíval na jednu okouzující tmavovlásku. "Pevně doufám, že si vzpomínáte na naši rozmluvu po posledním plese, hraběnko," oslovil ji rozhodně. "Třebaže hluboce obdivuji váš dravý obchodní instinkt, vyvrcholení jistých jednání by se měla odehrávat spíše v soukromí nežli uprostřed tanečního parketu. Bylo to velmi zábavné - dokonce poučné - ale poněkud to narušilo tanec."

"To byl jen trochu jiný způsob tance, Stragene," opáčila drsným nosovým hlasem, který se značně podobal prasečímu kvičení.

"Ó jistě, hraběnko, ale právě teď je v módě vertikální tanec. Horizontální forma se v módních kruzích ještě neuchytila, a my přece chceme být styloví, že ano?" Otočil se k Telovi. "Drahý markýzi, dnes večer byly tvé služby neocenitelné," poznamenal k blondýnovi. "Pochybují, že kdy budu schopen se ti dostatečně odměnit." Unyle pozvedl navoněný kapesníček k nosu.

"Mylorde, je pro mne dostatečnou odměnou, že jsem mohl být nápomocen," odvětil Tel s hlubokou úklonou.

"Velmi dobře, Tele," pochválil jej Stragen. "Ještě bych ti třeba mohl propůjčit hraběcí titul." Otočil se a odvedl Sparhawka se Sefrenií z tanečního sálu. Jakmile se ocitli venku na chodbě, jeho chování se prudce změnilo. Masky předstírané a znuděné noblesy spadla, pohled zbystřil a ztvrdl. Pozorovaly je oči velmi nebezpečného muže. "Nedivíš se trochu naší malé šarádě, Sparhawku?" zeptal se. "Možná máš dojem, že lidé naší profese by měli bydlet v něčem jako je Platimovo sklepení v Cimmure nebo Melandova stodola v Acii?"

"Je to obvyklejší, mylord, " odvětil Sparhawk opatrně.

"Toho mylorda můžeme vypustit, Sparhawku. Je to přetvářka - alespoň částečně. Ale to všechno má vážnější důvod než jen uspokojovat nějakou moji osobní libůstku. Šlechta má přístup k mnohem většímu bohatství než plebs, takže vedu své společníky k tomu, aby okrádali spíš bohaté zahaleče než chudé dřívce. V dlouhodobé perspektivě to přináší větší zisk. Ovšem obávám se, že tahle parta má ještě hodně co dohánět. Tel si vede docela dobře, ale nikdy si neodpustím, že jsem z té ženské udělal hraběnku. Má duši děvky a ten hlas -" otrásl se. "Tak či onak, nutím své lidi přijímat falešné tituly a mluvit mezi sebou trochu civilizovaně, abych je připravil na vážnější akce. Ovšemže jsme pořád všichni jen zloději, kurvy a hrdlořezové, ale máme co dělat se zákazníky vyšší třídy."

Vstoupili do rozsáhlého, dobře osvětleného pokoje, kde našli Kurika a Talena, jak sedí na velkém divanu. "Měl jste příjemnou cestu, můj pane?" zeptal se Talen Sparhawka jen s malým náznakem rozmrzelosti v hlase. Hoch byl oděn ve formální kabátec a nohavice a vůbec poprvé, co jej Sparhawk znal, byl učešán. Vstal a ladtě se uklonil Sefrenii. "Matičko," pozdravil ji.

"Vidím, Stragene, že jsi se našemu vzpurníkovi věnoval," poznamenala.

"Jeho Milost měla pár neotesaných hran, když k nám přišla, drahá paní," opáčil elegantní bandita. "Dovolil jsem si je trochu uhladit."

"Jeho Milost?" podivil se Sparhawk.

"Mám jisté možnosti, Sparhawku," zasmál se Stragen. "Když příroda - nebo slepá náhoda - poskytne titul, nemá možnost posoudit charakter obdařeného a zajistit člověku odpovídající postavení. Já naproti tomu mohu zjistit pravou povahu příslušné osoby a mohu zvolit ozdobu odpovídajícího stupně. Hned jsem viděl, že mladý Talen je výjimečně mlád, takže jsem mu udělil titul vévody. Dejte mi ještě tři měsíce a můžu jej představit u dvora." Sedl si do širokého, pohodlného křesla.

"Prosím, přátelé, posad'te se, kde je vám libo, a řekněte mi, čím vám mohu být nápomocen."

Sparhawk přistrčil Sefrenii křeslo a sám se posadil na židli nedaleko od jejich hostitele. "Co momentálně opravdu potřebujeme, kamarádčku, je loď, která by nás dopravila k severnímu pobřeží Deiry."

"Právě o tom jsem si s tebou chtěl promluvit, Sparhawk. Tady náš skvělý mladý zloděj mi řekl, že vaším konečným cílem je Cimmura. Také mi sdělil, že v severních královstvích vás mohou čekat jisté nepříjemnosti. Náš věčně namazaný monarcha nutně potřebuje přátele a trpce nese jejich ztrátu. Jak jsem to pochopil, momentálně jste u něj v nelibosti. Po západní Eosii kolují vaše nepříjemně podrobné popisy. Nebylo by rychlejší - a bezpečnější - plout přímo do Cardosu a do Cimmury se vydat odtamtud?"

Sparhawk chvíli přemýšlel. "Uvažoval jsem, že bychom přistáli na nějaké opuštěné pláži v Deire a přes hory se dali na sever."

"To je hrozně únavný kus cesty, Sparhawk, a pro muže na útěku dost nebezpečný. Na všech pobřežích jsou opuštěné pláže a určitě jednu vhodnou najdeme i u Cardosu."

"Najdeme?"

"Počítám, že půjdu s vámi. Líbíš se mi, Sparhawk, i když se známe jen chvíli. Kromě toho mám stejně nějaké jednání s Platimem." Vstal. "Na úsvitu budu mít v přístavu připravenou loď. Teď vás opustím, určitě jste unavení a hladoví po cestě a taky bude lépe, když se vrátím na ples dřív, než si naše přespříliš zanícená hraběnka zase otevře svou živnost přímo uprostřed parketu." Uklonil se Sefrenii. "Přeji ti dobrou noc, drahá sestro," řekl styřicky.

"Spi dobře," pokývl Sparhawkovi a klidně odešel.

Kurik vyskočil, šel ke dveřím a poslouchal. "Nemyslím, že je ten člověk úplně normální, Sparhawk," řekl potichu.

"Ale, ten je normální až dost," nesouhlasil Talen. "Někdy má dost divný nápady, ale kupodivu to sem tam funguje." Chlapec popošel k Sparhawkovi. "Tak jo," prohodil. "Ukaž mi to."

"A co jako?"

"Ten Bhelliom. Víc než jednou jsem riskoval život, abych ho pomohl ukrást, a pak jsem byl na poslední chvíli odvolán. Myslím, že snad mám právo ho alespoň vidět."

"Je to bezpečné?" zeptal se Sparhawk Sefrenie.

"Opravdu nevím, Sparhawk. Ale prsteny ho ukázní - alespoň trochu. Jen na chvíli, Talene. Je velmi nebezpečný."

"Drahokam jako drahokam," pokrčil rameny Talen. "Všechny jsou nebezpečné. Cokoli jeden člověk chce, druhý mu to pravděpodobně bude chtít ukrást a to nakonec vede k zabíjení. Mám radši zlato. Vypadá vždycky stejně a udáš ho všude."

Drahokamy se těžko zpeněžují a lidi si je hrozně hlídají - a to je vážně nepohodlné. Ukaž mi ho, Sparhawku."

Sparhawk vyňal váček a rozvázal uzel. Pak si vysypal zářící safírovou růži do dlaně pravé ruky. Opět se krátce černě zablesklo na okraji jeho zorného pole a zamrazilo jej. Z jakéhosi důvodu mu mihnutí stínu ostře připomnělo noční můru a téměř cítil přítomnost těch podivně hrozivých poletujících stínů, které jej před týdnem strašily ve spaní.

"Proboha!" zvolal Talen. "To je neuvěřitelné." Na okamžik zůstal koukat na drahokam, pak se zachvěl. "Dej to pryč, Sparhawku. Už to víckrát nechci vidět."

Sparhawk vsunul Bhelliom zpátky do váčku.

"Ve skutečnosti by měl mít barvu krve," prohlásil Talen chmurně. "Když si představíš, kolik lidí kvůli němu zemřelo." Pohlédl na Sefrenii. "Byla Píšťalka opravdu bohyně?"

"Vidím, že ti o tom Kurik vyprávěl. Ano, byla - a je - jedna z Mladších bohů Styriků."

"Měl jsem ji rád," přiznal chlapec, "teda když si ze mě neutahovala. Ale když je bohem - nebo bohyní - může být v jakém věku chce, nebo ne?"

"Ovšem."

"Tak proč je dítětem?"

"Lidé jsou k dětem upřímnější a přívětivější."

"To jsem si teda nevšim."

"Aphrael je roztomilejší než ty, Talene," usmála se. "A to může být také pravý důvod, proč si zvolila právě takovou podobu. Potřebuje lásku - jako všichni bohové, dokonce i Azash. Lidé rádi berou malá děvčátka do náručí a líbají je. Aphrael je ráda, když ji někdo líbá."

"Mě teda nikdo nikdy moc nelíbal."

"Časem k tomu třeba dojde, Talene - když se budeš umět chovat."

KAPITOLA

DRUHÁ

POČASÍ NA THALESIJSKÉM POLOOSTROVĚ, tak jako ve všech severních královstvích, bylo vždycky proměnlivé. Následující ráno mžilo a mrholilo, hradby vysokých, špinavě zbarvených mračen se valily jedna za druhou z Derainského moře do Thalesijské úžiny.

"Skvělý den na cestování," suše poznamenal Stragen, když se se Sparhawkem podívali částečně zatlučeným oknem na deštěm zmáčené ulice pod sebou. "Nesnáším déšť. Rád bych věděl, jestli bych nenašel nějakou příležitost k výdělku v Rendoru."

"To bych ti nedoporučoval," opáčil Sparhawk při vzpomínce na sluncem spálenou ulici v Jirochu.

"Naše koně už jsou na palubě," řekl Stragen. "Jakmile budou Sefrenie a ostatní připraveni, můžeme vyrazit."

Odmlčel se. "Je ten tvůj grošák každé ráno tak vzpurný?" zeptal se zvědavě. "Moji muži mi hlásili, že po cestě k přístavišti tři z nich kousnul."

"Měl jsem je varovat. Faran není zrovna nejmírnější kůň na světě."

"Proč si ho teda držíš?"

"Protože to je nejspolehlivější kůň, jakého jsem kdy měl. To mě smiřuje s několika jeho vrtochy. Kromě toho ho mám rád."

Stragen se zadíval na Sparhawkovu drátěnou košili. "Víš, že bys to nemusel nosit?"

"Zvyk," zabručel Sparhawk. "A slušně nepřátel po mně momentálně jde."

"Páchne to hrozně, víš o tom?"

"Na to si zvykneš."

"Zdáš se mi dnes ráno, Sparhawku, nějak zasmušilý. Něco není v pořádku?"

"Dlouho jsem putoval a přihodilo se mi pár podivností, na které jsem nebyl připraven. Snažím se srovnat si to v hlavě."

"Snad až se trochu víc poznáme, moh bys mi o tom říct víc." Zdálo se, že Stragen o něčem přemýšlí. "Jo, mimochodem, Talen se zmiňoval o těch třech banditech, co tě minulou noc hledali. Už tě nehledají."

"Díky."

"Ve skutečnosti to byla tak trochu vnitřní záležitost. Porušili jedno ze základních pravidel, když se se mnou neporadili předtím, než se za tebou pustili. Opravdu si nemůžu dovolit, aby se z toho stal precedens. Bohužel jsme toho z nich moc nedostali. Jednali na příkaz někoho mimo Thalesii - aspoň to jsme dostali z jednoho, co ještě dýchal. Nepůjdeme se podívat, jestli už je Sefrenie připravená?"

Asi za čtvrt hodiny předjel před zadní dveře stodoly elegantní kočár. Nastoupili a kočár zkušeně otočil v úzké uličce a vjel na ulici.

Když dojeli do přístavu, kočár vjel na molo a zastavil u lodi, která vypadala jako běžná loď pro pobřežní obchod. Její napůl svinuté plachty byly záplatované a masivní zábradlí vykazovalo známky mnoha oprav. Boky byly natřeny dehtem a na přídi nenesla žádné jméno.

"To je pirátská loď, co?" zeptal se Kurik Stragena, když vystoupili z kočáru.

"Abych řekl pravdu, je," opáčil Stragen. "Mám v tomhle kšeftu hezkých pár lodí, ale jak jsi poznal, že právě tahle je pirátská?"

"Je stavěná pro rychlost, mylordě," řekl Kurik. "Má pro náklad příliš úzký trup a zesílení kolem stěžně prozrazuje, že se počítalo s mohutným oplachtěním. Byla navržena tak, aby předhonia jiné lodě."

"Nebo aby jim unikla, Kuriku. Piráti žijí nervní život. Většina lidí na celém světě touží všech pirátů už z principu." Stragen se rozhlédl po přístavu, skrývajícím se za závojem mrholení a navrhl: "Pojďme na palubu. Nemá cenu stát tady na dešti a diskutovat o jemnějších odstínech života na moři."

Přešli přes lodní můstek a Stragen je zavedl do jejich kajut v podpalubí. Námořníci odvázáli kotvící lana a loď zvolna vyplula z deštěm zmáčeného přístavu. Jakmile však minuli mys a dostali se na hlubinu, posádka rozvinula další plachty a podezřelá kocábka si to svižně namířila přes Thalesijskou úžinu k Derainskému pobřeží.

Kolem poledne vyšel Sparhawk na palubu a našel tam Stragena, opřeného o zábradlí na přídi, jak zachmuřeně obhlíží šedavé, deštěm podřobané moře. Na sobě měl těžký hnědý plášť a z okraje klobouku mu kapala voda na záda.

"Myslel jsem, že déšť nesnášíš," prohodil Sparhawk.

"V kajutě je dusno," opáčil lupič. "Potřeboval jsem trochu na vzduch. Ale jsem rád, že jsi přišel nahoru, Sparhawku. Piráti nejsou moc hovorní společníci."

Chvilí stáli a naslouchali skřípotu ráhen a lodních trámů i melancholickému šumotu deště, padajícího do moře.

"Jak to, že toho ten Kurik ví tolik o lodích?" zeptal se posléze Stragen.

"Za mlada byl nějaký čas na moři."

"To by to vysvětlovalo, počítám. Předpokládám, že se ti nijak zvlášť nechce mluvit o tom, co jsi podnikal v Thalesii."

"Ani ne. Církevní záležitosti, chápeš?"

Stragen se usmál. "Ó jistě, naše mlčenlivá svatá matka církev," prohlásil. "Někdy mám dojem, že zachovává tajemství jen proto, že ji to baví."

"Musíme jaksi věřit, že Církev ví, co dělá."

"Ty musíš, Sparhawku, protože jsi řádový rytíř. Já jsem žádný řádový slib nesložil a mám tedy naprostou volnost pohlížet na Církev s jistou skepsí. I když přiznávám, že jsem v mládí uvažoval o tom, stát se knězem."

"To jsi bez problémů mohl. Církev i armáda se vždy zajímá o talentované mladší syny šlechticů."

"To rád slyším," usmál se Stragen. "Mladší syn zní daleko lépe než levoboček, že ano? Ale ve skutečnosti mi to nevadí. Nepotřebuji žádnou hodnost nebo šlechtický titul, abych si žil život po svém. Stejně se obávám, že bych s Církví moc nevycházel. Nemám tu správnou pokoru, kterou, zdá se, vyžaduje, a kongregace s pachem nemytých podpaží by mě hezky rychle přinutily vzdát se slibu." Ohlédl se na deštivé moře. "Když se nad tím zamyslíš, život mi moc možností nedal. Pro Církev nejsem dost ponížený ani dost poslušný pro armádu a nemám kupeckou náturu nutnou pro obchod. Chvilí jsem sice fušoval do dvorní politiky, protože vláda vždycky potřebuje dobré úředníky, legitimní potomky, nebo nelegitimní, ale když jsem jednou porazil jistého natvrdlého synka nějakého knížete v soutěži o místo, po němž jsme oba toužili, začal mě urážet. Ovšemže jsem ho vyzval na souboj a on se projevil jako úplný omezenec, neboť se k souboji dostavil v drátěné košili a se širokým mečem. Nechci se tě dotknout, Sparhawk, ale drátěná košile má v sobě trochu příliš mnoho dírek, než aby byla dobrou ochranou před ostře nabroušeným rapírem. Můj oponent to velmi záhy zjistil. Poté, co jsem ho několikrát propíchl, tak nějak o celou záležitost ztratil zájem. Opustil jsem ho v domnění, že je mrtvý - což se ukázalo jako velmi přesný odhad - a hbitě jsem se stáhl z vládních služeb. Vyšlo ovšem najevo, že hňup, kterého jsem skolil, byl vzdálený příbuzný krále Warguna a náš opilý monarcha má velmi malý smysl pro humor."

"Taký jsem si všiml."

"Jak se tobě povedlo znepřátelit si ho?"

Sparhawk pokrčil rameny. "Chtěl po mně, abych se zúčastnil té války dole v Arciu, ale měl jsem zrovna naléhavé řízení v Thalesii. Mimochodem, jak ta válka dopadá? Byl jsem trochu mimo."

"Všechno, co vím, jsou jen víceméně neurčité zvěsti. Někdo říká, že Rendořané byli do jednoho pobiti, jiný, že Wargun prohrál a Rendořané že táhnou na sever a pálí všechno, co aspoň trochu hoří. Počítám, že to, jaké hlášce uvěříš, závisí na tvém pohledu na svět." Stragen se pozorně zahleděl za zád' lodi.

"Děje se něco?" zeptal se jej Sparhawk.

"Ta loď za námi," ukázal Stragen. "Vypadá jako obchodní, ale je trochu příliš rychlá."

"Další pirát?"

"Nepoznávám ji - a věř mi, že bych ji poznal, kdyby byla z mé branže." Upřeně zíral za zád', s napjatým výrazem ve tváři.

Pak se uvolnil. "Stáčí se a pluje pryč." Krátce se zasmál. "Promiň, Sparhawk, jestli ti připadám příliš podezřavý, ale důvěřiví piráti končí často jako ozdoba přístavních šibenic. Kde jsme to přestali?"

Stragen se nějak moc vyptával. Už bylo na čase obrátit list. "Chystal ses mi vyprávět, jak jsi opustil Wargunův dvůr a založil sis vlastní," napověděl Sparhawk.

"Chvilí to trvalo," přiznal Stragen, "ale asi se výjimečně hodím pro zločinecký život. Ani trochu se mi nezvedl žaludek ode dne, kdy jsem zabil svého otce a dva nevlastní bratry."

Sparhawk se zatvářil trochu překvapeně.

"Zabití mého otce byla asi chyba," uznal Stragen. "Nebyl ve skutečnosti až tak špatný a platil mi vzdělání, ale naštvalo mě, jak se choval k mé matce. Byla to laskavá mladá žena z dobré rodiny, kterou poslali do domácnosti mého otce jako společníci pro jeho churavou choť. Stalo se, co se běžně stává, a já byl výsledek. Když jsem u dvora upadl v nemilost, otec se rozhodl ode mne distancovat a poslal mou matku zpátky k její rodině. Nedlouho nato zemřela. Myslím, že bych mohl ospravedlnit svou otcovraždu, kdybych tvrdil, že příčinou její smrti bylo zlomené srdce, ale pravda je, že se zadusila rybí kostí. Tak či onak, krátce jsem se zastavil v otcově domě a jeho šlechtický titul teď nemá kdo zdědit. Moji dva nevlastní bratři byli natolik hloupí, že se tam připletli, a všichni tři teď sdílejí společný hrob. Umím si představit, že otec želel všech těch peněz, které vydal na mé lekce šermu. Výraz jeho tváře, když umíral, rozhodně naznačoval, že něčeho želí." Světlovlasý muž pokrčil rameny. "No, byl jsem tehdy mladší. Dneska bych to asi udělal jinak. Nepřináší moc užitku jen tak dělat z příbuzných potravu pro psy, že ano?"

"To záleží na tom, čemu říkáš užitek."

Stragen se zašklebil. "Stejně jsem si hned, jak jsem se zapojil do pouličního života uvědomil, že není velký rozdíl mezi baronem a kapsářem nebo mezi hraběnkou a kurvou. Snažil jsem se to vysvětlit svému předchůdci, ale ten blázen mě vůbec neposlouchal. Vytáhl na mě meč, takže jsem ho zbavil úřadu. Pak jsem začal s výchovou zlodějů a kurev v Emsatu. Ozdobil jsem je vybájenými tituly, kradenou parádou a tenkým nátěrem dobrých způsobů, aby alespoň budili dojem urozenosti. Potom jsem je vypustil na aristokracii. Kšefty jdou velice dobře a můžu teď své bývalé společenské třídě oplatit tisíce urážek a příkoří." Odmlčel se. "Sparhawk, nemáš už po krk těch mých rebelantských tirád? Musím uznat, že tvá zdvořilost a shovívavost je takřka nadlidská. Ale stejně už mě unavuje moknout. Nepůjdeme dolů? Mám v kajutě tucet lahví arciánského červeného. Trochu se namažeme a poklábosíme."

Sparhawk přemýšlel o tomto složitém muži, když jej následoval do podpalubí. Stragenovy motivy byly zřejmé. Jeho zášť i nesmírná žízeň po pomstě byly naprosto pochopitelné. Neobvyklé ale bylo, že se vůbec nelitoval. Sparhawk zjistil, že se mu ten chlap zamlouvá. Pochopitelně mu nevěřil - to by byl blázen - ale přesto jej měl rád.

"Já taky," přiznal se Talen večer v jejich kajutě, když mu Sparhawk krátce shrnul Stragenův příběh a připustil, že jej má rád. "Ale asi je to přirozené. Stragen a já máme hodně společného."

"Chceš mi to zase otloukat o hlavu?" zeptal se jej Kurik.

"Momentálně do tebe nereju, otče," prohlásil Talen. "Takové případy se dějí a já jsem na to daleko méně citlivý než Stragen." Ušklíbl se. "Ovšem v Emsatu jsem dokázal zužítkovat náš podobný osud ve svůj prospěch. Mám za to, že si mne oblíbil a udělal mi několik velmi zajímavých nabídek. Chce, abych šel dělat pro něj."

"To máš teda před sebou slibnou budoucnost, Talene," řekl Kurik hořce. "Mohl bys zdědit Platimovo nebo Stragenovo místo - tedy za předpokladu, že se dřív nenecháš chytit a pověsit."

"Začal jsem uvažovat v širším měřítku," prohlásil Talen důstojně. "Spolu se Stragenem jsme to probírali, když jsem byl v Emsatu. Zlodějská rada je teď už takřka vládou. Všechno, co potřebuje, aby se jí stala doopravdy, je jeden společný vůdce - král nebo snad i císař. Nebyl bys pyšný, Kuriku, kdybys byl otcem císaře zlodějů?"

"Nijak zvlášť."

"Co myslíš ty, Sparhawk?" zeptal se chlapec s lišáckým výrazem. "Měl bych se dát na politiku?"

"Jsem přesvědčen, Talene, že ti dokážeme najít něco vhodnějšího."

"Snad, ale bude to stejně výnosné - nebo stejně zábavné?"

U ELÉNSKÉHO POBŘEŽÍ přistáli o týden později asi tři míle severně od Cardosu a vyloďili se kolem poledne na opuštěné pláži, lemované na horním konci tmavým jedlovým lesem.

"Na cestu do Cardosu?" optal se Kurik Sparhawka, když sedlali Farana a Kurikova valacha.

"Mohl bych něco navrhnout?" ozval se Stragen stojící poblíž.

"Ovšem."

"Král Wargun je plačtivý a lítostivý, když je opilý - což je většinou. Vaše zběhnutí takřka určitě způsobilo, že si brečí do piva každou noc. V Thalesii a Deiře vypsal značnou odměnu za vaše zjetí a se vší pravděpodobností tutéž nabídku nechal rozhlásit i tady. Vaše tváře jsou v Elénii dobře známé a odsud do Cimmury je to přes dvě stě mil - přinejmenším týden ostré jízdy. Opravdu chcete za těchto okolností strávit takovou dobu na frekventované silnici? Zejména s přihlédnutím k tomu, že *kdosi* by tě raději prošpikoval šípy než předal Wargunovi?"

"To asi ne. Máš na mysli jinou možnost?"

"Abych řekl pravdu, mám. Zabere nám to den či dva navíc, ale Platim mi jednou ukázal jinou cestu. Je trochu nepohodlná, ale ví o ní jen velmi málo lidí."

Sparhawk se zahleděl na hubeného blondáka s jistou dávkou podezření. "Můžu ti věřit, Stragene?" zeptal se odměřeně.

Stragen rezignovaně potřásl hlavou. "Talene, to jsi mu nikdy nevysvětlil, co znamená zlodějské právo azylu?"

"Pokoušel jsem se, ale Sparhawk má někdy problémy s chápáním mravních pojmů. Je to takhle, Sparhawk. Kdyby se nám něco stalo, dokud jsme pod Stragenovou ochranou, musel by se zodpovídat Platimovi."

"Víceméně proto taky jedu s vámi," připojil Stragen. "Dokud jsem s vámi, jste pod mou ochranou. Mám tě rád, Sparhawk, a rozhodně neškodí mít za přímluvce u Boha řádového rytíře, kdyby se člověku náhodou stalo, že ho oběsí." Zatvářil se cynicky a dodal: "A nejen to, že na vás dávám pozor, by mohlo smazat některé z mých vážnějších hříchů."

"Opravdu máš těch hříchů tolik na svědomí, Stragene?" zeptala se mírně Sefrenie.

"Víc, než si vůbec pamatuju, sestřičko," opáčil styřicky, "a řada z nich je tak odporná, že se v tvé přítomnosti o nich ani zmínit nemůžu."

Sparhawk střelil pohledem po Talenovi a chlapec vážně přikývl. "Promiň, Stragene," omlouval se mu, "křivdil jsem ti."

"Naprostu v pořádku, starý brachu," zakřenil se Stragen, "a je to naprostu pochopitelné. Jsou dny, kdy sám sobě nevěřím."

"Kde je ta druhá cesta do Cimmury?"

Stragen se rozhlédl kolem. "No, víš, dal bych za to krk, že začíná přímo tamhle na začátku pláže. Není to podivuhodná náhoda?"

"To byla tvoje loď, co jsme s ní připluli?"

"Ano, jsem jejím spoluvlastníkem."

"A nenaznačil jsi kapitánovi, že tahle pláž by byla vhodná pro naše vylodění?"

"Opravdu se mi zdá, že si nějaký takový rozhovor vybavuji."

"Skutečně, podivuhodná náhoda," prohodil Sparhawk suše. Stragen se zastavil a zadíval se na moře. "Podivné," poznamenal a ukázal na plující loď. "Je to ta samá obchodní loď, kterou jsme zahlédli v úžině. Musí plout dost nalehko, jinak by to sem nestihla." Pokrčil rameny. "No dobrá, vyrazíme do Cimmury, ne?"

Ta "druhá cesta" do Cimmury, po níž se dali, byla jen trochu širší lesní stezka, která se vinula pohořím mezi pobřežím a širokým pásmem zemědělské půdy kolem řeky Cimmury. Jakmile stezka sestoupila z hor, nepozorovaně se propletla s řadou zarostlých venkovských pěšin v polích.

JEDNOHO RÁNA, KDYŽ BYLI ASI UPROSTŘED polností, se k jejich tábořišti váhavě přiloukal otrhaný chlapík na křivíčnaté mule. "Potřebuju mluvit s nějakým Stragenem," zavolal z povzdálí, právě tak za hranicí dostřelu luku.

"Pojď blíž," zakřičel Stragen.

Chlapík se ani nenamáhal sesednout. "Posílá mě Platim," představil se Thalesanovi. "Řek mi, abych tě varoval. Náký chlápce po vás čmuchali na silnici z Cardosu do Cimmury."

"Čmuchali, nebo *čmuchají*?"

"Ani se nestačili představit, když jsme od nich odjížděli, a určitě už nečmuchaj."

"Než sme na ně vlítli, tak se prej dost vyptávali. Spoustě rolníků vás popisovali a nemyslim, že by s váma chtěli tlachat o počasí, mylordo."

"Byli to Elénové?" zeptal se Stragen zkoumavě.

"Pár z nich jo. Vostatní vypadali na Thalesanský námořníky. Někdo po tobě a tvých přátelích jde, Stragene, a myslim, že vás chtěj zabít. Bejt sebou, poběžim do Cimmury a do Platimova sklepa jak nejrychlejc umim."

"Vřelé díky, příteli," řekl Stragen.

Bandita pokrčil rameny. "Dostal sem za to zaplácíno. Díky mi do měšce nic nepřidaj." Otočil svou mulu a jel pryč.

"Já věděl, že jsem se měl vrátit a tu loď potopit," poznamenal Stragen. "Začínám měknout. Měli bychom se raději pohnout, Sparhawku, jsme tady hrozně na ráně."

O tři dny později dorazili k Cimmuru a zastavili se na severním okraji údolí, aby pozorovali město zahalené mlhou a kouřem. "Výjimečně nepřítazlivé místo, Sparhawku," prohlásil Stragen kriticky.

"Není to nic moc," připustil Sparhawk, "ale říkáme tomu domov."

"Tady vás opustím," prohodil Stragen. "Máte co na práci a já taky. Dovoluji si doporučit, abychom zapomněli, že jsme se kdy viděli. Vy se věnujete politice a já zlodějně a loupení. Ať Bůh rozhodne, které povolání je nečestnější. Hodně štěstí, Sparhawku, a měj oči otevřené." Ze sedla se lehce uklonil Sefrenii, otočil koně a rozjel se dolů, k pošmournému městu.

"Začínám mít toho chlapa skoro ráda," poznamenala Sefrenie. "Kam, Sparhawku?"

"Do kapituly," rozhodl mohutný pandion. "Byli jsme pryč dost dlouho a rád bych věděl, jak se věci mají, než se vydám do paláce." Zamžoural na polední slunce, kalné a bledé v souvislém oparu, který se trvale vznášel nad Cimmuru. "Budeme se držet z dohledu, dokud nezjistíme, kdo ovládá město."

Drželi se okraje lesa a objížděli Cimmuru ze severu. V jednu chvíli sklouzl Kurik ze svého valacha a připlížil se až na křovinatý kraj, aby se podíval, co se v městě děje. Když se vrátil, tvářil se velmi vážně. "Vojáci církve obsazují hradby," hlásil.

Sparhawk zaklel. "Víš to jistě?"

"Ti muži mají rudé uniformy."

"Stejně jedeme. Musíme se dostat do kapituly."

Asi tucet okázale pracujících dělníků pokládal dlažební kostky kolem pevnosti pandionských rytířů.

"Už na tom dělají nejmíň rok," bručel Kurik, "a ještě pořád nejsou hotovi. Počkáme do tmy?"

"Nemyslím, že by to bylo k něčemu. Stejně budou hlídat a nechci, aby se všeobecně vědělo, že jsme se vrátili do Cimmury."

"Sefrenie," ozval se Talen, "můžeš vytvořit sloup kouře, který by vycházel zpoza městské zdi vedle brány?"

"Ovšem," opáčila.

"Dobrá. Tak přimějeme ty dlaždičky, aby vypadli." Chlapec rychle vysvětlil svůj plán.

"To nevypadá špatně, Sparhawku," řekl Kurik s nádechem pýchy, "co myslíš?"

"Stojí to za pokus. Zkusme to a uvidíme, co z toho bude."

Rudá uniforma, kterou Sefrenie pro Kurika vytvořila, nevypadala příliš autenticky, ale čmouhy a skvrny zakryly většinu nesrovnalostí. Důležité bylo, že zlatem vyšívané epolety z něj dělaly důstojníka. Rozložitý panoš pak prošel se svým koněm křovinami až do blízkosti městské brány.

Pak začala Sefrenie se styrickými zaříkáváním a k tomu gestikulovala prsty.

Sloup kouře, který se vyvalil za hradbami, byl velmi přesvědčivý: hustý, olejnatě černý a hrozivě se dmul.

"Podrž mi koně," houkl Talen na Sparhawka, když klouzal ze sedla. Doběhl na kraj křovisek a začal řvát z plných plic: "Hoří!" Rádoby dělníci na něj chvíli tupě civěli, pak se otočili a zírali užasle na město.

"Vždycky musíš řvát hoří," vysvětloval Talen, když se vrátil, "a lidi začnou uvažovat správným směrem."

Pak se Kurik cvalem přirtil ke slídlům před branou do pevnosti. "Vy tam, chlapi," vyštěkl, "v Kozí uličce hoří dům. Běžte tam a pomozte hasit, než se požár rozšíří na celé město."

"Ale pane," namítl jeden z dělníků, "máme rozkaz zůstat tady a dávat pozor na pandiony."

"Máte nějaký majetek uvnitř městských zdí?" zeptal se jich Kurik stroze. "Jestli se oheň rozšíří, můžete tu stát a dívat se, jak hoří. A teď sebou hněte, všichni. Jdu do pevnosti a zkusím přesvědčit pandiony, aby taky přiložili ruce k dílu."

Dlaždiči se po něm podívali, když se rozjel k padacímu mostu pevnosti, pak praštili s náradím a rozběhli se k iluzornímu požáru.

"Šikovné," pochválil Sparhawk Talena. Hoch pokrčil rameny. "Zloději to tak dělají vždycky. Ovšem musíme používat skutečný oheň. Lidi vybíhají ven, aby čuměli na požár, a to nám dává skvělou příležitost podívat se jim do domů po něčem cenném." Zadíval se k městské bráně. "Vypadá to, že naši přátelé jsou z dohledu. Proč nevyrazíme, než se stačí vrátit?"

Když dospěli k padacímu mostu, vyjeli jim vstříc dva vážně se tvářící pandionští rytíři v černém brnění. "Sparhawk, ve městě hoří?" zeptal se jeden z nich zneklidněně.

"Ve skutečnosti nehoří," opáčil Sparhawk. "Sefrenie zabavuje církevní vojáky. Druhý rytíř se zašklebil na Sefrenii. Pak zvažněl a napřímil se. "Kdo jste vy, kdož se dožadují vstupu do příbytku vojáků Páně?" začal s rituálem.

"Bratře, na to není čas," řekl mu Sparhawk. "Příště tím projdeme dvakrát. Kdo dnes velí?"

"Lord Vanion."

To bylo překvapivé. Naposledy, když o něm Sparhawk slyšel, se představený řádu Vanion velmi angažoval při tažení v Arciu. "Máš představu, kde bych ho mohl najít?"

"Je ve své věži, Sparhawk," informoval jej druhý rytíř.

Sparhawk zamručel. "Kolik rytířů je právě přítomno, bratře?"

"Asi stovka."

"Dobrá, možná je budu potřebovat." Sparhawk pobídl Farana patou. Velký hřebec otočil hlavu a podíval se překvapeně na svého pána. "Spěcháme, Farane," vysvětloval Sparhawk svému koni. "Rituálem projdeme někdy jindy."

Faran se tvářil silně nesouhlasně, když vyrazil přes padací most.

"Sire Sparhawk!" ozval se zvonivý hlas od vrat stáje. Byl to novic Berit, statný šlachovitý mladík, jehož tvář zářila širokým úsměvem.

"Musíš víc nahlas, Berite," prohodil vyčítavě Kurik, "možná tě pak uslyší až v Chyrellu."

"Promiň, Kuriku," omlouval se Berit zahanbeně.

"Sežeň nějaké nováčky, ať se postarají o koně, a pojd' s námi," nařídil Sparhawk mladému muži. "Máme co zařizovat a také si musíme promluvit s Vanionem."

"Ano, sire Sparhawk." Berit běžel zpátky ke stájím.

"Je to takový milý chlapec," usmívala se Sefrenie.

"Mohl by se vypracovat," podotkl Kurik neochotně.

"Sparhawk?!" zvolal překvapený pandion s kápí, když vešli klenutou branou do kapituly. Rytíř si kápi stáhl a ukázal se sir Perraine, pandion, který zastával funkci nákupčího dobytka v Dabouru. Mluvil s lehkým přízvukem.

"Co děláš v Cimmuře, Perraine?" zeptal se Sparhawk, když si se svým bratrem rytířem srdečně stiskli pravice. "Všichni jsme si mysleli, že jsi v Dabouru zapustil kořeny."

Zdálo se, že se Perraine vzpamatoval ze svého překvapení. "Ach," začal, "když zemřel Arasham, neměl jsem moc důvodů pro to, abych zůstal v Dabouru. Ale co vy tady děláte? Doslechli jsme se, že vás král Wargun honí po celé západní Eosii."

"Honit neznamená chytit, Perraine," zakřenil se Sparhawk. "Popovídáme si později. Teď hned si ale musím já i moji přátelé promluvit s Vanionem."

"Ovšem, chápu." Perraine se mírně uklonil Sefrenii a vyšel na dvůr.

Vystoupili po schodišti k jižní věži, kde měl Vanion pracovnu. Představený pandionského řádu byl oblečen do bílého styrického roucha. Jeho tvář zestárla ještě víc i přes tu krátkou dobu, co jej Sparhawk neviděl. Ostatní rytíři už tam byli - Ulath, Tynian, Bevier a Kalten. Jejich přítomností se celá místnost jakoby zmenšila. Byli to všichni velcí muži, nejen co do tělesné velikosti, ale i co do pověsti a reputace. Místnost se zdála být plná širokých ramen. Jak bylo zvykem mezi rytíři Církve, všichni měli přes drátěné košile oblečena kněžská roucha.

"Konečně!" ulevil si Kalten s hlasitým oddechnutím. "Sparhawk, proč jsi nám nedal vědět, co je s tebou?"

"V zemi trollů je trochu těžší najít posla, Kaltene."

"Uspěl jsi?" vyhrkl Ulath nedočkavě. Ulath byl mohutný Thalesan s blond'atým copem a Bhelliom pro něho měl zvláštní význam.

Sparhawk rychle pohlédl na Sefrenii s tichou žádostí o dovození.

"Dobře," řekla, "ale jen na chvíli."

Sparhawk sáhl do tuniky a vyňal ze západní plátěný pytlík, v němž nosil Bhelliom. Uvolnil šňůru, vyprostil nejvzácnější předmět na světě a položil ho na Vanionův psací stůl. Ve chvíli, kdy to provedl, opět koutkem oka zahlédl záblesk temnoty kdesi v tmavém koutě. Pronásledovatel z temnot, kterého vyvolala jeho noční můra v horách Thalesie, mu byl stále v patách a stín se zdál být větší a temnější, jako by ho každé odkrytí Bhelliomu zvětšovalo a zesilovalo jeho přízračnou hrozbu.

"Nedívejte se na něj příliš upřeně, pánové," varovala je Sefrenie, "Bhelliom by mohl uchvátit vaše duše, kdybyste se na něj dívali příliš dlouho."

"Proboha!" vydechl Kalten. "Pohleďte!"

Každý ze zářících okvětních lístků safírové kůže byl tak dokonalý, že na něm byla vidět takřka krůpěj rosy. Z hlubin drahokamu vyzařovalo modré světlo a téměř neodolatelný příkaz hledět a obdivovat jeho dokonalost.

"Ó Bože," modlil se Bevier zaníceně, "ochraňuj nás před svody tohoto kamene." Bevier byl cyrinický rytíř a Arciánec. Sparhawk měl mnohdy dojem, že je Bevier přemrštěně zbožný. Tentokrát ale ten dojem neměl. Kdyby jen polovina toho, co on sám již pocítil, byla pravda, pak si byl Sparhawk jist, že Bevierův strach z Bhelliomu je na místě.

Ulath, mohutný Thalesan, si mumlal trollím jazykem. "Nezabíjej, Bhelliome - Modrá růže. Rytíři Církve nejsou nepřáteli Bhelliomu. Rytíři Církve chrání Bhelliom před Azashem. Modrá růže pomoz učinit to, co je špatné, zase dobrým. Jsem Ulath z Thalesie, je-li Bhelliom pln hněvu, necht' se tento hněv snese na Ulatha."

Sparhawk se vztyčil. "Ne," řekl rozhodně skřípavým jazykem trollím. "Jsem Sparhawk z Elénie. Jsem ten, kdož zabil trollího trpaslíka Ghweriga. Jsem ten, kdo přinesl Bhelliom – Modrou růži do těchto míst, aby uzdravil svou královnu. Vykoná-li toto Bhelliom – Modrá růže a hněv z něj nevyrchá, necht' sešle svou zlobu na Sparhawka z Elénie, ne na Ulatha z Thalesie."

"Ty blázne!" vybuchl Ulath. "Umíš si vůbec představit, co ti ta věc může udělat?"

"Totéž, co tobě, nemyslíš?"

"Pánové, prosím," řekla unaveně Sefrenie, "okamžitě nechte těch nesmyslů." Pohlédla na planoucí růži na stole. "Poslouchej mne, Bhelliome – Modrá růže," prohlásila pevným hlasem, aniž se namáhala mluvit jazykem trollů. "Sparhawk z Elénie má prsteny. Bhelliom – Modrá růže musí uznat jeho autoritu a podřídit se mu."

Drahokam na okamžik potemněl a pak se znovu rozzářil temně modrým svitem.

"Dobře," řekla. "Povedu Bhelliom – Modrou růži v tom, co musí být vykonáno, a Sparhawk z Elénie vydá příkazy. Modrá růže musí poslechnout."

Zář drahokamu pohasla a pak se světlo vrátilo. "Teď ho ulož, Sparhawku."

Sparhawk vložil růži do váčku a zasunul ho do tuniky. "Kde je Píšťalka?" otázal se rozhlížející se Berit.

"To, můj mladý příteli, je velmi, ale velmi dlouhý příběh," sdělil mu Sparhawk.

"Není snad mrtvá?" vyhrkl sir Tynian zděšeně. "Že to není pravda?"

"Ne," uklidnil ho Sparhawk. "To ani není možné, Píšťalka je nesmrtelná."

"Všichni lidé jsou smrtelní, Sparhawku," zaprotestoval Bevier zaraženě.

"Přesně tak," opáčil Sparhawk. "Píšťalka *není* člověk. Je to styrická dívčí bohyně Aphrael."

"Kacířství!" vyjekl Bevier.

"Nemyslel by sis to, sire Beviere, kdybys byl s námi v Ghwerigově jeskyni," řekl mu Kurik. "Viděl jsem ji na vlastní oči, jak se vynořuje z bezedné propasti."

"Snad nějaké kouzlo?" Ale nezdálo se, že by si byl Bevier jist sám sebou.

"Ne, Beviere," řekla Sefrenie. "Žádné kouzlo by nedokázalo to, co vykonala v té jeskyni. Byla - a je to – Aphrael."

"Než se zapleteme do teologické disputace, potřeboval bych pár informací," poznamenal Sparhawk. "Jak se vám podařilo zbavit se Warguna a co se děje ve městě?"

"Wargun nepředstavoval žádný velký problém," řekl mu Vanion. "Projeli jsme Cimmurou jižním směrem a všechno šlo víceméně podle toho, jak jsme si naplánovali v Arcii. Lychea jsme vsadili do vězení, vedení svěřili vévodovi z Lendy a přesvědčili armádu i vojáky Církve tady v Cimmuře, aby táhli na jih s námi."

"Jak jste to dokázali?" zeptal se Sparhawk poněkud udiveně. "Vanion umí velmi dobře přesvědčovat," zašklebil se Kalten. "Většina generálů byla věrná biskupovi Anniovi, ale když se pokoušeli něco namítat, Vanion připomněl ten církevní zákon, o kterém se zmínil vévoda z Lendy tehdy v Arcii, a převzal velení armády. Generálové měli pořád ještě nějaké námitky, dokud je nenechal nastoupit dole na nádvoří. Když jich pak několik Ulath zkrátil o hlavu, většina ze zbývajících se rozhodla změnit stranu."

"Ach, *Vanione*," povzdechla si Sefrenie tónem hluboce zklamaným.

"Matičko, trochu mě tlačil čas," ospravedlňoval se. "Wargun se nemohl dočkat, až se do toho pustí. Chtěl zmasakrovat celý elénský důstojnický sbor, ale rozmluvil jsem mu to. Každopádně jsme se na hranicích spojili s králem Sorosem z Pelosie a táhli dolů, do Arcie. Když nás Rendořani viděli přicházet, otočili se jak na obrtlíku a utíkali, co jim síly stačily. Wargun je chtěl pronásledovat, ale myslím, že to byla jen jeho osobní libůstka. Ostatním představeným řádů včetně mne se ho podařilo přesvědčit, že naše přítomnost v Chyrellu po dobu voleb nového arcipreláta je životně důležitá, takže každý z nás si mohl vzít s sebou sto rytířů."

"To od něj bylo velkorysé," prohodil Sparhawk ironicky. "Kde jsou rytíři z ostatních řádů?"

"Táboří venku před Demem. Dolmant nechtěl, abychom vtáhli do Chyrellu, dokud se tam situace nestabilizuje."

"Proč jsou na hradbách města církevní vojáci, když v paláci velí Lenda?"

"Annias pochopitelně zjistil, proč jsme tady. Někteří členové vysokého kléru jsou mu věrní a každý z nich má své vlastní vojsko. Vypůjčil si tyto muže a poslal je sem. Osvobodili Lychea a zavřeli vévodu z Lendy. V tuto chvíli ovládají město."

"S tím bychom měli něco dělat."

Vanion přikývl. "Byli jsme na cestě do Demosu s ostatními řády, když jsme se náhodou dozvěděli, co se tu děje. My jsme se vydali sem, do Cimmury a ostatní řády pokračovaly k Demosu, aby byly připraveny vyrazit na Chyrellos. Dorazili jsme sem včera pozdě v noci. Rytíři chtěli vyrazit do města hned po příjezdu, ale cesta byla náročná a všichni jsou unavení. Chci, aby si trochu odpočinuli, než to tam za hradbami dáme do pořádku."

"Dají se předpokládat nějaké potíže?"

"Pochybuji. Tihle církevní vojáci nejsou Anniovi muži. Jsou zapůjčeni od jiných církevních starších a jejich věrnost je poněkud problematická. Počítám, že k jejich kapitulaci postačí malá ukázka síly."

"Je zbývajících šest rytířů, kteří se podíleli na kouzlu v trůnním sále, mezi tou vybranou stovkou?" zeptala se jej Sefrenie.

"Ano," odvětil Vanion poněkud unaveně. "Všichni jsme tady." Podíval se na pandionský meč, který nesla. "Nechceš mi ho předat?" zeptal se.

"Ne," řekla rozhodně. "Již neseš dost. Stejně už to nebude trvat dlouho."

"Hodláš zrušit kouzlo?" otázal se Tynian. "Myslím předtím, než použiješ Bhelliom pro uzdravení královny."

"To musíme," odvětila. "Bhelliom se musí dotknout její pokožky, aby ji mohl vyléčit."

Kalten poodešel k oknu. "Teď je pozdní odpoledne," prohlásil. "Máme-li to provést dnes, měli bychom začít hned."

"Počkáme do rána," usoudil Vanion. "Kdyby se vojáci pokoušeli o odpor, mohlo by chvíli trvat, než je porazíme, a nechci, aby někdo z nich pod rouškou tmy proklouzl a varoval Anniase. Rozhodně ne dříve, než dorazí naše posily."

"Kolik vojáků je v paláci?" zeptal se Sparhawk.

"Moji zvědové hlásí asi dvě stovky," opáčil Vanion, "sotva dost na to, abychom měli nějaké problémy."

"Musíme vymyslet způsob, jak na pár dnů město neprodyšně uzavřít, nechceme-li se dívat, jak nahoru po řece táhnou posily v červených kabátech," podotkl Ulath.

"O to se můžu postarat," prohlásil Talen. "Těsně před setměním proklouznu do města a promluvíím s Platimem. Zajistí pro nás všechny brány."

"Dá se mu věřit?" zeptal se Vanion.

"Platimovi? Ovšemže ne, ale myslím, že to pro nás udělá. Nenávidí Annia."

"Tak a je to," zvolal Kalten vesele. "Za úsvitu můžeme vyrazit a do oběda všechno vyřídit."

"Nedělej si starost s místem u stolu pro tu krysu Lychea," poznamenal Ulath ponuře a palcem vyzkoušel ostří své sekery. "Nemyslím, že bude mít moc chuti k jídlu."

KAPITOLA

TŘETÍ

KURIK VZBUDIL SPARHAWKA DRUHÝ DEN brzy ráno a pomohl mu do slavnostního černého brnění. Pak, nesa svůj meč, pás a přilbu s chocholem, odebral se Sparhawk do Vanionovy pracovny, aby vyčkal úsvitu a příchodu ostatních. Toto byl den, po němž prahnul již více než půl roku. Dnes pohlédne své královně zpřímá do očí, pozdraví ji a odpřísáhne věrnost. Rostla a kypěla v něm hrozná netrpělivost. Tolik si přál, aby se už začalo, a proklínal líné slunce, že vychází tak zvolna. "A pak, Anniasi," téměř předl rozkoší, "se s Martelem stanete jen letmou zmínkou v dějepisu."

"Nedostal jsi ránu do hlavy, když jsi zápasil s Ghwerigem?" ozval se Kalten, který vstoupil s přilbou pod paží, rovněž oděný v slavnostní černé brnění.

"Ne, nedostal," opáčil Sparhawk. "Proč se ptáš?"

"Mluvíš si pro sebe. Jestli to nevíš, tak většina lidí to nedělá."

"Mýlíš se, Kaltene. Takřka všichni to dělají. Většinou si ale jen opakují předchozí rozhovory - nebo plánují ty, co je čekají."

"A co z toho jsi provádět právě teď?"

"Ani jedno. Tak trochu jsem upozorňoval Anniasu a Martela, co je čeká."

"Vždyť tě nemůžou slyšet."

"Asi ne, ale sluší se na rytíře nějakým způsobem je varovat. Já alespoň *budu* vědět, že jsem je varoval - i když oni ne."

"Nemyslím, že se něčím takovým budu trápit, až půjdu po Adovi," ušklíbl se Kalten. "Máš vůbec ponětí, jak dlouho by trvalo vtlouct Adovi do hlavy vůbec nějakou myšlenku? Jo, mimochodem, kdo bude moci zabít Kragera?"

"Věnujeme ho někomu, kdo pro nás něco hezkého udělal."

"To je spravedlivé." Kalten se odmlčel a náhle zvažněl. "Sparhawk, bude to fungovat? Opravdu Bhelliom Ehlanu vyléčí, nebo jsme jen sami sebe obelhávali?"

"Myslím, že to bude působit. Musíme věřit, že bude. Bhelliom má skutečně velkou moc."

"Už jsi ho vůbec někdy použil?"

"Jednou. V horách Thalesie jsem s ním rozdrtil celý horský hřeben."

"Proč?"

"Muselo se to udělat. Nemysli na Bhelliom, Kaltene, je to velmi nebezpečné."

Kalten se zatvářil pochybovačně. "Hodláš povolit Ulathovi, aby Lychea o trochu zkrátil, až se dostaneme do paláce? Ulatha opravdu baví dělat to některým lidem - nebo, budeš-li chtít, mohl bych tu krysu pověsit."

"Nevím," řekl Sparhawk. "Možná počkáme a rozhodnutí necháme na Ehlaně."

"Proč ji s tím obtěžovat? Po tom všem bude pravděpodobně trochu unavená a jako její Ochránce by ses měl snažit ušetřit ji jakékoli námahy." Kalten spiklenecky zamrkal. "Nic ve zlém," poznamenal, "ale Ehlana je koneckonců žena a ženy jsou měkkosrdcaté. Když to necháme na ní, nemusí nám dovolit ho zabít. Raději bych ho měl spolehlivě mrtvého, než se královna probere. Pochopitelně se jí pak omluvíme, ale je velmi obtížné někoho odzabít, ať už toho lituješ sebevíc."

"Ty jsi ale barbar, Kaltene."

"Já? Jo, mimochodem, Vanion nařídil našim bratřím vzít si brnění. Jakmile vyjde slunce a lidé v městě otevrou brány, měli bychom být všichni připraveni." Kalten se zakabonil. "S tím by ale mohly být potíže. U bran budou církevní vojáci a mohli by se pokusit nám zavřít brány před nosem, když nás uvidí přijíždět."

"Na to jsou přece beranidla," nevzrušeně pokrčil rameny Sparhawk.

"Královna by mohla být trochu mrzutá, kdyby zjistila, že jsi vyvrátil brány jejího hlavního města."

"Donutíme církevní vojáky, aby je opravili."

"To je ale přece jen poctivé řemeslo a o tom nemají církevní vojáci moc ponětí. Jen se pořádně podívej na ten kus dláždění před branami, než se definitivně rozhodneš. Církevní vojáci to s náradím moc neumějí." Velký blondýn se svalil do křesla, brnění zaskřípalo. "Trvalo to dlouho, vid', ale už je to skoro za námi."

"Skoro," souhlasil Sparhawk, "a jakmile bude Ehlana zase v pořádku, můžeme se poohlédnout po Martelovi."

Kaltenův pohled se rozjasnil. "A po Anniasovi," dodal. "Myslím, že bychom ho mohli pověsit na hlavní bránu Chyrellu."

"Je to primas, Kaltene," řekl Sparhawk ztrápeně, "tak s ním nemůžeme naložit."

"Potom se mu můžeme omluvit."

"Co přesně navrhuješ?"

"Něco vymyslím," opáčil Kalten ležérně. "Řekneme třeba, že to byl omyl nebo tak něco."

Zatímco se shromažďovali na nádvoří, slunce vyšlo. Bledý a unavený Vanion namáhavě sestoupil po schodišti s velkou podlouhlou truhlicí. "Meče," vysvětlil stručně Sparhawkovi. "Sefrenie říká, že je budeme potřebovat, až půjdeme do toho sálu."

"Nemůže je nést někdo jiný místo tebe?" zeptal se Kalten.

"Ne, je to mé břímě. Jakmile přijde Sefrenie, začneme."

Malá styrická žena vyhlížela velmi klidně, dokonce trochu nepřítomně, když se vynořila z pevnosti s mečem sira Gareda. Talen šel těsně za ní.

"Jsi v pořádku?" zeptal se jí Sparhawk.

"Připravovala jsem se na rituál v trůnním sále," odvětila.

"Mohlo by tam dojít k boji," poznamenal Kurik. "Je to dobrý nápad, brát s sebou Talenu?"

"Dokážu ho ochránit," řekla, "a jeho přítomnost je nezbytná. Jsou pro to důvody, ale nemyslím, že bys je pochopil."

"Nasedat a jedeme," zvolal Vanion.

Nastalo velké řinčení a zvonění, jak sto pandionských rytířů v černých brněních lezlo do sedel. Sparhawk zaujal své tradiční místo Vanionovi po boku, těsně za nimi jeli Kalten, Bevier, Tynian a Ulath a řady pandionů se táhly dozadu. Klusem přešli padací most a zamířili k poděšenému hloučku církevních vojáků před branou. Na Vanionův krátký signál vybočilo dvacet pandionských rytířů z řady a obklíčilo údajné řemeslníky. "Držte je tady, než se dostaneme přes městské brány," nařídil Vanion. "Pak je vemte do města a připojte se k nám."

"Ano, pane," odpověděl sir Perraine.

"Dobrá, pánové," zvolal poté Vanion. "Myslím, že v tuto chvíli je na místě cval. Ať nedáme vojákům v městě moc času, aby se připravili na náš příjezd."

S duněním prolétli dosti krátkou vzdálenost mezi pevností a východní branou Cimmury. Navzdory Kaltenovým obavám z možného uzavření bran byli vojáci příliš překvapeni, než aby zareagovali včas.

"Páni rytíři!" zaječel jakýsi důstojník. "Nesmíte vstoupit do města bez svolení prince regenta!"

"Dovolíte, lorde Vanione?" zeptal se Tynian zdvořile.

"Jistě, sire Tyniane," souhlasil Vanion. "Máme naléhavé jednání a opravdu nemáme čas na nějaké tlachy u brány."

Tynian pobídl koně vpřed. Rytíř z Deiry měl obličej jako měsíček. Taková tvář se běžně spojuje s dobrotou a veselou myslí. Brnění však skrývalo mohutný hrudník, široká ramena a mocné paže. Tasil meč. "Milý příteli," oslovil mile důstojníka, "byl bys tak laskav a ustoupil stranou, abychom mohli projet? Jsem si jist, že nikdo z nás netouží po nějakých nepříjemnostech." Jeho tón byl mírný, takřka rozverný.

Většina církevních vojáků, zvyklých, že to v Cimmure běží podle jejich gusta, nebyla připravena na jakékoli zpochybnění jejich autority. Důstojníkovou smůlou bylo, že k této většině patřil. "Bez výslovného povolení prince regenta vám vstup do města musím zakázat," prohlásil zarputile.

"Je to tvé poslední slovo?" otázal se Tynian lítostivě.

"To teda je."

"Jak chceš, příteli," prohodil Tynian. Pak se vztyčil ve třmenech a jeho meč opsal mohutný oblouk.

Jelikož oficír nevěřil, že by mu někdo mohl odporovat, vůbec se nepokusil bránit. Jeho výraz byl jedno velké překvapení, když mu Tynianův těžký, široký meč dopadl mezi krk a rameno a úhlopříčně zajel do těla. Z hrozných rány vysoko vystříkla krev a náhle bezvládné tělo zůstalo viset na Tynianově meči za okraje prořátého kyrsu. Tynian se zaklonil, vyndal nohu ze třmenu a odkopl tělo z meče.

"Žádal jsem ho, aby uhnul, lorde Vanione," vysvětloval. "Jelikož tak neučinil, za to, co se stalo, si nese plnou odpovědnost sám, není-liž pravda?"

"Vskutku to tak bylo, sire Tyniane," přitakal Vanion. "Nedá se vám v tomto ohledu nic vytknout. Byl jste zdvořilost sama."

"Pak tady vpřed," zvolal Ulath a vyňal svou válečnou sekeru z pouzdra na boku sedla "Dobrá," prohodil k civějícím církevním vojákům, "kdo další?"

Vojáci vzali nohy na ramena.

Rytíři sřežící dělníky se poklusem přiblížili se zajatci před sebou. Vanion ponechal deset z nich, aby hlídali bránu, a celý útvar se rozjel dovnitř města. Občané Cimmury si plně uvědomovali situaci v paláci, a když viděli řady zachmuřených pandionských rytířů v jejich hrozivých černých brněních, jak proudí dlážděnými ulicemi, hned jim došlo, že střet je ve vzduchu. Dveře se s boucháním zavíraly zprava, zleva a okenice se kvapně zavíraly zevnitř.

Rytíři projížděli náhle opuštěnými ulicemi.

Ze zadu náhle zaznělo zlověstné zasvištění a hlasité kovové zazvonění. Sparhawk napůl otočil Farana.

"Měl by sis lépe krýt záda, Sparhawk," řekl mu Kalten. "Byla to šipka z kuše a dostal bys ji přímo mezi ramenní pláty. Dlužíš mi za nový nátěr štítu."

"Dlužím ti mnohem víc, Kaltene," vděčně řekl Sparhawk.

"Je to divné," poznamenal Tynian. "Kuše je lamorská zbraň. Málokterý církevní voják ji má."

"Možná to bylo něco osobního," zamručel Ulath. "Neurazil jsi poslední dobou nějakého Lamorka, Sparhawk?"

"Nevím o nikom."

"Až přijedeme k paláci, nehodlám se tam nějak moc vybavovat," prohlásil Vanion. "Nařídím vojákům, aby složili zbraně."

"Myslíš, že poslechnou?" zeptal se Kalten.

Vanion se nevesele ušklíbl. "Pravděpodobně ne - alespoň ne bez několika názorných lekcí. Až se tam dostaneme, Sparhawk, rád bych, abys zajistil se svými přáteli vchod do paláce. Asi bychom neměli náladu honit církevní vojáky sem a tam po chodbách."

"Dobrá," souhlasil Sparhawk.

Církevní vojáci, varováni těmi, co prchli od městských bran, nastoupili na nádvoří paláce a velké, bohatě zdobené palácové brány se zavřely.

"Přineste beranidlo," zvolal Vanion.

Tucet pandionů vyjel vpřed. Ve smyčkách spuštěných ze sedel vezli těžkou kládu. Zabralo jim asi pět minut, než vrata roztřístili, a pak už rytíři Církve proudili do nádvoří.

"Odhod'te zbraně!" zařval Vanion na zmatené vojáky.

Sparhawk zavedl své přátele po obvodu nádvoří až k velkým vratům, jimiž se vstupovalo do paláce. Tam sesedli a vyběhli po schodech, aby se střetli s tuctem vojáků, kteří byli na stráž před vraty. Velící důstojník tasil meč a vyštěkl: "Nikdo nesmí vstoupit."

"Jdi z cesty, kamaráde," řekl Sparhawk vražedně klidným hlasem.

"Nepřijímám rozkazy od -" začal důstojník. Jeho oči se zablýskly, když se náhle ozval zvuk, jako když meloun dopadne na kamennou podlahu. To mu Kurik hbitě vyrazil mozek z hlavy svým ostnatým palcátem. Důstojník padl a křečovitě sebou zaškubal.

"To je mi novinka," prohodil sir Tynian k siru Ulathovi. "Ještě jsem neviděl, aby někomu vylezl mozek ušima."

"Kurik to s tím svým palcátem opravdu umí," uznal Ulath.

"Nějaké námitky?" zeptal se Sparhawk zlověstně ostatních vojáků.

Jen na něj zůstali civět.

"Mám za to, že jste dostali rozkaz složit zbraně," řekl jim Kalten.

Spěšně odhazovali svou zbroj.

"Přišli jsme vás vystřídat, sousedé," sdělil jim Sparhawk. "Můžete se připojit ke svým přátelům támhle na nádvoří."

Rychle seběhli ze schodů.

Pandioni na koních zvolna najížděli do církevních vojáků stojících na nádvoří. Sem tam došlo k pokusům o odpor ze strany fanatičtějších vojáků a pandionští rytíři předvedli několik "názorných lekci", o nichž se zmiňoval jejich představený. Střed nádvoří se záhy pokryl krví, utátnými hlavami, pažemi a několika nohama. Více a více vojáků vidělo, k jakému výsledku boj směřuje, odhazovali zbraně a se zdviženými rukama se vzdávali. Zbývající tvrdohlavou hrstku zahnali rytíři ke zdi a nelítostně pobili.

Vanion se rozhlédl po nádvoří. "Zažehnte zbylé do stájí a postavte k nim hlídky," nařídil. Pak sesedl s koně a šel zpět k proražené bráně. "Je po všem, matičko," zavolal na Sefrenii, která s Talenem a Beritem čekala venku. "Můžete bez obav vstoupit."

Sefrenie vjela na nádvoří na svém bílém jezdeckém koni, zakrývajíc si rukou oči. Talen se ovšem rozhlížel po nádvoří jasným, zlomyslným pohledem.

"Zbavme se toho," řekl Ulath Kurikovi a sehnul se, aby zvedl za ramena mrtvého důstojníka. Odnegli tělo stranou a Tynian pozorně nohou odstranil zbytky mozku z hořejšího schodu.

"To vždycky své nepřátele rozsekáte na kusy jako tohohle?" zeptal se Talen Sparhawka, který sesedl a přistoupil k nim, aby pomohl Sefrenii s koně.

Sparhawk pokrčil rameny. "Vanion si přál, aby vojáci viděli, co se jim stane, když budou pokračovat v odporu. Rozčtvrcení je obvykle velmi přesvědčivé."

"To musíš i ty?" oťrásla se Sefrenie.

"Bude lepší, když půjdeme první, matičko," navrhl Sparhawk, jakmile se k nim připojil Vanion s dvaceti rytíři. "Nějací vojáci by se mohli ukrývat vevnitř."

Jak se ukázalo, pár jich tam bylo, ale Vanionovi rytíři je záhy vyhnali z jejich skrýší, dovedli k hlavnímu vchodu a důrazně jim doporučili, aby se připojili ke svým kamarádům ve stájích.

Dveře do poradní síně nebyly střeženy. Sparhawk je otevřel a podržel, aby mohl vstoupit Vanion.

Lycheas se krčil, třesoucí se a s pokleslou bradou, za poradním stolem spolu s jakýmsi tlustěochem v červeném a baron Harparin zběsile cloumal táhlem od zvonku. "Sem nesmíte!" zaječel Harparin vysokým, zženštilým hlasem na Vaniona. "Nařizuji vám jménem krále Lychea, abyste se okamžitě vzdálili."

Vanion si jej chladně změřil. Sparhawk věděl, že Vanion tímto nechutným pederastem nesmírně opovrhuje. "Tento člověk mě znervózňuje," řekl temným hlasem a ukázal na Harparina. "Byl by někdo tak laskav a něco s ním udělal?" Ulathe ráznými kroky obešel stůl, válečnou sekeru v rukou.

"Neopovažuj se!" zavřeštěl Harparin couvaje, a stále ještě škubal marně za zvonec. "Jsem členem královské rady, neopovažuj se mě dotknout!"

Ulathe se ovšem opovážil. Harparinova hlava jednou poskočila a pak se kutálela po koberci, až se zastavila poblíž okna. Její ústa byla dokořán a oči ještě hrůzou vypoulené. "Měl jste na mysli něco v tomto smyslu, lorde Vanione?" otázal se zdvořile mohutný Thalesánec.

"Přibližně ano, děkuji, sire Ulathe."

"A co s těmahle dvěma?" ukázal Ulathe sekerou na Lychea a toho tloušťíka.

"Ach - ještě ne, sire Ulathe." Představený pandionského řádu přistoupil k poradnímu stolu s pouzdrem obsahujícím meče rytířů, kteří padli. "A teď, Lychee, kde je vévoda z Lendy?" zeptal se důrazně.

Lycheas na něj zůstal civět.

"Sire Ulathe," řekl Vanion ledově.

Ulathe zachmuřeně pozvedl svou krví potřísněnou sekeru.

"Néé!" zaječel Lycheas. "Lenda je zavřený dole ve sklepení. Vůbec jsme mu neublížili, lorde Vanione. Přisahám, že je -"

"Vezměte Lychea a tohoto druhého muže do žalárních kobek," nařídil Vanion dvojici svých rytířů. "Osvobodte vévodu z Lendy a místo něj zavřete ty dva. Pak sem Lendu přiveďte."

"Dovolíte, můj pane?" zeptal se Sparhawk.

"Lychee levobočku," prohlásil Sparhawk formálně, "jako královnin Ochránce mám velmi milou povinnost tě uvěznit z důvodu velezrady. Trest je všeobecně znám. Přistoupíme k němu, jakmile to bude vhodné. Zatím o něm můžeš přemýšlet, což ti jistě pomůže překlenout dlouhé, nudné hodiny tvého uvěznění."

"Mohl bych ti ušetřit spoustu času a výdajů," nabízel se Uloth a opět pozvedl svou sekeru.

Sparhawk předstíral, že nabídku zvažuje. "Ne," řekl konečně lítostivě. "Lycheas tyranizoval obyvatelstvo Cimmury a to má plné právo vidět hezky krvavou veřejnou popravu."

Lycheas doslova šlel hrůzou, když jej sir Perraine a ještě jeden rytíř táhli kolem vytrěštěně zírající hlavy barona Harparina a ven ze síně.

"Jsi tvrdý a nelítostný, Sparhawku," poznamenal Bevier.

"Vím o tom." Sparhawk pohlédl na Vaniona. "Musíme počkat na Lendu," řekl. "Má klíče od trůnního sálu. Nerad bych, aby se Ehlena probudila a viděla, že jsme jí vylomili dveře."

Vanion přikývl. "Stejně ho budu potřebovat," řekl. Položil pouzdro s meči na poradní stůl a sedl si do jednoho z křesel. "Jo, mimochodem," prohodil, "zakryjte Harparina dřív, než sem dorazí Sefrenie, tyhle věci ji vždycky rozruší." Sparhawk si pomyslel, že je to další z důkazů Vanionova zájmu o Sefrenii, dalece přesahujícího běžnou starostlivost.

Uloth přistoupil k oknu, škubnutím strhl kus závěsu a otočil se. Kopancem poslal Harparinovu hlavu k jeho tělu a přikryl pederastovy ostatky závěsem.

"Celá generace malých chlapců bude teď klidněji spát, když už není Harparin mezi námi," podotkl Kalten vesele, "a se vši pravděpodobností zmíní každý večer ve svých modlitbách Ulothu."

"Beru každé požehnání, kterého se mi dostane," ušklíbl se Uloth.

Sefrenie vstoupila s Talenem a Beritem. Rozhlédla se kolem sebe a poznamenala: "Jsem příjemně překvapena. Víceméně jsem očekávala další krveprolití." Pak její pohled zpřísněl. Ukázala na zakryté tělo, ležící u stěny. "Co je tohle?" zeptala se důrazně.

"Bývalý baron Harparin," odpověděl Kalten. "Dosti náhle nás opustil."

"To jsi spáchal ty, Sparhawku?" obvinila jej otázkou.

"Já?"

"Znám tě až moc dobře."

"Sefrenie, ve skutečnosti jsem to byl já," neochotně se ozval Uloth. "Je mi moc líto, jestli ti to vadí, ale jsem prostě Thalesan. Jsme pověstní svým barbarstvím." Pokrčil rameny. "Člověk je v podstatě nucen zachovávat reputaci své domoviny, nemyslíš?"

Nenamáhala se s odpovědí. Přejela pohledem po tvářích ostatních pandionů v sále. "Dobrá," řekla. "Jsme tu všichni. Vanione, otevři pouzdro."

Vanion tak učinil.

"Páni rytíři," oslovila Sefrenie pandiony v sále, když pokládala meč sira Gareda na stůl vedle pouzdra. "Před několika měsíci se dvanáct z vás ke mně připojilo, abychom společně zplodili kouzlo, které zachovalo královnu Ehlanu při životě. Od

té doby šest vašich statečných bratří odešlo do chrámu mrtvých. Jejich meče však musí být při tom, když sejmeme kouzlo, abychom mohli královnu vyléčit. Tedy každý z vás, kdo jste tam byl, musí nést meč jednoho z padlých bratří spolu se svým vlastním. Vyvolám kouzlo, které vám umožní tyto meče pozvednout. Pak přejdeme do trůnního sálu, kde meče padlých předáte."

"Předáme? Komu?" zneklidněně se otázel Vanion.

"Jejich původním vlastníkům."

"Snad nechceš v trůnním sále vyvolávat duchy?" zeptal se užasle.

"Přijdou bez vyvolávání. Váže je přísaha. Tak jako předtím uděláte kruh kolem trůnu se vztyčenými meči. Sejmu kouzlo a krystal zmizí. Zbytek je na Sparhawkovi - a Bhelliomu."

"Co přesně budu muset vykonat?" zeptal se Sparhawk.

"V pravý čas ti to sdělím," opáčila. "Nechci, abys cokoliv udělal předčasně."

Sir Perraine uvedl do poradního sálu zestárlého vévodu z Lendy.

"Jak bylo v žaláři, pane z Lendy?" optal se Vanion žoviálně.

"Vlhko, lorde Vanione," odvětil Lenda. "A taky tma a zápach. Víš přece, jak to v žalářích vypadá."

"Ne," zasmál se Vanion. "Opravdu do nevím. Je to zkušenost, které bych se raději vyvaroval." Podíval se na vrásčitou tvář starého dvořana. "Jsi v pořádku, Lendo?" zeptal se. "Vypadáš velmi unaveně."

"Starci vypadají vždycky unaveně, Vanione," usmál se Lenda vlídně. "A já jsem starší než většina z vás." Napřímil svá úzká stará ramena. "Sem tam být uvržen do žaláře je riziko, které podstupuje každý, kdo se účastní politiky. Na to se dá zvyknout. Už jsem byl i v horších."

"Můj pane, jsem přesvědčen, že Lyeas a ten jeho tlustý společník si žaláře užijí," podotkl Kalten vesele.

"O tom pochybuji, sire Kaltene."

"Seznámili jsme je se skutečností, že konec jejich uvěznění bude pro ně znamenat vstup na onen svět. Jsem si jist, že dají přednost žaláři. Krysy nejsou zase až tak špatné."

"Nevšiml jsem si barona Harparina," řekl Lenda. "Neutekl?"

"Pouze v jistém slova smyslu, můj pane," odvětil Kalten. "Byl vzpurný a choval se nepřístojně. Víš přece, jaký byl. Sir Ulath mu dal lekci slušného chování - svou sekerou."

"Pak je tedy tento den pln radostných překvapení," zachechtal se Lenda.

"Vážený pane z Lendy," oznámil Vanion formálně, "teď se odebereme do trůnního sálu, abychom zachránili královnu. Uvítal bych, kdybyste se této záchrany zúčastnil jako svědek, abyste mohl potvrdit její totožnost v případě, že by v budoucnu vznikly jakékoli pochybnosti. Obecný lid je pověřivý a jsou tací, kdož by mohli šířit zvěsti, že Ehlana není tou, kterou se zdá být."

"Jistě, lorde Vanione," souhlasil Lenda, "ale jak ji chcete zachránit?"

"Uvidíš," usmála se Sefrenie. Vztáhla ruce nad meče a pronesla krátkou řeč v styričtině. Jakmile dokončila zaklínání, meče krátce zazářily a rytíři, přítomní při uzavření královny Elénie do křišťálové pyramidy, přistoupili ke stolu. Promluvila k nim polohlasem a každý z nich se chopil jednoho z mečů. "Dobře," řekla, "přejdeme do trůnního sálu."

"Tohle všechno je velmi záhadné," prohodil Lenda k Sparhawkovi, když kráčeli chodbou dolů, do trůnního sálu.

"Viděl jsi někdy skutečnou magii v praxi, lorde?" zeptal se jej Sparhawk.

"Nevěřím v magii, Sparhawku."

"To se může brzy změnit, Lendo," usmál se Sparhawk.

Starý dvořan vylovil z vnitřní kapsy klíč a odemkl dveře trůnního sálu. Všichni pak za Sefrenií vstoupili dovnitř. Sín byla temná. Během Lendova uvěznění svíce dohořely. Sparhawk však i ve tmě stále slyšel pravidelný tepot srdce své královny. Kurik vyšel ven a vrátil se s pochodní. "Nové svíčky?" zeptal se Sefrenie.

"Rozhodně," odvětila "Nevzbudíme přece Ehlanu do tmy."

Kurik a Berit nahradili vyhořelé zbytky novými voskovicemi. Pak se Berit zvědavě zadíval na mladou královnu, které věrně sloužil, aniž ji kdy zahlédl. Jeho oči se náhle rozšířily, jak tak na ni zíral, a zdálo se, že lapá po dechu. Jeho pohled vyjadřoval naprosto patřičnou úctu, ale je v něm možná ještě něco víc než jen pouhý respekt, pomyslel si Sparhawk. Berit byl zhruba téhož věku jako Ehlanda a koneckonců, byla opravdu velmi krásná.

"Tak je to mnohem lepší," poznamenala Sefrenie, když se rozhlédla po svícemi ozářené trůnní síni. "Sparhawku, pojď se mnou." Zavedla jej k pódiu, na němž spočíval trůn.

Ehlanda seděla na trůnu tak, jako po celé ty dlouhé měsíce. Na plavé hlavě nesla korunu Elénie a byla zahalena v slavnostní plášť. Oči měla zavřené a její bledá tvář byla klidná.

"Již jen chvíličku, má královno," šeptal Sparhawk. Bylo to s podivem, ale oči měl plné slz a srdce sevřené.

"Sundej si rukavice, Sparhawku," vybídla jej Sefrenie. "Až použiješ Bhelliom, musí se ho prsteny dotýkat."

Sejmul své obrněné rukavice, pak sáhl pod kabátec, vyňal plátěný váček a rozvázal šňůru.

"V pořádku, pánové," oslovila Sefrenie přeživší rytíře. "Zaujměte svá místa."

Vanion a pět dalších pandionů se rozestoupili kolem trůnu. Každý z nich třímal svůj vlastní meč a vždy jeden meč některého ze svých padlých bratrů.

Sefrenie stala vedle Sparhawka a začala styricky zaklínací formuli, její prsty splétaly složitý vzor. Svíce pohasínaly a rozžínaly se v rytmu zvukného kouzla. Po jisté době zaklínání se síní počal šířit známý pach smrti. Sparhawk odtrhl pohled

od tváře Ehliny a odvážil se rychlého pohledu na kruh rytířů. Kde předtím bylo šest rytířů, stálo jich nyní dvanáct. Příznačné siluety těch, kdo v uplynulých měsících jeden za druhým padli a o své vůli se ještě jednou vrátili, aby naposled pozvedli své meče.

"Teď, páni rytíři," vybídla Sefrenie živé i mrtvé bez rozdílu, "zamiřte své meče k trůnu." Začala další zaklínání. Špice mečů počaly žhnout a jejich jas rostl, až trůn obklopoval kruh čiré záře. Sefrenie vztáhla paže, zvolala jediné slovo a prudce je svěřila. Krystal, obestírající trůn se zavlhl jako vodní hladina a zmizel.

Ehlaně poklesla hlava dopředu a její tělo se divoce roztřásl. Její dech ztěžkl a tlukot srdce, který doposud zněl pravidelně sálem, zakolísal. Sparhawk vyskočil na pódium, aby ji podepřel.

"Ještě ne!" ostře zvolala Sefrenie.

"Ale -"

"Poslechni!"

Asi minutu stál bezmocně nad umírající královnou, minutu, která se vlekla jako hodina. Pak k nim Sefrenie přistoupila a oběma rukama zvedla Ehlaně bradu. Královniny šedé oči byly rozvířené a bezduché, její tvář groteskně zkřivená.

"Teď, Sparhawku," řekla Sefrenie, "vezmi Bhelliom do dlaní a přilož ho k jejímu srdci. Prsteny se musejí dotýkat kamene. Současně mu poruč, aby ji vyléčil."

Uchopil safírovou růži oběma rukama a pak jemně přiložil drahokam k Ehlanině hrudi. "Uzdrav mou královnu, Bhelliome - Modrá růže!" rozkázal jasným hlasem.

Obrovský příliv síly, vycházející z klenotu v jeho ruce, srazil Sparhawka na kolena. Plamínky svící vyšlehly a potměly, jako by nějaký temný stín přešel síní. Bylo to něco, co uniklo, nebo to snad byl ten hrozivý stín, který jej pronásledoval a strašil ve snech? Ehlanin strnula a její útlé tělo narazilo na opěradlo trůnu. Z jejího hrdla vyrazilo zachroptění. Pak její vytřeštěný pohled náhle ožil a královna užasle zírala na Sparhawka.

"Dokonáno!" zvolala Sefrenie třesoucím se hlasem a vyčerpaně se sesunula z pódiu.

Ehlanin se zhluboka a chvějivě nadechla. "Můj rytíři!" vykřikla slabě, rozpřahujíc náruč k pandionovi v černém brnění, klečícímu před ní. Třebaže slabý, byl její hlas sytý a hlubší, hlas ženy, nikoli dítěte, jak si ho Sparhawk pamatoval. "Ach, Sparhawku, konečně jsi se ke mně vrátil." Objala třesoucíma se rukama jeho obrněná ramena, vsunula svou tvář pod zdvižené hledí a dlouze jej políbila.

"To zatím stačí, děti," prohlásila Sefrenie. "Sparhawku, odved' ji do jejích komnat."

Sparhawk byl rozrušený a vyvedený z rovnováhy. Ehlanin polibek rozhodně nebyl dětským líbnutím. Uložil Bhelliom, sundal si přilbu a hodil ji Kaltenovi. Pak

jemně pozvedl královnu. Objala jej bledý ní pažemi a svou tvář přitiskla k jeho. "Ach, našla jsem tě," vydechla, "miluji tě a nenechám tě odejít."

Sparhawk poznal citát a přišlo mu, že je za těchto okolností naprosto nevhodný. Jeho rozpaky ještě vzrostly. Zjevně se vloudila nějaká vážná chyba.

KAPITOLA

ČVRTÁ

S EHLANOU TO BUDE PROBLÉM, usoudil Sparhawk, když si následujícího rána svlékal brnění, krátce poté, co se byl představit královně. I když jej myšlenky na ni neopouštěly ani během jeho exilu, zjistil, že si bude muset zvyknout na změněnou situaci. Když odjížděl do vyhnanství, jejich vzájemný vztah s královnou byl jednoznačně dán. Byl dospělý muž a ona dítě. To se teď změnilo a oba dva se pohybovali na nejisté půdě vztahu mezi panovníkem a poddaným. Kurik a další známí informovali, že z dívky, kterou vychovával takřka od dětství, se během několika měsíců před tím, než ji Annias otrávil, stala temperamentní žena. Slyšet o tom byla jedna věc, zažít to druhá. Neznamenalo to, že by na něj byla Ehlana hrubá nebo že by se k němu chovala panovačně, to rozhodně ne. Cítila k němu, jak se domníval - a doufal - opravdovou náklonnost, a spíše než aby mu dávala příkazy, budila v něm dojem, že očekává uznání a vyplnění svých přání. Pohybovali se v neurčité šedé zóně, kde existovalo nekonečně možností pro vážné klopýtnutí na obou stranách.

Několik nedávných incidentů to dokonale dosvědčovalo. Především její požadavek, aby spal v komnatě sousedící s jejími, byl velmi nevhodný, dokonce měl dojem, že je mírně skandální. Když se však na to pokoušel upozornit, vysmála se jeho obavám. Usoudil, že alespoň jeho brnění skýtá jistotu, i když malou obranu před zlými jazyky. Doba byla přece jenom nejistá a královna Elenie potřebovala ochranu. Sparhawk, jako její Ochrance, měl povinnost a o to víc právo ji chránit a střežit. Když však před ní dnes ráno předstoupil opět v plné zbroji, nakrčila nos a naznačila, že by se měl hned převléknout. Věděl určitě, že by to byla vážná chyba Královnin Ochrance v brnění byla jedna věc a nebylo pravděpodobné, že by kdokoli, komu záleží na vlastním zdraví, dělal aféru ze Sparhawkova dlení v těsné blízkosti panovnice. Kdyby se ale oblékl do kabátce a punčoch, to by byla jiná. Služebnictvo mělo sklon k tlachání a drbům a klepy palácového služebnictva měly své cestičky, jak se rozšířit po celém městě.

Sparhawk se pochybovačně podíval do zrcadla. Jeho černá sametová vesta byla vyšívaná stříbrem, punčochy byly šedé. Šaty vzdáleně připomínaly uniformu a černé, polovysoké boty, které zvolil, vypadaly mnohem víc vojensky než špičatá perka, jež byla momentálně v módě u dvora. Okamžitě odmítl tenký kord a místo něj si připjal svůj těžký meč. Výsledek byl trochu směšný, ale účinnější zbraň jasně naznačovala, že Sparhawk nepobývá v královniných komnatách pro zábavu.

"Ale Sparhawku, to je naprostý nesmysl," smála se Ehlana, když se vrátil do komnaty, kde ležela na divanu, pohodlně opřená o vrstvu polštářů, s modrou hedvábnou přikrývkou přes kolena.

"Královno?" řekl odměřeně.

"Ten meč, Sparhawku. Vůbec se nehodí k těm šatům. Prosím, hned ho dej pryč a vezmi si rapír. Nařídila jsem, aby ti ho připravili."

"Jestliže vám můj vzhled vadí, Vaše Veličenstvo, neprodleně se vzdám. Ale meč zůstane, kde je. Nemohu vás chránit pletacím drátem."

Její šedé oči zablyskly. "Ty -" začala zprudka.

"Je to mé rozhodnutí," přerušil její námitky. "Zodpovídám za tvou bezpečnost a o krocích, které podnikám k jejímu zajištění, nehodlám diskutovat."

Vyměnili si dlouhé, přísné pohledy. Sparhawk si byl jist, že to není naposled, kdy se jejich vůle střetávají.

Ehlanin pohled zvlídněl. "Jak jsi přísný a neústupný, můj Ochránče," řekla.

"Když se jedná o bezpečnost Vašeho Veličenstva, pak jsem takový," prohlásil rezolutně. "Asi bude nejlepší vyjasnit si to hned na počátku."

"Proč se máme hádat, můj milý rytíři?" usmála se rozmarně a koketně na něj zamrkala.

"To nedělej, Ehlano," napomenul ji, automaticky vklouznuv do role vychovatele, kterou zastával, když ještě byla dívenka. "Jsi královna a ne nějaká upejpavá pokojská, snažící se prosadit svou. Nepros, ani se nesnaž okouzlovat, nařizuj."

"Odložíš ten meč, když ti to poručím, Sparhawku?"

"Ne, ale na mne se běžná pravidla nevztahují."

"Kdo o tom rozhodl?"

"Já sám. Můžeme poslat pro vévodu z Lendy, jestli chceš. Je zběhlý v zákonech a určitě by měl svůj názor na tuto záležitost."

"Ale kdyby rozhodl proti tobě, nedáš na to, že je to tak?"

"Ano."

"To není spravedlivé, Sparhawku."

"Nesnažím se být spravedlivý, má paní, královno."

"Sparhawku, když jsme tak sami, nemyslíš, že bychom mohli nechat toho Veličenstva a královny? Koneckonců se nějak jmenuji a nebál ses na mě tím jménem volat, když jsem byla ještě dítě."

"Jak si přeješ," pokrčil rameny.

"Řekni to, Sparhawku. Řekni Ehlano. Není to nijak obtížné vyslovitelné jméno a jsem si jista, že se jím nezadusíš."

Usmál se. "Tak dobře, Ehlano," vzdal to. Po její prohře v záležitosti s mečem potřebovala nějaké vítězství, aby si zachovala důstojnost.

"Mnohem víc ti to sluší, když se usmíváš, milý Ochránče. Měl bys to zkusit častěji." Zabořila se do polštářů a zatvářila se zamyšleně. Dnes ráno byly její světle blond vlasy pečlivě učesané a vzala si několik decentních, ale velice drahocenných šperků. Tváře měla pěkně růžové, což se krásně doplňovalo s její velmi jemnou pletí. "Co jsi vlastně dělal v Rendoru, když tě tam ten idiot Aldreas poslal do vyhnanství?"

"Ehlano, takhle mluvit o svém otci je sotva správné."

"Ani mi moc otcem nebyl, Sparhawku, a jeho intelekt by se asi těžko dal nazvat oslnivým. Úsilím, které vynaložil na pobavení své sestry, mu musel změkknout mozek."

"Ehlano!"

"Nebud' tak pruderní, Sparhawku. Celý palác o tom věděl - a pravděpodobně celé město."

Sparhawk usoudil, že nastal čas najít manžela pro královnu. "Jak jsi se toho tolik dověděla o princezně Arisse?" zeptal se jí. "Poslali ji do kláštera nedaleko Demosu dřív, než jsi se narodila."

"Řeči se vedou, Sparhawku a Arissu by těžko někdo mohl pokládat za diskrétnost samu."

Sparhawk usilovně přemítal, jak by mohl změnit téma. I když se zdálo, že si je Ehlanu v zásadě vědoma toho, co říká, nemohl stále ještě uvěřit, že je tak protřelá. Část jeho mysli tvrději lpěla na představě, že pod její evidentní dospělostí se skrývá totéž nevinné dítě, které opustil před deseti lety. "Natáhni levou ruku," řekl jí konečně. "Něco pro tebe mám."

Povaha jejich vztahu byla pořád ještě neurčitá. Oba to jasně cítili a oběma to bylo nepříjemné. Sparhawk kolísal mezi upjatou uctivou formálností a strohou, takřka vojenskou rázností příkazů. Také Ehlanu váhala, jak se zdálo, mezi rozpustilou pubertáčkou, kterou vychovával a školil, aby se v následujícím okamžiku změnila v královnu v celém majestátu. O něco hlouběji v duši si oba naprosto jasně uvědomovali změnu, která se za těch deset let s Ehlanou stala. Proces, jemuž se říká "dospívání", královnu Elenie výrazně poznamenal jak duševně, tak hlavně fyzicky. Jelikož byl Sparhawk mimo, nemohl si na tuto proměnu postupně zvykat, a tak na něj dopadla jako blesk z čistého nebe. Snažil se, co mohl, nedívat se na Ehlanu tak, aby si to špatně nevykládala. Pokud šlo o ni samu, vypadalo to, že si je plně vědoma svých vln. Zdálo se, že váhá mezi touhou je předvádět - dokonce vyzývavě - a rozpačitou snahou skrývat je za vším, co bylo po ruce. Pro oba dva to bylo náročné období.

V tomto ohledu je třeba říci něco na Sparhawkovu obranu. Ehlanino takřka neodolatelné ženství spolu s královským vystupováním a zneklidňující upřímností vyvádělo Sparhawka z míry a prsteny vypadaly natolik stejně, že za to skoro

nemohl, když se spletl a sundal si svůj vlastní prsten. Navlékl jí ho na prst, aniž uvažoval o důsledcích.

Navzdory podobnosti byly mezi oběma prsteny drobné rozdíly a ženy mají pro takové jemnosti smysl. Zdálo se, že Ehlana věnovala prstenu s rubínem, který jí právě navlékl na prst, jen letmý pohled. Vzápětí jej s radostným výkřikem objala tak prudce, že málem ztratil rovnováhu, a přitiskla své rty na jeho.

Naneštěstí právě tento okamžik si vybrali Vanion a vévoda z Lendy, aby vstoupili do místnosti. Starý vévoda zdvořile zakašlal a Sparhawk, zrudlý až ke kořínkům vlasů, se jemně, ale rozhodně vyvinul z královnina objetí.

Vévoda z Lendy se chápavě usmíval a Vanionovo obočí bylo údivem zdvižené. "Omluvte nás, že rušíme, královno," prohodil Lenda diplomaticky, "ale jelikož se zdá, že vaše uzdravování postupuje velmi úspěšně, usoudili jsme s lordem Vanionem, že bychom vás měli informovat o vývoji státních záležitostí."

"Zajisté, Lendo," opáčila, ignorujíc nabízející se otázku, co to se Sparhawkem vyváděli, když dvojice dvořanů vstoupila do komnaty.

"Vaše Veličenstvo, několik přátel čeká venku," řekl Vanion. "Mohou vám podat podrobnější informace o některých událostech, než bychom byli schopni my dva."

"Pak je rozhodně uveďte."

Sparhawk přešel k jednomu ze stolků u stěny a nalil si sklenici vody, z nějakého důvodu mu úplně vyschlo v ústech.

Vanion na okamžik vyšel ven a vrátil se se Sparhawkovými přáteli. "Určitě znáte Sefrenii, Kurika a sira Kaltena, Vaše Veličenstvo," prohlásil. Pak představil ostatní, rozumně se při tom vyhnul zmínce o Talenově profesi.

"Jsem hrozně ráda, že se s vámi se všemi setkávám," řekla Ehlana přívětivě. "A teď, dříve než začneme, musím vám něco oznámit. Sir Sparhawk mne právě požádal o ruku. Není to od něj milé?"

Sparhawk si právě přihnul ze sklenice a mohutně se zakuckal.

"Děje se něco, můj milý?" zeptala se Ehlana nevinně.

Ukázal si na krk a vyrážel zvuky, jako když se dusí.

Když Sparhawk jakž takž popadl dech a alespoň částečně se zklidnil, vévoda z Lendy se upřeně zadíval na královnu. "Nemýlím-li se, Vaše Veličenstvo přijalo nabídku svého šampiona."

"Ovšem, že jsem ji přijala. Když jste vešli do komnaty, právě jsem ji přijímala."

"Ach," vydechl starý dvořan, "chápu." Lenda byl starý politik a dokázal pronést podobné výroky, aniž mu zacukaly koutky.

"Gratuluji, můj pane," nahlas vyhrkl Kurik, popadl Sparhawkovu pravici jako do svěráku a vehementně mu s ní potřásl.

Kalten zůstal zírat na Ehlanu. "Sparhawk?" nevěřičně se optal.

"Není to podivné, můj drahý, že tví nejbližší přátelé nikdy plně nedocenili tvou velikost?" prohodila k Sparhawkovi. "Sire Kaltene," pokračovala, "tvůj přítel, jehož znáš již od dětství, je nejlepší rytíř na světě. Pro každou ženu by bylo ctí mít ho za manžela." Pak se domýšlivě usmála "Ale jsem to já, kdo ho získal. Tak dobrá, přátelé, prosím posad'te se a povězte mi, co se dělo v mém království, když jsem byla nemocná. Doufám jen, že budete struční. Můj snoubenec a já toho máme hodně před sebou."

Vanion zůstal stát. Rozhlédl se po ostatních. "Kdybych vynechal něco podstatného, neváhejte a doplňte mě," prohlásil. Podíval se do stropu. "Kde začít?" dumal.

"Můžeš začít tím, že mi řekneš, čím jsem ochořela, lorde Vanione," navrhla Ehlana.

"Byla jste otrávena, Vaše Veličenstvo."

"Cože?"

"Velmi vzácným jedem z Rendoru - stejným, co zahubil vašeho otce."

"Kdo to udělal?"

"V případě vašeho otce to byla jeho sestra. Ve vašem případě primas Annias. Věděla jste, že pošilhává po arciprelátském stolci v Chyrellu, není-liž pravda?"

"Ovšem. Děkala jsem, co jsem mohla, abych tomu zabránila. Kdyby ten post získal, myslím, že bych konvertovala k eshandismu - nebo snad i k styrickému vyznání. Přijal by mne tvůj bůh, Sefrenie?"

"Bohyně, Vaše Veličenstvo," podotkla Sefrenie. "Sloužím bohyni."

"Jak praktické! Nemusela bych si ostříhat vlasy a obětovat jí pár elénských nemluvnat?"

"Nebud' blázen, Ehlano."

"Jen tě škádlím, Sefrenie," smála se Ehlana. "Ale neříkají to prostí Eléňané o Styricích? Lorde Vanione, jak jste přišli na to, že jde o otravu?"

Vanion krátce popsal Sparhawkovo setkání s duchem krále Aldrease a znovuzískání prstenu, který teď - omylem - zdobil prst jejího šampióna. Pak pokračoval dál, zmínil se o praktickém převzetí vlády Anniasem a o zvolení královnina bratrance princem regentem.

"Lychea?" vykřikla vzápětí. "To je směšné. Vždyť se neumí ani sám obléct." Zamračila se. "Když jsem tedy byla otrávena stejným jedem jako můj otec, jak to přijde, že jsem ještě naživu?"

"Použili jsme magii, abychom tě zachránili, královno Ehlano," poučila ji Sefrenie.

Vanion pak promluvil o Sparhawkově návratu z Rendoru a o jejich rostoucím přesvědčení, že ji Annias otrávil především proto, aby měl přístup do její pokladnice, a mohl tak financovat svou kampaň za zvolení arciprelátem.

V této fázi se ujal slova Sparhawk a pověděl mladé dámě, která jej právě lapila do svých tenat, o tažení skupiny rytířů Církve a jejich společníků do Chyrellu, pak do Borraty a nakonec dolů, do Rendoru.

"Kdo je to Píšťalka?" v jednom okamžiku jej přerušila Ehlana. "Styrický nalezenec," opáčil. "Alespoň jsme si to mysleli. Vypadala tak na šest let, ale ukázalo se, že je mnohem, mnohem starší." Pokračoval ve vyprávění, zmínil se o namáhavé cestě napříč Rendorem a o setkání s lékařem v Dabouru, který jim s konečnou platností řekl, že jejich umírající královnu může zachránit pouze magie. Pak došel k setkání s Martelem.

"Nikdy jsem ho neměla ráda," prohlásila a ušklíbla se.

"Teď pracuje pro Anniase," sdělil jí Sparhawk, "a byl v Rendoru ve stejnou dobu jako my. Tam dole se vyskytl jakýsi starý náboženský fanatik - Arasham - a stal se duchovním vůdcem království. Martel se ho pokoušel přesvědčit, aby napadl západní elénská království, a odvedl tak pozornost od voleb nového arcipreláta. Annias by pak měl volné ruce. Šel jsem se Sefrení do Arashamova stanu a našel jsem tam Martela."

"Zabil jsi ho?" vyštěkla Ehlana divoce.

Sparhawk rozpaky zamžikal. Tuhle její stránku ještě nezažil. "Nebyla vhodná chvíle, královno," omlouval se. "Místo toho jsem se vytasil se lstí a přesvědčil Arashama, aby invazi nepodnikal, dokud mu neřeknu. Martel zuřil, ale nemohl s tím nic dělat. Později jsme si pěkně poklábosili a při tom mi prozradil, že to on našel a dodal jed Anniasovi."

"Obstálo by to jako obvinění před soudem, lorde?" zeptala se Ehlana vévody z Lendy.

"To by záleželo na soudci, Vaše Veličenstvo," opáčil.

"Pak si s tím nemusíme lámat hlavu, Lendo," řekla chmurně, "protože hodlám být soudcem sama - a také porotou."

"Nanejvýš neobvyklé, Vaše Veličenstvo," zamumlal.

"To bylo i to, co udělali mně a mému otci. Vypravuj dál, Sparhawkku."

"Vrátili jsme se sem do Cimmury a odebrali se do kapituly. Tam jsem obdržel výzvu, abych šel do královské krypty pod katedrálou a setkal se tam s duchem tvého otce. Napovídal mi toho spoustu - nejdřív ze všeho, že to tvá teta ho otráвила a Annias že otrávil tebe. Také mi prozradil, že Lycheas je následek jistých důvěrností mezi Anniasem a Arissou."

"Díky Bohu!" zvolala Ehlana. "Docela jsem se bála, že je levobočkem mého otce. Je hodně těžké smířit se s tím, že je mým bratrancem, ale bratrem? Nemyslitelné!"

"Duch tvého otce mi rovněž sdělil, že jen jedna věc ti může za chránit život - Bhelliom."

"Co to je?"

Sparhawk sáhl pod svůj vyšívaný kabátec a vytáhl plátěný váček. Otevřel ho a vyňal safírovou růži. "Toto je Bhelliom, Vaše Veličenstvo," prohlásil. Znovu spíše pocítil než viděl ten zneklidňující záblesk temnoty na hranici zorného pole. Zapudil ten pocit a napřáhl ruku s drahokamem.

"Jak nádherné!" zvolala a natáhla se po něm.

"Ne!" ostře ucedila Sefrenie. "Nedotýkej se ho, Ehlan! Mohl by tě zahubit."

Ehlana ucukla, oči leknutím vytřeštěné. "Ale Sparhawk se ho dotýká," namítla.

"Sparhawka zná. Tebe by mohl také znát, ale nebudeme pokoušet štěstí. Všichni jsme obětovali příliš mnoho času a úsilí na tvou záchranu, než abychom teď riskovali, že to bylo zbytečné."

Sparhawk vložil klenot zpět do váčku a schoval ho.

"Ještě něco bys měla vědět, Ehlan," pokračovala Sefrenie. "Bhelliom je nejvzácnější a nejmocnější předmět na světě a Azash po něm bezmezně prahne. To byla pravá příčina Othovy invaze na západ před pěti sty lety. Otha shromáždil Zemochy - a další tady na západě, aby našli tento drahokam. Musíme tomu zabránit za každou cenu."

"Neměli bychom ho tedy zničit?" zeptal se Sparhawk ponuře. Z jakéhosi důvodu jej ta otázka stála velké přemáhání.

"Zničit ho?" vyhrkla Ehlan. "Vždyť je tak krásný!"

"Ale je také zlý," ozvala se Sefrenie. Na chvíli se odmlčela. "Zlý asi není to správné slovo. Necítí rozdíl mezi dobrem a zlem. Ne, Sparhawk, zatím si ho ještě necháme, dokud nebudeme vědět určitě, že je Ehlan mimo nebezpečí. Vypravuj dál. Ale stručně, královna je ještě velmi slabá."

"Vezmu to tedy zkrátka," řekl. Vyprávěl královně, jak pátrali ve válečných polích u Randerského jezera a jak konečně našli hraběte Ghaska. Královna pozorně poslouchala, a když se zmiňoval o událostech u jezera Venne, takřka napětím nedýchala. Zběžně načrtl interferenci krále Warguna - i když nepoužil přesně tohoto slova - a nakonec popsal hrozné střetnutí v Ghwerigově jeskyni i to, jak se prozradila pravá totožnost Píšťalky. "A tak se teď věci mají, má královno," uzavřel. "Král Wargun bojuje s Rendořany dole v Arciu, Annias čeká v Chyrellu na smrt arcipreláta Cluvonuse a ty jsi zpátky na trůně, kam patříš."

"A také čerstvě zasnoubená," připomněla mu. Očividně nechtěla, aby na to zapomínal. Na okamžik se zamyslela. "A co jste provedli s Lycheem?" zeptala se s jistou naléhavostí.

"Je zpátky v žaláři, kam patří, Vaše Veličenstvo."

"A Harparin a ten druhý?"

"Tlust'och je ve vězení s Lycheem. Harparin nás dosti náhle opustil."

"Vy jste ho nechali utéct?"

Kalten zavrtěl hlavou. "Ne, Vaše Veličenstvo. Začal ječet a snažil se nás vykázat z poradní síně. Vaniona všechen ten povyk znechutil a nechal Ulatha, aby Harparinovi odsekl hlavu."

"Skutečně velmi případné. Chci vidět Lychea."

"Neměla by sis odpočinout?" zeptal se jí Sparhawk.

"Ne, dokud neprohodím pár slov se svým bratrancem."

"Dojdu pro něj," ozval se Ulath. Otočil se vyšel z komnaty.

"Lorde z Lendy," zvolala Ehlana poté, "zasednete do čela mé královské rady?"

"Jak si Vaše Veličenstvo přeje," odvětil Lenda s hlubokou poklonou.

"A vy, lorde Vanione, mohli byste se také zúčastnit - tedy dovolí-li vám to vaše povinnosti?"

"Bude mi ctí, Vaše Veličenstvo."

"Jako mému choti a šampiónovi přísluší místo u poradního stolu rovněž Sparhawkovi - a myslím, že i Sefrenii."

"Jsem z národa Styriků, Ehlano," upozornila Sefrenie. "Bylo by prozíravé, aby se stal členem rady Styrik, při názorech, jaké mají Eléňané na naši rasu?"

"Hodlám tomu nesmyslu jednou pro vždy učinit přítrž," řekla Ehlana pevně. "Sparhawku, napadá tě ještě někdo další, kdo by mohl být radě užitečný?"

Zauvažoval o tom a najednou jej něco napadlo. "Znám muže, který sice není urozeného původu, Vaše Veličenstvo, ale je velmi chytrý a ví toho hodně o některých stránkách Cimmury, o nichž ani nevíte, že existují."

"Kdo je ten muž?"

"Jmenuje se Platim."

Talen vybuchl smíchy. "Ty jsi se snad zbláznil, Sparhawku. To chceš pustit Platima do baráku, kde jsou korunovační klenoty a pokladnice?"

Ehlana vypadala trochu zaraženě. "Něco s tím člověkem není v pořádku?" zeptala se.

"Platim je největší zloděj v Cimmuře," objasňoval Talen. "Vím to naprosto jistě, protože jsem pro něj často pracoval. Kontroluje všechny zloděje a žebráky ve městě - a taky podvodníky, mordýře a kurvy."

"Dávej si pozor na jazyk, mladíku!" vyštěkl Kurik.

"Už jsem to slovo slyšela, Kuriku," řekla Ehlana vyrovnaně. "Vím, co znamená. Řekni mi, Sparhawku, proč jsi ho navrhl?"

"Jak jsem řekl, Platim je velmi chytrý, v jistých ohledech takřka geniální, a i když to zní trochu divné, je to patriot. Má rozsáhlé znalosti o cimmurské společnosti a má zdroje informací, o jakých se mi ani nesní. Nic, co se stane v Cimmuře - nebo kdekoli jinde, když na to přijde - mu neunikne."

"Promluví si s ním," slíbila Ehlana.

Hned nato vtáhli Ulath a sir Perraine Lychea do komnaty. Lycheas zíral na svou sestřenicí s otevřenou pusou a údivem poulil oči.

"Jak to -" začal, pak zmlkl a hryzl se do rtu.

"Neočekával jsi, že mne uvidíš živou, že Lychee?" zeptala se ledově chladným tónem.

"Mám za to, že je zvykem klečet v přítomnosti královny, Lychee," zavrčel Ulat a kopnutím mu podrazil nohy. Lycheas se svalil na zem a zůstal ležet.

Vévoda z Lendy si odkašlal. "Vaše Veličenstvo," prohlásil, "během vaší nemoci vyžadoval princ Lycheas, aby byl oslovován Vaše Veličenstvo. Budu si to sice muset ještě ověřit v zákoníku, ale jsem přesvědčen, že se to rovná velezradě."

"Proto jsem ho také uvěznil, tedy minimálně pro to," dodal Sparhawk.

"Mně to stačí," prohodil Ulat a pozvedl sekeru. "Stačí slovo, královno Elénie, a v několika minutách bude jeho hlava naražena na kůl nad palácovou bránou."

Lycheas na ně s hrůzou civěl a pak začal skučet, prosit o život, zatímco jeho sestřenka předstírala, že o nabídce přemýšlí. Sparhawk alespoň *doufal*, že předstírá. "Tady ne, sire Ulathe," řekla s náznakem zklamání, "koberec, chápete."

"Král Wargun ho chtěl pověsit," řekl Kalten. Podíval se ke stropu. "Máte tady hezky vysoký strop, Vaše Veličenstvo, a pěkně solidní trámy. Hned opatřím provaz. Za moment už se může houpat a pověšení přece jen tolik nenadělá jako stětí."

Ehlana se podívala na Sparhawka. "Co myslíš, můj drahý, máme pověsit mého bratrance?"

Sparhawk byl do hlouby duše otřesen ledově klidným tónem, jakým to řekla.

"E...hm, myslím, že toho ví spoustu, co by nás mohlo zajímat, královno," vykoktal.

"Na tom něco je," uznala. "Řekni mi, Lychee, nechtěl bys nám něco prozradit, než si rozmyslím, co s tebou?"

"Řeknu všechno, co budeš chtít, Ehlanu," zakvílel.

Ulat mu uštědřil mohutný záhlavec. "Vaše Veličenstvo," napověděl.

"Va-aše Veličenstvo," zablekotal Lycheas.

"Je tu ještě něco, má královno," pokračoval Sparhawk. "Jak si jistě vzpomínáš, Lycheas je Anniasův syn."

"Jak jsi nato přišel?" vyjekl Lycheas.

Ulat jej znovu praštil. "Na nic se tě neptal. Mluv, jen když jsi tázán."

"Jak jsem řekl," pokračoval Sparhawk, "Lycheas je Anniasův syn a mohl by dobře posloužit při jednání v Chyrellu, až se budeme snažit zabránit Anniasovi v získání arciprelátského stolce."

"Ach ano," prohlásila Ehlana nedůtklivě, "souhlasím, ale jakmile s ním budete hotovi, předejte ho siru Ulatovi a siru Kaltenovi. Jsem přesvědčena, že už se nějak domluví, kdo z nich ho pošle do nenávratna."

"Budeme tahat slámky?" zeptal se Kalten Ulatu.

"Nebo si můžeme hodit kostkou," opáčil Ulat.

"Vážený lorde z Lendy," prohlásila poté Ehlana, "seberte si, prosím, s lordem Vanionem toho ubožáka a někde ho vyslechněte. Dělá se mi špatně, jen se na něj podívám. Vezměte s sebou i sira Kaltenu, Perraina a Ulatha, jejich přítomnost by mohla posílit jeho ochotu vypovídat."

"Jistě, Vaše Veličenstvo," pravil Lenda s cukajícími koutky. Když vyvlekli Lychea z komnaty, Sefrenie se přísně zadívala mladé královně do očí. "Nemyslela jsi to všechno vážně, že ne, Ehlano?" zeptala se.

"Ach ne, jistěže ne - tedy, ne *úplně* vážně. Jen jsem chtěla, aby se Lycheas trochu zapotil. Myslím, že jsem mu to dlužila." Unaveně si povzddechla. "Ráda bych si teď trochu odpočinula. Sparhawku, budeš tak hodný a odneseš mne do postele?"

"To se vůbec nesluší, Ehlano," řekl škrobeně.

"Ále, sluší, nesluší, co na tom záleží. Stejně by sis měl zvyknout na představu, jak ležím v posteli."

"Ehlano!"

Zasmála se a napráhla k němu paže.

Jak se Sparhawk shýbal a zdvihal královnu v náručí, náhodou zahlédl Beritovu tvář. Výraz mladého novice vyzařoval neskryvanou zášť. Tady asi nastanou problémy, napadlo Sparhawka. Usoudil, že si bude muset při nejbližší vhodné příležitosti s Beritem vážně promluvit.

Odnesl Ehlanu do druhé komnaty a složil ji do široké postele. "Hodně ses změnila, má milá královno," řekl vážně. "Už nejsi tou dívkou, kterou jsem znával před deseti lety." Přišla chvíle otevřeně si promluvit o tom, kolem čeho doposud chodili jako kolem horké kaše.

"Takže sis toho všiml," řekla koketně.

"Právě o tomhle mluvím," řekl vychovatelským tónem. "Ehlano, je ti teprve osmnáct a nesluší ti, když se chováš jako světa znalá pětatřicátnice. Velice doporučuji zaujímat na veřejnosti poněkud nevinnější pózu."

Začala se na posteli převalovat a točit, až skončila na břiše, s hlavou v nohách postele. Bradu si podepřela oběma rukama, oči bezelstně vykulené, pomrkávala a jednou nohou upejpavě čechrala polštář. "Tahle nějak?" zeptala se.

"Nech toho."

"Jen jsem ti chtěla udělat radost, můj snoubenče. Přál by sis ještě něco na mně změnit?"

"Vyrostl z tebe tvrdý člověk, děvče."

"Ted' je zase řada na tobě, abys s něčím přestal," řekla rozhodně. "Už mi nadále neříkej děvče, Sparhawku. Přestala jsem být dítětem v tentýž den, kdy tě Aldreas poslal do Rendoru. Mohla jsem zůstat dívkou, dokud jsi byl tady, abys mne chránil, ale jakmile jsi byl pryč, už jsem si to nemohla dovolit." Posadila se na posteli se zkříženýma nohama. "Dvůr mého otce byl pro mne velmi nepřátelským

prostředím, Sparhawku," poznamenala zasmušile. "Oblékali mne a předváděli na slavnostech a dvorních oslavách, kde jsem mohla pozorovat, jak se můj otec farizejsky uculuje. Jakmile jsem si udělala nějakou přítelkyni nebo přítele, hned je poslali pryč - nebo zabili - takže mi nezbývalo nic jiného než bavit se odposloucháváním prázdných tlachů a drbů komorných. Celkově vzato jsou komorné značně nevázané a necudné. Jednou jsem si udělala takovou tabulku - jak si vzpomínáš, učil jsi mne, abych byla metodická. Nevěřil bys, co se děje dole pod schody. Moje tabulka ukazuje, že jedna agresivní koketka málem překonala ve svých záletech samotnou Arissu. Její svolnost a ochota k čemukoliv byly takřka legendární. Jestli ti někdy připadám světa ználá - je to tvůj pojem, že - tak si to vyříd' s vychovateli, kteří převzali moji výchovu po tvém odchodu. Za pár let - jelikož jakýkoli náznak přátelství, který jsem projevila ke komukoli ze dvora, vedl okamžitě k jeho či jejímu vyhnání, ne-li k něčemu horšímu - jsem se začala spoléhat na služebnictvo. Služebnictvo očekává, že mu budeš poroučet, tak jsem poroučela. Už si na to zvykli. Ale nakonec to pro mne dopadlo docela dobře. V paláci se nešustne nic, o čem by služebnictvo nevědělo, a už delší dobu mi všechno donášejí. Mohla jsem jejich informace využít na svou obranu před nepřáteli, a u dvora byli všichni mými nepřáteli, s výjimkou Lendy. To nebylo žádné dětství, Sparhawku, ale vychovalo mě to mnohem lépe, než by dokázaly prázdné hodiny strávené kutálením obruče nebo plýtváním city na panenky a maňásky. Přijdu-li ti tvrdá, je to tím, že jsem vyrostla v nepřátelském prostředí. Možná ti to zabere několik let, než tyto ostré hrany obrousíš, ale vím určitě, že tvé úsilí v tomto směru mi bude milé." Usmála se půvabně, ale v jejích očích zůstal stín bolestivé křivdy.

"Chudinko Ehlano," řekl sevřeným hrdlem.

"Už nejsem chudinka, Sparhawku. Teď mám tebe a je ze mne nejbohatší žena na světě."

"Ehlano, je tu jedna potíž," prohlásil vážně.

"Žádnou potíž nevidím, alespoň ne teď."

"Myslím, že jsi to špatně pochopila, když jsem ti dal omylem svůj vlastní prsten." Okamžitě zalitoval, že to řekl. Vytřeštila oči, jako by ji udeřil. "Prosím tě, nevykládej si to špatně," spěšně dodal. "Jen myslím, že jsem pro tebe moc starý, to je všechno."

"Je mi jedno, jak jsi starý," řekla vzdorovitě. "Jsi můj a nikdy nedopustím, abys mne opustil." Její hlas tak kovově zazvonil, že málem ucouvl.

"Přišlo mi, že je mou povinností, říci jak to bylo," ustupoval. Prostě jí *musel* usnadnit vyrovnání s tím zraňujícím okamžikem. "Povinnost, chápeš?"

Vyplázla na něj jazyk. "Dobře, dobře, když jsi tedy učinil povinnosti zadost, už o tom nebudeme mluvit. Kdy myslíš, že by mohla být svatba - před tím, než půjdeš s Vanionem do Chyrellu zabít Anniase, nebo až potom? Osobně bych byla raději

pustit se do toho hned. Slyšela jsem všechno možné o tom, co se děje mezi manželem a jeho ženou, když jsou sami, a jsem na to hrozně zvědavá."

Sparhawk zrudl jako krocan.

KAPITOLA

PÁTÁ

USNULA?" ZEPTAL SE VANION, když se Sparhawk vynořil z Ehlaniny ložnice.

Sparhawk přikývl. "Řekl ti Lycheas něco užitečného?" zeptal se.

"Spoustu věcí - většinou potvrdil naše dohady," odpověděl Vanion. Tvář představeného řádu byla ztrápená a dosud nesla známky vypětí a námahy s nesením mečů padlých rytířů, třebaže už nabral něco sil. "Pane z Lendy," řekl, "je královské apartmá bezpečné? Nerad bych, aby se některé informace, které nám sdělil Lycheas, dostaly na veřejnost."

"Komnaty jsou naprosto bezpečné, lorde," ujistil ho Lenda, "a přítomnost vašich rytířů na chodbách paláce se vši pravděpodobností odradí každého zvědavce."

Kalten s Ulatem vstoupili se zlomyslným úšklebkem. "Lycheas má špatný den," uculoval se Kalten. Když jsme ho eskortovali zpátky do cely, vzpomínali jsme na řadu způsobů krvavých poprav, které jsme viděli v minulosti. Upálení u kůlu mu přišlo jako zvlášť zneklidňující alternativa."

"A skoro omdlel, když jsme nadhodili možnost natahovat ho na skřípec, dokud nezemře," pochechtával se Ulat. "Jo, mimochodem, když jsme se vraceli, zastavili jsme se u palácové brány. Zajatí církevní vojáci ji opravují." Mohutný genidský rytíř si odložil sekeru do kouta. "Lorde Vanione, někteří z vašich pandionů vyrazili do ulic. Vypadá to, že se většina obyvatel Cimmury skryla."

Vanion se na něj tázavě zahleděl.

"Zdá se, že jsou z nějakého důvodu poněkud nervózní," vysvětloval Kalten. "Annias vládl městu už dost dlouho a někteří lidé, šlechtici i běžní občané, vždy hleděli na osobní prospěch. Dělali, co mohli, aby se zavděčili milému primasovi. Jejich spoluobčané ovšem věděli, kdo je kdo, a tak došlo k několika incidentům, jak jsem pochopil. Když dojde náhle ke změně vlády, hodně lidí se snaží názorně předvést svou oddanost novému režimu. Vyskytlo se dost spontánních poprav oběšením a řada domů hoří. Ulat a já jsme vybídli rytíře, aby aspoň tohle zarazili. Jak víš, oheň má snahu šířit se."

"Já prostě zbožňuju politiku, vy ne?" šklebil se Tynian.

"Vládu davu je třeba potlačit za každých okolností," prohlásil vévoda z Lendy káravě. "Dav je nepřítelem jakékoli vlády."

"Jen tak mezi řečí," oslovil Kalten zvědavě Sparhawka, "opravdu jsi královnu požádal o ruku?"

"To je nedorozumění."

"Skoro jsem o tom byl přesvědčen. Nikdy jsi mi nepřišel jako budoucí ženáč. Ale ona na tom bude trvat, co?"

"Pracuji na tom."

"Přeju ti všechno nejlepší, ale upřímně řečeno, moc nadějí ti nedávám. Všímal jsem si těch pohledů, co po tobě vrhala ještě jako malá holka. Počítám, že tě čeká zajímavá budoucnost," zubil se Kalten.

"Jak je krásné mít takové přátele."

"Stejně už je na čase, aby ses usadil, Sparhawk. Začínáš už být trochu starý na to, běhat po světě a vyhledávat bitky."

"Jsem stejně starý jako ty, Kaltene."

"Já vím, ale to je něco jiného."

"Už jste se s Ulathem dohodli, kdo zlikviduje Lychea?" zeptal se Tynian.

"Ještě pořád o tom diskutujeme." Kalten vrhl na velkého Thalesana vyčítavý pohled. "Ulath se mi pokusil podstrčit falešné kostky."

"Proč falešné?" vložně zaprotestoval Ulath.

"Příteli, jednu z těch kostek jsem viděl a měla celkem čtyři šestky."

"To je docela dost," poznamenal Tynian.

"To tedy je," povzdychl si Kalten. "Ale abych byl upřímný, nemyslím si, že nám Ehlana dovolí Lychea zabít. Je to taková hromádka neštěstí, že královna asi nebude mít to srdce. No nevádí," dodal, "ještě pořád je tu Annias."

"A Martel," připomněl mu Sparhawk.

"Ó, jistě, *pořád* je tu Martel."

"Kudy se dal, když ho Wargun vyhnal z Laria?" zeptal se Sparhawk. "Vždycky se snažím sledovat jeho stopu. Neraď bych, aby se mu něco stalo."

"Když jsem ho viděl naposled, jel na jih," řekl Tynian, nadzvedávaje si ramenní pláty těžkého deiranského brnění.

"Na jih?"

Tynian přikývl. "Mysleli jsme si, že potáhne na jih k Umanthu, ale později jsme zjistili, že se se svou flotilou vydal k Sariniu, přičemž nejprve vypálil Coombe. Odklonil se asi kvůli Wargunovým lodím v Arcijské úžině. Teď je s největší pravděpodobností zpátky v Rendoru."

Sparhawk zamručel. Rozepjal si opasek s mečem, odložil ho na stůl a sedl si. "Co ti prozradil Lycheas?" zeptal se Vaniona.

"Docela dost. Pochopitelně neví o všem, co Annias vyváděl, ale kupodivu se mu podařilo získat spousty informací. Je chytřejší, než vypadá."

"To musí být skoro určitě," poznamenal Kurik. "Talene," zavolal na svého syna, "nedělej to."

"Jen jsem se koukal, otče," bránil se chlapec.

"Tak se nekoukej. Mohlo by tě to svádět."

"Lycheas nám prozradil, že jeho matka a Annias byli dlouhá léta milenci," sděloval jim Vanion, "a byl to Annias, kdo Arissu přesvědčil, aby svedla svého bratra. Vyrukoval s jakýmsi nesrozumitelným článkem církevní doktríny, který údajně povoloval sňatek tohoto druhu."

"Církev by nikdy nedovolila něco tak nemravného," prohlásil sir Bevier kategoricky.

"Církev ve svých dějinách vykonala mnohé, co se neslučuje se současnou morálkou, Beviere," řekl Vanion. "Jednu dobu její moc v Cammorii velmi zeslábla a v tehdejší království vznikla tradice incestních sňatků v královském rodu. Církev s tím souhlasila, aby si zachovala alespoň trochu vlivu. Tak či onak, Annias usoudil, že Aldreas je slabý král, a když si ho Arissa vezme, stane se skutečným vládcem Elénie ona. A jelikož Annias víceméně Arissu ovládal, bude to on, kdo bude rozhodovat. Nejdřív se zdálo, že mu to stačí, ale pak se nechal unést svou ctižádostí a začal pošilhávat po arciprelátském stolci v Chyrellu. Odhaduji, že to bylo asi před dvaceti lety."

"Jak na to Lycheas přišel?" zeptal se Sparhawk.

"Často navštěvoval svou matku v klášteře v Demosu," odvětil Vanion. "Arissiny vzpomínky byty dost rozsáhlé, jak jsem pochopil, a k svému synovi byla naprosto upřímná."

"To je odporné," poznamenal Bevier znechuceně.

"Princezna Arissa vyznávala poněkud specifickou morálku," řekl Kalten mladému Arciánci.

"V každém případě," řekl Vanion, "v tuto chvíli vstoupil do hry Sparhawkův otec. Znal jsem ho velmi dobře a *jeho* morálka byla mnohem konvenčnější. To, co prováděl Aldreas s Arissou ho pobuřovalo. Aldreas se ho bál, a tak když mu navrhl sňatek s jednou deiranskou princeznou, neochotně souhlasil. Zbytek je známý. Arissa šílela a utekla do toho bordelu dole u řeky - promiň mi to slovo, Sefrenie."

"Už jsem o tom slyšela, Vanione," opáčila. "Styrikové nejsou zase tak neznalí světa, jak si vy Eléni někdy myslíte."

"Zkrátka, Arissa zůstala pár týdnů v bordelu, a když ji konečně objevili, neměl Aldreas jinou volbu, než ji zavřít do kláštera."

"Pak se nabízí otázka," řekl Tynian. "Když uvážíme dobu, kterou strávila v bordelu, a množství zákazníků, které měla, jakou máme jistotu, *kdo* je otcem Lychea?"

"Právě se k tomu dostávám," odvětil Vanion. "Ujistila Lychea během jedné z jeho návštěv, že byla v jiném stavu s Anniasem ještě *předtím*, než utekla do bordelu. Aldreas si vzal deiranskou princeznu a ta zemřela při porodu královny Ehlany. V té době bylo Lycheovi asi šest měsíců a Annias dělal, co mohl, aby ho Aldreas oficiálně uznal za svého potomka. To už bylo moc i na Aldrease a rozhodně odmítl. Bylo to zhruba v té době, kdy zemřel Sparhawkův otec a tady

Sparhawk převzal dědičný post krále Ochránce. Anniasovo znepokojení nad Ehlaniným dospíváním se zvyšovalo od té chvíle, co se Sparhawk ujal její výchovy. Když jí bylo osm, usoudil Annias, že se musí jejího Ochránce zbavit dřív, než z ní vychová tak silnou osobnost, že už by ji nezvládl. Tehdy přesvědčil Aldrease, aby Sparhawka poslal do vyhnanství v Rendoru, a vyslal Martela do Ciprie, aby ho zabil, a tak si zajistil, že se už nikdy nevrátí a nedokončí Ehlaninu výchovu."

"Ale už bylo pozdě, že ano?" usmíval se Sparhawk. "Ehlana už na něj byla příliš silná."

"Jak jsi to dokázal, Sparhawku?" zeptal se Kalten. "Nikdy jsi nebyl, abych tak řekl, učitelem, co umí strhnout."

"Láska, Kaltene," řekla Sefrenie dojatě. "Ehlana milovala Sparhawka už od dětství a snažila se dělat všechno tak, jak si přál."

Tynian se rozchechtal. "Takže sis to spískal sám, Sparhawku," zvolal.

"Co jako?"

"Vychoval jsi ženu z oceli a ta tě teď hodlá přimět, aby sis ji vzal - a je dost silná na to, aby se jí to podařilo."

"Tyniane," řekl Sparhawk kysele, "moc mluvíš." Velký pandion byl velmi rozčilený - tím víc, když v duchu musel uznat, že Tynian má asi pravdu.

"Jde ale o to, že nic z toho, co jsme se dozvěděli, není zase až tak nové nebo překvapující," poznamenal Kurik, "a rozhodně to nestačí na to, aby Lycheovi zůstala hlava na ramenou."

"Došlo na to o trochu později," pokračoval Vanion. "Ehlana ho tak vyděsila svým zvažováním jeho okamžité popravy, že nejdřív jen blábolil. Prostě, poté, co Annias přiměl Aldrease, aby poslal Sparhawka do vyhnanství, se král začal měnit. Ve skutečnosti přestával před Anniasem ohýbat hřbet. Někdy je těžké poznat, proč lidé jednají tak nebo onak."

"Ne tak docela, Vanione," nesouhlasila Sefrenie. "Primas měl sice Aldrease pod palcem, ale ten v hloubi duše věděl, že to, co dělá, není správné. Snad cítil, že by jeho Ochránce dokázal spasit jeho duši, ale jakmile byl Sparhawk pryč, postupně Aldreasovi docházelo, že je úplně sám. Měla li být jeho duše zachráněna, musel se o to přičinit sám."

"A víte, že by na tom mohlo něco být," žasl Bevier. "Možná bych se měl trochu věnovat styrické etice. Syntéza elénského a styrického etického myšlení by mohla být velmi zajímavá."

"Kacířství," poznamenal Ulath stroze.

"Prosím?"

"Nejsme oprávněni zvažovat možnost platnosti jiné etiky, Beviere. Uznávám, že je to trochu krátkozraké, ale naše Církev je občas taková."

Bevier vyskočil, celý zrudlý. "Nehodlám poslouchat útoky na naši svatou matku Církev," prohlásil.

"Ach jo, Beviere, sedni si," řekl mu Tynian. "Ulath tě jen škádlí. Naši genidští bratři jsou mnohem zběhlejší v teologii, než jsme ochotni uznat."

"Je to podnebím," vysvětloval Ulath. "V zimě není v Thalesii moc co dělat - tedy pokud vás nebaví dívat se, jak sněží. Máme spoustu času na meditace a studium."

"Ať už byly důvody jakékoli, Aldreas začal odmítat některé Anniasovy nehoráznější finanční požadavky," pokračoval Vanion ve výkladu, "a Annias byl zoufalý. Tehdy se s Arissou rozhodli krále zavraždit. Martel obstaral jed a Annias zařídil, aby mohla Arissa vyklouznout z kláštera. Pravděpodobně mohl otrávit krále sám, ale Arissa ho prosila, aby to mohla udělat ona, protože toužila zavraždit svého bratra sama."

"Jsi si opravdu jistý, Sparhawku, že se chceš přiznat do takové rodiny?" zeptal se Ulath.

"Mám snad na vybranou?"

"Vždycky můžeš utéct. Určitě bys našel uplatnění v Tamulském impériu v Daresii."

"Ulathe, buď zticha," řekla Sefrenie.

"Ano, madam."

"Pokračuj, Vanione," pobídla.

"Ano, madam." Dokonale napodobil Ulathovu intonaci. "Když Arissa zabila Aldrease, nastoupila na trůn Ehlana. Ukázalo se, že je žákem hodným svého učitele Sparhawka. Rezolutně odmítla Anniasovi přístup k pokladnici a vážně zvažovala možnost poslat ho do kláštera. Tak ji otrávil."

"Promiňte, lorde Vanione," vmísil se Tynian. "Pane z Lendy, pokus o královraždu je nejzávažnější delikt, není-liž pravda?"

"V civilizovaném světě jistě, sire Tyniane."

"Myslím, že to by mohl být náš případ. Kaltene, proč nepošleš pro pořádný kus provazu. A ty, Ulathe, bys měl objednat z Thalesie pár náhradních seker."

"Co tím chceš říct?" zeptal se Kalten.

"Teď máme důkaz, že Lycheas, Annias a Arissa spáchali vlastizradu - spolu s hezkou řádkou dalších spiknutí."

"To už jsme věděli i předtím," poznamenal Kalten.

"Ano," usmál se Tynian. "Ale teď to můžeme dokázat. Máme svědka."

"Tak trochu jsem doufal, že se o patřičný trest postarám sám," namítl Sparhawk.

"Vždy je lepší provést takové věci legálně, Sparhawku," řekl mu Lenda. "Vyhneš se tak pozdějším sporům."

"Neměl jsem v úmyslu se o tom s někým dohadovat, lorde."

"Mám za to, že byste mu měl trochu zkrátit otěže, lorde Vanione," doporučil Lenda s potměšilým úsměvem. "Cení zuby víc a víc."

"Všiml jsem si," souhlasil Vanion. Pak pokračoval. "Annias byl poněkud zaskočen, když Sefreniino kouzlo zachránilo Ehlanu před osudem jejího otce, ale nenechal se odradit a stejně ustanovil Lychea za prince regenta. Argumentoval tím, že znehynělá královna je totéž jako mrtvá královna. Osobně se ujal královské pokladny a začal podplácet patriarchy napravo, nalevo. Jeho tažení za dosažení arciprelátství se tak rozběhlo a začalo být zjevné. Asi v této fázi Lycheova líčení mu lord z Lendy rezolutně oznámil, že dosud nám neřekl nic tak závažného, co by jeho krk zachránilo od Ulahova popravičího špalvu."

"Nebo od mé oprátky," dodal Kalten ponuře.

Vanion se usmál. "Lendova poznámka na Lychea příslušně zapůsobila," pokračoval. "Z prince regenta se stal zlatý důl informací. Řekl, že to sice nemůže dokázat, ale že získal jisté dost přesvědčivé indicie, že Annias byl ve spojení s Othou a že usiluje o jeho pomoc. Primas vždycky předstíral nenávist vůči Styrikům, ale mohla to být jen póza na zakrytí pravých pocitů."

"Pravděpodobně ne," namítla Sefrenie. "Mezi západními Styriky a obyvateli Zemochu je propastný rozdíl. Jedním z prvních Othových požadavků, výměnou za jeho pomoc, by bylo vyhlazení západních Styriků."

"To je zřejmě pravda," připustil Vanion.

"Měl Lycheas pro své podezření vůbec nějaký podklad?" zeptal se Tynian.

"Ani ne," řekl Ulah. "Jen byl svědkem několika jejich setkání. To zatím nestačí na právoplatné vyhlášení války."

"Války?" zvolal Bevier.

"Přirozeně," ušklíbl se Ulah. "Jestli se Otha míchal do vnitřních záležitostí západních elénských království, je to dostatečný důvod k tažení na jih a vyvolání války."

"Tenhle výraz se mi vždycky líbil," řekl Kalten. "Vyvolat válku. Zní to tak neodvolatelně a nemravně."

"Pokud skutečně chceme zničit Zemoch, Ulathe, nepotřebujeme k tomu žádné ospravedlnění," podotkl Tynian.

"Nepotřebujeme?"

"Nikdo se dosud nedostal k tomu, aby podepsal mírovou smlouvu po invazi Zemochu před pěti sty lety. Formálně vzato, jste s Othou stále ještě ve válečném stavu - nemám pravdu, lorde z Lendy?"

"Pravděpodobně ano, ale obnovení nepřátelství po pětisetletém příměří by se těžko ospravedlňovalo."

"Jen jsme odpočívali, lorde," zašklebil se Tynian. "Nevím, jak ostatní pánové, ale já osobně jsem si už odpočinul dost."

"Ach jo," povzdechla si Sefrenie.

"Důležité je," pokračoval Vanion, "že při několika příležitostech Lycheas spatřil jednoho určitého Styrika, jak se sešel s Anniasem k důvěrné poradě. Jednou se mu podařilo vyslechnout část jejich rozhovoru. Ten Styrik měl zemošský přízvuk - nebo to tak alespoň Lycheovi připadalo."

"Ano, to je celý Lycheas," poznamenal Kurik. "Získal si pověst slídila a odposlouchávače."

"S tím mohu jen souhlasit," řekl Vanion. "Náš skvělý princ regent neslyšel všechno, ale řekl nám, že Styrik vykládal Anniasovi, že Otha se musí zmocnit jistého drahokamu, jinak mu Bůh Zemochu odepře podporu. Myslím, že všichni můžeme poměrně spolehlivě odhadnout, o jakém drahokamu mluvil."

Kaltenova tvář se zachmuřila. "Určitě nám zkazíš radost, vid', Sparhawku?" zaláteřil.

"O čem to mluvíš?"

"Předpokládám, že tohle všechno řekneš královně a ona pak usoudí, že ta informace je natolik závažná, aby si Lycheas mohl nechat hlavu na ramenou nebo nohy na zemi."

"Jsem v zásadě povinen ji informovat, Kaltene."

"Nepředpokládám, že by se nám podařilo tě přesvědčit, abys chvíli počkal, co říkáš?"

"Počkal? Jak dlouho?"

"Jen do pohřbu toho mizery."

Sparhawk se zašklebil na svého přítele. "Ne, obávám se, že to nepůjde, Kaltene," prohlásil. "Rád bych ti vyhověl, ale musím myslet na vlastní kůži. Královnu by mohlo rozzlobit, kdybych začal podnikat něco za jejími zády."

"To je asi tak všechno, co Lycheas věděl," dokončil Vanion. "Teď se musíme rozhodnout. Cluvonus je na umření, a jakmile zemře, musíme se připojit k ostatním řádům v Demosu a vyrazit do Chyrellu. Královna tak zůstane naprosto bez ochrany. Nevíme, kdy nám Dolmant pošle rozkaz k pochodu, a také nevíme, kolik času zabere elénské armádě stáhnout se z Arcia. Co si počneme s královnou?"

"Vezmeme ji s sebou," pokrčil rameny Uloth.

"Počítám, že by došlo k pořádné hádce," poznamenal Sparhawk. "Teprve před chvílí se vrátila na trůn a je to typ, co bere svou zodpovědnost velmi vážně. Určitě by se vzepřela, kdybys jí navrhl, že má opustit své hlavní město právě teď."

"Tak ji opij," nadhodil Kalten.

"Cože ji mám?"

"No, nechceš ji přece klepnout po hlavě. Ať se pěkně namaže, pak ji zabalíš do prostěradla a přivážeš k sedlu."

"Nepřeskočilo ti, náhodou? Je to *královna*, Kaltene, a ne jedna z těch tvých umolousaných ficek."

"Můžeš se potom omluvit. Důležité je, dostat ji do bezpečí."

"Taky nemusí k ničemu takovému dojít," podotkl Vanion. "Cluvonus možná ještě chvíli vydrží. Má smrt na jazyku už několik měsíců, ale pořád žije. Možná přežije i Anniase."

"To by zas nemělo být tak obtížné," řekl Ulath ponuře. "Zrovna teď nemá Annias velké vyhlídky na spokojené stáří."

"Kdyby pánové mohli na chvíli ovládnout svou krvelačnost," vložil se ho hovorů vévoda z Lendy. "Myslím, že momentálně je nejdůležitější poslat někoho ke králi Wargunovi dolů do Arcia a přesvědčit ho, aby uvolnil elénskou armádu - a dostatečný počet pandionských rytířů, aby dohlédli na generální štáb, až sem dorazí. Napíšu mu dopis, ve kterém mu co možná nejpřesvědčivěji vyličím, že potřebujeme elénskou armádu tady v Elénii tak rychle, jak sem dokáže dostat."

"Bylo by dobré, kdybys ho rovnou požádal i o uvolnění vojenských řádů, lorde," navrhl Vanion. "Mám za to, že je budeme potřebovat v Chyrellu."

"Také bys měl poslat dopis králi Oblerovi," dodal Tynian, "a patriarchovi Bergstenovi. Společně by mohli Warguna přesvědčit. Král Thalesie moc pije a baví ho pořádání války, ale zkušený politik se v něm nezapře. Nutnost obrany Cimmury a ovládnutí Chyrellu mu dojde okamžitě - když mu to někdo vysvětlí."

Lenda souhlasně přikývl.

"Tohle všechno ale neřeší náš problém, pánové," řekl Bevier. "Náš posel k Wargunovi nemusí být ještě ani celý den na cestě a můžeme dostat zprávu, že arciprelát zemřel, a budeme tam, kde jsme byli. Sparhawk bude muset přesvědčit neochotnou královnu, aby opustila své sídelní město, i když žádné zřejmé nebezpečí nehrozí."

"Foukni jí do ucha," řekl Ulath.

"K čemu by to bylo?" zeptal se Sparhawk.

"Obvykle to funguje," opáčil Ulath. "Kdysi jsem jednomu děvčeti v Emsatu fouknul do ucha a držela se mě kolik dní."

"To je odporné!" zvolala Sefrenie rozzlobeně.

"No, nevím," prohlásil Ulath vlídně. "Vypadala, že se jí to líbí."

"Taky jsi ji popleskával po hlavě a škrábal pod bradou, jako by byla štěně?"

"To mě nikdy nenapadlo," přiznal Ulath. "Myslíš, že by to fungovalo?"

Sefrenie mu začala styřicky klnout.

"Trochu jsme odbočili," řekl Vanion. "Nemůžeme královnu přinutit, aby opustila Cimmuru, a neexistuje způsob, jak s naprostou jistotou zajistit, aby vojenské síly, dostatečné pro obranu městských hradeb, dorazily dříve, než budeme odvoláni."

"Myslím, lorde Vanione, že takové síly už tady jsou," namítl Talen. Chlapec byl oděn do elegantního kabátce a nohavic, šatů, které mu Stragen obstaral v Emsatu, a vzhledem se tak téměř nelišil od mladého šlechtice.

"Neruš, Talene," ucedil Kurik. "Tohle je vážná věc. Nemáme čas na dětské vtípky."

"Nech ho mluvit, Kuriku," řekl vévoda z Lendy důrazně. "Dobrý nápad často přijde z nečekaného zdroje. O jakých silách jsi to mluvil, mladý muži?"

"O lidech," opáčil Talen prostě.

"To je nesmysl, Talene," řekl Kurik. "Nemají výcvik."

"Jaký výcvik ve skutečnosti potřebuješ, abys dokázal lít vařící dehet na hlavy obléhatelů?" s úšklebkem se otázel Talen.

"To je velmi zajímavá myšlenka, mladíku," prohlásil Lenda. "Po korunovaci královny Ehlany jsme skutečně byli svědky projevů její všeobecné lidové podpory. Lidé z Cimmury - a z okolních městeček a vesnic - by s velkou pravděpodobností přišli královně na pomoc. Ale potíží je v tom, že nemají vůdce. Davy lidí, ženoucí se bezhlavě ulicemi, aniž je kdokoli vede, by obraně města moc nepomohly."

"O nějakých vůdcích bych věděl, pane."

"Koho máš na mysli," zeptal se Vanion chlapce.

"Za prvé Platima," navrhl Talen, "a jestli je tu Stragen, taky by se hodil."

"Tenhle Platim je tak trochu zločinec, ne?" zeptal se Bevier pochybovačně.

"Sire Beviere," ozval se Lenda, "řadu let jsem sloužil v královské radě Elénie a mohu vás ujistit, že nejen sídelní město, ale i celé království bylo až doposud mnohá desetiletí v rukou zločinců."

"Ale -" začal protestovat Bevier.

"Nevadí vám náhodou to, že Platim a Stragen jsou oficiální zločinci, sire Beviere?" zeptal se Talen nenuceně.

"Co si myslíš ty, Sparhawku?" zeptal se Lenda. "Myslíš, že ten chlapík Platim by dokázal řídit cosi jako vojenskou operaci?"

Sparhawk chvíli přemýšlel. "Asi dokázal," řekl, "zejména jestli tu ještě je Stragen, aby mu pomohl."

"Stragen?"

"Zastává obdobné postavení jako Platim mezi zloději v Emsatu. Stragen je podivín, ale je výjimečně inteligentní a má skvělé vzdělání."

"Můžou se také odvolat na staré dluhy," řekl Talen. "Platim může povolát muže z Vardeniasu, Demosu, z měst Lendy a Cardosu - nemluvě o lupičských bandách operujících na venkově."

"Vlastně nejde o to, že by museli bránit město nějak moc dlouho," nahlas přemítal Tynian. "Pouze do té doby, než sem dorazí elénská armáda, a prakticky budou působit už jen svou přítomností jako odstrašující síla. Není pravděpodobné, že by primas Annias mohl postrádat víc než tisíc církevních vojáků z Chyrellu, které by na nás poslal. Když budou městské hradby obsypány přesilou, vojáci se do útoku nepohrnou. Řeknu ti, Sparhawku, ten hoch přišel s pozoruhodně dobrým plánem."

"Jsem poctěn vaší důvěrou, sire Tyniane," řekl Talen s hlubokou úklonou.

"V Cimmuře máme také válečné vysloužilce," dodal Kurik, "bývalé vojáky, kteří by mohli velet řemeslníkům a rolníkům při obraně města."

"Je to pochopitelně všechno hrozně nepřírozené," trpce poznamenal vévoda z Lendy. "Hlavním záměrem vlády vždycky bylo držet obyvatelstvo pod kontrolou a zcela mimo oblast politiky. Ve skutečnosti jediným smyslem existence poddaných je pracovat a platit daně. Možná se chystáme udělat něco, čeho budeme celý život litovat."

"Máme snad na vybranou, Lendo?" zeptal se Vanion.

"Ne, Vanione, myslím, že nemáme."

"Pak se do toho tedy dáme. Pane z Lendy, myslím, že máte nějakou korespondenci k vyřízení, a ty, Talene, proč jsi ještě nešel navštívit toho chlapíka Platima?"

"Můžu s sebou vzít Berita, lorde Vanione?" otázal se chlapec s pohledem upřeným na mladého novice.

"Proč by ne, ale z jakého důvodu?"

"Jsem teď v jistém smyslu oficiálním mezivládním vyslancem. Měl bych mít nějaký doprovod, abych vypadal důležitěji. Tyhle záležitosti na Platima platí."

"Mezivládním vyslancem?" podivil se Kalten. "To vážně považuješ Platima za hlavu státu?"

"No a není snad?"

Jak jeho přátelé vycházeli ven, zatahal Sparhawk nenápadně Sefrenii za rukáv. "Potřebuju s tebou mluvit," řekl spěšně.

"Jistě." Šel ke dveřím a zavřel. "Asi jsem ti o tom měl říct už dřív, matičko," začal, "ale z počátku to vypadalo docela neškodně..." pokrčil rameny.

"Sparhawk," řekla mu, "měl bys snad vědět, že mi máš říkat všechno. Já rozhodnu, co je neškodné a co ne."

"Tak dobrá, myslím, že mě něco sleduje."

Její oči se zúžily.

"Měl jsem zlý sen hned potom, co jsme Ghwerigovi sebrali Bhelliom. Míchal se v něm Azash s Bhelliomem a ještě v něm bylo něco jiného - něco, pro co mi chybí slova."

"Dokážeš to nějak popsat?"

"Sefrenie, nejsem schopen to ani pořádně zahlédnout. Zdá se, že je to nějaký stín - cosi temného, co vždy zahlédnu jen koutkem oka - jako záblesk, mihnutí se něčeho skoro za zády. Nabyl jsem dojmu, že mě to zrovna nemiluje."

"Přichází to k tobě jen ve snu?"

"Ne. Sem tam to zahlédnu, i když bdím. Zdá se, že se to objeví pokaždé, když vyndám Bhelliom z váčku. Jindy také, ale mohl bych se vsadit, že když otevřu váček, tak se to ukáže."

"Tak to zkus teď, můj milý," vybídla jej. "Zjistíme, jestli to také uvidím."

Sparhawk sáhl do kabátce, vyndal váček a rozvázal ho. Vyňal safírovou růži a podržel ji v ruce. Záblesk temnoty se okamžitě dostavil. "Vidíš to?" zeptal se.

Sefrenie se pozorně rozhlédla po místnosti. "Ne," přiznala. "Cítíš, že by něco z toho stínu vycházelo?"

"Můžu říct, že mě to nemá rádo." Vložil Bhelliom zpátky do váčku. "Napadá tě něco?"

"Může to snad mít něco společného se samotným Bhelliomem," nadhodila trochu nejistě. "Ale abych byla úplně upřímná, moc toho o Bhelliomu nevím. Aphrael o něm nerada mluví. Myslím, že se ho bohové bojí. Vím něco málo o jeho použití, ale to je tak asi všechno."

"Nevím, jestli to spolu souvisí," dumal Sparhawk, "ale rozhodně se mě někdo pokouší zabít. Vem si ty muže na cestě před Emsatem, tu loď, o níž si Stragen myslel, že nás asi sleduje, a ty bandity, kteří po nás pátrali na silnici do Cardosu."

"Nemluvě o tom pokusu střelit tě z kuše do zad při jízdě k paláci," dodala.

"Možná to byl další Pátrač," uvažoval.

"Snad něco podobného. Jakmile Pátrač někoho ovládne, stane se z takového člověka nemyslicí loutka. Ty pokusy tě zabít jsou trochu moc promyšlené."

"Mohl by mít Azash nějakou stvůru, která by to zvládla?"

"Kdo ví, jakou stvůru může Azash vytvořit či vyvolat? Vím asi o tuctu různých, ale pravděpodobně jich je mnohem víc."

"Vadilo by ti, kdybych se na to pokusil jít s trochou logiky?"

"Ach, *proč* bys nemohl - když jinak nedáš," usmála se na něj.

"Dobrá. Za prvé, víme, že Azash si přeje mou smrt už dlouho."

"To je pravda."

"Momentálně mu na mé smrti záleží ještě víc, protože jsem získal Bhelliom a vím, jak ho používat."

"Tvrdíš jen to, co je očividné."

"Vím to, ale logika už je často taková. Ale tyto pokusy mě zabít se obvykle dějí *vždy* krátce poté, co vyndám Bhelliom a zahlédnu stín."

"Myslíš, že je tu nějaká souvislost?"

"Není to snad možné?"

"Možné je skoro všechno, Sparhawku."

"Dobře tedy. Je-li ten stín něco jako Damork nebo Pátrač, je pravděpodobné, že pochází od Azashe. To *pravděpodobné* mou logiku trochu znejistí, ale nestojí to za úvahu? Co ty na to?"

"Za těchto okolností mi nezbývá než souhlasit."

"Takže co s tím uděláme? Jde o prozatímní hypotézu, která pomíjí možnost pouhé náhodné shody okolností, ale neměli bychom podniknout nějaká opatření jen tak pro případ, že to není náhoda?"

"Rozhodně si nemůžeme dovolit takovou možnost pominout, Sparhawku. Myslím, že v první řadě bys měl nechat Bhelliom ve vězení a nevyndavat ho, když to nebude absolutně nutné."

"To dává smysl."

"A když už ho budeš *muset* vyjmout, dávej pozor a očekávej útok."

"Stejně to dělám automaticky - pořád. Moje profese je trochu náročná na nervy."

"A ještě něco, myslím, že bychom si to měli nechat pro sebe. Pochází-li stín od Azashe, mohl by proti nám poštvat naše přátele. Kdokoli z nich by pod jeho vlivem mohl na tebe kdykoli zaútočit. Kdybychom jim prozradili naše podezření, stín - nebo co to je - by pravděpodobně mohl proniknout do jejich myšlenek. Nechceme přece Azashe varovat, že víme, co podniká."

Sparhawk musel sebrat všechny síly, aby vyslovil, co jej napadlo. "Nevyřešilo by se všechno, kdybychom Bhelliom zničili hned teď a tady?" zeptal se s velkým sebezapřením.

Zavrtěla hlavou. "Ne, můj milý. Ještě ho můžeme potřebovat."

"To je ale dost slabý důvod."

"Ve skutečnosti ne, Sparhawku." Její náznak úsměvu byl velmi vážný. "Nevíme jistě, jakou ničivou sílu dokáže Bhelliom uvolnit. Mohli bychom třeba zničit něco velmi důležitého."

"Co například?"

"Město Cimmuru - nebo celý eosijský kontinent, co já vím."

KAPITOLA

ŠESTÁ

U Ž SE STMÍVALO, KDYŽ SPARHAWK POTICHU otevřel dveře do královniny ložnice a zahleděl se na ni. Tvář jí rámovala záplava světle plavých vlasů, rozprostřených po polštáři a jiskřících v zlatavém svitu jediné svíce ve svícnu vedle postele. Oči měla zavřené a tvář klidnou. Během minulého dne zjistil, že dospívání strávené na zkorumpovaném dvoře ovládaném primasem Anniasem vepsalo do její tváře rysy ostražitosti a skálopevné odhodlanosti. Když však spala, měl její výraz tutéž jemnou, jasnou milostnost, která jej brala za srdce, když byla ještě děckem. Pro sebe a ne bez jistých výhrad si musel přiznat, že tuto bledou dívku miluje, třebaže v tomto ohledu si stále ještě nezvykl a nestačil si změnit obrázek, který o ní měl. Ehlana už nebyla dítě, ale žena, a jaká. S podivným bodnutím u srdce si musel přiznat, že se pro ni nehodí. Byl v pokušení využít jejího dívčího poblouznění, ale věděl, že kdyby to udělal, nejenže by to nebylo z mravního hlediska správné, ale že by kvůli němu mohla později trpět. Rozhodl se, že za žádných okolností nedopustí, aby zatěžoval svými stařeckými neduhy ženu, kterou miluje.

"Vím, že jsi tady, Sparhawku." Oči nechala zavřené a jemný úsměv jí vykvetl na rtech. "Víš, tohle jsem měla vždycky hrozně ráda, když jsem byla malá. Někdy, zejména když jsi mi začal přednášet o teologii, jsem si trochu zdřímla - nebo jsem to předstírala. Ještě chvíli jsi vždycky mluvil a pak jsi zmlknul a prostě tu jen seděl a pozoroval mě. Cítila jsem se pokaždé tak příjemně a jistě a naprosto v bezpečí. Tyhle chvíle byly asi v mém životě nejšťastnější. Jen si pomysli, že po naší svatbě se budeš dívat, jak usínám v tvém náručí každou noc, a já budu vědět, že nic na světě mi nemůže ublížit, protože tu budeš ty." Otevřela své chladně šedé oči. "Pojď ke mně a polib mne," řekla a rozpřáhla náruč.

"To se nehodí, Ehlano. Nejsi plně oblečena a jsi v posteli."

"Jsme zasnoubeni, Sparhawku. V těchto záležitostech máme jisté zpoždění a kromě toho jsem královna. Já rozhoduji, co se hodí a co ne."

Sparhawk to vzdal a políbil ji. Jak už si stačil všimnout předtím, Ehlana už rozhodně nebyla dítě. "Jsem pro tebe moc starý, Ehlano," znovu jí jemně připomněl. Přál si, aby měli oba tuto skutečnost jasně před sebou. "Víš, že mám pravdu, vid'?"

"Nesmysl." Stále ještě jej objímala kolem krku. "Zakazuji ti zestárnout. Tak a je to vyřízeno, co říkáš?"

"Jseš blážínek. Zrovna tak můžeš zakázat přílivu, aby stoupal."

"To jsem ještě nezkusila, Sparhawku, a dokud to neudělám, nevíme jistě, že by to nefungovalo, že ano?"

"Vzdávám se," rozesmál se.

"Ach, výborně. *Zbožňuji*, když vyhrávám. Chtěl jsi mi říci něco důležitého nebo ses zastavil jen tak po mně zamilovaně pokukovat?"

"*Vadí ti to?*"

"Že po mně pokukuješ? Ovšemže ne. Pokukuj, co srdce ráčí, můj milovaný. Chtěl bys vidět víc?"

"*Ehlano!*"

Její smích zazněl jako stříbrná zvonkohra.

"Tak dobrá, ale přejdeme k vážnější věci."

"Tohle *byla* vážná věc, Sparhawku - velmi vážná."

"Obávám se, že pandionští rytíři, mne nevyjímaje, budou muset co nevidět opustit Cimmuru. Ctihodný Cluvonus rychle chřadne, a jakmile umře, Annias se pokusí zmocnit se arciprelátského stolce. Zaplaví ulice Chyrellu oddíly jemu věrných vojsk, a pokud ho vojenské církevní řády nezastaví, dosáhne svého."

Její tvář nabyla znovu kamenného výrazu. "Proč nevezmeš toho obrovského Thalesana, sira Ulatha, nevyrazíte společně dolů do Chyrellu, aby tam Anniovi usekl hlavu? Pak se hned vrátíš, aby se mi nestýskalo."

"Zajímavý plán, Ehlano. Ale jsem moc rád, že jsi ho nerozvinula přímo před Ulathem. Ted' už by běžel do stájí sedlat koně. Co jsem se ti snažil naznačit, bylo, že když odjedeme, zůstaneš tu bez ochrany. Mohla bys zvážit možnost jet s námi?"

Přemýšlela o tom. "Sparhawku, jela bych hrozně ráda," řekla po chvíli, "ale opravdu si to momentálně nemohu dovolit. Dost dlouhou dobu jsem byla ze hry a musím zůstat v Cimmuře, abych napravila, co stačil napáchat Annias, zatímco jsem spala. Mám svou zodpovědnost, milovaný."

"Byli jsme si dost jisti, že se na to budeš koukat takhle, takže jsme vymysleli alternativní ptán na zajištění tvé bezpečnosti."

"Hodláš použít magii a zapečetit mě v paláci?" oči se jí šelmovsky zableskly, jak si jej dobírala.

"O tom jsme neuvažovali," přiznal. "Ale stejně by to asi nefungovalo. Jakmile by Annias zjistil, co jsme udělali, pravděpodobně by poslal vojáky, aby se znovu zmocnili města. Jeho nohsledi by mohli ovládat království vně palácových zdí a ty bys nemohla nic moc dělat. Co chceme *opravdu* udělat, je, že shromáždíme jistou armádu, aby tě chránila - a město také - dokud se tvoje vlastní armáda nestačí vrátit z Arcia."

"Ten výraz jistá armáda zní poněkud neurčitě, Sparhawku. Kde chceš sehnat tolik mužů?"

"Na ulicích a z farem a z venkova."

"No to je skvělé, Sparhawku. Obdivuhodné." Její tón byl ironie sama. "Mají mě snad chránit čeledíni a pohůnkové?"

"Ano, a také zloději a hrdlořezové, milá královno."

"Ty to myslíš vážně, vid'?"

"Smrtelně vážně. Ale neodmítej to hned. Počkej, dokud neuslyšíš podrobnosti - párek zločinců je právě na cestě sem, aby tě navštívili. Počkej s rozhodnutím, dokud si s nimi nepromluvíš."

"Sparhawku, myslím, že jsi úplně zešlel. Stejně tě miluji, ale zdá se, že jsi ztratil rozum. Nemůžeš přece vytvořit armádu z nádeníků a vesnických buranů."

"Opravdu nemohu? Odkud myslíš, Ehlano, že se rekrutují vojáci pro tvou armádu. Nepochází snad z vesnic a městských ulic?"

Zamračila se. "Takhle jsem o tom nepřemýšlela," uznala, "ale bez generálů stejně nebudu mít žádnou armádu, to uznáš."

"Právě o tom si s tebou chtějí pohovořit ti dva muži, o kterých jsem se zmiňoval, Vaše Veličenstvo."

"Čím to, že když řekneš Vaše Veličenstvo, zní to vždycky tak studeně a odtahitě, Sparhawku?"

"Neobracej list. Souhlasíš tedy, že počkáš s rozhodnutím?"

"Když chceš, tak tedy ano, ale stejně mám své pochybnosti. Prála bych si, abys tady zůstal ty."

"To já taky, ale..." Rozpřáhl ruce v gestu beznaděje.

"Kdy budeme mít čas jen sami na sebe?"

"Už by to nemělo trvat dlouho, Ehlano, ale musíme porazit Anniase. Chápeš to, vid'?"

Povzdechla si. "Snad ano."

NEDLOUHO POTÉ SE Talen s Beritem vrátili s Platimem a Stragenem. Sparhawk je uvítal v přijímací komnatě, zatímco se Ehlana věnovala těm drobnostkám, které neoddělitelně patří k tomu, aby ženy "vypadaly k světu".

Stragen byl sám vrchol elegance, ale černobradý Platim, šéf žebráků, zlodějů, mordýřů a kurev, vyhlížel se svou kolébavou chůzí jako z jiného světa. "Hola, Sparhawku!" zahulákal tlust'och. Svůj oranžový kabátec, posetý skvrnami od jídla zaměnil za sametový modrý, který mu ovšem příliš nepadl.

"Zdar, Platime," opáčil Sparhawk důstojně. "Dnes večer vypadáš docela úhledně."

"Líbí se ti to?" Platim si popotáhl klopou svého kabátce s potěšeným výrazem. Otočil se kolem dokola a Sparhawk si stačil všimnout několika děr po bodnutí nožem na zádech zlodějova hávu. "Měl jsem ten kabát v merku už pár měsíců. Nakonec jsem původního majitele přesvědčil, aby mi ho přenechal."

"Mylorde," uklonil se Sparhawk Stragenovi.

"Sire rytíři," opáčil Stragen, rovněž s úklonou.

"Dobrá, dobrá, o co vlastně běží, Sparhawk?" naléhal Platim. "Talen blábolil něco o vytvoření nějaké domobrany."

"Domobrana. To je dobrý název," uznale poznamenal Sparhawk "Vévoda z Lendy přijde za okamžik a pak, jsem si jist, vejde i Její Veličenstvo z tamté komnaty - kde teď pravděpodobně poslouchá za dveřmi."

Z královniny ložnice zaznělo hněvivé dupnutí.

"Jak jdou obchody?" zeptal se Sparhawk mohutného vůdce cimmurského podsvětí.

"Vskutku velmi dobře," rozzářil se tlust'och. "Tihleti církevní vojáci, co je primas poslal, aby podpořili toho bastarda Lychea, byli úplně neviňoučcí. Oškubali jsme je jako kuřata."

"Výborně, vždycky rád vidím, když si mí přátelé vedou úspěšně."

Dveře se otevřely a starý vévoda z Lendy se všoural do místnosti. "Omlouvám se za zpoždění, Sparhawk. Už nejsem žádný běžec."

"To je naprosto v pořádku, lorde z Lendy," odvětil Sparhawk. "Pánové," oslovil oba zloděje, "mám tu čest vám představit vévodu z Lendy, předsedu poradního sboru Jejího Veličenstva. Lorde, toto jsou muži, kteří povedou vaši domobranu. Toto je Platim a toto mylord Stragen z Emsatu."

Všichni se uklonili - tedy Platim se *pokusil* uklonit. "Mylord?" zeptal se Lenda zvědavě Stragena.

"Taková malá přetvářka, lorde z Lendy," usmál se Stragen ironicky. "Pozůstatek z promarněného mládí."

"Stragen je jeden z nejlepších," vmísil se Platim. "Sem tam má trochu divné nápady, ale vede si velmi dobře, někdy dokonce lépe než já."

"Jsi příliš laskav, Platime," zamumlal Stragen s úklonou.

Sparhawk přešel komnatou ke dveřím do královniny ložnice a zvolal: "Všichni už jsou tady, královno."

Nastala pauza. Pak se dveře otevřely a vstoupila Ehlana, oděná v bledě modrou hedvábnou róbu, na hlavě decentní diamantovou čelenku. Zastavila se a s královským majestátem se rozhlédla po místnosti. "Vaše Veličenstvo," začal Sparhawk formálně, "dovolte mi představit Platima a Stragena, vaše generály."

"Pánové," řekla s krátkým pokývnutím.

Platim se znovu, nepříliš úspěšně, pokusil o úklonu, ale Stragen to více než napravil.

"Půvabná žínka, což?" poznamenal Platim k svému blond'atému společníkovi.

Stragen sebou trhl.

Ehlana vypadala trochu vyplašeně. Aby zakryla své rozpaky, rozhlédla se po místnosti. "Kde jsou naši ostatní přátelé?" zeptala se.

"Vrátili se do kapituly, královno," informoval ji Sparhawk. "Musí se připravit. Ale Sefrenie slíbila, že se sem vrátí." Nabídl jí rámě a doprovodil ji k vyřezávanému křeslu u okna. Usedla a pozorně si upravila záhyby své róby.

"Dovolíš?" zeptal se Stragen Sparhawka. Ten se na něj udiveně zadíval.

Stragen přistoupil k oknu, uklonil se Ehlaně, když ji míjel, a roztáhl těžké závěsy. Zůstala na něj koukat. "Vaše Veličenstvo, je nanejvýš neprozíravé sedět zády k oknu ve světě, kde se používají kuše," vysvětlil s další úklonou. "Jak jistě víte, máte mnoho nepřátel."

"Palác je naprosto bezpečný, mylord Stragene," namítl Lenda.

"Vysvětlil bys mu to?" Stragen unaveně požádal Platima.

"Vážený lorde z Lendy," začal tlust'och zdvořile, "do deseti minut bych dokázal do paláce propašovat nejméně třicet mužů. Rytíři jsou skvělí v bitvách, alespoň mám za to, ale v přilbě se nemůžete moc koukat nahoru. V mládí jsem studoval umění vloupávání. Dobrý lupič je mnohem více doma na střeších než na ulicích." Povzdychl si. "To byly časy. Pěkné poctivé vloupání, které by člověku rozproudilo krev, se už dneska nevidí."

"Ale pro člověka vážícího jedenadvacet kamenů¹⁾ by to mohl být trochu problém," poznamenal Stragen. "I břidlicová střecha by takovou váhu stěží udržela."

"Ve skutečnosti nejsem zase tak tlustý, Stragene."

"Jistěže nejsi."

Ehlana vyhlížela skutečně zneklidněně. "Co mi to děláš, Sparhawku?" otázala se.

"Chráním tě, královno," opáčil. "Annias si přeje tvou smrt. Už to dokázal, a jakmile se dozví o tvém uzdravení, zkusí to znovu. Muži, které pošle, aby tě zabili, nebudou dodržovat bonton. Až přijdou, nedají dveřníkovi svou vizitku a nebudou čekat, až budou uvedeni. Mezi námi, Platim a mylord Stragen vědí všechno o tom, jak někam nepozorovaně proklouznout, a dokáží podniknout příslušné kroky."

"Můžeme Vašemu Veličenstvu zaručit, že nám nikdo živý neproklouzne," ujistil Stragen královnu svým krásně sytým barytonem. "Budeme se snažit vám nepůsobit zbytečné nepohodlí, ale obávám se, že jistá omezení vaší svobody pohybu budou nezbytná."

"Jako třeba abych si nesesedala k otevřenému oknu?"

"Přesně tak. Vypracujeme seznam doporučení a pošleme vám ho po vévodovi z Lendy. Jsme oba s Platimem velmi zaměstnaní a kromě toho by naše přítomnost mohla Vaše Veličenstvo rušit. Pokud to jen trochu bude možné, zůstaneme v pozadí."

¹⁾ kámen = 14 liber, tj. 6,356 kg. 21 kamenů = cca 133,5 kg

"Vaše ohleduplnost je výjimečná, mylordě," řekla mu, "ale přítomnost čestných mužů mne zase tolik neruší."

"Čestných?" zachechtal se nahlas Platim. "Myslím, Stragene, že jsme se právě dočkali urážky."

"Lepší počestný hrdlořez než nečestný dvořan," prohlásila Ehlana. "Opravdu to provádíte? Mám namysli podřezávání hrdel."

"Kdysi jsem jich pár podřízl, Vaše Veličenstvo," přiznal s pokrčením ramen. "Je to pohodlný způsob jak zjistit, co má člověk v měšci, a v tomto ohledu jsem byl vždycky dost zvědavý. Když už o tom mluvíme, mohl by ses o tom královně zmínit, Talene."

"O co jde?" zeptal se Sparhawk.

"Jde o malý poplatek, Sparhawku," odpověděl Talen.

"Prosím?"

"Stragen nabídl své služby zdarma," vysvětloval mládenec.

"Jen kvůli zkušenosti, Sparhawku," poznamenal plavý seveřan. "Dvůr krále Warguna je poněkud hrubý a necivilizovaný. Elénský dvůr je pověstný svou vytříbeností, způsoby a naprostou mravní zkažeností. Vzdělaný muž vždy vítá možnost rozšířit své vzdělání. Platim, na druhé straně, není tak vzdělaný a potřebuje cosi hmatatelnějšího."

"Jako například?" zeptal se Sparhawk tlustého otevřeně.

"Začínám uvažovat o stažení se do ústraní, Sparhawku - na nějaké klidné venkovské panství, kde bych mohl vychutnávat společnost hejna amorálních mladých dam - Veličenstvo promine. Tak či onak, člověk si nemůže doopravdy užívat stárí, když se nad ním vznáší několikanásobný trest smrti. Položím za ochranu královny i život, pokud pro mne nalezne ve svém srdci milost a odpuštění mých minulých prohřešků."

"O jakém druhu prohřešků je konkrétně řeč, mistře Platime?" zeptala se Ehlana podezřívavě.

"Á, nic, co by stálo za zmínku, Vaše Veličenstvo," opáčil omluvně. "Pár příležitostných vražd, různé krádeže, vloupání, vydírání, loupeže, žhářství, pašování, přepady počestných, krádeže dobytka, vydrancování několika klášterů, provozování bordelů bez povolení - a další maličkosti podobného druhu."

"To ses teda musel pěkně otáčet, Platime," zvolal Stragen obdivně.

"Je to způsob, jak si ukrátit čas. Myslím, že nejlepší bude všeobecná amnestie, Vaše Veličenstvo. Určitě bych totiž na pár zločinů zapomněl."

"Existuje vůbec nějaký zločin, který jste nespáchal, mistře Platime?" zeptala se královna přísně.

"Myslím, že baratrie, Vaše Veličenstvo. Ovšem nevím přesně, co to znamená, takže si nejsem úplně jist."

"Znamená to, že kapitán schválně potopí loď, aby se mohl zmocnit nákladu," dodal Stragen.

"Ne, to jsem nikdy neudělal. Také jsem nikdy neměl pohlavní styk se zvířaty, nikdy jsem neprovozoval čarodějnictví a neprovinil jsem se velezradou."

"Mám za to, že to jsou skutečně ty závažnější zločiny," prohlásila Ehlana s naprostou vážným výrazem. "Mám vážné starosti s morálkou bláznivých mladých ovcí."

Platim vyprskl smíchy. "Já zrovna tak, Vaše Veličenstvo. Celé noci jsem kvůli tomu nespál."

"Jak to přijde, že jste se neposkrvnil velezradou, mistře Platime?" zeptal se Lenda zvědavě.

"Pravděpodobně z nedostatku příležitosti, lorde," přiznal Platim. "I když dost pochybuji, že bych se kdy do něčeho takového namočil. Nestabilní vláda vede k nervóznímu a opatrnému obyvatelstvu. Lidé si začnou chránit majetek a zlodějům nastane těžký život. Nu, Vaše Veličenstvo, uděláme spolu ten obchod?"

"Všeobecné prominuti trestů výměnou za vaše služby? Tak dlouho, jak je budu potřebovat?" opáčila.

"Co má znamenat ta poslední věta?" dožadoval se podezřívavě.

"Ale vůbec nic, mistře Platime," řekla nevinně. "Prostě jen nechci, abyste se třeba nezačal nudit a neopustil mne, právě když vás budu nejvíce potřebovat. Bez vaší společnosti bych si přišla úplně opuštěná. Tak tedy?"

"Ujednáno, bohajeho!" zaburácel. Plivl si do dlaně a napráhl ji ke královně.

Zmateně se podívala se na Sparhawka.

"To je zvyk, Vaše Veličenstvo," vysvětloval. "Také si plivněte do dlaně a pak si s Platimem podejte ruce. Obchod je tím zpečetěn."

Nejprve se zatvářila odmítavě, pak se zachovala podle instrukce. "Ujednáno," řekla nejistě.

"Tak a je to," zahlaholil bujaře Platim. "Jsi teď, Ehlano, jako moje mladší sestra. Kdyby tě kdokoli urazil nebo tě ohrožoval, rozpáru mu břicho a pak mu tam můžeš nasypat svými něžnými ručkama žhavé uhlí."

"Jsi velmi laskav," řekla mdle.

"Tys tomu dal, Platime," zavyl Talen smíchy.

"O čem to mluvíš?" zvažněla Platimova tvář.

"Jestli to nevíš, tak jsi se právě zavázal k doživotní službě vládě."

"To je nesmysl."

"Vím, ale stejně je to pravda. Souhlasil jsi, že budeš sloužit královně tak dlouho, jak si bude přát, a ani ses nezmínil o otázce platu. Může tě držet v paláci až do tvé smrti."

Platimova tvář zbělela. "Ehlano, to bys mi přece neudělala, že ne?" zaprosil přidušeně.

Napřáhla ruku a pohládila ho po vousaté tváři. "Uvidíme, Platime," řekla, "uvidíme."

Stragen se prohýbal zadržovaným smíchem. "Co má vlastně znamenat ta domobrana, Sparhawk?" zeptal se, když se vzpamatoval.

"Hodláme zmobilizovat poddané, aby bránili město," uvedl Sparhawk. "Jakmile dorazí Kurik, vypracujeme podrobnosti. Navrhl, abychom shromáždili válečné veterány a přiměli je ke službě jako seržanty a desátníky. Platimovi muži mohou sloužit jako mladší důstojníci a ty s Platimem, pod vedením vévody z Lendy, budete mít funkci generálů, dokud se nevrátí pravidelná elénská armáda, aby vás vystřídala."

Stragen se nad tím zamyslel. "To je proveditelný plán," uznal. "Obrana města rozhodně nevyžaduje takový výcvik jako útok na město." Pohlédl na svého velkého přítele, kterému momentálně notně spadl hřebínek. "Pokud je to vše, Vaše Veličenstvo, dovolil bych si odvést vašeho protektora někam stranou a nalít do něj něco piva, z jakéhosi důvodu vypadá drobátko zmateně."

"Jak je libo, mylorde," usmála se. "Nevzpomínáte si na nějaký zločin, který byste vy osobně spáchal v mém království? Mohli bychom se dohodnout o jeho promlčení - za stejných podmínek."

"Ó, nikoli, Vaše Veličenstvo," opáčil. "Zlodějský kodex mi zakazuje pytláčit v Platimově revíru. Nebýt toho, pospíšil bych si hned někoho zabít - jen z toho důvodu, abych mohl zbytek života strávit ve vaší božské společnosti." Jeho oči se zlomyslně zaleskly.

"Mylorde Stragene, jste velmi zlý a zkažený člověk."

"Ano, to jsem, Vaše Veličenstvo," uznal s poklonou. "Pojď, Platime. Ono to nebude tak hrozné, až si na to trochu zvykneš."

"To jste zařídila velice šikovně, Vaše Veličenstvo," řekl Talen, když odešli. "Ještě *nikdy* nikdo takhle Platima nedoběhl."

"Opravdu se ti to líbilo?" řekla polichoceně.

"Bylo to skvělé, královno. Teď už chápu, proč vás Annias otrávil. Jste velmi nebezpečná žena."

Rozzářeně se otočila k Sparhawkovi. "Nejsi na mne pyšný, drahý můj?"

"Myslím, Ehlano, že tvé království je zabezpečeno. Jen doufám, že i ostatní monarchové budou na stráž."

"Omluvíte mne na okamžik?" požádala, když si všimla své ještě vlhké dlaně. "Ráda bych si umyla ruce."

Zanedlouho poté Vanion formálně uvedl do královniny přijímací komnaty ostatní přátele. Představený řádu se zběžně uklonil Ehlaně a zeptal se Sparhawk: "Už jste mluvili s Platimem?"

"Všechno je zařízeno," ujistil ho Sparhawk.

"Dobře. Vyrazíme do Demosu zítra ráno. Dolmant poslal zprávu, že arciprelát Cluvonus je na smrtelné posteli. Nepřežije ani týden."

Sparhawk si povzdechl. "Věděli jsme, že to přijde. Díky bohu, že jsme to tady stihli zařídit dříve, než k tomu dojde. Kuriku, Platim se Stragenem jsou někde v paláci, pravděpodobně nasávají. Bylo by dobré, kdybys je vyhledal a dali jste dohromady nějaký operační plán."

"Provedu," odvětil panoš.

"Okamžik, mistře Kuriku," ozval se vévoda z Lendy. "Jak se cítíte, Vaše Veličenstvo?"

"Je mi dobře, lorde."

"Domníváte se, že máte dost sil na to, ukázat se veřejnosti?"

"Jistě, Lendo, jsem naprosto v pořádku."

"Výborně. Jakmile naši generálové a tady mistr Kurik dají dohromady naši domobranu, myslím, že několik krátkých proslovů by velice napomohlo jejich zápalu - mám na mysli apel na jejich vlastenectví, otevřené odsouzení církevních vojáků, pár zahalených narážek na věrolomnost primase Anniase a podobně."

"Jistě, Lendo," souhlasila. "Stejně mám ráda proslovy na veřejnosti."

"Budeš muset zůstat tady, dokud všechno nezařídíš," řekl Sparhawk Kurikovi. "Můžeš se k nám připojit v Chyrellu, až bude Cimmura zabezpečena."

Kurik přikývl a klidně odešel.

"Je to moc dobrý člověk, Sparhawk," řekla Ehlana.

"To tedy je."

Sefrenie se vyčítavě zadívala na růžolící královnu. "Ehlano," řekla. "Opravdu by sis neměla takhle líčit tváře na růžovo. Odřeš si pleť. Jsi pravá blondýna a máš ji velmi jemnou."

Ehlana zrudla. Pak se kajícně zasmála. "Jsem trochu marnivá, vid'?"

"Jsi královna, Ehlano," řekla jí Styrička, "ne žádná děvečka od krav. Bledá pleť sluší královně víc."

"Proč si vždycky připadám jako malé děcko, když s ní mluvím?" zeptala se Ehlana, aniž někoho konkrétně oslovila.

"Všichni si tak připadáme, Vaše Veličenstvo," ujistil ji Vanion.

"Co se momentálně děje v Chyrellu?" otázal se Sparhawk svého přítele. "Sdělil ti Dolmant nějaké podrobnosti?"

"Annias ovládá ulice," odvětil Vanion. "Nic zásadního zatím nepodnikl, ale jeho vojáci se nechávají vidět. Dolmant je přesvědčen, že bude žádat vypsání voleb ještě dříve, než Cluvonus stačí vychladnout. Dolmant má spoustu přátel a všichni se vynasnaží trochu pozdržet vývoj událostí, než tam dorazíme. Ale víc toho nezmůžou. Rychlost je teď životně důležitá. Když se spojíme s ostatními řády, bude nás čtyři sta. Proti nám bude stát přesila, ale naše přítomnost by měla mít

svou váhu. Ale je tu ještě něco. Otha překročil hranice Lamorkandu. Zatím nepostupuje dál, ale chrlí ultimata. Vyžaduje navrácení Bhelliomu."

"Navrácení? Vždyť ho nikdy neměl."

"Typický diplomatický trik, Sparhawku," vysvětloval vévoda z Lendy. "Čím slabší je tvá pozice, tím větší lži musíš říkat." Starý pán si zamyšleně hryzl spodní ret. "Víme - nebo alespoň můžeme předpokládat, že mezi Othou a Anniasem existuje spojenectví, není-liž pravda?"

"Ano," potvrdil Vanion.

"Annias ví - nebo by měl vědět - že naší taktikou proti němu bude hrát o čas. Othovo tažení v tomto ohledu posiluje nutnost bezodkladných voleb. Annias bude tvrdit, že se Církev musí sjednotit tváří v tvář přímé hrozbě. Othova přítomnost na hranicích postraší bojácnější členy církevní rady a ti budou spěchat, aby zvolili Anniasa. Tak oba dva, Otha i Annias, dosáhnou, co chtěli. Opravdu mazané."

"Zašel Otha tak daleko, že se přímo zmínil o Bhelliomu?" zeptal se Sparhawk.

Vanion zavrtěl hlavou. "Obviňuje tě, že jsi ukradl jeden ze státních pokladů Zemochu, to je vše. Záměrně nic nespécifikoval. Příliš mnoho lidí zná cenu Bhelliomu. Ve skutečnosti si nemůže dovolit vyjít s pravdou ven."

"Pěkně nám to začíná zapadat do sebe," řekl Lenda. "Annias prohlásí, že pouze on zná způsob, jak přimět Othu, aby odtáhl. Dožene církevní sněm ke svému zvolení, pak na Sparhawkovi vydobude Bhelliom a předá ho Othovi jako součást jejich smlouvy."

"To bude určitě pořádné vydobývání," poznamenal Kalten chmurně. "Vojenské řády se postaví za Sparhawka jako jeden muž."

"To je asi přesně to, co Annias doufá, že uděláte," řekl Lenda. "Pak bude mít plné oprávnění k rozpuštění vojenských řádů. Většina z rytířů Církve arciprelátův rozkaz k rozpuštění poslechne a zbytek bude postaven mimo zákon. Annias poté rozhlásí, že máte v držení jedinou věc, která může zastavit Othu. Jak už jsem řekl, je to velmi chytře vymyšleno."

"Sparhawku," ozvala se Ehlena zvonivým hlasem, "až dorazíš do Chyrellu, chci, aby byl Annias zatčen na základě obvinění z velezrady. Chci ho tu mít v řetězech. A přiveď rovněž Arissu a Lychea."

"Královno, Lycheas už je tady."

"Vím o tom. Vezmi ho s sebou do Demu a uvězni ho s jeho matkou. Přeji si, aby měl dostatek času Arisse vylíčit současnou situaci."

"To je pozoruhodná myšlenka, Vaše Veličenstvo," řekl Vanion zdvořile, "ale sotva máme v Chyrellu dostatek sil, abychom Anniasa okamžitě zatkli."

"To je mi jasné, lorde Vanione, ale doručíte-li zatykač a seznam obvinění patriarchovi Dolmantovi, může mu to pomoci v oddálení voleb. Může si vyžádat církevní prověření obvinění a to zabere vždy dost času."

Lenda povstal a uklonil se Sparhawkovi. "Milý hochu," řekl, "ať už jsi kdy vykonal cokoli nebo ještě vykonáš, tvé největší dílo sedí tamhle na trůně. Jsem na tebe pyšný, Sparhawku."

"Myslím, že bychom sebou měli hodit," řekl Vanion. "Čeká nás spousta příprav."

"Opisy zatykače a příkaz k primasovu uvěznění dodám do vašich rukou do třetí hodiny po půlnoci, lorde Vanione," přislíbil Lenda, "spolu s pěknou řádkou dalších. Máme skvělou příležitost vyčistit království, tak ji nesmíme promarnit."

"Berite," řekl Sparhawk, "tamhle v té komnatě mám zbroj a brnění. Prosím tě, vzal bys mi to do kapituly, počítám, že ho budu potřebovat."

"Jistě, sire Sparhawku." Beritův pohled však zůstal prázdný a nepřátelský.

"Zůstaň na okamžik, Sparhawku," ozvala se Ehlana, když všichni vyrazili ke dveřím. Zpomalil a počkal, až se dveře zavřely.

"Prosím, má paní."

"Musíš být hrozně, hrozně moc opatrný, můj milovaný," řekla s pohledem plným lásky. "Umřela bych, kdybych tě teď měla ztratit." Bez dalších slov k němu vztáhla ruce.

Přešel místnost k jejímu trůnu a objal ji. Její polibek byl vášnivý. "Jdi, běž rychle, Sparhawku," řekla chvějícím se hlasem, "nechci, abys mne viděl plakat."

KAPITOLA

SEDMÁ

PŘÍŠTÍHO RÁNA, KRÁTCE PO VÝCHODU slunce vyrazili k Demosu, jedouce pravidelným klusem. Stovka pandionských rytířů, les kopí s praporci vlajícími za nimi, neochvějně směřovala na jih.

"Jak je ten den příjemný, když je člověk zase v sedle," prohodil Vanion, rozhlížejíci se po sluncem zalitých polích. "Jen bych si přál... no nic."

"Jak se dnes cítíš, Vanione?" zeptal se Sparhawk svého starého přítele.

"Mnohem lépe," odvětil představený řádu. "Budu k tobě upřímný, Sparhawku. Ty meče byly strašně, opravdu strašně těžké. Jasně mi daly najevo, co to znamená stárnout."

"Ty tady budeš věčně, příteli," usmál se Sparhawk.

"Jistojistě doufám, že ne, pokud to obnáší cítit se, jak jsem se cítil, když jsem nesl ty meče."

Chvilí jeli dál beze slov.

"Je to dost riskantní, Vanione," řekl Sparhawk ponuře. "V Chyrellu proti nám bude stát značná přesila, a vtrhne-li Otha do Lamorkandu, bude to závod kdo s koho mezi ním a Wargunem. Kdo první dorazí do Chyrellu, zvítězí."

"Myslím, Sparhawku, že se dostáváme k jednomu z článků víry. Budeme muset věřit v boží prozřetelnost. Jsem přesvědčen, že si Bůh nepřeje, aby se Annias stal arciprelátem a vsadil bych krk, že nechce mít Othu v ulicích Chyrellu."

"Doufejme, že ne."

Berit s Talen jeli o něco pozadu. Za těch několik měsíců vzniklo mezi novicem a mladým zlodějem jisté přátelství, přátelství zčásti založené na tom, že se oba cítili ve společnosti starších rytířů trochu nesví.

"O co se vlastně v té záležitosti s volbami jedná, Berite?" zeptal se Talen. "Myslím, jak to probíhá. Jsem v těchto věcech trochu mimo."

Berit se narovnal v sedle. "Tak dobrá, vysvětlím ti to. Když starý arciprelát zemře, patriarchové církevní rady se sejdou v Bazilice. Je tam rovněž většina výše postavených duchovních a obvykle se účastní i králové z Eosie. Každý z králů pronese na začátku krátkou řeč, ale nikdo jiný během jednání církevní rady nemá právo promluvit - pouze patriarchové a ti jediní mají také právo volit."

"To chceš říct, že představení řádů nemůžou volit?"

"Představení řádů jsou zároveň patriarchy, mladíku," ozval se jim za zády Perraine.

"To jsem nevěděl. Divil jsem se, proč skoro každý rytířům Církve ustupuje. Jak je potom možné, že v Cimmuře řídí Církev Annias? Kam se poděl patriarcha?"

"Patriarchovi Udalovi je třiadevadesát, Talene," vysvětlil Berit. "Ještě je naživu, ale nejsme si jisti, zdali ještě vůbec ví, jak se jmenuje. Staráme se o něj v pandionském útulku v Demosu."

"Pak to ale Annias nemá lehké, že? Jako pouhý primas nemůže při volbách mluvit, natož volit, a neexistuje způsob, jak by mohl Udala otrávit, když je v útulku - aniž by to okamžitě nevyšlo najevo."

"Proto potřebuje peníze. Může si pak koupit lidi, aby za něj mluvili - a volili ho."

"Moment. Annias je pouhý primas, ne?"

"Ano." Talen se zamračil. "Když je jen primas a ostatní jsou patriarchové, jak ho mohlo vůbec napadnout, že má ve volbách šanci?"

"Duchovní nemusí být patriarchou, aby mohl nastoupit na církevní trůn. Několikrát už se stalo, že se stal arciprelátem prostý venkovský kněz."

"To je nějak moc komplikované, ne? Nebylo by pro nás jednodušší vtrhnout tam s armádou a dosadit na církevní trůn, koho chceme?"

"Takové pokusy už tu byly. Ale nikdy to nefungovalo. Myslím, že by s tím Bůh nesouhlasil."

"Bude nesouhlasit ještě víc, jestli Annias vyhraje, nemám pravdu?"

"Na tom by mohlo něco být, Talene."

Tynian popojel vpřed, na tváři široký úsměv. "Kalten s Ulatem se baví trápením Lychea," oznamoval. "Ulat za jízdy podtíná mladé stromky a Kalten stáčí oprátku. Ukazuje Lycheovi převísle větve, vhodné pro pověšení. Lycheas pořád omdlévá. Museli jsme ho připoutat řetězy k sedlu, aby nespadl."

"Kalten a Ulat jsou prostěáci," poznamenal Sparhawk. "K zábavě jim stačí málo. Lycheas bude mít své matce v Demosu co vyprávět."

Kolem poledního se stočili na jihozápad, aby jeli nejkratší cestou bez ohledu na pohodlí. Počasí se nezměnilo, bylo stále pěkně. Na sklonku příštího dne, v dobrém čase, dorazili do Demosu. Těsně předtím, než se řady rytířů stočily na jih k tábořišti ostatních tří vojenských řádů, odpojili se Sparhawk, Kalten a Ulat s Lycheem a zajeli s ním kolem severního cípu města do kláštera, kde nuceně pobývala princezna Arissa. Klášter měl zdi ze žlutého pískovce a stál na dně lesnatého údolí, kde v paprscích klonícího se slunce švitořili ptáci ve větvích stromů.

Sparhawk se svými přáteli sesedl s koně a nepříliš jemně stáhli řetězy spoutaného Lychea ze sedla.

"Potřebujeme mluvit s matkou představenou," řekl Sparhawk malé a milé jeptišce, která jim otevřela bránu. "Pořád ještě tráví princezna Arissa většinu času v zahradě u jižní zdi?"

"Ano, můj pane."

"Prosím tě, požádej matku představenou, aby tam za námi přišla. Přivedli jsme jí Arissina syna." Popadl Lychea za límec a vlekl jej přes dvůr k obezděné zahradě, kde Arissa trávila dlouhé hodiny svého uvěznění. Z mnoha důvodů byl Sparhawk pln chladného vzteku.

"Matko!" vykřikl Lycheas, když ji uviděl. Vytřhl se Sparhawkovi a klopýtal k ní, prosebně vztažené ruce marně zápolící s řetězy. Princezna Arissa vyskočila na nohy, tvář bledou zlostí. Kruhy pod očima se jí zmenšily a její výraz zatrpklého nesouhlasu se změnil na arogantní. "Co to má znamenat?" zvolala, objímajíc svého strachy schouleného syna.

"Vsadili mě do vězení, matko," vzlykal Lycheas, "a pořád mi vyhrožovali."

"Jak jsi se vůbec mohl opovážit takhle zacházet s princem regentem, Sparhawk?!" vybuchla.

"Situace se dost značně změnila, princezno," sdělil jí Sparhawk chladně. "Tvůj syn už není princem regentem."

"Nikdo nemá právo ho sesadit. Za to zaplatíš hlavou, Sparhawk."

"O tom dost pochybuji, Arisso," prohlásil Kalten s širokým úsměškem. "Určitě tě potěší, že se tvoje neteř uzdravila."

"Ehlana? To není možné!"

"Skutečně, je to tak. Víím, že jako pravá dcera Církve se k nám připojíš a společně budeme blahorečit Bohu, že učinil zázrak. Celá královská rada radostí skoro omdlela a baron Harparin radostí úplně ztratil hlavu."

"Ale vždyť nikdo se doposud neuzdravil z -" kousla se do rtu.

"Otravy daresimem?" dořekl Sparhawk za ni.

"Jak jsi se to -"

"To nebylo tak těžké. Všechny tvé plány selhaly, princezno. Královna je krajně nespokojena s tebou i tvým synem - a pochopitelně i s primasem Anniem. Nařídila nám, abychom vás všechny tři zatkli. Od této chvíle jsi zatčena."

"Pro jaké provinění?" vyjekla.

"Pro velezradu, že, Kaltene?"

"Ano, myslím, že královna použila právě toto slovo. Jsem si však jist, že jde o nedorozumění, Vaše Jasnosti," blondýn se sladce usmál na tetu královny Ehlany. "Vy, váš syn a starý dobrý primas Annias jistě bez potíží všechno vysvětlíte u soudu."

"U soudu?" její tvář zbělela.

"Mám za to, princezno, že jde o běžný postup. Normálně bychom vašeho syna oběsili a vás hned po něm, ale oba máte v království jisté postavení, takže určité nezbytné formality jsou naprosto v pořádku."

"To je nesmysl," vykřikla Arissa. "Jsem princezna, nikdo mě nemůže obvinít z takového zločinu."

"Můžete se to pokusit vysvětlit Ehlaně," opáčil Kalten. "Jsem přesvědčen, že pozorně vyslechne vaše argumenty - než vynese rozsudek."

"Budeš také obviněna z vraždy svého bratra, Arisso," dodal Sparhawk. "Princezna nebo ne, už jen to stačí, abys visela. Ale trochu nás tlačí čas. Tvůj syn ti to všechno podrobně vysvětlí."

Stará jeptiška vešla do zahrady s výrazem nesouhlasu nad přítomností mužů v jejích zdech.

"Á, matka představená," uvítal ji Sparhawk a uklonil se. "Z nařízení Koruny mám zatknout tyto dva zločince, než budou předvedeni před tribunál. Nemáme náhodou tady v klášteře nějaké cely pro kajícíníky?"

"Lituji, sire," řekla matka představená rezolutně, "ale pravidla našeho řádu zakazují držet kajícíníky proti jejich vůli."

"To je v pořádku, matko," usmál se Ulath. "Postaráme se o to. Raději bychom umřeli, než abychom se nějak dotkli služebnic naší Církve. Můžu vás ubezpečit, že princezna a její syn nebudou chtít opustit své cely - tak velká bude jejich lítost a potřeba kát se abyste rozuměla. Pojďme se tam podívat - budu potřebovat delší kus řetězu, několik pevných závor, svorníků, kladivo a kovadlinu. Uzavřu ty cely důkladně a vy i vaše ctěné sestry se nemusíte žádnou politikou znepokojovat," odmlčel se a pohlédl na Sparhawka. "Nebo chceš, abych je přikoval ke zdi?"

Sparhawk o té možnosti vážně zvažoval. "Ne," rozhodl na konec, "pravděpodobně ne. Pořád ještě jsou členy královské rodiny a musíme zachovávat jistou formu."

"Nemám jinou možnost než přistoupit na vaše požadavky, páni rytíři," řekla matka představená. Zaváhala. "Proslýchá se, že se královna uzdravila," pokračovala. "Je na tom něco pravdy?"

"Ano, matko představená," ujistil ji Sparhawk. "Královně se daří dobře a vládá Elénie je znovu v jejích rukou."

"Díky Bohu!" zvolala stará jeptiška. "A za jak dlouho si odvedete naše nevídané hosty ze zdi tohoto kláštera?"

"Brzy, matko, velmi brzy."

"Pak tedy vyčistíme a znovu posvětime komnaty, které princezna poskvřnila svou přítomností - a pochopitelně se budeme modlit za její duši."

"Pochopitelně."

"Jak dojemné," ironicky prohodila Arissa a zdálo se, že se trochu vzpomatovala "Půjde-li to takhle dál, myslím, že budu zvracet."

"Mohla bys mě naštvat, Arisso," řekl Sparhawk ledově. "To bych ti neradil. Kdybych neměl rozkaz od královny, ut'al bych ti hlavu hned teď a tady. Radím ti, smíř se s Bohem, protože si jsem zcela jist, že zanedlouho před něj předstoupíš." Podíval se na ni s naprostým znechucením.

"Odved'te ji, ať už ji nevidím," požádal Kaltena a Ulatha.

Asi za čtvrt hodiny se Kalten s Ulatem vrátili z hloubi kláštera.

"Je všechno zabezpečeno?" zeptal se jich Spwhawk.

"I kovářovi by zabralo nejmíň hodinu, než by dveře cel otevřel," odpověděl Kalten. "Půjdeme?"

Ujeli necelou míli, když Ulat náhle zařval: "Pozor, Sparhawku!" a tvrdou ranou smetl velkého pandiona ze sedla.

Šíp z kuše prosvístěl vzduchem tam, kde ještě před chvílí byla Sparhawkova záda, a zabořil se až po opeření do stromu vedle cesty.

Kaltenův meč vyjel s kovovým zahvízdnutím z pochvy a jeho majitel pobodl koně směrem, odkud přiletěl šíp.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Ulat, sesedaje, aby pomohl Sparhawkovi na nohy.

"Jen pár škrábanců. Ty teda máš ránu, příteli."

"Promiň Sparhawku, byl jsem rozčilený."

"To je naprosto v pořádku, Ulathe. Když se děje něco takového, není čas na odměřování síly. Jak se ti povedlo uvidět šíp?"

"Čistě náhodou. Zrovna jsem se podíval tím směrem a viděl jsem, jak se hýbe křoví."

Kalten nadával, když se vracel zpátky. "Upláchl," hlásil.

"Ten chlap mě už dost unavuje," prohlásil Sparhawk, když se vytahoval zpátky do sedla.

"Myslíš, že by to mohl být ten samý, co na tebe střílel v Cimmuře?" zeptal se jej Kalten.

"Kaltene, tohle není Lamorkand, kde stojí kuše v koutě každé kuchyně." Chvilí o tom přemítal. "Nebudeme o tom mluvit před Vanionem, až se s ním zase uvidíme, ano?" nadhodil. "Víceméně se o sebe umím postarat a není třeba ho zatěžovat ještě dalším problémem."

"Myslím, že děláš chybu, Sparhawku," poznamenal Kalten pochybovačně, "ale jde o tvou kůži, takže se zařídíme, jak si přeješ."

Rytíři všech čtyř řádů čekali v dobře ukrytém tábořišti asi tři míle na jih od Demosu. Poslali Sparhawka s jeho přáteli do plátěného pavilonu, kde jejich druzi debatovali s Abrielem, preceptorem řádu cyrinických rytířů, preceptorem Komierem z řádu genidiánů a Darellonem, představeným řádu alcionů. "Jak přijala princezna Arissa novinky?" zeptal se Vanion.

"Byla mírně nespokojená," uculoval se Kalten. "Snažila se o něco jako proslov, ale protože všechno, co ve skutečnosti chtěla říct, bylo, že to si nesmíte dovolit, tak jsme jí ut'ali."

"Cože jste udělali?" vykřikl Vanion.

"Ale ne, lorde Vanione, ne doslova," omlouval se Kalten. "Asi jsem se špatně vyjádřil."

"Tak se vyjadřuj jasně, Kaltene," napomenul jej Vanion. "Nemáme čas na nějaká nedorozumění."

"Ve skutečnosti bych princeznu o hlavu nezkrátil, lorde Vanione."

"Já teda jo," zamumlal Uloth.

"Můžeme se podívat na Bhelliom?" zeptal se Komier Sparhawka.

Sparhawk tázvě pohlédl na Sefrenii a ta přikývla, třebaže trochu váhavě.

Sáhl do záhadří svého pláště a vyndal plátěný váček. Rozvázal šňůru a vytřepl si safírovou růži do dlaně. Řadu dní už nepocítil ani nejmenší náznak přítomnosti oné přízračné, nepojmenovatelné hrůzy, ale znovu se objevila, jakmile se jeho zrak dotkl okvětních lístků drahokamu, a znovu se beztvarý stín, ještě temnější a obludnější než předtím, mihnul na samém kraji jeho zorného pole.

"Proboha," vydechl preceptor Abriel.

"To stačí, díky," zavrčel Thalesan Komier. "Dej to pryč, Sparhawku."

"Ale -" zaprotestoval představený Darellon.

"Chceš si zachovat svou duši, Darellone?" otázal se Komier chmurně. "Jestli ano, neďívej se na tu věc déle než několik vteřin."

"Schovej ho, Sparhawku," nařídila Sefrenie.

"Máme nějaké zprávy o Othových pohybech?" zeptal se Kalten, zatímco Sparhawk ukládal Bhelliom zpět do váčku.

"Zdá se, že se napevno usadil na hranicích," odpověděl Abriel. "Vanion nás informoval o přiznání toho skety Lychea. Je velmi pravděpodobné, že Annias požádal Othu, aby zůstal na hranicích jako trvalá hrozba. Pak může cimmurský primas tvrdit, že zná způsob, jak zastavit Zemochy, a to mu může získat pár hlasů navíc ve volbách."

"Co myslíte, ví Otha, že Sparhawk získal Bhelliom?" zeptal se Uloth.

"Azash to ví," řekla Sefrenie, "a to znamená, že to ví i Otha. Ale jestli se to už doneslo i Anniovi, to se můžeme jen dohadovat."

"Co se děje v Chyrellu?" optal se Sparhawk Vaniona.

"Poslední zprávy, co máme, říkají, že život arcipreláta Cluvonuse visí na vlásku, ale dosud se nepřetrhl. Nemůžeme zastřít, že přijíždíme, takže si vstup do Chyrellu budeme muset prorazit. Othův postup trochu mění situaci. Chceme dosáhnout Chyrellu předtím, než Cluvonus zemře. Je samozřejmé, že se bude Annias snažit vynutit si volby co možná nejdříve. Dřív nemůže církevním hodnostářům nic nařizovat. Ale jakmile Cluvonus zemře, patriarchové, které Annias ovládá, se mohou začít dožadovat hlasování. Pravděpodobně první, co odsouhlasí, je zapečetění města. Nejde o zásadní záležitost, takže to Annias asi prosadí."

"Má Dolmant nějakou představu, jak by asi volby dopadly v tuto chvíli?" zeptal se Sparhawk.

"Je to těsné, sire Sparhawk," sdělil mu preceptor Abriel, vůdce cyrinických rytířů v Arciu. Byl to pevně stavěný šedesátník se stříbrnými vlasy a asketickým výrazem. "Slušný počet patriarchů v Chyrellu schází."

"Daň schopností Anniových vrahů," poznamenal Thalesan Komier suše.

"Skoro jistě," potvrdil Abriel. "V každém případě je teď v Chyrellu sto třicet dva patriarchů."

"Z kolika?" zeptal se Kalten. "Z jednoho sta šedesáti osmi."

"Proč tak divné číslo?" zeptal se Talen zvědavě.

"Tak bylo určeno, mladý muži," vysvětloval Abriel. "Tento počet byl zvolen proto, aby pro volbu nového arcipreláta bylo potřeba sta hlasů."

"Sto šedesát sedm by odpovídalo líp," prohlásil Talen po chvíli.

"Čemu?" zeptal se Kalten.

"Stu hlasům. Podívej, sto hlasů je šedesát procent z -" Talen si všiml Kaltenova nechápavého výrazu. "Ále, to máš jedno, Kaltene, později ti to vysvětlím."

"Ty to dokážeš spočítat z paměti, chlapče?" zeptal se Komier udiveně. "Spotřebovali jsme celou roli papíru, abychom to spočítali."

"To je jen takový trik, lorde," řekl Talen skromně. "V mé branži musí člověk umět zacházet s čísly hezky rychle. Můžu se zeptat, kolik má momentálně Annias hlasů?"

"Šedesát pět," odpověděl Abriel, "buď jasných, nebo se zřejmou preferencí."

"A kolik máme my?"

"Padesát osm."

"Pak nevyhrává nikdo. On potřebuje navíc třicet pět a my čtyřicet dva."

"Obávám se, že to není tak jednoduché," povzdychl si Abriel. "Pravidlo, stanovené církevními otci říká, že je třeba sto hlasů nebo odpovídající podíl z počtu přítomných voličů, aby byl zvolen nový arciprelát nebo bylo rozhodnuto v zásadních otázkách."

"Na tohle jsme spotřebovali tu roli papíru," podotkl Komier kysele.

"Dobrá," řekl Talen za moment, "takže Anniasovi teď stačí osmdesát hlasů, ale pořád mu tedy schází patnáct. Moment," zamračil se, "to nevychází. Dohromady to dává sto dvacet tři hlasy a říkali jste, že je v Chyrellu sto dvaatřicet patriarchů."

"Devět se ještě nerozhodlo," řekl Abriel. "Dolmant má podezření, že čekají na větší úplatek. Čas od času se hlasuje kvůli méně důležitým věcem a to stačí prostá většina. Někdy těch devět hlasuje pro Annia a někdy proti němu. Předvádějí mu tak svoji sílu. Obávám se, že budou volit ve svůj vlastní prospěch."

"Ale i kdyby všech těch devět hlasovalo pro Anniasa, stejně to nic nezmění," prohlásil Talen. "Ať obracíš devět hlasů jak obracíš, patnáct z nich neuděláš."

"On ale nepotřebuje patnáct," ozval se preceptor Darellon unaveně. "Protože kvůli všem těm vraždám a vojákům v ulicích Chyrellu se sedmnáct patriarchů,

kteří jsou proti Anniovi, skrylo někde ve Svatém městě. Nejsou přítomni u voleb, a poměr se tak mění."

"Začíná mi z toho třeštit palice," špitnul Kalten Ulathovi.

Talen potřásl hlavou. "To je špatné, pánové," prohlásil. "Bez těch sedmnácti je počet hlasů nutný k vítězství šedesát devět. Anniasovi stačí získat už jen čtyři hlasy."

"A jakmile dá dohromady dost peněz, aby uplatil čtyři z těch devíti nerozhodných, vyhraje," dodal sir Bevier. "Pánové, ten chlapec má pravdu, je to špatné."

"Tak musíme změnit ta čísla," prohlásil Sparhawk.

"Tak chceš změnit čísla?" zeptal se Kalten. "Číslo je číslo, s tím nic nenaděláš."

"Můžeš ho změnit, když k němu další přičteš. Až se dostaneme do Chyrellu, musíme najít těch sedmnáct skrývajících se patriarchů a bezpečně je dopravit do Baziliky, aby mohli volit. Tím se změní počet hlasů, který Annias potřebuje k vítězství, zase na osmdesát a toho nedosáhne."

"Ale my taky ne," poukázal Tynian. "I když je přivedeme zpátky, pořád budeme mít jen padesát osm hlasů."

"Ve skutečnosti šedesát dva, sire Tyniane," opravil ho Berit uctivě. "Představení řádů jsou rovněž patriarchy a nemyslím, že by někdo z nich hlasoval pro Anniasa, že, pánové."

"Takže tím se celkový součet zase mění," uvedl Talen. "Připočteme sedmnáct plus čtyři a výsledek je sto třicet šest. Tím se počet hlasů, nutný pro vítězství, zvyšuje na osmdesát dva, přesně osmdesát jedna a kousek."

"Nedosažitelný počet pro obě strany," zachmuřeně podotkl Komier. "Pořád nevidím možnost, jak bychom mohli vyhrát."

"Nemusíme volby vyhrát dosažením potřebné většiny, Komiere," řekl Vanion. "Neusilujeme o něčí zvolení, ale o nezvolení Anniasa. Patová situace by byla naším vítězstvím." Sparhawkův přítel vstal a začal přecházet sem a tam. "Jakmile dorazíme do Chyrellu, Dolmant musí poslat zprávu Wargunovi do Arcia, že ve Svatém městě došlo k náboženské krizi. Tím se Wargun dostane pod naše velení. K poselství se musí připojit rozkaz podepsaný námi čtyřmi, aby zastavil své tažení v Arciu a co nejrychleji se dostavil do Chyrellu. Kdyby se dal Otha do pohybu, stejně bychom ho tu potřebovali mít."

"Jak získáme dostatečný počet hlasů pro schválení takového poselství?" otázal se preceptor Darellon.

"Nemíním o tom hlasovat, milý příteli," pousmál se Vanion. "Dolmantova pověst a postavení přesvědčí patriarchu Bergstena, že poselství je oficiální, a Bergsten může Wargunovi nařídit, aby táhl na Chyrellos. Později se můžeme za to nedorozumění omluvit. Ale to už bude Wargun v Chyrellu se spojenými armádami západu."

"Ale bez elénské armády," důrazně prohlásil Sparhawk. "Má královna je v Cimmuře sama a chrání ji jenom párek zlodějů."

"Nechci se tě dotknout, sire Sparhawku," řekl Darellon, "ale to je v tuto chvíli stěžejší důležitost."

"Tím bych si nebyl tak jistý, Darellone," namítl Vanion. "Právě teď Annias zoufale potřebuje peníze. Musí získat přístup k elénské státní pokladně - nejen aby mohl podplatit těch zbývajících devět patriarchů, ale taky aby si udržel i ty stávající. Pár zběhnutí by stačilo, aby se mu arciprelátský trůn vzdálil do nedohledna. Ochrana Ehlany - a její pokladnice - je dnes životně důležitá, ještě víc než dříve."

"Asi máš pravdu, Vanione," uznal Darellon. "Na to jsem nepomyslel."

"Takže," pokračoval Vanion, "až Wargun s celou svou vojenskou silou dorazí do Chyrellu, rovnováha sil ve Svatém městě se změní. Nitky, za něž Annias vodí své příznivce, jsou velmi tenké a v mnoha případech, domnívám se, drží jen proto, že Anniovi vojáci ovládají město. Jakmile se tato situace změní, počítám, že se značná část jeho podpory zhroutí. Pánové, vidím to tak, že naším úkolem je dostat se do Chyrellu dříve, než Cluvonus zemře, poslat poselství Wargunovi a pak začít shromažďovat skrývajících se patriarchy, abychom je mohli dostat do Baziliky k volbám." Pohlédl na Talena. "Kolik jich potřebujeme - jaký minimální počet hlasů potřebujeme, abychom zabránili Anniovi vyhrát volby?"

"Když se mu podaří získat těch devět, bude mít sedmdesát čtyři hlasy, lorde. Jestliže se nám podaří najít šest z těch schovaných, celkový počet volících bude sto dvacet pět. Z toho šedesát procent je sedmdesát pět. V tom případě by prohrál."

"Výborně, Talene," řekl Vanion. "Takže je to jasné, pánové. Jedeme do Chyrellu, vtrhneme tam a najdeme šest patriarchů, kteří budou ochotni hlasovat proti Anniovi. Někoho nominujeme - kohokoli - jako protikandidáta, a dokud Wargun nedorazí, budeme hlasovat."

"To ale pořád ještě není vítězství, Vanione," reptal Komier.

"Ale je to hned vedle," opáčil Vanion.

V noci spal Sparhawk velmi neklidně. Tma se zdála být plná neurčitých výkřiků, lkaní a jakési nepojmenovatelné hrůzy. Nakonec musel vstát, obléci si kněžskou kutnu a vydal se hledat Sefrenii.

Jak napůl očekával, našel ji sedět ve vchodu do jejího stanu s šálkem čaje v dlaních. "Spíš vůbec někdy?" zeptal se trochu podrážděně.

"Tvé sny mi nedají spát, můj milý."

"Ty víš, co se mi zdá?" zvolal užasle.

"Podrobnosti neznám, ale vím, že tě něco rozrušilo."

"Zase jsem viděl ten stín, když jsem ukazoval Bhelliom Vanionovi a ostatním představeným řádů."

"To tě zneklidňuje?"

"Částečně. Někdo po mně střelil z kuše, když jsme s Ulatem a Kaltenem odjížděli z kláštera, kde je nucena pobývat Arissa."

"Ale to bylo předtím, než jsi vyndal Bhelliom z váčku. Možná, že jde o náhodu a žádné spojení mezi těmito událostmi není."

"Možná, že si je stín šetří do zásoby - nebo dokáže vidět, že v budoucnu nastanou. Možná taky, že nepotřebuje, abych se dotkl Bhelliomu, když chce někoho poslat, aby mne zabil."

"To má vždycky elénská logika tolik možná?"

"Ne, to nemá a trochu mě to trápí. Ale netrápí mě to natolik, abych tu hypotézu zavrhl. Azash vytrvale posílá něco nebo někoho, aby mě zabili, už hezky dlouho, matičko, a vždy to v sobě mělo jistou dávku nadpřirozena. Ten stín, který pokaždé zahlédnu, určitě není přirozený, jinak bys ho také viděla."

"Myslím, že máš pravdu."

"Pak bych ale byl blázen, kdybych si měl přestat dávat pozor jen proto, že nemůžu dokázat, že ten stín posílá Azash, nemyslíš?"

"Ano, asi ano."

"I když to nemůžu dokázat, vím, že nějaké spojení mezi Bhellioem a tím bliknutím v koutku oka existuje. Dosud nevím, jaké spojení to je, a možná proto mi některé náhodné události celou věc zamlžují. Ale pro jistotu budu předpokládat nejhorší - že stín patří k Azashovi, sleduje Bhelliom a posílá na mě lidské vrahy."

"To je rozumné."

"Jsem moc rád, že to uznáváš."

"Sparhawku, když už jsi se rozhodl sám, co a jak, proč jsi mě šel hledat?"

"Potřeboval jsem, abys poslouchala, jak to všechno rozeberu a zase dám dohromady."

"Chápu."

"Kromě toho jsem rád v tvé společnosti."

Láskyplně se na něj usmála. "Jsi takový hodný hoch, Sparhawku. No a teď bychom si mohli promluvit o tom, proč o tom posledním útoku nechceš říci Vanionovi."

Povzdychl si. "Aha, s tímhle tedy nesouhlasíš."

"Po pravdě řečeno, nesouhlasím."

"Nechci, aby mě strčil doprostřed útvaru, kde budou rytíři v brnění všude kolem mne držet štíty. Musím vidět, co se na mne řítí, Sefrenie. Kdybych nemohl, tak bych snad musel vyskočit z kuše."

"Ach můj milý," vzdychla.

FARAN SE DOSTAL do zlovolné nálady. Jeho přirozená popudlivost se jedenapůldenní rychlou jízdou takřka bez odpočinku ještě zhoršila. Asi pětadvacet mil od Chyrellu zastavili preceptoři voje, vydali rozkaz sesednout a provést koně.

Faran se třikrát pokusil Sparhawk kousnout, když slézal ze sedla. Kousance měly spíš naznačit nespokojenost, než aby byly snahou zranit či zmrzačit. Faran již dávno zjistil, že kousnout svého pána, když má brnění, obnáší hlavně bolavé zuby. Když se však velký hřebec zatočil na místě a mocně kopl Sparhawk do boku, ten usoudil, že je na čase něco s tím udělat. S Kaltenovou pomocí se zvedl, zvedl hledí a přitahoval si za uzdu svého válečného koně, dokud se nedíval přímo do jeho zhrůzněné tváře. "Nech toho!" vyštěkl.

Faran na něj zíral záštiplným pohledem.

Sparhawk vymrštil ruku a svou obrněnou rukavicí chytil grošákovo levé ucho. Zachmuřeně jím začal kroutit.

Faran zatnul zuby a v očích se mu objevily slzy. "Rozumíme si?" zasyčel Sparhawk.

Faran jej kopl do holeně. "Jak chceš, Farane," řekl Sparhawk, "ale bez ucha budeš vypadat dost směšně." Zakroutil uchem ještě víc, až kůň proti své vůli bolestí zařičel.

"Vždycky si s tebou rád pohovořím, Farane," řekl Sparhawk a pustil mu ucho. Pak pohládl koňovu zpocenou šíji. "Ty velký starý blázne," řekl jemně, "jsi v pořádku?"

Faran zastříhal ušima - vlastně jen pravým uchem - s výrazem okázalého nezájmu.

"Farane, je to opravdu nezbytné," vysvětloval Sparhawk. "Nejedeme tak tvrdě jen tak pro zábavu. Už to nebude dlouho trvat. Můžu se na tebe zase spolehnout?"

Faran zafuněl a hrábl předním kopytem.

"Dobrá," řekl Sparhawk. "Půjďme se projít."

"Tohle je opravdu nenormální," prohodil preceptor Abriel k Vanionovi. "Ještě nikdy jsem takový vztah člověka a koně neviděl."

"To je jedna ze Sparhawkových předností, příteli," řekl Vanion. "Sám o sobě je dost hrozný, ale když ho posadíš na toho jeho koně, stane se z něj přírodní pohroma."

Šli krokem asi míli, pak znovu nasedli a v záři odpoledního slunce se rozjeli k Svatému městu.

Byla už takřka půlnoc, když přejeli široký most přes řeku Arruk a dospěli k jedné ze západních bran Chyrellu. Bránu pochopitelně střežili církevní vojáci. "Až do úsvitu vás, pánové, nemohu vpustit do města," řekl rozhodně kapitán stráže. "Z příkazu církevní rady nesmí nikdo ozbrojený vstoupit do Chyrellu po setmění."

Preceptor Komier sáhl po své seceře.

"Okamžik, příteli," zarazil jej preceptor Abriel přívětivě. "Věřím, že existuje způsob, jak tento problém vyřešit bez zbytečných nepříjemností. Kapiténe," oslovil důstojníka v rudé uniformě.

"Ano, lorde?" Kapitánův hlas zazněl s urážlivou arogancí.

"Ten rozkaz, o kterém jsi se zmínil, platí i na samotné členy církevní rady?"

"Prosím, pane?" zdálo se, že je kapitán v rozpacích.

"Je to prostá otázka, kapitáne. Stačí, když odpovíte ano nebo ne. Vztahuje se ten rozkaz i na církevní patriarchy?"

"Nikdo se nemůže protivit patriarchům, lorde," poněkud váhavě řekl kapitán.

"Vaše Milosti," opravil ho Abriel.

Kapitán přitrouble zamrkal.

"Správná forma oslovení církevního patriarchy je Vaše Milosti, kapitáne. Podle zákona Církve jsme já a mí tři společníci patriarchy Církve. Dejte nastoupit své muže, kapitáne, provedeme inspekci."

Kapitán zaváhal.

"Mluvím jménem Církve, poručíku," řekl Abriel. "Troufáte si neuposlechnout?"

"Ehm... jsem kapitán, Vaše Milosti," zamumlal.

"Byl jsi kapitánem, poručíku, ale už nejsi. Chceš se snad stát desátníkem? Pokud ne, okamžitě udělej, co ti říkám."

"Provedu, Vaše Milosti," odvětil muž roztřeseně. "Vy tam!" zařval. "Všichni nástup. Připravte se na inspekci!"

Přehlídka strážního oddílu brány byla, slovy preceptora - ó, nemělo by se spíše říci patriarchy? - Darellona, ostudná. Ostré dűtky létaly napravo, nalevo a pak už vjel celý útvar do Svatého města bez překážek. Nikdo se nezasmál - dokonce ani neusmál - dokud nebyli obrnění válečníci z doslechu brány. Kázeň rytůů Církve je v známém světě prostě zázrak.

Navzdory pozdní době byly ulice Chyrellu střeženy vojáky Církve. Sparhawk znal tento druh mužů a věděl, že jejich věrnost je na prodej. Většinou sloužili jen za žold. Vzhledem k jejich množství ve Svatém městě si zvykli chovat se s arogantní hrubostí. Zjevení se čtyř stovek rytůů Církve v brnění na ulicích Chyrellu právě o zlověstné půlnoci však způsobilo změnu k čemusi, co Sparhawk pociťoval jako počátek pokory - alespoň u řadových vojáků. Důstojníkům trvalo trochu déle, než jim došlo, jak se věci mají. Ale tak už to většinou bývá. Jeden protivný zelenáč se je pokusil zastavit a domáhal se jejich dokladů. Málem pukal pocitem vlastní důležitosti a opomenul podívat se za sebe. Nemohl si tak všimnout, že se jeho rota zatím tiše stáhla jinam. Ječivým hlasem vykřikoval panovačně rozkazy, nařizoval to a trval na onom, až Sparhawk povolil Faranovi uzdu a prostě jej přejel. Faran si dal zvlášť záležet, aby svá okovaná kopyta otiskl do několika citlivých míst na důstojníkově těle.

"Už se cítíš líp?" zeptal se Sparhawk svého koně.

Faran zlomyslně zařehťal.

"Kaltene," řekl Vanion. "Dáme se do toho. Rozděl útvar do skupin po deseti. Rozjed'te se vějířovitě městem a dejte na vědomí, že rytíři Církve nabízejí svou ochranu každému patriarchovi, který se touží zúčastnit voleb v Bazilice."

"Provedu, lorde Vanione," opáčil Kalten. "Vytáhnu z postele celé Svaté město. Všichni určitě čekají se zatajeným dechem na novinky, které přináším."

"Co myslíš, je vůbec naděje, že někdy dospěje?" řekl Sparhawk.

"Spíš doufám, že ne," prohlásil Vanion dojatě. "Bez ohledu na to, jak mi všichni ostatní zestárneme, vždycky budeme mít ve svém středu věčného chlapce. Opravdu, trochu to člověka utěšuje."

Preceptoři, následováni Sparhawkem, jeho přáteli a dvacetičlenným oddílem rytířů pod vedením sira Perraina jeli dál širokou třídou.

Dolmantův skromný dům střežila četa vojáků a Sparhawk poznal v jejich veliteli jednoho z věrných patriarchy Demosu.

"Díky Bohu!" zvolal mladý muž, když rytíři zarazili své koně přímo před branou do Dolmantova domu.

"Jeli jsme kolem a napadlo nás, že bychom se měli zastavit a vykonat zdvořilostní návštěvu," řekl Vanion s náznakem úsměvu. "Doufám, že se Jeho Milosti daří dobře?"

"Určitě se mu bude dařit ještě lépe, až uslyší, že jste tu se svými přáteli. Situace v Chyrellu je poněkud napjatá."

"To si umím představit. Je Jeho Milost ještě vzhůru?"

Důstojník přikývl. "Je u něj právě Emban, patriarcha Ucery. Možná ho znáte, lorde."

"Takový podsaditý chlapík - veselá kopa."

"To je on, pane. Půjdu Jeho Milosti oznámit, že jste přijeli."

Dolmant, patriarcha Demosu se jako obvykle přísně tyčil, ale jeho asketickou tvář rozzářil široký úsměv, když se rytíři Církve nahrnuli do jeho pracovny. "Zvládli jste to brzy, pánové," uvítal je. "Všichni určitě znáte Embana," pokynul směrem k robustnímu kolegovi.

Emban byl rozhodně víc než jen "podsaditý". "Tvoje pracovna začíná připomínat železářství, Dolmante," zachechtal se, rozhlížeje se po rytířích v brnění. "Tolik oceli pohromadě jsem už neviděl léta."

"Ale uklidni to," prohodil Dolmant.

"To určitě."

"Jak to vypadá v Cimmuře, Vanione?" zeptal se Dolmant vážně.

"S potěšením mohu oznámit, že se královna Ehlana uzdravila a má opět vládu pevně v rukou," odvětil Vanion.

"Díky Bohu!" zvolal Emban. "Počítám, že Annias právě zbankrotoval."

"Takže se ti podařilo získat Bhelliom?" zeptal se Dolmant Sparhawka.

Ten přikývl. "Chcete ho vidět, Vaše Milosti?"

"Raději ne, Sparhawk. Neměl bych věřit v jeho moc, ale cosi jsem slyšel. Nepochybně lidové pověry - ale nebudeme riskovat."

Sparhawk si v duchu oddechl. Nijak zvlášť netoužil po dalším setkání s mihotavým stínem ani po perspektivě, že jej čeká prožití několika dní s pocitem, že mu někdo mívá do zad kuší.

"Je s podivem, že se zpráva o královnině uzdravení ještě k Anniasovi nedonesla," poznamenal Dolmant. "Alespoň doposud neprojevil žádnou známku neklidu."

"Byl bych velmi překvapen, kdyby o tom věděl, Vaše Milosti," zvučně pronesl Komier. "Vanion zapečetil město, aby udržel Cimmuřany doma. Jak jsem to pochopil, kdo se pokusí odejít z města, je nekompromisně vrácen."

"Nenechal jsi tam své pandionské rytíře, že Vanione?"

"Nenechal, Milosti. Našli jsme pomoc jinde. Jak je na tom arciprelát?"

"Umírá," odvětil Emban. "Jistě, už umírá několik let, ale tentokrát je to vážnější."

"Pohnul se nějak Otha od hranic, Vaše Milosti?" zeptal se Darellon.

Dolmant zavrtěl hlavou. "Pořád táboří těsně u hranic na území Lamorkandu. Posílá všechny možné vyhrůžky a vyžaduje nazpět ten záhadný zemošský poklad."

"Není zase až tak záhadný, Dolmante," ozvala se Sefrenie. "Chce Bhelliom a ví, že ho má Sparhawk."

"Někdo asi bude přinucen navrhnout, aby ho Sparhawk přenechal Othovi, a zabránilo se tak invazi," uvažoval Emban.

"To se nikdy nestane, Vaše Milosti," řekla rozhodně. "Raději ho zničíme."

"Vrátil se už některý z těch skrývajících se patriarchů?" zeptal se preceptor Abriel.

"Ani jeden," odfrkl Emban. "Pravděpodobně zalezli do těch nejhlubších krysích děr, které našli. Před pár dny měli dva z nich smrtelnou nehodu a zbytek zalezl pod zem."

"Naši rytíři pročesávají město, aby je našli," hlásil preceptor Darellon. "I nejztrašenější králík může dostat kapku kuráže, když ho chrání rytíři Církve."

"Darellone!" káravě zvolal Dolmant.

"Promiňte, Vaše Milosti," řekl Darellon ledabyle.

"Změní to nějak volební poměr?" zeptal se Komier Talena. "Myslím ti dva zemřelí."

"Ne, lorde," odvětil Talen. "Stejně jsme s nimi nepočítali."

Dolmant vypadal zmateně.

"Ten mládenec má talent na počty," vysvětloval Komier. "Dokáže počítat z hlavy rychleji než já na papíře."

"Někdy mě překvapuješ, Talene," prohodil Dolmant. "Neměl bys zájem o kariéru ve službách Církve?"

"Myslíte počítat milodary od věřících, Vaše Milosti?" zeptal se Talen dychtivě.

"Ach - ne, to nemyslím, Talene."

"Změnil se nějak poměr hlasů, Vaše Milosti?" otázal se Abriel. Dolmant potřásl hlavou. "Annias má pořád prostou většinu. Prosadí všechno, co není zcela zásadní. Jeho patolízalové volají po hlasování kvůli každé maličkosti. Snaží se, aby se pořád o něčem hlasovalo, a tím nás drží v poradním sále."

"Poměr se brzy změní, Vaše Milosti," ujistil ho Komier. "Mí přátelé i já jsme se rozhodli, že se tentokrát také zapojíme do voleb."

"To tedy ale je neobvyklé," vyhrklo z patriarchy Embana. "Představení vojenských řádů se neúčastnili voleb do církevní rady už více než dvě stě let."

"Ale stále jsme vítáni, není-liž pravda, Vaše Milosti?"

"Pokud jde o mne, tak jistě, Vaše Milosti. Ale Anniovi už se to tak líbit nebude."

"To má smůlu. Co to dělá s počty hlasů, Talene?"

"Zvyšuje se to z šedesáti devíti na sedmdesát jedna a zbytek, lorde Komiere. To je těch šedesát procent, které Annias potřebuje k vítězství."

"A prostá většina?"

"Tu má pořád. Stačí mu jedenašedesát hlasů."

"Myslím, že ani jeden z neutrálních patriarchů nepřejde na jeho stranu v zásadních otázkách, dokud jim nezaplátí, co požadují," řekl Dolmant. "Pravděpodobně se zdrží hlasování a pak by Annias potřeboval -" zachmuřil se a usilovně počítal.

"Šedesát šest hlasů, Vaše Milosti," dodal Talen. "Chybí mu jeden hlas."

"Roztomilý chlapec," řekl Dolmant. "Nejlepší, co můžeme udělat, je prohlásit každé hlasování za hlasování o zásadních věcech - i třeba hlasování, jestli se má zapálit víc svíček."

"Jak to provedeme?" zeptal se Komier. "Už jsem trochu pozapomněl celou proceduru."

Dolmant se pousmál. "Jeden z nás vstane a prohlásí ‚zásadní‘."

"A nebudeme prostě přehlasováni?"

Emban se tiše uchechtl. "Ale ne, milý Komiere. Hlasování o tom, je-li nějaký problém zásadní, nebo ne, je samo o sobě zásadním problémem. Myslím, Dolmante, že jsme ho doběhli. Ten jeden hlas, co mu schází, mu zabrání zmocnit se arciprelátova trůnu."

"Pokud nesplaší nějaké peníze," podotkl Dolmant, "nebo ještě pár patriarchů náhodou nezemře. Kolik z nás by musel ještě zabít, Talene, aby vyhrál?"

"Kdyby všechny, tak by mu to docela bodlo," ušklíbl se Talen.

"Dávej si pozor na jazyk," vybafl Berit.

"Promiňte," omlouval se Talen, "počítám, že jsem měl dodat Vaše Milosti. Annias potřebuje snížit celkový počet voličů alespoň o dva, aby dosáhl šedesáti procent, které potřebuje, Vaše Milosti."

"Takže musíme vyčlenit rytíře na ochranu loajálních patriarchů," prohlásil Abriel, "a to znamená snížit počet rytířů, kteří pátrají po chybějících členech rady. Začíná to všechno záviset na tom, kdo ovládne ulice. Nutně tu potřebujeme Warguna."

Emban se po něm tázavě podíval.

"To jsme vymysleli v Demosu, Vaše Milosti," vysvětloval Abriel. "Annias zastrašuje patriarchy, protože se Chyrellos hemží církevními vojáky. Jestliže však některý z patriarchů - vy nebo patriarcha Dolmant - vyhlásí náboženskou krizi a nařídí Wargunovi, aby přerušil válečné operace dole v Arciu a přitáhl se svými armádami do Chyrellu, situace se radikálně změní. Zastrasování začne působit jiným směrem."

"Abrieli," řekl Dolmant s bolestí v hlase, "nevolíme přece arcipreláta zastrašováním."

"Žijeme v reálném světě, Vaše Milosti," odvětil Abriel. "Pravidla téhle hry určil Annias, takže jsme nuceni hrát po jeho - jediné že byste měl jinou sadu kostek."

"Kromě toho," připojil Talen, "nám to poskytne alespoň jeden hlas navíc."

"Cóo?" podivil se Dolmant.

"Patriarcha Bergsten je s Wargunovou armádou. Snad bychom ho mohli přesvědčit, aby volil správnou stranu, ne?"

"Proč nedáme hlavy dohromady a nenapíšeme králi Thalesie dopis, Dolmante?" zubil se Emban.

"Chtěl jsem to právě sám navrhnout, Embane. A asi bychom o tom neměli nikomu jinému říkat. Rozporné rozkazy od nějakého jiného patriarchy by mohly Warguna poplést a on už je takhle dost popletený."

KAPITOLA

OSMÁ

S PARHAWK BYL SICE ZNAVENÝ, ALE SPAL špatně. Hlavu měl plnou čísel. Šedesát devět se měnilo v sedmdesát jedna, pak na osmdesát a zase zpátky a devět a sedmnáct - ne, čtrnáct, se hrozivě vznášelo v pozadí. Začínal ztrácet přehled, co čísla znamenají, stávala se z nich pouhá čísla, která se před ním zlověstně shromažďovala, v brnění a zbraních v rukou. A, jak se stalo už téměř pravidlem, v jeho snech strašil stín. Nedělal nic, jen se díval - a čekal.

Sparhawk neměl povahu na politiku. V jeho mysli se příliš mnoho věcí redukovalo jen na představy o válečném poli a nadlidská síla, výcvik a osobní statečnost znamenaly v bitvě hodně. V politice však byli ti nejslabší rovni nejsilnějším. Zchromlá ruka, třaslavě pozvednutá při hlasování, měla stejnou moc jako obrněná pěst. Instinkt mu říkal, že řešení problému leží v jeho pochvě, ale zabítí cimmurského primase by celý západ rozštěpilo ve chvíli, kdy na východním pomezí vyčkával Otha s celou armádou.

Nakonec to vzdal a potichu vyklouzl z lůžka, aby nevzbudil spícího Kaltena. Hodil na sebe měkkou mnišskou sutanu a šoural se ztemnělými pokoji do Dolmantovy pracovny.

Našel tam Sefrenii, sedící před krbem s malým, praskajícím ohněm, v rukou šálek čaje, pohled samo tajemství.

"Trápíš se, vid', můj milý," řekla mu něžně.

"Ty snad ne?" povzdechl si, zapadl do křesla a natáhl dlouhé nohy před sebe. "Na tohle nejsme stavění, matičko," prohodil nevesele, "ani ty, ani já. Nejsem ten typ, co by se třepal nadšením při žonglování s čísly, a nevím, zda ty osobně vůbec chápeš, co čísla jsou. Jelikož vy Styrikové nečtete, dokáže někdo z vás pochopit větší číslo, než je součet vašich prstů?"

"Snažíš se mě urazit, Sparhawku?"

"Ne, matičko, to bych nikdy neudělal - a nejmíň ze všech tobě. Promiň, dneska ráno jsem trochu mrzutý. Bojuji v bitvě, kterou nechápu. Proč nedáme dohromady nějakou modlitbu a nepožádáme Aphrael, aby změnila názory některých členů církevní rady? Bylo by to jednoduché a elegantní a pravděpodobně by to zabránilo spoustě krveprolití."

"To by Aphrael neudělala, Sparhawku."

"Bál jsem se, že to řekneš. Pak nám nezbývá nic jiného než hrát hru, jejíž pravidla stanovil někdo jiný. Moc by mi to nevadilo, kdybych ta pravidla aspoň

trochu chápal. Upřímně řečeno, dávám přednost mečům a potokům krve." Odmlčel se. "Tak do toho, Sefrenie, řekni to."

"Co mám říct?"

"Povzdychni si, obrať oči v sloup a řekni ti Eléni tím nejzoufalejším tónem."

Její pohled zpřísňl. "To bylo krajně nevhodné, Sparhawku."

"Jen jsem tě škádlil," usmál se. "Ty, které milujeme, přece můžeme škádlit, aniž se urazí, ne?"

Vstoupil tiše patriarcha Dolmant s ustaranou tváří. "Cožpak dnes vůbec nikdo nespí?" zeptal se.

"Zítřka nás čeká velký den, Vaše Milosti," odvětil Sparhawk. "Snad jste proto i vy vzhůru."

Dolmant potřásl hlavou. "Jeden z mých služebníků onemocněl," vysvětloval, "totiž kuchař. Nechápu, proč pro mne služebnictvo poslalo. Nejsem lékař."

"Myslím, že se tomu říká důvěra, Vaše Milosti," s úsměvem prohlásila Sefrenie. "Předpokládá se, že máte jisté zvláštní spojení s elénským Bohem. Jak je na tom ten ubohý chlapík - myslím kuchař?"

"Zdá se to být dost vážné. Poslal jsem pro doktora. Není to moc dobrý kuchař, ale nerad bych, aby umřel. Ale teď mi řekni, Sparhawku, co se opravdu stalo v Cimmure."

Sparhawk stručně popsal, co se odehrálo v trůnním sále a jádro Lycheova doznání.

"Otha?" zvolal Dolmant. "To opravdu zašel Annias až tak daleko?"

"Ve skutečnosti to nemůžeme dokázat, Vaše Milosti," sdělil mu Sparhawk. "Ale mohlo by prospět věci, kdyby se o tom někdo zmínil v Anniově přítomnosti. Trochu by ho to mohlo vyvést z rovnováhy. Tak či onak, podle Ehlanina rozkazu jsme uvěznilí Lychea a Arissu v jednom klášteře nedaleko Demosu a mám s sebou spoustu zatykačů na vybrané osoby pro zločin velezrady."

Anniovo jméno v nich figuruje na prvním místě." Odmlčel se. "Mám nápad," řekl. "Mohli bychom s rytíři napochodovat do Baziliky, zatknout Annia a v řetězech ho dovléct do Cimmury. Ehlanu mluvila velmi vážně o věšení a stínání hlav, když jsme odjížděli."

"Nemůžete Annia odvléct z Baziliky, Sparhawku," prohlásil Dolmant. "Je to chrám, církevní půda, a tedy azyl před veškerým světským právem."

"Škoda," zamumlal Sparhawk. "Kdo vede Anniovy patolízaly v Bazilice?"

"Makova, patriarcha z Coombe. Celý minulý rok to tam prakticky řídil. Makova je osel a za úplatu schopný všeho, ale je expert na církevní zákony a zná stovky klíčků a právních formalit."

"Účastní se Annias zasedání?"

"Většinou ano. Rád sleduje, jak probíhají hlasování, a ve volném čase nabízí úplatky neutrálním patriarchům. Všichni, všech devět, jsou velmi obezřetní. Nikdy

otevřeně nepřijmou jeho nabídky. Odpovídají mu svými hlasy. Nechcete se podívat, jak to hrajeme, matičko?" prohodil Dolmant s lehkou ironií.

"Díky, Dolmante, jako by se stalo," odmítla. "Ale hodně Elénů je přesvědčeno, že kdyby nějaký Styrik někdy vstoupil do Baziliky, chrám by se zřítíl sám od sebe. Nemám právě v oblibě, když se po mně plive, takže raději zůstanu tady, jestli můžu."

"Kdy obvykle zasedání začínají?" zeptal se Sparhawk patriarchy.

"To je různé," opáčil Dolmant. "Makova předseda - což byla také záležitost volby, ovšem prosté většiny. Vyžívá se ve své roli a svolává zasedání podle rozmaru. Poslové doručující pozvání vždycky nějak ztratí orientaci, když mají najít ty z nás, kdo jsou proti Anniovi. Myslím, že Makova začal zkoušet možnost provést hlasování o zásadní otázce, když budeme ještě v postelích."

"Co když vyhlásí volby o půlnoci, Dolmante?" zeptala se Sefrenie.

"To nemůže," odvětil Dolmant. "Kdysi v dávné minulosti jakýsi patriarcha, který neměl nic lepšího na práci, kodifikoval pravidla pro zasedání církevního sněmu. Dějiny tvrdí, že to byl únavný starý žvanil, posedlý bezvýznamnými detaily. Je také zodpovědný za to nesmyslné pravidlo o stovce hlasů - nebo šedesáti procentech - při hlasování o zásadních otázkách. Rovněž stanovil - pravděpodobně z čirého vrtochu - pravidlo, že církevní sněm může zasedat pouze ve dne. Mnoho jeho pravidel jsou hloupé pošetilosti, ale vykládal je a obhajoval plných šest týdnů a nakonec je jeho bratři schválili čistě proto, aby už zmlknul." Dolmant si zamyšleně zamnul spánky. "Až bude po všem, mohl bych toho hloupého osla navrhnout na svatořečení. Co teď zabraňuje Anniovi zmocnit se trůnu, jsou právě tato směšná, malicherná pravidla. V každém případě jsme si zvykli být na místě za úsvitu, jen tak pro jistotu. Je to ovšem dost přízemní druh pomsty. Makova nerad brzo vstává, ale několik posledních týdnů už musí vítat východ slunce spolu s námi. Kdyby tam nebyl, mohli bychom zvolit nového předsedu a pokračovat bez něj. Mohla by proběhnout všechna možná obtížná hlasování."

"Nemohl by pak prostě tato hlasování zamítnout?" zeptala se. Dolmant se uculil. "Hlasování o zamítnutí hlasování je hlasováním o zásadní otázce, Sefrenie, a na to nemá hlasy."

Ozvalo se zdvořilé zaklepání na dveře a Dolmant odpověděl. Někáký sloužící mu něco polohlasně sděloval.

"Ten kuchař právě zemřel," oznámil Dolmant Sefrenii a Sparhawkovi poněkud zaraženě. "Počkejte tu chvíli, chce se mnou mluvit doktor."

"Podivné," zahučel Sparhawk.

"Lidé umírají z přirozených důvodů, Sparhawk," podotkla Sefrenie.

"Ne v mé profesi - alespoň ne často."

"Možná už byl starý."

Dolmant se vrátil, bledý jak smrt. "Byl otráven!" vyjekl.

"Cože?" nevěřicně zvolal Sparhawk.

"Můj kuchař byl otráven a doktor říkal, že jed byl v ovesné kaši, kterou připravoval na snídani. Ta kaše by zabila všechny tady v domě."

"Možná by stálo za to, znovu se zamyslet nad vaším postojem k Anniově zatčení, Vaše Milosti," poznamenal Sparhawk trpce.

"Snad si nemyslíš, že -" Dolmantův hlas se zlomil, vytřeštil oči. "Měl už prsty v otravě Aldrea a Ehlany, Vaše Milosti," řekl Sparhawk. "Pochybuji, že by se nějak zvlášť trápil smrtí několika patriarchů a asi dvacítky rytířů Církve."

"Ten člověk je nestvůra!" zvolal Dolmant a začal klít. Užíval přitom kletby běžnější v kasárnách než v teologickém semináři.

"Udělal bys dobře, Dolmante, kdybys o tom dal vědět patriarchům, co jsou s námi," radila Sefrenie. "Vypadá to, že by mohl Annias přejít na levnější způsob jak vyhrát volby."

"Raději půjdu vzbudit ostatní," řekl Sparhawk a vyskočil z křesla. "Chci jim to říct a taky chvíli trvá, než na sebe člověk navleče brnění."

Byla ještě tma, když vyrazili k Bazilice, doprovázeni patnácti rytíři z každého ze čtyř řádů. Šedesát rytířů, usoudili, představovalo sílu, které by se málokdo odvážil postavit.

Obloha na východě se začala zbarvovat prvními náznaky úsvitu, když dorazili k velkému klenutému chrámu s mohutnou kopulí v samém srdci Svatého města - jak duchovním, tak geografickém. Vstup vojů pandionských, cyrinických, genidijských a alcionských rytířů minulé noci neprošel bez povšimnutí a pochodněmi ozářený bronzový portál, vedoucí do rozlehlého nádvoří před Bazilikou střežilo asi půldruhé stovky rudě oděných církevních vojáků pod vedením téhož kapitána, který se na základě Makovova rozkazu pokoušel zabránit Sparhawkovi a jeho společníkům v opuštění pandionské kapituly při jejich cestě do Borraty. "Stát!" vyštěkl pánovitě.

"Chceš snad bránit ve vstupu patriarchům Církve, kapitáne?" zeptal se preceptor Abriel vyrovnaným hlasem, "když víš, že bys tím ohrozil vlastní duši?"

"A taky svůj krk," zamručel Ulat k Tynianovi.

"Patriarcha Dolmant a patriarcha Emban mohou vstoupit, lorde," řekl kapitán. "Žádný věrný syn Církve jim nemůže bránit."

"Ale co tito další patriarchové, kapitáne?" zeptal se jej Dolmant.

"Žádné další patriarchy nevidím, Vaše Milosti," kapitánův tón zněl takřka urážlivě.

"Tak se špatně díváš, kapitáne," poznamenal Emban. "Podle církevního zákona jsou představení vojenských řádů rovněž patriarchy. Ustup a nech nás projít."

"O takovém zákonu jsem ještě neslyšel."

"Chceš tím říci, že lžu, kapitáne?" Embanova tvář, normálně přívětivá, nabyla tvrdého výrazu.

"No - jistěže ne, Vaše Milostí. Můžu se poradit se svými nadřízenými?"

"Nemůžeš. Ustup."

Kapitán se začal potit. "Děkuji Vaší Milosti za poučení," vykoktal, "neuvědomil jsem si, že také preceptoři mají církevní hodnost. Všichni patriarchové mohou svobodně vstoupit. Zbytek, obávám se, musí počkat venku."

"Spíš by se měl obávat, co se stane, jestli na tom bude trvat," zavrčel Ulathe.

"Kapitáne," ozval se preceptor Komier, "všichni patriarchové jsou oprávněni mít jistý administrativní doprovod, že ano?"

"Jistě, lorde - tedy, ehm, Vaše Milosti."

"Tito rytíři jsou náš doprovod. Sekretáři a podobně, chápeš? Odmítneš-li jim vstup, očekávám, že v příštích pěti minutách uvidím dlouhou řadu černě oděných pomocníků ostatních patriarchů, jak odcházejí z Baziliky."

"To nemůžu dovolit, Vaše Milosti," řekl kapitán zarputile.

"Ulathe," vyštěkl Komier.

"Dovolíte, Vaše Milosti?" ozval se Bevier. Sparhawk si všiml, že Bevier třímá v pravici svou lochaberskou sekeru.

"Už jsme se s kapitánem jednou setkali. Snad se mi podaří se s ním dohodnout." Mladý cyrinický rytíř pobídl koně vpřed. "I když naše vztahy nebyly nikdy právě srdečné, kapitáne," řekl, "zapřísahám tě, abys neriskoval zkázu své duše zpěčováním se naší svaté matce, naší Církvi. Měj to na mysli, než odpovíš na mou žádost. Ustoupíš, jak ti Církev nařizuje?"

"Neustoupím, sire rytíři."

Bevier lítostivě vzdychnul. Pak, takřka nedbalým švihem své hrozivé sekery, odťal kapitánovi hlavu. Bevier se takto příležitostně choval, jak si Sparhawk povšiml. Jakmile si byl jist, že z hlediska teologie má pevnou půdu pod nohama, mladý Arciánec jednal mnohdy s šokující přímočarostí. I teď zůstávala jeho tvář klidná a nevinná, když pozoroval kapitánovo bezhlavé tělo, které několik vteřin strnule zůstalo stát, a pak vzdychl, když se zhroutilo.

Církevní vojáci zalapali po dechu a vykřikli zprvu hrůzou, pak na poplach, když ucouvli a sáhli po zbraních.

"Tak, a je to," řekl Tynian. "Jdeme na to." Sáhl po meči.

"Milí přátelé," oslovil Bevier vojáky klidným, ale rozhodným hlasem, nepřipouštějícím odpor, "právě jste byli svědky skutečně politováníhodného incidentu. Voják Církve vědomě odmítl uposlechnout zákonného rozkazu naší matky Církve. Spojme se ve společné a vroucí modlitbě k našemu nekonečně milostivému Bohu, aby odpustil tak strašný hřích. Na kolena, drazí přátelé a modleme se." Bevier zamával sekerou, aby ji zbavil krve, a potřásl několik blízkých vojáků.

Nejprve jen hrstka, pak víc a konečně všichni vojáci poklekli.

"Ó, Bože," předříkával Bevier, "zapřísaháme tě snažně, bys přijal duši našeho drahého bratra, jenž nás právě opustil, a prominul mu jeho mrzký hřích." Rozhlédl se kolem. "Modlete se dál, drazí přátelé," nabádal klečící vojáky. "Modlete se nejen za svého bývalého kapitána, ale také za sebe, aby hřích, vždy nevyzpytatelný a prohnáný se nevpíjil do vašich srdcí tak, jak se vetřel do duše jeho. Chraňte si pevně svou neposkvrněnost a pokoru, abyste nesdíleli osud svého kapitána." Poté tento cyrinický rytíř v zářivém brnění a panensky bílém plášti s kápí pobídl svého koně k chůzi a procházel zvolna řadami klečících vojáků, jednou rukou žehnaje, v druhé třímal svou lochaberskou sekeru.

"Říkal jsem ti, že to je hodný hoch," prohodil Ulath k Tynianovi, když jeli v patách za blaženě se usmívajícím Bevirem.

"Nikdy jsem o tom ani na okamžik nepochyboval," opáčil Tynian.

"Lorde Abriele," řekl patriarcha Dolmant, když vedl koně kolem klečících vojáků, z nichž mnozí opravdu plakali, "neptal jste se v poslední době sira Beviera na pravou povahu jeho víry? Možná se mýlím, ale zdá se mi, že jsem u něj postřehl jisté odchýlení od pravé věrouky naší svaté matky."

"Vyslechnu ho v této záležitosti co nejpodrobněji, Vaše Milosti - jakmile budu mít příležitost."

"Není spěch, lorde," prohodil Dolmant vlídně, "nemám pocit, že by jeho duše byla bezprostředně ohrožena. Ale že používá vskutku ošklivou zbraň."

"To tedy ano, Vaše Milosti," souhlasil Abriel.

Zpráva o náhlém odstoupení vzpurného kapitána na bráně se rozšířila pozoruhodnou rychlostí. K žádnému vměšování ze strany církevních vojáků u masivních vrat do Baziliky nedošlo - vskutku se zdálo, že tam vlastně žádní ani nejsou. Rytíři v těžkých brněních sesedli, zformovali se do vojenských útvarů a postupovali dál, za svými představeními a dvěma patriarchy do rozsáhlé hlavní lodě Baziliky. Hlučně to zacvakalo a zařinčelo, když všichni krátce poklekli před oltářem. Pak vstali a pochodovali dolů, chodbou ozářenou světlem svící, k úřadům administrátorů a arciprelátově přijímací hale.

Muži, kteří střežili vstup do této komnaty, nebyli církevní vojáci, ale byli to členové arciprelátovy osobní stráže. Byli věrní samotnému úřadu a naprosto nepodplatitelní. Také ovšem úzkostlivě lpěli na přesném znění církevních zákonů, v nichž byli pravděpodobně zběhlejší než většina patriarchů, sedících v komnatě. Okamžitě uznali postavení čtyři představených řádů v církevní hierarchii. Ale uznat důvody, proč by měl být povolen vstup i doprovodu, trvalo chvíli déle. Byl to patriarcha Emban - otlý, lstivý a s takřka encyklopedickými znalostmi církevního práva a zvyků kdo poukázal na to, že každý duchovní s odpovídajícím pověřením a na pozvání některého z patriarchů má právo vstupu. Jakmile to strážé uznaly, Emban mile poznamenal, že technicky vzato rytíři Církve jsou de facto duchovní jakožto členové klášterních řádů. Strážé nad tím chvíli dumaly, zvážily a

uznaly Embanovy argumenty a obřadně otevřely těžké dveře. Sparhawk si povšiml mnoha opatrně skrývaných úsměvů, když se svými přáteli vcházel dovnitř. Strážce byly v samé své podstatě nezkorumpovatelné a naprosto neutrální. To jim ovšem nebránilo mít soukromý názor.

Audienční hala byla velká jako kterýkoli světský trůnní sál. Trůn sám - masivní a zdobený, celý ze zlata, stojící na vyvýšeném stupínku potaženým purpurovými závěsy - byl umístěn na jednom konci sálu a na druhé straně, zvedající se řadu po řadě, byly lavice s vysokými opěradly. První čtyři řady měly karmínové čalounění, které označovalo místa, určená pro patriarchy. Nad těmito sedadly, oddělené temně purpurovými sametovými lany, byly holé lavice galerie pro diváky. Před trůnem stál pulpit a u něj patriarcha Makova z Coombe v Arciu, bučící svou řeč, plnou bombastických frází. Makova, s hubenou tváří podobenou od neštovic a pochopitelně ospalý, se nervózně otočil, když se mohutné dveře otevřely a za patriarchy z Demu a Ucery vproudili dovnitř řádoví rytíři.

"Co to má znamenat?" vzkřikl Makova podrážděně.

"Nic mimořádného, Makovo," opáčil Emban. "Pouze to, že Dolmant a já přivádíme několik našich bratrů patriarchů, aby se zúčastnili našeho zasedání."

"Žádné patriarchy tady nevidím," štěkl Makova.

"Neunavuj, Makovo. Celý svět ví, že představení vojenských řádů mají postavení rovnající se našemu, a jsou tedy členy církevní rady."

Makova rychle pohlédl na vyzáblého mnicha, sedícího po straně u stolu s vysoko navršenými tlustými svazky a prastarými svitky. "Vyslechne shromáždění v této záležitosti slova znalce práva?" zeptal se.

Zahučelo to souhlasem, třebaže výraz zděšení a údivu na tvářích některých patriarchů jasně ukazoval, že znají odpověď předem. Hubený mnich prolístoval několik velkých svazků, pak vstal, odkašlal si a promluvil skřípavým hlasem. "Jeho Milost, patriarcha z Ucery, citoval správně zákon. Představení vojenských řádů jsou skutečně členy církevní rady a jména současných držitelů těchto úřadů byla řádně zanesena do příslušných seznamů. Preceptoři řádů se zasedání rady neúčastnili posledních dvě stě let, ale jejich právo nicméně trvá."

"Nerealizované právo znamená ztrátu práva," utrl se Makova.

"Obávám se, Vaše Milosti, že tomu tak zcela není," omluvně řekl mnich. "Existuje množství historických precedensů znovuoobnovení účasti na zasedáních. Kdysi odmítali patriarchové arcijského království účast na zasedání rady po více jak osm set let jako výraz protestu proti výsledku disputace o oficiálním rouchu a -"

"Dobrá, dobrá," řekl Makova hrozivě, "ale tihle obrnění zabíječi zde nemají právo být." Zůstal civět na rytíře.

"Další omyl, Makovo," prohlásil Emban blazeovaně. "Rytíři Církve jsou členy církevních řádů. Jejich slib není o nic méně zavazující a legitimní nežli náš. Jsou to

tedy duchovní a mohou se účastnit zasedání jako pozorovatelé - za předpokladu, že jsou pozváni některým z přítomných patriarchů." Otočil se. "Páni rytíři," řekl, "přijímáte mé osobní pozvání k účasti na našem zasedání?"

Makova rychle pohlédl na učeného mnicha. Vyzáblý chlapík přikývl.

"V podstatě jde o to, Makovo," řekl Emban falešně vlídným tonem, podbarveným záští, "že rytíři Církve mají stejné právo být přítomni jako ten had Annias, který sedí s nepatřičnou pompou tamhle na severní galerii - a jak si všímám, hryže si zděšením dolní pysk."

"Zacházíš moc daleko, Embane!"

"Nemyslím, starý brachu. Což takhle dát si nějaké hlasování, abychom zjistili, jak se vaše podpora rozplývá." Emban se rozhlédl kolem. "Ale přerušili jsme jednání. Žádám vás, bratři patriarchové a drazí hosté, dovolte nám zaujmout naše místa, aby mohla církevní rada pokračovat ve zbytečném rokování."

"Zbytečném?" zalapal po dechu Makova.

"Naprosto zbytečném, starý brachu. Dokud Cluvonus nezemře, nic, co tady rozhodneme, nemá žádný význam. Prostě se jen tak bavíme - a zasluhujeme si svůj plat, pochopitelně."

"Že je to ale útočný mužík," zašeptal Tynian Ulothovi.

"Ale schopný," zašklebil se mohutný genidijský rytíř.

Sparhawk věděl přesně, kam má jít. "Pojď se mnou," polohlasem vyzval Talena, který se sem dostal zjevně omylem.

"Kam půjdeme?"

"Trochu poškádlit starého přítele," ušklíbl se Sparhawk nevesele. Vedl chlapce nahoru po schodech k horní galerii, kde seděl vyhublý primas Cimmury s psací deskou před sebou a množstvím černě oděných pochlebovačů po obou stranách. Sparhawk s Talonem došli k místům přímo za Anniasem. Uloth, Berit a Tynian je následovali a Sparhawk jim mávnutím ruky naznačil, aby dál nechodili, právě když Emban s Dolmantem uváděli preceptory v brnění na jejich místa v nižších čalouněných lavicích.

Sparhawk věděl, že se Annias někdy prořekne, když je zaskočen, a chtěl zjistit, jestli se dnes ráno jeho nepřítel nějakým způsobem podílel na pokusu o hromadnou otravu v Dolmantově domě. "No ne, není to snad primas Cimmury?" zvolal v předstíraném úžasu. "Co u všech všudy děláte tady, Annie, tak daleko od domova?"

Annias se otočil a zabodl do něj pohled. "O co ti jde, Sparhawk?" zeptal se naléhavě.

"Jen jsem se přišel podívat, nic víc," opáčil Sparhawk, sundal si helmu, stáhl rukavice a vložil je do ní. Vyhákl štít a odepjal si opasek s mečem. Meč i štít opřel o zadní stranu opěradla Anniovy lavice. "Nebude ti to překážet, že kolego?" zeptal se roztomile. "Dá to trochu práce sednout si pohodlně, když je člověk obtěžkán

svými pracovními nástroji." Usedl. "Jak jsi se měl, Annie? Už jsem tě neviděl kolik měsíců." Odmlčel se. "Vypadáš trochu pohuble a jsi nějaký zelený, starý brachu. Opravdu bys měl víc chodit na vzduch a dopřát si víc pohybu."

"Buď zticha, Sparhawk," zavrčel Annias, "poslouchám."

"Ó jistě, můžeme si hezky popovídat později - pochlubit se navzájem svými úspěchy a podobně." Anniovy reakce neprozrazovaly nic neobvyklého a Sparhawk začal malinko ztrácet jistotu o jeho vině.

"Jestli dovolíte, bratři moji," právě říkal Dolmant, "docela nedávno se přihodilo několik událostí a cítím se povinen o nich informovat církevní radu. Třebaže naše hlavní úkoly jsou věčné, žijeme přece jenom na tomto světě a musíme držet krok s vývojem situace."

Makova tázavě vzhlédl směrem k Anniovi. Primas se chopil husího brku a kousku papíru. Sparhawk se vzepřel o hranu sedadla svého nepřítele a díval se mu přes rameno, když chvatně škrábal strohý pokyn: "Nech ho mluvit."

"Únavné, že Annie?" řekl Sparhawk pobaveně. "Bylo by mnohem pohodlnější, kdybys mohl mluvit sám, že ano?"

"Rekl jsem ti, abys zavřel zobák, Sparhawk," zasyčel Annias, podávaje svůj příkaz mladému mnichovi, aby ho donesl Makovovi. "No tohle, nejsme my dnes ráno trochu podráždění," poznamenal Sparhawk. "Nespál jsi snad včera v noci dobře, Annie?" Annias se otočil a chvíli zíral na svého mučitele. "Kdo je tohle?" vyštkl a ukázal na Talena.

"Mé páže," odpověděl Sparhawk. "To je jedno z břemen našeho postavení. Tak trochu zastupuje mého panoše, když je zaneprázdněn jinde."

Makova letmo pohlédl na kousek papíru. "Vždy vítáme slova našeho učeného primase z Demu," pronesl povýšeně, "ale prosím, buďte stručný, Vaše Milosti. Máme před sebou velmi naléhavou záležitost." Odstoupil od pulpitu.

"Ovšem, Makovo," odpověděl Dolmant a stoupl si na uvolněné místo. "Tak tedy krátce," začal, "v důsledku úplného uzdravení královny Ehlany se politická situace v elénském království radikálně změnila a -"

Sálem zazněly výkřiky úžasu a zmatené pokřikování. Sparhawk, stále ještě se opírající o hranu Anniova sedadla, s potěšením zjistil, že primas napůl povstal a zbělel jak papír. "Nemožné!" zasípal.

"Podivuhodné, není-liž pravda, Annie," řekl Sparhawk, "a jak zcela neočekávané. Jsem si jist, že tě potěší, když ti řeknu, že ti královna posílá přání všeho nejlepšího."

"Vysvětli to, Dolmante!" téměř zařval Makova.

"Jen jsem chtěl být stručný - jak jsi mě žádal, Makovo. Teprve před týdnem se královna Ehlana uzdravila ze svého záhadného onemocnění. Mnoho lidí v tom spatřuje zázrak. Po jejím uzdravení vyšla na světlo jistá fakta, takže bývalý princ

regent - a jeho matka, pokud je mi známo - jsou v současnosti uvězněni na základě obvinění z velezrady."

Annias dopadl na lavici téměř v mdlobách.

"Ctihodný a vážený vévoda z Lendy vede nyní královskou radu a jeho pečť stvrzuje zatykače na celou řadu spolupachatelů odporného úkladu proti královně. Královnin Ochránce momentálně pátrá po těchto bídácích a nepochybně je všechny přivede před soud - ať už lidský, nebo boží."

"Ale na řadě byl baron Harparin, kdo měl řídit elénskou královskou radu," zaprotestoval Makova.

"Baron Harparin stojí v tuto chvíli před soudem nejvyšším, Makovo," řekl Dolmant smrtelně vážným hlasem. "Zodpovídá se před posledním soudem a obávám se, že má jen velmi malou naději na omilostnění - i když se můžeme modlit, aby tomu bylo jinak."

"Co se mu stalo?" vyhekl Makova.

"Bylo mi řečeno, že přišel o hlavu v průběhu změny vlády v Cimmuře. Politováníhodné, jistě, ale takové nehody se stávají."

"Harparin?" zajíkl se Annias hrůzou.

"Udělal chybu, že urazil preceptora Vaniona," šeptal mu Sparhawk do ucha, "a víš dobře, jak umí být Vanion vznětlivý. Pochopitelně, že toho potom upřímně litoval, ale to už byl Harparin na dva kusy. Úplně zničil koberce v poradní komnatě - teda jako krví chápeš?"

"Koho dalšího honíš, Sparhawk?" dožadoval se Annias.

"Nemám u sebe seznam, Annie, ale je na něm spousta významných jmen - určitě je budeš znát."

Náhle nastal nějaký rozruch u dveří a pak dva vyplašeně se tvářící patriarchové vklopýtali do sálu a krátkými krůčky došli až k místům v červeně čalouněných lavicích. Ve dveřích se na moment mihl usmívající se Kalten a zase zmizel.

"Nuže?" zašeptal Sparhawk Talenovi.

"Tihle dva mění celkový počet voličů na sto devatenáct," rovněž šeptem opáčil Talen. "My máme čtyřicet pět a Annias pořád ještě šedesát pět. Ted' ale potřebuje sedmdesát dva hlasů místo původních jedenasedmdesáti. Lepší se to, Sparhawkku."

Sekretáři cimmurského primase zabralo trochu víc času, než byl hotov s výpočtem. Annias napsal pro Makovu jednoslovný pokyn.

Sparhawk, nakukující primasovi přes rameno, to slovo přečetl. Znělo "hlasujte".

Problém, o němž dal Makova hlasovat, byl holý nesmysl. Všichni to věděli. Hlasování mělo odpovědět na jedinou otázku, a to, na kterou stranu se přidá devět neutrálních patriarchů, kteří se momentálně krčili v ustrašeném hloučku blízko dveří. Po sečtení hlasů vyhlásil Makova nevěřícím tónem výsledek. Těch devět hlasovalo jako jeden muž proti primasovi Cimmury.

Mohutné dveře se znovu otevřely a vstoupili tři černě odění mniši. Kápě měli na hlavách a kráčeli obřadně pomalým krokem. Když dospěli k vyvýšenému pódiu, jeden z nich zpoza své sutany vyňal složený černý flór a za pomoci svých dvou společníků jím překryl trůn. Arciprelát Cluvonus zemřel.

KAPITOLA

DEVÁTÁ

JAK DLOUHO BUDE TRVAT OFICIÁLNÍ smutek?" zeptal se Tynian Dolmanta odpoledne, když se znovu sešli v patriarchově pracovně.

"Týden," odvětil Dolmant. "Hned potom bude pohřeb."

"A po tu dobu se nic dít nebude?" otázal se alcionský rytíř v modrém plášti.

"Žádné zasedání rady nebo něco takového?"

Dolmant zavrtěl hlavou. "Ne, předpokládá se, že toto období strávíme v modlitbách a meditacích."

"To nám dává trochu času na nadechnutí," poznamenal Vanion, "a Wargunovi možnost, dorazit sem včas." Zamračil se. "Ale nejsme z potíží venku. Annias už nemá další peníze a to znamená, že jeho zajištění většiny hlasů je každým dnem méně jisté. Pravděpodobně už teď začíná být zoufalý a zoufalí lidé se často uchylují k zoufalým činům."

"Má pravdu," přidal se Komier. "Počítám, že Annias proto vytáhne do ulic. Bude se snažit udržet vlastní hlasy terorem a určitě se pokusí snížit celkový počet voličů zlikvidováním patriarchů, kteří nám jsou věrní, tak aby si zajistil většinu i při hlasování o zásadních otázkách. Pánové, myslím, že nastal čas k opevnění. Uděláme dobře, když všechny naše přátele schováme za pěkně silné zdi, kde je budeme moci ochránit."

"Jsem rozhodně pro," souhlasil Abriel. "Momentálně jsme dost zranitelní."

"Která z vašich pevnostních kapitul je nejbliž Bazilice?" otázal se jich patriarcha Emban. "Naši spojenci budou muset procházet ulicemi, aby se mohli účastnit hlasování. Nesmíme je vystavovat většímu nebezpečí, než je nezbytně nutné."

"Naše pevnost je nejbliž," sdělil mu Vanion, "a má vlastní studnu. Po tom, co se stalo dnes ráno, bych nerad, aby měl Annias přístup k našemu zdroji pitné vody."

"Co zásoby?" zeptal se Darellon.

"Máme dost, abychom vydrželi šestiměsíční obléhání," opáčil Vanion. "Ovšem při vojenských dávkách. S prominutím, Vaše Milosti," omlouval se tělnatému Embanovi.

Emban si povzdychl. "No, co se dá dělat. Stejně jsem chtěl trochu shodit."

"Plán je to dobrý," prohlásil bíle oděný preceptor Abriel, "ale má háček. Když budeme všichni v jedné kapitule, mohou nás vojáci Církve obklíčit. Budeme uvězněni uvnitř bez možnosti vůbec se dostat do Baziliky."

"Tak se ven probijeme," zvolal Komier a rozčileně si narazil na hlavu svou helmu s rohy z lidožravého obra.

Abriel potřásl nesouhlasně hlavou. "Komiere, v boji lidé umírají. Poměr hlasů je velmi těsný a nemůžeme si dovolit ztratit ani jediného patriarchu."

"Stejně nemůžeme vyhrát," podotkl Tynian.

"Tím si nejsem tak jist," namítl Kalten.

"Znáš snad nějaký způsob?"

"Myslím, že ano." Kalten pohlédl na Dolmanta. "Ale potřeboval bych na to vaše svolení, Milosti."

"Poslouchám. O jaký plán jde?"

"Pokud se Annias sníží k otevřenému násilí, znamená to, že jakékoli zdání civilního pořádku padá, nemám pravdu?"

"Víceméně ano."

"Takže když nebude dodržovat zákony on, proč bychom měli my? Chceme-li tedy zmenšit počet církevních vojáků kolem pandionské kapituly, nezbyvá než zaměstnat je něčím důležitějším."

"Zase zapálit město?" nadhodil Talen.

"To by bylo trochu přehnané," řekl Kalten. "Ale můžeme si tuto možnost nechat v záloze. Teď jsou pro Anniasa nejdůležitější věci v životě hlasy, které získal. Když mu je začneme jeden po druhém ubírat, udělá všechno na světě, aby zachránil, co se dá, ne?"

"Nedovolím žádné masakrování patriarchů, Kaltene," zvolal Dolmant šokovaně.

"Nikoho nemusíme zabíjet, Vaše Milosti. Stačí jich pár uvěznit. Annias je docela inteligentní a rychle mu to dojde."

"To ale budete potřebovat nějaké obvinění, sire Kaltene," poznamenal Abriel. "Nemůžete jen tak bezdůvodně uvěznit církevní patriarchy - ať jsou okolnosti jakékoli."

"Ach, lorde Abrieli, máme k dispozici všechna možná obvinění, ale zločin proti elénské koruně zní nejlépe, neřekl byste?"

"Nesnáším, když se snaží být mazaný," zamumlal Sparhawk k Tynianovi.

"Tohle se ti bude líbit, Sparhawk," řekl Kalten. Rozhrnul si svůj černý plášť s výrazem nesnesitelné domýšlivosti. "Kolik máš ještě v kapse těch zatykačů, co ti Lenda podepsal v Cimmuře?"

"Devět nebo deset, proč?"

"Je mezi těmi jmény někdo, bez koho bys to příštích několik týdnů nepřežil?"

"Můžu snadno žít bez většiny z nich," Sparhawk pochopil, kam asi Kalten míří.

"Pak stačí, když pár jmen změníme," řekl Kalten. "Ty dokumenty jsou oficiální, takže to bude vypadat legálně - víceméně. Až čapneme čtyři či pět podplacených patriarchů a zavřeme je do alcionské kapituly - která je náhodou na opačné straně

města - nepodnikne Annias všechno, co je v jeho moci, aby je získal zpět? Tak nějak bych očekával, že se počet vojáků kolem pandionské pevnosti dost značně zmenší."

"Obdivuhodné," zvolal Ulath. "Kalten skutečně přišel s něčím, co by mohlo fungovat."

"Jediné, v čem vidím potíže, je ta záměna jmen," podotkl Vanion. "Nemůžeme jen tak vymazat nějaké jméno a nahradit jej jiným - alespoň ne na oficiálním dokumentu."

"Neříkal jsem nic o vymazávání jmen, milý lorde," řekl Kalten skromně. "Jednou, ještě za noviciátu, jsi nás se Sparhawkem pustil na několik dní domů. Napsal jsi nám propustku, abychom se dostali přes bránu. Náhodou jsme si ji ponechali. Písaři v skriptoriu mají něco, co dokáže dokonale odstranit inkoust. Používají to, když udělají chybu. Datum na propustce se pořád záhadně měnilo. Skoro by se dalo říct zázračně, neřekl bys?" Pokrčil rameny. "Ale proč ne, Bůh mě měl vždycky docela rád."

"Bude to fungovat?" zeptal se Komier otevřeně Sparhawk.

"Fungovalo to už za našeho noviciátu, milý lorde," ujistil jej Sparhawk.

"Doprovádky jsi tyhle dva pasoval na rytíře, Vanione?" zeptal se Abriel.

"Nejméně týden jsem si to rozmýšlel."

Úsměvy všech v místnosti se rozšířily.

"Nanejdůležitější hanebné, Kaltene," prohlásil Dolmant. "Rozhodně bych to musel zakázat - kdybych si myslel, že jsi to mínil vážně. Jen jsi tak spekuloval, že, můj synu?"

"No ovšem, Vaše Milosti."

"Byl jsem si jist, že je to tak," usmál se Dolmant laskavě, dokonce s náznakem zbožnosti a pak mrknul.

"Ach ne," povzdychla si Sefrenie. "Najde se na celém světě alespoň jeden čestný Elén. I ty, Dohnante?"

"Na nic jsem nepřistoupil, matičko," zaprotestoval s uraženou nevinností. "Jen jsme tak uvažovali, není-liž pravda, sire Kaltene?"

"Jistěže, Vaše Milosti. Pouhé úvahy. Nikdo z nás by nikdy nemohl myslet vážně něco tak ohavného."

"Přesně můj názor," řekl Dolmant. "Tak, Sefrenie, jsi spokojená?"

"Dolmante, když jsi byl pandionským novicem, byl jsi takový slušný chlapec a teď -"

Rozhostilo se zaražené ticho a všichni zůstali koukat na patriarchu z Demu.

"Och," vyrazila Sefrenie polohlasně, její pohled těkal a koutky úst se zvedaly v náznaku úsměvu. "Asi jsem řekla něco, co jsem neměla, že, Dolmante?"

"Muselo to být, matičko?" zeptal se jí ublíženě.

"Ano, můj milý. Myslím, že muselo. Začínal jsi být trochu příliš namyšlený na vlastní chytrost. Je mou povinností jako tvého učitele - a tvého přítele - přibrzdit tě, když je to nutné." Dolmant si pořádkově pokukoval prstem na stůl před sebou. "Pánové, pevně doufám, že o tom pomlčíte."

"Ani párem koní to z nás nikdo nedostane, Dolmante," uculoval se Emban. "Pokud jde o mne, nic jsem neslyšel - a bude tomu tak minimálně do té doby, než od tebe budu potřebovat nějakou laskavost."

"Byl jste dobrý, Vaše Milosti?" zeptal se Kalten uctivě. "Myslím jako pandionský rytíř."

"Byl nejlepší, Kaltene," řekla Sefrenie skoro pyšně. "Mohl se postavit dokonce i Sparhawkovu otci. Všichni jsme nesli těžce a se smutkem, že ho Církev pověřila jinými povinnostmi. Ztratili jsme skvělého pandiona, když přijal svatá příkázání."

Dolmant si pořád ještě měřil své přátele se značně podezřívavým výrazem. "Domníval jsem se, že je to nenávratně pohřbeno," povzdychl si. "Nikdy by mě nenapadlo, Sefrenie, že mě zradíš."

"Vždyť to není žádná hanba, Vaše Milosti," poznamenal Vanion.

"Mohlo by se to projevit jako politicky nevhodné," řekl Dolmant. "Alespoň ty bys měl být schopen krotit svůj jazyk, bratře."

"Žádné strachy, Dolmante," bodře zahlaholil Emban. "Dohlédnu tady na tvé přátele, a jakmile bude mít některý z nich potíže udržet jazyk za zuby, pošlu ho do kláštera v Zembě dole v Cimmurii, kde všichni bratři musí složit slib mlčení."

"Tak dobrá," ozval se Vanion. "Začneme, pánové. Musíme shromáždit spřátelené patriarchy a ty, Kaltene, se pusť do padělání. Jména, která budou na zatykačích, musí být psána rukopisem vévody z Lendy." Zamyšleně se odmlčel, s pohledem upřeným na svého blondatého podřízeného. "Raději si s sebou vezmi Sparhawk," dodal.

"Já to zvládnou, lorde."

Vanion zavrtěl hlavou. "Ne, Kaltene. Myslím, že to nezvládneš. Už jsem viděl tvé písmo."

"Špatné?" zeptal se ho Darellon.

"Příšerné, příteli. Jednou psal jediné slovo o šesti písmenech a nezvládl napsat jediné z nich správně."

"Některá slova se píšou obtížně, Vanione."

"Bylo to jeho vlastní jméno!"

"To přece nesmíte!" ječivě protestoval patriarcha z Cardu, když jej o několik dnů později Sparhawk s Kaltenem tahali z jeho domu. "Církevního patriarchu nemůžete zatknout, když zasedá církevní rada."

"Ale právě teď církevní rada nezasedá, Vaše Milosti," podotkl Sparhawk. "V průběhu oficiálního smutku je zasedání přerušeno."

"Přesto nemohu být souzen civilním tribunálem. Žádám, aby vaše obvinění bylo předneseno před církevním soudem."

"Vezmi ho ven," stroze vybídl Sparhawk sira Perraina v černém brnění.

Patriarcha Cardu se ocitl venku z komnaty, ani nevěděl jak. "K čemu ten odklad?" zeptal se Kalten.

"Ze dvou důvodů. Náš vězeň se nezdál být příliš překvapen obviněním, co myslíš?"

"Když tak o tom mluvíš, opravdu nezdál."

"Myslím, že Lenda možná na pár jmen zapomněl, když sestavoval ten seznam."

"To se může vždycky stát. Co ten druhý důvod?"

"Co takhle poslat Anniovi zprávu. Ví, že se ho nemůžeme ani dotknout, dokud je v Bazilice, že ano?"

"Ano."

"Dobrá. Takže ho zablokujeme v Bazilice a omezíme jeho svobodu pohybu - když pro nic jiného, aspoň ho naštveme. Ještě má u nás vroubek za toho otráveného kuchaře."

"Jak to chceš provést?"

"Dávej pozor - a řiď se mými pokyny."

"Cožpak to tak nedělám vždycky?"

Vyšli ven, na dvůr patriarchovy luxusní rezidence, vybudované, jak si byl Sparhawk jist, z peněz elénských daňových poplatníků. "Spolu se svým kolegou jsem zvažil vaši žádost o slyšení před církevním soudem, Vaše Milosti," oznámil mohutný pandion vězni. "Zjistili jsme, že váš požadavek je oprávněný." Začal se probírat svazkem zatykačů.

"Takže mě dopravíte do Baziliky k slyšení?" otázal se patriarcha.

"Hmm?" ozval se Sparhawk lhostejně a soustředěně studoval zatykače.

"Povídám, hodláte mne dopravit do Baziliky a předložit svá nesmyslná obvinění tam?"

"Ach tak, ne, myslím, že ne, Vaše Milosti. To by nebylo vhodné." Sparhawk vytáhl rozkaz k zatčení cimmurského primase a ukázal ho Kaltenovi.

"To je ono, v pořádku," řekl Kalten. "Tohohle chlápka chceme."

Sparhawk sroloval zatykač a poklepal si jím o tvář. "Vaše Milosti, uděláme to následovně," prohlásil. "Vezmeme vás do alcionské kapituly a zavřeme vás tam. Obvinění proti vám vznesená pocházejí z elénského království, a jakémukoli církevnímu procesu s vámi musí proto předsedat hlava Církve tohoto království. Jelikož Jeho Milost, patriarcha Cimmury, nemůže momentálně vykonávat svůj úřad, zastupuje ho primas Annias, a ten tedy musí předsedat tomuto slyšení. Není to s podivem, jak se někdy okolnosti vyvinou? Protože primas Annias je v tomto ohledu zplnomocněnou osobou, beze všeho mu vás předáme. Jediné, co musí udělat, je vyjít z Baziliky, dojít do alcionské kapituly a nařídít nám, abychom vás

vydali." Podíval se na důstojníka v červené uniformě, jehož střežil ponuře se tvářící sir Perraine. "Tady kapitán vaší stráže může posloužit jako dokonalý posel. Promluve si s ním a vysvětlíte mu situaci. Pak ho můžeme poslat do Baziliky, aby vše vyřídil Anniovi. Ať požádá našeho milého primase, aby nás navštívil. S největší radostí ho přivítáme na neutrální půdě, že, Kaltene?"

"Ale zajisté," opáčil Kalten horlivě.

Patriarcha Cardu na ně vrhl podezřívavý pohled a pak se rychle poradil s kapitánem své stráže. Stále přitom zíral na stočený zatykač v Sparhawkově ruce.

"Myslíš, že mu to došlo?" zamumlal Kalten.

"Doufám pevně. Dělal jsem, co jsem mohl, až na to, že jsem ho s tím zatykačem nepraštil po hlavě."

Patriarcha Cardu se vrátil s hněvivě staženou tváří.

"Jo, ještě maličkost, kapitáne," oslovil Sparhawk vojáka Církve, který se chystal k odchodu. "Byl byste tak laskav a předal primasovi Cimmury naše osobní poselství? Vyříd'te mu, že sir Sparhawk z pandionského řádu ho zve, aby vyšel z Baziliky do ulic kde si můžeme hrát, aniž nám nějaká malicherná omezení zkazí zábavu."

Zvečera téhož dne dorazil Kurik, zaprášený a na pohled vyčerpaný. Berit jej doprovodil do Dolmantovy pracovny, kde se svalil do křesla. "Byl bych tu o něco dříve," omlouval se, "ale musel jsem se zastavit v Demosu, podívat se na Asladu a hochy. Moje žena by se dost zlobila, kdybych projel městem a nezastavil se u ní."

"Jak se má Aslada?" zeptal se patriarcha Dolmant.

"Je zase o něco tlustší," usmíval se Kurik. "A myslím, že s věkem trochu hloupne. Byla nějak naměkko, takže mě zatáhla nahoru na seník." Mírně stiskl zuby. "Později jsem si důrazně popovídal s chlapci o bodlácích, co nechali růst na louce."

"Sparhawk, máš potuchu, o čem to vlastně mluví?" zeptal se zmatený Dolmant.

"Ano, Vaše Milosti."

"Asi se ti nechce mi to vysvětlovat, což?"

"Ne, Vaše Milosti, raději ne. Jak se má Ehlana?" zeptal se svého panoše.

"Problematicky," odfrkl Kurik. "Je bezzásadová. Neomalená. Umíněná. Arogantní. Panovačná. Potměšilá. Nelítostná. Prostě taková tvoje normální, standardní mladá královna. Ale mám ji rád. Z jakéhosi důvodu mi připomíná Píšťalku."

"Neptal jsem se tě na popis, Kuriku," řekl Sparhawk. "Ptal jsem se na její zdraví."

"Zdála se mi v pořádku. Kdyby jí něco bylo, určitě by tak nelítala."

"Nelítala?"

"Vypadá to, jako by měla dojem, že o moc přišla, zatímco spala, a teď se to snaží dohnat. Strká nos do všech koutů paláce. Myslím, že Lenda vážně uvažuje o sebevraždě a všechny pokojské jsou úplně zoufalé. Neschováš před ní ani zrnko prachu. Až skončí, možná nebude mít nejlepší království na světě, ale určitě nejuklizenější." Kurik sáhl do své kožené vesty. "Na," řekl, když vytáhl velmi tlustý balíček složeného pergamentu. "Napsala ti dopis. Udělej si čas na jeho přečtení, pane můj, psala ho dva dny."

"Jak funguje ten plán s domobranou?" zeptal se Kalten.

"Fakticky výborně. Těsně před tím, než jsem odjel, dorazil k městu prapor církevních vojáků. Velitel praporu udělal tu chybu, že si stoupl příliš blízko k bráně, když se domáhal vstupu. Pár občanů na něj cosi vylilo."

"Horkou smůlu?" dohadoval se Tynian.

"Nikoliv, sire Tyniane," zašklebil se Kurik. "Tihle dva chlápci se živí čištěním žump. Důstojník schytl plody jejich celodenní práce - asi tak hektolitrovou bečku. Plukovník - nebo bůhví kdo to pod tím vším byl - trochu ztratil hlavu a nařídil útok na bránu. Teď přišlo na řadu kamení a horká smůla. Vojáci se utábořili nedaleko od jižní strany hradeb, aby si promysleli, co a jak dál. Pozdě v noci asi dvacet Platimových vrahounů sešplhalo po lanech dolů a navštívilo jejich tábor. Příští ráno se vojákům nějak nedostávalo důstojníků. Chvíli se tam hemžili a nakonec odtáhli. Myslím, Sparhawku, že tvá královna je úplně v bezpečí. Celkem vzato jsou vojáci bez představitosti a nekonvenční taktika je většinou zmate. Platim se Stragenem jsou ve vrcholné formě a prostý lid začal být docela pyšný na své město. Dokonce zametají ulice, když se dá očekávat Ehlanina ranní inspekce."

"Snad ji ti idioti nenechávají vyjíždět z paláce?" zvolal Sparhawk hněvivě.

"Kdo by se ji odvážil zastavit? Je v bezpečí, Sparhawku. Platim přidělil na její ochranu největší ženu, jakou jsem kdy viděl. Je skoro tak velká jako Uloth a nosí víc zbraní než rota vojáků."

"To by mohla být Mirtai, obryně," řekl Talen. "Královna Ehlena je v naprostém bezpečí, Sparhawku. Mirtai sama vydá za celou armádu."

"Ženská?" zeptal se Kalten nevěřicně.

"Nedoporučoval bych ti, Kaltene, abys jí tak říkal do očí," radil mu Talen vážně. "Považuje se za bojovníka a nikdo, kdo má trochu rozumu, by se s ní o to nepřel. Chodí většinou v mužském oblečení, pravděpodobně proto, aby ji neotravovali chlapi, co si potrpí na velké ženské. Nosí u sebe nože na těch nejneočekávanějších místech. Pár nožů má dokonce v podrážkách bot. Ani moc nevyčnívají, ale stačí to. Opravdu bys asi nestál o kopanec od ní do jistých citlivých míst."

"Kde vůbec Platim sebral takovou ženskou?" optal se jej Kalten.

"Koupil ji," lakonicky opáčil Talen. "Bylo jí tenkrát asi patnáct a ještě nebyla tak velká. Jak jsem slyšel, neuměla ani slovo elénsky. Pokoušel se ji zaměstnat v

nevěstinci, ale rozmyslel si to, když zabila nebo zmrzačila asi tucet potenciálních zákazníků."

"Všichni umí elénsky," namítl Kalten.

"Pokud vím, nikoli v tamulském království. Mirtai je Tamulka. Proto má tak divné jméno. Bojím se jí a to se nedá říci o moc lidech."

"Není to jen ta obryně, Sparhawk," pokračoval Kurik. "Poddaní znají své sousedy a vědí, kdo zastává podezřelé politické názory. V současnosti jsou lidé až fanaticky oddaní královně a každý dává bedlivý pozor na takové sousedy. Platím pochytyl a zavřel asi všechny jen trochu podezřelé ve městě."

"Annias má v Cimmuře spoustu nohsledů," ustaraně prohodil Sparhawk.

"Míval, můj pane," upřesnil Kurik. "Došlo k řadě veřejných a docela drsných exekucí, takže pokud vůbec v Cimmuře zbyl někdo, kdo nemiluje královnu, nechává si to pěkně pro sebe. Mohl bych dostat něco k jídlu? Mám hlad jak vlk."

POHŘEB ARCIPRELÁTA CLUVONA byl příslušně pompézní. Zvony celé dny neumlkly a vnitřek Baziliky byl prosycen kadidlem, liturgickými zpěvy a chorály, zpívanými slavnostně v archaické elénštině, které z přítomných rozuměl už jen málokdo. Při většině příležitostí chodili kněží v střízlivé černi, ale takováto slavnostní událost vyvolala úplnou duhovou paletu rouch, kuten a sutan. Všichni patriarchové se oděli karmínem a primasové do barev příslušejících jejich domovskému království. Každý z devatenácti klášterních řádů mnichů a jeptišek měl svoji zvláštní barvu a každá tato barva měla svůj zvláštní význam. Hlavní loď Baziliky tak svou směsicí barev a často až řvavých barevných kontrastů připomínala mnohem více cammorský venkovský trh nežli místo, kde probíhá slavnostní pohřeb. Součástí obřadu byla řada drobných a podivných rituálů a prastarých pověrečných evokací, o jejichž smyslu neměl nikdo ani to nejmenší ponětí. Pozoruhodně velké množství kněží a jeptišek, jejichž jedinou povinností bylo provádět právě tyto rituály a prastaré ceremonie, se objevilo na veřejnosti poprvé a pravděpodobně naposled v jejich životě. Jeden letitý mnich, jehož jedinou povinností bylo třikrát obejít arciprelátův katafalk s černým sametovým polštářem, na němž spočívala otlučená a značně zašlá solnička, se tak rozrušil, až se jeho rozbušené srdce zastavilo. Přímo na místě musel být jmenován jeho nástupce, uhrovitý mladý novic neurčitých zásluh a pochybné zbožnosti, který se rozplakal radostí při vědomí, že jeho životní dráha je zajištěna a že bude nucen pracovat tak jednou za generaci.

Hukot a šum nekonečného pohřebního obřadu pokračoval, přerušován chorály a modlitbami. V příslušných okamžicích celé náboženské shromáždění stálo, pak zase klečelo a jindy si sedlo. Vše probíhalo velmi slavnostně a většinou bez jakéhokoli smyslu.

Primas Annias seděl jak nejbliž se jen odvážil, u sametového lana, které oddělovalo patriarchy od diváků na severní straně rozsáhlé hlavní lodí, obklopen svými poskoky a pochlebovači. Jelikož se k němu Sparhawk nemohl dostat, rozhodl se velký pandion, že usedne přímo naproti na jižní galerii, kde se z kruhu svých přátel mohl dívat přímo do očí pobledlého duchovního. Shromažďování patriarchů, hlasujících proti Anniasovi, ve zdech pandionské kapituly probíhalo podle plánu a zatčení i uvěznění šesti patriarchů věrných Anniasovi - nebo alespoň jeho penězům - proběhlo bez problémů. Annias, jemuž se zklamání zračilo jasně na tváři, se zaměstnával psaním vzkazů pro patriarchu z Coombe, které doručovali různí členové skupiny mladých pážat. Na každý vzkaz, který poslal Annias Makovovi, reagoval Sparhawk odesláním vzkazu Dolmantovi. Sparhawk byl ovšem trochu ve výhodě, protože Annias skutečně vzkazy psal, kdežto Sparhawk posílal složené prázdné papírky. Šlo o taktický manévr, s nímž Dolmant kupodivu souhlasil. Kalten vklouzl na sedadlo vedle Tyniana, napsal svůj vlastní vzkaz a poslal ho Sparhawkovi.

Zdravíčko! Pjet dalších z těch chibejících padryarchů se ukázalo u zadný bránny do pevnosti přet půl hodinou. Slišely, že chráníme naše přátele a rosbjehly se k nám. Štístko, co?!

Sparhawk lehce zamžikal. Kaltenovo ovládání elénského pravopisu bylo pravděpodobně ještě horší, než se Vanion obával. Ukázal vzkaz Talenovi. "Co se tím mění?" zašeptal.

Talen si úkosem přečetl lístek a pošeptmu odvětil: "Počet hlasujících se mění jen o jednoho. Zabásli jsme šest Anniových hlasů a dostali zpátky pět našich. Máme teď padesát dva hlasů, on má padesát devět a k tomu je devět hlasů neutrálních. To je dohromady sto dvacet. Pořád to znamená sedmdesát dva hlasy na vítězství, ale teď už by mu nestačilo ani těch devět. Měl by pak dohromady šedesát osm hlasů a chyběly by mu tedy čtyři."

"Dej mi ten lístek," řekl Sparhawk. Napsal všechna čísla pod Kaltenovu zprávu a přidal dvě věty - "Doporučuji zanechat v tuto chvíli veškeré vyjednávání s neutrály. Už je nepotřebujeme." Předal papír Talenovi. "Dej to Dolmantovi," nakázal mu, "a bylo by dobré, kdyby ses po cestě dolů trochu uculoval."

"Myslíš zlomyslný úsměšek, Sparhawku? Nebo vítězoslavný?"

"Dělej, jak umíš." Sparhawk vzal další kousek papíru, napsal na něj tuto poslední novinku a nechal ho kolovat mezi svými obrněnými přáteli.

Primas Annias se náhle ocitl naproti skupině rytířů Církve, kteří se na něj zářivě usmívali přes centrální loď Baziliky. Rysy mu ztwardly a začal si nervózně okusovat nehet.

Po dlouhé době konečně spěl pohřební obřad ke svému závěru. Dav namačkaný v Bazilice se zvedl a zformoval se do zástupu podél cesty, kterou ponosou Cluvonovo tělo do krypty v podzemí.

Sparhawk s sebou vzal Talena a zpomalil, aby prohodil pár slov s Kaltenem. "Kde ses učil pravopis, prosím tě?" zeptal se jej.

"Pravopis patří k těm věcem, o něž by se žádný gentleman neměl starat, Sparhawk," opáčil Kalten povýšeně. Pak se obezřetně rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá. "Co je s Wargunem?" zašeptal.

"Nemám potuchy," rovněž šeptem odvětil Sparhawk. "Možná ho museli nechat vystřízlivět. Když je opilý, trochu ztrácí orientační smysl."

"Měli bychom pro jistotu vymyslet náhradní plán, Sparhawk. Církevní rada začne zasedat, jakmile Cluvona uloží do krypty."

"Máme dost hlasů, abychom Annia odblokovali."

"Budou mu stačit tak dvě hlasovací kola, aby mu to došlo, příteli. Pak začne vyvádět a je tu proti nám značná přesila." Kalten pohlédl na silné dřevěné trámce, které lemovaly schodiště do krypty. "Jestli bych neměl zapálit Baziliku," uvažoval nahlas. "Zbláznil ses?"

"Získali bychom čas, Sparhawk, a právě teď ho máme pomálu."

"Nemyslím, že musíme zacházet zase tak daleko. Nechme si těch pět patriarchů zatím pěkně pod pokličkou. Talene, jak jsme na tom bez těch pěti hlasů?"

"Sto patnáct hlasujících, Sparhawk. To znamená šedesát devět pro vítězství."

"Což znamená, že mu chybí jeden hlas - i kdyby si koupil těch devět neutrálnů. Pravděpodobně se vyhne jakémukoli střetu, když si bude myslet, že je to tak těsné. Kaltene, vezmi si s sebou Perraina, vraťte se do kapituly a přiveďte těch pět patriarchů. Převlečte je do brnění a dejte dohromady asi tak padesát rytířů jako doprovod. Dopravte je do jedné z předsíní. Necháme na Dolmantovi, kdy je použije."

"Provedu," zašklebil se Kalten prohnane. "Řekni, Sparhawk, že jsme ale dali Anniovi na frak, co?"

"Vypadá to tak, ale nemá cenu oslavovat, dokud na trůnu nebude sedět někdo jiný. Pojďme."

Jakmile církevní rada, stále ještě oděná v karmínu, opět zasedla, zazněla řada proslovů. Tyto proslovy byly z větší části chvalořeči, jež pronášeli patriarchové natolik nedůležití, že se nijak nepodíleli na formálních ceremoniích v hlavní lodi Baziliky. Patriarcha Ortzel z Kadachu, bratr barona Astroma z Lamorkandu, byl zvlášť únavný. Zasedání bylo záhy přerušeno a odročeno na příští ráno. Patriarchové, kteří byli v opozici proti Anniovi, se sešli večer a zvolili si Ortzela jako svého mluvčího a vůdce. Sparhawk měl k Ortzelovi vážné výhrady, ale nechával si je pro sebe.

Dolmant si ponechal těch pět patriarchů, kteří se navrátili do jeho tábora, v rezervě. Zamaskování v různě poskládaných brněních seděli s oddílem rytířů Církve v jedné z komnat pro personál, nepříliš vzdálené od jednacího sálu.

Hned, jak se církevní sněm sešel, vstal patriarcha Makova a navrhl primase Annia na post arcipreláta. Jeho nominační řeč trvala skoro hodinu, ale formální potlesk, který následoval, nebyl příliš vřelý. Pak se zvedl Dolmant a navrhl Ortzela. Jeho proslov byl věcnější a potlesk srdečnější.

"Budou teď volit?" zašeptal Talen Sparhawkovi.

"Nevím," přiznal Sparhawk. "Záleží na tom, jak se rozhodne Makova. On předsedá sněmu."

"Moc rád bych viděl hlasování na vlastní oči, Sparhawk," vyhrkl Talen naléhavě.

"Nejseš si snad jist svými výpočty?" opáčil Sparhawk s jistým pochopením.

"Ovšemže jsem, ale čísla jsou jen čísla. Může se stát spousta věcí, když lidem o něco jde. Vezmi si například tamhle ty," ukázal Talen na páže, které spěšně doručovalo vzkaz devíti nerozhodných patriarchů Dolmantovi. "O co jim jde právě teď?"

"Asi chtějí vědět, proč jim najednou Dolmant přestal nabízet úplatek," odpověděl Sparhawk. "V této fázi jsou jejich hlasy bezcenné, i když si to asi ještě plně neuvědomili."

"Co myslíš, že udělají?"

"Kdo ví?" pokrčil Sparhawk rameny. "Není to jedno?"

Makova, stojící u řečnického pultu, prolistoval hromádku vzkazů a poznámek. Pak zvedl hlavu a odkašlal si. "Dříve než přistoupíme k prvnímu kolu hlasování," začal, "musím vás informovat o velmi závažné a naléhavé situaci, o níž jsem se právě dozvěděl. Jak někteří z vás možná vědí, na východní hranici Lamorkandu se houfují Zemošané s očividně nepřátelskými úmysly. Mám za to, že můžeme očekávat, víceméně určitě, že Otha vtrhne na naše území a potáhne na západ - pravděpodobně v několika málo dnech. Je proto životně důležité, aby zasedání této rady bylo dovršeno v co možná nejkratší době. Náš nový arciprelát bude muset takřka bezprostředně po svém zvolení čelit nejvážnější krizi, v jaké se naše Církev se svými věrnými syny ocitla za posledních pět set let."

"Proč to říká?" šeptem se optal sir Bevier Sparhawka. "Každý v Chyrellu přece ví, že Otha je ve východním Lamorkandu."

"Hraje o čas," řekl Sparhawk a zamračil se. "Ale nemá pro to žádný důvod."

"Co tím Annias sleduje?" zeptal se Tynian s pohledem upřeným na cimmurského primase, sedícího na druhé straně poradního sálu, po jehož tváři se rozlil samolibý úsměšek.

"Čeká, že se něco stane," opáčil Sparhawk.

"Co?"

"Nemám nejmenší představu, ale Makova bude žvanit, dokud se to nestane."

Pak vklouzl do poradního sálu Berit, bledý a s vytřeštěným pohledem. Klopýtavě vylezl po schodech a protlačil se lavicí k Sparhawkovi. "Sire Sparhawkul" vyrazil ze sebe.

"Tiše, Berite!" zasyčel Sparhawk. "Sedni si a vzpamatuj se!"

Berit usedl a zhluboka se nadechl.

"Dobrá," ozval se Sparhawk, "Rychle nám řekni, co se děje."

"Můj pane, dvě armády táhnou na Chyrell," řekl novic sevřeným hrdlem.

"Dvě?" řekl Ulathe s náznakem údivu. Pak máchl rukou. "Třeba Wargun z nějakého důvodu rozdělil své síly."

"Není to armáda krále Warguna, sire Ulathe," řekl Berit. "Jakmile jsme je zpozorovali, několik rytířů Církve jim vyjelo vstříc, aby zjistili, kdo se blíží k městu. Tu armádu, co přijíždí od severu, tvoří, zdá se, Lamorčané."

"Lamorčané?" podivil se Tynian. "Co ti tady dělají? Měli by být na hranicích a čelit Othovi."

"Nemyslím, lorde, že právě tito Lamorčané by se starali o Othu," řekl mu Berit. "Někteří z těch rytířů, co vyjeli na průzkum, byli pandioni a poznali ve vůdcích Lamorčanů Aduse a Kragera."

"Cože?!" vykřikl Kalten.

"Tiše, Kaltene!" okřikl jej Sparhawk chraplavě. "A ta druhá armáda, Berite?" zeptal se, třebaže znal odpověď.

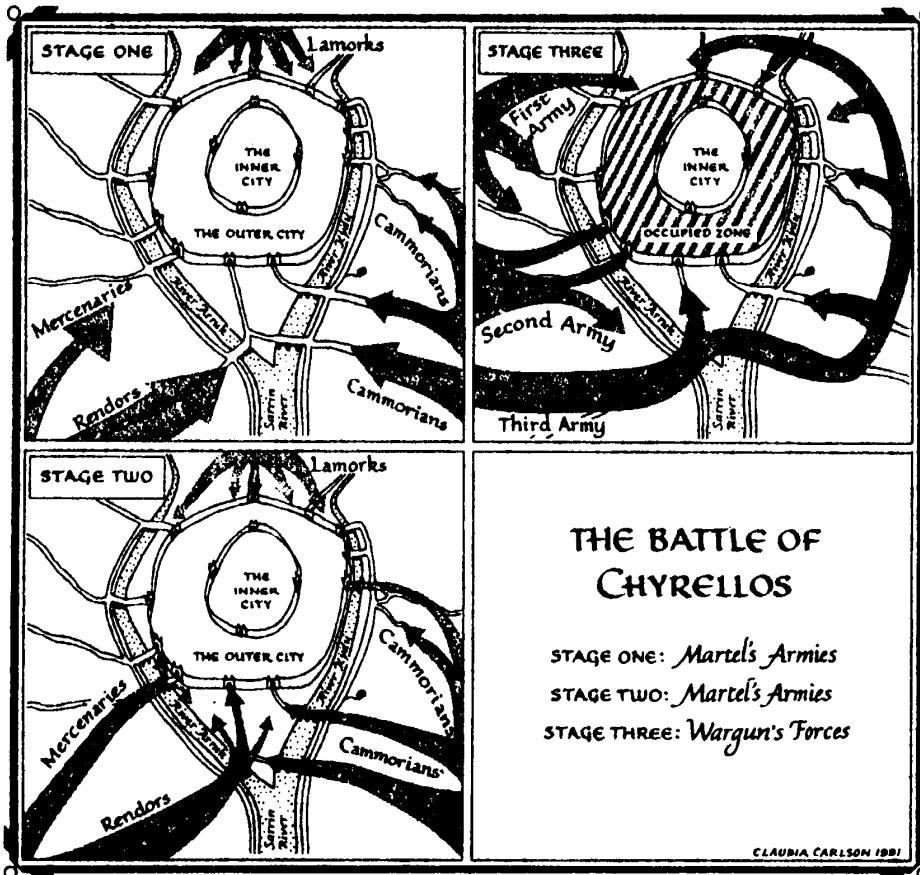
"Většinou Rendořani, lorde, ale je mezi nimi i dost Cammořanů."

"Kdo je vede?"

"Martel, můj pane."

**DÍL
DRUHÝ**

ARCIPRELÁT



KAPITOLA

DESÁTÁ

HLAS PATRIARCHY MAKOVA MONOTÓNĚ a vytrvale bzučel zasedací síní, zalévanou ranním sluncem, jež sem proudilo trojúhelníkovitými, stopu tlustými tabulemi křišťálového skla ve velkém, kulatém okně vysoko ve stěně za flórem potaženým trněm arcipreláta. Zlatavá zrnka prachu poletovala v proudech slunečního úsvitu a zdůrazňovala obrysy dokonalých trojúhelníkovitých pilířů světla v nehybném, klidném ovzduší. Makova se ze široka rozhovořil o hrůzách války se Zemochem před pěti sty lety a přešel k podrobné analýze chyb církevní politiky v tehdejší zmateném období.

Sparhawk napsal a poslal krátké vzkazy Dolmantovi, Embanovi a představeným řádů, kde je upozorňoval na armády, blížící se k Svatému městu.

"Budou církevní vojáci bránit Chyrell?" zašeptal Bevier.

"Myslím, že můžeme počítat nanejvýš se symbolickým odporem," odvětil Sparhawk.

"Co jen mohlo zdržet Warguna?" naléhal Kalten na Ulatha.

"Nemám nejmenší tušení."

"Není náhodou vhodná chvíle se potichu ztratit?" nadhodil Tynian. "Makova nám neříká nic nového."

"Počkáme, až co řekne Dolmant," odpověděl Sparhawk. "Nechci poskytnout Anniasovi žádné vodítko, z něhož by si mohl domyslet, co hodláme dělat. Víme, proč zdržuje, ale počkejme si na jeho další krok. Martelovi stejně zabere dost času rozvinout a rozmístit síly, takže máme zatím čas."

"Ale ne moc," zabručel Tynian.

"Obvyklou strategií za těchto okolností je zničit mosty," radil Bevier. "To zpomalí postup blížících se armád."

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Přes ty dvě řeky vede deset mostů, Beviere, a máme jen čtyři sta rytířů. Nemůžeme si podle mého dovolit riskovat tyto muže jen kvůli pár hodinám zdržení."

"Nemluvě o tom, že Lamorčané, blížící se ze severu, žádné mosty překračovat nemusí," dodal Tynian.

Dveře do slavnostně vyzdobené zasedací síně se rozlétly a jakýsi zjevně rozrušený mnich běžel k řečnickému pultu. Jeho sandály klapaly po mramorové podlaze a jeho rychlý pohyb způsobil, že se svítící prach v trojúhelnících světla roztančil. Mnich se hluboce uklonil a podal Makovovi složený list papíru.

Makova rychle prolétl zprávu a po jeho podřobané tváři se rozlil vítězoslavný úsměšek.

"Právě jsem obdržel velmi důležitou zprávu, bratři," oznámil. "Dva pozoruhodně velké zástupy poutníků se blíží k Chyrellu. Třebaže vím, že řada z nás nevěnuje pozornost světským záležitostem a dlí duchem mimo praktický svět, není tajemstvím, že v současnosti je v Eosii jisté napětí. Nebylo by moudřejší naše zasedání přerušit, abychom mohli získat více informací o těchto lidech a mohli tak situaci lépe posoudit?" Rozhlédl se kolem. "Námitky nejsou, tedy je rozhodnuto. Zasedání církevní rady se odročuje na zítřek ráno."

"Poutníci," zachrčel Uloth znechuceně, když se zvedal. Sparhawk však zůstal sedět s pohledem upřeným na primase Cimmury, který mu pohled vrátil s lehkým úsměvem ve tváři.

Vanion vstal stejně jako ostatní patriarchové a rychle se podíval nahoru na Sparhawka. Jednou rukou mu pokynul a vykročil směrem ke dveřím.

"Pojďme odsud," zašeptal Sparhawk svým přátelům poněkud silněji, aby jej slyšeli v hluku vzrušených hovorů v síni.

Černě odění patriarchové se pomalu sunuli ke dveřím, často však museli obcházet hloučky svých bratří, kteří se zastavili, aby prodebatovali nastalou situaci. Sparhawk vedl své obrněné přátele ke schodišti a pak dolů, k mramorovému přízemí zasedací síně. Veliký pandion musel bojovat s netrpělivým nutkáním odhazovat stranou kněze a mnichy, kteří se mu pletli do cesty.

Blízko dveří narazil do Annia. "Ach, tady jsi, Sparhawku," zvolal vyzábělý a šedavě bledý primas Cimmury s lehkým náznakem zlomyslného úsměvu. "Hodláš se snad podívat na městské hradby, abys na vlastní oči viděl příchod zástupů věrných?"

Sparhawk byl nucen silně přitáhnout uzdu svému temperamentu. "Zajímavý nápad, příteli," protáhl tak, že to znělo skoro urážlivě, "ale myslím, že spíš půjdu něco pojíst. Nechtěl by ses ke mně připojit, Anniasi? Sefrenie peče kůzle, pokud vím, a slyšel jsem, že pečené kůzlečí posiluje krev. Přišel jsi mi poslední dobou trochu nanicovatý, když dovolíš."

"Takové pozvání je od tebe velmi laskavé, Sparhawku, ale mám něco nutného jinde. Církevní záležitosti, jistě chápeš."

"Jistě, jo mimochodem, Annie, kdybys náhodou mluvil s Martelem, pozdravuj ho ode mne. Vyříd' mu, že bych velmi rád pokračoval v rozhovoru, který jsme spolu začali tehdy v Dabouru."

"Určitě mu to vyřídím, sire rytíři. A teď mě laskavě omluv." Na primasově tváři se objevil slabý výraz podráždění, když se otočil a prošel širokými dveřmi.

"Co to mělo znamenat?" zeptal se Tynian.

"To bys musel znát Sparhawka trochu lépe," poznamenal Kalten. "Raději by umřel, než by dopřál Anniovi nějaké zadostiučinění. Tenkrát, když jsem mu přerazil nos, ani nemrkl. Jen se na mne přátelsky usmál a kopl mě do břicha."

"A ty jsi mrknul?"

"Ne, protože jsem se snažil mocí mermo chytit dech. Co budeme dělat, Sparhawku?"

"Vanion s námi chce mluvit."

Představení vojenských řádů spolu vzrušeně debatovali přímo u mohutných dveří. Byl s nimi patriarcha Emban z Ucery. "Myslím, že naším hlavním úkolem je momentálně obrana městských bran," právě prohlašoval preceptor Abriel. Abrielovo zářivě lesklé brnění a běloskvoucí plášť mu propůjčovaly vzezření takřka svatého, ale v jeho výrazu moc svatosti nebylo.

"Myslíte, že můžeme vůbec počítat s vojáky Církve?" otázal se preceptor Darellon v modrém plášti. Darellon byl štíhlý a zdálo se, že na nošení těžkého deiranského brnění není stavěný. "Mohli by aspoň zničit mosty."

"To bych neradil," prohodil Emban bez obalu. "Přijímají rozkazy jen od Anniase a nezdá se pravděpodobné, že by Annias chtěl Martelovi klást do cesty nějaké překážky. Sparhawku, jakým silám vlastně budeme muset čelit?"

"Řekni mu to, Berite," vybídl Sparhawk kostnatého mladého novice. "Jediný jsi je skutečně viděl."

"Ano, pane," přitakal Berit. "Takže, Lamorčané se blíží shora ze severu, Vaše Milosti," řekl Embanovi, "Cammořané a Rendořané táhnou zdola z jihu. Jednotlivě není žádná z těchto armád příliš mohutná, ale dohromady by mohly Svaté město vážně ohrozit."

"Ta jižní armáda," řekl Emban, "jak je zorganizována?"

"Předvoj tvoří Cammořané, Vaše Milosti, a jsou rovněž na křídlech. Rendořané jsou uprostřed a uzavírají útvar."

"Jsou oblečeni v tradičních černých rendorských pláštích?" zeptal se Emban naléhavě, se soustředěným pohledem.

"Těžko říci, Vaše Milosti," odvětil Berit. "Jsou dosud za řekou a je tam dost prachu. Ale zdá se, že jsou oblečeni jinak, než Cammořané. Víc jsem toho nepostřehl."

"Chápu. Vanione, jak se ti jeví tenhle mladík?"

"Je velmi schopný, Vaše Milosti," odpověděl Sparhawk místo svého představeného. "Vkládáme do něj velké naděje."

"Výborně. Mohu si ho vypůjčit? A počítám, že budu rovněž potřebovat vašeho panoše Kurika. Něco musím zařídit a rád bych, aby to pro mne udělali."

"Jistě, Vaše Milosti," souhlasil Sparhawk. "Jdi s ním, Berite. Kurik je v kapitule, tak ho tam vyzvedni."

Emban se odkolébal pryč, s Beritem v patách.

"Měli bychom se rozdělit, pánové," navrhl preceptor Komier. "Podíváme se na ty brány, ne? Ulathe, ty pojd' se mnou."

"Jistě, pane."

"Sparhawku," řekl Vanion, "ty půjdeš se mnou. Kaltene, ty se drž patriarchy Dolmanta. Annias by se mohl pokusit využít zmatku a Dolmant je jedním z těch, kdo mu vadí nejvíc. Ze všech sil se snaž udržet Jeho Milost uvnitř Baziliky. Je tam přece jenom trochu bezpečněji." Vanion si nasadil svou černou přilbu s chocholem a otočil se, až jeho inkoustově černý plášť zavířil.

"Kudy, lorde?" zeptal se Sparhawk, když se vynořili z Baziliky a po mramorovém schodišti sestoupili na široké nádvoří.

"Půjdemě k jižní bráně," oznámil Vanion chladně. "Chci se podívat na Martela."

"V pořádku," souhlasil Sparhawk. "Jsem poslední na světě, kdo by chtěl vykřikovat vidíš, co jsem ti říkal, ale jak víš, skutečně jsem ti to říkal. Chtěl jsem Martela zabít hned na začátku toho všeho."

"Nech toho, Sparhawku," odsekl Vanion úsečně, když se soukal do sedla. Jeho tvář nabyla poněkud krutého výrazu. "Ale situace se změnila. Teď máš mé svolení."

"Trochu pozdě," zamumlal Sparhawk a vyhoupl se na Farana.

"Říkal jsi něco?"

"Nic, můj pane."

Jižní brána Chyrellu nebyla uzavřena po více jak dvě století a její stav podle toho vypadal. Většina z jejích trámů ztrouchnivěla a masivní řetězy k jejímu ovládní byly silně zrezivělé. Vanionovi stačil jediný pohled. Zachvěl se a zavrčel: "Naprosto bezcenné, zhroutila by se, kdybych do ní kopnul. Pojďme na hradby, Sparhawku. Chci se podívat na tu armádu."

Vrchol městských hradeb byl zaplněn občany, řemeslníky, obchodníky a nádeníky. Panovala zde takřka slavnostní atmosféra, jak se pestrá tlačnice přelézala sem a tam, aby bylo lépe vidět přibližující se armádu.

"Do koho strkáš," osopil se na Sparhawka jakýsi dělník. "Máme stejný právo se podívat jako ty." Silně z něj táhlo laciné pivo.

"Běž se koukat někam jinam, příteli," opáčil Sparhawk.

"Nemáš mi co poroučet. Znáám svý právo."

"Tak ty se chceš podívat, jo?"

"Proto sem tady."

Sparhawk jej popadl za límec jeho pracovní haleny, zvedl ho přes okraj hradby a pustil. V těch místech byla zeď vysoká kolem patnácti stop a pád z té výšky vyrazil z opilého nádeníka dech. "Armáda se blíží tamhle odtud, příteli," řekl Sparhawk roztomile, opíraje se o okraj hradby, a ukázal na jih. "Proč se nejdeš podívat blíž - uvidíš lépe a hezky využiješ svá práva."

"Dokážeš být velmi neomalený, Sparhawku, když na to přijde," pokáral Vanion svého přítele.

"Jeho postoj se mi nelíbil," zavrčel Sparhawk. "Přátelé," oslovil lidi, kteří se kolem nich shromáždili, "přeje si ještě někdo další prosazovat svá práva?" podíval se přes zed'. Opilý nádeník se po čtyřech drápal do pochybného bezpečí města, nesouvisle naříkal a každou chvíli znovu upadl.

Na vrcholu hradeb se kolem obou pandionů rychle udělalo místo.

Vanion se pozorně zadíval na blížící se armádu Cammořanů a Rendořanů. "Víceméně je to tak, jak jsem doufal," prohodil k Sparhawkovi. "Jádro Martelových sil se blíží zezadu a shromažďuje se za mosty." Ukázal na mohutný oblak prachu, zvedající se několik mil jižně od města. "Dříve než před setměním sem své muže nedostane. Pochybuji, že by dokončil rozmístění vojsk před zítřejším polednem. Což nám dává alespoň trochu času navíc. Pojdme zpátky."

Sparhawk se otočil, aby následoval svého představeného, ale vzápětí se zastavil a vrátil se. Z jižní brány se vynořil zdobený vůz s výraznými plastickými emblémy Církve po stranách. Mnich, který ho řídil, se vyznačoval podezřele povědomým držetím těla. Těsně před tím, než se vůz stočil na západ, jakýsi vousáč v sutaně patriarchy vykoul z okna kočáru. Kočár nebyl dál než nějakých třicet yardů, takže Sparhawk snadno poznal údajného duchovního.

Byl to Kurik.

Sparhawk zaklel.

"Co se děje?" zeptal se jej Vanion.

"Musím si důkladně promluvit s patriarchou Embanem," rozčileně ucedil Sparhawk. "V tom kočáře je Kurik s Beritem."

"Jsi si jistý?"

"Kurika poznám na sto yardů potmě. Emban neměl právo je vystavovat takovému nebezpečí."

"Pojď, Sparhawk, teď už s tím nic nenadělaš. Rád bych si promluvil s Martelem."

"S Martelem?"

"Možná z něj dostaneme odpověď na pár otázek, když ho překvapíme. Myslíš, že je natolik arogantní, aby uznal bílý prapor vyjednávače - kvůli předvedení své převahy, pochopitelně?"

Sparhawk pomalu přikývl. "Pravděpodobně ano. Martelovo ego je jedna velká otevřená rána. Udělal by cokoli, aby si zachoval zdání důstojnosti, i kdyby to znamenalo projít ohněm."

"Tak nějak ho také vidím. Zkusíme zjistit, jestli to tak opravdu je, ale nesmíme se nechat zatahnout do výměny urážek a osočování a zapomenout přitom mít oči otevřené, Sparhawk. Jde nám o bližší seznámení s jeho armádou. Musím vědět, jestli ji skutečně tvoří lůza, kterou seškrábal z putyk a vesnických tržišť, nebo je-li to vážnější."

Zrekvírované prostěradlo - třebaže Vanion chtěl vystrašenému hostinskému zaplatit, když pro něj šel Sparhawk do jednoho z pokojů v prvním patře - jim posloužilo jako bílý prapor. Třepotalo se a vlálo na Sparhawkově kopí jako skutečný prapor, když dva rytíři v černých brnění cvalem vyrazili jižní bránou vstříc blížící se armádě. Vyjeli na vršek kopce a zůstali stát. Sparhawk mírně stočil Farana tak, aby se silný vítr opřel do jejich improvizovaného praporu a mohli ho všichni vidět. I když byli ještě dost daleko od Martelových vojů, zaslechl Sparhawk vzdálený křik a hulákání rozkazů. Armáda postupně zpomalovala, až se zastavila, a krátce nato vyjel z jejího středu Martel, doprovázený jedním ze svých vojáků. Martel rovněž třímal kopí, z něhož se třepotala jakási bílá pelerína, podezřele podobná plášti cyrinických rytířů. Sparhawk si jej úkosem změřil a nahlas zauvažoval: "Rád bych věděl, jestli bych ho dokázal přesvědčit, aby to udělal ještě jednou. Myslím Bhelliom - dokázal Ehlanu vyrvat smrti a mohl by totéž provést s Martelem."

"Proč bys to chtěl udělat?"

"Mohl bych ho pak zabít ještě jednou, můj pane. Stačilo by málo a udělal bych si ze zabíjení Martela své celoživotní dílo."

Vanion po něm vrhl přísný pohled, ale neřekl nic.

Martel byl oděn do velmi drahocenného brnění, kyrys a ramenní pláty zdobené zlatem a stříbrem, ocelové části vysoce leštěné. Vypadalo na deiranskou práci a bylo mnohem elegantnější než praktické brnění rytířů Církve. Když dojel na vzdálenost několika yardů od Sparhawka s Vanionem, zarazil konec svého kopí do země a sňal si zdobenou přilbu s bílým chocholem. Bílé vlasy mu zavlály ve svěžím větru. "Mylorde," řekl přehnaně zdvořilým tónem a lehce se uklonil směrem k Vanionovi.

Vanionova tvář zůstala ledově chladná. Neoslovil rytíře, jehož vyloučil z řádu pandionů, ale pokynul Sparhawkovi, aby popojel vpřed.

"Ach," ozval se Martel tónem, v němž zazněla možná i nefalšovaná lítost, "čekal jsem od tebe něco lepšího, Vanione. Nu, promluvím si místo toho se Sparhawkem. Poslouchej, je-li ti libo."

Sparhawk rovněž zabodl konec svého kopí do země a při pobídnutí Farana vpřed si také sundal přilbu.

"Vypadáš dobře, starý brachu," prohodil Martel.

"Ty taky - až na tu plechovou maškarádu."

"Nedávno jsem trochu přemýšlel," opáčil Martel. "Za posledních pár let jsem dal dohromady docela pěknou sumičku a tak mě napadlo, že jsem si ji moc neužil. Takže jsem si dopřál pár nových hraček."

"Ten kůň je také nový, co?" a Sparhawk se zadíval na Martelova mohutného černého hřebce.

"Líbí se ti? Můžu ti opatřit ještě jednoho ze stejného chovu, jestli chceš."

"Nechám si Farana."

"Už jsi trochu zcivilizoval to šeredné hovado?"

"Mám ho docela rád, jaký je. Co máš za lubem, Martele?"

"Není to snad jasné, starý brachu? Hodlám se zmocnit Svatého města. Kdybych mluvil na veřejnosti, tak bych to zaobalil a použil bych slovo osvobodit, ale mezi starými přáteli si snad mohu dovolit být upřímný. Abych to řekl přímo, Sparhawku, hodlám vtáhnout do Svatého města, a jak se říká, podřídít ho své vůli."

"Chceš říct, že se o to pokusíš, Martele."

"Kdo by mě mohl zastavit?"

"Doufám, že tvůj zdravý rozum. Jsi sice trochu vyšinutý, ale nikdy jsi nebyl hlupák."

Martel se posměšně uklonil.

"Kde jsi za tak krátkou dobu sehnal tolik vojska?"

"Za krátkou dobu?" rozesmál se Martel. "Ty si moc nevšímáš, co se kolem tebe děje, že ne, Sparhawku. Obávám se, že jsi příliš dlouho trčel v Jirochu. Na tom hrozném slunci." Otřásl se. "Jen tak mezi řečí, neslyšel jsi poslední dobou něco o té rozkošné Lilli?" Prohodil to rychle a jakoby mimochodem, v naději, že vyvede svého bývalého bratra z míry, když mu dá najevo, co všechno ví o jeho životě v uplynulých letech.

"Měla se docela dobře - když jsem o ní slyšel naposled," nehnul Sparhawk brvou.

"Možná si ji vezmu k sobě, až to tady skončím. Jak jsem si všiml, je to zajímavá žena. Mohlo by být zábavné miliskovat se s tvou bývalou milenkou."

"Dej si pokoj, Martele. Myslím, že na Lilli nemáš dost elánu. Ale ještě jsi mi neodpověděl."

"Myslel jsem, že sis odpověděl sám, brachu, když jsem ti trochu osvěžil paměť. Shromáždil jsem Lamorčany, když jsem tam rozdmýchával nespár mezi baronem Alstromem a hrabětem Gerichem. A cammorští žoldnéři jsou pořád k mání. Stačilo se jen zmínit a přiběhli sami. S Rendořany taky nebyl problém, jakmile jsem zlikvidoval Arashama. Mimochodem, když umíral, pořád vykřikoval slovo Beranoroh. Nešlo náhodou o heslo, které jsi vymyslel? Velmi přízemní, Sparhawku, naprosto bez fantazie. Nový duchovní vůdce Rendoru se dá zvládnout mnohem líp."

"Setkal jsem se s ním," stroze poznamenal Sparhawk. "Užij si jeho společnost."

"Ó, Ulesim není tak špatný - pokud od něj nestojíš po větru. Takže jsem se vylodil v Arciu, vyplenil a spálil Coombe a táhl na Larium. Musím ale uznat, že si Wargun užil, než tam dorazil. Když se tak stalo, odjel jsem a vodil ho dokolečka dole v Arciu. Baval jsem se tím a čekal na zprávu, že ctihodný Cluvonus zemřel. Mimochodem, vystrojili jste mu hezký pohřeb, doufám?"

"Podle zvyku."

"Lituji, že jsem o to přišel."

"Měl bys litovat ještě něčeho, Martele. Annias ti nebude schopen zaplatit. Ehlanu se uzdravila a odřízla ho od pokladnice."

"Ano, slyšel jsem o tom - od princezny Arissy a jejího syna. Osvobodil jsem je z toho kláštera jako laskavost pro primase Cimmury. Bohužel při tom došlo k malému nedorozumění a všechny jeptišky náhle zemřely. Politováníhodné, uznávám, ale víš, tyhlety pánbíčkářky by se neměly plést do politiky. Moji vojáci pak při odjezdu ten klášter zapálili. Budu od tebe Arissu pozdravovat, až se vrátím k svému vojsku. Od té doby, co jsme odjeli z Demosu, bydlí u mě ve stanu. Hrůza jejího uvěznění ji úplně vyvedla z míry, a tak jsem jí poskytl tolik pohodlí, kolik jsem mohl."

"O jeden důvod navíc, Martele," zavrčel Sparhawk.

"Navíc k čemu?"

"Ty jeptišky jsou pro mne dalším důvodem, abych tě zabil."

"Zkus to, kdykoli se ti zachce, starouši. Ale jak se ti proboha povedlo vzkřísit Ehlanu? V Rendoru mě ujistili, že žádný lék neexistuje."

"Tak tě špatně informovali. V Dabouru jsme zjistili, jaký lék je třeba. Právě proto jsme tam se Sefreníi jeli. To, že jsme zvrátili tvé plány v Arashamově stanu, bylo navíc."

"Tenkrát jsi mě teda pořádně naštvál."

"Jak hodláš zaplatit svým vojákům?"

"Sparhawku," řekl Martel unaveně, "chystám se zmocnit nejbohatšího města na světě. Máš vůbec představu, kolik kořisti je ve zdech Chyrellu? Moji vojáci se ke mně přidali s nadšením - bez jakéhokoli žoldu - jen pro tu možnost vyplnit město."

"Pak doufám, že počítáte s delším obléháním."

"Nebude mi trvat tak dlouho, dostat se dovnitř, Sparhawku. Annias mi otevře brány."

"Annias nemá v církevní radě dost hlasů, aby to mohl udělat."

"Umím si představit, že moje přítomnost před branami města trochu změní poměr hlasů."

"Co takhle vyřešit to rovnou tady. Jen ty a já," nadhodil Sparhawk.

"Proč bych to dělal, když jsem ve výhodě, starý brachu?"

"Dobrá, tak to zkus, dostat se do Chyrellu, a možná pak najdeme nějakou z těch tichých uliček, které máš tak rád."

"Těším se na to, drahý bratříčku," usmíval se Martel. "Nu, Vanione, vyždímala ze mne ta tvoje cvičená opice dost odpovědí, nebo mám pokračovat?"

"Vrátíme se," úsečně sdělil Vanion Sparhawkovi.

"Vždy je mi potěšením si s vámi pohovořit, lorde Vanione," volal za nimi posměšně Martel.

"Opravdu si myslíš, že by ho Bhelliom dokázal vrátit z hrobu?" zeptal se Vanion Sparhawka, když se vraceli k městu. "Vůbec by mi nevadilo ho dvakrát třikrát zabít osobně."

"Můžeme se zeptat Sefrenie."

Znovu se shromáždili v rudě čalouněné pracovně sira Nashana, mohutného pandiona, který řídil místní kapitolu. Pevnost, na rozdíl od kapitul ostatních řádů, byla přímo uvnitř starého vnitřního města, původního Chyrellu.

Každý představený řádu podal hlášení o stavu jedné z městských bran. Žádné hlášení nebylo právě povzbudivé. Abriel jako nejstarší preceptor povstal. "Co myslíte, pánové," řekl, "existuje vůbec nějaký způsob jak udržet celé město?"

"Naprosto ne, Abrieli," opáčil Komier chmurně. "Městské brány by nezastavily ani stádo ovcí, a i kdybychom počítali s vojáky Církve, nemáme dost sil, abychom zastavili armádu, která je proti nám."

"Líčíš to dost černě, Komiere," řekl Darellon.

"Vím, ale jinou možnost nevidím. Ty snad ano?"

"No, ani ne."

"Velice se omlouvám, vzácní lordi," ozval se Nashan uctivě, "ale nevím, co vlastně máte na mysli."

"Budeme se muset stáhnout za hradby vnitřního města, Nashane," vysvětlil mu Vanion.

"A ostatní části nechat napospas?" zvolal Nashan. "Mylorde, mluvíte o největším - a nejbohatším - městě na světě!"

"Nemáme na vybranou, sire Nashane," prohlásil Abriel. "Zdi vnitřního města byly zbudovány za starých časů. Jsou mnohem vyšší a silnější než spíše ozdobné zdi, které obklopují zbytek Chyrellu. Dokážeme ubránit vnitřní město - alespoň určitý čas - ale celé město neudržíme ani náhodou."

"Budeme nuceni k některým velmi tvrdým a nepříjemným opatřením," řekl preceptor Darellon. "Stáhneme-li se do vnitřního města, budeme muset uzavřít brány a nemůžeme si dovolit vpustit dovnitř městské obyvatelstvo. Ve vnitřním městě není dostatek zásob."

"Ale dokud nepřevezmeme velení nad vojáky Církve, nezvládneme nic," řekl Vanion. "Čtyři sta rytířů nevydrží proti Martelově armádě moc dlouho."

"Tady bych možná mohl pomoci," prohlásil patriarcha Emban. Emban se rozvaloval ve velkém křesle, masité ruce sepjaté na břiše. "Záleží ale na tom, jak nadutý a důležitý si dnes ráno bude Makova připadat." Emban se vytácel, když na něm Sparhawk žádal vysvětlení, kam poslal Kurika s Beritem.

"Získáme přece jenom jistou taktickou výhodu," prohodil Komier zamyšleně. "Martelovi vojáci jsou žoldnéři. Jakmile proniknou do vnějšího města, zastaví se, aby drancovali a získali kořist. To nám poskytne trochu času navíc."

Emban se zachechtal pod vousy. "Taky to poněkud rozruší dost značnou část církevního sněmu." Ušklíbl se. "Spousta mých kolegů patriarchů má luxusní domy vně vnitřních hradeb. Umím si představit, že na pustošení vnějšího města budou pohlížet s jistou nelibostí. A to by mohlo jejich nadšení nad kandidaturou cimmurského primase poněkud ochladit. Můj dům je ovšem tady, za starými zdmi. Budu proto schopen uvažovat naprosto střízlivě - a ty také, že, Dolmante?"

"Ty nejsi dobrý člověk, Embane," poznamenal Dolmant.

"Ale Bůh mou snahu ocení, Dolmante, bez ohledu na to, jestli bude kradmá a lstivá. My všichni žijeme službou - každý svým způsobem." Odmlčel se a mírně se zamračil. "Naším kandidátem je Ortzel. Mohl jsem možná vybrat někoho jiného, ale v Církvi momentálně panuje sklon ke konzervatismu a Ortzel je tak konzervativní, že je snad i proti používání ohně. Budeme ho ale muset trochu zpracovat, Dolmante. Nedá se říct, že by byl zrovna roztomilý."

"To je náš problém, Embane - tvůj a můj," opáčil Dolmant. "Ale myslím, že teď bychom se měli soustředit na vojenskou otázku."

"Obávám se, že naším příštím krokem bude určení ústupových cest," řekl Abriel. "Pokud tady patriarcha z Ucery uspěje a dostane vojáky Církve pod naše velení, musíme je rychle přesunout za vnitřní hradby, dřív než si obyvatelstvo všimne, co se děje. Jinak tu budeme mít davy uprchlíků."

"Ale to je kruté," zchladila je Sefrenie. "Necháváte nevinné lidi napospas zdivočelým hordám. Martelovi muži se nespokojí s rabováním. Určitě tam dojde k spoustě zvěstev a ukrutnosti."

Dolmant si povzdychl. "Válka není nikdy kultivovaná, matičko," řekl jí. "Ještě jednu věc, od teď počínaje nás budeš každý den doprovázet do Baziliky. Chci tě mít tam, kde tě můžeme chránit."

"Jak si přeješ, můj milý," odvětila.

Talenova tvář byla zachmuřená. "Počítám, že nejste natolik prozíraví, abyste mě nechali vyklouznout z vnitřních hradeb před zavřením bran, co?" zeptal se Sparhawk.

"Ne," odpověděl Sparhawk, "ale proč bys to dělal?"

"Přirozeně proto, abych si urval svůj podíl na kořisti. Je to příležitost, jaká se naskytne jednou za život."

"Snad bys také neraboval domy, Talene?!" zeptal se Bevier šokovaně.

"Ovšemže ne, sire Beviere. Nechal bych to udělat Martelovy vojáky. Když se pak vrátí do ulic, obtěžkáni tím, co nakradli, přichází chvíle pro chyrellské zloděje, aby jim od toho zase pomohli. Vsadím se, že v příštích pár dnech Martel přijde o dost mužů. Můžu vám takřka zaručit, že se v jeho vojsku rozšíří epidemie bodných ran, než bude po všem. Tam venku jsou žebráci, kteří nebudou už nikdy muset žebrat." Chlapec si znovu povzdychl. "Zbavil jsi mé dětství veškeré radosti, Sparhawk," pravil vyčítavě.

"VŮBEC ŽÁDNÉ NEBEZPEČÍ nehrozí, bratři moji," vesele hlaholil Makova příštího dne ráno, když se církevní sněm opět sešel. "Velitel mé osobní stráže, kapitán Gorta -" na okamžik se odmlčel, aby sjel představené vojenských řádů tvrdým pohledem. Náhlá demise předchozího kapitána jeho gardy jej stále ještě hryzala. "Tedy vlastně kapitán Erden - podstoupil velké osobní riziko a vyslechl podrobně tyto přicházející poutníky. Ujistil mne, že nejsou ničím jiným než poutníky, věrnými syny Církve, a že putují do Svatého města, aby se mohli připojit k oslavám a díky vzdáním nástupu nového arcipreláta na svatý trůn."

"Tedy to je opravdu zvláštní, Makovo," zvolna protáhl patriarcha Emban. "Náhodou jsem poslal své vlastní pozorovatele ven z města a jejich hlášení je značně odlišné. Umíš tyto rozdíly vysvětlit?"

Makovův úsměv byl velmi letmý a mrazivý. "Patriarcha z Ucery je proslulý svým sklonem k žertování," řekl. "Je to vskutku šprýmař a veselý chlapík a jeho vtípky často uvolňují napjatou atmosféru, ale, drahý Embane, je toto vhodná chvíle k žertování?"

"Všiml sis snad, že bych se usmíval, Makovo?" Embanův tón se blížil bodnutí dýkou do ledvin. Povstal a odkašlal si. "Drazí bratři, moji lidé hlásí, že ta horda takzvaných poutníků před branami města je všechno, jen ne přátelsky naladěná."

"Nesmysl," vyštěkl Makova.

"Snad," řekl Emban, "ale dovolil jsem si přivést jednoho z těchto poutníků sem do Baziliky, takže ho můžeme vyslechnout důkladněji. Možná nebude příliš ochoten vypovídat, ale mnohé se dá usoudit z jeho postoje, původu, chování - i z oděvu." Emban ostře tleskl, dříve než stačil Makova zaprotестovat nebo uplatnit svou autoritu.

Dveře do sálu se otevřely a vstoupil Kurik s Beritem. Svírali každý z jedné strany kotník černě oděného muže a táhli bezvládné tělo po mramorové podlaze, zanechávající za sebou na bílých kamenech dlouhý krvavý pruh.

"Co to provádíte?" skoro vykřikl Makova

"Toliko předkládáme důkaz, Makovo. Bez podrobného přezkoumání důkazů nelze dospět k rozumnému rozhodnutí, není-liž pravda?" Emban ukázal na místo, nepříliš vzdálené od řečnického pultu. "Dejte svědka sem, přátelé," vybídl Kurika a Berita.

"Zakazuji to!" zavyl Makova.

"Zakazuj si, starouši," ušklíbl se Emban, "ale už je trochu pozdě. Každý zde v sále už tohoto muže viděl a všichni víme, kdo to je, že?" Emban pomalým krokem došel k tělu, roztaženému na mramorové podlaze. "Všichni poznáváme podle jeho rysů, z kterého národa pochází, a jeho černý oděv to potvrzuje. Bratři, je jasné, že máme před sebou Rendořana."

"Patriarcho z Ucery," vyrazil Makova divoce, "zatýkám tě pro vraždu."

"Nedělej ze sebe osla, Makovo," prohodil Emban. "Nemůžeš mě zatknout, dokud zasedá církevní sněm. Kromě toho jsme v Bazilice, a mám tedy právo azylu." Podíval se na Kurika. "Opravdu jsi ho musel zabít?" zeptal se jej.

"Musel, Vaše Milosti," odvětil statný panoš. "Situace si to vynutila. Ale hned potom jsme se za něj pomodlili."

"Nanejvýš chvályhodné, můj synu," řekl Emban. "Udělují proto tobě a tvému mladému příteli rozhřešení a plné zproštění viny za dopravení tohoto ubohého hříšníka před tvář nekonečně milosrdného Boha." Otlý muž se rozhlédl kolem. "A teď," pokračoval, "se vrátíme k vyšetření tohoto poutníka. Máme před sebou Rendořana - všimněte si, že ozbrojeného mečem. Jelikož jediní Rendořané, kteří pobývají v této části eosijského kontinentu jsou eshandisté, jsme nuceni předpokládat, že tento poutník je jedním z nich. Známe-li jejich postoj, můžeme očekávat, že by eshandisté kacíři přišli do Svatého města oslavovat zvolení nového arcipreláta? Jakým zázrakem se našemu milému bratru Makovovi podařilo přesvědčit tyto kacíře z jihu, aby začali uctívat jediného pravého Boha a připojili se k naší svaté matce Církvi? Prosím váženého patriarchu z Coombe, aby odpověděl." Zůstal stát a vyčkávavě hleděl na Makovu.

"Jsem opravdu rád, že je na naší straně," polohlasem sdělil Ulath Tynianovi.

"To je fakt."

"Ach," povzdychl si Emban hlasitě při pohledu na zoufale rozpačitého Makovu. "Asi bychom chtěli příliš mnoho. Musím poprosit Boha o odpuštění za naše nevyužití příležitosti zacelit tuto ránu v těle naší svaté matky. Naše lítost a hořké slzy zklamání však nesmí zaslepit naše oči tak, abychom neviděli jasně drsnou skutečnost. Poutníci před našimi branami nejsou tím, čím se zdají být. Obávám se, že náš drahý bratr Makova byl krutě oklamán. Před branami Chyrellu nestojí zástup věrných ve víře, ale běsnící armáda našeho nejúhlavnějšího nepřítele, jejímž záměrem je zničit a znesvětit samo srdce pravé víry. Bratři moji, na našich životech nezáleží, ale doporučuji všem poručit duši Bohu. O hrůzách, které eshandisté kacíři provádějí s členy církevní rady, se není třeba zmiňovat. Osobně jsem se již smířil s tím, že půjdu na hranici." Odmlčel se a pak se usmál. Poplácal se oběma rukama po mohutném teřichu a dodal: "Že ale budu pěkně hořet."

Tlumený nervózní smích zašuměl sálem.

"Náš vlastní osud, bratři, není důležitý," pokračoval Emban. "Co ale je nanejvýš důležité, je osud Svatého města a osud samotné Církve. Musíme učinit tvrdé, kruté, ale prosté rozhodnutí. Vydáme naši svatou matku do rukou kacířů, nebo budeme bojovat?"

"Bojovat!" vyskočil a vykřikl jeden z patriarchů. "Bojovat!"

Pokřik se rychle šířil a záhy celý církevní sněm stál na nohou a burácel jedině slovo: "Bojovat!"

Emban sepnul ruce za zády až trochu teatrálně a sklonil hlavu. Když ji znovu zdvihl, tekly mu po tvářích slzy. Pomalu se otočil, takže každý v zasedací síni měl možnost tyto slzy spatřit. "Běda, bratři moji," řekl zlomeným hlasem, "náš slib nám zapovídá odložit sutany a chopit se mečů. V této strašné krizi jsme bezmocní. Jsme odsouzeni ke zkáze, bratři moji, a naše svatá matka Církev s námi. Běda mi, že jsem žil tak dlouho, abych se dožil tohoto hrozného dne. Kam se máme obrátit, bratři? Kdo nám pomůže? Kdo má dost sil, aby nás ochránil v naší nejčernější hodině? Jsou vůbec ve světě takoví muži, kteří by se za nás postavili v této strašlivé, osudové srážce?"

Nastalo ticho, bezhlesé ticho.

"Rytíři Církve!" slabý stařecký hlásek sípavě zazněl z jedné karmínově čalouněné lavice. "Musíme se obrátit na rytíře Církve. Ani moc samotného pekla se jim nemůže postavit!"

"Rytíři Církve!" bouřil církevní sněm jednohlasně. "Rytíři Církve!"

KAPITOLA

JEDENÁCTÁ

VZRUŠENÝ RUCH V SÍNI JEŠTĚ URČITOU dobu trval, zatímco se patriarcha Emban z Ucery velebně tyčil v samém středu dlouhé mramorové podlahy, čistě náhodou uprostřed oválu světla, proudícího sem kulatým oknem zpoza prázdného trůnu. Když začal rozčilený hovor a překřikování utichat, zvedl Emban buclatou paži. "Vskutku, bratři moji," ozval se hlasem s přesně dávkovanou mírou vážnosti, "nepřemožitelní rytíři Církve mohou snadno ochránit Chyrell, ale jsou v tuto chvíli vázáni povinnostmi bránit Arcium. Představení řádů jsou však zde, zaujímajíce po právu místo mezi námi, ale každý z nich má s sebou jen symbolický útvar rytířů, dozajista nedostačující protiváhu proti armádám temnot, jež nás obklíčily. Nemůžeme mžikem přesunout celou sílu vojenských řádů ze skalnatých plání Arcia k Svatému městu, a i kdybychom to dokázali, jak bychom přesvědčili vůdce armády v onom tak těžce sužovaném království, že naše situace je horší, a přiměli je tak, aby nám přišli na pomoc?"

Patriarcha Ortzel z Kadachu vstal z lavice, přísnou tvář lemovanou světlými, šedivějícími vlasy. "Mohu promluvit, Embane?" otázal se. Patriarcha Kadachu byl kompromisním kandidátem Anniovy opozice a mluvil proto s jistou dávkou authority.

"Jistě," řekl Emban. "S radostí vyslechnu moudrost svého váženého bratra z Lamorkandu."

"Nejvyšší povinností Církve je přežít, zachovat se tak, aby mohla pokračovat ve svém díle," prohlásil Ortzel svým typicky drsným hlasem. "Všechno ostatní musí jít stranou. Uznáváme všichni tuto okolnost?"

Sálem zazněl souhlasný šum.

"Jsou chvíle, kdy je třeba přinést oběť," pokračoval Ortzel. "Když se člověk zachytí nohou mezi skalami za přílivu a stoupající voda mu sahá po bradu, co mu zbývá jiného než obětovat nohu a zachránit si život? Tak je tomu i s námi. S lítostí a plni žalu musíme obětovat celé Arcium, když je třeba uhájit holý život, což znamená naši svatou matku Církev. To, čemu jsme právě nuceni čelit, bratři moji, je krize. V minulých dobách se církevní sněm stavěl nanejvýš odmítavě k vyhlášení tohoto výjimečného opatření s jeho tvrdými a přísnými požadavky, ale situace, které jsme nuceni čelit, je bezpochyby nejvážnější zkouška pro naši svatou matku od Zemošské invaze před pěti sty lety. Bůh se na nás dívá, bratři a bude soudit nás a naše činy, zdali zůstaneme hodni služby jeho milované církvi. Proto žádám, ve smyslu zákonů, jimž podléháme, abychom neprodleně přikročili k

hlasování. Otázku, o níž budeme hlasovat, lze formulovat zcela prostě: "Vytváří současná situace v Chyrellu krizi víry? Ano, nebo ne?"

Makova šokován vytřeštil oči. "Ovšem," vybuchl, "ovšemže situace není až tak kritická! Ještě jsme se ani nepokusili s armádami před našimi branami vyjednávat a -"

"Tento patriarcha nemá slovo," přerušil jej Ortzel zprudka. "O otázce krize víry se nediskutuje."

"Co praví zákon?" vykřikl Makova.

Ortzel se hrozivě ohlédl na neduživého mnicha, odborníka na církevní právo. "Necht' promluví zákon!" nařídil.

Mnich se celý rozklepal a počal divoce listovat ve svých svazcích.

"Co se to tu děje?" zeptal se Talen zmateně, "vůbec tomu nerozumím."

"Stav krize víry se skoro nikdy nevyhlašuje," vysvětloval mu Bevier, "pravděpodobně kvůli vášnivým protestům králů západní Eosie. Při vyhlášení krize víry přebírá Církev kontrolu nad vším - nad vládami, armádami, zdroji surovin, penězi - prostě všechno."

"Ale nevyžaduje krize víry hlasování o podstatné otázce?" zeptal se Kurik, "nebo dokonce jednomyslné schválení?"

"Myslím, že ne," řekl Bevier. "Uvidíme, co řekne znalec církevních zákonů."

"Není to momentálně trochu zbytečné?" otázal se Tynian. "Vždyť už jsme poslali pro Warguna s poselstvím, že Církev je v krizi."

"Ortzelovi o tom asi nikdo neřekl," podotkl Ulath. "Hrozně lpí na dodržování zákonů a není snad třeba jítit jeho city, že?"

Vyzáblý mnich s tváří bílou jako křída vstal a odkašlal si. Jeho skřehotavý hlas se chvěl strachem. "Patriarcha z Kadachu citoval zákon správně," prohlásil. "Otázka krize víry se musí řešit neprodleně a tajným hlasováním."

"Tajným?!" vykřikl Makova.

"Tak zní zákon, Vaše Milosti, a rozhoduje prostá většina."

"Ale -"

"Jsem nucen připomenout patriarchovi z Coombe, že další diskusi zákon zapovídá," práskl Ortzelův hlas jako bič. "Vyhlašuji hlasování." Rozhlédl se sálem. "Ty tam," vyštěkl na jakéhosi duchovního, sedícího nedaleko od vyvalené zírajícího Annia, "přines hlasovací pomůcky. Jak si vzpomínám, jsou v zásuvce z pravé strany arciprelátova trůnu."

Kněz zaváhal a ustrašeně se podíval po Anniovi.

"Hni sebou, chlape!" zaburácel Ortzel.

Kněz vyskočil a rozběhl se k zahalenému trůnu.

"To mi bude muset někdo vysvětlit trochu podrobněji," prohodil Talen zmateně.

"Později, Talene," řekla mu Sefrenie vlídně. Sefrenie, oděná do těžké černé kutny, která připomínala církevní hábít a skrývala její rasu i pohlaví, seděla mezi rytíři Církve, takřka neviditelná za jejich mohutnými obrněnými trupy. "Raději se dívej na ten tanec, co se bude dít."

"Sefrenie!" napomenul ji Sparhawk.

"Odpusť," omlouvala se. "Nedělám si legraci z tvé Církve, Sparhawk, ale jen z těch komplikovaných ceremonií."

Hlasovací pomůcky byly v jedné, poměrně velké černé bedně, bez jakéhokoli zdobení a značně zaprášené a ve dvou prostých kožených vacích, opatřených olověnou pečeti.

"Patriarcho z Coombe," prohlásil Ortzel úsečně, "v tuto chvíli předsedáš této radě. Je tvou povinností rozlomit pečeť a rozdat hlasovací kameny."

Makova střelil pohledem po znalci práva. Malý mnich přikývl. Poté se Makova chopil obou vaků, zlomil olověné pečeť a z každého vaku vyňal po jednom předmětu. Měly velikost normální mince, jeden byl bílý a druhý černý. "Budeme hlasovat pomocí těchto žetonů," oznámil svým kolegům patriarchům a pozvedl kameny do výše. "Je všem jasné, že černý znamená ne a bílý ano?"

Ozval se souhlasný šum.

"Rozdejte žetony," nařídil Makova dvojici mladých pážat. "Každý z členů církevního sněmu dostane jeden černý a jeden bílý žeton." Odkášlal si. "Nechť vás Bůh osvítl, bratři moji. Volte podle svého svědomí." Do Makovovy bledé tváře se trochu vrátila barva.

"Počítal hlasy," poznamenal Kalten. "Napočítal, že mají padesát devět, a myslí si, že my máme jen čtyřicet sedm. Neví o těch pěti, co skrýváme vedle. Umím si představit, že těch pět hlasů ho pořádně překvapí. Ale pořád ještě vyhrává."

"Zapomínáš na neutrály, Kaltene," připomněl mu Bevier.

"Ti se zdrží hlasování, ne? Pořád ještě čekají na úplatek a nebudou si chtít znepřátelit ani jednu stranu."

"Nemůžou se zdržet hlasování, Kaltene," sdělil mu Bevier, "ne tohoto hlasování. Církevní zákon jasně říká, že v této otázce se musí každý rozhodnout buď ano, nebo ne."

"Kde jsi se to všechno naučil, Beviere?"

"Říkal jsem ti přece, že jsem studoval dějiny vojenství."

"Co s tím mají společného dějiny vojenství?"

"Církev vyhlásila krizi víry během zemošské invaze. Zajímalo mě to jako součást mého studia."

"Ach ták."

Jakmile začala obě pážata rozdávat žetony, zvedl se Dolmant a došel až k mohutným dveřím. Krátce si promluvil z členy arciprelátovy stráže, stojícími přede dveřmi, a vrátil se na své místo.

Pak, ve chvíli, kdy dva hoši roznášející žetony byli skoro u konce čtvrté karmínově čalouněné řady sedadel, se otevřely dveře a pět nervózních patriarchů, kteří se předtím skrývali, vešlo dovnitř.

"Co to má znamenat?" vyvalil oči Makova.

"Patriarcha z Coombe nemá slovo," připomněl mu Ortzel. Zdálo se, že Ortzela baví připomínat to Makovovi. "Bratři," oslovil pět nově příchozích, "chystáme se hlasovat o -"

"Je mojí zodpovědností instruovat naše bratry," ozval se Makova prudce.

"Patriarcha z Coombe se mýlí," prohodil úsečně Ortzel. "Byl jsem to já, kdo přednesl otázku krize před církevní sněm, a zodpovědnost je tedy na mně." Stručně pak vysvětlil povahu hlasování pěti svých kolegů. Zdůraznil vážnost situace, což by Makova určitě neudělal. Makova se znovu napřímil.

"Zase sčítá hlasy," zamumlal Kalten. "Stále ještě má víc než my. Všechno teď závisí na neutrálech."

Černá skříňka byla umístěna na stolku před Makovovým pultem a patriarchové ji plnili tak, že každý z nich do ní vložil jeden z žetonů štěrbinou na víku. Někteří neskryvali, jaký žeton vhazují, jiní ano.

"Vezmu si na starost sčítání," prohlásil Makova.

"Ne," řekl Ortzel rozhodně, "alespoň ne sám. Já jsem inicioval hlasování a já budu při sčítání."

"Ten Ortzel se mi zamlouvá čím dál tím víc," poznamenal Tynian k Ulathovi.

"Mně taky," pokývl Ulath. "Asi jsme ho špatně odhadli."

Makovova tvář bledla a bledla, když se s Ortzelem pustili do sčítání hlasů. Sálem se rozhostilo zaražené ticho, jak sčítání pokračovalo, až se zdálo, že všichni přestali dýchat.

"Hotovo," řekl Ortzel stroze. "Oznam výsledek, Makovo."

Makova letmo a omluvně pohlédl na Annia. "Hlasování vyznělo šedesát čtyři hlasy ano a padesát šest ne," zahuhlal takřka neslyšně.

"Opakuj to, Makovo," vybídl jej Ortzel. "Někteří bratři nemají tak dobrý sluch."

Makova po něm vrhl nenávistný pohled a opakoval výsledek hlasitěji.

"Získali jsme neutrály," zvolal Talen, "a navíc jsme sebrali Anniovi tři hlasy."

"Takže," promluvil Emban s lehkým úsměvem, "jsem rád, že se to dohodlo. Bratři moji, je toho mnoho, co je třeba uvážit, a času je velmi málo. Myslím se, když předpokládám, že je přáním tohoto církevního sněmu, abychom neprodleně vyzvali rytíře Církve - a rovněž armády západní Eosie - aby se dostavili k naší obraně s největším možným spěchem?"

"To chceš nechat arcijské království úplně bez ochrany, Embane?" zeptal se Makova naléhavě.

"Jaké nebezpečí hrozí Arciu právě teď, Makovo? Všichni eshandisté táboří před našimi branami. Chceš snad další hlasování?"

"O zásadní otázce," prohlásil Makova kategoricky, spoléhaje na šedesátiprocentní většinu při tomto druhu volby.

"Záležitost církevního práva," opáčil Emban. Jeho tučná tvář nabyla takřka svatého výrazu. Pohlédl na znalce církevního práva. "Co praví zákon o zásadních otázkách za těchto okolností?" zeptal se.

"Vyjma volby arcipreláta se v období krize víry hlasování o zásadních otázkách neprovádí, Vaše Milosti," odpověděl kněz.

"Myslel jsem si, že tomu tak je," usmál se Emban. "Nuže, Makovo, budeme hlasovat, nebo ne?"

"Vzdávám se požadavku hlasování o zásadní otázce," couvl Makova neochotně, "ale jak chceš vyslat posly z obleženého města?"

Znovu povstal Ortzel. "Jak je mým bratřím asi známo, jsem Lamorčan," prohlásil. "My Lamorčané máme značné zkušenosti s obležením. Včera v noci jsem poslal dvacet svých mužů v přestrojení na předměstí a za město. Čekají pouze na signál, který právě teď v podobě sloupu rudého kouře stoupá ze střechy této Baziliky. Odhaduji, že teď už jedou tryskem směrem k Arciu - alespoň by měli, pokud vědí, co je pro ně dobré."

"Začínám ho mít rád," ušklíbl se Kalten.

"Ortzele, to jsi se odvážil tohoto kroku bez souhlasu církevního sněmu?" vykoktal Makova šokovaně.

"Dalo se snad vůbec pochybovat o výsledku hlasování, Makovo?"

"Cítím za tím vším něco jako spiknutí," podotkla lehce Sefrenie.

"Bratři moji," pokračoval Emban, "krize, které momentálně čelíme, je očividně vojenskou krizí a valnou většinou nejsme vojáci. Jak se můžeme vyvarovat omylů, zmatků a průtahů, které nevycvičení a světa neznalí duchovní musí nutně způsobit, když se dostanou do složitých situací, s nimiž nemají žádnou zkušenost? Vedení a předsednictví patriarchy z Coombe bylo příkladné a jsem si jist, že mu za ně všichni ze srdce děkujeme, ale obávám se, že patriarcha z Coombe není o nic více zběhlý v umění válečnickém nežli já. A musím upřímně přiznat, bratři moji, že nerozeznám jeden konec meče od druhého." Usmál se ze široka. "Přirozeně, můj výcvik se mnohem více týkal jídelních příborů než zbraní. V této oblasti ovšem rád přijmu jakoukoli výzvu. Se svým případným soupeřem se rád utkám v boji na život a na smrt s pořádným kusem hovězí pečeně."

Celý církevní sněm se hlasitě rozesmál. Smích poněkud zmírnil panující napětí.

"Potřebujeme vojevůdce, bratři moji," pokračoval Emban, "generála namísto předsedy sněmu. Máme v našem středu čtyři takové muže. Ano, jsou to představení našich čtyř vojenských řádů."

Ozval se vzrušený šum, ale Emban ho zvednutím ruky utišil. "Ale," pokračoval, "můžeme si dovolit postrádat kohokoli z těchto vynikajících vojevůdců při tak životně důležitém úkolu, jako je obrana Chyrellu? Myslím, že ne. Kde tedy hledat?" Odmlčel se. "V tuto chvíli jsem nucen porušit slavnostní slib, který jsem dal jednomu z našich bratrů," přiznal. "Modlím se, aby Bůh i tento můj přítel pro mne našel ve svých srdcích odpuštění. Ve skutečnosti máme mezi sebou muže s vojenským výcvikem, drazí bratři. Ze skromnosti před námi tento fakt zatajil, ale skromnost, která nás zbavuje jeho talentu v době nejvážnější krize není ctností." Jeho široká tvář nabyla výrazu nelíčené lítosti. "Odpusť mi, Dolmante," řekl, "ale nemám na vybranou. Moje povinnost k Církvi je mi nade vše, i nad povinnost k příteli."

Dolmantův pohled zledovatěl.

Emban si povzdychl. "Počítám, že až toto zasedání skončí, můj drahý bratr z Demu mě důkladně spráská, ale jsem dobře obložený a modřiny snad nebudou tak vidět - aspoň doufám. Ve svém mládí byl patriarcha z Demu novicem pandionského řádu a -"

Sál se rozezvučel užaslým halasem.

Emban zvýšil hlas. "Vanion, představený tohoto řádu, který byl v té době rovněž novicem, mne ujistil, že náš svatý bratr z Demu byl skvělý bojovník a mohl se velmi snadno sám stát preceptorem, kdyby naše svatá matka nenašla jiné využití pro jeho mnohačetný talent." Znovu se odmlčel. "Prosme Boha, bratři moji, abychom nebyli nikdy postaveni před takovou volbu. Rozhodnout se mezi Vanionem a Dolmantem by byl velmi pravděpodobně úkol nad naše síly." Chvilí ještě pokračoval ve velebení Dolmanta. Pak se rozhlédl kolem. "Jak se rozhodneme, bratři? Poprosíme našeho bratra z Demosu, aby nás vedl v čase nejhroživějšího nebezpečí?"

Makova na něho jen zíral. Jeho ústa se několikrát za sebou otevřela, jako by se chystal už promluvit, ale pokaždé zase pevně sklapla.

Sparhawk sevřel opěradlo lavice před sebou, nahnul se dopředu a tiše oslovil postaršího mnicha, sedícího před ním. "Příteli, neoněměl snad patriarcha Makova?" zeptal se jej. "Měl jsem za to, že v tuto chvíli bude spíš lézt po zdi."

"Patriarcha Makova v pravém smyslu slova oněměl, sire rytíři," opáčil mnich. "Existuje dlouholetý zvyk - prakticky pravidlo - že v církevním sněmu nesmí patriarcha navrhnout svou vlastní kandidaturu na jakýkoli post - bez ohledu na to, jak pravděpodobná taková kandidatura je. Považovalo by se to za nestoudné."

"Rozumný zvyk, myslím," poznamenal Sparhawk.

"Mám stejný názor, sire rytíři," usmál se mnich. "Z nějakého důvodu mě Makova vždycky uspí."

Sparhawk se na něj zašklebil. "Mě taky," řekl. "Myslím, že bychom se oba měli pomodlit za větší trpělivost - někdy v těchto dnech."

Makova se zoufale rozhlížel kolem sebe, ale žádný z jeho přátel se nechystal promluvit - buď proto, že nevěděl, co lichotivého by o něm řekl, nebo proto, že věděl předem, jak by hlasování dopadlo.

"Hlasujme," řekl poněkud zatrpkle.

"Dobrý nápad, Makovo," usmál se Emban. "Dejme se do toho hned, čas letí."

Hlasování tentokrát vyznělo šedesáti pěti hlasy pro Dolmantovo předsednictví a padesát pět hlasů bylo proti. Další z původních Anniových věrných jej opustili.

"Můj bratře z Demu," oslovil Emban Dolmanta poté, co skončilo sčítání a bylo vyhlášeno, "byl bys tak laskav a přijal předsednictví tohoto sněmu?"

Dolmant vystoupil z lavice a přešel k řečnickému pultu, zatímco Makova rozčileně popadl své papíry a odstoupil.

"Bratři moji, poctili jste mne takovou důvěrou, že nedokážu dostatečně vyjádřit své díky," řekl Dolmant. "Proto mi dovolu prostě poděkovat, abychom mohli rovnou přejít k řešení současné krize. Co potřebujeme nejdříve a s nejvyšší naléhavostí, je zvětšit síly, které jsou pod vedením rytířů Církve. Jak tuto potřebu zajistit?"

Emban se ani nenamáhal si sednout. "Síla, o níž se náš ctihodný předseda zmínil, je po ruce, bratři moji," oznámil shromáždění. "Každý z nás má k dispozici oddíl vojáků Církve. Vzhledem k současné krizi navrhuji, abychom neprodleně svěřili velení nad těmito oddíly do rukou církevním řádům."

"To nás chceš zbavit jediné ochrany, kterou máme, Embane?" zaprotestoval Makova.

"Ochrana Svatého města je mnohem důležitější, Makovo," odvětil mu Emban. "Má snad být v kronikách zaznamenáno, že jsme byli takoví zbabělci, že jsme odmítli pomoc naší svaté matce v nouzi nejvyšší jen z obavy o vlastní kůži? Prosme Boha, aby se žádná taková zbabělá sketa nevyskytla v našem středu. Jaký je názor církevního sněmu? Podstoupíme tuto nevýznamnou oběť ku prospěchu Církve?"

Souhlasný šum byl tentokrát z některých míst poněkud nucený. "Navrhuje snad někdo z patriarchů hlasování o této otázce?" zeptal se Dolmant s chladnou korektností. Přejel pohledem po náhle ztichlých řadách. "Pak nechť je zaznamenáno, že návrh patriarchy z Ucery byl přijat všeobecnou aklamací. Písaři ať vyhotoví příslušné dokumenty, které každý z členů církevní rady podepíše, a předá tím velení svého osobního kontingentu vojáků Církve vojenským řádům pro obranu města." Udělal pauzu. "Mohl by někdo požádat velitele arciprelátovy osobní stráže, aby se dostavil před církevní radu?"

Jeden mnich si pospíšil ze dveří a krátce nato vstoupil podsaditý, zrzavý důstojník v lesknoucím se kyrsu, ozbrojený vykládaným štítem a staromódním krátkým mečem. Jeho výraz prozrazoval, že ví o armádě před městskými branami.

"Mám jednu otázku, plukovníku," oslovil jej Dolmant. "Mí bratři mě požádali, abych předsedal jejich rokování. Jsem v nepřítomnosti arcipreláta oprávněn mluvit v jeho zastoupení?"

Plukovník chvíli přemýšlel. "Jste oprávněn, Vaše Milosti," připustil a zdálo se, že jej to těší.

"To je neslýchané," protestoval Makova, přirozeně mírně roztrpčen, že tohoto podivného pravidla nevyužil, dokud sám předsedal sněmu.

"Neslýchaná je i současná situace, Makovo," usadil jej Dolmant. "Pouze pětkrát v celých dějinách Církve byla vyhlášena krize víry a ve čtyřech předchozích případech seděl na trůnu energický arciprelát, na tomtéž trůnu, který tak smutně prázdný stojí před námi. Když jsme nuceni čelit mimořádným okolnostem, musíme improvizovat. Uděláme to následovně, plukovníku. Každý patriarcha podepíše dokument, kterým předá velení svého vojenského oddílu rytířům Církve. Abychom ušetřili čas a vyhnuli se zbytečnému dohadování, jakmile budou dokumenty podepsány, vy a vaši muži doprovodí každého patriarchu do kasáren jeho posádky, aby svůj písemný rozkaz potvrdil osobně." Otočil se k preceptorům. "Lorde Abrieli," začal, "mohl byste vy a vaši kolegové preceptoři vyslat své rytíře, aby se mohli ujmout velení vojáků Církve, jakmile budou vyvázáni ze služby, a aby je rozmístili, jak určíte? Rozvinutí našich sil musí proběhnout rychle a plynule."

Abriel vstal. "Rádi tak učiníme, Vaše Milosti," prohlásil.

"Díky, lorde Abrieli," opáčil Dolmant. Pohlédl za sebe na církevní sněm, na řady duchovních stupňovitě rozesazených po celém sále. "Udělalí jsme, co jsme mohli, bratři moji," řekl jim. "Zdá se mi momentálně nejvhodnější, abychom dokončili přesun našich vojáků pod velení rytířů Církve, a pak bychom se měli obrátit o radu k Bohu. Snad nám Bůh ve své nekonečné moudrosti naznačí, jaké další kroky na obranu jeho milované Církve máme podniknout. Tedy, bez dalších debat, zasedání církevního sněmu se odročuje, dokud krize nepomine."

"Skvělé," nadšeně zvolal Bevier. "Jedním rázem jsme si vybojovali na Anniovi předsednictví církevního sněmu, zbavili ho všech jeho vojáků a předešli možnosti přesunu hlasů, dokud tu zase nebudeme, abychom tomu zabránili."

"Je to skoro hanba, že se dali tak snadno zlomit," podotkl Talen. "Jak se teď věci mají, potřebovali bychom už jen jeden hlas navíc, abychom mohli zvolit našeho arcipreláta."

Sparhawk byl v povznesené náladě, když se se svými společníky přidal k tlačenci u dveří do sálu. Třebaže Martel stále představoval smrtelné nebezpečí pro Svaté město, vyšachovali Annia a jeho nohsledy z vedení sněmu a jasně se ukázalo, že primas Cimmury nemá své hlasy zdaleka jisté, když čtyři z jím podplacených patriarchů přešli na druhou stranu. Právě pomalu vycházel ze sálu, když si uvědomil už známý pocit hrozícího nebezpečí. Napůl se otočil a tentokrát ho zahlédl. Stín se skrýval za arciprelátovým trůnem a jako by se tetelil v temném

šeru. Sparhawkova ruka vyletěla nahoru, aby se ujistil, že Bhelliom je tam, kde má být. Drahokam byl bezpečně uložen a Sparhawk věděl, že šňůru na váčku pevně utáhl. Zdálo se, že jeho úvahy nebyly úplně správné. Stín se mohl zjevit nezávisle na Bhelliomu. Objevil se dokonce i zde, uvnitř nejposvátnější stavby elénské víry. Sparhawk se domníval, že by se ho alespoň tady, když ne nikde jinde, mohl zbavit, ale nebylo tomu tak. Zachmuřeně vyšel se svými přáteli ze síně, která mu náhle připadala temná a ledová.

POKUS O SPARHAWKOVO zavraždění následoval takřka bezprostředně poté, co zahlédl stín. Mnich v kápi, jeden z mnoha v davu u dveří se náhle zprudka otočil a bodl dýkou do hledím nechráněné tváře velkého pandiona. Sparhawk zachránil jen jeho vycvičené reflexy. Podvědomě odrazil ránu dýkou svým obrněným předloktím a mnicha pevně sevřel. Ten vyrazil zoufalý výkřik a zabořil si dýku do břicha. Okamžitě ztuhl a Sparhawk cítil, jak jeho tělem projela zběsilá křeč. Pak mnichova tvář ztratila výraz a bezvládně se začal hroutit.

"Kaltene!" polohlasně zavolal Sparhawk na svého přítele. "Pomoz mi. Drž ho, aby se nesvalil."

Kalten se rychle postavil vedle mnichova těla a chytil ho pod paží.

"Co se stalo našemu bratru?" vyzvídal jakýsi mnich, když pronášeli tělo dveřmi.

"Omdlel," opáčil Kalten nenuceně. "Někteří lidé nesnášejí tlačení. Vezmeme ho tady s mým přítelem vedle do některé z komnat, aby se vzpamatoval."

"Mazané," uznale zašeptal Sparhawk.

"Vidiš, Sparhawk, že dokážu myslet vlastní hlavou." Kalten ukázal hlavou ke dveřím do vedlejšího předpokoje. "Vezmeme ho tamhle a podíváme se na něj."

Vtáhli tělo do komnaty a zavřeli dveře. Kalten vytáhl dýku z mnichova břicha "To není žádná pořádná zbraň," řekl opovržlivě.

"Stačila," zavrčel Sparhawk. "Jedno malé škrábnutí a ztuhl jak poleno."

"Jed?" hádal Kalten.

"Pravděpodobně - ledaže by nesnesl pohled na vlastní krev. Podíváme se." Sparhawk se sehnul a roztrhl mnichovu kutnu. Údajný "mnich" byl Rendořan.

"Není to zajímavé?" řekl Kalten. "Vypadá to, jako by si ten chlap s kuší, co se tě pokoušel zabít, začal najímat pomoc zvenčí."

"Možná, že je to ten samý chlap."

"To nepadá v úvahu, Sparhawk. Ten chlap s kuší se skrýval v davu normálních lidí. Každý, komu zbyla aspoň polovina mozku, by poznal Rendořana. Nemohl se zamíchat do davu."

"Asi máš pravdu. Dej mi tu dýku, raději ji ukážeme Sefrenii."

"Martel se s tebou asi opravdu nechce střetnout, vid'?"

"Proč si myslíš, že je za tím Martel?"

"Proč si myslíš, že za tím není? A co uděláme s tímhle." Kalten ukázal na tělo ležící na podlaze.

"Nech to být. Správci Baziliky na něj nakonec narazí a postarají se o něj."

ŘADA CÍRKEVNÍCH VOJÁKŮ nabídla rezignaci, když vojáci zjistili, že mají být podřízeni velení rytířů Církve - hlavně důstojníci. Řadový voják však nemá právo rezignovat, takže tyto rezignace nebyly přijaty. Rytíři ovšem docela chápali pocity různých plukovníků, kapitánů a poručíků, kteří trpěli výčitkami svědomí, že mají velet svým oddílům za těchto podmínek. Proto milostivě zbavili důstojníky jejich hodností a zařadili je jako normální vojíny. Pak napochodovali s rudě uniformovanými útvary na velké náměstí před Bazilikou, aby mohli rozmístit vojáky na hradbách a u bran vnitřního města.

"Měli jste nějaké problémy?" zeptal se Uloth Tyniana, když se v čele velkých oddílů vojska setkali na křižovatce.

"Jen pár rezignací, jinak nic," pokrčil rameny Tynian. "Mám v téhle várce celou novou skupinu důstojníků."

"Já taky," opáčil Uloth. "Spousta seržantů povýšila."

"Před chvílí jsem narazil na Beviera," poznamenal Tynian, když oba dva jeli k hlavní bráně vnitřního města. "Z jakéhosi důvodu tenhle problém neměl."

"Myslím, Tyniane, že důvod je nasnadě," zakřenil se Uloth. "Zpráva o tom, co udělal s kapitánem, který nás nechťel pustit do Baziliky, se rozkřikla." Uloth sejmul svou rohatou přilbu a poškrábal se na hlavě. "Myslím, že to byla hlavně ta následná modlitba, že každému ztuhla krev v žilách. Jedna věc je někomu useknout hlavu v zápalu diskuse, ale modlit se potom za jeho duši, to většinu lidí tak nějak vyvede z míry."

"Asi to tak bude," souhlasil Tynian. Ohlédl se na vojáky, kteří se sklíčeně trousili na svá místa, kde má s velkou pravděpodobností dojít k opravdovému boji. Valná většina církevních vojáků se nedala naverbovat, aby bojovali, a na hrozící bitvu pohlíželi se značným nedostatkem nadšení. "Ale pánové," káral je Tynian, "takhle by to nešlo. Musíte se snažit alespoň vypadat jako vojáci. Prosím srovnejte řady, snažte se držet krok. Musíme si zachovat aspoň trochu reputace." Na chvíli se odmlčel. "Co si takhle zazpívat," navrhl. "Lidi to vždycky povzbudí, když si vojáci při pochodu do boje zpívají. Koneckonců je to ukázka statečnosti a dokazuje to mužné pohrdání smrtí a bolestí."

Zpěv, který zazněl z vojenských útvarů, byl slabý a váhavý.

Tynian trval na tom, aby začali znovu - několikrát - dokud řev z plných hrdel neuspokojil jeho požadavek na demonstraci bojového zápalu.

"Ty jsi ale krut'as, Tyniane," podotkl Uloth.

"Vím o tom," připustil Tynian.

SEFRENIE ZAREAGOVALA NA zprávu o neúspěšném útoku zakukleného Rendořana takřka lhostejně. "Jsi si jistý, že jsi zahlédl ten stín za arciprelátovým trůnem těsně před útokem?" zeptala se Sparhawk.

Přikývl.

"Pak to vypadá, že naše hypotéza platí," řekla skoro spokojeně. Prohlédla si malou dýku se skvrnami od jedu, ležící na stole před nimi. "Sotva je to zbraň, kterou by člověk použil proti někomu v brnění," poznamenala.

"Stačilo by škrábnutí, matičko."

"Jak tě mohl škrábnout, když jsi celý obalený ocelí?"

"Pokusil se mě bodnout do tváře, Sefrenie."

"Tak máš mít hledí spuštěné."

"Nevypadalo by to trochu směšně?"

"Čemu dáváš přednost? Být směšný, nebo mrtvý? Viděl někdo z tvých přátel ten útok?"

"Kalten to viděl - nebo aspoň ví, co se stalo."

Zachmuřila se. "To je špatné. Víím, že jsi doufal, že to zůstane mezi námi - minimálně do té doby, než zjistíme, co se vlastně děje."

"Kalten ví, že se mě někdo pokusil zabít - všichni to vědí. Myslí si, že je za tím Martel a jeho tradiční triky."

"Tak to tak zatím necháme, ne?"

"DOŠLO K NĚKOLIKA dezercím, lorde," hlásil Kalten Vanionovi, když se jejich skupina sešla na schodech k Bazilice. "Nedalo se zabránit, aby se zprávy o tom, co se děje, nedostaly do vnějších kasáren."

"To se dalo čekat," řekl Vanion. "Podíval se někdo z hradeb, co dělá Martel?"

"Berit byl na hlídce, lorde," odpověděl Kalten. "Z toho mladíka bude zatraceně dobrý pandion. Měli bychom se snažit, aby zůstal naživu. Jo, hlásil, že Martel už prakticky dokončil rozmístění svých sil. Rozkaz k pochodu na město by mohl dát pravděpodobně okamžitě. Po pravdě řečeno se divím, že to ještě neudělal. Počítám, že se k němu dostal některý z těch Anniových nohsledů a řekl mu, co se odehrálo dnes ráno v Bazilice. Každá vteřina jeho váhání s útokem nám dává více času, abychom se na něj připravili."

"Lačnost, Kaltene," prohodil Sparhawk. "Martel je nenasytý a chamtivý a nedokáže pochopit, že ne každý je jako on. Myslí si, že se budeme snažit bránit celý Chyrell, a chce nám poskytnout čas na to, abychom se rozptýlili a rozdělili, takže mu nedá žádnou práci řídkou obranu překonat. Nikdy by neuvěřil, že jsme opustili vnější město a soustředili se na obranu vnitřních hradeb."

"Obávám se, že mnoho z mých bratří patriarchů smýšlí podobně," podotkl Emban. "Hlasování by skončilo mnohem těsnějším rozdílem, kdyby si ti, kdo mají

paláce ve vnějším městě, uvědomili, že hodláme jejich domy nechat na pospas Martelovi."

Komier a Uloth vystoupili po mramorovém schodišti, aby se k nim připojili. "Některé domy před hradbami budeme muset zbourat," řekl Komier. "Na severní straně města stojí Lamorčani a ti používají kuše. Nemůžeme si poblíž hradeb dovolit žádné střechy, z nichž by nás mohli ostřelovat." Představený genidijského řádu se odmlčel. "Nemám moc zkušeností s obléháním," přiznal se. "Jaké typy válečných strojů asi tak Martel proti nám použije?"

"Beranidla," vypočítával Abriel, "katapulty, dobývací věže."

"Co jsou to dobývací věže?"

"Takové vysoké konstrukce. Jedou s nimi až k hradbám a pak z nich vojáci vyskákají rovnou mezi nás. Je to způsob, jak se vyhnout ztrátám při použití žebříků."

"Jak to, že jedou?" zeptal se Komier.

"Ty věže mají kola."

Komier zamručel. "Tak necháme trosky domů, které zboříme, ležet na ulicích. Kola nepojedou snadno přes hromady kamení." Na rozsáhlé náměstí se přiřítíl Bevier a tryskem projížděl uličkou, která se rychle rozevírala v zástupu církevních vojáků, nahloučených před Bazilikou. Seskočil ze sedla a vyběhl po schodišti. "Lordi," vyrazil udýchaně, "Martelovi muži právě začali sestavovat obléhací stroje."

"Vysvětlí mi někdo, o co se jedná?" ozval se Komier.

"Obléhací stroje se převážejí rozebrané, Komiere," objasnil mu Abriel. "Když dorazíš na místo, kde chceš bojovat, musíš je smontovat dohromady."

"Jak dlouho to asi bude trvat? Vy Arciáni jste odborníci na hrady a jejich obléhání."

"Pěkných pár hodin, Komiere. Mangonely ještě déle. Ty se musí celé postavit až na místě."

"Co je to mangonel?"

"Druh obrovského praku. Je příliš velký na to, aby se dal převážet - i kdybys ho rozebral. Na jeho konstrukci se používají celé velké stromy."

"Jak velké balvany může metat?"

"Něco kolem půl tuny."

"Takových ran tyhle zdi moc nevydrží."

"O to mu právě jde, počítám. Ale nejdřív použije běžné katapulty. Postavení mangonel mu nejspíš zabere nejméně týden."

"Do té doby, předpokládám, nás zaměstnají katapulty, beranidla a věže," poznamenal kysele Komier. "Nesnáším obléhání." Pak pokrčil rameny. "Raději se do toho pustíme." S opovržením se podíval na dav církevních vojáků. "Pošlete tyhlety zapálené dobrovolníky do práce. Ať boří domy a zneprůjezdňují ulice."

V JEDNU CHVÍLI, nedlouho po setmění, někteří z Martelových zvědů zjistili, že vnější hradby Chyrellu nikdo nebrání. Pár z nich, těch hloupějších, se s tou novinkou vrátilo zpět. Většina z nich se však změnila v první sled rabování a plenění. Asi hodinu před půlnocí vzbudil Berit Sparhawk a Kaltena, aby jim hlásil, že ve vnějším městě už jsou vojenské oddíly. Hned se zase otočil a chtěl odběhnout.

"Kam se ženeš?" odměřeně se jej zeptal Sparhawk.

"Zpátky za hradby, sire Sparhawku."

"Ne, už se tam nevrátíš. Zůstaneš ve vnitřním městě. Nechci, aby tě tam zabili."

"Někdo tam být musí, abychom věděli, co se děje, sire Sparhawku," namítl Berit.

"Na střeše Baziliky je věžička," sdělil mu Sparhawk. "Vem si s sebou Kurika, vylezte tam a držte hlídku."

"Provedu, sire Sparhawku." Berit odvětil poněkud zatrpkle.

"Berite," ozval se Kalten navlékaje si drátěnou košili.

"Ano, sire Kaltene?"

"Nemusí se ti to líbit, víš? Ale udělat to musíš."

Sparhawk se svými druhy prošel starobylými úzkými uličkami vnitřního města a vyšplhal na hradby. Ulice vnějšího města byly plné míhajících se pochodní, jak Martelovi žoldáci pobíhali dům od domu a kradli, co se dalo. Každou chvíli se ozýval ženský křik, který jasně dokazoval, že loupení nebylo jediné, na co útočníci mysleli. Davy naříkajících a zpanikařených obyvatel města stály před uzavřenými branami vnitřního města a žadonily o vpuštění, ale brány pro ně zůstávaly neoblomně uzavřené.

Jistý dosti vetchý patriarcha s hlubokými kruhy pod očima vyběhl po schodech na vrchol hradeb. "Co to provádíte?" téměř křičel na Dolmanta. "Proč tihle vojáci nebrání vnější město?"

"Je to vojenské rozhodnutí, Choldo," klidně odvětil Dolmant. "Nemáme dost mužů na obranu celého Chyrellu. Museli jsme se stáhnout za hradby vnitřního města."

"Ty jsi se snad zbláznil! Mám tam dům!"

"Je mi líto, Choldo," řekl Dolmant, "ale nemohu s tím nic dělat."

"Ale já jsem hlasoval pro tebe!"

"Vážím si toho."

"Můj dům! Můj majetek! Moje pokladnice!" lomil rukama patriarcha Cholda z Mirishumu. "Můj krásný dům! Můj nábytek a zlato!"

"Běž se schovat do Baziliky, Choldo," řekl mu Dolmant chladně. "Modli se, ať tvá oběť dojde uznání v božích očích."

Patriarcha z Mirishumu se otočil a klopýtavě, s hořkým pláčem sestupoval po schodech.

"Myslím, Dolmante, že jsi právě ztratil jeden hlas," poznamenal Emban.

"Hlasování je za námi, Embane, a krom toho si myslím, že to přežiju bez tohoto hlasu."

"Nebyl bych si tím tak jist, Dolmante," odporoval Emban. "Ještě jedny volby nás čekají, a to hodně důležité. Možná budeme potřebovat právě Choldův hlas, než bude po všem."

"Už to začalo," zvolal Tynian chmurně.

"Co začalo?" zeptal se Kalten.

"Pálení," opáčil Tynian a ukázal na město, kde střechou nějakého domu právě prorazil sloup zlatavě oranžového plamene, věnčený oblakem černého kouře.

"Vojáci vždycky zacházejí s pochodněmi dost neopatrně, když vylupují domy."

"Nemůžeme s tím něco udělat?" otázal se Bevier naléhavě.

"Obávám se, že vůbec nic," řekl Tynian, "jedině se modlit, aby zapršelo."

"Na to není vhodná roční doba," podotkl Ulath.

"Já vím," povzdychl si Tynian.

KAPITOLA

DVANÁCTÁ

RABOVÁNÍ VNĚJŠÍHO MĚSTA POKRAČOVALO dlouho do noci. Požáry se rychle rozšířily, protože nebyl nikdo, kdo by je hasil, a město se záhy zahalilo do hustého příkrovu kouře. Z vrcholu hradeb mohli Sparhawk a jeho přátelé vidět žoldáky s divoce planoucími zraky pobíhat ulicemi, každý byl obtěžkán velkým pytlem přes ramena. Davy občanů, shromážděné před branami vnitřního města a prosící o vpuštění se začaly rozcházet při objevení se prvních Martelových vojáků.

Došlo k vraždám, pochopitelně - k některým zcela veřejně a rovněž k dalším zvěrstvům. Jeden zarostlý Cammořan vytáhl za vlasy jakousi mladou ženu z domu a zmizel s ní v uličce. Její křik a sténání sdělily přihlížejícím jasnou řečí, co se jí stalo.

Mladý církevní voják v červené tunice, stojící na hradbách vedle Sparhawk, se hlasitě rozeštkal. Pak, když se onen Cammořan s poněkud provinilým výrazem vynořil z uličky, voják plynulým pohybem zvedl luk, zamířil a vypustil šíp. Cammořan se zlomil v pase a chňapnul po šípu, až po opeření zabořeném v jeho břicho.

"Pěkná rána," pochválil stručně Sparhawk mladíka.

"Mohla to docela dobře být má sestra, sire rytíři," řekl voják a utíral si slzy.

Nikdo z nich nebyl připraven na to, co se stalo vzápětí. Žena, rozedraná a naříkající, se vypořádala z uličky a uviděla svého mučitele svíjet se na troskách poseté ulici. Přiskočila němu a několikrát jej vší silou kopla do obličeje. Když pak viděla, že není schopen se bránit, vyrvala mu dýku z opasku. Snad by bylo lepší nepopisovat, co mu udělala. Jeho řev však zněl ulicí ještě hodnou chvíli. Když konečně zmlkl, odhodila zkrvavenou dýku, otevřela vak, který vlácel, a podívala se dovnitř. Pak si rukávem otřela oči, pytel znovu zavázala a táhla ho zpátky ke svému domu.

Voják, který Cammořana zasáhl, začal prudce zvracet.

"Za těchto okolností, milý příteli, se nikdo nechová zrovna civilizovaně," řekl mu Sparhawk a konejšivě jej vzal za ramena, "a ta žena měla jisté právo udělat, co udělala."

"To muselo příšerně bolet," vyrazil ze sebe třesoucím se hlasem voják.

"Myslím, že právě to měla na mysli, příteli. Běž se napít a umyj si obličej. Zkus na to nemyslet."

"Děkuji vám, sire rytíři," řekl mladík a namáhavě polkl.

"Možná že ne všichni církevní vojáci jsou tak špatní," mumlal si Sparhawk pro sebe a poopravil si dlouho zastávaný názor. Jakmile zapadlo slunce, shromáždilo se v rudě čalouněné pracovně sira Nashana v pandionské kapitule "vrchní velení", jak je nazvali sir Tynian a sir Ulath - ne úplně žertem: preceptoři, tři patriarchové a Sparhawk se svými přáteli. Kurik, Berit a Talen však přítomni nebyli.

Sir Nashan ostýchavě postával u dveří. Nashan byl schopný úředník, ale v přítomnosti tolika osobností se cítil trochu nespůsobilý. "Pokud již nic nepotřebujete, lordi," prohlásil, "odejdu, abych vás nerušil při poradě."

"Zůstaň, Nashane," řekl mu Vanion. Preceptor se usmál. "Rozhodně tě nevyháníme a tvoje znalost města by nám mohla být velmi užitečná."

"Děkuji vám, lorde Vanione," řekl zavalitý rytíř a vklouzl do křesla.

"Myslím, Vanione, že jsme našemu příteli Martelovi vypálili rybník," prohodil preceptor Abriel.

"Podíval ses poslední dobou z hradeb, Abrieli?" zeptal se Vanion suše.

"Abych řekl pravdu, podíval," řekl Abriel, "a právě o tom mluvím. Jak už nám sir Sparhawk říkal včera, tenhle Martel by nikdy nevěřil, že opustíme vnější město bez boje, takže tuto možnost do svých plánů nezahrnul. Vůbec se nesnažil držet své vyzvědače mimo město a tihle vyzvědači byli jen předvojem hlavní masy rabovačů. Jakmile jeho hlídky zjistily, že město není chráněné, pospíšily si plnit domy a většina armády je následovala."

Martel teď úplně ztratil kontrolu nad svou armádou a nezíská ji zpátky, dokud nebude vnější město úplně vybrakované. A nejen to, až si jeho vojáci naberou, co unesou, začnou dezertovat."

"S loupením nemohu souhlasit," prohlásil patriarcha Ortzel rozhodně, "ale za těchto okolností..." Přes jeho úzké rty přelétl lehký, takřka stydlivý úsměv.

"Bohatství je třeba čas od času přerozdělit, Ortzele," autoritativně pronesl Emban. "Lidé s příliš velkým majetkem mají příliš mnoho času na vymýšlení zvlášť vybraných hříchů, které by mohli spáchat. Snad je to způsob, jímž Bůh nahrazuje špinavé bohatství stavem zdravé chudoby."

"Rád bych věděl, jestli bys měl stejný názor, kdyby vyplenili tvůj vlastní dům."

"Pravda, to by možná můj náhled ovlivnilo," uznal Emban. "Cesty boží jsou nevyzpytatelné," řekl Bevier vroucně. "Neměli jsme jinou možnost než opustit vnější město a možná to bude to jediné, co nás zachrání."

"Nemyslím, pánové, že můžeme spoléhat na to, že by dezerce natolik ztenčila Martelovu armádu, abychom se mohli cítit na koni," řekl Vanion. "Ale ručím za to, že řádění jeho oddílů nám poskytne čas navíc." Podíval se po ostatních preceptorech. "Snad týden?" řekl tázavě.

"Nanejvýš," opáčil Komier. "Tam venku je spousta mužů a jsou velmi pilní. Nebude jim trvat moc dlouho, než vybilí celé město."

"A pak začne zabíjení," řekl Kalten. "Jak jste se sám zmínil, lorde Komiere, venku je spousta mužů a jsem pevně přesvědčen, že ne všichni se dostali do města. Ti, co zůstali venku, nejsou o nic méně lační kořisti než ti, co jsou uvnitř. Myslím, že hezkou chvíli bude pořádný zmatek, a Martelovi nějakou dobu potrvá, než ho zvládne."

"Asi má pravdu," zamručel Komier. "Každopádně získáme čas. Do vnitřního města vedou čtyři brány a většinou nejsou v lepším stavu než brány vnějšího města. Je snazší bránit jednu bránu než čtyři, tak proč to tak nezařídít?"

"Hodláš snad nějakým kouzlem zařídít, aby brány zmizely, Komiere?" otázal se Emban. "Vím dobře, že rytíři Církve jsou cvičeni, aby dokázali mnoho neobvyklých věcí, ale tady jde přece jenom o Svaté město. Dopustil by Bůh něco takového na vlastním prahu?"

"Ani mě nenapadlo uvažovat o magii," přiznal Komier. "Opravdu nemíním nic takového použít. Ale je dost obtížné prorazit bránu, když se za ní navrší trosky z dvou či tří domů, není-liž pravda?"

"Takřka nemožné," souhlasil Abriel.

Emban se zešíroka usmál. "Není to Makovův dům, co stojí nejbliž východní brány vnitřního města?" zeptal se.

"Teď, když jste se o tom zmínil, Vaše Milosti, vzpomínám si, že asi ano," odvětil sir Nashan.

"Je to solidní a pevný dům?" zeptal se Komier.

"Určitě by měl být," řekl Emban, "podle toho, kolik za něj zaplatil."

"Co za něj zaplatili elénští daňoví poplatníci, Vaše Milosti," upřesnil Sparhawk.

"Ano, jistě. Skoro jsem na to zapomněl. Byli by elénští daňoví poplatníci ochotni přispět tímto velmi drahým domem k obraně Chyrellu?"

"Byli by potěšeni, Vaše Milosti."

"Až budeme vybírat domy vhodné ke stržení, rozhodně nezapomeneme na dům patriarchy z Coombe," slíbil Komier.

"Jediným problémem momentálně zůstává, kde vězí král Wargun," řekl Dolmant. "Martelova hrubá taktická chyba nám poskytne trochu času, ale nezadrží ho ve vnějším městě navždy. Nemohli tvoji poslové zabloudit, Ortzeli?"

"Jsou to spolehliví muži," odvětil Ortzel, "a nemělo by být těžké najít tak velkou armádu, jako je Wargunova. Kromě toho poslové, které jsi s Embanem poslal předtím, by ho už dávno měli najít, ne?"

"Nemluvě o těch, které vyslal hrabě Lenda z Cimmury," dodal Sparhawk.

"Nepřítomnost krále Thalesie je záhadou," řekl Emban, "a je pro nás čím dál nepříjemnější."

Otevřely se dveře a vstoupil Berit. "Promiňte, lordi," omlouval se, "ale chtěli jste být informováni o všem neobvyklém, co se děje venku ve městě."

"Co jsi viděl, Berite?" zeptal se jej Vanion.

"Byl jsem nahoře v tom malém domečku na vrcholu Baziliky, můj pane -"

"Ve věžičce," opravil jej Vanion.

"To slovo si snad nikdy nezapamatuji," povzdechl si Berit. "Prostě, odtamtud se dá přehlédnout celé město. Prostý lid prchá z Chyrellu. Proudí ven všemi branami ve vnějších hradbách."

"Martel nechce, aby se mu pletli pod nohama," řekl Kalten.

"A hlavně chce dostat z města ženy," dodal Sparhawk zachmuřeně.

"Tomu nerozumím, Sparhawku," řekl Bevier.

"Potom ti to vysvětlím," odbyl jej Sparhawk a střelil pohledem po Sefrenii.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupil pandionský rytíř. Svíral pevně za ruku Talena. Chlapec z cimmurských ulic měl znechucený výraz a v druhé ruce slušně velký ranec. "Přál jste si vidět tohotohle chlapíka, sire Sparhawku?" zeptal se pandion.

"Ano," odpověděl Sparhawk. "Děkuji vám, sire rytíři." Podíval se přísně na Talena "Kde jsi byl?" zeptal se úsečně.

Talen mírně zrozpačitěl. "Ale - tuhle a támhle, lorde," odpověděl.

"Vždyť víš dobře, že ti to neprojde, Talene," řekl Sparhawk unaveně. "Stejně z tebe nakonec odpověď dostanu, tak proč to zkoušíš zatloukat?"

"Asi kvůli cviku," pokrčil rameny Talen. "Kroutil bys mi ruku, dokud bych to nevykloupl, že, Sparhawku?"

"Doufejme, že k tomu nedojde."

"Tak dobrá," vzdychl Talen. "V ulicích vnitřního města je spousta zlodějů a za hradbami, ve vnějším městě, se děje hodně zajímavého. Našel jsem cestu, kudy se dá vyklouznout ven. A tuhle informaci jsem prodával."

"Jak šly obchody?" zeptal se jej patriarcha Emban a oči mu zasvítily.

"No, ne zas tak špatně," řekl Talen věcně. "Většina lupičů tady ve vnitřním městě toho nemá moc, s čím by mohla obchodovat. Když jen sedíte na věcech, které jste ukradl, moc zisku to nenese, takže obchod s nimi jde snadno. Prostě si od nich беру procento z toho, co dokáží uloupit vojákům za hradbami."

"Otevři ten ranec, Talene," nařídil mu Sparhawk.

"To snad nemyslíš vážně, Sparhawku," zvolal Talen. "Jsou zde přece svatí mužové a myslíš, že se hodí ukazovat jim - no, vždyť víš sám."

"Otevři ten ranec, Talene!"

Chlapec si povzdychl, položil vak na stůl sira Nashana a otevřel ho. Uvnitř bylo značné množství převážně dekorativních předmětů - kovových pohárů, sošek, masivních náhrdelníků částí vybraných jídelních servisů a jeden jemnou rytinou zdobený podnos. Všechno zjevně ze zlata.

"Tohle všechno jsi získat prodejem informací?" zeptal se jej Tynian nedůvěřivě.

"Informace je to nejcennější na světě, sire Tyniane," opáčil Talen zvysoka. "Nedělám nic nemorálního nebo ilegálního. Moje svědomí je naprosto čisté. A nejen to, přispívám svým způsobem k obraně města."

"Není mi úplně jasné, jak," poznamenal sir Nashan.

"Vojáci tam venku se dobrovolně nevzdávají toho, co naloupili, sire rytíři," samolibě se šklebil Talen. "Lupiči znají jejich postoj, a proto se ani nenamáhají je o něco žádat. Martel ztratil docela slušnou část svého vojska od té doby, co slunce zapadlo."

"Nanejvýš trestuhodné, mladý muži," řekl Ortzel káravě.

"Vaše Milosti, mé ruce jsou čisté," odvětil Talen nevinně. "Osobně jsem nebodl do zad ani jednoho vojáka. Co provádějí zločinci z ulice, za to nenesu zodpovědnost, že ano?" Chlapcův výraz byl ztělesněná nevinnost.

"Vzdej to, Ortzeli," kuckal se Emban smíchy. "Nikdo z nás není tak světem protřelý, aby mohl diskutovat s tímhle mladíkem." Odmlčel se. "Dolmante," pokračoval za chvíli, "placení desátků je dobře zavedená praxe, není-liž pravda?"

"Ovšem," souhlasil patriarcha z Demu.

"Byl jsem si tím jist. Za těchto neobvyklých okolností bych řekl, že by tento mladý muž měl čtvrtinu svého zisku odevzdat Církvi, co myslíš?"

"Myslím, že by to bylo správné," uznal Dolmant.

"Čtvrtinu?" vykřikl Talen. "To je silniční lupičství!"

"Ve skutečnosti nejsme na silnici, můj synu," usmál se Emban. "Chceš to vyrovnat po každém výletu, nebo počkáme, až si na hromadiš celý zisk, a postaráme se o platbu najednou?"

"Až se dohodneš s patriarchou Embanem, Talene," řekl Vanion, "hrozně rád bych si s tebou popovídal o té tajné cestě z města, kterou jsi objevil."

"Není to žádné velké tajemství, lorde Vanione," pronesl Talen omluvně. "V podstatě se jedná o jména podnikavých církevních vojáků, jejichž četa drží hlídku na jedné strážní věži v hradbách. Mají hezky dlouhé uzlovité lano, po kterém se dá lehce sešplhat i vyšplhat. Ochotně lano pronajímají a já zase ochotně za poplatek sděluji jejich jména a věž, kterou střeží. Všichni z toho mají prospěch."

"Včetně Církve," připomněl mu Emban.

"Tak trochu jsem choval naději, že na to zapomenete, Vaše Milosti."

"Naděje je základní ctnost, synu můj," prohlásil Emban zbožně, "i když je zaměřena nesprávným směrem."

Vešel Kurik, nesoucí kuši z Lamorku. "Myslím, že máme štěstí, pánové," řekl. "Náhodou jsem se šel podívat do zbrojnice arciprelátovy osobní stráže v Bazilice. Mají tam plné police těchto kuší a sudy šípek."

"Nanejvýš příhodná zbraň," pochvaloval si Ortzel. Koneckonců Ortzel byl Lamorčan.

"Ale jsou pomalejší než luk, Vaše Milosti," poznamenal Kurik. "Zato mají daleko větší dostřel. Počítám, že mohou účinně narušit útoky proti vnitřnímu městu v samém jejich zárodku, než se budou moci příliš rozvinout."

"Umíš s tou zbraní zacházet, Kuriku?" zeptal se jej Vanion.

"Umím, lorde Vanione."

"Pak hned začni s výcvikem některých církevních vojáků."

"Jistě, můj pane."

"Přátelé, zdá se, že se karta trochu obrací v náš prospěch," řekl Vanion. "Máme vhodnou pozici pro obranu, odpovídající zbraně a získali jsme čas navíc."

"Přesto bych byl spokojenější, kdyby tu už byl Wargun," ozval se Komier.

"To já taky," souhlasil Vanion, "ale obávám se, že si budeme muset poradit s tím, co máme, dokud nedorazí."

"Je tu ještě něco dalšího, s čím si budeme muset poradit, pánové," řekl Emban zachmuřeně. "Půjde-li vše dobře, církevní sněm zasedne hned, jakmile odrazíme Martela. Opuštění vnějšího města nám odcizí dost početný počet patriarchů. Když necháte něčí dům vyloupit a zapálit, těžko vás za to bude milovat, natož aby pro vás hlasoval. Musíme najít nějaký způsob, jak dokázat spojení mezi Martelem a Anniem. Když to nedokážeme, všechno, co jsme dosud vykonali, bude jen taková rozcvicka. Dokážu mluvit stejně rychle jako kdokoli jiný, ale nedokážu zázraky. Potřebuji něco, na čem se dá stavět."

Bylo kolem půlnoci, když Sparhawk vyšplhal po schodech na hradby starého města, nedaleko od jižní brány, nejpevnější ze všech čtyř bran a jediné, která nebyla zablokována. Chyrellos hořel na východní straně. Rabovač, který se vloupal do domu a našel ho vybrakovaný, se většinou ze samého zklamání rozběhl a ventiloval pak své pocity založením požáru. Takové jednání se dá naprosto jasně předpokládat a v jistém smyslu je úplně přirozené. Rabovači s čím dál divočejšími výrazy ve tvářích, jak se počet nevydrancovaných domů snižoval, přebíhali od domu k domu a mávali pochodněmi a zbraněmi. Vždy praktický Kurik rozestavil církevní vojáky, které cvičil v zacházení s kuší, po hradbách. Pobíhající vylupovači pak představovali velmi vhodné pohyblivé cvičné cíle. Mnoho dobrých zásahů nebylo, ale zdálo se, že se vojáci zlepšují.

Pak se náhle z úzké uličky na hranici zóny zbořených domů a těsně z dostřelu kuší vynořil početný oddíl mužů jedoucích v brnění na koních. Muž v čele sedlal nádherného černého koně a měl na sobě vykládané deiranské brnění. Sundal si přílbu. Byl to Martel a těsně za ním jel polozvířecí Adus a lasičkovitý Krager.

Kurik se připojil k Sparhawkovi a jeho blondatému příteli. "Kdybys chtěl, dám povel svým vojákům, aby po něm stříleli," navrhl panoš Sparhawkovi. "Někdo by mohl mít šťastnou trefu."

Sparhawk si zamnul bradu. "Ne, myslím, že ne, Kuriku," řekl.

"Necháváš si utéct skvělou příležitost, Sparhawku," prohlásil Kalten. "Kdyby Martel chytil zbloudilou střelu do oka, celá jeho armáda by se rozpadla."

"Teď ještě ne," řekl Sparhawk. "Nejdřív ho zkusím trochu vydráždit. Martel se občas uřekne, když je nervózní. Podíváme se, jestli z něj něco nevyrazím."

"Je to dost daleko, moc tě neuslyší, ani když budeš křičet," podotkl Kalten.

"Nemusím křičet," usmál se Sparhawk.

"Přál bych si, abys to nedělal," vyčítavě řekl Kalten. "Vždycky si pak připadám hrozně zaostale."

"Měl jsi dávat pozor při hodinách, když jsi byl novic." Sparhawk se soustředil na bělovlasého muže a gesty upředl složité styrické kouzlo. "Nějak se ti to vymklo z rukou, co, Marteli?" zeptal se konverzačním tónem.

"To jsi ty, Sparhawku?" Martelův hlas byl stejně tlumený, neboť také on použil kouzlo, které se oba naučili za noviciátu. "Jak je milé zase slyšet tvůj hlas, starý brachu. Ale nechápu tak docela, o čem mluvíš. Z mého pohledu jde všechno docela dobře."

"Proč si nezjistíš, kolik z tvých vojáků je žhavých zaútočit na tyhle hradby zrovna teď? Nemusíš spěchat, kamaráde, nikam se nechystám."

"To bylo opravdu chytré, Sparhawku, opustit vnější město. Nečekal jsem to."

"Docela se nám to líbí. Určitě tě musí hrozně mrzet, když si uvědomíš, kolik kořisti ti uklouzlo."

"Kdo říká, že uklouzlo. Trochu jsem si promluvil se svými chlapci. Většinu armády mám pořád pod kontrolou - tady v lukách za řekou. Přesvědčil jsem je, že je mnohem snazší nechat všechno to rabování na podnikavých týpcích. Až se vrátí zpátky, kořist jim sebereme a dá se na společnou hromadu. Každý pak dostane rovný díl."

"I ty?"

"Proboha ne! Sparhawku," smál se Martel. "Jsem přece generál. Svůj podíl si беру první."

"Myslíš lví podíl?"

"Koneckonců jsem lev. Všichni budeme velmi, velmi bohatí, jakmile se vlámeme do pokladnice pod Bazilikou."

"Nezdá se ti, že je to trochu moc i na tebe, Marteli?"

"Kšeft je kšeft, Sparhawku. Ty a Vanion jste mě zbavili cti, takže jediná útěcha, co mi zbývá, jsou peníze - a zadostiučinění, pochopitelně. Počítám, že vystavím tvou hlavu naraženou na kůl, až bude po všem, příteličku."

"Je přímo tady, Marteli. Stačí, když sem přijdeš a vezmeš si ji. Tvým vojákům zabere dost času, než vyrabují celé město, a opravdu nemáš času nazbyt."

"Zase tolik času jim to nezabere, Sparhawku. Jak víš, umí sebou mrsknout. Chlap, který si myslí, že maká pro sebe, je vždycky pilnost sama."

"Byla to ale jen první vlna rabovačů. Těch, co jdou po zlatě. Další vlna bude hledat stříbro. Třetí vlna začne bourat domy, aby se dostala ke skrýším. Odhaduji, že to bude trvat nejméně měsíc, než ukradnou všechno, co v Chyrellu je - až do posledního mosazného svícnu. Ve skutečnosti nemáš celý měsíc, bráško - určitě ne, když máš za zády Warguna s polovinou celé Eosie ve zbrani."

"Ach ano, Wargun, opilý král Thalesie. Skoro bych na něj zapomněl. Co myslíš, že se s ním stalo? Není mu moc podobné, že by se tak opozdil."

Sparhawk zrušil kouzlo. "Kuriku, ať za ním ti tví vojáci pošlou pár šipek," řekl ponuře.

"Co se stalo, Sparhawku?" zeptal se Kalten.

"Martelovi se nějak povedlo zadržet Warguna. Uděláme líp, když se půjdeme poradit s preceptory. Obávám se, že jsme v tom zůstali sami."

KAPITOLA

TŘINÁCTÁ

NEŘEKL TO JEDNOZNAČNĚ, VANIONE," hlásil Sparhawk. "Víš, jaký je. V jeho hlase zazněl takový skrytý výsměch, o němž dobře ví, jak dokáže druhého popudit. Oba známe Martela dost dobře, aby nám došlo, co měl na mysli."

"Co přesně tedy řekl, Sparhawk?" zeptal se Dolmant.

"Mluvili jsme o Wargunovi, Vaše Milosti, a Martel prohlásil: Co myslíš, že se s ním stalo? Není mu moc podobné, že by se tak opozdil." Sparhawk se pokusil co nejlépe napodobit Martelovu intonaci.

"Zaznělo v tom něco vědoucího, to ano," uznal Dolmant. "Neznám sice Martela tak dobře jako vy dva, ale zní to jako tón muže, který je hrozně spokojený sám se sebou."

"Sparhawk má pravdu," ozvala se Sefrenie. "Martelovi se povedlo nějakým způsobem udržet Warguna mimo. Otázka zní, jakým způsobem."

"Jak není důležité, matičko," řekl Vanion. Všichni čtyři seděli pěkně pohromadě v malém pokoji, sousedícím s pracovnou sira Nashana. "Teď je důležité, aby se o tom nedozvěděli vojáci. Rytíři Církve jsou zvyklí na zoufalé situace, ale vojáci nikoli. Jediné, k čemu se v tuto chvíli upínají, je pohled na Wargunovu armádu, jak táhne po pláních na západ od řeky Arruku. Vnitřní město ještě není doopravdy obleženo a rabovači si lidí moc nevšímají. Kdyby se dověděli o Wargunovi, začali by dezertovat po tuctech. Informujte nenápadně rytíře Církve, já to sdělím ostatním preceptorům."

"A já to řeknu Embanovi a Ortzelovi," slíbil Dolmant.

Týden se pomalu vlekl, třebaže bylo třeba zařídit velkou spoustu věcí. Bouraly se domy a trosky se použily na zablokování tří bran, které podle Komiera byly nejméně obranyschopné. Kurik pokračoval ve výcviku vybrané skupiny církevních vojáků ve střelbě z kuše. Berit shromáždil skupinu mladých mnichů, kteří se střídali v pozorování z věžičky Baziliky. Emban šmejdil po Bazilice a snažil se zajistit si a udržet hlasy do voleb, ale bylo to čím dál obtížnější. Nikdo z obránců si netroufl bránit patriarchům Církve v přístupu na hradby, když se chtěli podívat na město, a tento pohled nebyl příliš povzbudivý. Slušná řádka patriarchů, z nichž mnozí byli původně v čele boje proti zvolení primase z Cimmury, hořce naříkala, jak se oheň blížil k těm čtvrtím vnějšího města, kde měli své domy, a ne právě málo z nich řeklo Embanovi do očí, aby nepočítal v budoucnu s jejich podporou. Emban dostával postupně uštváný výraz a začal si stěžovat na bolesti žaludku, když viděl, jak mu jeho podpora taje před očima.

Annias nedělal nic. Prostě čekal. A Chyrellos dál hořel.

Brzy zvečera jednoho dne stál Sparhawk na vrcholu hradeb a díval se na hořící město. Náladu měl chmurnou. Zaslechl za sebou tiché zařinčení a rychle se otočil.

Byl to sir Bevier. "Nic moc potěšitelného, že?" prohodil mladý Arciánec při pohledu na Chyrell.

"To tedy opravdu ne," přitakal Sparhawk. Podíval se zpříma na svého mladého přítele. "Beviere, jak dlouho myslíš, že tyto zdi vydrží útok mangonelem?"

"Obávám se, že dlouho ne. Hradby byly postaveny za starých časů a nepočítalo se přitom s moderními obléhacími stroji. Možná že se Martel nebude namáhat s jejich konstrukcí. Trvá to dlouho, než se postaví, a stavitelé musí znát své řemeslo. Špatně postavený prak zabije víc vlastních lidí než nepřátel. Celá konstrukce musí snášet velké napětí, když se prak natahuje."

"Aspoň snad máme naději. Myslím, že hradby obstojí proti běžným katapultům, ale kdyby na nás začal vrhat pultunové balvany..." Sparhawk pokrčil rameny.

"Sparhawku!" Byl to Talen. Chlapec rychle vyběhl po schodech. "Chce s tebou mluvit Sefrenie. Je v kapitule a říká, že je to naléhavé."

"Jen jdi, Sparhawku," řekl Bevier. "Zůstanu tady a budu hlídat." Sparhawk přikývl a sestoupil po schodech do úzké uličky pod nimi.

Se Sefrenií se setkal v dolním sále. Její tvář byla ještě bledší než obvykle.

"Co se děje?" zeptal se jí Sparhawk.

"Perraine, můj drahý," odvětila polohlasem. "Umírá."

"Umírá? Vždyť útok ještě nezačal. Co se mu stalo?"

"Spáchal sebevraždu, Sparhawku."

"Perraine?"

"Spolknul nějaký jed a odmítá mi říct jaký."

"Není nějaký způsob -"

Zavrtěla hlavou. "Chce s tebou mluvit, Sparhawku. Raději si pospěš, nemyslím, že zbývá mnoho času."

Sir Perraine ležel na úzké pryčně v pokoji připomínajícím celu. Jeho tvář byla smrtelně bledá a silně se potil. "To ti to trvalo, Sparhawku," řekl skomírajícím hlasem.

"Proč tohle všechno, Perraine?"

"Je to tak správné, ale neztrácejme s tím čas. Musíš se dozvědět pár věcí, dokud ještě žiji."

"Můžeme si o tom promluvit, až ti dá Sefrenie protijed."

"Žádný protijed nebude. Jen buď zticha a poslouvej." Perraine si zhluboka vzdychl. "Sparhawku, zradil jsem tě."

"Toho nejsi schopen, Perraine."

"Každý je toho schopen, příteli. Stačí dostatečný důvod a já ho měl, věř mi. Vyslechni mne, už mi moc času nezbývá." Na okamžik zavřel oči. "Jistě ti neuniklo, že se tě někdo pokoušel zabít, že ano?"

"Jistě, ale co to -"

"To jsem byl já, Sparhawk - nebo lidé, které jsem najal."

"Ty?"

"Díky Bohu jsem neuspěl."

"Ale proč, Perraine? Ublížil jsem ti nějak?"

"Neblázní, Sparhawk. Jednal jsem z Martelova příkazu."

"Proč bys měl poslouchat Martela?"

"Protože mě měl v hrsti. Ohrožoval někoho, kdo mi byl cennější než můj vlastní život."

Sparhawk ztuhl. Pak se chystal něco říct, ale Perraine zvedl ruku. "Nemluv, Sparhawk," vyhrkl. "Poslouchej. Není čas. Martel za mnou přišel v Dabouru hned nato, co zemřel Arasham. Sáhl jsem pochopitelně po meči, ale on se jen smál. Řekl, abych klidně tasil, pokud mi nezáleží na Ydře."

"Ydře?"

"Pochází ze severní Pelosie. Její otec je baron a jeho panství sousedí s pozemky mého otce. Milovali jsme se s Ydrou už od dětství. Dal bych za ni život bez nejmenšího rozmyšlení. Martel se to nějak dozvěděl a usoudil, že když bych za ni dal život, mohl bych kvůli ní také život vzít. Řekl mi, že by dal její duši Azashovi. Nevěřil jsem mu. Nemyslím si, že by toho byl schopen."

Sparhawk si vzpomněl na Bellinu, sestru hraběte Ghaska. "Je to možné, Perraine," řekl ponuře.

"Také jsem to zjistil. Jel jsem s Martelem do Pelosie, kde mi ukázal Ydru, právě když prováděla jakýsi obscénní rituál před Azashovou modlou." Perrainovy oči se zalily slzami. "Bylo to hrozné, Sparhawk, hrozné." Vzlykl. "Martel mi řekl, že když neudělám přesně to, co chce, její úpadek se bude zvětšovat, až ztratí duši úplně. Nebyl jsem si jist, jestli opravdu dokáže to, co tvrdil, ale nechtěl jsem to riskovat."

"Dokázal by to docela dobře," ujistil jej Sparhawk. "Sám jsem to viděl."

"Chtěl jsem ji zabít," pokračoval Perraine slábnoucím hlasem, "ale prostě jsem to nedokázal. Martel pozoroval, jak bojuji sám se sebou, a jen se smál. Doufám, že jestli budeš mít někdy příležitost, že ho zabiješ."

"Máš mé slovo, Perraine."

Perraine znovu vzdychl a jeho tvář ještě více zbledla. "Je to skvělý jed," poznamenal. "Tak či onak, Martel mě měl v hrsti. Nařídil mi, abych jel do Arcia a připojil se k Vanionovi a ostatním pandionům. Při nejbližší příležitosti jsem se měl vrátit do cimmurské kapituly. Nějak se dověděl, že se chystáš do Thalesie a že se budeš pravděpodobně vracet přes Emsat. Dal mi peníze a přikázal mi, abych začal

najímat zabijáky. Musel jsem udělat všechno, co mi nakázal... Většinou to byli mnou najatí vrazi, kteří ti usilovali o život, ale jednou, když jsme se sem vraceli přes Demos, jsem na tebe vystřelil z kuše sám. Mohl bych předstírat, že jsem tě minul záměrně, ale to by byla lež. Opravdu jsem tě chtěl zabít, Sparhawku."

"A ten jed v Dolmantově domě?"

"Ano, už jsem byl zoufalý. Máš neobyčejné štěstí, příteli. Vyzkoušel jsem všechno, co mě napadlo, a nedokázal jsem tě zabít."

"A co ten Rendořan, který se mě v Bazilice pokusil bodnout otrávenou dýkou?"

Perraine se vyděsil. "S tím nemám nic společného, Sparhawku. Přísahám. Oba jsme byli v Rendoru a oba víme, jak jsou Rendořani nespolehliví. Musel ho poslat někdo jiný - možná sám Martel."

"Proč jsi změnil názor, Perraine?" zeptal se Sparhawk smutně.

"Martel nade mnou ztratil vládu. Ydra je mrtvá."

"To je mi líto."

"Mně ne. Nějak jí došlo, co se děje. Odešla do kaple v domě svého otce a celou noc se modlila. Pak, právě když slunce vycházelo, si vbodla dýku do srdce. Poslala sem jednoho ze svých sluhů s dopisem, kde vysvětluje všechno, co se stalo. Dorazil těsně předtím, než Martelova armáda obklíčila město. Je teď volná a její duše je v bezpečí."

"Proč jsi se potom otrávil?"

"Chci jít za ní, Sparhawku. Martel mi uloupil mou čest, ale nemůže mi vzít mou lásku." Perraine se křečovitě napjal na svém úzkém loži a na okamžik se zkroutil v agónii. "Ano," zalapal po dechu, "skvělý jed. Doporučil bych ti ho, ale nevěřím tak docela tady naší matičce. Dáš jí jen trochu šanci a oživí i kámen." Usmál se na jejich společnou vychovatelku. "Sparhawku, dokázal bys mi odpustit?"

"Není co odpouštět, Perraine," řekl Sparhawk zastřeným hlasem a vzal svého přítele za ruku.

Perraine vzdychl. "Určitě mě vyškrtnou ze seznamu pandionů a na mé jméno se bude vzpomínat s opovržením."

"Pokud tomu budu moci zabránit, nestane se tak," řekl mu Sparhawk. "Budu bránit tvoji čest, příteli." Pevně stiskl Perrainovu ruku na znamení slibu.

Sefrenie se natáhla přes lůžko a uchopila umírajícího muže za druhou ruku.

"Už je skoro po všem," slabounce zašeptal Perraine. "Rád bych -" ztichl.

Sefrenie propukla v zoufalý nářek, připomínající trpící dítě, a objala prudce Perrainovo bezvládné tělo.

"Na to není čas!" houkl Sparhawk ostře.

"Vydržíš tady chvíli v klidu? Musím sehnat Kurika."

Údivem na něj vytřeštila oči.

"Musíme Perrainovi navléci jeho brnění," vysvětloval. "Pak ho s Kurikem zatáhneme do jedné z uliček sousedících s hradbami. Střelíme mu šipku z kuše do prsou a necháme ho ležet na ulici. Později ho najdou a každý uvěří, že ho z hradeb střelil nějaký Martelův žoldák."

"Ale proč, Sparhawku?"

"Perraine byl můj přítel a slíbil jsem, že mu zachovám čest."

"Vždyť se tě snažil zabít, můj milý."

"Ne, matičko, to Martel mě chtěl zabít. Přinutil Perraina, aby mu pomáhal. Všechna vina leží na Martelovi a už to nebude trvat dlouho, kdy se mi za ni bude zodpovídat." Odmlčel se. "Můžeš začít přemýšlet o té naší hypotéze," dodal. "Tohle, zdá se, do ní udělalo pořádnou díru." Pak si vzpomněl na Rendořana s otrávenou dýkou. "Buď tak, nebo je ve hře víc než jeden vrah, na nějž si musíme dát pozor."

PRVNÍ ZKUSMÉ ÚTOKY přišly po pěti dnech rabování. Byly průzkumné, zaměřené hlavně na zjištění silných a slabých míst v obraně. Obránci byli částečně ve výhodě. Martel byl totiž vojensky vycvičen Vanionem, a Vanion tak mohl téměř přesně předpovědět, co bělovlasý bývalý pandion podnikne, a navíc mohl řídit své síly tak, aby mátl nepřitele. Útoky zesilovaly, někdy k nim docházelo za úsvitu, jindy pozdě odpoledne a někdy pozdě v noci, když tma zahalila dýmající město. Rytiři Církve byli vždy na stráži. Nesundávali si brnění a spali jen tu a tam, když to situace dovolovala.

Když už takřka celé vnější město leželo v troskách, Martel přesunul obléhací stroje a zahájil vytrvalé ostřelování vnitřního města. Velké kusy kamení pršely z nebe a drtily stejnou měrou vojáky i civilisty. Na některé katapulty přidělali objemné koše a celé svazky šipek do kuší vymršťovali do vzduchu, aby padaly do starobylého města. Poté přišel oheň. Koule hořící smůly a nafty přelétaly hradby, zapalovaly střechy a pokrývaly ulice rozsáhlými loužemi žhoucích plamenů. Dosud však nedošlo na pultunové projektily.

Obránci vytrvávali. Nic jiného jim nezbývalo.

Lord Abriel začal stavět vlastní stroje, aby pádně odpověděl, ale vyjma trosek z rozbořených domů toho nebylo mnoho, co mohl vrhnout zpátky na Martela.

Vytrvávali a každý kámen, každá ohnivá koule, každá sprška šípů, padající z nebe jako smrtící déšť, jen zvyšovaly jejich nenávist k obléhatelům.

První vážnější útok nastal nedlouho po půlnoci osmého dne od počátku rabování. Neuspořádaná horda rendorských fanatiků s řevem vyrazila z temných, zakouřených uliček jihozápadním směrem, se záměrem zaútočit na poněkud zvětšelou strážní vížku v rohu hradeb. Obránci spěchali k místu útoku. Mračna šípů a šipek z kuší dopadala na řady černě oděných Rendořanů a kosila je jako zralé obilí. Ve výkřicích a sténání se ozýval tón agónie, který zněl nad všemi válečnými

poli od počátku času. Znovu a znovu se však valily další vlny Rendořanů, mužů tak zachvácených náboženským běsněním, že si vůbec nevšimli strašlivých ztrát, a někteří z nich ignorovali v úporné snaze dostat se k hradbám i vlastní smrtelná zranění.

"Smůlu!" zařval Sparhawk na vojáky, kteří horečnatě vystřelovali šípy a šípky do kypějící masy útočníků pod sebou. Na vrchol hradeb přitáhli kotle vroucí smůly právě ve chvíli, kdy útočníci vztyčili dlouhé dobývací žebříky, jejichž konce rachotily po omšelém cimbuří. Rendořané, řvoucí válečný pokřik a náboženské průpovídky, se začali drát vzhůru po hrubých žebřících, aby se vzápětí řítili dolů, svíjejíce se bolestí, když je zalily mohutné vodopády vařící smůly, změněni ve vyjící a škvařící se tělesa.

"Pochodně!" rozkázal Sparhawk.

Půl stovky hořících pochodní přelétlo hradby, aby zapálilo louže roztavené smůly a nafty při úpatí hradeb. Vyrasila z nich plamenná stěna, která olízla zdi a sežehla ty z Rendořanů, kteří ještě viseli na žebřících jako mravenci. Jejich těla zasyčela, zkroutila se a zřítily do plamenů. Z davu dole vybíhaly hořící postavy, křičící a slepě klopýtající, za nimiž vlály plameny jako ocas komety.

Přesto stále přibíhali další Rendořané a stále se klopotně zdvihaly další žebříky z jejich řad, tlačené zezadu stovkami paží. Zvedaly se výš a výš, pak se na okamžik jakoby váhavě zastavily ve vertikální poloze, aby pomalu dopadly na hradby. Fanatikové s vytřeštěnými očima a mnozí z nich s pěnou u úst divoce šplhali vzhůru ještě předtím, než žebříky dopadly. Obránci na hřebenu hradeb odtlačovali žebříky pomocí dlouhých tyčí, aby zopakovali jejich vztyčení pozpátku. Žebříky na okamžik vrávoravě stály a pak se zvrátily dozadu, nesouce muže na jejich koncích vstříc smrti dole pod sebou. Stovky Rendořanů se nahrnuly k úpatí hradeb, aby se vyhnuly šípům, a vrhaly se zběsile na žebříky ve snaze vydrápat se na vrchol.

"Olovo!" nařídil Sparhawk. Olovo bylo Bevierův nápad. Každý sarkofág v kryptě pod Bazilikou byl oplášťován olovem s reliéfním portrétem osoby, kterou skrýval. Olověné pláště se roztavily a sarkofágy zůstaly nezdobené. Bublající kotle stály v rozestupech na vrcholu hradeb a na Sparhawkův povel je vojáci postrčili dopředu a zvrhli. Velké stříbřité závěsy se vylily na Rendořany, shluklé u paty zdi. Výkřiky a steny tentokrát netrvaly dlouho a nikdo neutíkal s plameny za zády poté, co byl pohřben pod roztaveným olovem.

Nejprve hrstka, pak větší počet útočníků, dosáhla vrcholku hradeb. Církevní vojáci jim čelili s odvahou zrozenou ze zoufalství a zastavili je na dostatečně dlouho, aby jim rytíři Církve stihli přijít na pomoc. Sparhawk přispěchal v čele oddílu pandionů v černých brněních. Vytrvale a rytmicky sekal svým těžkým, širokým mečem. Těžký meč není žádná jemná zbraň a mohutný pandionský rytíř neztrácel čas nějakými finesami, když klestil širokou uličku davem vřiskajících Rendořanů. Jeho meč byl sečná zbraň a utáté ruce a celé paže i s rameny létaly

vzduchem po jeho secích a přšely do tváří útočníků na žebřících. Hlavy padaly buď ven za hradby, nebo dovnitř, podle toho, jak Sparhawk vedl úder. Rytíři, kteří postupovali za ním a doráželi zraněné, se brzy brodili krví. Jeden Rendořan, vychrtlý fanatik, vyl a mával rezavou šavlí proti tomuto muži v černé zbroji. Sparhawk mírně změnil úhel úderu a rozťal jej v pase skoro na dvě poloviny. Rendořana úder odhodil na kraj cimbuří a zbytek těla se odtrhl, když vrchní polovina přepadla z hradeb. Dolní část se zachytila za ozub cimbuří, nohy divoce kopaly. Svrchní polovina Rendořanova těla nespada až na zem, ale zůstala viset hlavou dolů na dlouhé šňůře rudých střev, pářících v chladném nočním vzduchu. Torzo se pomalu komíhalo sem a tam, šubavě se snášejíc dolů, jak se střeva zvolna odvíjela.

"Sparhawku!" zavolal Kalten, když Sparhawkova paže začala umdlávat. "Odpochiň si! Vystřídám tě!"

A tak to šlo dál, dokud nebyl vrchol hradeb opět bezpečný a všechny žebříky odhozeny. Rendořané se hemžili dole pod hradbami a padali za obět šípům a kamenům, vrhaným na ně z cimbuří.

Pak to vzdali a dali se na útěk.

Kalten se vrátil udýchaný a otíral si meč. "Dobrý boj," prohodil a zaculil se.

"Docela slušný," lakonicky souhlasil Sparhawk. "Ale Rendořani nejsou nijak zvláštní bojovníci."

"S takovými se přece bojuje nejlíp," smál se Kalten. Napřáhl nohu, aby skopnul spodní půlku vyzáblého Rendořana z hradeb.

"Nech ho, kde je," úsečně prohodil Sparhawk. "Ať se má druhá vlna útočníků na co dívat, až se poženou k hradbám. Taky bys mohl říct lidem, co budou uklízet spodek hradeb, aby dali stranou hlavy, na které přijdou. Narazíme je na kůly podél cimbuří."

"Další názorná ukázka?"

"Proč ne? Chlap, který útočí na chráněné hradby má právo vědět, co ho pravděpodobně čeká, nemyslíš?"

Bevier se přitítil ze zkrvavené předprsně hradeb. "Ulath je zraněn!" křičel na ně už z dálky. Otočil se, aby je zavedl k jejich raněnému příteli, a církevní vojáci mu uskakovali z cesty. Asi nevědomky totiž Bevier stále mával svou lochaberskou sekerou.

Ulath ležel na zádech. Oči měl obrácené v sloup a z uší mu tekla krev.

"Co se stalo?" naléhal Sparhawk na Tyniana.

"Nějaký Rendořan ho vzal zezadu do hlavy sekerou." Sparhawkovi se málem zastavilo srdce.

Tynian jemně sňal Ulathovi rohatou přilbu a opatrně ohmatával blondatou hlavu genidijského rytíře. "Myslím, že nemá rozbitou hlavu," hlásil.

"Možná ten Rendořan neudeřil dost silně," dohadoval se Kalten.

"Viděl jsem to. Rendořan ho sekl vši silou. Taková rána by měla Ulahovu hlavu rozštípnout jak meloun." Tynian se zamračil a poklepal na vypuklý rohovinový uzal, který spojoval dva zatočené rohy, trčící z obou stran kónické přilby jejich přítele. Pak si pozorně prohlédl celou přilbu. "Ani škrábnutí," vyrazil užasle. Vytasil dýku a pokusil se zaryt do rohu, ale jeho lesklý povrch vůbec nenarušil. Pak, neovládaje svou zvědavost, se chopil vedle ležící Ulahovy válečné sekery a několikrát sekl do přilby, aniž odštípl sebemenší kousek. "Obdivuhodné," prohlásil. "To je nejtvrďší materiál, na jaký jsem kdy narazil."

"Asi proto má Ulah ještě mozek uvnitř hlavy," poznamenal Kalten. "Ale nevypadá moc dobře. Zaneseme ho k Sefrenii."

"Jděte napřed, vy tři," řekl jim Sparhawk s lítostí v hlase. "Musím si promluvit s Vanionem."

Čtyři preceptoři postávali společně opodál, odkud předtím pozorovali útok.

"Sir Ulah byl raněn, lorde," hlásil Sparhawk Komierovi.

"Je to špatné?" rychle se zeptal Vanion.

"Žádné dobré zranění neexistuje, Vanione," řekl Komier. "Co se stalo, Sparhawk?"

"Nějaký Rendořan ho sekl do hlavy sekerou, lorde."

"Do hlavy, říkáš? Tak to bude v pořádku." Zvedl ruku a zaklepal na svou rohatou přilbu. "Proto to nosíme."

"Nevypadal právě nejlépe," řekl Sparhawk chmurně. "Tynian, Kalten a Bevier ho nesou k Sefrenii."

"Bude v pořádku," trval na svém Komier.

Sparhawk násilím potlačil myšlenky na Ulahovo zranění. "Myslím, pánové, že jsem částečně prohlédl Martelovu strategii. Záměrně se dal do spolku s těmi Rendořany. Rendořané nejsou příliš zběhlí v moderním způsobu válčení, nenosí žádné brnění - dokonce ani přilby - a jsou žalostně neschopni jakéhokoli šermu či umění zacházet s mečem. Smetli jsme je z cimbuří, jako když sečete louku. Jediné, co mají, je zběsilý fanatismus, a proto budou útočit i za beznadějných podmínek. Martel je bude proti nám posílat znovu a znovu, aby nás unavil a způsobil nám ztráty. Až nás unaví a vyčerpá, vrhne proti nám Cammorské a Lamorské žoldáky. Musíme vymyslet nějaký způsob, jak zabránit Rendořanům dostat se na hradby. Půjdu si promluvit s Kurikem. Možná ho něco napadne."

Kurika vskutku něco napadlo. Jeho letité zkušenosti a vzpomínky na prošedivělé staré veterány, které čas od času potkával, mu skýtaly značné množství velmi nepříjemných nápadů. Existovaly například věcičky, kterým říkal ježci, prostý železný výkovek se čtyřmi ostny uzpůsobený tak, že ať už dopadl jak chtěl, vždycky trčel nahoru jeden ostře nabroušený bodec. Rendořané nenosili boty, ale pouze měkké kožené sandály. Štědré potření jedem změnilo ježky z pouhé nepříjemné překážky ve smrtící zbraň. Deset stop dlouhé trámy opatřené

zaostřenými bodci, které z nich trčely jako bodliny dikobraza, a rovněž potřené jedem představují značně obtížně překonatelnou bariéru, když se v hojném počtu skutálejí z hradeb k jejich patě. Kyvadlo z mohutných polen, kývající se podél zdi a zavěšené na cimbuří dokáže smést obléhací žebříky jako pavučinu. "Nic z toho ve skutečnosti nezadrží opravdu vážný útok, Sparhawk," řekl Kurik, "ale zpomalí to postup útočníků natolik, že se stanou snadným terčem kuší a luků. Hodně málo útočníků se dostane až na hradby."

"Víceméně to jsme měli na mysli," opáčil Sparhawk. "Zorganizujeme občany a přimějeme je, aby se pustili do práce na těchto nápadech. Zrovna teď většina obyvatel Chyrellu jen sedí a cpe se. Dáme jim příležitost, aby si zasloužili svou skývu."

Výroba Kurikových obranných pomůcek zabrala několik dní a mezitím došlo k několika dalším útokům Rendořanů. Katapulty preceptora Abriela štědře rozesely ježky před hradby a po dlouhých kládách se spustili dikobrazi tak, aby leželi v různých úhlech a trsech asi dvacet yardů od paty zdi. Po těchto opatřeních už dospělo až na vrchol hradeb velmi málo Rendořanů, a těch pár, kterým se to podařilo, se nezatěžovalo obléhacími žebří. Obvykle se motali opodál, vyřvávali své průpovídky a sekali meči do zdi, dokud si některý z lučištníků neudělal chvilku a nezastřelil je. Po několika odražených útocích se Martel asi na den stáhl, aby si promyslel změnu strategie. Dosud však bylo ještě léto a hromady mrtvých Rendořanů za hradbami se začaly na slunci nafukovat. Pach hnijícího masa značně znepříjemňoval život ve vnitřním městě.

Jednoho večera Sparhawk a jeho společníci využili chvíle oddychu, aby se odebrali do kapituly pro tolik potřebnou lázeň a teplé jídlo. Nejdříve však šli navštívit sira Ulatha. Mohutný genidijský rytíř ležel ve svém lůžku. Jeho pohled byl dosud nepřítomný a výraz zmatený. "Bratři, už mě unavuje jen tak polehávat," řekl zahanbeně, "a je tu horko. Co takhle vyrazit si ven a ulovit nějakého trolla? Brodění sněhem by nám trochu zchladilo krev."

"Myslí si, že je v genidijské pevnosti v Heidui," sdělila Sefrenie rytířům klidným hlasem. "Pořád by chtěl jít lovit trolly. Myslí si, že jsem služebná, a už mi udělal všechny možné nepatřičné nabídky."

Bevier překvapením vyjekl.

"A někdy naříká," dodala.

"Ulath?" podivil se Tynian.

"Ale mohl to také být jen trik. Když to udělal poprvé, pokoušela jsem se ho konejšit a skončilo to skoro zápasem ve volném stylu. Vzhledem k svému stavu je velmi silný."

"Bude v pořádku?" zeptal se Kalten. "Tedy, myslím, jestli bude mít zase všech pět pohromadě?"

"Těžko říci, Kaltene. Myslím, že mu ta rána poškodila mozek, a nikdo neví, co se z toho vyvine. Bylo by lepší, kdybyste už šli, moji milí, aby se moc nerozrušil."

Ulath náhle spustil dlouhou zmatenou tirádu v řeči trollů a Sparhawk s překvapením zjistil, že tomuto jazyku stále ještě rozumí. Zdálo se, že kouzlo, kterým je Sefrenie obestřela v Ghwerigově jeskyni, si dosud udržuje sílu.

Když se vykoupal a oholil, navlékl si Sparhawk mnišskou kutnu a připojil se k ostatním v takřka opuštěném refektáři, kde bylo prostřeno na dlouhém stole.

"Jaký asi bude další Martelův krok?" zeptal se preceptor Komier Abriela.

"Pravděpodobně se vrátí k dosti běžné obléhací taktice," odvětil Abriel. "Nejspíš se stáhne a chvíli do nás bude bušit obléhacími stroji. Ti fanatici byli asi jeho jedinou možností, jak dosáhnout rychlého vítězství. Takhle se to může táhnout hezkou dobu."

Všichni seděli klidně a naslouchali monotónnímu rachotu velkých balvanů, dopadajících do města kolem nich. Pak do místnosti vrazil Talen. Obličej měl samou čmouhu a šaty špinavé. "Právě jsem viděl Martela, lordi," zvolal rozčileně.

"Všichni jsme ho viděli, Talene," řekl Kaltan a pohodlněji se uvelebil v křesle. "Sem tam zvenku objíždí hradby, aby měl přehled."

"Nebyl venku, Kaltene," řekl Talen. "Byl ve sklepení pod Bazilikou."

"O čem to mluvíš, hochu?" zvolal Dolmant přísně.

Talen se zhluboka nadechl. "Já - ehm - tedy, nebyl jsem k vám tak úplně upřímný, pánové, když jsem vám líčil, jak dostávám chyrellské lupiče ven z vnitřního města," přiznal. Zvedl omluvně ruku. "Skutečně jsem domlouval setkání mezi zloději a těmi církevními vojáky s lanem na hradbách. Tahle část byla naprosto pravdivá. Jediné, co jsem vám neřekl, je, že jsem našel ještě jednu cestu. Prostě jsem vás nechtěl unavovat dalšími malichernostmi. Zkrátka a dobře, chvíli po tom, co jsme sem dorazili, jsem se náhodou dostal do nejhlubšího sklepení Baziliky a našel jsem průchod. Nevím, na co se používal původně, ale vedl na sever. Je dokonale kulatý a kamenné stěny a podlaha jsou velmi hladké. Šel jsem tím průchodem a vyšel jsem ve vnějším městě."

"Našel jsi nějaké stopy, že by se ten průchod vůbec používal?" otázal se patriarcha Emban.

"Když jsem šel tamtudy poprvé, tak ne, Vaše Milosti. Pavučiny byly tlusté jak provazy."

"Á, tohleto," ozval se sir Nashan. "Slyšel jsem o tom, ale nikdy jsem se nedostal k tomu, abych to prozkoumal. V tom sklepení jsou staré mučírny a těm se většina lidí snaží spíše vyhnout."

"Ten průchod, Nashane," oslovil jej Vanion, "k čemu slouží?"

"Je to starý akvadukt, lorde. Jde o součást původní stavby Baziliky. Vede severně k řece Kydu a měl přivádět vodu pro vnitřní město. Všichni mi tvrdili, že se propadl už před staletími."

"Ne celý, sire rytíři," upřesnil Talen. "Vede dost daleko do vnějšího města, takže je použitelný. Abych to zkrátil, koukal jsem se kolem a našel jsem tenhle - jak jste tomu průchodu říkal?"

"Akvaďte," napověděl Nashan.

"Divné slovo. Prostě, našel jsem ho a šel jsem dál a vylezl jsem ve sklepě nějakého skladiště o několik ulic dál ve vnějším městě. Dál už sice nevede, ale stačí to. Z toho sklepa vedou dveře do nějaké uličky. A tuhle informaci jsem prodával lupičům z Chyrellu. No a dneska odpoledne jsem byl dole v tom sklepe a zahlédl jsem Martela, jak se připlížil k tomu průchodu. Schoval jsem se a viděl jsem, že jde dál. Byl sám, tak jsem šel za ním. Nakonec zašel do jakéhosi skladu. Čekal tam na něj Annias. Neslyšel jsem, co si povídali, protože měli hlavy těsně u sebe jako lidé, co kují pikle. Chvilí spolu mluvili a pak oba z toho skladu odešli. Martel ještě řekl Anniovi, aby čekal na obvyklý signál a že se tam pak zase setkají. Řekl mu, chci, abys byl někde v bezpečí, až začne boj. Nato mu řekl Annias, že se pořád ještě obává, aby se neobjevil Wargun, ale Martel se zasmál a prohlásil: S Wargunem si nelam hlavu, příteli. Tomu je úplně jedno, co se tady děje. Potom odešli. Chvilí jsem počkal a běžel jsem rovnou sem."

"Jak přišel Martel na ten akvaďte?" zeptal se jej Kalten.

"Jeho lidi asi pronásledovali nějakého zloděje a narazili na něj," pokrčil Talen rameny. "Když dojde na pronásledování zloděje, každý najednou cítí občanskou zodpovědnost. Mě například někdy honili naprostí cizinci."

"To by vysvětlovalo Wargunovu nepřítomnost," poznamenal Komier chmurně. "Všichni naši poslové byli pravděpodobně odstraněni."

"A Ehlana zatím sedí v Cimmure sama a chrání ji jen Platim se Stragenem," řekl Sparhawk ustaraně. "Myslím, že půjdu dolů do toho sklepa a počkám si na Martela. Nakonec se tam ukáže a vyřídím to s ním jednou provždy."

"V žádném případě!" zvolal Emban ostře.

"Vaše Milosti," namítl Sparhawk, "zdá se, že jste přehlédl skutečnost, že když Martel zemře, bude konec i s obležením."

"A mně se zdá, že ty jsi přehlédl, že našim hlavním cílem je porazit Annia ve volbách. Potřebuji hlášení o rozhovoru mezi Anniem a Martelem, abych získal hlasy proti primasovi z Cimmury. Naše postavení začíná být dost vratké, pánové. Pokaždé, když požár přeskochí do další čtvrti, ztrácíme několik hlasů."

"Cožpak by po Talenově výpovědi o setkání Annia s Martelem nepojal církevní sněm alespoň podezření, Vaše Milosti?" zeptal se Kalten.

"Většina členů sněmu o Martelovi nikdy neslyšela, sire Kaltene," odvětil Emban, "a tento hoch není právě ten nejdůvěryhodnější svědek. Někdo v Chyrellu bude určitě vědět, že je to zloděj. Musíme mít naprosto spolehlivého a nepodplatitelného svědka, takového, jehož neutrálnost a objektivita je mimo jakoukoli pochybnost."

"Co třeba velitel arciprelátovy osobní stráže," nadhodil Ortel.

"To je ten správný muž," luskl prsty Emban. "Když ho dokážeme dostat dolů do toho sklepa, aby mohl vyslechnout Anniův a Martelův rozhovor, měl bych něco, s čím už by se dalo předstoupit před církevní sněm."

"Vaše Milosti, neuniklo náhodou vaší pozornosti, že když Martel přijde tím akvaduktem, že bude mít s sebou malou armádu?" zeptal se Vanion. "Říkal něco o tom, že chce mít Annia v bezpečí, než boj začne. Zní mi to, jako kdyby plánoval překvapivý útok přímo na Baziliku. Váš svědek by nenašel příliš pozorné posluchače, kdyby všichni patriarchové prchali jako o život."

"Neotravuj mě s detaily, Vanione," řekl Emban nenuceně. "Prostě pošli pár mužů dolů."

"Ochotně, ale kde je mám vzít?"

"Vezmi pár těch chlapíků z hradeb. Stejně nedělají nic užitečného."

Vanion zbrunátněl a na spánku mu vystoupila tepající žíla.

"Lepší bude, Vanione, když mu to řeknu sám," navrhl Komier. "Neradi bychom, aby tě ranila mrtvice." Zvolna se otočil k otylému, malému patriarchovi. "Vaše Milosti," řekl naslédle, "když plánujete překvapivý útok, obvykle se snažíte rozptýlit protivníkovu pozornost. Dává to smysl, nemyslíte?"

"No -" řekl Emban trochu nejistě.

"Alespoň já bych to tak udělal, a Martel má vojenský výcvik. Mám trochu podezření, že Martel bude čekat, dokud nepostaví ty manga -"

"Mangonely," opravil jej preceptor Abriel.

"To je jedno," ušklíbl se Komier. "Pak nám začne bourat hradby. A pak zaútočí na hradby s celou armádou. Věřte mi, Vaše Milosti, naši muži na hradbách - tedy na tom, co z hradeb zbude - budou velmi, skutečně velmi zaměstnaní. A teprve tehdy vtrhne Martel do sklepa a my nebudeme mít ani jednoho muže nazbyt, který by se mu postavil."

"Proč musíš být, Komiere, vždycky tak zatraceně chytrý?" odsekl Emban.

"Co tedy uděláme?" zeptal se Dolmant.

"Nemáme na vybranou, Vaše Milosti," odvětil Vanion. "Musíme rozbořit ten akvadukt, aby jím Martel nemohl projít."

"Ale když to uděláte, nebudeme mít žádné svědectví o jednání mezi Anniem a Martelem!" ječivě protestoval Emban.

"Snaž se vidět věci v souvislostech, Embane," řekl Dolmant trpělivě. "To bys chtěl, aby při volbě nového arcipreláta hlasoval i Martel?"

KAPITOLA

ČTRNÁCTÁ

J SOU TO CEREMONIÁLNÍ JEDNOTKY, Vaše Milosti," namítl Vanion. "Tady nejde o přehlídku nebo formální střídání stráží." Čtyři z nich, Vanion, Dolmant, Sparhawk a Sefrenie se sešli v pracovně sira Nashana. "Viděl jsem je cvičit na dvoře před jejich ubikacemi, Vanione," řekl Dolmant trpělivě. "Pořád si ještě něco pamatuji z vlastního výcviku, abych poznal profesionály, když je vidím."

"Kolik jich je, Vaše Milosti?" zeptal se Sparhawk.

"Tři stovky," odvětil patriarcha. "Coby osobní stráž arcipreláta plně odpovídají za obranu Baziliky." Dolmant se pohodlně opřel v křesle a ťukal si konečky prstů o sebe. "Nevidím, Vanione, že bychom měli na vybranou," poznamenal. Zdálo se, jako by jeho hubená, asketická tvář ve světle svící skoro zářila. "Jak vidíš, Emban měl pravdu. Všechno to naše pachtění za hlasy voličů je teď fuč. Moji bratři v církevní radě velice lpí na svých domech." Zatvářil se kysele. "Je to jedna z mála forem marnivosti, která zbývá členům vyššího duchovenstva. Všichni nosíme prosté sutany, takže se nemůžeme chlubit oblečením, neženíme se, takže se nemůžeme pyšnit svými manželkami, jsme nuceni být mírumilovní, takže nemůžeme předvádět svou odvahu na bitevním poli. Vše, co nám zbývá, jsou naše paláce. Ztratili jsme nejméně dvacet hlasů, když jsme se stáhli za hradby vnitřního města a nechali paláce mých bratrů napospas Martelovým rabovačům. Absolutně nutně musíme mít důkaz o tajném spiknutí mezi Anniem a Martelem. Když se nám to podaří, můžeme všechno otočit v náš prospěch. Hořící paláce budou Anniovou vinou, ne naší." Pohlédl na Sefrenii. "Musím tě o něco požádat, matičko," řekl.

"Prosím, Dolmante." Usmála se na něj přívětivě.

"Dokonce tě nemohu žádat oficiálně," prohlásil s omluvným úsměvem, "protože to má co dělat s věcmi, v něž ani nemám věřit."

"Požádej mě o to jako bývalý pandion, můj milý," nadhodila. "Tak se budeme oba moci vyhnout tomu, že jsi upadl do špatné společnosti."

"Díky," opáčil suše. "Existuje nějaký způsob, jak bys mohla zavalit akvadukt, aniž bys musela být přítomna v tom sklepení?"

"O to bych se dokázal postarat sám, Vaše Milosti," nabídl se Sparhawk. "Můžu použít Bhelliom."

"Ne, ve skutečnosti nemůžeš," připomněla mu Sefrenie. "Nemáš oba prsteny." Podívala se zpátky na Dolmanta. "Mohu udělat, co žádáš," řekla mu, "ale v tom sklepe bude muset být Sparhawk. Vyšlu kouzlo jeho prostřednictvím."

"Výborně, takhle je to ještě lepší," zaradoval se Dolmant. "Co myslíš, Vanione? My dva si promluvíme s plukovníkem Deladou, velitelem arciprelátovy stráže, aby poslal své muže do sklepení pod vedením někoho spolehlivého."

"Kurika?" navrhl Sparhawk.

"To je ten správný muž," schválil návrh Dolmant. "Mám podezření, že kdyby na mě ještě teď Kurik zařval nějaký rozkaz, že bych automaticky poslechl." Dolmant se odmlčel. "Vanione, proč jsi ho vlastně ještě nepasoval na rytíře?"

"Kvůli jeho třídním předsudkům, Dolmante," smál se Vanion. "Kurik je přesvědčen, že rytíři jsou frivolní cháska s pilinami v hlavě. Někdy mám skoro dojem, že má pravdu."

"Dobrá tedy," pokračoval Dolmant. "Pošleme Kurika s gardisty do sklepa, aby si počkali na Martela - pochopitelně dobře schovaní. Podle čeho poznáme, že Martelův hlavní útok na hradby už začal?"

"Řekl bych, že podle balvanů, co začnou padat z nebe. Co myslíš, Sparhawk? To bude znamenat, že praky už jsou na svých místech. Nezačne s útokem, dokud si nebude jistý, že fungují."

"A to bude rovněž nejpravděpodobnější chvíle, kdy vyrazí do akvaduktu, ne?"

Vanion přisvědčil. "Kdyby tam byli dřív, příliš by riskovali, že se na ně přijde."

"Takže nám to do sebe zapadá čím dál tím líp," pochvaloval si Dolmant a zdálo se, že je spokojen sám se sebou. "Sparhawk s plukovníkem Deladou budou čekat na hradbách, až začnou dopadat první balvany. Pak poběží do sklepa, aby vyslechli, co si budou domlouvat Martel s Anniem. Kdyby arciprelátova garda nedokázala uhájit vchod do akvaduktu, Sefrenie celý tunel zavalí. Odrážíme tak skrytý útok, získáme důkaz proti Anniovi a dost možná zajmeme jeho i Martela. Co myslíš, Vanione?"

"Plán je to skvělý, Vaše Milosti," řekl Vanion, aniž hnul brvou. Sparhawk si rovněž povšiml řady kazů. Všechna ta léta asi poněkud zamlžila Dolmantův smysl pro strategii. "Vidím v něm pouze jednu mezeru," dodal Vanion.

"Och?"

"Jakmile ty praky rozboří hradby, asi tu s námi ve vnitřním městě bude najednou spousta žoldáků."

"To by mohlo být trochu nepříjemné, že?" uznal Dolmant a lehce se zachmuřil. "Pojďme si promluvit s plukovníkem Deladou. Určitě něco vymyslíme."

Vanion si povzdychl a následoval patriarchu z Demu ven z místnosti.

"To byl vždycky takový?" zeptal se Sparhawk Sefrenie.

"Kdo?"

"Dolmant. Myslím, že ten svůj optimismus natahuje až k prasknutí."

"To je ta vaše elénská teologie, můj milý," usmála se. "Dolmant je profesně spjat s představou prozřetelnosti. Styrikům to připadá jako ta nejhorší forma fatalismu. Co tě trápí, můj drahý?"

"Rozpadla se mi dokonalá logická konstrukce, Sefrenie. Ted', když víme, jak to bylo s Perrainem, neznám žádnou možnost, jak ten stín uvést ve spojitost s Azashem."

"Proč jsi tak posedlý nezvratným důkazem, Sparhawku?"

"Promiň, co tím myslíš?"

"Jen proto, že nemůžeš logicky dokázat toto spojení, chceš celou myšlenku zavrhnout. Mimochodem, tvoje úvaha byla od počátku dost nejistá. Ve skutečnosti ses pokoušel zdeformovat fakta tak, aby se tvoje logika kryla s tvými pocity - tak trochu zdůvodnění pro názorový skok a změnu víry. Cítil jsi - alespoň mám za to - že ten stín pochází od Azashe. Mně to stačí. Stejně je mi příjemnější věřit v tvé pocity než v tvou logiku."

"Nebud' taková," odsekl.

Usmála se. "Počítám, Sparhawku, že je načase přestat se spoléhat na logiku a začít věřit na změnu víry. Vyznání sira Perraina zrušilo veškerou souvislost mezi stínem, který vídáváš, a pokusy tě zabít, že ano?"

"Bohužel," uznal, "a co horšího, od té doby už jsem stín neviděl."

"To, že jsi ho neviděl, neznamená, že tu není. Pověz mi, co přesně jsi cítil, kdykoli jsi ho viděl?"

"Chlad," odvětil, "a pocit, že mě cosi hrozně nenávidí. Už jsem zažil nenávist, Sefrenie, ale ne takovou. Bylo to nelidské."

"Dobře, na tom už se dá stavět. Je to cosi nadpřirozeného. Co dál?"

"Bál jsem se toho," přiznal neochotně.

"Ty? Myslela jsem si, že to slovo neznáš."

"Ale ano, znám."

Chvilí přemýšlela, svou drobnou, dokonalou tvář zvrásněnou usilovným přemítáním. "Tvoje původní teorie byla opravdu dost vratká, Sparhawku," prohlásila konečně. "Mělo by pro Azashe vůbec smysl posílat nějakého banditu, aby tě zabil, když by potom musel honit zase jeho, aby mu vzal Bhelliom?"

"Bylo by to trochu neohrabané a zbytečná oklika, řekl bych."

"Přesně tak. Uvažme možnost prosté shody okolností."

"To se mi moc nezdá, matičko. Prozřetelnost, chápeš?"

"Přestaň!"

"Ano, madam."

"Předpokládejme, že si Martel podmanil Perraina o své vlastní vůli - aniž se radil s Anniem - což by mohlo znamenat, že s Othou se spojil Annias a nikoli Martel."

"Nemyslím, že by Martel zašel tak daleko, aby se paktoval s Othou."

"Nebyla bych si tím tak jistá, Sparhawku. Ale připusťme, že tvá likvidace byl Martelův nápad, ne Othův - ani žádný Azashův komplikovaný plán. To by

překlenulo díru v tvé logice. Stín by zůstal spojen s Azashem a neměl by vůbec žádnou souvislost s úklady o tvůj život."

"Co potom vlastně provádí?"

"Pozoruje, s největší pravděpodobností. Azash chce vědět, kde jsi, a rozhodně chce vědět, kde je Bhelliom. To by vysvětlovalo, proč vidíš stín skoro pokaždé, když vyndáš drahokam z váčku."

"Začíná mi z toho brnět hlava, matičko. Když půjde všechno podle Dolmantova plánu, nebude trvat dlouho a budeme mít Martela i Annia v hrsti. Pak bychom z nich mohli dostat pár odpovědí - aspoň tolik, aby mě přestala bolet hlava."

PLUKOVNÍK DELADA, VELITEL arciprelátovy osobní gardy, byl podsaditý, robustní chlap s krátce střiženými zrzavými vlasy a vrásčitou tváří. Navzdory své, v podstatě ceremoniální funkci, si zachovával postoj i vzezření válečníka. Nosil leštěný kyrys, kulatý vypouklý štít a tradiční krátký meč gardy. Jeho pláštěnka sahající ke kolenům byla karmínová a přilba bez hledí nesla chochol z koňských žíní. "Jsou opravdu tak velké, sire Sparhawku?" zeptal se, když se oba dívali na kouřící trosky z ploché střechy jednoho domu, sousedícího s hradbami vnitřního města.

"Opravdu nevím, plukovníku Delado," odpověděl Sparhawk. "Také jsem ještě žádný neviděl. Bevier však ano a říkal mi, že jsou velké nejméně jako pořádný dům."

"A skutečně mohou vrhat balvany velikosti vola?"

"Říkají to."

"Kam ten svět spěje?"

"Říká se tomu pokrok, příteli," poznamenal Sparhawk hořce.

"Svět by byl lepší, kdybychom pověsili všechny vědce a inženýry, sire Sparhawku."

"A taky právníky."

"O ano, rozhodně i právníky. Všichni by chtěli pověsit všechny právníky." Deladovy oči se zúžily. "Proč jste všichni kolem mne takoví tajnůstkáři, Sparhawku?" zeptal se podrážděně. V Deladově případě se zdálo, že na všech těch pomluvách o zrzavcích je něco pravdy.

"Musíme chránit tvoji naprostou neutralitu, Delado. Vypadá to, že něco uvidíš - a doufáme, že i uslyšíš - něco, co je nesmírně důležité. Později budeš vyzván, abys o tom podal svědectví. Naskytnou se lidé, kteří se budou snažit ze všech sil tvé svědectví zpochybnit."

"To bych nikomu neradil," vyhrkl plukovník zprudka.

Sparhawk se usmál. "Každopádně, když nebudeš vědět nic předem o tom, co máš vidět a slyšet, nikdo nebude moci nic namítnout proti tvé nestrannosti."

"Nejsem úplně padlý na hlavu, Sparhawku, a mám oči. Má to něco společného s volbami, ne?"

"Momentálně má skoro všechno v Chyrellu něco společného s volbami, Delado - snad až na to obležení venku."

"Nevsadil bych ani zlámanou grešli, že to obléhání není taky kvůli tomu."

"To je jedna z věcí, o nichž nemáme mluvit, plukovníku."

"Aha!" zvolal Delada vítězoslavně. "Přesně, jak jsem si myslel."

Sparhawk se zahleděl přes zeď. Bylo velmi důležité, aby mohli nade vši pochybnost dokázat spolčení Annia s Martelem. Sparhawk měl v tomto směru jisté obavy. Kdyby se při rozhovoru mezi primasem z Cimmury a odrodilým pandionem neodhalila Martelova totožnost, jediné, co by mohl Delada hlásit církevnímu sněmu, by byl vysoce podezřelý rozhovor Annia s jakýmsi bezejmenným cizincem. Avšak Emban, Dolmant a Ortzel byli neoblomní. K Deladovi se nesměla donést absolutně žádná informace, která by mohla oslabit jeho svědectví. V tomto ohledu Sparhawka zvlášť zklamal patriarcha Emban. Tlustý duchovní byl mazaný a nebál se podvádět ve všech možných směrech, tak proč by se měl najednou chovat čestně právě v tomto klíčovém bodě?

"Už to začíná, Sparhawku," zavolal Kalten z pochodněmi ozářených hradeb. "Rendořani se pustili do odstraňování našich překážek." Střecha byla o něco málo vyšší než hradby, takže Sparhawk viděl přes opevnění. Rendořané s řevem vyrazili tak jako předtím. Nedbali jedem potřených bodců na dikobrazech a odvalovali je z cesty. Řada z nich se dokonce v záchvatu náboženského šílenství úplně zbytečně na bodce vrhala a napichovala. V obraně záhy vznikly široké uličky. Ze stále dýmajícího vnějšího města se vyvalily dobývací věže a zvolna se blížily k hradbám. Dobývací věže, jak si Sparhawk povšiml, byly postaveny ze silných fošen a potaženy surovými hovězími kůžemi, máčenými ve vodě tak dlouho, že z nich teď v praménkách stékala. Žádná šipka z kuše nebo oštěp by nedokázaly prorazit tlusté fošny a hořící smůla a nafta by nezapálily vodou namaštěné kůže. Jeden po druhém odstraňoval Martel všechny jejich obranné prostředky.

"Sire Sparhawku, opravdu očekáváte, že se bude bojovat v Bazilice?" zeptal se Delada.

"Doufejme, že ne, plukovníku," opáčil Sparhawk. "Ale je dobré být připraven. Vážně oceňuji, že jste poslal své muže do sklepení - zvláště proto, že vám nemůžu říci, proč je tam potřebujeme. Museli bychom jinak stáhnout lidi z hradeb."

"Musím věřit, že víš, co děláš, Sparhawku," řekl plukovník bez obalu. "Ale svěřit velení celé gardy tvému panošovi, to tedy mého zástupce trochu popudilo."

"Bylo to taktické rozhodnutí, plukovníku. Ten sklep je samá ozvěna. Tví muži by nerozuměli vyřváváním rozkazům. Jsme už s Kurikem hezky dlouho spolu a známe způsoby, jak se vypořádat s podobnými situacemi."

Delada se podíval ven na dobývací věže, které se zvolna sunuly přes otevřené prostranství před hradbami. "Pořádně velké, co?" prohodil. "Kolik mužů se do nich dá nacpat?"

"To záleží na tom, jak moc máš ty muže rád," řekl mu Sparhawk a dal si štít před sebe, aby se chránil před šípy, které začaly dopadat na střechu, "nejméně několik set."

"O obléhací taktice nevím nic," přiznal Delada. "Co se bude dít dál?"

"Dojedou až k hradbám a pokusí se napadnout obránce. Obránci se budou snažit věže převrátit. Prostě zmatek a randál a spousta lidí to odnese."

"Kdy se zapojí mangonely?"

"Pravděpodobně tehdy, až se větší počet věží pevně zapře o hradby."

"Nebudou potom házet balvany na své vlastní vojáky?"

"Na mužích ve věžích moc nezáleží. Většinou jsou to Rendořani - jako ti, kteří zahynuli při odstraňování našich překážek. Člověk, který velí téhle armádě, není zrovna lidumil."

"Ty ho znáš?"

"Jistě, velmi dobře."

"A chceš ho zabít, nemýlím-li se?" zeptal se Delada podezřívavě.

"Párkrát mě to napadlo."

Jedna z věží se teď přiblížila velmi těsně k hradbám a obránci, vyhýbající se dešti šípů a šipek z kuší, vrhali hákovací kotvy na dlouhých lanecích přes střechu sunoucí se konstrukce. Pak začali táhnout. Věž se zakymácela, zapotácěla se tam a zpátky a nakonec se s hlasitým praskotem převrhla. Muži uvnitř spustili křik, někteří bolestí, druzí hrůzou. Věděli, co bude následovat. Při pádu věže se fošny její konstrukce rozlomily a věž ležela otevřená jako rozkřápnuté vejce. Kotle smůly a nafty se vylily na trosky věže a její posádku. Pochodně obránců pak vřící tekutinu zapálily.

Delada s námahou polkl, když k nim dolehl zoufalý řev hořících mužů. "Tohle se stává často?" zeptal se mroucím hlasem.

"V to doufáme," opáčil Sparhawk ponuře. "Jeden každý, koho zabijeme před hradbami, znamená o jednoho méně z těch, co se dostanou dovnitř." Sparhawk rychlým gestem načrtl kouzlo a promluvil k Sefrenii, která čekala uvnitř kapituly. "Jsme připraveni vyrazit, matičko," hlásil. "Nějaké zprávy o Martelovi?"

"Žádné, můj milý." Její hlas jako by mu šeptal do ucha. "Buď moc opatrný, Sparhawk. Aphrael se na tebe doopravdy rozhněvá, jestli se necháš zabít."

"Vyřídí jí, že její pomoc je vítaná, pokud bude chtít."

"Sparhawku!" zvolala napůl šokovaně, napůl užasle.

"S kým jste to mluvil, sire Sparhawku?" Deladův hlas zněl zmateně a plukovník sám se rozhlížel kolem, jestli je někdo poblíž.

"Mám za to, že jsi relativně zbožný, plukovníku, není-liž pravda?" zeptal se jej Sparhawk.

"Jsem synem Církve, Sparhawku."

"Pak by tě mohlo přiliš rozrušit, kdybych ti to řekl. Vojenské řády mají povoleno překračovat hranice, platné pro normální zastánce elénské víry. Snad abychom to raději nechali tak, jak to je."

Navzdory zoufalému úsilí obránců se několik věží dostalo až k hradbám a z jejich vrcholů se na cimbuří hradeb snesly padací můstky. Jedna z věží dosedla ke zdi těsně vedle brány a Sparhawkovi přátelé už na ni čekali. Pod Tynianovým vedením se vyřítili na padací most a vnikli do nitra věže. Sparhawk přestal napětím dýchat, když se jeho přátelé pustili do boje mimo jeho dohled. Hluk zevnitř prozrazoval divokost střetu, bylo slyšet řinčení zbraní, výkřiky a steny. Pak Tynian s Kaltenem vyběhli ven, přeběhli padací most ze silných prken a popadli do svých železných rukavic velký, bublající kotel s vařící smolou a naftou. Potácivě znovu přešli most a i s kotlem zmizeli uvnitř. Řev zevnitř náhle zesílil, když vylili vroucí smůlu na hlavy mužů, stojících na žebřích uvnitř věže.

Rytíři se vynořili z věže. Kalten došel k hradbám, vzal pochodeň a zdánlivě lhostejně ji vhodil do věže. Ta fungovala do značné míry jako komín. Černý dým se vyvalil ze zejících vrat, která předtím zakrýval padací most, a pak střechou prorazil temně oranžový plamen. Nárek a kvil uvnitř věže ještě zintenzivněl a posléze ustal.

Protiútoky rytířů podél hradeb byly dostatečně účinné, aby zastavily první vlnu útočníků, ale obrana cimbuří stála mnoho životů. Spršky šípů a těžších střel z kuší kropily hradby jako průtrž mračen a padla jim za obět' nejen spousta církevních vojáků, ale i nezanedbatelný počet rytířů.

"Zaútočí znovu?" optal se Delada ponuře.

"Ovšem," stroze opáčil Sparhawk. "Obléhačí stroje budou nějaký čas bušit do hradeb a pak přijedou další věže tam, kde se otevře prostor."

"Jak dlouho vydržíme?"

"Čtyři - možná pět takových útoků. Pak začnou mangonely bořit zdi a od té chvíle se boj přenesení do vnitřního města."

"Asi nemůžeme vyhrát, co?"

"Pravděpodobně ne."

"Takže Chyrellos je ztracen?"

"Chyrellos byl ztracen ve chvíli, kdy se tyhle dvě armády objevily, Delado. Strategie v pozadí útoku na město byla velmi promyšlená - dalo by se říci brilantní."

"To je poněkud zvláštní postoj za stávajících okolností, Sparhawku."

"Říká se tomu profesionální přístup. Člověk by měl uznat schopnosti protivníka. Pochopitelně to je póza, ale pomáhá to vytvořit určitou abstrakci a

oddálení. Bojovat ztracený boj je velmi smutný podnik a člověk potřebuje něco na pozvednutí nálady."

Pak se z padacích dveří na střeše, kde stáli Sparhawk s Deladou, vynořil Berit. Novic měl vytřeštěné oči, pohled nepřítomný a hlava mu pošukávala. "Sire Sparhawku!" zvolal, zbytečně hlasitě.

"Ano, Berite?"

"Co jste to říkal?"

Sparhawk se na něj podíval pozorněji. "Co se děje, Berite?" otázal se.

"Promiňte, sire Sparhawku. Neslyším vás. V Bazilice začaly zvonit zvony, když přišel ten útok. Všechny zvony jsou v kopuli na vrcholu dómu. Takový randál jste ještě neslyšel." Berit si zabušil pěstí na hlavu.

Sparhawk jej popadl za ramena a podíval se mu do očí. "Co se děje?" zařval a přehnaně přitom artikuloval.

"Ach, promiňte, sire Sparhawku. Ty zvony mnou trochu otřásl. Na druhém břehu řeky Arruk je vidět tisíce pochodní, jak se blíží přes louky. Myslím jsem si, že byste to měl vědět."

"Posly?" ozval se Delada s nadějí v hlase.

"To určitě," opáčil Sparhawk. "Jde jen o to, pro kterou armádu."

Za zády jim zazněl těžký, dunivý náraz a slušně velký dům se zřítíl, když na jeho střeše přistál mohutný balvan.

"Proboha!" zvolal Delada. "To tedy byl ohromný balvan. Takové bombardování hradby nevydrží."

"Nevydrží," přitakal Sparhawk. "Je čas, abychom se odebrali do sklepení, plukovníku."

"Začali vrhat tyhle velké skály dřív, než jsi počítal, Sparhawk," poznamenal plukovník. "To je dobré znamení, nemyslíš?"

"Obávám se, že ti nerozumím."

"Neznamená to snad, že ta armáda na severu nám jde na pomoc?"

"Jednotky za hradbami jsou složeny ze žoldnéřů, plukovníku. Budou pospíchat, aby se dostali za hradby a nemuseli se dělit o kořist se svými druhy z druhého břehu řeky."

NEJHLUBŠÍ SKLEPENÍ BAZILIKY byla zbudována z obrovských kamenných kvádrů, pracně vytesaných a pečlivě sestavených do dlouhých, nízkých klenutí, tu a tam podepřených masivními pilíři. Váha celé stavby, tyčící se vzhůru, spočívala na těchto mohutných obloucích. V těchto sklepech, ležících dokonce níže než krypta, kde v černém tichu práchnivěly kosti dávno mrtvých mnichů, bylo šero, chladno a velmi vlhko.

"Kuriku!" šeptem zavolal Sparhawk na svého panoše, když s Deladou došli k zamřížované bráně, oddělující tuto oblast od sklepení, kde čekal Kurik s Deladovou gardou.

Kurik rychlým krokem přispěchal k mříži.

"Praky už spustily," sdělil mu Sparhawk. "A ze západu se blíží nějaká velká armáda."

"To tedy přinášíte samé dobré zprávy, můj pane, že ano?" Kurik se odmlčel.

"Tady to není zrovna příjemné místo, Sparhawk. Ze zdí visí řetězy a okovy a tam vzadu je místo, které by potěšilo Bellinino srdce."

Sparhawk mrknul po Deladovi.

Delada zakašlal. "Už se nepoužívá," řekl stručně. "Byly doby, kdy Církev používala všechny prostředky, aby vymýtila kacířství. Tam dole se prováděly výslechy a vynucovala přiznání. Nebyla to právě nejzářivější kapitola v dějinách naší svaté matky."

"Něco o tom prosáklo ven," pokýval hlavou Sparhawk. "Kuriku, počkej tady s gardisty. My s plukovníkem se musíme dostat na místo dříve, než přijde kterýkoli z našich návštěvníků. Až zapískám, na nic nečekej a přiběhni, protože tě budu opravdu potřebovat."

"Cožpak jsem tě někdy nechal na holičkách, Sparhawk?"

"Ne, to tedy nenechal. Promiň, že jsem to vůbec řekl." Vedl plukovníka dál, do hlubin bludiště připomínajícího sklepení. "Přijdeme do pořádně velkého sklepa, plukovníku," vysvětloval. "Ve zdech je spousta koutů, výklenků a škvír. Ten mladík, co to tu objevil, mne sem zavedl a všechno mi ukázal. Řekl mi, že se tu pravděpodobně sejdou dva muži, kteří nás zajímají. Budeš schopen poznat alespoň jednoho z nich. Doufejme, že během rozhovoru se ukáže totožnost i toho druhého. Prosím, pozorně poslouvej, co budou říkat. Jakmile rozhovor skončí, chci, abys okamžitě odešel do svého pokoje a zamkl se tam. Nikomu neotvírej, pouze mně, lordu Vanionovi a patriarchovi Embanovi. Jestli ti to udělá dobře, po určité době, i když krátkou dobu, budeš nejdůležitějším mužem v Chyrellu a bude tě chránit celá armáda."

"Tohle všechno je velmi záhadné, Sparhawk."

"Pro tuto chvíli to tak musí být, příteli. Věřím, že až uslyšíš ten rozhovor, pochopíš proč. Tady jsou dveře."

Sparhawk opatrně zatlačil a otevřel poloshnilé dveře. Oba vstoupili do velké, tmavé místnosti, ověšené pavučinami. Nedaleko od dveří stál hrubý stůl a dvě židle, uprostřed stolu pak krátká silná svíčka na prasklém talíři. Sparhawk zamířil dozadu a zahrnul do tmavého přístěnku. "Sundej si přilbu," zašeptal, "a zakryj si kyrys pláštěm. Nechci, aby nějaký nahodilý záblesk prozradil, že jsme tady."

Delada přikývl.

"Ted' sfouknu svíčku," sdělil mu Sparhawk, "a budeme muset být absolutně potichu. Když si budeme chtít něco říct, musíme šeptat jeden druhému přímo do ucha." Sfoukl svíčku, sehnul se a postavil ji na zem.

Čekali. Kdesi v temné dálce pomalu odkapávala voda. Bez ohledu na to, jak neprodyšně může jakékoli potrubí vypadat, vždycky k nějakému průsaku dojde a voda, stejně jako kouř, si umí takové místo najít.

Mohlo uplynout pět minut - nebo hodina - nebo celé století, když nim ze vzdáleného konce rozsáhlého sklepení dolehlo přidušené cinkání. "Vojáci," šeptl Sparhawk Deladovi. "Doufejme, že muž, který je vede, je všechny nenažene až sem dovnitř."

"Doufejme," vydechl Delada v odpověď.

Pak dveřmi vklouzl dovnitř černě oděný muž v kápi, chránící rukou jedinou svíci. Zapálil svíčku na stole, sfoukl svou vlastní a odhrnul si kápi.

"Mělo mě to napadnout," zašeptal Delada Sparhawkovi. "Je to primas Cimmury."

"To tedy je, příteli, to tedy je."

Vojáci se přiblížili. Snažili se trochu ztišit řinčení své výzbroje, ale vojákům ve větším útvaru se plížení obecně moc nedaří. "Až sem, to stačí," nařídil známý hlas. "Stáhněte se trochu. Kdybych potřeboval, tak zavolám."

Chvilí se nic nedělo, pak vstoupil Martel. Přilbu nesl pod paží a jeho bílé vlasy zazářily v blikotavém svitu svíčky, roztékající se na stole před primasem. "Nu, Annie," protáhl afektovaně, "snaha byla dobrá, ale hra je dohrána."

"O čem to mluvíš, Martele?" osopil se na něj Annias. "Všechno jde po našem."

"Asi před hodinou se změnil vítr, teď to jde proti nám."

"Nehraj si na tajemného, Martele. Řekni mi, co se děje."

"Jedna armáda sem táhne od západu, Annie."

"Snad ta druhá vlna cammorských žoldnéřů, o které jsi se zmiňoval?"

"Mám dost vážné podezření, Annie, že z tamtěch žoldnéřů zbylo nanejvýš žrádlo pro psy." Martel si rozepjal opasek s mečem. "Je mi líto, že ti to musím říct takhle naplno, starouši, ale ze západu na nás táhne Wargunova armáda. Je jich všude plno, kam až oko dohlédne."

V Sparhawkovi se srdce zatetelilo radostí.

"Wargun?!" vykřikl Annias. "Vždyť jsi říkal, že ses postaral o to, aby se nedostal do Chyrellu."

"Myslel jsem si to, starý brachu, ale nějak se k němu někdo dostal."

"Je snad jeho armáda větší než naše?"

Martel se unaveně složil na židli. "Bože, jak jsem unavený," ulevil si. "Dva dny jsem nespál. Co jsi povídal?"

"Má Wargun víc mužů než my?"

"Panebože, to bych řekl. Spolknul by mě za pár hodin jako nic. Vážně si myslím, že bychom na něj neměli čekat. Jediné, co trápí mě osobně, je, jak dlouho bude Sparhawkovi trvat, než mě zabije. Navzdory tomu, jak se tváří, je Sparhawk docela laskavý a jsem si jist, že by to se mnou vzal zkrátka. Perraine mě opravdu zklamal. Myslel jsem si, že by to mohl s mým bývalým bratrem uspořádat natrvalo. Ach ano, počítám, že Ydra platí za jeho selhání. Jak jsem řekl, Sparhawk by se mnou mohl být hotový za minutku. S mečem to umí mnohem lépe než já. Ale ty toho máš mnohem víc na lámání hlavy. Lycheas mi říkal, že Ehlena chce tvoji hlavu na talíři. Jednou jsem v Cimmuře zahlédl její výraz ve chvíli, kdy zemřel její otec, a předtím, než jsi ji otrávil. Sparhawk je dobrák, ale Ehlena je z kamene a tebe, Annie, nenávidí. Docela dobře by se mohla rozhodnout, že tě zbaví hlavy vlastnoručně. Je to útlá dívka a mohlo by jí trvat půl dne, než by ti upížlala krk."

"Ale vždyť jsme tak blízko," zaprotestoval Annias, mučený zklamáním. "Už arciprelátský trůn takřka držím v hrsti."

"Pak uděláš lépe, když ho pustíš. Mohl by ti dost překážet, až budeš utíkat, aby sis zachoval holý život. Arissa a Lycheas jsou v mém stanu a už si balí pár maličností, ale obávám se, že tobě tolik času nezbývá. Musíš prchnout rovnou odsud - se mnou. A aby bylo jasno, Annie, nebudu na tebe čekat - v žádném případě. Když se opozdíš, nechám tě tvému osudu."

"Martele, jsou věci, které prostě mít musím."

"Určitě jsou. Pár mě jich napadá - například tvoje hlava. Lycheas říkal, že ta blondatá gorila, co doprovází Sparhawka, trpí chorobnou vášní všet lidí. Znam Kaltena dost dobře na to, abych si uměl představit, jak je nemotorný. Určitě by tu prácičku zbodl a být čestným hostem na zpackané popravě oběšením není zrovna moje představa, jak příjemně strávit odpoledne."

"Kolik mužů jsi sem s sebou vzal?" Anniův hlas se chvěl strachy.

"Něco kolem stovky, toť vše."

"Ty jsi snad zešílel! Jsme přímo uprostřed ležení rytířů Církve!"

"Tvoje zbabělost vychází najevo, Annie." Martelův hlas byl plný opovržení. "Ten akvadukt není příliš široký. Opravdu by ses chtěl drát přes hlavy tisíce po zuby ozbrojených žoldnérů, kdyby přišlo na to, začít prchat?"

"Prchat? Ale kam? Kam se máme vrátit?"

"Kam asi? Půjdem do Zemochu. Otha nás ochrání."

Plukovník Delada se syčivě nadechl.

"Tiše, člověče," zamumlal Sparhawk.

Martel se zvedl a začal chodit sem a tam, s narudlou tváří ve světle svíce. "Pokus se mne sledovat, Annie," řekl. "Dal jsi Ehlaně daresim a daresim je vždy smrtící. Neexistuje protijed a běžná magie jeho účinek neodvrátí. Vím to, protože mě v magii školila sama Sefrenie."

"Ta styrická čarodějnice!" procedil Annias mezi zuby.

Martel jej popadl pod krkem a napůl zvedl ze židle. "Dávej si pozor na jazyk, Annie," procedil tentokrát Martel. "Neurážej mou matičku, nebo si budeš přát, aby to byl Sparhawk, kdo tě chytne. Jak už jsem říkal, je v zásadě laskavý, zato já ne. Můžu s tebou provést takové věci, jaké by Sparhawk vůbec nenapadly."

"Snad k ní pořád ještě nechováš sympatie?"

"To je moje věc, Annie. Tak dobrá. Jestliže královnu mohla uzdravit pouze magie a běžná magie to nedokáže, co nám zbývá?"

"Bhelliom?" dohadoval se Annias a rukou si uhlašoval předeek své róby, kterou zmačkala Martelova pěst.

"Přesně tak. Sparhawkovi se nějak podařilo se ho zmocnit. Použil ho na vyléčení Ehliny a s největší pravděpodobností ho má pořád ještě u sebe. Není to věc, kterou by člověk nechával někde povalovat. Pošlu Rendořany, aby strhli mosty přes Arruk. To by mělo Warguna chvíli zdržet a nám dát trochu víc času k útěku. Bude lepší, když se dáme nejprve severně a vyhneme se hlavní bojové frontě, než odbočíme na východ k Zemochu." Zašklebil se nevesele. "Wargun stejně vždycky toužil Rendořany úplně vyhladit. Když je pošlu strhnout mosty, dostane k tomu příležitost a ví Bůh, že mně osobně chybět nebudou. Zbytku svých vojsk nařídím, aby se Wargunovi postavil na východním břehu řeky. Zatáhnou ho tak do skvělé bitvy - což by mu mohlo zabrat dokonce několik hodin, než jich většinu pobije. A to bude asi maximum času, který ty a já a naši přátelé budeme mít, abychom odsud vypadli. Můžeme počítat s tím, že Sparhawk hned vyrazí za námi a můžeme si být absolutně jisti, že bude mít Bhelliom s sebou."

"Jak to můžeš vědět, Marteli. Jen se dohaduješ."

"Chceš tím říci, že jsi po celá ta léta žil vedle Sparhawk a ještě ho neznáš? Nechci se tě dotknout, starouši, ale jestli o tom nevíš, tak jsi úplný idiot. Otha má vojsko ve východním Lamorkandu a během několika dnů vytáhne do západní Eosie. Bude vraždit všechno kolem - muže, ženy, děti, dobytek, psy, divokou zvěř, dokonce i ryby. Základní povinností rytířů Církve je tomu zabránit, a když se zakládaly čtyři vojenské řády, Sparhawk byl jejich ideál. Je ztělesněním povinnosti, cti a nesmiřitelného odhodlání. Dal bych za to svou duši, abych byl mužem, jako je Sparhawk. A má ve svém vlastnictví jedinou věc, která dokáže Othu zničit. Opravdu si myslíš, že by cokoli na světě Sparhawkovi zabránilo, aby si nevzal Bhelliom s sebou? Používej hlavu, Annie."

"Jaký smysl pak má utíkat, když víme, že nám bude v patách Sparhawk s Bhelliomem. Zničí Othu a nás s ním."

"To není moc pravděpodobné. Sparhawk je sice úžasný, ale není to bůh. Azash však bůh je a touží po Bhelliomu od počátku času. Sparhawk nás bude pronásledovat a Azash na něj bude čekat. Pak ho Azash zničí, aby získal Bhelliom. Potom zahájí Otha invazi. Jelikož mu uděláme tak obrovskou službu, štědře se nám odmění. Tebe dosadí na arciprelátský trůn a mně dá korunu kteréhokoli elénského

království, které si vyberu - možná dokonce všech. Za poslední tisíciletí ztratil Otha hlad po moci. Když budeš chtít, mohu dokonce z Lychea udělat regenta - nebo i krále Elénie, ale kdybys mě zabil, nenapadá mě žádný důvod, proč bys to chtít měl. Tvůj syn je ufnukaný kretén a při pohledu na něj se mi chce zvracet. Proč jsi ho nedal utratit a nezkusil to s Arissou ještě jednou? Kdybyste se oba dostatečně soustředili, snad byste dokázali zplodit normální lidskou bytost, a ne hovnivála."

Sparhawk pocítil náhlý závan chladu. Rozhlédl se. Třebaže ho nemohl vidět, věděl, že stínový pozorovatel, který jej sledoval od Ghwerigovy jeskyně, je kdesi v místnosti. Mohlo tomu snad být tak, že pouhé vyslovení slova Bhelliom jej vyvolalo?

"Ale jak víme, že nás Sparhawk dokáže sledovat?" právě se ptal Annias. "Neví o naší dohodě s Othou, a tak ho vůbec nenapadne, kam mizíme."

"Ty jsi ale naiva, Annie," smál se Martel. "Sefrenie dokáže odposlechnout rozhovor nejméně na vzdálenost pěti mil a umí zařídit, že všichni, kdo jsou s ní v místnosti, to slyší také. A nejen to, v tomhle sklepení jsou stovky míst, z nichž se dá tajně naslouchat, co se tu povídá. Věř mi, Annie, buď jedním, nebo druhým způsobem nás Sparhawk právě v tuto chvíli poslouchá." Odmlčel se. "Nemám pravdu, Sparhawkku?" dodal.

KAPITOLA

PATNÁCTÁ

MARTELOVA OTÁZKA ZŮSTALA VISET v zatuchlém šeru.
"Počkej tady," stroze zašeptal Sparhawk a sáhl po meči.
"To tedy ne," opáčil plukovník stejně chladným tónem. Rovněž
tasil meč.

Nebyl čas ani vhodné místo na dohadování. "Dobrá, ale buď opatrný. Já si vezmu na starost Martela, ty popadni Annia." Vystoupili z úkrytu a zamířili ke stolu, kde blikotala jediná svíce.

"Ale, není to snad můj drahý bratr Sparhawk," protáhl Martel. "Hrozně rád tě zase vidím, starý brachu."

"Tak to se koukej rychle, Martele. Zanedlouho už toho moc neuvidíš."

"S radostí bych se ti věnoval, Sparhawk, ale obávám se, že to budeme muset opět odložit. Náléhavé povinnosti, jak jistě chápeš." Martel chytil Annia za rameno a postrčil jej ke dveřím. "Hni sebou," zavrčel. Oba rychle vypadli, když se Sparhawk s Deladou vrhli vpřed, meče napřažené.

"Stůj!" zařval Sparhawk na svého společníka.

"Uniknou nám, Sparhawk, odporoval Delada.

"Už nám unikli," s hořkým zklamáním konstatoval Sparhawk. "Martel má venku na chodbách stovku mužů. Potřebujeme tě živého, plukovníku." Jakmile Sparhawk zaslechl dusot mnoha nohou ve vnější chodbě, pronikavě zapískal. "Musíme bránit dveře, dokud nedorazí Kurik s gardisty."

Přešli k chatrným dveřím a postavili se každý z jedné strany. Na poslední chvíli si Sparhawk stoupl doprostřed, několik stop od klenutého průchodu v masivní kamenné zdi. Jeho pozice umožňovala plný rozmach mečem, zatímco vojáci, vybíhající z průchodu, měli pohyb omezen bočními zdmi a obloukem klenby.

Martelovi žoldáci záhy seznali, že vyběhnout na Sparhawka, když má zlost, není příliš dobrý nápad a Sparhawk byl momentálně značně rozezlen. Těla se začala vršit v dveřním průchodu, když se s divokou zuřivostí pustil do otrhaných vojáků.

Dorazil Kurik s Deladovými gardisty a Martelovi muži ustoupili, bráníce chodbu, vedoucí k akvaduktu, kterým prchli Martel s Anniem. "Jsi v pořádku?" rychle se zeptal Sparhawkův panoš a pátravě se díval do chodby.

"Jo," opáčil Sparhawk. Pak natáhl ruku a chytil Deladu za loket ve chvíli, kdy se plukovník snažil kolem něj protlačit dopředu.

"Nech mě jít, Sparhawk, usykl Delada sevřenými rty.

"Nenechám, plukovníku. Vzpomínáš si, co jsem ti říkal před chvílí? O tom, že jsi momentálně nejdůležitější muž v Chyrellu?"

"Ano," nevrle odvětil Delada.

"Tato speciální důležitost nabyla platnosti před několika minutami, a proto nedopustím, aby ses nechal zabít jen proto, že jsi právě bojechtivý. Teď tě doprovodím do tvého pokoje a před dveře postavím stráž."

Delada prudce vrazil meč do pochvy. "Máš přirozeně pravdu," uznal. "Jen jsem -"

"Chápu, Delado. Mám stejné pocity."

Když se postaral o plukovníkovu bezpečnost, vrátil se Sparhawk do sklepení. Pod Kurikovým vedením vyháněli gardisté z úkrytů skrývajících se žoldáky a pobíjeli je. Kurik se vrátil z temnot, spoře ozářených pochodněmi. "Obávám se, že Martel a Annias definitivně upláchli, Sparhawku," hlásil.

"Kuriku, byl na nás připraven," řekl Sparhawk mrzutě. "Nějak mu došlo, že tady dole budeme, nebo že Sefrenie zařídí kouzlem, abychom ho slyšeli. Prozradil přesto spoustu věcí v náš prospěch."

"Och?"

"Ta armáda, blížící se od západu, je Wargunova."

"Už bylo načase, aby dorazil," rozzářil se Kurik spokojeně.

"Martel rovněž prohlásil, kterým směrem se dá. Chce, abychom ho pronásledovali."

"S největší radostí mu vyhovím. Ale dosáhli jsme toho, co jsme chtěli?"

Sparhawk přikývl. "Až skončí Delada se svým svědectvím, Annias nedostane ani hlas."

"To už je něco."

"Předej velení nějakému kapitánovi a půjdeme najít Vaniona."

Představení všech čtyř řádů stáli na cimbuří vedle brány a s jistým údivem pozorovali ustupující žoldnéře. "Právě bezdůvodně přestali útočit," řekl Vanion, když k nim dorazili Sparhawk s Kurikem.

"Mají důvod a pádný," opáčil Sparhawk. "Tam za řekou k nám táhne Wargun."

"Díky Bohu!" zvolal Vanion. "Nakonec se k němu poselství přece jenom dostalo. Jak to dopadlo ve sklepech?"

"Plukovník Delada vyslechl velmi zajímavý rozhovor. Ale Martel s Anniem uprchli. Mají v plánu utéct do Zemochu, aby je Otha ochránil. Martel hodlá poslat své Rendořany, aby zničili mosty, a získal tak čas pro rozmístění zbývajících sil. Nepředpokládá, že by toho dokázali o mnoho víc, než že budou Warguna chvíli otravovat. V co ve skutečnosti doufá, je chvíle zdržení, aby mohl bezpečně prchnout."

"Myslím, že bychom se měli jít poradit s Dolmantem," řekl preceptor Darellon. "Situace se poněkud změnila. Co kdybyste svolal své přátele, sire Sparhawku, a všichni bychom se mohli vrátit do kapituly."

"Rozhlaš to, Kuriku," nařídil Sparhawk svému panošovi. "Ať se všichni naši přátelé dozví, že král Wargun nás přišel osvobodit."

Kurik přisvědčil.

Patriarchům se nesmírně ulevilo, když uslyšeli, že se blíží král Wargun, a ještě více, když se dozvěděli, že Annias usvědčil sám sebe. "Plukovník může rovněž dosvědčit, že Annias s Martelem měli dohodu s Othou," sdělil jim Sparhawk. "Jedinou stinnou stránkou celé akce je, že Annias i Martel uprchli."

"Jak dlouho potrvá, než se Otha doví o tomto obratu událostí?" otázal se patriarcha Emban.

"Mám za to, že musíme předpokládat, že Otha ví o změně situace téměř v téže chvíli, kdy nastane, Vaše Milosti," odpověděl preceptor Abriel.

Emban se znechuceným výrazem přikývl. "Počítám, že jde zase o magii."

"Wargunovi asi zabere dost času, než přeskupí vojska a vytáhne do Lamorkandu proti Zemochům, což?" ozval se Dolmant.

"Týden až deset dnů, Vaše Milosti," přisvědčil Vanion, "a i to je jen taktak. Předvoje obou armád mohou vyrazit dříve, ale jádro vojsk nedokáže vyrazit dříve než za týden."

"Jakou vzdálenost urazí taková armáda za den?" zeptal se Emban.

"Maximálně deset mil, Vaše Milosti," odpověděl Vanion.

"To je nesmysl, Vanione. Dokonce i já ujdu deset mil za čtyři hodiny, a to nejsem žádný rychlík."

"To proto, Vaše Milosti, že jdete sám," usmál se Vanion. "Člověk na procházce se nemusí starat, jestli se mu neopožďuje zadní voj, a když padne noc a je čas jít spát, může se zabalit do pláště a svalit se do křoví. Založit tábor pro celou armádu trvá o trochu déle."

Emban zamručel, pracně se zvedl a došoural se k mapě Eosie, zavěšené na zdi pracovny sira Nashana. Odměřil několik vzdáleností. "Takže se setkají asi někde tady," prohlásil a počukával prstem do mapy, "tady na té pláni, severně od Cammorského jezera. Orzele, jak to tam kolem vypadá?"

"Je to dost plochá krajina," odpověděl patriarcha z Lamorku, "většinou farmy a sem tam pár ostrůvků lesa."

"Embane," řekl Dolmant přívětivě, "proč to nenechat na Wargunovi, aby si vypracoval vlastní strategii? Jak jistě víš, máme momentálně dost vlastních starostí."

Emban se zasmál trochu zahanbeně. "Asi jsem rozený všetečka," řekl, "nedolám, abych do všeho nestrkal nos." V zamyšlení tlesknul rukama za zády. "Jakmile sem Wargun dorazí, budeme mít celou situaci v Chyrellu pevně v rukou."

Podle mého lze s jistotou tvrdit, že svědectví plukovníka Delady jednou provždy vyloučí primase z Cimmury z kandidatury, takže proč bychom neměli tuhle záležitost s volbou rovnou sklidit ze stolu - dříve než církevní sněm zase popadne dech. Patriarchové jsou živočichové političtí, a když se jim dá čas, aby vzali rozum do hrsti, začnou za současné situace číchat všechny možné příležitosti. Zrovna teď nemáme zapotřebí, aby nám celou záležitost znesnadňovala hromada nepředvídatelných kandidátů. Snažme se to zjednodušit. Spoustu patriarchů jsme si nepřátelili, když jsme nechali vnější město napospas ohni a rabovačům. Musíme církevní sněm čapnout, dokud je plný důkůvzdání a vděčnosti, a obsadit prázdný trůn v Bazilice dřív, než začnou dumat o ztracených palácích a podobně. V tuto chvíli máme navrch, tak toho využijme, než se naše podpora začne viklat."

"To je jediné, na co jsi kdy opravdu myslel, že ano, Embane?" řekl Dolmant.

"Někdo na to myslet musí, příteli."

"Nejprve však musíme dostat Warguna do města," podotkl Vanion. "Můžeme mu nějak pomoci?"

"Můžeme podniknout výpad z vnitřního města, jakmile se Martelovi generálové začnou otáčet, aby čelili Wargunově armádě," navrhl Komier. "Můžeme na ně udeřit ze zadu a přinutit je, aby nás zase zahnali za hradby. Pak budou muset vyčlenit dostatek sil, aby nás udrželi uvnitř. Trochu by to snížilo síly, které se postaví Wargunovi."

"Co bych já osobně nejraději provedl, je vymyslet způsob, jak zachránit mosty přes řeku Arruk," prohlásil Abriel. "Než je Wargun opraví, bude ho to stát spoustu času - a životů."

"Nevidím žádnou možnost, jak toho dosáhnout," řekl Darellon. "Nemáme dost lidí, abychom Rendořanům zabránili v přístupu na břeh řeky."

"Máme jich ale dost na to, abychom udělali rozruch uvnitř města," naléhavě zvolal Komier. "Vraťme se na hradby a podívejme se, jak se věci mají. Potřeboval bych nějak spláchnout tu pachut' obléhání, co mám v ústech."

V blížícím se úsvitu houstla mlha. Léto se chýlilo ke konci a dvě řeky, které se u Chyrellu slévaly, vydechovaly v chladném nočním vzduchu ze svých černých hladin šedavé cáry mlhy, které se shlukovaly a vytvářely nejprve opar, změkčující oranžová světla pochodní, pak mlžný závoj, zahalující vzdálené domy, a posléze hustou, lepkavou mlhu, dobře známou v městech vybudovaných na řekách.

V řadách vojáků zavládla touha po akci. Pro plán výpadu pochopitelně mluvily taktické důvody, ale taktika je pro generály. Běžný voják víc toužil po pomstě. Vojáci vydrželi bombardování obléhacích strojů, odrazili fanatiky na žebřících a čelili útočným věžím. Až doposud byli nuceni snášet všechno, s čím obléhatelé přišli, nechat si házet na hlavy, co se dalo. Teď dostali příležitost vyrovnat účet, potrestat trestající, a proto pochodovali z vnitřního města se zavilými výrazy kruté odplaty na tvářích.

Mnoho Martelových žoldáků se k němu nadšeně připojilo, když měli vyhlídku na kořist z drancování a na snadný útok na řídce bráněné hradby. Jejich nadšení však značně opadlo při představě, že mají čelit mohutné přesile v otevřené krajině. Stali se z nich rázem mírumilovní beránci, kteří se plížili mlžnatými ulicemi ve snaze najít místo, kde by jejich čerstvě nabytá mírumilovnost nedoznala úhony. Výpad z vnitřního města byl pro tyto muže, kteří chtěli nadále vést prostý život, nerušený žádnými sváry, velkým překvapením a ještě větším zklamáním.

Mlha ovšem přišla velmi vhod. Obráncům vnitřního města stačilo natrefit na muže, kteří neměli brnění rytířů Církve nebo červené tuniky církevních vojáků. Pochodně, které tito náhlí pacifisté nesli, z nich dělaly snadné cíle pro Kurikovy bojem utužené střelce z kuše.

Jelikož by jezdci na koních byli příliš hluční, rytíři Církve se pohybovali ulicemi města pěšky. Po chvíli se Sparhawk připojil k Vanionovi. "Jediné, co tady provádíme, je, že střílíme dezertéry," stěžoval si svému představenému.

"To není tak docela pravda, Sparhawk," namítal Vanion. "Církevní vojáci byli v obležení a taková situace podlamuje ducha. Dopřejme našim pochybným spojencům příležitost k menší pomstě, než je zase vrátíme patriarchům."

Sparhawk přikývl na souhlas a pak spolu s Kurikem a Kaltenem zrychlil, aby převzal velení.

Jakási příznačná postava se sekerou se objevila na pochodněmi ozářené křižovatce. Její obrysy prozrazovaly, že ať už to je kdokoli, nemá na sobě ani brnění, ani tuniku církevních vojáků. Kurik pozvedl kuši a zamířil. V posledním okamžiku strhl zbraň vzhůru a šipka svištivě zamířila k obloze, na níž se zvolna rodil úsvit. Kurik začal zuřivě klít.

"O co jde?" zasyčel Kalten.

"To je Berit," procedil Kurik mezi zuby. "Při chůzi vždycky takhle kroutí rameny."

"Sire Sparhawk," zavolal novic do tmy, "jste tam někde?"

"Ano."

"Díky Bohu. Mám dojem, že jsem vás hledal snad ve všech vypálených uličkách Chyrellu."

Kurik praštil pěstí do zdi.

"Promluv si s ním o tom později," řekl Sparhawk. "Tak dobrá, Berite," zavolal, "už jsi mě našel. Co mi máš tak důležitého říci, že se tu motáš a riskuješ krk?"

Berit k nim unaveně došel. "Zdá se, že se Rendořané shromažďují u západní brány, sire Sparhawk. Jsou jich tam tisíce."

"Co dělají?"

"Myslím, že se modlí. Každopádně provádějí nějaký obřad. Na hromadě trosek tam stojí nějaký vyzáblý chlápek s plnovousem a dělá jim kázání."

"Zaslechl jsi něco z toho, co říkal?"

"Moc ne, sire Sparhawku, ale jedno slovo mnohokrát opakoval a všichni to slovo řvali s ním, kdykoli jej vyslovil."

"Co to bylo za slovo?" naléhavě se zeptal Kurik.

"Beranoroh to myslím bylo, Kuriku."

"To zní povědomě, Sparhawku," podotkl Kurik.

Sparhawk přikývl. "Zdá se, že si Martel vzal s sebou Ulesima, aby udržel Rendořany na uzdě."

Berit se po něm zmateně podíval. "Kdo je to Ulesim, sire Sparhawku?"

"Současný duchovní vůdce Rendořanů. Za odznak svého postavení má kus zakrouceného ovčího rohu." Zamyslel se. "Ti Rendořani jen tak sedí kolem a poslouchají kázání?" zeptal se novice.

"Jestli tomu blábolení říkáte kázání, pak ano."

"Pojďme se vrátit a promluvíme si s Vanionem," navrhl Sparhawk. "Tohle by se nám mohlo velice hodit."

Představení řádů a Sparhawkovi přátelé nebyli příliš pozadu. "Myslím, pánové, že nám trochu přeje štěstí," hlásil jim Sparhawk. "Berit se toulal ulicemi a zjistil, že všichni Rendořané se shromáždili poblíž západní brány a jejich vůdce rozběsňuje jejich fanatismus."

"Sparhawku, to jsi vážně nechal jít novice samotného?" zeptal se Abriel vyčítavě.

"Kurik si s ním o tom později promluví, lorde."

"Jak se jmenuje ten vůdce tentokrát?" zamyšleně se zeptal Vanion.

"Ulesim, lorde. Už jsem se s ním setkal. Je to naprostý idiot."

"Co by Rendořané dělali, kdyby se s ním něco stalo?"

"Úplně by se zhroutili, lorde. Martel se nechal slyšet, že jim nařídí zbořit mosty, ale očividně ještě nezačali. Rendořané potřebují hodně povzbuzení a dost podrobné instrukce, než se vůbec do něčeho pustí. Každopádně pohlížíjí na svého duchovního vůdce jako na poloboha a nepodniknou nic bez jeho výslovného příkazu."

"To by mohla být ta správná možnost, jak zachránit mosty, Abrieli," řekl Vanion. "Jestliže se něco stane tomu Ulesimovi, Rendořané by mohli prostě zapomenout, co měli udělat. Co kdybychom soustředili naše síly a vtrhli na ně?"

"Špatný nápad," opáčil Kurik stručně. "Odpusťte, lorde Vanione, ale opravdu není dobrý. Když vytáhneme na Rendořany s vojskem, budou bojovat do posledního dechu, aby uchránili svého svatého muže. Všechno, čeho bychom dosáhli, by byla spousta zbytečně zabitých mužů."

"Máme snad jinou možnost?"

Kurik poklepal na svou kuši. "Ano, lorde, máme," řekl sebevědomě. "Berit říká, že Ulesim řeční ke svému lidu. Člověk, který promlouvá k davu, obvykle na něčem stojí. Kdybych se k němu mohl dostat na dvě stě kroků..." nedopověděl Kurik.

"Sparhawk," rozhodl se Vanion, "vezmi své přátele a doprovodte Kurika. Pokuste se proklouznout městem a dostat ho s tou jeho kuší tak blízko k Ulesimovi, aby ho mohl odstranit. Když se ti rendorští fanatici sesypou a nestrhnou mosty, Wargun by mohl překročit řeku dřív, než na něj budou žoldáci připraveni. Žoldnéři jsou nejpraktičtější vojáci na světě. Do beznadějných bitev nejsou vůbec žhaví."

"Myslíš, že se vzdají?" zeptal se Darellon.

"Za pokus to stojí," řekl Vanion. "Nějaká forma nenásilného řešení by mohla ušetřit spoustu mužů na obou stranách a jsem přesvědčen, že budeme potřebovat každou ruku - i rendorskou - až půjdeme proti Othovi."

Abriel se najednou rozesmál. "Rád bych věděl, jak se bude Bůh cítit, až jeho Církev budou bránit eshandističtí kacíři."

"Bůh je tolerantní," zazubil se Komier. "Mohl by jim dokonce odpustit - trochu."

Čtyři rytíři, Berit a Kurik se plížili ulicemi Chyrellu směrem k západní bráně. Zvedl se mírný větřík a mlha se rychle rozplývala. Dorazili k velkému, spálenému prostranství nedaleko západní brány, kde našli hustý dav po zuby ozbrojených Rendořanů, jenž se v řídnoucí mlze tlačil kolem navršené hromady kamení. Na vrcholku haldy stála známá postava.

"V pořádku, je to on," zašeptal Sparhawk ke svým druhům, když se schovali ve vyplněných troskách jakéhosi domu. "Stojí tam v celé své kráse - Ulesim, nejoblíbenější žák svatého Arashama."

"Takhle si sám říká?" zeptal se Kurik.

"V Rendoru si tak říkal. Sám si ten titul udělil, asi proto, aby Arashamovi uspořil námahu s výběrem svého nástupce."

Ulesim byl na pokraji hysterie a jeho řeč už byla téměř nesouvislá. Jednu kostnatou ruku měl vztyčenou a cosi křečovitě svíral. Po dalších asi patnácti nesouvislých slovech zběsile zamával tou věcí a zařval: "Beranoroh!" Jeho uctívači zavyli v odpověď: "Beranoroh!"

"Co myslíš, Kuriku?" šeptal Sparhawk, když všichni vykoukli spoza polozbořené zdi.

"Myslím, že je to blázen."

"Ovšemže je blázen, ale je na dostřel?"

Kurik zašilhal přes hlavy davu na vrískajícího fanatika. "Je to pěkně daleko," řekl s jistými obavami.

"Stejně to zkus," prohodil Kalten. "Jestli tvoje šipka nedolétne, nebo dokonce přestřelí, některý z těch Rendořanů ti ji zachytí vlastním tělem."

Kurik si opřel kuší o vršek pobořené zdi a pečlivě zamířil.

"Bůh mi to vyjevil!" ječel Ulesim na své ovečky. "Musíme zničit mosty, neboť jsou dílem zla. Síly temnot na druhém břehu řeky nás napadnou, ale Beranoroh vás

ochrání. Moc požehnaného Eshanda se spojila s mocí svatého Arashama a nadala talisman nadpozemskou mocí. Beranoroh vám přinese vítězství!"

Kurik zvolna stiskl spoušť své kuše. Silné lučiště temně zadunělo, když vymrštilo šipku k cíli.

"Jste neporazitelní!" řičel Ulesim. "Jste -"

Jací ještě jsou, jim už neprozradil. Opeření šipky z kuše náhle vyčnívalo z Ulesimova čela přímo nad obočím. Ztuhl, vytřeštil oči a v němém výkřiku roztáhl ústa. Pak se zhroutil na hromadu trosek.

"Dobrá trefa," pochválil Tynian Kurika.

"Ve skutečnosti jsem mu mířil na břicho," přiznal Kurik.

"To je v pořádku, Kuriku," smál se Deifan. "Takhle to bylo dokonce okázalejší."

Davem Rendořanů se šířil zděšený nářek a kvíl.

Pak se ze šokovaného zástupu ozvalo slovo "kuše". Dost značný počet nešťastníků si tuto zbraň nějakým způsobem opatřilo od Lamorčanů. Jejich běsnící souvěrci je za to na místě roztrhali na kusy. Množství černě oděných mužů z jihu pobíhalo po ulicích, kvíleli a rvali ze sebe šaty. Jiní se zhroutili na zem a zoufale bědovali. Další zase ztuhli a nevěřícně zírali na místo, kde jim jen před malou chvílí Ulesim kázal. Jak si Sparhawk stačil všimnout, vyskytla se ovšem okamžitě slušná řádka čerstvých politiků, kteří měli pocit, že mají nárok na čerstvě uprázdněnou pozici, a hned začali podnikat patřičné kroky, aby si zajistili zvolení na místo nejvyšší. Argumentovali, že moc bude bezpečnější v rukou těch, kdož přežili. Přívrženci toho či onoho kandidáta se spojovali a mohutný dav záhy bouřil naprostým zmatkem.

"U Rendořanů jsou politické diskuse značně vášnivé, že ano?" poznamenal Tynian přívětivě.

"Také jsem si všiml," souhlasil Sparhawk. "Půjďme preceptorům oznámit Ulesimovu nehodu."

Jelikož Rendořani zcela zjevně ztratili zájem o mosty, beraní rohy i hrozící bitvu, vůdcům Martelovy armády bylo jasné, že proti lidskému moři na druhém břehu řeky nemají tu nejmenší šanci. Ze všech vojáků jsou žoldnéři nejpraktičtější, a proto brzy poměrně velký oddíl důstojníků přešel jeden z mostů s bílým praporem. Vrátili se těsně před rozbřeskem. Velitelé žoldnéřů se chvíli radili, pak se seřadili a ženouce hlučící Rendořany před sebou, vypochovali z Chyrellu. Na znamení vzdání skládali cestou zbraně.

Sparhawk spolu s ostatními vystoupil na cimbuří hradeb vnějšího města, přímo vedle západní brány právě ve chvíli, kdy králové západní Eosie s obřadně pomalou pompou přejížděli most do Svatého města. Král Wargun, bok po boku s patriarchou Bergstenem, král Dregos z Arcia, král Soros z Pelosie a staříčkový král Obler z Deiry jeli v čele armády. Hned za nimi jel zdobený otevřený kočár, v němž

seděly čtyři postavy. Všechny byly zahaleny v pláštích s kapucemi, ale při pohledu na objem jedné z nich Sparhawk zamrazilo. Přece by se - a pak, zjevně na pokyn nejštíhlejšího ze všech, si všichni čtyři sundali kápě. Tou tlustou postavou byl Platim. Druhý byl Stragen, třetí žena, kterou Sparhawk nepoznával, a čtvrtá, útlá, plavovlasá a půvabná byla Ehlana, královna Elénie.

KAPITOLA

ŠESTNÁCTÁ

V JEZD KRÁLE WARGUNA DO CHYRELLU se dal jen stěží označit za triumfální. Občané Svatého města nebyli za současného stavu schopni držet krok s vývojem situace a jedna armáda přijde normálním lidem stejná jako druhá. Většinou zůstali schovaní, když králové Eosie jeli městem k Bazilice.

Sparhawk měl minimální možnost promluvit si se svou královnou, když všichni panovníci dorazili k Bazilice. Měl toho pochopitelně hodně na srdci, ale nebylo to nic, o čem by chtěl mluvit na veřejnosti. Král Wargun udělil svým generálům několik strohých rozkazů a pak již všichni následovali patriarchu z Demosu dovnitř, aby se zúčastnili rokování, jak tomu obvykle při podobných příležitostech bývá.

"Musím uznat, že ten váš Martel je velice mazaný," přiznal král Thalesie o chvíli později, rozvalen v křesle s korbelem piva v ruce. Shromáždili se ve velké, zdobené síni, sloužící v Bazilice právě pro takováto zasedání. V síni byl dlouhý, leštěný stůl, mramorová podlaha a přes okna temně rudé těžké závěsy. Přítomni byli králové, rovněž preceptoři všech čtyř řádů, patriarchové Dolmant, Emban, Ortzel a Bergsten, pak Sparhawk a jeho přátelé včetně Ulatha, který se sice sem tam zapotácel, ale jinak už se zdál být v pořádku. Sparhawk se díval přes stůl na svou budoucí nevěstu a tvářil se kamenně. Hodlal Ehlaně říci pár slov a něco si schovával i pro Platima a Stragena. S jistými obtížemi krotil svou zlost.

"Poté, co Martel zapálil Coombe," pokračoval Wargun, "dobył a obsadil jeden slabě bráněný hrad, zbudovaný na vrcholu skalního útesu. Posílil obranu, nechal tam dost silný oddíl a pak odtáhl, aby oblehl Larium. Když jsme se za ním pustili, utíkal na východ. Pak se stočil na jih a nakonec se dal zase západně, zpátky ke Coombe. Honili jsme ho celé týdny. Opravdu to vypadalo, že do toho hradu vtáhl s celou armádou, takže jsem ho oblehl, abych ho vyhladověl. Co jsem ale nevěděl, bylo, že během pochodu odvelel celé pluky, aby se skryly v kraji. Takže až do hradu dospěl s velmi malým počtem vojáků. Ty poslal za hradby a dal uzavřít brány, načež odjel pryč, mne nechal obléhat nedobytný hrad a sám klidně shromáždil své pluky a vytáhl na Chyrell."

"Poslali jsme za vámi spoustu posílů, Vaše Veličenstvo," ozval se patriarcha Dolmant.

"Nepochybuji o tom, Vaše Milosti," opáčil Wargun kysele, "ale ke mně se dostal jen jeden. Martel rozmístil po celém Arciu malé bandy záškodníků. Počítám,

že většina z vašich poslů teď leží ve strouhách té boží kamenné zahrádky. Promiň, Dregu," omlouval se vzápětí králi Arcie.

"Nic se neděje, Wargune," odpustil mu král Dregos. "Bůh jistě dobře věděl, proč Arcium obdařil takovým množstvím skal. Dláždění silnic, stavění hradeb a hradů zaměstnává můj lid natolik, že je ani nenapadne válčit mezi sebou."

"Když ale byli všude záškodníci, jak to, že se vůbec někomu podařilo k vám dostat, Vaše Veličenstvo?" zeptal se Dolmant.

"To je mi právě záhada," odvětil Wargun a škrábal se v rozčuchané kšticí. "Nepochopil jsem, jak je to možné. Ten chlapík, kterému se to povedlo, je z Lamorku a zdá se, že prostě klidně jel celou cestu napříč Arciem a nikdo si ho ani nevšiml. Buď má tu největší kliku pod sluncem, nebo ho Bůh miluje víc než většinu ostatních smrtelníků - a mně zase tak k pomilování nepřipadá."

"Je ten muž někde poblíž, Vaše Veličenstvo?" otázala se krále Thalesie Sefrenie se zvláštním zájmem v oku.

"Myslím, že ano, milá malá dámo," pravil Wargun a říhl si. "Říkal něco o tom, že musí podat hlášení patriarchovi z Kadachu. Asi bude někde vedle v hale."

"Myslíte, že bychom mu mohli položit pár otázek?"

"Je to opravdu tak důležité, Sefrenie?" zeptal se jí Dolmant.

"Ano, Vaše Milosti," odvětila. "Myslím, že by mohlo být. Ráda bych si něco ověřila."

"Ty tam," křikl Wargun zostra na jednoho z vojáků, postávajících u dveří, "podívej se, jestli někde nenajdeš toho otrhaného Lamorčana, co se za náma táhnul. Řekni mu, ať sem přijde."

"Hned to bude, Vaše Milosti."

"Přirozeně, že to hned bude. Dal jsem rozkaz, ne? Všechny mé rozkazy se musí plnit hned." Král Wargun už měl čtvrtý korbel piva a jeho zdvořilost se začínala rozpouštět. "Zkrátka," pokračoval, "ten chlapík dorazil k hradu, který jsem obléhal, ne víc než před dvěma týdny. Když jsem přečetl jeho poselství, sebral jsem armádu a vyrazili jsme sem."

Lamorčan, kterého přivedli do síně, byl poněkud otrhaný a sešlý, jak Wargun předtím poznamenal. Nebyl to zjevně ani bojovník, ani duchovní. Měl řídké, šedohnědé vlasy a velký nos.

"Ach, to je Eck," zvolal patriarcha Ortzel, když poznal jednoho ze svých sloužících. "Mohlo mě napadnout, že jsi to byl ty, komu se povedlo proklouznout. Přátelé, tohle je jeden z mých služebníků - jmenuje se Eck - velmi kluzký chlapík, jak jsem zjistil. Je nejužitečnější, když jde o něco tajného."

"Tentokrát to nebylo nic moc tajného, Vaše Milosti," přiznal Eck. Mluvil nosem a k jeho tváři se to docela hodilo. "Jakmile jsme zahlédli váš signál, vyrazili jsme na západ tak rychle, jak jen koně mohli. Ale začali jsme narážet na léčky a záškodníky, ještě než jsme dorazili k hranicím Arcie. Tehdy jsme se rozhodli, že se

rozdělíme, aby alespoň jeden proklouzl. Osobně jsem v to moc nedoufal. Zdálo se, že za každým stromem číhá jeden lučištník. Každopádně jsem se skryl v jednom zborceném hradu nedaleko od Darry, abych si rozmyslel, co dál. Vůbec mě nenapadlo, jak vaše poselství doručit. Nevěděl jsem, kde je král Wargun, a neodvažoval jsem se zeptat žádného pocestného, protože jsem se bál, že by to mohl být někdo z těch mužů, kteří vraždili mé přátele."

"Nebezpečná situace," podotkl Darellon.

"Také mi to tak přišlo, lorde," souhlasil Eck. "Skrýval jsem se v té zřícenině dva dny, když třetího dne z rána jsem uslyšel podivný zvuk. Znělo to jako podivná hudba. Nejdřív jsem myslel, že by to mohl být ovčák, ale ukázalo se, že to je dívka s několika kozami. Hrála na takové ty píšťalky, co mívají pasáci. Dívka vypadala asi na šest let, a hned jak jsem ji uviděl, věděl jsem, že to je Styrička. Každý ví, že to přináší smůlu, mít něco společného se Styriky, tak jsem zůstal schovaný v té zřícenině. Rozhodně jsem nechtěl, aby mě prozradila těm lidem, co mě hledali. Ale šla rovnou ke mně, jako by přesně věděla, kde se skrývám, a řekla mi, abych šel za ní." Odmlčel se a zatvářil se ustaraně. "Teda, Vaše Milosti, jsem dospělý chlap a neposlouchám příkazy dětí - tím spíš od styrických - ale na tomhle děvčeti bylo něco zvláštního. Když mi řekla, abych něco udělal, vůbec jsem o tom nepřemýšlel a rovnou jsem šel a udělal to. Není to trochu divné? Abych to zkrátil, vyvedla mě z té zříceniny. Ti chlapi, co po mně šli, byli všude kolem, ale chovali se, jako když nás nevidí. Ta dívka mě vedla celou cestu přes Arcium. Nuže, je to pořádný kus cesty, ale z jakéhosi důvodu nám to trvalo jen tři dny - teda ve skutečnosti čtyři, když počítám ten den, co jsme se zastavili, aby jedna z těch jejích koz mohla porodit dvě kůzlata - opravdu rozkošná zvířátka, to musím uznat. Ta holčička dokonce trvala na tom, že je musím vézt na koni. Nu, sire, dorazili jsme k hradu, kde armáda krále Warguna obléhala Rendořany, a tehdy mě ta holka opustila. Co je na tom nejdivnější, je, že jsem to obřečel, a přitom Styriky nesnáším. Než odešla, tak mě políbila a pořád ten polibek cítím na skrání. Od té doby jsem o tom mnohokrát přemýšlel a myslím, že nakonec nejsou Styrikové tak špatní."

"Díky," zamumlala Sefrenie.

"Takže, sire," pokračoval Eck, "šel jsem k vojákům a povídám jim, že mám pro krále Warguna poselství od církevního sněmu. Odvedli mě k Jeho Veličenstvu a předal jsem mu ten dokument. Když ho přečetl, sebral armádu a ostrým pochodem jsme vyrazili sem. A to je asi tak všechno, pánové."

Kurik se mile usmíval. "Ale, ale," prohodil k Sefrenii, "zdá se, že Píšťalka je stále ještě poblíž - a nejen duchovně - co říkáš?"

"Vypadá to tak," přisvědčila, rovněž s úsměvem.

"Dokument?" obrátil se patriarcha Emban na patriarchu Ortzela.

"Dovolil jsem si mluvit jménem církevního sněmu," přiznal Ortzel. "Všem poslům jsem dal jeden exemplář zprávy pro krále Warguna. Za daných okolností jsem se domníval, že jednám správně."

"Pokud se mne týče, je to naprosto v pořádku," prohlásil Emban. "Ale Makova by měl asi poněkud jiný názor."

"Někdy v budoucnu se mu omluvím - pokud si na to náhodou vzpomenu. Nebyl jsem si jist, zda se vůbec někdo z poslů dostane ke králi Wargunovi, takže jsem ho stručně informoval o všem, co se dělo."

Nějakou chvíli trvalo, než to, co říkali, proniklo králi Wargunovi do vědomí. "Chcete tím říct, že jsem přitáhl s celou armádou na příkaz jediného patriarchy - a to ještě ne Thalesánce?!" zahřměl.

"Ne, Wargune," prohlásil mohutný patriarcha Bergsten pevně. "Osobně plně schvaluji postup patriarchy z Kadachu, takže jsi přesunul svou armádu na můj rozkaz. Chceš snad o tom diskutovat se mnou?"

"Ach," odvětil Wargun zkroušeně, "to je tedy něco jiného." Patriarcha Bergsten nepatřil k lidem, s nimiž se dá příliš diskutovat. Wargun spěšně pokračoval. "Ten dokument jsem si přečetl několikrát a usoudil jsem, že nevylučuje zajišťku do Cimmury. Poslal jsem Drega a Oblera s hlavním vojskem napřed a vzal jsem s sebou elénskou armádu, aby mohla bránit jejich hlavní město. Představte si, že když jsme tam dojeli, město bránili civilisté, a když jsem se domáhal vstupu, neotevřeli brány, dokud tamhle ten tlustýoch nedal svolení. Abych byl upřímný, neměl jsem dojem, že Cimmuře hrozí moc vážné nebezpečí. Ti kramáři a nádeníci na hradbách se chovali naprosto profesionálně, na to můžete vzít jed. Každopádně jsem se nakonec dostal do paláce, abych se sešel s hrabětem Lendou a s touto hezkou mladou dámou s korunou na hlavě. Tam jsem uviděl tamhle toho darebáka," zvolal a ukázal na Stragena. "V Emsatu tím svým rapírem propíchal mého čtvrtého bratrance jako jehelníček. Vypsal jsem odměnu na jeho hlavu spíš kvůli rodině a jejím citům než z nějakého žalu nad mým bratrancem, nemohl jsem ho totiž ani cítit. Měl ve zvyku dloubat se v nose na veřejnosti a to mi přišlo nechutné. Ale už to dělat nebude, to je jisté. Stragen ho zapíchnul důkladně. Stejně jsem ho chtěl dát pověsit, ale Ehlana mi to vymluvila." Dal si pořádný doušek. "Ve skutečnosti -" znovu říhl. "- pohrozila, že mi vyhlásí válku, jestli si to nerozmyslím. Je to velmi prudká a nedůtklivá mladá dáma, jak jsem zjistil." Najednou se zakřenil na Sparhawka. "Vím, příteli, že bych ti měl blahopřát, ale na tvém místě bych si nesundával brnění, dokud ji líp nepoznáš."

"Známe se oba velmi dobře, Wargune," řekla Ehlana upjatě. "Sparhawk mne prakticky vychoval od kolébky a jsem-li občas trochu nepříjemná, musíš za to poděkovat jemu."

"Asi jsem mohl čekat podobnou odpověď," smál se Wargun. "Když jsem řekl Ehlaně, co se děje tady v Chyrellu, trvala na tom, že vezme svou armádu a spolu se

mnou potáhne na pomoc. Rezolutně jsem to odmítl, ale jediné, co udělala, bylo, že mi zakroutila licousy a prohlásila: To je v pořádku, Wargune, tak si dáme závod, kdo bude v Chyrellu dřív. Teda, nedovolím nikomu, aby mě tahal za licousy, a chystal jsem se ji na fleku naplácat, královna sem nebo tam, ale vtom se do toho vložila tamhle ta ohromná ženština."

Podíval se na ženu, o níž se Sparhawk domníval, že je to Mirtai, tamulská obryně, a zachvěl se. "Nikdy bych nevěřil, že sebou umí tak hodit. Držela mi nůž pod krkem, než jsem stačil mrknout. Snažil jsem se Ehlaně vysvětlit, že mám dostatek mužů na to, abych Chyrell obsadil, ale prohlašovala něco v tom smyslu, že tam má jakousi investici, kterou si musí chránit. Nepochopil jsem, co přesně má na mysli. Tak či onak, táhli jsme tedy všichni společně na Chyrellos, spojili se s Dregem a Oblerem a nakonec jsme dorazili sem, do Svatého města. A teď bych rád, kdyby mi někdo vysvětlil, co se tu opravdu dělo."

"Běžná církevní politika," sdělil mu patriarcha Emban suše. "Víte dobře sám, jak naše Matka zbožňuje intriky. Prováděli jsme zdržovací taktiku na zasedání církevního sněmu, manipulovali s hlasy voličů, unášeli patriarchy a tak podobně. Sotva jsme zvládli zamezit primasovi z Cimmury, aby se zmocnil trůnu, objevil se Martel a oblehl Svaté město. Stáhli jsme se za hradby vnitřního města jako do posledního útočiště, abychom banálně bojovali až do konce. Zhruba v té chvíli, kdy jste dorazili, už to s námi bylo nahnuté."

"Byl už Annias zadržen?" zeptal se král Obler.

"Obávám se, že nikoliv, Vaše Veličenstvo," odvětil Dolmant. "Martelovi se podařilo ho propašovat z města těsně před svítáním."

"To je skutečně smůla," povzdychl si Obler. "Přesto by se mohl vrátit a vážně se ucházet o post arcipreláta, co říkáte?"

"Uvítali bychom ho s největším potěšením, Vaše Veličenstvo," s neveselým úsměškem opáčil Dolmant. "Určitě jste již slyšel o spojení mezi Anniem a Martelem a o našem vážném podezření, že mají jakousi dohodu s Othou. Bylo štěstí, že se nám podařilo zavést velitele arciprelátovy osobní gardy do míst, kde mohl nepozorovaně vyslechnout rozhovor mezi Anniem a Martelem. Plukovník je absolutně neutrální a všichni to vědí. Jakmile o tom, co slyšel, podá hlášení církevnímu sněmu, bude Annias vyloučen z Církve - minimálně." Odmlčel se. "Dále," pokračoval, "Zemochové ve velkém počtu rozbili tábor ve východním Lamorkandu jako součást dohody mezi Othou a Anniem. Jakmile se Otha dozví, že se jejich plány tady v Chyrellu zhatily, potáhne na západ. Doporučuji, abychom s tím něco udělali."

"Máme nějakou představu, kterým směrem se Annias dal?" zeptala se Ehlena a oči se jí blýskaly.

"Spolu s Martelem s sebou vzali princeznu Arissu a tvého bratrance Lychea a všichni prchají k Othovi, aby je ochránil, královno," odvětil jí Sparhawk.

"Můžeš je nějakým způsobem zadržet?" s divokou naléhavostí se zeptala.

"Můžeme se pokusit, Vaše Veličenstvo." Pokrčil rameny. "Ale moc bych v to nedoufal."

"Já ho chci, Sparhawk," vyhrkla zavile.

"Velice lituji, Vaše Veličenstvo," vložil se do hovoru patriarcha Dolmant, "ale Annias spáchal zločiny proti Církvi, a my proto na něj máme nárok první."

"Abyste ho zavřeli do nějakého kláštera, kde by se do konce života modlil a zpíval žalmy?" zeptala se opovržlivě. "Mám s ním mnohem zajímavější plány, Vaše Milosti. Věřte mi, jestli ho dostanu do rukou první, neodevzdám ho Církvi - alespoň do té doby, než s ním budu hotova. Pak můžete mít, co z něj zbude."

"To stačí, Ehlano," ostře ji okřikl Dolmant. "Dostáváte se na hranici otevřeného neposlušnosti vůči Církvi. Neudělejte tu chybu, že byste ji překročila. V zájmu pravdy však musím říci, že Annia nečeká klášter. Závažnost zločinů proti Církvi, které spáchal, si zasluhuje upálení."

Jejich pohledy se do sebe zaklesly a Sparhawk v duchu zasténal. Pak se Ehlana trochu zahanbeně zasmála. "Odpusťte mi, Vaše Milosti," omlouvala se Dolmantovi. "Unáhlila jsem se. Říkal jste upálení?"

"Přinejmenším, Ehlano," opáčil.

"Přirozeně se podřídím naší Svaté matce. Raději bych zemřela, než bych se projevila jako neposlušná dcera Církve."

"Církev oceňuje tvoji poslušnost, dcero má," ironicky prohlásil Dolmant.

Ehlana zbožně sepjala ruce a uštědřila mu pokrytecky zkroušený úsměv.

Dolmant se proti své vůli rozesmál. "Ty jsi ale holka nevychovaná, Ehlano," pokáral ji.

"Ano, Vaše Milosti," uznala, "taková jsem já."

"Je to velmi nebezpečná žena, přítelé," sdělil Wargun svým kolegům monarchům. "Myslím, že bychom si měli zvlášť dobře zapamatovat, že jí nemáme chodit do cesty. Dobrá, co dál?"

Emban se zabořil ještě hlouběji do křesla a ťukal si svými tlustými prstíky o sebe. "Víceméně jsme rozhodnutí, že bychom měli otázku arciprelátsví vyřešit jednou provždy, Vaše Veličenstvo. Usoudili jsme tak ještě předtím, než jste vstoupil do města. Předpokládám, že vám zabere určitý čas připravit svá vojska na tažení do středního Lamorkandu?" konstatoval tázavě.

"Nejmíň týden," opáčil Wargun mrzutě, "a možná i dva. Naše jednotky se táhnou nejméně půl cesty zpátky, směrem k Arciu - většinou opozdilci a vozy se zásobami. Chvilí bude trvat, než se srovnáme, protože při přechodu mostů se pluky vždycky pomíchají."

"Můžeme vám poskytnout nanejvýš deset dnů," řekl Dolmant. "Srovnejte se za pochodu."

"Tak se to nedělá, Vaše Milosti," namítl Wargun.

"Tak se to tentokrát udělá, Vaše Veličenstvo. Vojáci při tažení stráví víc času posedáváním a čekáním než pochodem. Ať tedy ten čas lépe využijí."

"Také by bylo dobré, kdybyste drželi vojáky mimo Chyrellos," dodal patriarcha Ortzel. "Většina obyvatel uprchla a město je opuštěné. Kdyby se vaši muži rozptylovali prohlížením neobydlených domů, obtížně by se potom sháněli, až přijde čas vyrazit."

"Dolmante," ozval se Emban, "ty předsedáš církevnímu sněmu. Myslím, že bychom měli jít na zasedání hned zítra ráno. Dnes ještě naše bratry nepustíme do vnějšího města - pochopitelně v zájmu jejich bezpečnosti, neboť v troskách by se mohly skrývat zbytky Martelových žoldáků. Hlavně však nechci, aby měli příležitost příliš podrobně zkoumat škody na svých domech dříve, než sněm oficiálně zasedne. Dost vážně jsme si znepřátelili značný počet patriarchů, a i když se Annias zdiskreditoval, nebylo by právě milé, kdyby nám nějaká horkou jehlou spíchnutá koalice kalila vodu. Myslím, že bychom měli před začátkem zasedání uspořádat nějakou bohoslužbu v hlavní lodi Baziliky. Asi něco slavnostního, spojeného s díkůvzdáním. Ortzele, mohl bys celebrovat? Budeš naším kandidátem, tak dopřej všem možnost, aby si zvykli dívat se na tebe. A Ortzele, sem tam se můžeš i usmát. Věř mi, obličej při tom nepraskne."

"To jsem opravdu tak strohý, Embane?" zeptal se na oplátku Ortzel s nepatrným náznakem úsměvu.

"To je ono," zvolal Emban, "přesně takhle úsměv si cvič před zrcadlem. Uvědom si, že musíš být laskavý, milující otec - aspoň chceme, aby si to lidi mysleli. Jak se budeš tvářit, až se dostaneš na trůn, to už je jen mezi tebou a Bohem. Tak dobrá. Bohoslužby našim bratrům připomenou, že jsou v prvé řadě duchovními a až potom majiteli nemovitostí. Z hlavní lodi přejdeme přímo do zasedací síně. Promluví si s vedoucím sboru, aby se Bazilikou rozléhal chorál - něco exaltovaného, co naše bratry dostane do správné nálady. Dolmant zahájí zasedání a začneme s informacemi - ať každý ví dopodrobna, co se dělo. To kvůli patriarchům, kteří se skrývali ve sklepích od chvíle, kdy začalo obléhání. Za těchto okolností bude velmi vhodné, když vystoupí několik svědků. Vyberu je sám, aby si neodporovali. Představuji si spoustu hrůzyplných popisů znásilnění, žhářství a plenění, aby se podnítil jistý nesouhlas s chováním nedávných návštěvníků našeho města. Naše přehlídka svědků vyvrcholí plukovníkem Deladou, který podá hlášení o rozhovoru mezi Anniem a Martelem. Necháme chvíli naše bratry, ať o tom přemítají. Promluví s několika, aby si připravili proslovy plné vášnivých výpadů a zneuctění primase Cimmury. Pak Dolmant ustanoví komisi k prošetření celé záležitosti. Nechceme, aby se církevní sněm odchýlil od hlavního bodu programu." Malý zavalitý patriarcha se zamyslel. "Pak uděláme přestávku na oběd. Dáme jim pár hodin, aby jim došla Anniova věrolomnost. Až znovu začne zasedání, Bergsten promluví o potřebě neodkladného řešení situace. Bergstene, nesmíš vzbudit dojem

spěchu, ale musíš jim připomenout, že jsme ve stavu krize víry. Pak navrhněš, aby se rovnou přešlo k hlasování. Vezmi si na sebe brnění a měj s sebou svou sekeru. Nasad' tón, který jasně ukáže, že jsme ve válečném stavu. Pak přijdou tradiční proslovy králů Eosie. Rád bych, aby byly plamenné a strhující, Veličenstva. Hodně poukáž na krutou válku, na Othu a Azashovy odporné záměry. Musíme naše bratry dostatečně vystrašit, aby volili podle svého svědomí a ne podle pletich z kuloárů a vzájemného bratříčkování. Dolmante, průběžně mne sleduj. Vycítím každého patriarchu s neovladatelným puzením k politickým machinacím a ukážu ti na něj. Jako předseda sněmu můžeš kohokoli odkázat do patřičných mezí. A za žádných okolností nedovol odročení, abychom neztratili kontrolu nad dynamikou dění. Okamžitě přejdi k nominaci a dej hlasovat, dříve než se naši bratři rozkoukají a začnou vymýšlet nějaké lumpárny. Žeň hlasování bez oklik k závěru. Chceme mít Ortzela na trůnu dřív, než slunce zapadne. A ty, Ortzeli, během rokování drž jazyk za zuby. Některé tvé názory jsou poněkud kontroverzní. Nепrovětrávej je na veřejnosti - alespoň ne zítra."

"Cítím se jako nemluvně," poznamenal král Dregos nahořkle ke králi Oblerovi. "Myslel jsem si, že vím něco málo o politice, ale nikdy předtím jsem neviděl toto umění provádět tak nelítostně a bez všech skrupulí."

"Jste tady ve velkoměstě, Vaše Veličenstvo," usmál se na něj Emban, "a takhle to tady hrajeme."

Král Soros z Pelosie, muž extrémně zbožný, s takřka dětsky naivní úctou ke všemu náboženskému, během Embanova chladnokrevného líčení plánu jak zmanipulovat církevní sněm několikrát málem omdlel. Nakonec odběhl, mumlaje cosi o tom, že se musí pomodlit.

"Vaše Milosti, dávejte zítra na Sorose pozor," radil Wargun Embanovi. "Je to náboženský hysterik. Až bude mít svůj proslov, mohl by se rozhodnout, že nás prozradí. Soros tráví všechn svůj čas rozhovory s Bohem a to někdy člověku trochu zašmodrchá rozum. Existuje nějaký způsob, jak ho při proslovech přeskochit?"

"Legální nikoliv," odvětil Emban.

"Promluvíme si s ním, Wargune," řekl král Obler. "Možná ho dokážeme přesvědčit, aby onemocněl natolik vážně, že se nebude moci zúčastnit zítřejšího zasedání."

"To snadno zařídím, aby byl nemocný," mumlal si Wargun.

Emban vstal z křesla. "Všichni máme co zařizovat, dámy a pánové," řekl, "takže, jak se říká, půjdeme si po svých."

Sparhawk se vztyčil. "Královno, během obléhání byla poškozena elénská ambasáda," oznámil královně neutrálním tónem. "Smím vám místo toho nabídnout poněkud spartánské pohodlí pandionské kapituly?"

"Ty se na mě zlobíš, vid', Sparhawk?" zeptala se jej.

"Snad by bylo vhodnější promluvit si o tom v soukromí, královno."

"Ach," vzdychla. "Nu dobrá, půjdeme do tvé kapituly, abys mne mohl vyhubovat. Pak můžeme rovnou přejít k líbání a usmiřování. To je to, o co opravdu stojím. Aspoň mě nebudeš moci namlátit - když mě bude hlídat Mirtai. Mimochodem, už ses s ní někdy setkal?"

"Nikoli, královno." Sparhawk se zadíval na mlčenlivou tamulskou ženu, stojící za Ehlaniným křeslem. Její pokožka měla zvláštní bronzový nádech a vlasy, spletené do copu, byly leskle černé. U ženy běžné výšky by její tvary byly rozhodně považovány za krásné a její tmavé oči s mírně šikmými koutky za úchvatné. Mirtai však nebyla žena normální velikosti. O plnou šířku dlaně převyšovala i Sparhawk. Oděna byla v bílou hedvábnou halenku s dlouhými rukávy a vestu či spíše kabátec sahající jí až po kolena, přepásaný opaskem. Obuty měla vysoké černé kožené boty a na boku jí visel meč. Měla široká ramena a boky pružné a štíhlé. Přes svou velikost vyhlížela její postava dokonale. Leč v jejím vyrovnaném pohledu bylo cosi zlověstného. Na Sparhawk se nedívala tak, jak normální žena pohlíží na muže. Byla to zneklidňující a znepokojivá osobnost.

Sparhawk, prkenně zdvořilý, nabídl své obrněné rámě královně a doprovodil ji přes hlavní loď k mramorovému schodišti, vedoucímu ven z Baziliky. Jak vkročili na širokou podestu na vrcholu schodiště, zaslechl Sparhawk zvonivé zaťukání na zádočný plát svého brnění. Ohlédl se. To Mirtai zaklepala na jeho brnění. Roztáhla plášť, který měla předtím složený přes ruku a podržela ho Ehlaně.

"Ach, Mirtai, opravdu není taková zima," namítla Ehлана.

Tvář Mirtai zkameněla a její nositelka rezolutně potřásla roztaženým pláštěm.

Ehлана si povzdechla a nechala obryni, aby jí přehodila plášť přes ramena. Sparhawk se díval přímo do bronzově snědé tváře obří ženy, takže neměl pochyb o tom, co spatřil v příštím okamžiku. Aniž změnila výraz, Mirtai na něj pomalu mrkla. Z nějakého důvodu se začal cítit o mnoho lépe. Usoudil, že s Mirtai budou vycházet velmi dobře.

Protože Vanion byl zaneprázdněn, dovedl Sparhawk Ehlanu, Sefrenii, Stragena, Platima a Mirtai do pracovny sira Nashana, aby si vyříkali své. Celé ráno věnoval přípravě a vybrušování řady sžíravých a natolik ostrých poznámek, že balancovaly na hraně velezrady.

Ehлана však studovala politiku již od dětství a dobře věděla, že člověk musí jednat rychle - dokonce prudce a neočekávaně - když jeho pozice není příliš silná. "Jsi z nás nešťastný," začala ještě dřív, než stačil Sparhawk zavřít dveře. "Máš pocit, že bych tu neměla být a že tady mí přátelé udělali chybu, když mi dovolili, abych se vystavila takovému nebezpečí. Není tomu tak, Sparhawk?"

"Přibližně ano," jeho tón byl mrazivý.

"Tak abychom to zjednodušili," spěšně pokračovala. "Platim, Stragen a Mirtai ve skutečnosti vehementně protestovali, ale protože jsem královna, bylo nakonec

po mém a jejich názor jsem zamítla. Snad se shodneme na tom, že mám takové právo, nebo ne?" Tentokrát její hlas zazněl poněkud ostřeji a s náznakem výzvy.

"Opravdu to tak udělala, Sparhawku," řekl Platim konejšivě. "Se Stragenem jsme na ni kvůli tomu ječeli asi hodinu a nakonec nám pohrozila, že nás dá vsadit do vězení. Dokonce vyhrožovala, že odvolá mé omilostnění."

"Její Veličenstvo je velmi schopný tyran, Sparhawku," přidal se Stragen. "Nikdy jí nevěř, když se usmívá. Tehdy je nejnebezpečnější, a když přijde čas, použije svou autoritu jako palici. Zašli jsme dokonce tak daleko, že jsme se ji pokusili zamknout v jejích komnatách, ale ona prostě nařídila Mirtai, aby vykopla dveře."

Sparhawk se vyděsil. "To jsou ale pořádně silné dveře," podotkl.

"Bývaly. Mirtai do nich dvakrát kopl a rozštíply se na dvě půlky."

Sparhawk pohlédl na bronzově zbarvenou ženu s jistým údivem.

"Nebylo to nic těžkého," řekla. Její hlas byl měkký a melodický, s nepatrnou stopou cizího přízvuku. "Dveře uvnitř domů vysychají, a praskají velmi lehce, když do nich kopneš v prostředku. Ehlana může ty kousky použít na topení, až přijde zima," promluvila s klidnou důstojností.

"Mirtai mě chrání velmi starostlivě, Sparhawku," řekla Ehlana. "Když je se mnou, cítím se naprosto bezpečná a navíc mě učí tamulsky."

"Elénština je hrubý a nehezký jazyk," poznamenala Mirtai.

"Také jsem si všimla," usmála se Sefrenie.

"Učím Ehlanu jazyk Tamulů, abych se nemusela stydět, že na mne můj majitel mlaská jako na kuřata."

"Mirtai, rozhodně a definitivně už nejsem tvůj majitel," zvolala Ehlana zvýšeným hlasem. "Dala jsem ti svobodu hned potom, co jsem tě koupila."

"Majitel!" vykřikla Sefrenie s rozhořčeným výrazem.

"U Mirtaina lidu je to zvykem, sestřičko," vysvětloval Stragen. "Je to Atanka, tedy z rasy bojovníků, o nichž se má obecně za to, že potřebují vést. Tamulci cítí, že citově nejsou schopni být svobodní. Zdá se jim, že to s sebou nese příliš mnoho ztrát na životech."

"Ehlana se ani nepokusila mi něco takového navrhnout," prohlásila Mirtai vyrovnaně.

"Mirtai!" vzkřikla Ehlana.

"Tucty lidí z tvého národa mě urazily od té doby, co jsi se stala mým majitelem, Ehlanu," řekla Tamulka sveřepě. "Kdybych byla svobodná, všichni by teď byli mrtví. I ten staroch - Lenda - jednou dopustil, aby se mne dotkl jeho stín. Víím, že ho máš ráda, takže mi bylo líto ho zabít." S povzdechem si zafilozofovala: "Svoboda je pro lidi mého druhu velmi nebezpečná. Jsem ráda, že mne netíží její váha."

"Můžeme si o tom promluvit někdy jindy, Mirtai," řekla Ehlana. "Momentálně musíme zpacifikovat mého šampióna." Podívala se Sparhawkovi zpřímá do očí. "Nemáš nejmenší důvod zlobit se na Platima, Stragena nebo Mirtai, můj milovaný," řekla mu. "Dělali všechno možné, aby mne udrželi v Cimmuře. Tvoje zloba se týká pouze mne samotné. Proč je nepropustíme, abychom na sebe mohli křičet mezi čtyřma očima?"

"Půjdu s nimi také," ozvala se Sefrenie. "Jsem si jista, že se vám bude mluvit lépe, když budete sami." V patách za oběma lupiči a snědou obryní rovněž opustila komnatu. Ve dveřích se ale zastavila. "Ještě poslední maličkost, děti," dodala, "křičte si na sebe jak libo, ale žádné bití - a taky nechci, aby odsud kdokoli z vás odešel dřív, než se dohodnete." Vyšla ven a zavřela za sebou dveře.

"Nu?" řekla Ehlana

"Jsi paličatá," poznamenal Sparhawk rozhodně.

"Říká se tomu silná vůle, Sparhawk, a obecně se má za to, že pro krále a královny je to přednost."

"Co tě to pro všechno na světě popadlo, že jsi se rozhodla jet do obleženého města?"

"Na něco jsi zapomněl, Sparhawk." prohodila. "Že totiž nejsem ve skutečnosti žena."

Začal si ji pomalu prohlížet od hlavy k patě a zase zpátky, dokud celá nezrudla - měl dojem, že jí to dluží. "Co to?" Věděl, že stejně prohraje.

"Nech toho," řekla. "Jsem královna - vládnucí panovník. To znamená, že občas musím dělat něco, co by normální žena nemohla. Ve skutečnosti je pro mne nevýhoda, že jsem žena. Kdybych se schovávala za své vlastní sukně, žádný z ostatních králů by mě nebral vážně, a kdyby nebrali vážně mne, nebrali by vážně ani Elénii. Musela jsem sem přijet, Sparhawk. Rozumíš mi, vid'?"

Vzdychl. "Nerad to přiznávám, ale proti tvým důvodům nemám co namítnout."

"Kromě toho," dodala přívětivě. "se mi po tobě stýskalo."

"Vyhrála jsi," rozesmál se.

"Á, výborně," zajásala a radostí zatleskala. "Já prostě zbožňuji vyhrávat. A teď mi řekni, proč rovnou nepřejdeme k líbání a usmiřování?"

Na chvíli k tomu přešli. "Chyběl jsi mi, ty můj upjatý šampióně," povzdychla si. Pak zaklepala ohnutým ukazováčkem na jeho kyrys. "Ale tohle mi nechybělo," dodala. "Proč jsi se tak divně zatvářil, když ten chlapík Ick -"

"Eck," opravil ji.

"Promiň - když mluvil o tom děvčeti, co ho vedla přes celé Arcium až ke králi Wargunovi?"

"Protože to děvče byla Aphrael."

"Bohyně? Opravdu se zjevila normálnímu člověku. Víš to úplně jistě?"

Přikývl. "Absolutně jistě. Udělala ho víceméně neviditelným a zhustila desetidenní cestu do tří dnů. S námi udělala totéž několikrát."

"Pozoruhodné," poznamenala a mimoděk si potukávala prsty na jeho brnění.

"Ehlano, prosím tě, nedělej to," řekl. "Připadám si jako gong na nožičkách."

"Odpusť, Sparhawku. Ale řekni mi, opravdu chceme na arciprelátském trůnu patriarchu Ortzela? Není on hrozně studený a upjatý?"

"Ortzel je konzervativní a rigorózní, to je pravda, a jeho arciprelátství přinese vojenským řádům jisté problémy. Minimálně proto, že je vášnivým odpůrcem používání magie."

"K čemu by rytíř Církve vůbec byl, kdyby nemohl používat magii?"

"Máme ještě jiné prostředky, Ehlano. Ortzela bych osobně nevybral jako prvního kandidáta, to připouštím, ale na druhé straně je to věrný zastánce učení naší Církve. Někdo jako Annias by se za Ortzelova arciprelátství nedostal ani na ten nejnižší post v církevní hierarchii. Je kožený a upjatý, ale do puntíku se řídí církevní doktrínou."

"Nemohli bychom najít někoho jiného - někoho, kdo by se nám zamlouval o trochu víc?"

"Arcipreláty nevybíráme podle toho, jak se nám líbí, Ehlano," pokáral ji. "Církevní sněm se snaží vybrat člověka, který je nejvhodnější pro Církev."

"No ovšem, Sparhawku, všichni vědí, že se to tak dělá." Prudce se otočila. "Je to tu zase," vyhrkla podrážděně.

"Co tu je?" zeptal se jí.

"Nemůžeš to vidět, miláčku," odvětila. "Nikdo to nevidí, jenom já. Nejdřív jsem si myslela, že všichni kolem mne oslepli. Je to jakýsi stín nebo něco podobného. Ve skutečnosti ho vlastně nevidím - alespoň ne zřetelně - spíš jako by se mi vznášel za zády, takže ho dokážu zahlédnout vždy jen koutkem oka. Z jakéhosi důvodu je mi přitom pokaždé hrozná zima."

Sparhawka zamrazilo a napůl se otočil. Snažil se, aby to vypadalo nenuceně. Stín se vznášel na okraji jeho zorného pole, nejasně se rýsoval větší a temnější než dříve, jeho zášť byla zřejmější. Ale proč by sledoval Ehlanu? Vždyť se Bhelliomu ani nedotkla. "Mělo by to časem zmizet," řekl klidně ve snaze ji nepoplašit. "Nezapomínej, že tě Annias otrávil velmi vzácným a účinným jodem. Může to mít pořád ještě následky."

"Asi to tak bude."

Pak mu to došlo. Pochopitelně to bylo prstenem. Sparhawk si v duchu vynadal, že jej to nenapadlo dřív. Ať už bylo za stínem cokoli, určitě to chtělo mít pod dohledem oba prsteny.

"Myslela jsem si, že jsme se usmířili," řekla Ehlana.

"Vždyť ano."

"Tak proč mě nelíbáš?"

Snažil se své opominutí napravit, když tu vešel Kalten.

"Naučíš se vůbec někdy klepat?" zeptal se Sparhawk kysele.

"Pardon," opáčil Kalten. "Myslel jsem, že je tady Vanion. No, podívám se po něm jinde. Jo, mimochodem, mám jednu novinku, která vám trochu rozjasní den - teda jestli to vůbec potřebujete. S Tynianem jsme se přidali k Wargunovým vojákům a vyháněli jsme ze skrýší dezertéry. Ve sklepě jedné vinárny jsme našli našeho starého přítele."

"Och?"

"Z nějakého důvodu tu Martel nechal Kragera. Sejdeme se s ním všichni a určitě si moc hezky poklábosíme - hned jak vystřízliví a až vy dva dokončíte, co tady vyvádíte, ať už je to, co je to." Odmlčel se. "Přejete si, abych zamknul dveře?" zeptal se. "Nebo bych měl možná stát venku stráž?"

"Jdi pryč, Kaltene." Nebyl to však Sparhawk, kdo vydal ten rozkaz.

KAPITOLA

SEDMNÁCTÁ

KRAGER NEBYL ZROVNA VE FORMĚ, KDYŽ jej Kalten a Tynian onoho večera napůl přinesli do pracovny sira Nashana. Své řídké vlasy měl rozčuchané, byl neoholený a oči se mu podlévaly krví. Ruce se mu silně třáslly a vypadal bídne, což ovšem nemělo nic společného s jeho zajetím. Dva rytíři dověkli Martelova přísluhovače k jednoduché židli uprostřed místnosti a posadili jej na ni. Krager ukryl tvář v třesoucích se dlaních.

"Myslím, že toho z něj moc nedostaneme, když je v takovém stavu," zabručel král Wargun. "Sám jsem si něco takového prodělal a vím, jaké to je. Dejte mu trochu vína. Až se mu přestanou třást ruce, bude schopen trochu přemýšlet."

Kalten se podíval na sira Nashana a buclatý pandionský ukázal na zdobenou skříňku v rohu. "To je jen pro lékařské účely, lorde Vanione," rychle vysvětloval Nashan.

"Samozřejmě," řekl Vanion.

Kalten otevřel skříňku a vyndal křišťálovou karafu červeného arcijského vína. Naplnil velký pohár a podal jej Kragerovi. Chvějící se muž polovinu rozlil, ale zbytek se mu podařilo polknout. Kalten mu nalil další pohár. A pak ještě jeden. Kragerovy ruce se postupně uklidňovaly. Zamrkal a rozhlédl se kolem. "Vidím, že jsem padl do rukou svých nepřátel," zachraptěl hlasem poznamenaným dlouhými léty těžkého pití. "Nu což." Pokrčil rameny. "Asi to bude válečné štěstí."

"Tvá nynější situace není záviděníhodná," řekl mu zlověstně lord Abriel.

Ulath vyndal brousek a začal ostřit svou sekyru. Vydávalo to velice nepříjemný zvuk.

"Prosím vás," řekl Krager unaveně, "necítím se dobře. Ušetřete mě těch melodramatických hrozeb. Jsem ten, který přežil, pánové. Zcela chápu situaci. Budu s vámi spolupracovat výměnou za svůj život."

"Není to poněkud opovrženíhodné?" usmál se Bevier jízlivě.

"Jistěže je, sire," odpověděl Krager pomalu, "ale já jsem opovrženíhodný typ - nebo jste si toho snad ještě nevšiml? Ve skutečnosti jsem byl úmyslně na takovém místě, abyste mě mohli zajmout. Martelův plán byl velmi dobrý - dokud vycházel - ale když se začal rozpadat, rozhodl jsem se, že nechci zase tak moc sdílet jeho osud, který se začal povážlivě naklánět. Ušetřeme čas, pánové. Víme všichni, že mám příliš velkou cenu na to, abych byl zabit. Příliš toho vím. Řeknu vám všechno výměnou za svůj život, svobodu a deset tisíc zlatých korun."

"A co tvá věrnost?" zeptal se patriarcha Ortzel stroze.

"Věrnost, Vaše Milosti?" zasmál se Krager. "Martelovi? Nebud'te směšný. Dělal jsem pro Martela, protože mi dobře platil. To jsme věděli oba. Ale vy mi nyní můžete nabídnout něco mnohem cennějšího. Uděláme obchod?"

"Nějaká chvíle na skřipci by možná trochu snížila tvou cenu," řekl mu Wargun.

"Já nejsem nijak statný muž, králi Wargune," zdůraznil Krager, "a o mém zdraví se nikdy nedalo říci, že by bylo dobré. Chcete opravdu riskovat, že pod rukama vašich mučitelů vypustím duši?"

"Nechme toho," řekl Dolmant. "Dejte mu, co žádá."

"Jste moudrý a milostivý muž, Vaše Milosti." Krager se najednou zasmál. "Omlouvám se za tu slovní hříčku, patriarcho Dolmante. Ujišťuji vás, že nebyla úmyslná."

"Je tu však jeden háček," pokračoval Dolmant. "Za nynějších okolností tě sotva můžeme pustit do té doby, než dostaneme tvého dřívějšího velitele. Podle tvého vlastního doznání nejsi příliš spolehlivý. Kromě toho si musíme trochu ověřit, co nám říkáš."

"Zcela chápu, Vaše Milosti," souhlasil Krager. "Ale žádnou kobku. Mé plíce nejsou příliš silné a opravdu bych se měl vyhýbat vlhkým místům."

"Tedy klášter?" zeptal se Dolmant.

"Naprostě v pořádku, Vaše Milosti - pod podmínkou, že Sparhawk nebude smět vkročit do okruhu deseti mil od toho místa. Sparhawk občas jedná iracionálně a na mě má spadeno už léta, že, Sparhawk?"

"Ach ano," rád připustil Sparhawk. "Něco ti řeknu Kragere. Zaručím se, že se tě nedotknu, dokud nebude Martel po smrti."

"To by šlo, Sparhawk," odpověděl Krager, "pokud mi také slíbíš, že mi dáš týden náskok, než se pustíš za mnou. Takže náš obchod platí, pánové?"

"Tyniane," řekl preceptor Darellon, "odved' ho na chodbu, než to probereme."

Krager se roztřeseně zvedl. "Pojďme tedy, sire rytíři," řekl Tynianovi. "Ty také, Kaltene, a nezapomeňte vzít to víno."

"Nuže?" zeptal se král Wargun, když přísně strážžený zajatec opustil místnost.

"Krager sám není důležitý, Vaše Výsosti," řekl Vanion, "ale co se týče důležitosti informací, jimiž disponuje, tak má zcela pravdu. Radil bych přijmout jeho podmínky."

"Nelíbí se mi, že bychom mu měli dát všechno to zlato," zabručel Wargun mrzutě.

"V Kragerově případě ani tak nepůjde o dar," řekla Sefrenie tiše. "Pokud dáte Kragerovi tolik peněz, během půl roku se upije k smrti."

"To mi zrovna nepřipadá jako nějaký křest."

"Už jsi někdy, Wargune, viděl někoho umírat na následky pití?" zeptala se.

"To asi ne."

"Tak se někdy můžeš zastavit v nějakém útulku a podívat se, jak to probíhá. Možná, že zjistíš, že je to velmi poučné."

"Jsme tedy dohodnuti?" zeptal se Dolmant a rozhlédl se kolem. "Dáme téhle špinavé kryse, co žádá a zavřeme ho do kláštera, dokud si nebudeme jisti, že nemůže Martelovi nic důležitého vyzradit?"

"Dobrá," vzdal se nerad Wargun. "Přiveďte ho zpátky a pokračujme."

Sparhawk šel ke dveřím a otevřel je. Nějaký vyplašený muž s oholenou hlavou tam naléhavě hovořil s Tynianem.

"Kringu?" zeptal se Sparhawk poněkud udiveně, když poznal Domiho z tlupy loupeživých kočovníků z východního pomezí Pelosie. "Jsi to ty?"

"Rád tě zase vidím, Sparhawk." řekl Kring. "Přináším právě nějaké zprávy tady příteli Tynianovi. Věděli jste, že se v severním Lamorkandu shromažďují Zemošani?"

"Ano, už jsme o tom slyšeli. Trochu jsme připravovali nějaká opatření."

"To je dobře. Jsem na tažení s thaleským králem a jeden z mých krajanů mě tu zastihl. Až vyrazíte provést ta opatření, o kterých jsi mluvil, nesoustřeďte se příliš na Lamorkand. Zemošani podnikají loupežné výpady i do Pelosie. Moji lidé už mají celé hromady uší. Myslel jsem si, že by rytíři Církve o tom měli vědět."

"Jsme ti zavázáni, Domi," řekl Sparhawk. "Ukaž tady svému příteli Tynianovi, kde je vaše ležení. Teď zrovna jsme trochu zaneprázdněni eosijskými králi, ale jen co budeme mít trochu času, tak tě navštívíme."

"Budu s tím tady počítat, sire rytíři," slíbil Kring. "Pohostím vás a trochu si o všem popovídáme."

"Tak, tak, příteli," přislíbil Sparhawk.

Tynian vyprovodil Kringa chodbou a Sparhawk a Kalten přivedli Kragera zpět do Nashanovy pracovny.

"Tak tedy, Kragere," řekl patriarcha Dolmant pevně. "Přistoupíme na tvé podmínky - pokud ovšem budeš souhlasit s izolací v klášteře do té doby, než bude bezpečné tě propustit."

"Samozřejmě, Vaše Milosti," rychle souhlasil Krager. "Stejně potřebuji trochu odpočinku. Martel mě honil sem a tam po kontinentě víc než rok. Co byste chtěli slyšet nejdříve?"

"Jak začalo tohle spojení mezi Othou a cimmurským primasem?"

Krager se na své židli zaklonil, překřížil nohy a zamyšleně otáčel sklenicí vína. "Podle toho, jak já tomu rozumím, všechno to začalo krátce potom, co starý cimmurský patriarcha onemocněl a Annias převzal v katedrále jeho zodpovědnost. Do té doby se zdálo, že primasův cíl je převážně politický. Chtěl provdat svou souložnici za jejího bratra, aby mohl ovládat elénské království. Potom, co poznal, jakou moc může Církev dát člověku do rukou, se však začal jeho obzor rozšiřovat. Annias je realista a je si zcela vědom toho, že se netěší všeobecné oblibě."

"To je tedy hodně mírně řečeno," utrousil Komier.

"Dokonce i Martel jím pohrdá," řekl Krager suše, "a já nedokážu pochopit, jak s ním může Arissa vlézt do jedné postele. Nicméně Annias věděl, že bude potřebovat pomoc při získávání arciprelátského stolce. Martel zvěřil jeho záměry a v převleku pronikl do Cimmury, aby s ním promluvil. Nevím přesně, jak to bylo, ale Martel měl kdysi v minulosti kontakty s Othou. Nikdy o tom vlastně nemluvil, ale jak jsem vyrozuměl, tak to mělo nějakou souvislost s jeho vyloučením z pandionského řádu."

Sparhawk a Vanion se na sebe podívali. "To mělo," řekl Vanion. "Pokračuj."

"Annias ten nápad nejdříve odmítl, ale Martel dokáže být velice přesvědčivý, když chce, a primas nakonec souhlasil alespoň se zahájením jednání. Našli nějakého pochybného Styrika vyvrženého z jeho rodu a dlouze s ním jednali. Souhlasil, že bude jejich prostředníkem s Othou, a po určitém čase byl obchod uzavřen."

"A v čem ten obchod spočíval?" zeptal se král Dregos z Arcia.

"K tomu se dostanu za chvíličku, Vaše Výsosti," slíbil Krager. "Když budu přeskakovat, mohl bych zapomenout podrobnosti." Odmlčel se a rozhlédl se kolem. "Doufám, že si všichni všímáte, jak jsem vstřícný. Otha poslal pár svých lidí do Elenie, aby Anniovi pomáhali. Značná část této pomoci byla ve formě zlata. Otha ho má tuny."

"Cože?" zvolala Ehlena "Myslela jsem si, že Annias otrávil mého otce a mě především proto, aby se dostal k elénskému pokladu a mohl z něj financovat svůj postup k arciprelátskému stolci."

"Nechci vás urazit, Vaše Výsosti," řekl Krager, "ale elénský poklad nemohl ani zpočátku pokrýt takové výdaje, jaké měl Annias. To, že jím disponoval, však zakrylo *pravý* zdroj jeho financí. Zpronevěra je jedna věc, ale styky s Othou, to je něco úplně jiného. Vy a váš otec jste byli ve skutečnosti otráveni jen proto, aby Annias zakryl, že má neomezené zásoby Othova zlata. Vše vycházelo víceméně podle plánu. Otha poskytoval Anniovi peníze a občas nějaká ta styrická kouzla při dosahování jeho dílčích cílů. Všechno šlo docela dobře, dokud se z Rendoru nevrátil Sparhawk. Vy jste velmi razantní chlapík, Sparhawku."

"Díky," odpověděl Sparhawk.

"Většinu zbylých podrobností jistě znáte, pánové," pokračoval Krager. "Nakonec jsme všichni skončili tady v Chyrellu a zbytek je tak říkajíc historie. Ale teď zpátky k vaší otázce, králi Dregu. Otha je ve svých obchodech velice nesmlouvavý a za svou pomoc žádal po Anniovi vysokou cenu."

"Co mu Annias musel dát?" zeptal se patriarcha Bergsten, mohutný thaleský duchovní.

"Svoji duši, Vaše Milosti," odpověděl Krager s pokrčením ramen. "Otha trval na tom, že dříve než mu poskytne jakékoli peníze či kouzla, Annias konvertuje k

uctívání Azashe. Martel se účastnil té ceremonie a řekl mi o tom. Mimochodem, tohle byla jedna z mých povinností. Martel se čas od času cítí osamělý a potřebuje se někomu vypovídat. Martel není zrovna choulostivý, ale dokonce i on byl znechucen obřady, které oslavovaly Anniovu konverzi."

"Martel také konvertoval?" zeptal se Sparhawk se zájmem.

"O tom bych poněkud pochyboval, Sparhawk. Martel nemá ve skutečnosti žádné náboženské přesvědčení. Věří v politiku, moc a peníze, ne v bohy."

"Kdo z nich opravdu všechno řídí?" zeptala se Sefrenie. "Kdo je vůdce a kdo poskok?"

"Annias si myslí, že je to on, kdo dává rozkazy, ale upřímně řečeno, já bych o tom pochyboval. Všechny jeho kontakty s Othou probíhají prostřednictvím Martela, ale Martel má své vlastní styky, o kterých Annias neví. Nemohu to odpřísáhnout, ale myslím si, že mezi Martelem a Othou existuje nějaká separátní dohoda. Takhle nějak Martel jedná."

"Je za tím vším ještě něco, nebo ne?" zeptal se patriarcha Emban kousavě. "Otha a Azash by asi nevydávali všechny ty peníze a energii jenom kvůli nějaké špinavé duši cimmurského primase."

"Jistěže ne, Vaše Milosti," souhlasil Krager. "Měli samozřejmě v plánu pokusit se získat, co chtěli, tím, že budou následovat plán, který už měli Annias a Martel vypracovaný. Kdyby se cimmurskému primasovi podařilo podplatit si cestu k arciprelátskému stolci, mohl by dosáhnout všeho, o co oni všichni usilovali, aniž by se museli uchýlit k válce, protože války bývají někdy ošidné."

"A co je to, o co usilovali?" zeptal se král Obler.

"Annias je posedlý myšlenkou stát se arciprelátem. Martel je ochoten mu toto ponechat. Pokud vše půjde podle plánu, tak to stejně nic neznamena. Martelovi jde o moc, bohatství a legitimitu. Otha chce ovládat celý Eosijský kontinent a Azash chce samozřejmě Bhelliom - a duši každého na světě. Annias bude žít navždy - nebo téměř navždy - a chystá se strávit několik příštích století tím, že použije své moci na postupné obrácení Elénů k uctívání Azashe."

"To je příšerné!" zvolal Ortzel.

"Mírně řečeno, Vaše Milosti," souhlasil Krager. "Martel získá vládu nad impériem jen o trochu méně mocným, než je impérium Othovo. Bude vládcem celé západní Eosie. Pak tu budou všichni čtyři - Otha a Martel jako císaři, Annias jako nejvyšší kněz Církve a Azash jako bůh. Potom se budou moci věnovat Rendořanům a Tamulské říši v Daresii."

"Jak chtěli získat pro Azashe Bhelliom?" zeptal se zachmuřeně Sparhawk.

"Lstí, podvodem, přímou koupí nebo hrubou silou, pokud by to bylo nutné. Poslyš, Sparhawk," Kragerova tvář byla najednou smrtelně vážná, "Martelovi se podařilo, abys uvěřil, že jede na sever a potom zamíří do východního Lamorkandu, aby se setkal s Othou. Ano, jede k Othovi, ale Otha není v Lamorkandu. Jeho

generálové jsou mnohem lepší válečníci, než je on. Je stále ještě ve svém hlavním městě, v Zemochu. Martel s Anniem jedou tam a chtějí, abys jel za nimi." Odmlčel se. "Abych ti tohle řekl, mi bylo samozřejmě uloženo," připustil. "Martel chce, abys ho sledoval do Zemochu a vzal Bhelliom s sebou. Z nějakého důvodu se tě všichni obávají a myslím, že to není jen proto, že se ti podařilo najít Bhelliom. Martel se ti nechce postavit přímo, a to se mu příliš nepodobá. Chtějí, abys jel do Zemochu, aby to s tebou mohl vyřídit Azash." Kragerova tvář se zkroutila náhlou úzkostí a hrůzou. "Nejezdi, Sparhawku," úpěnlivě naléhal. "Proboha, nejezdi! Jestli ti Azash sebere Bhelliom, tak je se světem ámen."

OHROMNÁ CHRÁMOVÁ LOŽ Baziliky byla již brzo ráno přeplněna. Když armáda krále Warguna obklíčila poslední z Martelových žoldnéřů, začali se obyvatelé Chyrellu váhavě vracet do toho, co zbylo z jejich domovů. Lidé ve Svatém městě nebyli pravděpodobně o nic zbožnější než jiní Elénové, ale patriarcha učinil velice lidumilné gesto. Dal po městě rozšířit zprávu, že ihned po skončení obřadu díkuvzdání budou pro lid otevřeny církevní potravinové zásobárny. Jelikož nikde jinde v Chyrellu nebylo možné sehnat žádné potraviny, lidé zareagovali. Emban počítal s tím, že několikatisícové shromáždění přesvědčí ostatní patriarchy o vážnosti situace a pobídne je k tomu, aby brali své povinnosti vážně. Kromě toho Emban *skutečně* pociťoval jistý soucit s těmi, co opravdu hladověli. Díky své tělesné mohutnosti byl zvláštním způsobem citlivý k prázdnému žaludku.

Obřad díkuvzdání celebroidal patriarcha Ortzel. Sparhawk si všiml, že když hubený, drsný duchovní oslovoval shromáždění, mluvil zcela jiným tónem. Jeho hlas byl téměř jemný a chvílemi to vypadalo, že pociťuje opravdový soucit.

"Šestkrát," zašeptal Talen Sparhawkovi, když patriarcha z Kadachu začal předříkávat závěrečnou modlitbu.

"Cože?"

"Šestkrát se během kázání usmál. Počítal jsem to. Ale úsměv u něj nevypadá příliš přirozeně. Co jsme se rozhodli udělat s tím, co nám včera řekl Krager? Já jsem usnul."

"Toho jsme si všimli. Chceme, aby Krager zopakoval to, co nám řekl, před celou církevní radou hned potom, co plukovník Delada podá zprávu o rozhovoru mezi Martelem a Anniem."

"Budou mu věřit?"

"Myslím, že ano. Delada je stoprocentně spolehlivý svědek. Krager vše jen potvrzuje a doplňuje podrobnosti. Jakmile budou nuceni přijmout Deladovo svědectví, nebude velký problém, aby spolkli to, co říká Krager."

"To je chytré," řekl Talen obdivně. "Víš co, Sparhawku? Už jsem se skoro rozhodl, že se vzdám té myšlenky stát se králem zlodějů. Asi místo toho vstoupím do Církve."

"Bože, zachovej nám naši víru," modlil se Sparhawk.

"Určitě tak učiní, můj synu," usmál se Talen blahosklonně.

Když obřad skončil a chór začal zpívat exaltovanou píseň, přinesla pážata do řad patriarchů zprávu, že církevní rada okamžitě obnovuje rokování. Na různých místech města bylo nalezeno dalších šest duchovních a dva se vynořili ze skrytých prostor samotné Baziliky. Zbylí byli stále nezvěstní. Když patriarchové Církve vycházeli v zástupu z chrámové lodi do chodby vedoucí k audienční síni, Emban, který zůstal pozadu, neboť promlouval s mnoha lidmi, se supějící a zpocený převálil kolem Sparhawka a Talena. "Málem jsem na něco zapomněl," řekl, když je míjel. "Dolmant musí otevřít církevní sýpky. Jinak máme na svědomí vzbouření lidu."

"Musel bych ztloustnout jako on, kdybych chtěl působit v Církvi?" šeptal Talen. "Tlustí lidé nepůsobí velmi dobře, když se věci nedaří, a nakonec se nebude dařit dobře ani Embanovi."

Plukovník Delada stál poblíž dveří do audienční síně. Jeho prsní pancíř a přilba se leskly a na jeho karmínovém plášti nebyla jediná skvrnka. Sparhawk vystoupil ze zástupu rytířů Církve a duchovních, kteří vcházeli do síně, a prohodil s ním krátce pár slov.

"Jste nervózní?" zeptal se.

"Ani ne, sire Sparhawku. Ale musím připustit, že se na to příliš netěším. Myslíte, že se mě budou vyptávat?"

"Možná že budou. Nenechte se vyvést z míry. Jenom pěkně v klidu povězte, co jste slyšel v tom sklepě. Vaše pověst bude stát při vás, takže se nikdo neodvážá pochybovat o vašich slovech."

"Jenom doufám, že tam nezpůsobím nějaký poprask," řekl Delada sarkasticky.

"Toho se nebojte. Poprask se strhne, až uslyší svědka, který přijde *po* vás."

"Co bude říkat?"

"Nejsem oprávněn vám to říci - přinejmenším, dokud nepředložíte své svědectví. Nesmím učinit nic, co by mohlo ovlivnit vaši neutralitu v této věci. Držte se."

Patriarchové Církve shromáždění v síni polohlasně rozmlouvali v malých skupinkách. Embanův pečlivě odsloužený obřad díkůvzdání propůjčil ránu slavnostní ráz a nikdo jej nechtěl příliš porušit. Sparhawk a Talen vystoupili na galerii, kde usedli jako obvykle se svými přáteli. Bevier ochraňoval svou postavou Sefrenii a ve tváři se mu zračilo zaujetí. Sefrenie seděla ve svém bílém plášti a vyzařoval z ní klid. "Nemá rozum," řekl Bevier, když se k nim Sparhawk připojil. "Podařilo se nám sem propašovat Platima, Stragena, a dokonce i tu tamulskou ženu

v přestrojení za duchovní, ale Sefrenie absolutně trvala na tom, že půjde ve svém styrickém oděvu. Pokoušel jsem se jí znovu a znovu vysvětlovat, že rokování církevní rady nesmí být přítomen nikdo jiný než králové a příslušníci duchovenstva, ale ona mě neposlouchá."

"Já jsem příslušníkem duchovensta, drahý Beviere," řekla Sefrenie prostě. "Jsem kněžkou z Aphraelu - vlastně nejvyšší kněžkou. Řekněme, že jsem tu prostě jako pozorovatel, což může být vykládáno jako pokusné ekumenické gesto."

"O tom bych raději nemluvil, dokud nebude po volbě, matičko," radil Stragen. "Začneš nějakou teologickou debatu, která může klidně pokračovat několik století, a my teď máme poněkud málo času."

"Tak nějak postrádám našeho přítele odnaproti," řekl Kalten a ukázal na místo na galerii, kde obvykle sedával Annias. "Dal bych nevím co za to, kdybych se mohl dívat, jak by se jeho výraz měnil s tím, jak bude pokračovat tohle ranní zasedání."

Vstoupil Dolmant a po krátké poradě s Embanem, Ortzelem a Bergstenem zaujal své místo. Jeho přítomnost zjednala v síni klid. "Bratři a moji drazí přátelé," začal. "Od té doby, kdy jsme zde byli shromážděni naposledy, došlo k závažným událostem. Dovolil jsem si pozvat řadu svědků, abychom se všichni plně obeznámili se zdejší situací předtím, než zahájíme naše rokování. Nejdříve však musím říci něco k současné situaci obyvatel Chyrellu. Obléhající armády zbavily město potravin a lidé jsou v zoufalé nouzi. Žádám církevní radu o svolení s otevřením církevní zásobárny, abychom mohli zmírnit jejich strádání. Pro nás jako reprezentanty Církve je charitativní činnost jednou z hlavních povinností." Rozhlédl se. "Jsou nějaké námitky?" zeptal se.

V síni bylo naprosté ticho.

"Budiž tedy tak učiněno. Přivítejme nyní bez dalších odkladů vládnoucí panovníky západní Eosie jako naše nejctěnější pozorovatele."

Lidé v síni uctivě povstali.

Z čela síně zazněla břeskňá fanfára a veliké bronzové dveře se těžce otevřely, aby mohli vstoupit králové kontinentu. Všichni byli oděni ve svých státnických róbách a na hlavách měli koruny. Sparhawk Wargunovi a ostatním králům sotva věnoval pohled, ale nespustil zrak z dokonalé tváře své snoubenky. Ehlana byla oslňující. Sparhawk cítil, že během těch deseti let, kdy byl ve vyhnanství v Rendoru, věnovalo jeho královně pozornost jen velmi málo lidí a že to bylo pouze ve dvorních funkcích a při dvorních ceremoniích, kdy jí byla vůbec přiznávána nějaká důležitost. Prožívala tudíž ceremoniální příležitosti více, než je mezi různými členy jiných královských rodin běžné. Kráčela s ostatními monarchy vznešeným krokem s rukama lehce spočívajícíma na rameni vzdáleného příbuzného, letitého krále Oblera z Deiry, směrem k trůnům rozmístěným do půlkruhu mezi okraji pódia a zlatým stolicem arciprelátovým. Náhoda tomu chtěla -

nebo možná to tak úplně náhoda nebyla - že na elénský trůn dopadal proud jasného světla z velkého kruhového okna v zádech trůnů a Ehlana zaujala své místo obklopena planoucí aureolou zlatého slunečního jasu. Sparhawka napadlo, že přesně tak to má být.

Když se monarchové posadili, ostatní v síni opět zaujali svá místa. Dolmant pozdravil každého panovníka zvlášť, a dokonce učinil narážku na nepřítomného krále Lamorkandu, který měl teď, když Otha tábořil na jeho území, na mysli jiné věci. Potom přešel patriarcha z Demu plynule k rychlému shrnutí posledních událostí, k shrnutí, které mnoha přítomným připadalo, jako by bylo určeno lidem, kteří strávili těch několik posledních týdnů na Měsíci. Embanovi svědci naturalisticky líčili zničení vnějšího města a ukrutnosti spáchané Martelovými žoldnéři. Všichni o těch hrůzách samozřejmě věděli, ale jejich odpudivě podrobné líčení vzbudilo náladu jistého rozhořčení a pomstychtivosti, jež mohla pomoci, jak Emban cítil, pohnout církevní radou k jisté militantnosti a přesvědčit ji o potřebě rychlé a účinné akce. Pravděpodobně nejdůležitějším faktem, který měl být odhalen tímto asi půl tuctem svědků, bylo jméno muže, který velel útočící armádě. Martelovo jméno figurovalo na předním místě ve zprávách třech svědků a Dolmant předtím, než povolal plukovníka Deladu, vyprávěl krátkou historii odpadlého pandionského, v níž jej popsal především jako žoldnéře, ale vynechal jakoukoli zmínku o jeho spojení s cimmurským primasem. Potom požádal o svědectví velitele arciprelátovy osobní stráže, přičemž se mimochodem zmínil o pověstné neutralitě těchto oddaných mužů.

Ukázalo se, že Deladova paměť je pozoruhodná. Přešel mlčením zdroj informací o místě schůzky a vysvětlil jej "skvělou vojenskou výzvědnou činností rytířů Církve". Popsal sklepení a dávno zapomenutý akvadukt, který umožňoval takový nebezpečný přístup do samotné Baziliky. Potom téměř doslova zopakoval rozhovor mezi Martelem a Anniem. To, že přednesl svou zprávu naprosto nevzrušeným tónem, dodalo jeho slovům značnou váhu. Přes své osobní pocity v této věci dostál Delada přísně svému kódu neutrality. Jeho zpráva byla často přerušována výkřiky zděšení a ohromení ze strany církevní rady a shromážděných diváků.

Patriarcha Makova, bledý v neštovicemi poznamenané tváři a s přeskakujícím hlasem, vstal, aby plukovníka vyslyšel. "Není možné, že hlasy těch dvou mužů, které jste slyšel v temném sklepení, ve skutečnosti *nebyly* hlasy těch dvou mužů, kteří údajně mluvili - není možné, že to byla nějaká důmyslná lest, která měla za úkol zdiskreditovat cimmurského primase?"

"Ne, Vaše Milosti," odpověděl Delada pevně. "To rozhodně není možné. Ten muž byl nanejvýš určitě primas Annias a toho druhého muže oslovoval Martele."

Makova se začal potit. Zkusil něco jiného. "Kdo vás dovedl do toho sklepa, plukovníku?"

"Sir Sparhawk z řádu pandionských, Vaše Milosti."

"Nuže," řekl Makova vítězoslavně, usmívaje se spokojeně na ostatní členy církevní rady, "tady to teda máme. Sir Sparhawk již dlouho chová vůči primasovi osobní zášť. Je zcela zřejmé, že svědka ovlivnil."

Delada se prudce vztyčil rudý ve tváři. "Chcete říci, že jsem lhář?" otázal se a sáhl po jílci svého meče. Makova se strachem v očích ucouvl.

"Sir Sparhawk mi naprosto nic předem neřekl, patriarcho Makovo," procedil Delada mezi zaťatými zuby. "Ani mi neřekl, kdo z těch mužů ve sklepě je který. Annia jsem poznal zcela sám a Martela díky Anniovi. A ještě něco vám řeknu. Sparhawk je Ochráncem elénské královny. Kdyby taková pozice náležela mně, hlava cimmurského primase by teď už zdobila kůl před Bazilikou."

"Jak se opovažujete?" zalapal po dechu Makova.

"Ten muž, kterého se tolik snažíte dosadit na arciprelátský stolec, otrávil Sparhawkovu královnu a v tuto chvíli právě ujíždí do Zemochu prosit Othu, aby ho ochránil před Sparhawkovým hněvem. Raději byste si měl najít někoho jiného, koho budete volit, Vaše Milosti, protože i když církevní rada učiní tu chybu, že zvolí Annia z Cimmury arciprelátem, on se na ten trůn živý nedostane, protože jestli ho nezabije Sparhawk - tak ho *zabiju* já!" Deladovi planuly oči a meč měl napůl vytažený.

Makova se stáhl zpátky.

"Eh-" řekl Dolmant tiše. "Chcete chvíli na uklidnění, plukovníku?" navrhl.

"Já *jsem* klidný, Vaše Milosti," odvětil Delada a vrazil svůj meč zpět do pochvy. "Nejsem rozzloben ani tak nyní, jako jsem byl rozzloben před pár hodinami. Ani jednou jsem nezpochybnil čest patriarchy z Coombe."

"Ten má ale kuráž, co?" zašeptal Tynian Ulathovi.

"Zrzaví lidé takoví někdy bývají," odpověděl Ulath mudrlantsky.

"Chtěl jste položit plukovníkovi ještě nějaké otázky, Makovo?" informoval se s nevinným výrazem Emban.

Makova rozzlobeně odpochodoval bez odpovědi na své místo.

"Rozumné rozhodnutí," zamručel Emban právě tak nahlas, aby to bylo slyšet.

Církevní radou proběhl nervózní smích.

To, co tak šokovalo a rozlítlo církevní radu, nebyla ani tak informace, že za útokem na město byl Annias - všechno to byli vysoce postavení duchovní a zcela chápali, kam až mohou člověka dovést ambice. Ačkoli Anniovy metody byly extrémní a naprosto hanebné, církevní rada jeho motivům rozuměla, a snad dokonce tajně obdivovala muže, který byl ochoten jít pro dosažení svých cílů tak daleko. Naprosto nepřijatelné však bylo jeho spojení s Othou. Mnozí z patriarchů, kteří docela ochotně prodali Anniovi své hlasy, se začali cítit velmi nesví, když si uvědomili plný dosah zpustlosti toho, jehož byli spojenci.

Nakonec povolal Dolmant Kragera a demoský patriarcha se nijak nepokoušel zastírat Kragerův charakter a celkovou nespolehlivost. Krager byl trochu upraven, okolo zápěstí a kotníků měl řetězy, které zviditelňovaly jeho status, a předvedl se jako skvělý svědek. Nepokoušel se pro sebe hledat výmluvy, naopak, ohledně svých mnohých chyb byl nepokrytě, téměř surově upřímný. Šel dokonce tak daleko, že poskytl podrobnosti o smlouvě, která mu chránila krk. Tento aspekt, že pro svou pravdomluvnost měl velmi dobré důvody, nebyl pro církevní radu nijak na škodu. Tváře pobledly. Mnozí patriarchové se nahlas modlili. Když Krager nevzrušeným hlasem podrobně popisoval strašlivé spiknutí, které se téměř podařilo, ozývaly se výkřiky rozhořčení a zděšení. *Nijak* se však nezmínil o Bhelliomu. Toto opomenutí bylo od začátku součástí plánu. "Všechno to mohlo klidně vyjít," ukončil Krager své svědectví lítostivým tónem. "Kdybysme bejvali měli jen jeden den navíc, než do Chyrellu dorazily armády západních království, seděl by cimmurský primas zrovna v tomhle křesle. První, co by udělal, by bylo, že by rozpustil válečné řády, a za druhé by nařídil všem eosijským monarchům, aby se vrátili do svých království a demobilizovali své armády. Pak by sem bez jakéhokoli odporu připochoďoval Otha a během pár generací bysme se všichni klaněli Azashovi. Byl to tak dobrý plán." Krager vzdychl. "A ze mne by byl jeden z nejbohatších lidí na světě." Opět vzdychl. "Ale což," uzavřel.

Patriarcha Emban, rozvalený ve svém křesle, pozorně sledoval náladu církevní rady. Namáhavě se zvedl. "Máme nějaké otázky pro tohoto svědka?" zeptal se s pohledem upřeným na Makovu.

Makova nereagoval. Makova se díval jinam.

"Snad by teď mohl být ten správný čas na oběd, bratři," pokračoval Emban. Široce se usmál a poplácal se po svém ohromném břiše. "Myslím, že takový návrh ode mne nikoho nepřekvapí, nemám pravdu?" zeptal se jich.

Zasmáli se a zdálo se, že napětí povolilo. "Dnešní dopoledne nám toho nabídlo mnoho k přemýšlení, bratři," pokračoval malý tlustý muž vážně, "a bohužel na to přemýšlení máme málo času. Vzhledem k tomu, že Otha má své ležení ve východním Lamorkandu, není nějaké dalekosáhlé hloubání na místě."

Potom Dolmant rozpustil církevní radu a oznámil, že se opět sejdou za hodinu.

Na Ehlaninu žádost s ní Spwhawk a Mirtai lehce poobědvali v malé komnatě Baziliky. Zdálo se, že mladá královna je poněkud rozrušená. Jídla se sotva dotkla, ale místo toho si sedla a rychle něco psala na kousek papíru.

"Ehlano," řekla Mirtai přísně. "Jez. Jestli nebudeš jíst, tak se úplně ztratíš."

"Prosím tě, Mirtai," řekla královna. "Snažím se sepsat nějakou řeč. Odpoledne musím promluvit k církevní radě."

"Nemusíš toho moc říkat, Ehlano," řekl jí Sparhawk. "Jenom jim pověz, jak jsi poctěna tím, že můžeš být přítomna jejich rokování, řekni pár nelichotivých věcí o Anniovi a požádej o boží požehnání tomuto zasedání."

"Toto je vůbec poprvé, kdy k nim hovoří královna, Sparhawku," řekla kousavě.

"Už jsme měli královny i dříve."

"Ano, ale žádná z nich neseděla na trůně během volby. Zjistila jsem si to. Toto bude poprvé v historii a já se nechci znemožnit."

"Ale nechceš se ani zhroutit," řekla Mirtai a důrazně přistrčila královně její talíř zpátky. Mirtai měla v sobě něco tyranského, všiml si Sparhawk.

Ozvalo se lehké zaklepání na dveře a vstoupil Talen s uličnickým úsměvem na tváři. Uklonil se Ehlaně. "Přišel jsem vám jenom říct, že král Soros dnes odpoledne k církevní radě nepromluví," řekl Sparhawkovi, "takže se nemusíš bát, že budeš odhalen jako mizera."

"Ale?"

"Jeho Výsost určitě prochladla a projevilo se to v jejím hrdle. Nemůže než septat."

Ehlana se zamračila. "Není to zvláštní? V posledních dnech tak chladno nebylo. Nepřeji králi z Pelosie nic zlého, ale není to šťastná náhoda, že se to přihodilo právě teď?"

"Náhoda s tím nemá zrovna moc společného, Vaše Výsosti." Talen se zašklebil. "Sefrenie si málem vymkla čelist z pantů a skoro si zamotala prsty, když to kouzlo dávala dohromady. Omluvte mě. Musím to jít povědět ještě Dolmantovi a Embanovi. Pak to musím oznámit Wargunovi, aby nechtěl Sorose umlčet ranou do hlavy."

Po obědě doprovodil Sparhawk obě dámy do audienční síně. "Sparhawku," řekla Ehлана, než vešli, "máš rád Dolmanta, patriarchu z Demu?"

"Ano, moc," odpověděl. "Je to jeden z mých nejstarších přátel - a nejen proto, že býval pandionem."

Usmála se. "Já ho mám také ráda." Řekla to, jako by si právě něco domluvili.

Dolmant svolal znovu církevní radu a potom požádal každého z králů, aby promluvil k shromážděným patriarchům. Přesně jak předtím radil Sparhawk Ehlaně, každý monarcha povstal, poděkoval církevní radě za to, že se mohl zúčastnit, učinil několik poznámek ohledně Annia, Othy a Azashe a potom se přimluvil za boží požehnání pro toto rokování.

"A nyní, bratři a přátelé," řekl Dolmant, "zde máme vzácnou příležitost. Poprvé v historii k nám promluví královna." Začal se lehce usmívat. "V žádném případě bych nechtěl urazit mocné krále západní Eosie, ale zcela nezaujatě musím říci, že Ehлана, královna Elénie, je ještě úžasnější než oni, a možná bude překvapením, že je stejně tak moudrá jako krásná."

Ehlana se rozkošně začervenala. Po celý zbytek života se Sparhawkovi nepodařilo zjistit, jak se dokázala úmyslně červenat. Pokusila se mu to několikrát i vysvětlit, ale bylo to zcela nad jeho chápání.

Královna Ehlana vstala a chvíli stála se sklopenou tváří jakoby v rozrušení z Dolmantova pěkně vyvedeného komplimentu. "Děkuji vám, Vaše Milosti," řekla jasným, zvonivým hlasem, když zvedla hlavu.

Sparhawkovi náhle podezřele zaškubalo u srdce. "Pánové, chytěte se něčeho pevného," varoval své přátele. "Tenhle pohled znám. Myslím, že nás teď čeká pár překvapení."

"Musím také vyjádřit svou vděčnost církevní radě za to, že mi umožnila být zde," začala Ehlana, "a připojuji své modlitby k modlitbám mých bratrů monarchů, v nichž prosíme Boha, aby obdařil tyto vysoké činovníky Církve při jejich rozhodování moudrostí. Ale jelikož jsem vůbec první žena, která za takovýchto okolností oslovuje církevní radu, chtěla bych poprosit shromážděné patriarchy o trpělivost, abych pro ně mohla připojit ještě několik dodatečných poznámek. Jestli se má slova zdají lehkovážná, učení patriarchové mi jistě prominou. Jsem jen žena a ne příliš stará. A všichni víme, že když je mladá žena rozrušená, tak bývá pošetilá." Odmlčela se.

"Řekla jsem rozrušená?" pokračovala hlasem jako stříbrná polnice. "Nikoliv, pánové, místo toho je třeba říci, že jsem rozzuřená! Tato zrůda, tato chladnokrevná bestie, tenhle - tenhle Annias zavraždil mého milovaného otce. Srazil toho nejmoudřejšího a nejlepšího monarchu v celé Eosii!"

"*Aldrea?*" zašeptal Kalten nevěřicně.

"A potom," pokračovala Ehlana tím zvonivým hlasem, "jako by mu nestačilo, že zlomil mé srdce, usiloval tento nenasytý barbar i o můj život! Naše Církev je teď poskvrněna, pánové, a pošpiněna, protože tento zlosyn se hlásíval ke svatému řádu. Přišla bych sem jako pokorný prosebník, jako žadatel usilující o spravedlnost, ale z těla tohoto člověka, který zavraždil mého otce, si vyždímá svou *vlastní* spravedlnost. Jsem jen slabá žena, ale mám svého ochránce, pánové, muže, který na můj příkaz bude hledat a najde toho zruďného Annia, i kdyby ta bestie hledala úkryt v útrobách samotného pekla. Annias se mi *bude* zodpovídat. To vám všem přísahám, a ještě nenarozené generace se budou třást při vzpomínce na jeho osud. Naše svatá matka Církev se nemusí zabývat vykonáním spravedlnosti nad tímto darebákem. Církev je soucitná a milosrdná, ale *já* ne, pánové." Tolik tedy ta královnina zdánlivá podřízenost diktátu Církve, pomyslel si Sparhawk.

Ehlana se opět odmlčela, mladou tvář pozvednutou v pomstychtivém odhodlání. "Ale co s tímto?" zeptala se a obrátila svůj pohled k zahalenému trůnu. "Komu propůjčíte toto křeslo, pro které byl Annias ochoten utopit svět v krvi? Komu připadne tento kus ozdobného nábytku? Protože aby nedošlo k omylu, přátelé, není to vůbec nic jiného než kus těžkého, neohrabaného a určitě ne příliš pohodlného nábytku. Koho odsoudíte k tomu, aby nesl to strašlivé břímě starosti a odpovědnosti, které se váže k tomuto křeslu a které bude muset nést v této nejtemnější hodině života naší svaté matky? Musí to být samozřejmě moudrý

člověk, o tom není třeba hovořit, ale moudří jsou všichni patriarchové Církve. Musí také být odvážný, ale nejste snad všichni stateční jako lvi? Musí být mazaný a nedělat chyby. Mezi moudrostí a mazaností je veliký rozdíl. Musí být bystrý, protože má co dělat s mistrem podvodů - ne s Anniem, i když Annias je dost velký podvodník, ne s Othou utopeným ve své vlastní zhýralosti, ale se samotným Azashem. Kdo z vás se vyrovná silou, vychytralostí a vůlí tomuto zplození pekla?"

"Co to dělá?" zašeptal Bevier omráčeně.

"Cožpak to není zřejmé, pane rytíři?" zamumlal Stragen zdvořile. "Vybírá nového arcipreláta."

"To je absurdní!" zalpal Bevier po dechu. "Arcipreláta vybírá církevní rada."

"Teď hned by zvolili vás, kdyby tím malým růžovým prstíkem na vás ukázala. Pohleďte na ně. Ona má celou církevní radu v hrsti."

"Máte mezi sebou válečníky, ctihodní patriarchové," říkala Ehlana, "muže pevné a neohrožené, ale mohl by ocelí obrněný arciprelát soutěžit s Azashovou prohnalostí? Máte mezi sebou teology, muže, jejichž intelekt dosahuje takových výšin, že mohou nazírat mysl a záměry samého Boha, ale byl by takový muž, naladěný na hlas pravdy boží, připraven čelit mistru lži? Jsou zde ti, jež jsou znalí církevního práva, a ti, kteří jsou mistry církevní politiky. Jsou zde ti, již jsou silní, a ti, již jsou stateční. Jsou zde ti, kteří jsou ušlechtilí, a ti, kteří jsou soucitní. Kdybychom jen mohli zvolit celou církevní radu, aby nás vedla, byli bychom neporazitelní a brány pekelné by nás nemohly přemoci!" Ehlana se zapotácela a zvedla třesoucí se ruku k čelu. "Odpusťte, pánové," řekla slabým hlasem. "Následky jedu, kterým se ten plaz Annias pokoušel připravit mne o život, ještě stále přetrvávají."

Sparhawk téměř vyskočil.

"Ale Sparhawku, *sed'te* přece," řekl mu Stragen. "Kdybyste tam zrovna teď přichrástil, tak jí zkazíte představení. Věřte mi, že je úplně v pořádku."

"Naše svatá matka potřebuje zastánce, pánové," pokračovala Ehlana unaveným hlasem, "muže, který je koncentrovanou esencí samotné církevní rady, a myslím si, že v hloubi svých srdcí cítíte, kdo je tím mužem. Kéž vám dá Bůh tu moudrost, to osvícení, abyste se obrátili k tomu, kdo již teď stojí ve vašem středu zahalen pravou pokorou, ale jehož natažená ruka vás vede, i když si to možná sám ani neuvědomuje, neboť tento skromný patriarcha možná ani neví, že z něj promlouvá hlas boží. Vyhledejte ho ve svých srdcích, důstojní pánové, a svěřte jemu toto břímě, neboť jen on může být naším zastáncem!" Opět se zapotácela a její kolena začala podklesávat. Pak zvadla jako květina. Král Wargun s tváří odrážející úctu a s očima plnými slz vyskočil a zachytil ji právě v pádu.

"Dokonalý tah," řekl Stragen obdivně. Zašklebil se. "Ubohý Sparhawku," řekl. "Nemáš šanci."

"Stragene, *nechtěl* bys mlčet?"

"Co to mělo všechno vlastně znamenat?" ptal se zmateně Kalten.

"Právě jmenovala arcipreláta, sire Kaltene," řekl mu Stragen.

"Koho? Neřekla jediné jméno."

"Copak ti to ještě není jasné? Velice pečlivě vyloučila všechny ostatní uchazeče. Zbyla jediná možnost. Všichni ostatní patriarchové vědí, kdo to je, a budou ho volit - jen co se jeden z nich odváží říci jeho jméno. Řekl bych ti to sám, ale nechci ti to kazit."

Král Wargun zvedl zdánlivě bezvědomou Ehlanu do náručí a nesl ji směrem k bronzovým dveřím na jedné straně síně.

"Běž za ní," řekla Sefrenie Mirtai. "Snaž se, aby byla klidná. Právě teď je velmi rozjařená - a *nenech* krále Warguna, aby se sem vracel. Mohl by něco nechtěně vyrazit a všechno pokazit."

Mirtai přikývla a spěchala dolů.

Sín ožila vzrušenou konverzací. Ehlanin zápal a vášnivost je všechny probudil. Patriarcha Emban seděl a v široce otevřených očích se mu zračil úžas. Pak se ušklíbl a potom si zakryl ústa jednou rukou a začal se smát.

"- zřejmě se tu dotkla prorocká ruka samotného Boha," říkal jeden poblíž stojící mnich druhému. "Ale *ženy*? Proč k nám Bůh promlouval hlasem ženy?"

"Jeho cesty jsou tajemné," řekl druhý mnich uctivým hlasem, "a pro člověka nepochopitelné."

Patriarchovi Dolmantovi dalo určitou práci znovu zjednat pořádek. "Moji bratři a přátelé," řekl. "Samozřejmě, že elénské královně musíme prominout její emocionální vzplanutí. Znáám ji od jejího dětství a ujišťuji vás, že normálně je zcela vyrovnanou mladou ženou. Je to nepochybně tím, co nám sama naznačila. Poslední stopy jedu mají ještě někdy na svědomí její občasnou iracionalitu."

"Ach, to je *příliš* neuvěřitelné." Stragen se zasmál na Sefrenii. "*On* ani netuší..."

"Stragene," řekla přísně, "mlč."

"Ano, matičko."

Patriarcha Bergsten v drátěné košili, hrozivý se svou strašidelně rohatou helmicí, vstal a zaklepal rukojetí své válečné sekery na mramorovou podlahu.

"Mohu promluvit?" Vlastně to ani nebyla otázka.

"Jistě, Bergstene," řekl Dolmant.

"Nejsme tady, abychom diskutovali o indispozici královny Ehlany," prohlásil mohutný patriarcha z Emsatu. "Jsme tady proto, abychom vybrali arcipreláta. Navrhují, abychom v tom pokračovali. Co se tohoto tedy týče, nominuji Dolmanta, patriarchu z Demu. Kdo připojí svůj hlas k mému pro tento návrh?"

"Ne!" zvolal Dolmant užasle.

"Patriarcha z Demu není na řadě," vyhlásil Ortzel vstávaje. "Podle tradice a podle zákona nesmí jakožto nominovaný dále mluvit, dokud nebude tato otázka

rozhodnuta. Se souhlasem mých bratrů bych požádal patriarchu z Ucery, aby se ujal předsednictví." Rozhlédl se. Zdálo se, že nikdo není proti.

Emban, který se stále ještě zubil, se dokolébál k pultu a poněkud povýšeně propustil Dolmanta mávnutím buclaté ruky.

"Uzavřel již patriarcha z Kadachu své připomínky?" zeptal se.

"Ne," řekl Ortzel, "neuzavřel." Ortzelova tvář byla stále přísná a zachmuřená. Potom bez jediné známky bolesti ve tváři, kterou mu to muselo působit, rozhodně promluvil. "Připojuji svůj hlas k hlasu bratra z Emsatu. Patriarcha Dolmant je jedinou možností na místo arcipreláta."

Pak se zvedl Makova. Jeho tvář byla smrtelně bledá a zatínal zuby. "Bůh vás potrestá za toto pobuřující jednání!" skoro plival na své druhy. "Této absurdity se nehodlám účastnit!" otočil se na podpatku a vyrazil ze síně.

"Alespoň je upřímný," poznamenal Talen.

"Upřímný?" zvolal Berit. "Makova?"

"Jistě, ctěný učiteli." Chlapec se zašklebil. "Jakmile si Makovu někdo koupí, zůstává koupenný - ať už se věci vyvíjejí jakkoli." Patriarcha za patriarchou povstávali, aby potvrdili Dolmantovu nominaci. Když poslednímu patriarchovi, zesláblému starci z Cammorie pomohli na nohy, aby sípavým hlasem zamumlal jméno "Dolmant", usadil se Embanovi na tváři uličnický úsměv.

"Tedy Dolmante," řekl Emban s předstíraným překvapením, "zdá se, že zbýváme jen ty a já. Je tu někdo, koho bys chtěl nominovat, příteli?"

"Já vás prosím, bratři, nedělejte to," apeloval na ně Dolmant. Nepokrytě plakal.

"Patriarcha z Demu není v pořadí," řekl tiše Ortzel. "Musí uvést jméno do nominace, nebo zachovat mlčení."

"Je mi líto, Dolmante." Emban se šklebil. "Ale slyšel jsi, co říkal. Ach, abych nezapomněl, připojuji svůj hlas k těm ostatním pro tvou nominaci. Určitě nechceš nikoho navrhnout?" Čekal. "Dobrá tedy. Dělá to sto dvacet šest nominací pro patriarchu z Demu, jeden se zdržel hlasování, jeden nepřítomen. Není to úžasné? Budeme hlasovat, bratři, nebo ušetříme čas a jmenujeme prostě patriarchu Dolmanta arciprelátem na základě aklamace? Nechávám vám prostor pro odpověď."

Začalo to jediným hlubokým hlasem odněkud zepředu. "Dolmant!" zaduněl hlas. "Dolmant!"

Ostatní se brzy přidali. "Dolmant!" hřímali, "Dolmant!" Trvalo to slušnou chvíli.

Potom Emban zjednal pohybem ruky ticho. "Je mi to strašně líto, kamaráde, že jsem to já, kdo ti to musí říct," protahoval svá slova, "ale zdá se, že už nejsi patriarchou. Což aby ses s pár bratry na chvíli odebral do sakristie, aby ti mohli pomoci vyzkoušet si tvé nové roucho?"

KAPITOLA

OSMNÁCTÁ

AUDIENČNÍ SÍŇ BYLA STÁLE JEŠTĚ PLNÁ vzrušené konverzace, tu a tam se ozývaly výkřiky. Patriarchové se s exaltovanými výrazy ve tvářích motali po mramorové podlaze a k Sparhawkovi, který si razil cestu shromážděním, se ze všech stran nesla neustále opakovaná slova "vnuknutí boží" vyslovovaná s posvátnou bázní. Duchovní jsou tradičně velmi konzervativní a jakákoli nárážka na to, že církevní radu mohla vlastně ovládnout pouhá žena, byla nemyslitelná. Myšlenka božího vnuknutí byl dobrý způsob, jak to obejít.

Bylo zřejmé, že ten, kdo mluvil, nebyla Ehlana, ale Bůh sám. V tu chvíli se však Sparhawk nestaral o teologii, ale o stav své královny. Stragenovo vysvětlení bylo pravděpodobné, ale Stragen mluvil o Sparhawkově královně - a snoubence. Sparhawk se chtěl přesvědčit osobně, že je královna v pořádku.

Když otevřel dveře, kterými ji přinesl král Wargun, tak se ukázalo, že je nejen v pořádku, ale že zdraví z ní přímo vyzařuje. Dokonce vyhlížela trochu směšně, jak v předklonu nakláněla své ucho k místu, kde ještě před okamžikem byly zavřené dveře.

"Ze svého místa v síni byste slyšela mnohem lépe, královno," řekl Sparhawk poněkud hrubě.

"Ach, buď zticha, Sparhawk," řekla ostře, "a pojď dovnitř a zavři ty dveře."

Sparhawk vstoupil.

Král Wargun stál zády ke zdi a tvářil se trochu vyjeveně. Mirtai stála pevně před ním. "Odveď ode mne tu dračici, Sparhawk," prosil Wargun.

"Nebudete nikomu vyprávět o tom divadélku, které sehrála má královna, Vaše Výsosti?" zeptal se jej zdvořile Sparhawk.

"Abych přiznal, že ze mne udělala šaška? Nebuďte směšný, Sparhawk. Nechystal jsem se tam běžet a veřejně se vyhlásit za osla. Jediné, co jsem chtěl všem říci, bylo, že vaše královna má pravdu, ale když přišla tahle ohromná ženská, tak jsem se nedostal ani ke dveřím. Ona mi vyhrožovala, Sparhawk! Zrovna mně. Vidíte tamhle to křeslo?"

Sparhawk se podíval. Na čalouněném křesle byl hluboký řez, z kterého čouhaly velké chomáče koňských žíní.

"To byl jenom příklad, Sparhawk," řekla Mirtai nevinně. "Chtěla jsem, aby si Wargun uvědomil, co by se mohlo stát, kdyby učinil nějaké neuvážené rozhodnutí. Už je to úplně v pořádku. Jsme s Wargunem téměř přátelé." Sparhawk si již dříve všiml, že Mirtai nikdy neužívá tituly.

"Vrážet nože do králů, to opravdu není vhodné, Mirtai," řekl jí Sparhawk káravě.

"Neudělala to nožem," řekl Wargun. "Udělala to kolenem." Pokrčil rameny.

Sparhawk pohlédl zmateně na tamulskou ženu.

Mirtai odhrnula svůj mnišský háv, sehnula se a cudně povytáhla svou suknicí o trochu výš. Jak mu prozradil Talen, měla ke svým stehnům připjaté zahnuté nože, které o pěkný kus přesahovaly na vnitřní straně přes kolena k lýtkům. Zdálo se, že jsou velice ostré. Letmo si povšiml, že má buclatá kolena s dolíčky. "Pro ženu je to užitečné zařízení," vysvětlila. "Muži jsou občas dotěrní v nevhodných chvílích. Ty nože je přesvědčí, aby si šli zahrávat s někým jiným."

"Není to nezákonné?" zeptal se Wargun.

"Chtěl byste se pokoušet ji zatknout, Vaše Výsosti?"

"*Nechtěli* byste už přestat s tím žvaněním?" řekla jim Ehlana příkře. "Jste jako hejno strak. Teď to uděláme následovně. Za chvíli se to tam začne uklidňovat. Wargun mne doprovodí zpátky a Mirtai se Sparhawkem půjdou za námi. Budu se opírat o Wargunovo rameno a budu vyhlížet náležitě slabě a rozechvěle. Koneckonců jsem buď omdlela, nebo jsem měla boží navštívení - záleží na vás, kterou z historek, které bzučí celou síní, si chcete vybrat. Všichni chceme být na svých místech, než bude arciprelát uveden na svůj trůn."

"Jak jim hodláte vysvětlit tu řeč, Ehlano?" zeptal se Wargun.

"Nijak," odpověděla. "Nebudu si pamatovat absolutně na nic. Uvěří, čemu budou chtít věřit, a nikdo z nich se mě neodvází označit za lháře, protože kdyby tak učinili, narazí na Sparhawka nebo na Mirtai." Pak se usmála. "Je ten muž, kterého jsem víceméně vybrala, tím, koho jsi měl na mysli, drahý?"

"Ano, myslím, že to je on."

"Můžeš mi tedy náležitě poděkovat - až budeme sami. Teď tedy pojd'me zpátky dovnitř."

Při svém návratu zpět do síně vypadali všichni náležitě vážně. Ehlana se těžce opírala o Warguna a její tvář vyhlížela vyčerpaně. Když tito dva monarchové opět zaujali svá místa, rozhostilo se náhlé ticho.

Patriarcha Emban kolébavě vykročil dopředu a ve tváři se mu zračila starost. "Je v pořádku?" zeptal se.

"Zdá se, že je jí trochu lépe," řekl mu Sparhawk. Vlastně to ani *nebyla* lež. "Říká, že si vůbec nepamatuje, co říkala, když mluvila k církevní radě. Bude lépe, když na ní nebudeme při jejím současném stavu v tomto směru naléhat, Vaše Milosti."

Emban se na Ehlanu lišácky podíval. "Zcela chápu, Sparhawk. Řeknu k tomu církevní radě pár vhodných slov." Usmál se na Ehlanu. "To jsem rád, že se cítíte lépe, Vaše Výsosti," řekl jí.

"Děkuji, Milosti," řekla rozechvěle slabým hlasem.

Když Sparhawk a Mirtai odešli zpět na galerii ke svým přátelům, vrátil se Emban k řečnickému pultu. "Bratři," řekl. "Určitě vás potěší zpráva, že královna Ehlana se opět zotavuje. Požádala mne, abych ji omluvil za cokoli, co snad řekla během svého projevu. Královnino zdraví bohužel ještě stále není dobré a její cesta do Chyrellu pro ni znamenala veliké osobní riziko. Ale její touha být přítomna našemu rokování byla ještě větší a její rozhodnutí pevné."

Všichni zamručeli obdivem k takové oddanosti.

"Myslím, že by bylo lépe, kdybychom se Její Výsosti příliš nevyptávali na smysl jejích slov," pokračoval Emban. "Zdá se, že si ze své řeči nic nepamatuje. To se dá snadno vysvětlit jejím oslabením. Mohlo by tu být také ještě jedno vysvětlení, ale myslím, že je od královny moudré a uvážené, že nás nabádá, abychom se tímto směrem nepouštěli. Tak totiž vznikají legendy."

A pak se ozvaly břeskne fanfáry a dveře po levé straně trůnu se rozletěly. Vstoupil Dolmant s Ortzelem a Bergstenem po stranách. Nový arciprelát byl oblečen do jednoduché bílé sutany a v jeho tváři byl nyní klid. Sparhawk napadla zvláštní myšlenka. Mezi Dolmantovou bílou sutanou a Sefreniiným bílým hávem byla pozoruhodná podobnost. Tato myšlenka jej dovedla až na pokraj spekulací, které byly snad už poněkud heretické.

Dva patriarchové, jeden z Lamorkandu a druhý z Thalesie doprovodili Dolmanta k trůnu, který byl během jejich nepřítomnosti odhalen, a arciprelát zaujal své místo.

"Promluví k nám Sarathi?" řekl Emban, vykročil od řečnického pultu a poklekl.

"Sarathi?" zašeptal Talen k Beritovi.

"To je velmi staré jméno," vysvětloval Berit tiše. "Když byla před téměř třemi tisíci lety Církev sjednocena, její úplně první arciprelát se jmenoval Sarathi. Jeho jméno je vzpomínáno - a uctíváno - tím, že je takto osločován arciprelát."

Dolmant seděl vážně na svém zlatém trůnu. "Neusiloval jsem o toto postavení, bratři," řekl jim, "a byl bych mnohem šťastnější, kdybych vám nepřipadal jako ten, komu je vhodné jej přisoudit. Nezbyvá nám - nám všem - než doufat, že je to opravdu vůle boží." Lehce pozvedl hlavu. "Teď však před námi leží spousta práce. Mnohé z vás povolám jako své pomocníky, a jak tomu vždy bývá, uskuteční se tady v Bazilice určité změny. Snažně vás prosím, bratři, nehněvejte se či nebud'te sklíčení z toho, že budou provedeny změny v církevních úřadech, protože tak tomu bylo vždy, když na tento trůn přišel nový arciprelát. Naše svatá matka musí čelit nejvážnější hrozbě za polovinu tisíciletí. Mým prvním aktem musí tedy být vyhlášení stavu krize víry a vyhlášení, že tento stav bude trvat, dokud se s touto hrozbou neutkáme a nezvítězíme. A nyní se, bratři a přátelé, pomodleme a potom se rozejdeme za svými všemožnými povinnostmi."

"Pěkné a stručné," souhlasil Ulath. "Sarathi začíná dobře."

"Byla královna *opravdu* bez sebe, když měla ten projev?" zeptal se Kalten zvědavě Sparhawk.

"Samozřejmě, že nebyla," usmál se Sparhawk ironicky. "Po celou dobu věděla naprosto přesně, co dělá."

"Tak trochu jsem si to myslel. Myslím, že tvé manželství bude plné překvapení, Sparhawk, ale tak to má být. Když muž neví, co může čekat, tak ho to udržuje v bdělosti."

Když opouštěli Baziliku, tak se Sparhawk vrátil, aby mohl promluvit se Sefrenií. Našel ji o několik metrů zpátky v postranní chodbě zabranou do rozhovoru s mužem v mnišském hávu. Avšak když se muž otočil, Sparhawk uviděl, že to není Elén, ale spíše Styrik se stříbřitým vousem. Muž se přicházejícímu rytíři uklonil. "Ted' tě, sestro, opustím," řekl Sefrenii ve styričtině. Jeho hluboký, plný hlas neodpovídal jeho zjevnému stáří.

"Ne, Zalatho, zůstaň," řekla a položila mu ruku na rameno.

"Nechtěl bych svou přítomností urážet rytíře Církve na jejich posvátné půdě, sestro."

"A Sparhawk je ještě o něco urážlivější než obyčejný rytíř Církve, drahý příteli," smála se.

"To je sám legendární sir Sparhawk?" řekl Styrik poněkud překvapen. "Je mi ctí, pane rytíři." Mluvil elénsky se silným přízvukem.

"Sparhawk," řekla Sefrenie, "toto je můj nejstarší a nejdražší přítel Zalatha. Vyrůstali jsme spolu v jedné vesnici."

"Je mi ctí, *sioanda*," řekl Sparhawk styricky a také se uklonil. *Sioanda* bylo styrické slovo, které znamenalo "přítel mého přítele".

"Zdá se, že mi věk zastřel oči," poznamenal Zalatha. "Nyní, když jsem pohlédl blíže do jeho tváře, vidím, že to je opravdu sir Sparhawk. Světlo jeho vůle z něj přímo vyzařuje."

"Zalatha nám nabídl svou pomoc, Sparhawk," řekla potom Sefrenie. "Je velmi moudrý a hluboce zasvěcený do tajemství."

"Budeme poctěni, učený muži," řekl Sparhawk.

Zalatha se usmál. "Při vašem pátrání bych vám asi příliš platný nebyl, sire Sparhawk," řekl poněkud sebezpochybujícím způsobem. "Kdybyste mě zavřel do oceli, určitě bych zvadl jako kytky."

Sparhawk poklepal na svůj prsní pancíř. "To je elénská afektovanost, učený," řekl, "stejně jako špičaté klobouky nebo brokátové kabátce. Nezbyvá než doufat, že ocelové oděvy jednou vyjdou z módy."

"Vždycky jsem si myslel, že Elénové nemají smysl pro humor," poznamenal Styrik, "ale vy jste šprýmaři, sire Sparhawk. Při vaší cestě bych vám asi nebyl příliš užitečný, ale někdy v budoucnu bych vám mohl posloužit v nějaké jiné záležitosti jisté důležitosti."

"Při mé cestě?" zeptal se Sparhawk.

"Nevím, kam vy a má sestra pojedete, pane rytíři, ale vím, že vás čeká mnoho mil. Přišel jsem vám poradit, abyste obrnili svá srdce a abyste byli velmi ostražití. Někdy je lépe se určitému nebezpečí vyhnout, než je překonat." Zalatha se rozhlédl. "A myslím, že má přítomnost zde je jedno z takových nebezpečí, jimž je možno se vyhnout. Vy jste kosmopolita, Sparhawk, ale myslím, že někteří vaši druhové jsou možná poněkud méně bystří." Uklonil se Sparhawkovi, políbil Sefrenii dlaně a potom neslyšně vyklozł z tmavé boční chodby.

"Neviděla jsem ho už více než sto let," řekla Sefrenie. "Změnil se - ale jen trochu."

"Většina z nás by se za takovou dobu změnila, matičko." Sparhawk se usmál. "Kromě tebe, ovšem."

"Ty jsi takový milý chlapec, Sparhawk." Vzdechla. "Všechno se to zdá už tak dávno. Zalatha býval jako dítě vždy takový vážný. Už tehdy byl neuvěřitelně moudrý. Tajemství ovládá do hloubky."

"O jaké cestě to mluvil?"

"Chceš říci, že to necítíš? Necítíš tu dálku, která leží před námi?"

"Ani ne. Necítím."

"Elénové." Vzdechla. "Někdy mě překvapuje, že vůbec pociťujete střídání ročních dob."

Nevšímal si toho. "Kam pojedeme?"

"Nevím. Dokonce ani Zalatha to nedokáže určit. Budoucnost, která leží před námi, je temná, Sparhawk. Měla jsem vědět, že tomu tak bude, ale nějak jsem o tom příliš nepřemýšlela. Nicméně někam *jedeme*. Proč nejsi s Ehlanou?"

"Starají se o ni všichni ti králové. Nemohu se k ní přiblížit." Odmlčel se. "Sefrenie, ona to také vidí - myslím ten stín. Myslím, že to snad může být tím, že nosí jeden z těch prstenů."

"To by dávalo smysl. Bhelliom je bez těch prstenů k ničemu."

"Nevystavuje ji to nějakému nebezpečí?"

"Samozřejmě, že vystavuje, Sparhawk, ale Ehlana je v nebezpečí od toho dne, kdy se narodila."

"Není to přece jen trochu fatalistické?"

"Možná. Jenom bych si přála, abych *mohla* vidět ten tvůj stín. Snad bych ho dokázala identifikovat trochu přesněji."

"Mohu si od Ehlany vypůjčit její prsten a dát ti je oba," nabídl jí. "Potom *můžeš* vyndat Bhelliom z váčku. Mohu ti téměř zaručit, že potom ten stín uvidíš."

"O tom ani nemluv, Sparhawk." Pokrčila rameny. "Nebyla bych ti příliš platná, kdybych měla náhle zmizet - navždy."

"Sefrenie," řekl trochu kriticky, "byl jsem snad něco jako pokusný králík? Každého neustále varuješ, aby se Bhelliomu nedotýkal, ale když jsi mi říkala,

abych ho našel a vzal Ghwerigovi, tak jsi ani nehnula brvou. Cožpak *já* jsem se také nevystavoval určitému nebezpečí? To jsi pouze čekala, jestli mě to nespálí na prach, až se ho dotknu?"

"Nebud' směšný, Sparhawk. Každý ví, žeš byl předurčen, abys Bhelliom ovládl."

"Já to nevím."

"Nechme toho, drahý. Již takhle máme dost problémů. Prostě to jen přijmi jako fakt, že jsi s Bhelliomem spojen. Myslím, že teď bychom se měli zabývat tím stínem. Co to je a co dělá?"

"Zdá se, že pronásleduje Bhelliom a ty prsteny. Můžeme pochybovat o těch věcech, o které se pokoušel Perraine? Nebyla to snad Martelova myšlenka - taková, s kterou přišel zcela sám?"

"Nevím, jestli by bylo bezpečné brát toto jako předpoklad. Martel ovládal Perraina, ale ještě něco jiného mohlo ovládat Martela - aniž to vůbec věděl."

"Vidím, že z toho zase bude jedna z těch diskusí, po kterých mě bolí hlava."

"Jenom se připrav, drahý," řekla mu. "Nepolevuj v ostražitosti. Zkusme se vyrovnat Ehlaně. Bude se zlobit, nebudeš-li pozorný."

VŠICHNI BYLI PONĚKUD zamlklí, když se toho večera shromáždili. Tentokrát se ovšem nesešli v pandionské kapitule, ale raději ve velké, až příliš vyzdobené síni, která sousedila s arciprelátovými soukromými komnatami. Normálně to bylo místo, kde se scházely nejvyšší církevní koncily, a nyní se zde sešli na Sarathiho osobní žádost. Sparhawk si všiml, že Tynian chybí, což bylo podivné. Zdi místnosti byly obkládané a zdobené modrými drapériemi a čalouněním. Strop pokrývala ohromná náboženská freska. Talen se podíval vzhůru a pohrdlivě zafrkal. "Levačkou bych to zvládnul lépe," prohlásil.

"To je nápad," řekl Kurik. "Myslím, že se zeptám Dolmanta, jestli by nechtěl nechat vyzdobit strop chrámové lodi tady v Bazilice."

"Kuriku," řekl Talen polekaně, "ten strop je větší než kravská pastvina. Trvalo by mi to čtyřicet let, než bych ho pokryl obrazy."

"Jsi mladý." Kurik pokrčil rameny. "Pravidelná práce by ti mohla prospět."

Otevřely se dveře a vstoupil Dolmant. Všichni se zvedli ze svých míst a poklekli.

"Prosím," řekl Dolmant unaveně, "ušetřete mne tohoto. Lidé to dělají od té doby, co mne jedna příliš chytrá elénská královna uvrhla na toto křeslo, o které jsem skutečně nestál."

"Ale Sarathi," zaprotetovala královna, "co to říkáš."

"Máme probrat mnoho věcí, přátelé," řekl Dolmant, "a učinit mnohá rozhodnutí." Posadil se na své místo v čele velkého konferenčního stolu uprostřed místnosti. "Posaďte se prosím a dejme se do práce."

"Na kdy máme naplánovat tvou korunovaci, Sarathi?" zeptal se patriarcha Emban.

"To může počkat. Nejdříve musíme vyhnat Othu z našeho zápraží. Asi by nebylo dobré nechat ho přihlížet. Jak povedeme naše jednání?"

Král Wargun se rozhlédl kolem. "Přednesu nějaké návrhy a uvidíme, jak budou ostatní reagovat," řekl. "Já to vidím tak, že máme dvě možnosti. Můžeme vyrazit na východ, dokud nenarazíme na Zemošany, a pak s nimi bojovat v otevřeném poli, nebo můžeme najít vhodný terén, zastavit a počkat tam na ně. Ta první možnost by udržela Othu dál od Chyrellu, ta druhá by nám dopřála čas na vybudování polního opevnění. Oba způsoby mají své výhody stejně tak jako nevýhody." Znovu se rozhlédl. "Co si o tom myslíte?" zeptal se.

"Myslím, že potřebujeme vědět, proti jaké síle stojíme," řekl král Dregos.

"Zemoch má spoustu lidí," řekl starý král Obler.

"To je svatá pravda," zamračil se Wargun. "Množí se jako králíci."

"Můžeme tedy očekávat, že budou v přesile," pokračoval Obler. "Pokud si dobře pamatuji na vojenskou strategii, tak nás to téměř nutí k zaujetí obranného postavení. Budeme muset Othovy síly oslabit, než budeme moci vyrazit do útoku."

"Další obléhání," zavrčel Komier. "*Nenávidím obléhání.*"

"Nemůže být vždycky všechno tak, jak bychom si přáli, Komiere," řekl mu Abriel. "Je zde však ještě jedna možnost, králi Wargune. V Lamorkandu je mnoho opevněných tvrzí a hradů. Mohli bychom vyrazit, obsadit tato opevnění a držet je. Otha je nebude moci minout, protože když to udělá, budou moci jejich posádky vyrážet ven a ničit jeho zálohy a zásobování."

"Lorde Abrieli," řekl Wargun, "taková strategie by nás rozptýlila po celém středním Lamorkandu."

"Připouštím, že to má své slabiny," přiznal Abriel, "ale při poslední Othově invazi jsme se s ním střetli čelem u Randerského jezera. Přitom jsme vlastně vyhladili celý kontinent a trvalo to celá staletí, než se z toho Eosie vzpamatovala. Neřekl bych, že bychom měli toto opakovat."

"Zvítězili jsme, nebo ne?" řekl Wargun nechápavě.

"Chceme opravdu znovu takto vyhrát?"

"Možná že je ještě jiná možnost," řekl tiše Sparhawk.

"To bych rozhodně rád slyšel," řekl preceptor Darellon. "Ze žádných z možností, které jsem dosud slyšel, nejsem příliš nadšen."

"Sefrenie," řekl Sparhawk, "jak mocný je Bhelliom doopravdy?"

"Už jsem ti řekla, že to je nejmocnější předmět na světě, drahý."

"No to je přece nápad," řekl Wargun. "Sparhawk by mohl použít Bhelliom k vyhlazení celé Othovy armády. Mimochodem, Sparhawku, vy *hodláte* vrátit Bhelliom do královského paláce v Thalesii, až budete s tímto hotov, že?"

"O tom bychom mohli diskutovat, Vaše Výsosti," řekl Sparhawk. "Ale myslím, že by vám to příliš nepomohlo. Bhelliom neudělá vůbec nic bez prstenů a mně se zatím příliš nechce toho mého se vzdávat. Můžete se zeptat královny, jak je to s tím jejím, pokud si přejete."

"Můj prsten zůstane tam, kde je," řekla Ehlena rozhodně. Sparhawk dumal nad svým předchozím rozhovorem se Sefrenií. Byl si čím dál tím jistější, že k hrozícímu střetnutí nedojde při bitvě ohromných armád v centrálním Lamorkandu, jako tomu bylo před pěti sty lety. Neměl, čím by ospravedlnil svou jistotu, jelikož k ní nedošel logikou, ale spíše nějakým intuitivním skokem, který byl svou povahou spíše styrický než elénský. Nějak věděl, že by bylo pro něj chybou připojit se k vojsku. Nejenže by jej to zdrželo v něčem, co musel udělat, ale bylo by to také nebezpečné. Pokud zlomení sira Perraina nebyl samostatný čin z Martelovy strany, potom by vystavoval sebe a své přátele tisícům potenciálních nepřátel, naprosto nepoznatelných a po zuby ozbrojených. Opět se jednou musel nechat zcela osvobodit z elénské armády. Jeho myšlenka vzešla více z nutnosti než z nějakého opravdového přesvědčení, že to bude fungovat. "Skrývá se v Bhelliomu dostatek síly ke zničení Azashe?" zeptal se Sefrenie. Znal odpověď již předem, samozřejmě, že ji znal, ale chtěl, aby to potvrdila před ostatními.

"Co jsi to řekl, Sparhawk?" zeptala se hlasem značícím hluboký úlek. "Mluvíš o zničení boha. Při takovém návrhu se chvěje celý svět."

"Nepředkládám tuto otázku, abych rozpoutal teologickou debatu," řekl. "Byl by Bhelliom schopen to udělat?"

"Nevím. Nikdo ještě neměl odvahu něco takového ani navrhnout."

"Kde je Azash nejzranitelnější?" zeptal se.

"Pouze ve svém zakletí. Mladší bohové Styrika ho uvrhli do té hliněné modly, kterou před staletími našel Otha. To je jeden z důvodů, proč tak zoufale usiluje o Bhelliom. Pouze safírová růže ho může osvobodit."

"A kdyby byla ta modla zničena?"

"Azash by byl zničen s ní."

"A co by se stalo, kdybych jel do Zemochu, zjistil, že s Bhelliomem nemohu Azashe zničit, a místo toho rozdrtil drahokam?"

"To město by bylo vymazáno z povrchu," řekla znepokojeným hlasem, "a s ním i přilehlé horské hřebeny."

"Takže nemohu v žádném případě prohrát, že? V obou případech by to znamenalo Azashův konec. A je-li pravda to, co nám říkal Krager, pak je v Zemochu rovněž Otha spolu s Martelem, Anniem a s dalšími. Mohl bych je dostat všechny najednou. Jakmile bude po Azashovi a Othovi, zemošská invaze se zhroutí."

"Sparhawk, ty hovoříš o obětování svého života," řekl Vanion.

"Lépe obětovat jeden život než miliony."

"To absolutně zakazují!" vykřikla Ehlana.

"Odpusť, má královno," řekl jí Sparhawk, "ale nakázalas mi, abych se vypořádal s Anniem a těmi ostatními. Ten rozkaz nemůžeš odvolat - přinejmenším ne pro mne."

Ozvalo se zdvořilé zaklepání na dveře a vstoupil Tynian s Domi Kringem. "Odpusťte nám náš pozdní příchod," omlouval se deirský rytíř. "Měli jsme s Domim práci s nějakými mapami. Z nějakého důvodu posílají Zemošani své síly na sever od svého hlavního ležení na lamorkandských hranicích. Zaplavili východní Pelosii."

Kringovy oči se rozjasnily, když spatřil krále Sorose. "Ach, tady jsi, můj králi," řekl. "Všude jsem tě hledal. Mám hromadu zemošských uší všech druhů, které bych ti rád prodal."

Král Soros zašeptal. Vypadalo to, jako by měl stále ještě chrapot.

"Začíná to do sebe zapadat," řekl Sparhawk radě. "Krager nám řekl, že Martel vzal Annia do Zemochu, aby se tam skryli u Othy." Zaklonil se ve svém křesle. "Myslím, že definitivní řešení problému, který nás tíží posledních pět set let, leží v hlavním městě Zemochu, a ne na pláních Lamorkandu. Azash je náš nepřítel, ne Martel nebo Annias nebo Otha a jeho Zemošani a my teď máme v rukách prostředek, jak Azashe jednou a navždy zničit. Nebylo by od nás pošetilé, kdybychom jej nevyužili? Mohl bych okvětní lístky Bhelliomu spotřebovat na zničení zemošských pěších jednotek a všichni bychom potom zestárli a zešedivěli v nějaké vleklé bitvě severně od Cammorského jezera. Nebylo by lepší se zaměřit přímo na jádro tohoto problému - na samotného Azashe? Skoncujme s tím, ať se nám to už neopakuje v polovině každého věku."

"Strategicky je to nerozumné, Sparhawku," řekl Vanion příkře.

"Nezlob se na mne, příteli, ale co je strategicky rozumného na patovém postavení na rovném bitevním poli? Trvalo to více než století, než jsme se zotavili z té poslední bitvy mezi Zemošany a západem. Takto budeme mít alespoň šanci s tím skončit jednou provždy. Jestli se ukáže, že to nefunguje, zničím Bhelliom. Potom nebude Azash mít žádný důvod, aby se vydával opět na západ. Půjde místo toho obtěžovat Tamulské nebo někoho jiného."

"Nikdy by se ti nepodařilo projít, Sparhawku," řekl preceptor Abriel. "Slyšels, co říkal tento Pelosan. Zemošani jsou ve východní Pelosii stejně jako ve východním Lamorkandu. Chceš říci, že zcela sám mezi nimi proklouzneš?"

"Myslím, že mi udělají cestu, můj pane. Martel míří na sever - alespoň to tak řekl. Může jít na sever až do Paleru, nebo také nemusí. Na tom tak úplně nezáleží, protože já ho budu pronásledovat, ať půjde kamkoli. On chce, abych ho pronásledoval. Řekl to velmi jasně tam v tom sklepení a velmi pečlivě zařídil, abych to slyšel, protože mne chce dostat k Azashovi. Myslím, že se mohu spolehnout na to, že mi nebude klást do cesty žádné překážky. Víím, že to zní

trochu divně, ale myslím, že tentokrát můžeme Martelovi skutečně věřit. Když bude opravdu muset, tak vezme svůj meč a vyčistí mi cestu." Ponuře se usmál. "Starost mých bratrů o mou bezpečnost mne opravdu dojíká." Pohlédl na Sefrenii. "Řeklas, že pouhá zmínka o zničení nějakého boha je nemyslitelná, že? Jaká by byla odpověď na myšlenku zničit Bhelliom?"

"To je ještě více nemyslitelné, Sparhawku."

"Pak jím tedy vůbec nepřijde na mysl, že bych o něčem takovém mohl uvažovat, ne?"

Beze slova zavrtěla hlavou, a když na něj pohlédla, tak se v jejích očích zračila obava.

"To je tedy naše výhoda, pánové," prohlásil Sparhawk. "Mohu učinit právě tu jedinou věc, která by nikoho nenapadla a o které by nikdo neuvěřil, že ji udělám. Mohu zničit Bhelliom - nebo tím pohrozit. Mám takový pocit, že pokud to udělám, tak mi začnou lidé - a bozi - uhýbat z cesty."

Preceptor Abriel stále zarputile vrtěl hlavou. "Budeš se pokoušet si prorazit cestu přes primitivní Zemošany ve východní Pelosii a podél hranic, Sparhawku. Ani Otha neovládá tyhle divochy."

"Mohu promluvit, Sarathi?" zeptal se Kring hluboce uctivým hlasem.

"Jistě, můj synu." Dolmant vypadal trochu zmateně. Neměl představu, kdo je tento divoce vyhlížející muž.

"Mohu vás dostat přes východní Pelosii a do Zemochu, příteli Sparhawku," řekl Kring. "Jestliže jsou Zemošané rozptýleni, mohou mí jezdci jet přímo skrze ně. Zůstane za námi pruh pokosených těl pět mil široký, od Paleru až na zemošské hranice - všechna samozřejmě bez jejich pravého ucha." Kring se krvelačně zazubil. Samolibě se rozhlédl kolem. Pak spatřil Mirtai, která seděla vážně vedle Ehlany. Jeho oči se rozšířily a nejprve zbledl a potom zčervenál. Potom mocně vzdychl.

"To bych na vašem místě nedělal," varoval jej Sparhawk.

"Co?"

"Vysvětlím vám to později."

"Nerad to připouštím," řekl Bevier, "ale tenhle plán vypadá čím dál tím lépe. Opravdu bychom neměli příliš problémů dostat se do Othova hlavního města."

"My?" zeptal se Kalten.

"Chystali jsme se jet také, nebo ne, Kaltene?"

"Je nějaká naděje, že by to mohlo vyjít, matičko?" zeptal se Vanion.

"Ne, lorde Vanione, není!" přerušila jej Ehlana. "Sparhawk *nemůže* jet do Zemochu a zabít pomocí Bhelliomu Azashe, protože nemá oba prsteny. Já mám jeden z nich a bude muset nejdříve zabít mě, aby ho ze mne dostal."

To bylo něco, s čím Sparhawk nepočítal. "Má královno -" začal.

"*Neudělila* jsem vám slovo, sire Sparhawku!" řekla mu. "*Nebudete* se zabývat tímto marným a ztřeštěným plánem! *Nebudete* zahazovat svůj život! Váš život je *můj*, Sparhawku! Můj! *Nemáte* naše svolení nám ho brát!"

"Tak to bylo řečeno dostatečně jasně," řekl Wargun, "a tím jsme se vrátili tam, kde jsme začali."

"Možná že ne," řekl Dolmant tiše. Vstal ze svého křesla. "Královno Ehlano," řekl pevně, "podřídíte se vůli naší svaté matky, Církve?"

Vzdorně se na něj podívala.

"Podřídíte?"

"Jsem pravá dcera Církve," řekla rozmrzele.

"To rád slyším, mé dítě. Je to nařízení Církve, abyste svěřila ten drobný šperk na nějaký krátký čas do jejích rukou, aby jej mohla použít při své práci."

"To není fér," postěžovala si.

"Chcete vzdorovat Církvi, Ehlano?"

"Já - já *nemohu*!" zanaříkala.

"Dejte mi tedy ten prsten." Natáhl ruku.

Ehlana propukla v pláč. Sevřela ruce a ukryla tvář ve své róbě.

"Dejte mi ten prsten, Ehlano," opakoval.

Pohlédla na něj a jednou vzdorovitou rukou si utřela slzy. "Pouze pod jednou podmínkou, Sarathi," přešla do protiútoků.

"Chcete smlouvat s naší svatou matkou?"

"Ne, Sarathi, jsem jen poslušna jednomu z jejích dřívějších příkázání. Učí nás, abychom se ženili a vdávali, abychom rozmnožili společenství věřících. Svěřím ti ten prsten toho dne, kdy mne a Sparhawka spojíš ve svazku manželství. Dalo mi to příliš práce ho získat, abych ho nechala teď uniknout. Přistoupí na to naše svatá matka?"

"To se mi zdá spravedlivé," řekl Dolmant a vlídně se usmál na Sparhawka, který zíral na ty dva, jak s ním obchodují jako s kusem hovězího.

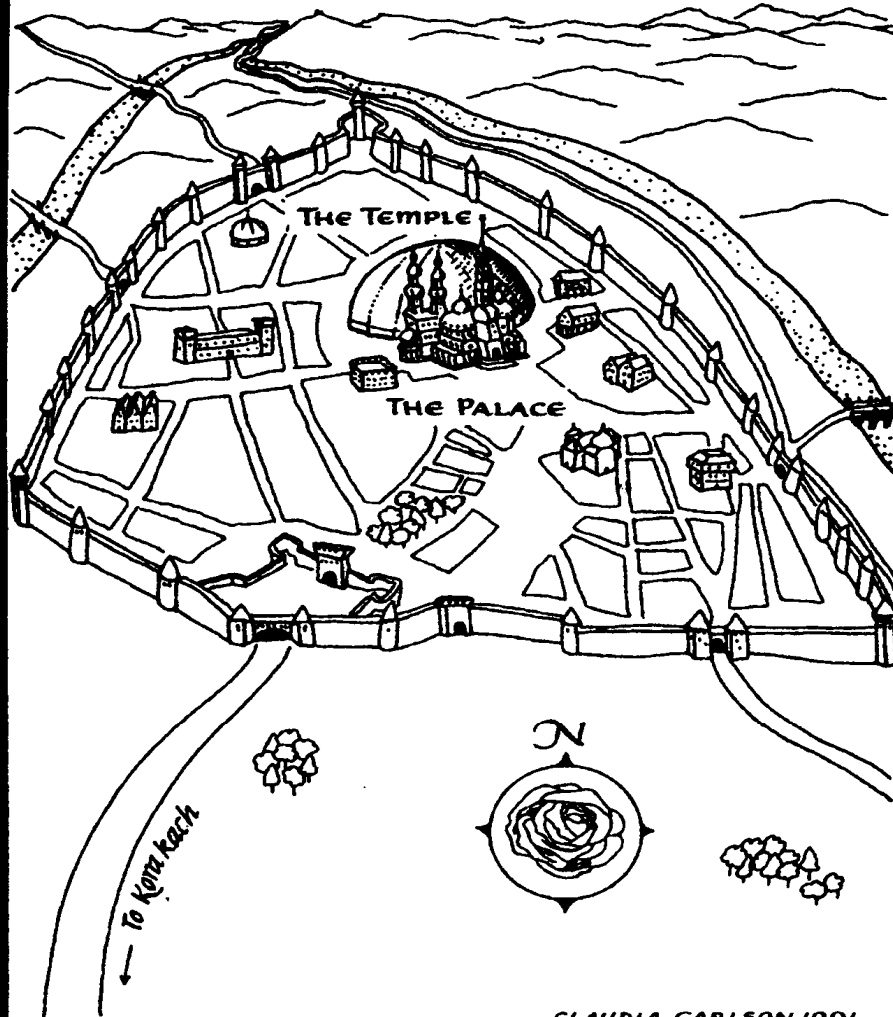
Ehlana měla velmi dobrou paměť. Přesně jak ji učil Platim, plivla si do dlaně. "Tedy ujednáno!" řekla.

Dolmant to gesto poznal. Plivl si do dlaně také. "Ujednáno!" řekl a plácl si na to spolu, čímž zpečetili Sparhawkův osud.

**DÍL
TŘETÍ**

ZEMOCH

Zemoch



CLAUDIA CARLSON 1991

KAPITOLA

DEVATENÁCTÁ

V MÍSTNOSTI BYLA ZIMA. ŽÁR POUŠTĚ zmizel, jakmile zapadlo slunce, a ráno bylo vždy stejně mrazivé. Sparhawk stál u okna a pozoroval, jak samet noci mizí z oblohy a jak se stíny dole na ulici stahují zpátky do zákoutí a domovních vchodů a místo nich nastupuje bledá šed', která ještě ani tak nebyla světlem jako spíše už nepřítomností tmy.

A pak se z temné uličky vynořila první z nich s hliněnou nádobou na rameni. Byla oděna do černého hávu s kápí na hlavě a dolní polovinu obličeje jí zakrýval černý závoj. Pohybovala se bledým přísvitem s tak dokonalou ladností, až Sparhawk zabořilo u srdce. Pak se objevily další. Jedna za druhou se vynořovaly z domovních vchodů a uliček a připojovaly se k tichému procesí, všechny s hliněnou nádobou na rameni, všechny poslušny rituálu tak starému, že se pro ně stal druhou přirozeností. Ať již muži začínali den jakkoli, ženy začínaly ten svůj nevyhnutelně cestou ke studni.

Lillias se pohnula. "Mahkro," řekla hlasem ještě zastřeným spánkem, "pojd' zpátky do postele."

SLYŠEL V DÁLCE zvony i přes nepřetržité bučení polodivokých krav v ohradách okolo. Náboženství tohoto království odmítalo zvony, takže Sparhawk věděl, že zvuk přichází z místa, kde se scházejí příslušníci jeho vlastní víry. Nebylo kam jinam jít, takže klopýtal dál za hlasem zvonů. Jílec jeho meče byl kluzký od krve a zbraň se teď zdála velice těžká. Chtěl se od té tíhy osvobodit a bylo by to tak snadné nechat ji vyklouznout z prstů a zanechat ji ztracenou v té hnojem páchnoucí temnotě. Avšak opravdový rytíř se vzdává svého meče teprve a jedině v okamžiku smrti a Sparhawk pevně sevřel své prsty okolo jílece a potácel se dál za hlasem zvonů. Byl prokřehlý a krev prýstící z jeho ran se zdála velmi teplá; bylo to téměř příjemné. Klopýtal chladnou nocí a na boku se mu s vytékající krví rozlévalo teplo.

"Sparhawku." Hlas patřil Kurikovi a pevná ruka mu třásla ramenem. "Sparhawku, vstávej. Už tě zase straší noční můra." Sparhawk otevřel oči. Byl promáčen potem.

"Zase to samé?" zeptal se Kurik.

Sparhawk přikývl.

"Snad to zmizí, až konečně zabiješ Martela."

Sparhawk se posadil v posteli.

Kurikovu tvář brázdil široký úšklebek. "Myslel jsem, že by to taky mohl být jiný sen," řekl. "Dneska máš přece svatbu. Ženichové mívají noc před svatbou vždycky špatné sny. Prostě to tak už bývá."

"Ty jsi také nespál dobře tu noc před svou svatbou s Asladou?"

"Ach, ano." Kurik se zasmál. "Něco mě pronásledovalo a já jsem se musel dostat na pobřeží, abych mohl uniknout lodí. Jediným problémem bylo, že někdo stále pohyboval oceánem. Chceš snít teď, nebo až se vykoupeš a až tě oholím?"

"Mohu se oholit sám."

"Zrovna dnes by to nemusel být nejlepší nápad. Natáhni ruku." Sparhawk natáhl pravou ruku. Viditelně se chvěla.

"Rozhodně by ses dneska neměl pokoušet holit se sám, pane. Řekněme, že to bude můj svatební dar pro královnu. Nenechám tě jít do její postele o její svatební noci s tváří na hadry."

"Kolik je hodin?"

"Asi půl hodiny před rozedněním. Vstávej, Sparhawk. Máš před sebou nabitý den. Mimochodem, Ehlana ti poslala dárek. Přišlo to včera, po tom, co jsi usnul."

"Měls mě vzbudit."

"Proč? V posteli to nosit nemůžeš."

"Co je to?"

"Tvá koruna, pane."

"Moje co?"

"Koruna. Něco jako klobouk. Ale při špatném počasí moc platná nebude."

"Na co ona nemyslí?"

"Etiketa, pane. Jsi královský manžel - nebo dnes v noci budeš. Není to špatná koruna - prostě koruna. Zlato, drahokamy a tak."

"Kde ji vzala?"

"Nechala ji pro tebe dělat, jakmile jsi zamířil z Cimmury sem. Přivezla ji s sebou - asi tak jako má rybář vždycky někde v kapse kus vlasce a háček. Rozumím tomu tak, že tvá nevěsta nechtěla být nepřipravena v případě, že by se naskytla nějaká příležitost. Chce, abych tu korunu nesl dnes večer při obřadu na sametovém polštářku. Jakmile budete oddáni, položí ti ji na hlavu."

"Pošetilost." Sparhawk si odfrkl a spustil nohy z postele.

"Možná, ale časem se naučíš, že se ženy dívají na svět jinak než my. To je jedna z věcí, které dělají život zajímavý. Co to tedy bude? Snídane nebo koupel?"

Toho rána se sešli v kapitule, protože v Bazilice vládl zmátek. Změny, které Dolmant prováděl, byly dalekosáhlé a duchovenstvo se tu hemžilo jako mravenci v rozhrábnutém mraveništi. Mohutný patriarcha Bergsten, stále ve své drátěné košili s rohatou helmicí na hlavě, se zašklebil, když vstoupil do pracovny sira Nashana, a postavil svou válečnou sekeru do kouta.

"Kde je Emban?" zeptal se jej král Wargun. "A Ortzel?"

"Mají práci s propouštěním lidí. Sarathi dělá v Bazilice velký úklid. Emban sestavil seznam politicky nespolehlivých a stavy v mnoha klášterech rychle rostou."

"Makova?" zeptal se Tynian.

"Ten odešel mezi prvními."

"Kdo je prvním sekretářem?" zeptal se král Dregos.

"Kdo jiný než Emban, samozřejmě, a Ortzel je novou hlavou teologické fakulty. To se k němu stejně asi hodí nejlépe ze všeho."

"A ty?" zeptal se ho Wargun.

"Sarathi mi udělil poněkud zvláštní postavení," odpověděl Bergsten. "Ještě jsme pro to nevymysleli jméno." Podíval se poněkud přísně na preceptory rytířů Církve.

"Mezi válečnými řády panují již poněkud příliš dlouho určité neshody," řekl jim. "Sarathi mne požádal, abych tomu učinil přítrž." Hrozivě svažtil své husté obočí. "Doufám, že si rozumíme, pánové."

Preceptoři na sebe poněkud nervózně pohlédli.

"A teď," pokračoval Bergsten, "už jste učinili nějaké rozhodnutí?"

"Stále se o tom přeme, Vaše Milosti," odpověděl Vanion. Toho rána byla Vanionova tvář z nějakého důvodu popelavá a rozhodně nevypadal dobře. Sparhawk občas zapomínal, že Vanion je o něco starší, než jak vypadá. "Sparhawk je stále nakloněn sebevraždě a nám se ještě nepodařilo nalézt žádnou přesvědčivou alternativu. Zbytek rytířů Církve se chystá zítra vytáhnout do Lamorkandu a obsadit tam různé pevnosti a hrady a armáda je bude následovat jen co se sešikuje."

Bergsten přikývl. "Co přesně hodláte udělat, Sparhawk?"

"Myslel jsem, že zničím Azashe, zabiju Martela, Othu a Annia a potom se vrátím domů, Vaše Milosti."

"Velmi zábavné," řekl Bergsten suše. "Podrobnosti, člověče. Chci slyšet podrobnosti. Musím podat zprávu Sarathimu a on má rád podrobnosti."

"Ano, Vaše Milosti. Už jsme se všichni víceméně shodli, že nemáme příliš šancí chytit Martela a jeho spolek dříve, než se dostanou do Zemochu. Má před námi třídní náskok - počítáme-li dnešek. Martel koně příliš nešetří a má dobré důvody k tomu, aby si svůj náskok udržel."

"Chystáte se jet v jeho stopách, nebo zamířit přímo k zemošské hranici?"

Sparhawk se zaklonil ve své židli. "V tom nemáme úplně jasno, Vaše Milosti," řekl zamyšleně. "Rád bych chytil Martela, samozřejmě, ale nehodlám se tím nechat svést z cesty. Mým hlavním cílem je dostat se do hlavního města Zemochu předtím, než v Lamorkandu vypukne všeobecná válka. Mluvil jsem s Kragerem a on říká, že Martel má v plánu jet na sever a potom se chce pokusit vstoupit do Zemochu odněkud seshora z Pelosie. Víceméně chci udělat to samé, takže ho budu

sledovat - ale jen do jistého bodu. Nehodlám marnit čas naháněním Martela po celé severní Pelosii. Jestli se tam začne motat dokola, skončím s jeho sledováním a vyrazím přímo do Zemochu. Hraju Martelovu hru už od té doby, co jsem se vrátil z Rendoru. Ale teď chci s tou hrou skončit."

"Co si chcete počít s těmi všemi Zemošany ve východní Pelosii?"

"To je to, k čemu mířím, Vaše Milosti," řekl mu Kring. "Je tam průsmyk vedoucí do vnitrozemí. Zdá se, že Zemošani o něm z nějakého důvodu nevědí. Užívám ho se svými jezdci již celá léta - pokaždé, když začne být v pohraničí nouze o uši." Náhle se zarazil a s určitým zděšením pohlédl na krále Sorose. Pelosijský král byl však zabrán do modlitby a zdálo se, že neslyšel Domiho bezděčné odhalení.

"To je k tomu vše, Vaše Milosti," uzavřel Sparhawk. "Nikdo neví jistě, co se v Zemochu děje, takže až se tam dostaneme, budeme muset improvizovat."

"Kolik vás tam bude?" zeptal se Bergsten.

"Obvyklá skupina. Pět rytířů, Kurik, Berit a Sefrenie."

"A co já?" ozval se Talen.

"Ty pojeděš zpátky do Cimmury, mladíku," řekla mu Sefrenie. "Ehlana na tebe bude moci dohlédnout. Zůstaneš v paláci, než se vrátíme."

"Ale to není fér!"

"Život je plný nespravedlností, Talene. Sparhawk a tvůj otec mají s tebou určité plány a byli by neradi, kdyby ses nechal zabít dřív, než s nimi vůbec začnou."

"Mohu požádat Církev o azyl, Vaše Milosti?" zeptal se rychle Talen Bergstena.

"Ne, myslím, že ne," odpověděl opancéřovaný patriarcha.

"To mě tedy naše svatá matka pěkně zklamala, Vaše Milosti," zamračil se Talen. "Myslím, že kvůli tomu vůbec do Církve nevstoupím."

"Chvála Bohu," zamručel Bergsten.

"Amen," vzdychl Abriel.

"Může mi být odpuštěno?" zeptal se Talen rozmrzele.

"Ne." To byl Berit, který seděl u dveří s rukama založenýma na prsou a jednou nohou blokoval dveře.

Talen si sedl a tvářil se uraženě.

Zbytek diskuse se týkal rozmístění jednotek v různých pevnostech a hradech v centrálním Lamorkandu. Toho neměl být Sparhawk se svými přáteli účasten, a tak se ženichova pozornost začala toulat. Vlastně ani na nic soustavně nemyslel, ale jen seděl a s očima dokořán zíral na podlahu.

Porada skončila okolo poledne a všichni začali odcházet. Bylo třeba připravit mnoho věcí a všichni měli co na práci.

"Příteli Sparhawku," řekl Kring, když opouštěli Nashanovu pracovnu, "mohl bych s vámi promluvit?"

"Samozřejmě, Domi."

"Je to poněkud osobní."

Sparhawk přikývl a zavedl vyplašeného peloijského vůdce do nedaleké malé kaple. Oba zběžně poklekli před oltářem a pak se posadili na vyleštěnou lavici vedle sebe. "O co jde, Kringu?" zeptal se Sparhawk.

"Já jsem jednoduchý člověk, příteli Sparhawku," začal Kring "takže budu mluvit hned k věci. Ohromně mne přitahuje ta vysoká, krásná žena, která doprovází elénskou královnu."

"Myslím, že jsem si něčeho takového všiml."

"Myslíte, že bych u ní mohl mít vůbec nějakou naději?" Kringovy oči hořely.

"To opravdu nevím, příteli," řekl mu Sparhawk. "Já Mirtai moc neznám."

"To je její jméno? Nikdy se mi to vlastně nepodařilo zjistit. Mirtai - to zní hezky, že? Všechno je na ní dokonalé. Musím se zeptat na tohle. Je vdaná?"

"Myslím, že ne."

"Výborně. Je vždy nepříjemné se dvořit ženě, když nejdřív musíte zabít jejího manžela. Tak nějak se mi zdá, že to není úplně nejlepší začátek."

"Asi byste měl vědět, že Mirtai není Elénka, Kringu. Je Tamulka a její kultura - a náboženství - nejsou stejné jako naše. Jsou vaše úmysly čestné?"

"Samozřejmě. Příliš na ni myslím, než abych ji mohl urazit."

"To je rozhodně první krok. Kdybyste se k ní přiblížil s nějakým jiným úmyslem, pravděpodobně by vás zabila."

"Zabila?" Kring zamrkal údivem.

"Je to bojovnice, Kringu. Není jako žádná jiná žena, jakou jste kdy potkal."

"Ženy nemohou být bojovnice."

"Elénské ženy ne. Ale jak jsem řekl, Mirtai je Atan Tamul. Oni nepohlíží na svět stejným způsobem jako my. Pokud tomu rozumím, zabila už deset mužů."

"Deset?" Kring se překvapeně zajíkl a těžce polkl. "Tak to bude asi trochu problém, Sparhawku." Kring narovnal ramena. "Ale to nic. Snad se mi po svatbě podaří naučit ji chovat se trochu vhodněji."

"Na to bych vůbec nesázel, příteli. Pokud by měl někdo někoho učit, pak to myslím budete vy, kdo bude poslouchat. Opravdu bych vám radil, abyste se celé té myšlenky vzdal, Kringu. Mám vás rád a nerad bych viděl, jak se necháte zabít."

"Budu o tom přemýšlet, Sparhawku," řekl Kring podrážděným tónem. "Tohle je velice nepřírozená situace."

"Ano."

"Nicméně, mohu vás požádat, abyste byl mým *oma*?"

"Nerozumím tomu slovu."

"Znamená to přítel. Ten, který jde za tou ženou - a za jejím otcem a bratry. Začnete tím, že jí povíte, jak velmi mne přitahuje, a potom jí řeknete, jaký jsem dobrý člověk - obvyklé věci, rozumíte - jaký jsem skvělý vůdce, kolik mám koní a jak velký jsem válečník."

"To poslední by na ni mělo udělat dojem."

"Je to naprostá pravda, Sparhawku. Já *jsem* skutečně nejlepší. Až pojedeme do Zemochu, tak budu mít dost času si to promyslet. Mohl byste se o tom zmínit, ještě než odjedeme, jen tak, aby měla o čem přemýšlet. Ach, málem jsem zapomněl. Můžete jí říci, že jsem také básník. To na ženy vždy zapůsobí."

"Udělám, co bude v mých silách, Domi," slíbil Sparhawk.

Mirtai nereagovala příliš slibně, když o tom začal Sparhawk později odpoledne hovořit. "Ten malý plešatec s těma křivýma nohama?" řekla nevěřičně. "Ten, s těmi všemi jizvami na obličeji?" Pak se zhroutila do svého křesla a rozesmála se na celé kolo.

"Nu což," mumlal si Sparhawk filozoficky, když od ní odcházel, "zkusil jsem to."

Vypadalo to na velmi nekonvenční svatbu. V Chyrellu jednak nebyli žádní elénští šlechtici, kteří by doprovázeli Ehlanu. Jediné dvě dámy, které jí byly opravdu nablízku, byly Sefrenie a Mirtai. Trvala na jejich přítomnosti a způsobilo to sem tam nějaké to pozvednuté obočí. Dokonce i Dolmantovi se to přičilo. "*Nemůžeš* během náboženského obřadu přivést do chrámu v Bazilice dva pohany, Ehlanu."

"Je to moje svatba, Dolmante. Mohu udělat, cokoli se mi zlíbí. Sefrenie a Mirtai mne *budou* doprovázet."

"Já to zakazuji."

"Výborně." Její oči ztvrdly. "Žádný doprovod, žádná svatba a pokud nebude žádná svatba, můj prsten zůstane tam, kde je."

"Ta mladá žena je nemožná, Sparhawku," soptil arcipretát, když se vyřítíl z komnaty, kde se Ehlanu připravovala.

"My raději říkáme, že je odvážná, Sarathi," řekl Sparhawk vlídně. Sparhawk byl oděn do černého sametu protkávaného stříbrem. Ehlanu rozhodně zavrhl myšlenku, že by se měl ženit ve svém brnění. "Nerada bych měla v ložnici kováře, který by ti musel pomáhat se svlékat, drahý," řekla mu. "Pokud budeš potřebovat pomoc, ráda ti ji poskytnu - ale nechtěla bych si při tom zlámat všechny nehty."

V armádách západní Eosie byly spousty šlechticů a v Bazilice celé zástupy duchovních, takže toho večera byla ohromná, svícemi osvětlená chrámová loď téměř tak plná, jako tomu bylo při pohřbu ctěného Cluvona. Když hosté zaujali svá místa, zapěl chorál radostné hymny a vzduchem zavonělo kadidlo.

Sparhawk se svým doprovodem nervózně čekal v sakristii. Byli tam samozřejmě všichni jeho přátelé - Kalten, Bevier, Ulath a Domi, stejně jako Kurik, Berit a preceptoři čtyř řádů. Ehlanin doprovod tvořili kromě Sefrenie a Mirtai králové západní Eosie a kupodivu Platim, Stragen a Talen. Královna neuvedla žádný důvod pro tento výběr. Bylo také klidně možné, že žádný důvod neexistoval.

"Nedělej to, Sparhawku," řekl Kurik svému pánovi. "Co nemám dělat?"

"Nepopotahuj si pořád takhle ten límec toho kabátce. Rozpářeš si ho."

"Krejčí ho nastříhl příliš těsný. Cítím se v tom jako v oprátce."

Na to Kurik neodpověděl. Pobaveně se však na Sparhawka podíval.

Otevřely se dveře a do místnosti nahlédla Embanova zpocená tvář. Široce se usmíval. "Jsme připraveni?" zeptal se.

"Pojďme už," řekl Sparhawk.

"Vidím, že náš ženich začíná být netrpělivý," řekl Emban. "Ach, být tak zase mladý. Sbor bude zpívat tradiční svatební hymnus," řekl jim. "Jistě jej někteří znáte. Při posledních tónech otevřu dveře a tehdy budete moci vy, pánové, dovést našeho obětního beránka k oltáři. Jen ho prosím vás nenechte utéci. To vždy velice naruší obřad." Zlomyslně se zasmál a opět zavřel dveře.

"To je ale protivný chlapík," zavrčel Sparhawk.

"Hm, já nevím," řekl Kalten. "Já ho mám docela rád."

Svatební hymnus byl jedním z nejstarších kusů sakrální hudby elénského náboženství. Byla to píseň plná radosti. Nevěsty ji tradičně poslouchaly velmi pozorně. Ženichové ji naopak obvykle sotva slyšeli.

Když dozněly poslední tóny, otevřel patriarcha Emban s okázalým gestem dveře a Sparhawkovi přátelé se kolem něho seřadili, aby jej doprovodili do chrámové lodi. Asi by nebylo vhodné zdůrazňovat zde podobnost tohoto procesí se zástupem pacholků doprovázejících odsouzence na popraviště.

Kráčeli lodí k oltáři, kde je očekával arciprelát Dolmant v bílém rouše se zlatým lemováním. "Ach, můj synu," řekl Dolmant Sparhawkovi s lehkým úsměvem, "to je od tebe hezké, že jsi také přišel."

Sparhawk se neodhodlal k odpovědi. S určitou hořkostí však zaznamenal, že všichni jeho přátelé viděli v této situaci dobrou příležitost pro legaci.

Potom, po náležité pauze, během které se všichni svatební hosté postavili, ztichli a natáhli krky směrem ke vchodu, spustil sbor procesní hymnus a z obou stran chrámové předsíně se zároveň vynořil nevěstin průvod. Jako první šly Sefrenie a Mirtai. Přihlížející si hned nevšimli rozdílu ve výšce těchto dvou žen. To, čeho si však všimli a co vyvolalo v davu výdech údivu, byl očividný fakt, že obě byly jasně pohanky. Sefreniina bílá róba byla téměř vyzývavě styrická. Její čelo lemovaly girlandy květín a na tváři měla klidný výraz. Šat, který na sobě měla Mirtai, byl ušit ve stylu v Elénii naprosto neznámém. Byl v barvě hluboké královské modři a zdálo se, jako by byl z jednoho kusu, bez jediného švu. Na každém rameni byl přichycen ozdobnou sponou a dlouhý zlatý řetěz, který jej obepínal pod nadry, křížoval záda tamulské ženy, ovíjel se kolem jejího pasu a objímal její boky, kde končil důmyslným uzlem, jehož třapce se téměř dotýkaly země. Její až k ramenům obnažené paže byly dokonale hladké, i když se pod jemnou pokožkou rýsovaly pevné svaly. Na nohách měla zlaté sandály, její lesklé vlasy byly nyní rozpletené a měkce jí splývaly po zádech až do poloviny stehén.

Na hlavě měla jednoduchou stříbrnou čelenku. Okolo zápěstí neměla náramky, ale spíše leštěné ocelové manžety zdobené zlatým reliéfem. Jako ústupek elénské citlivosti nebyla viditelně ozbrojena.

Když se Sefrení po boku vstoupila a pomalu kráčela uličkou k oltáři, Domi Kring žádostivě zavzdychal.

Znovu nastala ceremoniální pauza a pak z chrámové předsíně vystoupila nevěsta s rukou lehce spočívající na rameni starého krále Oblera a zastavila se, aby se na ni mohli podívat všichni přítomní - ani ne tak jako na ženu, ale jako na umělecké dílo. Její šat byl z bílého saténu, ale nevěsty bývají téměř vždy oděny do bílého saténu. Tyto šaty byly podšity zlatým lamé a dlouhé rukávy byly ohrnuty tak, aby zdůrazňovaly tento kontrast. Ehlaniny šaty obepínal pás upletený z tepaného zlata a vykládaný drahými kameny. Nádherná zlatá pelerína jí spadala z ramen až na zem spolu se zářící saténovou vlečkou. Její plavé vlasy byly spoutány korunkou - nebyla to tradiční královská koruna Elénie, ale spíše zlaté krajkové ozářené jasnými barvami drobných drahokamů prokládaných perlami. Korunka držela její závoj, který jí vpředu dosahoval k živůtku a vzadu zahaloval ramena a který byl tak jemný, že to vypadalo, jako by byla obklopena jen lehkým obláčkem mlhy. V ruce držela jedinou bílou květinu a její bledá tvář jako by svítila.

"Kde tak rychle sehnaly takovéhle šaty?" zašeptal Berit Kurikovi.

"Řekl bych, že se Sefrenie předvedla."

Dolmant se na ně přísně podíval, takže zmlkli.

Po elénské královně vstoupili korunovaní králové Wargun, Dregos a Soros a korunní princ z Lamorkandu, který zastupoval svého nepřítomného otce, a za nimi ambasador z Cammorie reprezentující toto království. Rendorské království nebylo zastoupeno a zvát Othu ze Zemochu samozřejmě nikoho vůbec ani nanapadlo.

Průvod se začal zvolna ubírat uličkou k oltáři a k čekajícímu ženichovi. Na konci kráčel Talen s Platimem a Stragenem po bocích a na bílé, sametové podušce nesl onen pár rubínových prstenů. Mimochodem, je třeba poznamet, že jak Platim, tak Stragen z toho mladého zloděje nespustili oči.

Zatímco se jeho nevěsta s planoucí tváří přibližovala, Sparhawk o ní přemýšlel. V těch několika posledních chvílích, kdy byl schopen souvisle uvažovat, si konečně plně uvědomil něco, co si ještě nikdy plně nepřipustil. Když mu byla před léty Ehlanu svěřena do péče, představovala pro něj nepříjemnou povinnost - a ne jen povinnost, ale také pokoření. Ke cti mu bylo, že k ní nepocítil žádnou osobní zášť, protože si uvědomil, že ona je stejně tak obětí rozmaru svého otce, jako on sám. První rok byl nejtěžší. Děvčátko, které se k němu nyní tak neohroženě blížilo, bývalo ustrašené a zpočátku mluvilo jen k Rollovi, malému, poněkud ušmudlanému plyšovému zvířátku, které tehdy bylo jejím stálým a asi jediným společníkem. Postupně si však na Sparhawkovu ošlehanou tvář a jeho přísné vystupování zvykalo a poněkud neurčité přátelství bylo utvrzeno toho dne, kdy

princeznu Ehlanu urazil jeden arogantní dvořan a její rytíř-Ochránce mu velmi ostře vyčínil. Bylo to bezpochyby poprvé, kdy pro ni někdo prolil krev - dvořanův nos krvácel dosti silně - a pro malou, bledou princeznu se otevřel úplně nový svět. Od té doby se svěřovala svému rytíři se vším - i s věcmi, které by raději neslyšel. Neměla před ním žádná tajemství a on ji poznal tak, jako předtím nepoznal nikoho na světě. A to mu samozřejmě znemožnilo oddat se jakékoli jiné ženě. Ta malá a ještě nevyvinutá princeznička tak komplikovaně propojila svou bytost s jeho, že nemohli být nikdy žádným způsobem opravdu rozděleni. A proto nakonec byli nyní na tomto místě. Kdyby šlo pouze o jeho bolest, Sparhawk by dokázal tuto myšlenku potlačit. Nedokázal by ovšem snést *její* bolest a tak -

Hymnus skončil. Starý král Obler dovedl svou příbuznou jejímu rytíři a ženich s nevěstou se otočili čelem k arciprelátovi Dolmantovi. "Budu vám teď chvíli kázat," řekl jim Dolmant tiše. "Je to určitá konvence a lidé to očekávají. Nemusíte to ani poslouchat, ale jestli je to možné, tak mi při tom nezávejte."

"To by nás ani ve snu nenapadlo, Sarathi," ujistila jej Ehlena.

Dolmant se rozhovořil o stavu manželském - dosti obšírně. Potom ujistil nevěstu se ženichem, že jakmile bude po obřadu, mohou naprosto klidně naplnit své přirozené touhy - nejenže to bude v naprostém pořádku, ale přímo se to od nich očekává. Důrazně je vybídl k vzájemné věrnosti a připomněl jim, že vše v jejich svazku musí probrat v duchu elénské víry. Potom přikročil k hlavní svatební formulaci a postupně se jich zeptal, jestli chtějí vstoupit ve svazek manželský, jestli si vzájemně nabízejí všechny své světské statky a zda si slibují, že se budou milovat, cítit, poslouchat, opatrovat a tak dále. Potom, jelikož vše probíhalo dobře, přistoupil k výměně prstenů, z nichž se Talenovi nepodařilo ani jeden ukrást.

V té chvíli Sparhawk zaslechl jemný, dobře známý zvuk, který jako by se odrážel ze samotné chrámové kopule. Bylo to slaboučké trylkování píšťalky, radostný zvuk plný trvalé lásky. Sparhawk pohlédl na Sefrenii. Její zářící úsměv hovořil sám za sebe. Chvilí iracionálně uvažoval o tom, podle jakého protokolu žádala Aphrael elénského Boha o svolení, aby tu mohla být také, a jak se zdálo, připojit své požehnání k tomu jeho.

"Co je to za hudbu?" zašeptala Ehlena, aniž přitom pohnula rty.

"Vysvětlím ti to později," zamručel Sparhawk.

Zdálo se, že dav v chrámové lodi ozářené svíceni si Aphraeliny písničky nevšiml. Dolmantovy oči se však poněkud zúžily a jeho tvář trochu pobledla. Opanoval se a konečně prohlásil, že Sparhawk a Ehlena jsou navždy, neodvolatelně, nezměnitelně a definitivně svoji. Potom v krátké závěrečné modlitbě požádal Boha, aby jim požehnal, a nakonec dal Sparhawkovi svolení políbit nevěstu.

Sparhawk něžně zvedl Ehlanin závoj a přitiskl své rty k jejím. Nikomu se na veřejnosti nelíbá zrovna nejlépe, ale našemu páru se to podařilo, aniž celá záležitost vypadala příliš nešikovně.

Ihned po svatebním obřadu následovala Sparhawkova korunovace na prince - královského manžela. Poklekl, aby mu mladá žena, která právě slíbila - kromě jiných věcí - že jej bude poslouchat, ale která měla autoritu jeho královny, položila na hlavu korunu, kterou do chrámové lodi přinesl na podušce z purpurového sametu Kurik. Ehlena pronesla zvonivým hlasem krátkou, pěknou řeč. Tím hlasem by pravděpodobně mohla při troše vůle přimět skály, aby se pohnuly. Ve svém projevu řekla o Sparhawkovi mnoho věcí, většinou lichotivých, a na závěr mu pevně posadila korunu na hlavu. Potom, jelikož byl na kolenou a měl tvář příhodně zvednutou vzhůru, jej opět políbila. Všiml si, že v tom již učinila jistý pokrok. "Teď jsi můj, Sparhawk," broukla rty přitisknutými ještě stále na jeho. Potom, i když na tom ještě zdaleka nebyl tak zle, mu pomohla na nohy. Mirtai a Kalten vykročili a položili královskému páru na ramena hermelínové pláště. Ti dva se potom otočili, aby přijali ovace zástupů shromážděných v chrámu.

PO OBŘADU NÁSLEDOVALA svatební večeře. Sparhawk si nikdy nevzpomněl, co bylo při této večeři podáváno, ani jestli něco z toho jedl. Jediné, co si pamatoval, bylo, že se mu zdálo, že to trvá celou věčnost. Potom byl konečně se svou nevěstou doveden ke dveřím veliké komnaty vysoko nahoře ve východním křídle jedné z budov tvořících chrámový komplex. Společně s Ehlanou vstoupili a on zavřel a zamkl dveře.

V pokoji bylo veškeré zařízení - židle, stoly, pohovky a tak podobně - ale jediné, co Sparhawk skutečně viděl, byla čirá realita postele. Byla to vysoká postel na vyvýšeném pódiu a v každém jejím rohu byl masivní sloup.

"Konečně," řekla Ehlena s úlevou. "Myslela jsem, že to bude pokračovat snad věčně."

"Ano," souhlasil Sparhawk.

"Sparhawk," řekla potom hlasem, který nebyl hlasem královny, "*opravdu* mne miluješ? Víš, že jsem tě k tomu donutila - nejdříve tam v Cimmuře a potom tady. Oženil ses se mnou, protože mne opravdu miluješ, nebo ses mi prostě podrobil, protože jsem královna?" Hlas se jí chvěl a vypadala najednou velmi zranitelně.

"To jsou pošetilé otázky, Ehlan," řekl jí jemně. "Přiznávám, žeš mě zpočátku polekala - asi proto, že jsem nevěděl, jak to myslíš. Já nejsem žádná kdovíjaká partie, Ehlan, ale skutečně tě miluji. Nikdy jsem nemiloval nikoho jiného a nikdy nebudu. Mé srdce je trochu zkornatělé, ale je zcela tvé." Pak ji políbil a ona jako by v jeho náruči roztála.

Ten polibek byl docela dlouhý a po chvíli ucítil, jak mu drobná ručka něžně sundává jeho korunu z hlavy. Pohlédl do jejích třpytivých, zelených očí. Potom

jemně sundal její korunku a nechal její závoj sklouznout na zem. Vážně si navzájem odepjali hermelínové pláště.

Okno bylo otevřené a noční vánek povlával vzdušnými závěsy a přinášel s sebou zvuky nočního Chyrellu hluboko dole. Sparhawk a Ehlana tento vánek necítili a jediný zvuk, který slyšeli, byl tlukot jejich srdcí.

SVÍCE UŽ NEHOŘELY, ale v pokoji nebyla tma. Vyšel měsíc, úplněk, který naplnil noc bledou, stříbřitou září. Vypadalo to, jako by měsíční svit uvízl v průsvitné síti záclon mírně povlávajících v okně a záře těchto záclon osvětlovala komnatu jemnějším a příjemnějším světlem než jakákoli svíce.

Bylo velmi pozdě - či přesněji, velmi brzy. Sparhawk na chvíli usnul, ale jeho bledá, měsícem zalitá žena s ním zatřásla. "Nic takového," řekla mu. "Máme jenom tuhle jednu noc a ty ji nepromarníš spánkem."

"Promiň," omlouval se. "Měl jsem perný den."

"Také pernou noc," dodala s šelmovským úsměvem. "Víš o tom, že chrápeš, jako když burácí hrom?"

"To je asi tím zlomeným nosem."

"Z toho by mohly vzniknout problémy, drahý. Já mám lehké spaní." Ehlana se mu uvelebila na rameni a spokojeně vzdychla. "Ach, to je příjemné," řekla. "Měli jsme se vzít už dávno."

"Myslím, že by tvůj otec měl nějaké námitky - a pokud ne on, potom by je měl určitě Rollo. Mimochodem, kam se poděl Rollo?"

"Potom, co tě můj otec poslal do vyhnanství, vypadala z něj všechna sláma. Vyprala jsem ho, složila a pak jsem ho dala do vrchní police ve své skříni. Až se nám narodí první děťátko, nechám ho znovu vycpat. Chudák Rollo. Když tě poslali pryč, tak si dost užil. Celého jsem ho promáčela, jak jsem brečela několik měsíců to bylo takové malé umáčené zvířátko."

"Opravdu se ti po mně tolik stýskalo?"

"Stýskalo? Myslela jsem, že umřu. Vlastně jsem chtěla umřít."

Objal ji pevněji.

"Tak," řekla, "budeme si povídat?"

Zasmál se. "Musíš vždycky říct všechno, co se ti mihne hlavou?"

"Když jsme sami, tak ano. Nemám před tebou žádná tajemství, můj manželi." Na něco si vzpomněla. "Říkal jsi, že mi povíš o té hudbě, kterou jsme slyšeli během obřadu."

"To byla Aphrael. Musím si to ověřit u Sefrenie, ale mám silné podezření, že jsme byli oddáni ve více než v jednom náboženství."

"Výborně. Jsi tedy o to víc můj."

"To snad už ani nejde. Máš mě ve své moci asi tak od tvých šesti let."

"To je hezké," řekla a přitulila se k němu ještě blíž. "Jen Bůh ví, jak jsem se snažila." Odmlčela se. "Musím ale říci, že mne ta tvá drzá, malá styrická bohyně trochu znervózňuje. Zdá se, že je pořád někde kolem. Možná že se klidně zrovna teď vznášejí v některém rohu, aniž ji vidíme." Náhle se zarazila a posadila se v posteli. "Myslíš, že by tu mohla být?" zeptala se s určitým úžasem.

"Ani bych se nedivil." Schválně ji škádlil.

"*Sparhawk!*" V bledém měsíčním světle to nebylo jisté, ale Sparhawk měl silné podezření, že se jeho žena velice začervenala.

"Neboj se, drahá." Zasmál se. "Aphrael je neobyčejně taktický. Nikdy by ji nenapadlo obtěžovat."

"Ale nikdy si nemůžeme být jisti. Nejsem si jistá, jestli ji mám ráda. Mám takový pocit, že ji velice přitahuješ, a představa nesmrtelné sokyně se mi příliš nelíbí."

"Nebud' směšná. Vždyť je to dítě."

"Když jsem tě viděla poprvé, tak mi bylo jen asi pět let, Sparhawk, a rozhodla jsem se, že si tě vezmu v tu chvíli, kdy jsi vkročil do té místnosti." Vykouzla z postele, přešla k zářícímu oknu a roztáhla nadýchané záclony. V bledém měsíčním světle vypadala jako alabastrová socha.

"Neměla by sis vzít něco na sebe?" navrhl. "Takhle se vystavuješ všem na odiv."

"Každý v Chyrellu teď už dávno spí. Kromě toho jsme šest pater nad úrovní ulice. Chci se podívat na lunu. Jsme si spolu velmi blízké a chci, aby věděla, jak jsem šťastná."

"Jsi pohan." Zasmál se.

"V tomto směru asi jsem," připustila, "ale všechny ženy pociťují zvláštní pouto k luně. Dotýká se nás způsobem, který by muži nikdy nepochopili."

Sparhawk vylezl z postele a postavil se k ní. Velmi bledé a velmi jasné měsíční světlo smývalo všechny barvy a do jisté míry tak zakrývalo škody, které městu způsobilo Martelovo obléhání, ač tu bylo stále ještě možno ve vzduchu cítit ostrý pach kouře. Na nebi se třpytily hvězdy. Na tom nebylo nic neobvyklého, ale této noci nocí se zdály být obzvláště nádherné.

Ehlana jej vzala za ruce a vzdychla. "Zajímalo by mě, jestli Mirtai spí před mými dveřmi," řekla. "Ona to totiž dělává, víš. Dnes večer byla úchvatná, vid'?"

"Ach, ano. Ještě jsem ti to nestačil říci, ale Kring je z ní celý pryč. Ještě jsem neviděl, aby nějaký muž byl tak zasažen láskou."

"Alespoň je upřímný a poctivý. Z tebe aby člověk nějaké vášnivé slůvko páčil."

"Víš dobře, že tě miluji. Vždycky jsem tě miloval."

"To není tak úplně pravda. Když jsem ještě tahala Rolla, pociťoval jsi ke mně jen lehkou náklonnost."

"Bylo to něco víc."

"Opravdu? Viděla jsem ty útrpné pohledy, kterými jsi mne častoval, když jsem se chovala dětinsky a hloupě, můj vznešený královský choti." Zamračila se. "To je ale těžkopádný titul. Až se vrátím do Cimmury, tak asi promluví s Lendou. Myslím, že někde je nějaké prázdné vévodství - a pokud není, tak nějaké uvolním. Stejně se chystám vyvlastnit pár Anniových přísluhovačů. Jak by se vám líbilo být vévodou, Vaše Milosti?"

"Děkuji, Vaše Výsosti, ale myslím, že se mohu bez dalších titulů obejít."

"Ale já ti *chci* dávat tituly."

"Já osobně jsem docela spokojen s tím, že jsem manžel."

"Každý muž může být manžel."

"Ale já jsem ten jediný, který je tvůj."

"Ach, to je moc pěkné. Trochu trénuj, Sparhawku, a možná z tebe bude i opravdový vážený muž."

"Většina opravdu vážených mužů, které znám, jsou dvořané. A nikdo si jich příliš neváží."

Začala se chvět.

"Tobě je zima," řekl jí vyčítavě. "*Povídal* jsem ti, aby sis vzala něco na sebe."

"Proč bych měla mít něco na sobě, když tu mám takového pěkně hřejícího manžela?"

Sehnul se, zvedl ji do náručí a odnesl ji zpátky do postele.

"Tohle byl můj sen," řekla, když ji jemně položil na postel, lehl si k ní a přetáhl přes ně pokrývku. "Něco ti řeknu, Sparhawku." Opět se o něj pohodlně opřela. "Měla jsem z této noci obavy. Myslela jsem, že budu celá nervózní a stydlivá, ale teď vůbec nejsem - a víš proč?"

"To asi nevím."

"Myslím, že to je proto, že my jsme byli ve skutečnosti svoji od prvního okamžiku, kdy jsem tě spatřila. Doopravdy jsme museli jenom počkat, až vyrostu, abychom to mohli uskutečnit i formálně." Dlouze jej políbila. "Kolik myslíš, že je hodin?"

"Pár hodin před rozedněním."

"Dobrá. Máme tedy ještě dost času. V Zemochu *budeš* opatrný, víd'?"

"Budu se snažit."

"Prosím tě, nedělej žádné hrdinské činy, abys mne ohromil. Já už jsem ohromená."

"Budu opatrný," slíbil.

"Když jsme u toho - chceš nyní můj prsten?"

"Neměla bys mi ho dát veřejně? Ať Sarathi vidí, že jsme dodrželi naši úmluvu."

"Zdála jsem se mu opravdu tak hrozná?"

"Trochu jsi ho vylekala. Sarathi není zvyklý jednat s takovými ženami, jako jsi ty. Myslím, že jsi ho dost vynervovala, drahá."

"Tobě to dělám taky, Sparhawku?"

"Ani ne. Koneckonců, já jsem tě vychoval. Jsem na tvé žertíky zvyklý."

"Ty máš vlastně ohromné štěstí. Velmi málo mužů má možnost vychovat si svou vlastní ženu. Můžeš o tom přemýšlet cestou do Zemochu." Její hlas se zachvěl a pak jí unikl náhlý vzlyk. "*Přísahala* jsem, že to nebudu dělat," naříkala

"Nechci, abys mne ve vzpomínkách měl celou uplakanou."

"To je v pořádku, Ehlano. Sám se cítím docela podobně."

"Proč musí ta noc utíkat tak rychle? Nemohla by ta tvoje Aphrael trochu pozdržet východ slunce, kdybychom ji požádali? Nebo bys to mohl možná udělat s pomocí Bhelliomu."

"Myslím, že takovou sílu nemá nic na světě, Ehlano."

"K čemu to potom všechno je?" Dala se do pláče. Vzal ji do náruče a držel ji, dokud se bouře jejího pláče nepřehnala. Pak ji něžně políbil. Z jednoho polibku se stalo množství a zbytek noci proběhl už bez pláče.

KAPITOLA

DVACÁTÁ

PROČ TO ALE MUSÍ BÝT NA VEŘEJNOSTI?" dožadoval se vysvětlení Sparhawk a řinčel po místnosti, aby si jeho brnění náležitě sedlo.

"Očekává se to, drahý," odpověděla Ehлана klidně. "Jsi teď členem královské rodiny a tvou povinností je občas se objevit na veřejnosti. Na to si za chvíli zvykneš." Ehлана, oblečená do modrých sametových šatů lemovaných kožešinou, seděla u svého toaletního stolku.

"Není to o nic horší než turnaj, pane," řekl mu Kurik. "Ten je také na veřejnosti. Nechtěl bys teď přestat s tím chozením sem a tam, abych ti mohl narovnat tvůj pás s mečem?" Kurik, Sefrenie a Mirtai vstoupili do komnaty zároveň se sluncem. Kurik nesl Sparhawkovo brnění, Sefrenie nesla květiny pro královnu a Mirtai přinášela snídani. S nimi přišel Emban, který přinesl zprávu, že oficiální rozloučení proběhne na schodech Baziliky.

"Neřekli jsme lidu ani Wargunovým oddílům příliš podrobností, Sparhawk," upozornil malý tlustý duchovní, "takže pokud budete pronášet nějakou řeč, asi byste to neměli příliš rozvádět. Od nás dostanete na cestu vřelé pobídnutí a zmíníme se o tom, že jedete sám spasit celý svět. Jsme zvyklí lhát, takže to dokonce bude znít přesvědčivě. Všechno to je samozřejmě velice hloupé, ale ocenili bychom vaši spolupráci. Morálka obyvatelstva a zvláště Wargunových oddílů je teď velice důležitá." V kulatém obličejí se mu objevil trochu zklamaný výraz. "Navrhoval jsem, že byste mohli na závěr provést nějaký spektakulární kousek, co se týče magie, ale Sarathi to zamítl."

"Tvůj sklon k divadelnosti se občas vymkne z ruky, Embane," řekla mu Sefrenie. Drobná styrická žena si hrála s Ehlaninými vlasy a experimentovala s hřebenem a kartáčem.

"Já jsem člověk z lidu, Sefrenie," odpověděl Emban. "Můj otec byl krčmář a já vím, jak se zavděčit davu. Lidi zbožňují dobrý spektakl a ten jsem jim chtěl poskytnout."

Sefrenie zvedla masu Ehlaniných vlasů na temeno její hlavy. "Co myslíš, Mirtai?" zeptala se.

"Líbilo se mi to tak, jak to bylo předtím," odpověděla obryně.

"Ted' je vdaná. Tak, jak nosila vlasy předtím, je způsob, jakým se češou mladé dívky. Musíme s nimi udělat něco, aby bylo vidět, že je to vdaná žena."

"Ocejujte ji." Mirtai pokrčila rameny. "Tak to dělá můj národ."

"Cože?" zvolala Ehлана.

"U nás, když se žena vdá, tak jí vypálí znamení se znakem jejího manžela - většinou na rameno."

"A značí to, že je jeho majetkem?" zeptala se královna opovržlivě. "Jaké znamení nosí manžel?"

"Znamení své ženy. U nás se lidé jen tak snadno nežení."

"Asi chápu proč," řekl Kurik s jistou úctou.

"Sněž si snídani, Ehlano, než ti vystydne," nakázala Mirtai.

"Nemám zrovna chuť na smažená játra, Mirtai."

"To není pro tebe. U nás se přikládá svatební noci určitý význam. Mnoho nevěst této noci otěhotní - alespoň se to říká. Ale mohl by to být i následek některých věcí před obřadem."

"Mirtai!" Ehlana zalapala po dechu a zčervenala.

"Chceš říci, že u tebe k ničemu nedošlo? Tos mě zklamala."

"Na to jsem nepomyslela," přiznala Ehlana. "Proč jsi něco neřekl, Sparhawk?"

Emban byl červený až za ušima. "Proč jsem se tu vůbec zastavoval?" řekl. "Mám na práci milion věcí." A vystřelil z komnaty.

"Řekla jsem něco špatného?" zeptala se Mirtai nevinně.

"Emban je duchovní, drahá," řekla jí Sefrenie a pokoušela se potlačit smích. "Duchovní o těchto věcech raději moc vědět nechťejí."

"To je ale bláhovost. Jez Ehlano."

Shromáždění na schodech Baziliky nebylo ani tak ceremonií jako spíše jednou z těch neformálně formálních záležitostí, které se čas od času pořádaly pro veřejné pobavení. Dolmant se toho účastnil, aby celé věci propůjčil důstojnost. Byli tu přítomni králové s korunami na hlavách a ve svých slavnostních pláštích, aby všemu dodali oficiální tón, a preceptorů válečných řádů, aby dodali bojovou náladu. Dolmant vše zahájil modlitbou. Potom následovaly stručné poznámky králů a po nich trochu delší projevy preceptorů. Sparhawk a jeho druzi potom poklekli, aby přijali arciprelátovo požehnání, a vše bylo zakončeno rozloučením mezi Ehlanou a jejím královským chotěm. Elénská královna, která opět jednou promluvila oním rétorickým způsobem, nakázala svému rytíři-Ochránci, aby jel a zvítězil. Svou řeč zakončila tím, že si sundala svůj prsten a podala mu jej jako znamení zvláštní přízně. Odpověděl jí na to tím, že jí na prst navlékl prsten s diamantem ve tvaru srdce. Talen byl poněkud zdrženlivý, co se týkalo vysvětlení, jak se prsten dostal do jeho vlastnictví, než jej těsně před shromážděním na schodišti vnutil Sparhawkovi.

"A teď, můj rytíři," uzavřela Ehlana snad poněkud dramaticky, "jed' se svými statečnými druhy vpřed a věz, že naše naděje, naše modlitby a veškerá naše víra vás budou provázet. Pozvedni svůj meč, můj choti a rytíři, a braň nás a na naši víru a naše milované domovy před ničemnými hordami pohanského Zemochu!" A pak ho objala a jedinkrát krátce políbila na rty.

"Pěkná řeč, drahá," zašeptal jí.

"To napsal Emban," přiznala. "Je velmi všestranný. Snaž se mi poslat sem tam nějakou zprávu a proboha buď opatrný."

Něžně ji políbil a potom za zvuku zvonů vyzvánějících vlastní sbohem sestoupil se svými přáteli k úpatí mramorového schodiště, kde čekali jejich koně.

Za nimi následovali preceptoři válečných řádů, kteří je měli vyprovázet kus cesty. Kring a jeho pelosijští jezdci již čekali na ulici. Předtím, než vyrazili, dojel Kring k místu, kde stála Mirtai, a jeho kůň před ní vykonal rituální pokleknutí. Nikdo z nich nepromluvil, ale zdálo se, že to na Mirtai docela *udělalo* dojem.

"Tak, Farane," řekl Sparhawk, když se vyšvihl do sedla, "teď je na tobě, aby ses trochu předvedl."

Velký ošklivý hřebec zastříhal dychtivě ušima, a když se bojová skupinka válečníků dala do pohybu směrem k východní bráně, hrozivě se vypjal.

Když projeli branou, Vanion opustil Sefreniin bok a nasměroval svého koně vedle Farana. "Buď bdělý, příteli," radil. "Máš Bhelliom někde, kde na něj můžeš v případě potřeby rychle dosáhnout?"

"Mám ho ve vnitřní kapse," řekl Sparhawk. Pohlédl lépe na svého přítele. "Nevykládej si to zle," řekl, "ale dnes vypadáš dost špatně."

"Jsem nadmíru unaven, Sparhawku. Wargun nám dal v Arciu pěkně zabrat. Opatruj se, příteli. Chci, ještě než se rozejdeme, promluvit se Sefrenií."

Když Vanion odjel zpátky podél jejich kolony, aby se připojil k malé, krásné ženě, která učila generace pandionských styrickým tajemstvím, Sparhawk vzdychl. Sefrenie a Vanion by nikdy veřejně nic nepřipustili, dokonce ani mezi sebou, ale Sparhawk věděl, jak se věci mají, a také věděl, jak dokonale nemožná byla jejich situace.

Kalten vjel mezi ně. "Tak co, jaká byla svatební noc?" zeptal se s dychtivýma očima.

Sparhawk na něj vrhl dlouhý nic neříkající pohled.

"Nechceš o tom mluvit, jak vidím."

"Je to tak trochu soukromá věc."

"Jsme přátelé už od dětství, Sparhawku. Nikdy jsme před sebou nemívali žádná tajemství."

"Teď máme. Do Kadachu to je asi sedmdesát mil, že?"

"Je to docela blízko. Když se budeme snažit, měli bychom to zvládnout za pět dní. Znělo to, co říkal Martel v tom sklepení Anniovi, přesvědčivě? Jde mi o to, jestli si myslíš, že bude dostatečně znepokojen naším pronásledováním, aby si trochu pospíšil?"

"Rozhodně chtěl opustit Chyrell."

"To tedy asi nešetří koně, co myslíš?"

"To je asi správný odhad."

"Pokud pojede tak ostře, tak se jeho koně vyčerpají, takže stále máme šanci, že ho za pár dnů doženeme. Nevím, jak ty, ale já bych rozhodně rád dostal Ada."

"To rozhodně stojí za úvahu. Jaká je krajina mezi Kadachem a Moterrou?"

"Rovinatá. Převážně pastviny. Sem tam nějaký hrad. Zemědělské vesnice. Je to hodně podobné východní Elénii." Kalten se zasmál. "Už sis dneska všiml Berita? Má trochu problém vejít se do brnění. Moc mu totiž nepadne." Berit, kostnatý mladý novic, byl povýšen do hodnosti, kterou válečné řády příliš často nepoužívaly. Spíše než novicem byl nyní rytířem učedníkem. To jej opravňovalo nosit své vlastní brnění, ale ještě nemohl používat označení "sir".

"Na to si zvykne," řekl Sparhawk. "Až zastavíme na noc, tak si ho vezmi stranou a ukaž mu, jak si vypodložit místa, která dřou. Není nutné, aby z článků jeho brnění začala kapat krev. Udělej to ale taktně. Pokud si dobře vzpomínám, tak mladík, který má na sobě poprvé brnění, je velice hrdý a trochu přecitlivělý. To ho ale po pár puchýřích přejde."

Když dojeli na vrchol kopce několik mil od Chyrellu, obrátili se preceptoři na zpáteční cestu. Všechny rady a varování již byly řečeny, takže nezbývalo než si stisknout ruce a popřát si hodně štěstí.

Sparhawk a jeho přátelé poněkud zamlkle sledovali své představené, jak sjíždějí zpátky ke Svatému městu.

"Tak," řekl Tynian, "teď, když jsme sami -"

"Pojďme si nejdříve trochu promluvit," řekl Sparhawk. Zvýšil hlas. "Domi," zavolal, "mohl bys k nám na chvíli, prosím tě, přijet?"

Kring se se zvědavým výrazem ve tváři rozjel do kopce.

"Tak tedy," začal Sparhawk, "zdá se, že si Martel myslí, že nás Azash nechá projít bez jakýchkoli problémů, ale Martel se může mýlit. Azash má mnoho poddaných a klidně je na nás může vyplýtvat. Jde mu o Bhelliom, ne o zadostiučinění z osobního střetu. Kringu, myslím, že bys měl raději nasadit své zvědy. Ať nás nemůže nic překvapit."

"Provedu, příteli Sparhawku," slíbil Domi.

"Kdyby se stalo, že narazíme na nějaké Azashovy služebníky, chci, abyste se všichni stáhli a nechali mě, abych to s nimi vyřídil. Já mám Bhelliom a to by mi mělo stačit. Kalten narazil na to, že bychom snad mohli dostihnout Martela. Pokud k tomu dojde, snažte se dostat Martela a Annia živé. Církev chce, aby stanul před soudem. Pochybuji, že by Arissa nebo Lycheas kladli příliš velký odpor, takže je zajměte také."

"A Adus?" zeptal se Kalten dychtivě.

"Adus umí sotva mluvit, takže by u soudu měl sotva nějakou cenu. Je tedy váš - jako můj osobní dárek."

Ujeli přibližně další míli, když našli pod stromem sedícího Stragena. "Říkal jsem si, že byste třeba mohli zabloudit," utrousil hubený zloděj a vstal.

"Takže tady máme dobrovolníka?" nadhodil Tynian.

"To sotva, kamaráde," řekl Stragen. "Nikdy jsem neměl příležitost navštívit Zemoch a mám pocit, že mi nebude vadit, když to tak zůstane. Jsem zde ale jako královnin posel a její osobní vyslanec. Pojedu s vámi až k zemošským hranicím, pokud je to možné, a pak se vrátím do Cimmury, abych jí podal zprávu."

"Není to všechno trochu na úkor tvých vlastních zájmů?" zeptal se jej Kurik.

"Mé záležitosti v Emsatu běží tak trochu samy od sebe. O mé tamější zájmy se stará Tel. Stejně potřebuju nějaký odpočinek." Chvilí šacoval svůj kabátec. "Á, tady to je." Vytáhl složený list papíru. "Dopis od tvé nevěsty, Sparhawku," řekl a podal mu jej. "Je to první z několika, které jsem pověřen ti podle okolností doručit."

Sparhawk poodjel stranou od ostatních a zlomil pečeť na Ehlanině zprávě.

Milovaný,

*Jsi pryč teprve pár hodin a už se mi po Tobě zoufale stýská
Stragen Ti veze další vzkazy - vzkazy, které Ti budou, jak doufám,
inspirací, když něco nepůjde dobře. Také Ti budou připomínat mou
nezlomnou lásku a víru v Tebe. Miluji Tě, můj Sparhawku.*

Ehlana

"Jak se ti podařilo nás předjet?" ptal se Kalten, když se Sparhawk vracel k ostatním.

"Vy máte brnění, sire Kaltene," odpověděl Stragen, "a já ne. Divil byste se, jak rychle může kůň cválat, když ho netíží všechno to nadbytečné železo."

"Tak co?" zeptal se Uloth Sparhawka. "Pošleme ho zpátky do Chyrellu?"

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Jedná podle rozkazů královny. V tom je i rozkaz pro mne. Pojede s námi."

"To mi připomíná, abych se nikdy nestával královniným rytířem," řekl genidijský rytíř. "Zdá se, že to obnáší všechny možné komplikace, politiku a tak."

Jak mířili k severovýchodu, bylo čím dál tím více zamračeno, i když nepršelo, jako když tu byli naposledy. Jihovýchodní pohraničí Lamorkandu mělo spíše pelosijský ráz a na vrších okolních kopců bylo několik hradů. Díky blízkosti Chyrellu byla však krajina poseta kláštery a přes pole se nesl truchlivý hlas zvonů.

"Mraky se ženou špatným směrem," řekl Kurik, když druhého dne ráno sedlali své koně. "Východní vítr v polovině podzimu nevěstí nic dobrého. Mám obavu, že nás čeká tuhá zima a to nebude pro vojska tábořící na pláních centrálního Lamorkandu nic příjemného."

Nasedli a vyjeli směrem na severovýchod. Asi v polovině dopoledne se ke Sparhawkovi jedoucímu v čele skupiny připojili Kring a Stragen. "Tady přítel

Stragen mi pověděl nějaké věci o té tamulské ženě Mirtai," řekl Kring. "Měl jste nějakou příležitost promluvit s ní o mně?"

"Trochu jsem tu věc načal," řekl Sparhawk.

"Toho jsem se obával. Některé věci, které mi vyprávěl Stragen, mě vedou k tomu, abych si celou záležitost znovu rozmyslel."

"Ach??"

"Věděl jste o tom, že chodí s noži připnutými ke kolenům a loktům?"

"Ano."

"Jestli tomu rozumím, tak kdykoli ohne ruku nebo nohu, tak vyjedou."

"Ano, tak nějak to je zamýšleno."

"Stragen mi vyprávěl, že jednou, když byla mladá, tak ji napadli tři darebáci. Pokrčila loket a jednomu podřízla krk, druhému vrazila koleno do rozkroku, třetího srazila pěstí a vrazila mu nůž do srdce. Nejsem si úplně jistý, jestli chci takovou ženu za manželku. Co říkala? Myslím, když jste jí pověděl o mně?"

"Bohužel, musím říct, že se smála."

"*Smála*?" Kring se zdál být otřesen.

"Tak nějak jsem vyrozuměl, že nejste přesně její typ."

"Smála se? *Mně*?"

"Rozhodně považuji vaše rozhodnutí za moudré, příteli Kringu," řekl Sparhawk. "Nezdá se mi, že byste se vy dva k sobě příliš hodili."

Kring ale koulel očima "Tak ona se mi *smála*?" řekl rozhořčeně. "Nuže, ještě *uvidíme!*" Otočil koně a odjel zpět ke svým mužům.

"Kdybys mu nevyprávěl o tom smíchu, tak to mohlo zabrat," poznamenal Stragen. "Ted' ji začne pronásledovat o to víc. Mám ho docela rád a nechci pomyslet na to, co by mu mohla Mirtai udělat, kdyby začal příliš dotírat."

"Snad mu to rozmluvíme," řekl Sparhawk.

"Na to bych příliš nespolehal."

"Co ty tady vlastně děláš, Stragene?" zeptal se Sparhawk světlovlasého muže. "Myslím v jižních královstvích?"

Stragen se nepřítomně zadíval směrem k nedalekému klášteru. "Chceš slyšet pravdu, Sparhawk? Nebo mi dáš chvilku, abych si pro tebe vymyslel nějakou historku?"

"Co kdybychom začali s tou pravdou? Když se mi nebude líbit, pak můžeš něco vymyslet."

Stragen se na něj krátce usmál. "Dobrá," souhlasil. "V Thalesii předvádím aristokrata. Tady jsem to, co opravdu jsem - nebo se tomu hodně blížím. Stýkám se s králi a královnami, se šlechtou a vyšším duchovenstvem na víceméně rovném základě." Zvedl jednu ruku. "Nic si nenamlouvám, příteli, takže se nemusíš obávat o mou soudnost. Víím, co jsem - prachsprostý zloděj - a víím, že má blízkost se zdejšími panstvem je jen dočasná a že je založena jen na mé momentální

užitečnosti. Toleruji mě, ale doopravdy mě nepřijímají. Má samolibost je ovšem značná."

"To jsem si všiml," řekl Sparhawk s vlídným úsměvem.

"No tak, Sparhawk. Nicméně tuhle dočasnou a povrchní rovnost přijímám - třeba i jen jako příležitost pro trochu civilizované konverzace. Kurvy a zloději nejsou zrovna příliš podnětná společnost a můžeš si s nima popovídat jediné o jejich řemesle. Už jsi někdy slyšel partu kurev, jak si povídají o práci?"

"To ani ne."

Stragen pokrčil rameny. "Něco odporného. Dozvíš se takové věci o mužích - a o ženách - které bys raději nevěděl."

"Takhle to ale nepotrvá věčně. To je ti jasné, ne? Přijde doba, kdy se věci zase vrátí na své místo a lidi před tebou zase začnou zavírat dveře."

"Asi máš pravdu, ale na chvíli něco předstírat je docela legrace. A až to skončí, budu mít o to více důvodů pohrdat vámi prašivými aristokraty." Stragen se odmlčel. "Ale tebe mám tak nějak docela rád, Sparhawk - přinejmenším prozatím."

Jak postupovali k severovýchodu, začali potkávat skupiny ozbrojených mužů. Lamorkand'ané byli vždycky tak trochu v pohotovosti a na výzvu svého krále byli schopni rychle nastoupit do zbraně. V zasmušilém opakování událostí, které se odehrály před pěti sty lety, proudili muži ze všech království západní Eosie směrem k bojišti v Lamorkandu. Sparhawk a Ulath si krátili čas konverzací v trollsém jazyce. Sparhawk sice nevěděl, kdy by mohl mít příležitost si s nějakým trollem promluvit, ale jelikož se tento jazyk jednou naučil - i když pomocí kouzel - zdálo se mu, že by byla škoda, aby se mu tato znalost vytratila.

Do Kadachu došli na konci pošmourného dne, právě když západ slunce rozsvěcel mraky na západě oranžovou září jakoby od vzdáleného lesního požáru. Silný východní vítr přinášel chladnou předzvěst nadcházející zimy. Kadach bylo město obehnané hradbami, strnulé, šedé a velmi ošklivé. Jak se již stalo zvykem, popřál jim Kring dobrou noc a provedl své muže městem a východní branou ven a utábořil se s nimi v polích za hradbami. Pelosijští se necítili dobře, když je někdo držel mezi takovými městskými výstřednostmi, jako jsou zdi, místnosti a střechy. Sparhawk a jeho přátelé našli pohodlný hostinec poblíž středu města, vykoupali se, převlékli a sešli se v nálevně k večeři sestávající z vařené šunky a různé zeleniny. Sefrenie jako obvykle šunku odmítla.

"Nikdy jsem nepochopil, proč lidé vaří šunku, která je zcela výborná jen tak uzená," poznamenal sir Bevier poněkud znechuceně.

"Lamorkand'ané šunku při uzení přesolují," vysvětloval Kalten. "Lamorkandskou šunku musíte pěkně dlouho vařit, než se nechá jíst. Jsou to divní lidé. Snaží se ze všeho udělat záležitost odvahy - dokonce i z jídla."

"Půjdeme se projít, Sparhawk?" navrhl Kurik svému pánovi, když se najedli.

"Myslím, že jsem dnes měl pohyb na jeden den tak akorát."

"*Chtěl* jsi vědět, kudy jel Martel, nebo ne?"

"To je vlastně pravda. Dobrá, Kuriku. Pojd'me si tedy trochu zaslídit."

Když vyšli na ulici, Sparhawk se rozhlédl kolem. "Klidně nám to může zabrat polovinu noci," řekl.

"To sotva," nesouhlasil Kurik. "Nejdříve půjdeme k východní bráně, a když tam nic nezjistíme, zkusíme tu severní."

"To se začneme prostě vyptávat lidí na ulici?"

Kurik vzdychl. "Přemýšlej, Sparhawku. Když je někdo na cestě, vyrazí obvykle ráno - přibližně ve stejnou dobu, kdy jdou ostatní lidé do práce. Mnoho chlapů dává přednost tekuté snídani, takže krčmy jsou většinou otevřené. Krčmář, který čeká na své první hosty, dává dobrý pozor na ulici. Věř mi, Sparhawku, pokud Martel opustil Kadach během posledních tří dnů, tak ho vidělo nejmíň půl tuctu krčmářů."

"Ty jsi neobyčejně bystrý chlapík, Kuriku."

"Někdo v téhle partě musí takový být, pane. Rytíři jako takoví nestráví příliš svého času přemýšlením."

"Tady se projevují tvé třídní předsudky, Kuriku."

"Každý má nějaké nedostatky."

Ulice Kadachu byly téměř liduprázdné a těch pár lidí odjinud spěšně procházelo kolem s pláští vlajícími v silném větru. Pochodně na zdech osvětlující křižovatkou ulic plápolaly v poryvech větru a vrhaly třaslavé stíny, které tančily na dlažbě z kočičích hlav.

Majitel první krčmy, kterou zkusili, byl zřejmě sám sobě svým nejlepším zákazníkem a neměl vůbec žádnou představu o tom, v kolik hodin normálně otvírá - a dokonce ani o tom, kolik je právě teď. Druhý krčmář byl nevlídný typ, který odpovídal jen vrčením. Ale třetí se předvedl jako upovídaný staroch s velkou zálibou v tlachání. "To se podívejme," řekl a podrbal se na hlavě. "Jen jestlipak já si vzpomenu. Poslední tři dny, říkájí?"

"Ano, tak nějak," řekl mu Kurik. "Náš přítel se s námi domluvil, že se tu sejdem, ale my jsme se zdrželi a vypadá to, že odjel bez nás."

"Popíšou mi ho ještě jednou?"

"Dosti mohutný muž. Možná měl na sobě brnění, ale to nemohu odpřísáhnout. Jestli měl odkrytou hlavu, tak byste si ho všiml. Má bílé vlasy."

"Neřek bych, že sem ho viděl. Třebas jel některou jinou bránou."

"To je možné, ale jsme si celkem jistí, že jel na východ. Možná opustil město předtím, než jste otevřel."

"To sotva. Otvírám, zrovna když stráž odmyká bránu. Některý chlapi, co dělají tady ve městě, žijou onde na statcích a já mívám sem tam nákejšť už od rána. A jejich přítel byl na cestě sám?"

"Ne," odpověděl Kurik. "Byl s ním jeden duchovní a jedna šlechtična. Taky s nima byl mladík s ochablou čelistí, který vyhlíží tupě jako pařez, a velký, hrmotný muž s tváří jako gorila."

"Á, *tenhle* spolek. To měli říct hned o tý opičí mordě. Ty tady jeli včera brzo ráno. Ta gorila, o který povídali, slezla s koně a poručila si tady pivo. Zrovna dobře nemluví, co?"

"Když mu někdo řekne nazdar, tak mu to obvykle trvá tak půl dne, než vymyslí odpověď."

Krčmář se zachechtal. "Tak to je von. A zrovna moc dobře nevoní, co?"

Kurik se na něj zazubil a poslal mu přes pult minci. "Ach, já nevím," řekl. "Není to o *moc* horší než otevřená žumpa. Díky za informace, příteli."

"Myslejí, že je dohoněj?"

"Ach, dohoníme je snadno," odpověděl Kurik živě, "dříve či později. Byl s nima ještě někdo?"

"Ne. Jenom těch pět. Kromě tej gorily měli všichni kapuce na hlavě. Proto sem asi neviděl ty bílý vlasy. Cválali kolem pěkně zvostra, tak jestli je chtějí chytit, musej trochu popohnat koně."

"To zvládnem, příteli. Ještě jednou díky." Potom Kurik se Sparhawkem vyšli zpátky na ulici. "Nebylo to víceméně to, co jsi potřeboval, pane?" zeptal se Kurik.

"Ten staroch byl učiněný poklad, Kuriku. Trochu jsme Martela dohnali, dozvěděli jsme se, že s sebou nemá žádné ozbrojence, a víme, že jede směrem na Moterru."

"A ještě něco jsme se dozvěděli, Sparhawku."

"Ach? Co ještě?"

"Adus se ještě nevykoupal."

Sparhawk se zasmál. "Adus potřebuje koupel vždycky. Budeme na něj muset nalít sud vody, než ho pohřbíme. Jinak by ho země mohla vyplivnout zpátky. Pojdme zpátky do hostince."

Když se Sparhawk s Kurikem vrátili do nálevny s nízkým stropem ze silných trámů, zjistili, že se jejich spolek lehce rozšířil. U stolu seděl pod dohledem přísných pohledů Talen a tvářil se nevinně.

KAPITOLA

JEDNADVACÁTÁ

JSEM KRÁLOVSKÝ POSEL," ŘEKL CHLAPEC rychle, když se Sparhawk a Kurik přiblížili ke stolu, "tak ani jeden nesahejte po svých opascích."

"Jsi královský co?" zeptal se jej Sparhawk."

"Přináším ti vzkaz od královny, Sparhawku."

"Tak ho ukaž."

"Svěřil jsem ho své paměti. Nechceme přeci, aby se takovéto vzkazy dostaly do nepřátelských rukou?"

"Dobrá. Tak si ho tedy poslechneme."

"Je to tak trochu soukromé, Sparhawku."

"To je v pořádku. Jsme mezi přáteli."

"Nechápu, proč se takhle chováš. Já pouze poslouchám královnin rozkaz, to je vše."

"Ten vzkaz, Talene."

"No, královna se připravuje na odjezd do Cimmury."

"To je pěkné." Sparhawkův hlas byl bezbarvý.

"A má o tebe velký strach."

"To je dojemné."

"Ale cítí se dobře." Čím si toho Talen přidával víc, tím to znělo méně přesvědčivě.

"To jsem rád, že to vím."

"Vzkazuje ti, že – eh - že tě miluje."

"To je ale divně zkomolený vzkaz, Talene. Zdá se mi, že si možná něco vynechal. Co kdybys to zkusil ještě jednou?"

"No – eh - mluvila s Mirtai a s Platimem - a samozřejmě se mnou - a řekla, že by si přála ti nějakým způsobem dát zprávu, co dělá a jak se zrovna má."

"A to řekla tobě?"

"No, když to říkala, tak jsem byl u toho."

"Takže se nedá říci, že by ti zrovna nařídila, abys jel sem, vid'?"

"Asi to neřekla přímo doslova, ale copak se od nás neočekává, že budeme její přání tak nějak předvídat? *Je* přece královna."

"Mohu také něco?" zeptala se Sefrenie.

"Jistě," odpověděl Sparhawk. "To, co jsem chtěl vědět, jsem se dozvěděl."

"Možná," řekla, "možná také ne." Otočila se k chlapci. "Talene?"

"Ano, Sefrenie?"

"To je ta nejslabší, nejnešikovnější a nejprůhlednější falešná historka, jakou jsem od tebe kdy slyšela. Ani nedává žádný smysl, zvláště když královna už poslala Stragena, aby dělal víceméně to samé. To jsi opravdu nemohl přijít s něčím lepším?"

Podařilo se mu dokonce i vypadat rozpačitě. "To není lež," řekl. "Královna řekla přesně to, co jsem vám povídal."

"Věřím, že to řekla, ale co tě přimělo k tomu, abys pelášil za námi a opakoval nějaké bezcenné útržky?"

Vypadal trochu zmateně.

"Ty jeden," vzdychla Sefrenie. Začala ve styričtině plísnit Aphrael.

"Myslím, že mi tu něco uniká." Kalten vypadal popleteně.

"Hned ti to vysvětlím, Kaltene," řekla Sefrenie. "Talene, ty máš obrovský talent na přirozené vytáčky. Co se s ním stalo? Proč sis nevymyslel lež, která by zněla alespoň trochu přijatelně?"

Trochu se zavrtěl. "To se mi prostě nezdálo správný," řekl roztrpčeně.

"Pocítil jsi, že bys svým přátelům opravdu lhát neměl, vid'?"

"Asi tak nějak."

"Chvála Bohu!" řekl Bevier s úlevou.

"S tím díkuvzdáním se příliš neukvapuj, Beviere," řekla mu. "Talenovo zdánlivé obrácení naprosto není tím, čím se zdá být. Má v tom prsty Aphrael a ona je strašlivý lhář. Její skutky hovoří za všechno."

"Píšťalka?" řekl Kurik. "Zase? Proč by za námi posílala Talena?"

"Kdo ví?" zasmála se Sefrenie. "Třeba se jí líbí. Třeba se to váže k její posedlosti symetrií. Třeba je v tom něco jiného - chce, aby něco udělal."

"Pak to tedy opravdu nebyla moje chyba?" řekl Talen rychle.

"Pravděpodobně ne." Usmála se na něj.

"To se mi ulevilo," řekl. "Věděl jsem, že se vám to nebude líbit, když za váma přijedu, a skoro jsem se tou pravdou zalknul. Měls jí naplácat, když to šlo, Sparhawku."

"Máš ponětí, o čem to vůbec mluví?" zeptal se Stragen Tyniana.

"Ach, ano," odpověděl Tynian. "Jednou ti to vysvětlím. Nebudeš tomu věřit, ale stejně ti to vysvětlím."

"Zjistil jsi něco o Martelovi?" zeptal se Kalten Sparhawka.

"Včera brzo ráno projel východní branou."

"To jsme ho tedy o den dojeli. Měl s sebou nějaké ozbrojence?"

"Jenom Ada," odpověděl Kurik.

"Myslím, že je načase, abys jim řekl všechno, Sparhawku," řekla Sefrenie vážně.

"Asi máš pravdu," souhlasil. Zhluboka se nadechl. "Bohužel jsem k vám nebyl úplně upřímný, přátelé," připustil.

"Co je na tom nového a jiného?" zeptal se Kalten.

Sparhawk si jej nevšímal. "Od té doby, co jsem opustil Ghwerigovu jeskyni tam v Thalesii, jsem sledován."

"Ten člověk s kuší?" nadhodil Uloth.

"Možná je v tom také, ale nemůžeme si být opravdu jisti. Muž s kuší a ti lidé, kteří pro něj dělali - to bylo pravděpodobně něco, s čím přišel Martel. Nemohu si být jistý, jestli to pro nás ještě představuje nebezpečí, nebo ne. Ten, jenž za to byl zodpovědný, je nyní mrtev."

"Kdo to byl?" zeptal se Tynian dychtivě.

"To není obzvlášť důležité." Sparhawk se před nějakým časem rozhodl, že Perrainovu účast zachová v naprosté tajnosti. "Martel má prostředky, jak donutit lidi, aby udělali, co jim řekne. To je jeden z důvodů, proč jsme se museli oddělit od hlavní části armády. Moc bychom toho nevykonali, kdybychom museli většinu času trávit tím, že bychom se snažili si krýt záda před útoky lidí, kterým jsme domněle mohli důvěřovat."

"Kdo tě sledoval, když to nebyl muž s kuší?" chtěl stále vědět Uloth.

Sparhawk jim pověděl o stínové postavě, která jej pronásledovala již celé měsíce.

"A ty myslíš, že to je Azash?" zeptal se jej Tynian.

"Docela to do sebe zapadá, ne?"

"Jak by Azash mohl vědět, kde je Ghwerigova jeskyně?" zeptal se sir Bevier. "Jestli tě ten stín sleduje od té doby, co jsi opustil jeskyni, tak by to Azash musel býval vědět, ne?"

"Předtím, než ho Sparhawk zabil, tak Ghwerig říkal Azashovi pěkně urážlivé věci," řekla jim Sefrenie. "Podle určitých náznaků ho Azash asi slyšel."

"Jaké urážky to byly?" otázal se zvědavě Uloth.

"Ghwerig Azashovi vyhrožoval, že ho uvaří a sní," řekl stručně Kurik.

"To je trochu smělé - i na trolla," poznamenal Stragen.

"To bych neřekl," nesouhlasil Uloth. "Myslím, že v té své jeskyni byl Ghwerig naprosto bezpečný - přinejmenším před Azashem. Ale jak se ukázalo, tak na obranu před Sparhawkem toho moc neměl."

"Nechtěl by to někdo z vás trochu objasnit?" požádal Tynian. "Vy Thalesani jste na trolly odborníci."

"Nejsem si jistý, jak moc to můžeme osvětlit," řekl Stragen. "Víme toho o trollech o *trochu* víc než ostatní, ale ne o moc." Zasmál se. "Když naši předkové poprvé přišli do Thalesie, neuměli trolly rozeznat od obrů či medvědů. Většinu toho, co víme, nám řekli Styrikové. Zdá se, že když Styrikové přišli do Thalesie poprvé, tak došlo k několika střetům mezi Mladšími styrickými bohy a trollími bohy. Trollí bohové si dost brzo uvědomili, že stojí proti těžké přesile a stáhli se do úkrytů. Legendy říkají, že Ghwerig a Bhelliom a prsteny se na tom skrývání nějak

podíleli. Všeobecně se věřilo, že jsou někde ve Ghwerigově jeskyni a že je Bhelliom nějak chrání před styrickými bohy." Pohlédl na Ulathe. "Narážel jsi na tohle?" zeptal se.

Ulathe přikývl. "Když spojíš Bhelliom a trollí bohy, pak mluvíš o takové síle, že i Azash si na ni dá pozor. Proto si asi Ghwerig mohl dovolit takové výhrůžky."

"Kolik je trollích bohů?" zeptal se Kalten.

"Pět, mám pravdu, Ulathe?" řekl Stragen.

Ulathe přikývl. "Bůh jídla," doplnil, "bůh zabíjení, bůh -" Zmlknul a trochu rozpačitě se podíval na Sefrenii. "Ach - říkejme mu prostě bůh plodnosti," pokračoval nepřesvědčivě. "Pak je bůh ledu - to znamená všech druhů počasí - a bůh ohně. Trollové mají dost jednoduchý pohled na svět."

"Azash se tedy dozvěděl, že se Sparhawk dostal s Bhelliomem a s prsteny z jeskyně," řekl Tynian, "a asi ho začal pronásledovat."

"S nepřátelskými záměry," dodal Talen.

"To už dělal předtím." Kurik pokrčil rameny. "Poslal Damorka, aby Sparhawk pronásledoval po celém Rendoru a Pátrače, který po nás šel v Lamorkandu. Alespoň není nevypočitatelný."

Bevier se mračil. "Myslím, že nám tu něco uniká," řekl.

"Jako například?" otázal se Kalten.

"Nedokážu to přesně vystihnout," připustil Bevier, "ale mám pocit, že je to něco docela důležitého."

OPUSTILI KADACH následujícího dne za úsvitu a jeli na sever, směrem k městu jménem Moterra, pod stále šedou a zamračenou oblohou. Temné nebe spolu s jejich večerní diskusí je všechny uvádělo do pochmurného a zaraženého rozpoložení a jeli převážně mlčky. Okolo poledne navrhla Sefrenie zastávku. "Pánové," řekla dosti pevně, "tohle není pohřební průvod."

"Aby ses nemýlila, matičko," řekl jí Kalten. "V té včerejší rozpravě jsem toho moc nenašel, co by mi mohlo zvednout náladu."

"Myslím, že bychom měli raději všichni začít hledat něco veselejšího k přemýšlení," řekla jim. "Míříme do dost vážného nebezpečí. Nedělejme to ještě horší tím, že k tomu budeme přidávat zasmušilost a deprese. Lidé, kteří myslí na to, že prohrajou, tak obvykle prohrají."

"Na tom je hodně pravdy," souhlasil Ulathe. "Jeden můj bratr v Heidru je absolutně přesvědčen o tom, že každá sada hracích kostek na světě ho nenávidí. Nikdy jsem ho neviděl vyhrát - ani jedinkrát."

"Jestli hrál s *tvýma* kostkami, tak to chápu," udělal narážku Kalten.

"To se mě teda dotklo," řekl Ulathe lítostivě.

"Natolik, abys ty kostky zahodil?"

"No, *takhle* zase ne. Ale opravdu bychom měli začít mluvit o něčem veselejším."

"Mohli bysme najít při cestě nějakou krčmu a opít se," řekl Kalten s nadějí v hlase.

"Ne," zavrtěl Ulath hlavou. "Zjistil jsem, že pivo špatnou náladu ještě zhoršuje. Po čtyřech pěti hodinách pití bysme asi všichni do svých džbánek brečeli."

"Mohli bychom si zpívat chorály," navrhl živě Bevier.

Kalten a Tynian si vyměnili dlouhé pohledy a potom oba vzdychli.

"Vyprávěl jsem vám někdy o tom, jak jsem byl v Cammorii a zamilovala se do mě ta vysoce postavená dáma?" začal Tynian.

"Pokud si pamatuju, tak ne," odpověděl dost rychle Kalten.

"Takže, jak si na to vzpomínám..." začal Tynian a vyprávěl jim dlouhou, veselou a trochu přibarvenou historku, která byla pravděpodobně naprosto fiktivním milostným dobrodružstvím. Potom vyprávěl Ulath příběh nešťastného genidiánského rytíře, který vzbudil vášně v srdci jedné obryně. Jeho popis zpěvu té zamilované dámy je všechny nezadržitelně rozesmál. Historky bohatě vyšperkované podrobnostmi a humorem pozvedly jejich náladu a večer, když se zastavili, tak se cítili mnohem lépe.

I když často střídali koně, trvalo jim to do Moterry, nehezkého města na ploché mokřinaté rovině západně od rozvodí řeky Geras, dvanáct dní. Do města dojeli kolem poledne. Sparhawk s Kurikem se opět vydali zjistit nějaké informace, zatímco zbytek skupiny připravoval koně na cestu na sever do Paleru. Jelikož zbývalo ještě dost hodin denního světla, neviděli žádný důvod, proč trávit ve městě noc.

"Tak co?" ptal se Kalten Sparhawka, když se mohutný pandionský a jeho panoš vrátili ke skupině.

"Martel jel na sever," odpověděl Sparhawk.

"Jsme jim tedy stále v patách," řekl Tynian. "Dohnali jsme je zase o něco?"

"Ne," odpověděl Kurik. "Mají před námi stále dvoudenní náskok."

"No -" pokrčil rameny Tynian. "- stejně jedeme tím směrem -"

"Jak je daleko do Paleru?" zeptal se Stragen.

"Sto padesát mil," řekl mu Kalten. "Nejméně čtrnáct dní."

"Jedeme zrovna v ten pravý čas," řekl Kurik. "V zemošských horách nás čeká sníh."

"To je moc povzbudivá představa," řekl Kalten. "Vždycky je dobré, když člověk ví, co má čekat."

Nebe bylo stále zachmuřené, i když vzduch byl chladný a suchý. Okolo poledního začali narážet na rozsáhlé haldy a výkopy, které proměnily starobylé bojiště u Randerského jezera v naprostou pustinu. Zahlédli pár hledačů pokladů, ale minuli je bez nějakých incidentů.

Snad se něco změnilo nebo to bylo tím, že byli v otevřené krajině, a ne v nějaké svícemi osvětlené místnosti, ale tentokrát, když Sparhawk zachytil na samém okraji svého zorného pole onen slabý záblesk temnoty a hrozivý stín, něco tam skutečně bylo. Bylo to na sklonku skličujícího dne, který strávili jízdou krajinou, jež byla zbavena veškeré vegetace a která byla pokryta ohromnými haldami syrové, zpěvrácené zeminy. Když Sparhawk zachytil onen důvěrně známý zákmit provázený mrazením, pootočil se v sedle a na stín, který jej pronásledoval už tak dlouho, pohlédl přímo. Zastavil Farana. "Sefrenie," řekl úplně klidně.

"Ano."

"Chtěla jsi to vidět. Myslím, že když se pomalu otočíš, budeš se na to moci vynadívat, jak budeš chtít. Je to přímo za tou velkou špinavou kaluží."

Otočila se.

"Vidíš to?" zeptal se jí.

"Zcela zřetelně, drahý."

"Pánové," řekl pak Sparhawk ostatním, "zdá se, že náš stínový přítel se přestal skrývat. Je necelých sto padesát metrů za námi."

Otočili se, aby se podívali.

"Je to téměř jako nějaký oblak něčeho, že?" poznamenal Kalten.

"Nikdy předtím jsem *takový* oblak neviděl." Talen pokrčil rameny. "Je to pěkně temné, co?"

"Co myslíte, proč se to rozhodlo, že se to už nebude skrývat?" zašeptal Ulath.

Všichni se otočili a pohlédli na Sefrenii, jako by od ní očekávali nějaké vysvětlení.

"Mně se neptejte, pánové," řekla bezmocně. "Ale něco se změnilo."

"No, alespoň víme, že se Sparhawkovi celou tu dobu jenom něco nezdálo," řekl Kalten. "Co s tím uděláme?"

"Co s tím *můžeme* dělat?" zeptal se ho Ulath. "S oblaky a stíny toho sekyrou a mečem asi moc nepořídíš."

"No? Co tedy navrhuješ?"

"Nevšímat si toho." Ulath pokrčil rameny. "Je to na královské cestě, takže pokud to chce jet za námi, tak to myslím neporušuje žádné zákony."

Příštího rána však nebylo oblak nikde vidět.

Když tentokrát opět dojeli do jim dobře známého města Paleru, byl pozdní podzim. Domi a jeho lidé se podle svého zvyku utábořili za městskými branami a Sparhawk s ostatními, zamířili ke stejnému hostinci, ve kterém pobývali minule.

"Rád vás zase vidím, sire rytíři," přivítal hostinský Sparhawka, když pandionský v černém brnění sestoupil po schodech dolů.

"Jsme rádi, že jsme zase tady," odpověděl Sparhawk, ale nemyslel to úplně vážně. "Jak daleko je to odsud k východní bráně?" zeptal se. Bylo načase začít se opět vyptávat na Martela.

"Asi tři ulice odsud, pane," odpověděl hostinský.

"To je blíž, než jsem si myslel." Potom Sparhawk něco napadlo. "Právě jsem se chtěl jít poptat kolem na jednoho svého přítele, který Palerem projížděl před dvěma dny," řekl. "Možná bys mi mohl ušetřit nějaký čas, brachu."

"Udělám, co je v mých silách, sire."

"Má bílé vlasy a je s ním dosti pěkná dáma a ještě pár dalších lidí. Nezastavili se náhodou ve tvém hostinci?"

"Ale ano, pane. Vlastně on se tu zastavil. Ptali se na cestu do Vilety - ale nepochopím, jak může někdo, kdo má zdravý rozum, zrovna v této době chtít do Zemochu."

"Musí si tam něco zařídit a vždycky býval trochu ztřeštěný a nerozvázný. Měl jsem pravdu, že to bylo před dvěma dny, kdy se tu stavěli?"

"Přesně dva dny, pane. Podle stavu jejich koní jedou pěkně zvostra."

"Nepamatuješ si náhodou, který byl jeho pokoj?"

"Je to ten pokoj, ve kterém je teď ta dáma z vaší družiny, pane."

"Díky, příteli," řekl mu Sparhawk. "Nechceme, aby se nám náš přítel ztratil."

"Ten váš přítel byl docela sympatický, ale toho velkého, co byl s ním, jsem si příliš nevšímal. Je příjemnější, když ho člověk zná déle?"

"Nijak zvlášť. Ještě jednou díky, příteli." Sparhawk vyšel po schodech nahoru a zaklepal na dveře Sefreniina pokoje."

"Pojď dál, Sparhawk," odpověděla.

"Byl bych rád, kdybys tohle nedělala," řekl, když vešel.

"Nedělala co?"

"Nevolala na mě jménem, ještě než mě vidíš. Nemohla by alespoň předstírat, že nevíš, kdo klepe?"

Zasmála se.

"Martel tudy projížděl před dvěma dny, Sefrenie. Nocoval zrovna v tomhle pokoji. Nemohlo by nám to nějak pomoci?"

Chvilí o tom přemýšlela. "Možná, Sparhawk. Co máš na mysli?"

"Docela rád bych zjistil, jaké má plány. Ví, že nás má v patách, a je možné, že se nás pokusí zdržet. Rád bych se dozvěděl nějaké podrobnosti o případných léčkách, které by na nás mohl chystat. Mohla bys zařídit, abych ho viděl? Nebo alespoň slyšel?"

Zavrtěla hlavou. "Je příliš daleko."

"Takže to nebyl dobrý nápad."

"Počkej." Chvilí přemýšlela. "Snad je načase, abys trochu lépe poznal Bhelliom, Sparhawk."

"Mohla bys to nějak vysvětlit?"

"Mezi Bhelliomem, trollími bohy a prsteny existuje určité spojení. Pojďme ho prozkoumat."

"Proč do toho zatahovat trollí bohy, Sefrenie? Pokud můžeme nějak použít Bhelliom, proč to prostě neuděláme a trollí bohy z toho úplně nevynecháme?"

"Nejsem si jistá, jestli by nám Bhelliom rozuměl, Sparhawku. A pokud ano, nevím, jestli bychom my porozuměli tomu, co na náš příkaz udělal."

"Zbořil přeci tu jeskyni?"

"To bylo velmi jednoduché. Toto je trochu složitější. Myslím, že s trollími bohy by bylo mnohem jednodušší se domluvit, a pokud možno, tak bych ráda zjistila, jak těsně je Bhelliom s nimi svázán a nakolik je můžeš jeho prostřednictvím ovládat."

"Jinak řečeno, chceš experimentovat."

"Asi by se to tak dalo říci, ale mohlo by být bezpečnější experimentovat teď, kdy není v sázce nic rozhodujícího, než později, kdy by na výsledku mohl záviset náš život. Zamkni dveře, Sparhawku. Ještě do toho nebudeme ostatní zasvěcovat."

Došel ke dveřím a zasunul železnou petlici na své místo.

"Až budeš hovořit s trollími bohy, tak nebudeš mít moc času přemýšlet, drahý, tak než začneš, všechno si srovnej v hlavě. Budeš jenom dávat příkazy a nic jiného. Nedávej jim žádné otázky a nechtěj žádná vysvětlení. Prostě jim řekni, co mají udělat, a nestarej se, jak to provedou. Chceme vidět a slyšet muže, který byl v tomto pokoji dvě noci před námi. Jenom jim řekni, aby vyvolali jeho obraz -" Rozhlédla se po pokoji a potom ukázala na krb. "- tam v tom ohni. Řekni Bhelliomu, že chceš mluvit s jedním z trollích bohů - nejspíš s Khwajem, bohem ohně. S ním je nejlépe mluvit o ohni a kouři." Sefrenie toho o trollích bozích zřejmě věděla mnohem více, než jim kdy řekla.

"Khwaj," opakoval si Sparhawk. Pak ho náhle něco napadlo. "Jak se jmenuje trollí bůh jídla?" zeptal se jí.

"Ghnomb," odpověděla. "Proč?"

"Ještě jsem si to celé nepromyslel. Jestli se mi to podaří, mohl bych to zkusit a uvidíme, jestli to bude fungovat."

"Neimprovizuj, Sparhawku. Víš, jak na mne působí překvapení. Sundej si ty své železné rukavice a vyndej Bhelliom z váčku. Nepouštěj ho z ruky a dávej pozor, aby se ho prsteny stále dotýkaly. Pamatuješ si ještě trollí jazyk?"

"Ano. Procvičoval jsem se s Ulathem."

"Dobrá. S Bhelliomem můžeš mluvit elénsky, ale s Khwajem budeš muset hovořit v jeho jazyce. Řekni mi, cos dneska dělal trollscky."

Zpočátku mu slova vázla, ale po chvíli se docela rozmluvil. Přejít z elénštiny do trollího jazyka s sebou nesl značný posun v myšlení. Něco z povahy trollů spočívalo v samotném jazyce. Nebyla to příjemná povaha a některé pojmy byly elénské mysli zcela cizí. Určité styčné prvky bylo možno najít pouze na té nejhlubší, nejprimitivnější úrovni.

"Dobrá," řekla mu, "pojď k ohni a začneme. Buď jako ze železa, Sparhawk. Neváhej a nic nevysvětľuj. Dávej jenom příkazy." Přikývl a sundal si rukavice. Dva krvavě rudé prsteny, na každé ruce jeden, žhnuly v záři ohně. Sáhl do svého kabátce a vyndal váček. Potom se on a jeho učitelka postavili před krb a pohlédli do praskajících plamenů.

"Otevři váček," nařídila Sefrenie.

Rozvázal uzel.

"Teď vyndej Bhelliom ven. Naříd, aby k tobě přišel Khwaj. Potom Khwajovi řekni, co chceš. Nemusíš nic příliš vysvětľovat. Khwaj bude rozumět tvým myšlenkám. Modli se, abys ty nikdy nerozuměl těm jeho."

Zhluboka se nadechl a přiložil si váček k srdci. "Tak pojď," řekl. Otevřel váček a vyjmul z něj Bhelliom. Safírová růže byla ledově chladná, když se jí dotkl. Zvedl ji a při pohledu na ni se snažil zahnat pocit posvátné bázně. "Modrá růže!" poručil úsečně a uchopil drahokam oběma rukama. "Sešli mi hlas Khwajův!"

Ucítil v kameni zvláštní šubnutí a hluboko v azurovém okvětí se objevil bod jiskřivě červené barvy. Bhelliom v jeho rukách se začal náhle zahřívát.

"Khwaji!" Sparhawk vyštěkl v trollím jazyce, "jsem Sparhawk z Elénie. Mám prsteny. Khwaj musí konat, co přikáží."

Bhelliom se mu zachvěl v rukách.

"Hledám Martela z Elénie," pokračoval Sparhawk. "Martel z Elénie přebýval na tomto místě, dvě noci tomu zpátky. Khwaj *ukáže* Sparhawkovi z Elénie v tomto ohni, co on chce vidět. Khwaj *poslechni! Právě teď!*"

Slabě, jakoby z nějaké velmi vzdálené, prázdné dutiny plné ozvěn, se ozvalo zuřivé zavytí překryté praskavým zvukem jakoby od ohromného ohně. Plameny tančící na dubových polenech v ohništi se začaly zmenšovat, až z nich zbylo jen sinavé mihotání. Potom vzplanuly jasnou žlutí a zaplnily celý otvor souvislou plochou zářivého ohně. Pak ztuhly, mihotání a tančení zmizelo a zůstala rovná, nehybná plocha žlutí. Žár naráz ustal, jako by před ohniště někdo postavil tabuli silného skla.

Sparhawk si uvědomil, že hledí do nějakého stanu. Ztrhaný a unaveně vyhlížející Martel seděl u hrubého stolu naproti Anniovi, který vypadal ještě hůř.

"*Jak to*, že nemůžeš zjistit, kde jsou?" chtěl vědět cimmurský primas.

"Já nevím, Annie," zavrčel Martel. "Zburcoval jsem každou stvůru, kterou mi Otha dal, a nikdo nic nenašel."

"Ach, všemohoucí pandione," zašklebil se Annias ironicky. "Asi jsi měl zůstat v tom svém řádu déle, aby tě toho Sefrenie stačila naučit víc než jen salónní triky pro pobavení dětí."

"Tvá užitečnost pro mne má své meze, Annie" řekl Martel zlověstně. "Otha a já můžeme na arciprelátské křeslo dosadit kteréhokoli duchovního a dosáhnout toho,

co chceme. Vůbec nejsi nenahraditelný, jestli to chceš vědět." To jednou provždy odpovědělo na otázku, *kdo od koho* přijímá rozkazy.

Vchod stanu se otevřel a opičák Adus vešel s ohnutým hřbetem dovnitř. Jeho brnění byla směsice kusů a kousků zrezivělé oceli posbírané z půl tuctu různých kultur. Sparhawk si opět všiml, že Adus nemá žádné čelo. Vlasy mu začínaly hned nad hustým obočím. "Chcípnu," omamoval hlasem podobným spíše zvířecímu vrčení.

"Měl bych tě nechat jít pěšky, ty idiote," řekl mu Martel.

"Byl to slabej kůň." Adus pokrčil rameny.

"Byl úplně normální, dokud jsi ho neubodal ostruhama k smrti. Běž si ukrást jinýho."

Adus se zazubil. "Nějakýho vesnickýho tahouna?"

"Jakéhokoli koně, kterého se ti podaří najít. A ať nestrávíš celou noc vražděním jeho majitele - nebo povražděním s jeho děvečkama. Ani nezapaluj statek. Ať neozáříme oblohu, a neprozradíme tak, kde jsme."

Adus se zasmál - alespoň to *znělo* jako smích. Pak zmizel ze stanu.

"Jak můžeš toho barbara vystát?" Annias se otřásl.

"Ada? Není tak špatný. Ber ho jako chodící válečnou sekeru. Používám ho na zabíjení lidí; nespím s ním. Když jsme u toho, už jste si s Arissou vyřešili ty vaše neshody?"

"Ta děvka!" řekl Annias s jistým opovržením.

"Věděl jsi, co je zač, když sis s ní začínal, Annie," řekl mu Martel. "Myslel jsem, že její zkaženost patřila k tomu, co tě k ní přitahovalo." Martel se opřel. "To musí být Bhelliom," zapřemítal.

"Jak musí?"

"Bhelliom je asi to, co brání mým stvůrám najít Sparhawka."

"A Azash by to nedokázal zjistit?"

"Já Azashovi neporoučím, Annie. Když chce, abych něco věděl, tak mi to řekne. Jedině, že by byl Bhelliom mocnější, než je on. Až dorazíme do jeho chrámu, tak se ho můžeš zeptat, jestli to opravdu chceš vědět. Taková otázka by ho mohla urazit, ale je to zcela na tobě."

"Kolik jsme dnes ujeli?"

"Sotva víc než sedm mil. Naše tempo se značně zpomalilo, po tom, co Adus ostruhama rozpáral svého koně."

"Kolik zbývá na zemošské hranice?"

Martel rozvinul mapu a studoval ji. "Odhaduju to na takových dalších padesát mil - asi tak pět dní. Sparhawk nemůže být víc než tři dny za námi, takže musíme udržet tempo."

"Jsem vyčerpán, Martele. Nemohu takhle pokračovat."

"Pokaždé, když začneš takhle skuhrat, jak jsi unavený, tak si jenom představ, jaké by to bylo mít Sparhawkův meč v břiše – nebo jak výjimečně bolestivé to bude, až ti bude Ehlana chtít uříznout hlavu krejčovskými nůžkami - nebo nožem na chleba."

"Někdy si přeju, abych tě nikdy nebyl potkal, Martele."

"Tak tenhle pocit je naprosto vzájemný, kamaráde. Jakmile překročíme hranice do Zemochu, měli bychom být schopni Sparhawka trochu zpomalit. Pár přeпадů ze zálohy podél cesty by ho mělo přimět k troše opatrnosti."

"Máme zakázáno ho zabít," namítl Annias.

"Nebuď idiot. Dokud má Bhelliom, sotva ho může nějaký smrtelník zabít. Máme rozkaz ho nezabít - ani kdybychom mohli, ale o ostatních Azash nic neříkal. Ztráta několika jeho společníků by mohla našeho neviditelného nepřítele trochu rozrušit. Sparhawk na to sice moc nevypadá, ale v jádru je sentimentální. Měl by sis jít raději lehnout. Vyrážíme, jakmile se Adus vrátí."

"Za tmy?" zeptal se Annias nevěřicně.

"No a co má být, Annie? Bojíš se tmy? Mysli na meče v břiše nebo na zvuk kuchyňského nože, který ti řeže páteř. To by ti mělo dodat odvahy."

"Khwaji!" zvolal Sparhawk ostře. "Dost! Teď odejdi!" Oheň začal hořet opět normálně.

"Modrá růže!" řekl potom Sparhawk. "Sešli mi hlas Ghnombův!"

"Co to *děláš*?" zvolala Sefrenie, ale Bhelliom už začal reagovat. V modrém okvěti se objevil zelenožlutý střípek světla a Sparhawk najednou v ústech pocítil nepříjemnou chuť, chuť jakoby napůl zkaženého masa.

"Ghnombe!" řekl Sparhawk hrubým hlasem. "Jsem Sparhawk z Elénie a mám prsteny. Ghnomb musí konat, jak poručím. Jsem na lovu. Ghnomb mi pomůže lovit. Jsem dvě noci za mužem-kořistí. Ghnomb učiní tak, že s mými lovci dostihneme našeho muže-kořist. Sparhawk z Elénie řekne Ghnombovi kdy a Ghnomb pomůže našemu lovu. Ghnomb *poslechne*!"

Opět se ozvalo ono duté zuřivé vytí, tentokrát doprovázené hryzáním a strašlivým, slintavým mlaskáním.

"Ghnombe! Teď odejdi!" rozkázal Sparhawk. "Až Sparhawk z Elénie rozkáže, Ghnomb opět *přijde*!"

Zelenožlutý bod zmizel a Sparhawk strčil Bhelliom zpět do váčku.

"*Zbláznil ses?*" zvolala Sefrenie.

"Myslím, že ne. Chci být tak blízko Martelovi, aby neměl žádný čas nastražit své léčky či zálohy." Zamračil se. "Začíná to vypadat, jako by pokusy mě zabít *byly* opravdu Martelovy vlastní nápady," řekl. "Zdá se, že teď má jiné rozkazy. Tím se všechno trochu vysvětluje, ale teď se musím začít starat o to, jak ochránit tebe a ostatní." Ušklíbl se. "To je pořád *něco*, vid'?"

KAPITOLA

DVAADVACÁTÁ

SPARHAWKU," BYL TO KURIK A TRÁSL svým pánem, dokud se neprobudil. "Za hodinu svítá. Chtěl jsi, abych tě vzbudil."
"Cožpak ty nikdy nespíš?" Sparhawk se posadil v posteli a zívł. Potom spustil nohy z postele na studenou podlahu.

"Já jsem se vyspal dobře." Kurik si svého přítele kriticky změřil. "Málo jíš," vyčetl mu. "Všude ti koukají kosti. Oblékni se. Půjdu vzbudit ostatní a pak se vrátím a pomůžu ti do brnění."

Sparhawk se zvedl a natáhl si prošívaný spodní oděv plný rezavých skvrn.

"Moc ti to sluší," poznamenal ode dveří Stragen. "On existuje nějaký zvláštní doplněk rytířského kódu, který zakazuje práť tyhle hadry?"

"Trvá to týden, než uschnou."

"A musíš je opravdu mít?"

"Měl jsi někdy na sobě brnění, Stragene?"

"Chraň bůh."

"Někdy si to zkus. Díky těmhle vycpávkám ti brnění neodírá kůži na nepříhodných místech."

"Ach, co všechno člověk nedělá, aby byl stylový."

"Opravdu se chystáš vrátit se ze zemošských hranic?"

"Podle královnina rozkazu, příteli. Kromě toho bych vám stejně jen překážel. Já jsem pro konflikt s nějakým bohem naprosto nepoužitelný. Upřímně řečeno si myslím, že jste šílení - to samozřejmě nemyslím jako urážku."

"Z Cimmury se vrátíš do Emsatu?"

"Pokud mi tvá žena dovolí odjet. Opravdu bych se měl vrátit - alespoň překontrolovat knihy. Tel je docela spolehlivý, ale přece jen to je zloděj."

"A potom?"

"Kdo ví?" Stragen pokrčil rameny. "Nemám na světě žádné povinnosti, Sparhawk. Mám takový zvláštní druh svobody. Nemusím dělat nic, co nechci. Ach, málem jsem zapomněl. Ve skutečnosti jsem nepřišel teď ráno s tebou diskutovat o složitosti svobody. Mám tu pro tebe dopis, můj pane," řekl a posměšně se uklonil. "Myslím, že od tvé ženy."

"Kolik jich máš?" zeptal se Sparhawk, když si bral složený list. Stragen už Sparhawkovi předal jeden z Ehlaniných krátkých, vášnivých pozdravů pro manžela v Kadachu a ještě jeden další ve městě Moterra.

"To je státní tajemství, kamaráde."

"Máš k tomu nějaké instrukce, nebo je předáváš podle nálady?"

"Tak trochu obojí, příteli. Samozřejmě mám určité instrukce, ale mám v této věci jednat podle své vlastní úvahy. Když vidím, že upadáš na duchu nebo že začínáš být mrzutý, tak ti mám tvůj den rozjasnit. Teď tě nechám číst." Vyšel zpátky na chodbu a vydal se ke schodům vedoucím do přízemí hostince.

Sparhawk zlomil pečeť a otevřel Ehlanin dopis.

Milovaný

Jestli jde všechno dobře, tak jsi teď v Paleru. Je to takové nešikovné - snažím se vidět do budoucnosti a mé oči nejsou na to dost silné. Promlouvám k Tobě z doby před mnoha a mnoha týdny a nemám nejmenší představu, co se s tebou děje. Neodvážuji se Ti vyprávět o mém smutku nebo o své sklíčenosti z tohoto nepřírozeného odloučení, protože kdybych Ti odkryla své srdce, oslabila bych Tvé odhodlání a to by Tě mohlo ohrozit. Miluji Tě můj Sparhawk, a jsem rozpolcena mezi přáním být mužem, abych s Tebou mohla sdílet všechno nebezpečí, a kdyby bylo třeba, položit pro Tebe i svůj život, a zároveň se raduji, že jsem žena a mohu se rozplynout ve Tvém náručí.

Ehlana

Potom se Sparhawkova mladá královna pustila do podrobných připomínek jejich svatební noci a to už bylo příliš osobní a soukromé na to, aby to mohlo být opakováno.

"Jaký byl královnin dopis?" zeptal se Stragen, když na dvoře sedlali své koně, zatímco začínající svítání prosvětlovalo zamračený východní obzor.

"Sečtělý," odpověděl lakonicky Sparhawk.

"To je neobvyklá charakteristika."

"Někdy se nám za státnickými šaty ztrácí skutečná osobnost, Stragene. Ehlana je rozhodně královna, ale je to také osmnáctiletá dívka, která asi četla příliš mnoho špatných knih."

"Od novomanžela bych takový přísně objektivní popis sotva čekal."

"Teď toho mám hodně k přemýšlení," Sparhawk utáhl řemen svého sedla pevněji. Faran zařehťal, nafoukl své břicho a úmyslně stoupl svému pánovi na nohu. Téměř bezmyšlenkovitě šťouchl pandionský svého hřebce kolenem do žaludku. "Měj dnes oči otevřené, Stragene," řekl. "Pravděpodobně se nám přihodí nějaké divné věci."

"Jako třeba?"

"Nejsem si úplně jistý. Jestli všechno půjde dobře, urazíme dnes o značný kus cesty více než obvykle. Buď s Domim a jeho Pelosijskými. Jsou to emocionální

lidé a nadpřirozené věci je někdy rozruší. Jenom je stále ujišťuj, že máme všechno ve svých rukách."

"A máme?"

"Nemám nejmenší ponětí, kamaráde. Ale usilovně se snažím být v tomto směru optimistický." Cítil, že Stragen má pro toto určité vlohy.

Rozednívalo se pomalu, protože pokrývka mraků přicházejících od východu během noci zhoustla. Na vrcholku dlouhého svahu, který se zvedal od severního konce olovnatě šedé plochy Randerského jezera, se k nim připojil Kring se svými Pelosijskými.

"Je to příjemné být zase v Pelosii, příteli Sparhawku," řekl Kring se spokojeným úsměvem na své zjizvené tváři, "i když jen v této přeorané a zpustošené části království."

"Kolik dní je na zemošské hranice, Domi?" otázal se Tynian.

"Pět nebo šest, příteli Tyniane," odpověděl Domi.

"Vyrazíme během několika minut," řekl Sparhawk svým přátelům. "Máme se Sefrenii ještě něco na práci." Otočil se ke své učitelce a poodjeli kus od skupiny v sedlech na travnatém vrcholu kopce. "Nuže?" řekl jí.

"Opravdu to musíš dělat, drahý?" apelovala na něj.

"Myslím, že ano. Je to ten jediný způsob, který dokážu vymyslet, abych ochránil tebe a ostatní před nástrahami až překročíme zemošskou hranici." Sáhl do svého kabátce, vyndal váček a sundal si železné rukavice. Znovu jej Bhelliom zamrazil v ruce, jako by se dotkl ledu. "Modrá růže!" poručil, "sešli mi hlas Ghnombův!"

Drahokam se mu vzpurně zahřál v ruce. Pak se v jeho hlubinách objevil zelenožlutý bod doprovázený chutí shnilého masa ve Sparhawkových ústech. "Ghnombe!" řekl. "Já jsem Sparhawk z Elénie a mám prsteny. Jsem na lovu. Ghnomb pomůže mému lovu, jak jsem nařídil. Ghnomb tak učiní! Ted'!"

Napjatě čekal, ale nic se nedělo. Vzdychl. "Ghnombe!" řekl. "Odejdi!" Vložil safírovou růži zpět do váčku, zauzloval nitě a strčil váček zpátky do svého kabátce. "No," řekl žalostně, "tak to bychom měli. Říkala jsi, že když mi nebude chtít pomoci, tak mi to nějak naznačí. Dobrá, právě mi to naznačil. Ale zjistit to v téhle fázi je trochu trapné."

"Sparhawku, nevzdávej se jen tak," řekla mu Sefrenie.

"Nic se nestalo, matičko."

"Nebud' si tak příliš jistý."

"No, pojďme zpátky. Budeme to muset zvládnout tím tvrdším způsobem."

Skupina se rozjela rychlým cvałem ze svahu. Na východním obzoru visel za mraky bledý, právě vyšlý sluneční disk. Na polích rozkládajících se východně od Paleru právě probíhaly poslední sklizňové práce. Na polích bylo už vidět

nevolníky, malé figurky v šedohnědém nebo modrém oděvu, které z cesty vypadaly jako nehybné hračky.

"Zdá se, že nevolnictví neprobouzí příliš nadšení do práce," poznamenal kriticky Kurik. "Ty lidi se tam snad vůbec nehýbou."

"Kdybych byl nevolník, tak bych se taky asi zrovna nepřetrhnul," řekl Talen.

Jeli dál klusem, přejeli široké údolí a nízký horský hřeben. Mraky tady na severu nebyly tak husté a slunce stojící nad obzorem bylo zřetelnější. Kring vyslal své zvědy a pokračovali v jízdě.

Něco nebylo v pořádku, ale Sparhawk nedokázal přesně říci, co to je. Vzduch byl velice klidný a zvuk kopyt se zdál docela hlasitý a nepřírozně břeskný v hlubokém prachu cesty. Sparhawk se rozhlédl a viděl, že jeho přátelé se tváří poněkud nejistě.

Byli asi v polovině dalšího údolí, když Kurik s náhlým zaklením zarazil koně. "Tak takhle tedy," řekl.

"Co se děje?" otázal se jej Sparhawk.

"Jak dlouho jsme asi na cestě?"

"Asi tak hodinu. Proč?"

"Podívej se na slunce, Sparhawku."

Sparhawk pohlédl k východnímu obzoru, kde téměř zastřený sluneční kotouč visel nad lehce zvlněnou linií kopců. "Zdá se, že je tam, co vždycky, Kuriku," řekl. "Nikdo s ním nehýbal."

"No právě, Sparhawku. *Nehýbe se*. Od té doby, co jsme vyrazili, se nehnulo ani o píd'. Vyšlo a pak se zastavilo."

Všichni zírali k východu.

"To je docela běžné, Kuriku," řekl Tynian. "Jezdíme nahoru a dolů po kopcích. Tím se zdá, že je slunce vždycky nějak jinak. Záleží to na tom, jak vysoko nebo nízko stojíš."

"To jsem si taky myslel, sire Tyniane - ze začátku, ale mohl bych odpřísáhnout, že od té doby, kdy jsme sjeli z toho vrchu východně od Paleru, se to slunce nepohnulo."

"Ale no tak, Kuriku," ušklíbl se Kalten. "Slunce se musí hýbat."

"*Dnes ráno* zřejmě ne. Co se to tady děje?"

"Sire Sparhawku!" Beritovi přeskakoval hlas jako na pokraji hysterického záchvatu. "Podívejte!"

Sparhawk otočil hlavu ve směru, kterým roztřesenou rukou ukazoval mladý novic.

Byl to nějaký pták - zcela normálně vypadající pták, nějaký druh skřivana, usoudil Sparhawk. Nebylo na něm nic neobvyklého - kdyby člověk přehlédl to, že visí ve vzduchu absolutně bez jediného pohybu, shlížíje na svět, jako by tam byl přišpendlen.

Všichni se rozhlíželi s poněkud vyjevenými výrazy. Pak se Sefrenie začala smát.

"Skutečně tady na tom nevidím nic veselého, Sefrenie," řekl jí Kurik.

"Všechno je v pořádku, pánové," řekla jim.

"V pořádku?" řekl Tynian. "Co se stalo se sluncem a s tím pitomým ptákem?"

"Slunce - a toho ptáka zastavil Sparhawk."

"Zastavil slunce!" zvolal Bevier. "To je nemožné!"

"Zřejmě ne. Sparhawk minulou noc mluvil s jedním z trollích bohů," řekla jim.

"Řekl jim, že jsme na lovu a že naše kořist je daleko přeci námi. Požádal trollího boha Ghnomba, aby nám ji pomohl chytit. Vypadá to, že Ghnomb to právě činí."

"Nestačím tě sledovat," řekl Kalten. "Co má slunce společného s lovem?"

"Není to tak složité, Kaltene," řekla klidně. "Ghnomb zastavil čas, nic víc."

"Nic víc? Jak zastavíš čas?"

"Nemám ponětí." Zamračila se. "Možná že 'zastavení času' není zcela přesné. To, co se opravdu děje, je to, že my se pohybujeme mimo čas. Nacházíme se v tom okamžiku, který spojuje jednu vteřinu s tou další."

"Co drží toho ptáka nahoře ve vzduchu, paní Sefrenie?" dožadoval se vysvětlení Berit.

"Asi jeho poslední mávnutí křídly. Zbytek světa se pohybuje zcela normálně. Ti lidé támhle ani nevědí, že tudy projíždíme. Když bohové dělají věci, o které jsme je požádali, tak je nedělají vždycky tak, jak to čekáme. Když Sparhawk povídal Ghnombovi, že chceme chytit Martela, tak myslel víc na čas než na míle, a tak nás Ghnomb posunuje časem, ne vzdáleností. Bude čas držet tak dlouho, jak dlouho nám to bude trvat. Tu vzdálenost musíme ujet sami."

Vtom se přiřítíl Stragen. "Sparhawku!" volal. "Proboha, cos to udělal?"

Sparhawk mu to stručně vysvětlil. "Jenom běž zpátky a uklidni Pelosijské. Řekni jim, že je to takové kouzlo. Vysvětlí jim, že svět zamrzl. Nic se nepohne, dokud nedojedeme tam, kam chceme."

"Je to pravda?"

"Víceméně ano."

"To si skutečně myslíš, že mi budou věřit?"

"Pozvi je, aby přišli se svým vlastním vysvětlením, jestli se jim to moje nebude líbit."

"Můžeš všechno potom zase rozmrazit, vid'?"

"Samozřejmě - alespoň doufám."

"Celý zbytek světa tedy stojí, Sefrenie?" zeptal se Talen nejistě.

"No, tak se to jeví *nám*. Ale nikdo jiný to tak nevnímá."

"Ostatní lidé nás tedy nevidí, mám pravdu?"

"Vůbec nezjistí, že jsme tu."

Chlapcovy rty se roztáhly do neurčitého, téměř zbožného úsměvu. "To se podívejme," řekl. "To se tedy podívejme."

Stragenovy oči také ožily. "To se opravdu podívejme, Vaše Milosti," souhlasil.

"Klid, vy dva," řekla Sefrenie ostře.

"Stragene," dodal Sparhawk, "řekni Kringovi, že nemusí spěchat. Můžeme šetřit koně. A nikdo nebude nikam jezdit nebo něco dělat, dokud se nedostaneme tam, kam chceme."

Bylo zvláštní cválat tímto neustálým temným svítáním. Nebylo ani chladno, ani teplo, ani vlhko, ani sucho. Svět kolem nich byl tichý a ve vzduchu viseli nehybní ptáci. V polích stáli nevolníci jako sochy a v jednu chvíli projížděli kolem břízy, do které se opřel vítr těsně předtím, než trollí bůh Ghnomb zmrazil čas. Obláček nehybných zlatých listů se vznášel ve vzduchu na závětrné straně stromu.

"Kolik myslíš, že je hodin?" zeptal se Kalten, když ujeli několik mil.

Ulathe se podíval na oblohu. "Odhadoval bych to tak na svítání," odpověděl.

"Ach, to je moc legrační, Ulathe," řekl Kalten sarkasticky. "Nevím jak ostatní, ale já začínám mít docela hlad."

"Ty ses hladový narodil," řekl mu Sparhawk.

Snědli svůj příděl a jeli dál. Vlastně ani nemuseli spěchat, ale nutkání, které pociťovali již od odjezdu z Chyrellu, je neustále pronásledovalo a brzy zase už cválali. Pokračovat pohodlnou chůzí by jim připadalo nepřírozené.

Asi o hodinu později - ačkoli to nebylo možno přesně určit - přijel zezadu Kring. "Myslím, že za námi něco je, příteli Sparhawku," řekl. V Kringově hlase zazníval uctivý tón. Člověk každý den nemluví s někým, kdo dokáže zastavit slunce.

Sparhawk se na něj ostře podíval. "Jseš si jistý?" zeptal se.

"No, moc ne," připustil Kring. "Je to spíš pocit. Směřem na jih je nízko při zemi nějaký velmi tmavý mrak. Je to pěkně daleko, takže je to těžko říct určitě, ale vypadá to, jako by se táhl za námi."

Sparhawk se podíval k jihu. Byl to opět ten samý mrak, ale černější, větší a hrozivější. Vypadalo to, že jej ten mrak může následovat i *sem*. "Viděl jsi, jak se hýbe?" zeptal se Kringa.

"Ne, ale od naší zastávky na jídlo jsme už ujeli pěkný kus cesty a mrak je pořád za mým pravým ramenem, kde byl, už když jsme vyrazili."

"Nespouštěj z něj oči," řekl Sparhawk stručně. "Zkus si všimnout, jestli se opravdu hýbe."

"Jasně," souhlasil Domi a otočil koně.

Když ujeli přibližně takovou vzdálenost, kterou by překonali za normálního dne, tak se utábořili na "noc". Koně byli zmatení a Faran sledoval Sparhawka podezíravým pohledem.

"Já za to nemůžu, Farane," řekl Sparhawk, když sundával sedlo ze statného hřebce.

"Jak můžeš tomu ubohému zvířeti takhle lhát, Sparhawk?" řekl Kalten stojící poblíž. "To se nestydíš? Ty za to totiž můžeš."

Sparhawk spal špatně. Bylo stále stejné světlo. Spal tak dlouho, jak to šlo, a pak vstal. Ostatní se také neklidně vrtěli.

"Dobré ráno, Sparhawk," řekla ironicky Sefrenie. Tvářila se poněkud rozladěně.

"Co se děje?"

"Přišla jsem o svůj ranní čaj. Zkusila jsem rozžhavit nějaký kámen, abych uvařila vodu, ale nešlo to. Nic nejde, Sparhawk žádné čáry, žádná kouzla, nic. V téhle zemi, kterou jsi vytvořil ty s Ghnombem jsme naprosto bezbranní, abys věděl."

"Co na nás může zaútočit, matičko?" zeptal se vážně. "Jsme mimo čas. Jsme někde, kde nás nic nemůže dosáhnout."

Bylo kolem "poledne", když zjistili, jak chybné bylo toto tvrzení.

"Hýbe se, Sparhawk!" vykřikl Talen, právě když se blížili k nějaké nehybné vesnici. "Ten mrak! Hýbe se!"

Mrak, kterého si Kring všiml minulého dne, se teď rozhodně hýbal. Byl inkoustově černý. Valil se po zemi směrem k malé skupince nevolnických chýší s doškovými střechami stísněných v mělkém údolí a jeho neúprosný postup byl provázen hlubokým burácením zlověstného hromu, prvním zvukem, který uslyšeli od té chvíle, kdy je Ghnomb uzamkl v čase. Stromy a tráva se za ním rozpadávaly v prach, jako by je dotyk temnoty v mžiku spálil na popel. Mrak oblil vesnici, a když ji minul, byla vesnice pryč, jako by nebyla nikdy existovala.

Jak se mrak blížil, zaslechl Sparhawk rytmický zvuk, něco jako dusání tuctů bosých nohou, doprovázené zvířecím vrčením a hlubokým hrdelním štěkotem vyraženým mnohohlasně v jakémsi pravidelném rytmu.

"Sparhawk!" vykřikla Sefrenie naléhavě. "Použij Bhelliom! Znič ten mrak! Zavolej Khwaje!"

Sparhawk zápasil s váčkem, pak odhodil své železné rukavice na zem a holýma rukama roztrhl plátěný pytlík. Oběma rukama zvedl safírovou paži. "Modrá růže!" napůl vykřikl. "Povolej Khwaje!" Bhelliom se mu v ruce rozpálil a mezi okvětními lístky se objevila ona rudá jiskra.

"Khwaji!" vykřikl Sparhawk. "Jsem Sparhawk z Elénie. Khwaj *spálí* temnotu, která přichází. Khwaj to *udělá* tak, aby Sparhawk z Elénie viděl, co je uvnitř mraku! Učiň tak, Khwaji! *Ted'*!"

Zase se ozvalo zuřivé a bezmocné kvílení, jak byl trollí bůh nucen poslechnout proti své vůli. Potom hned před valícím se mrakem vyrostla dlouhá a vysoká stěna burácejícího ohně. Plamen byl jasnější a jasnější a Sparhawk pocítil vlnu

intenzivního žáru sálajícího od ohnivé stěny až k nim. Mrak pokračoval rozhodně dál a zdálo se, že si stěny nevšímá.

"Modrá růže!" vyštěkl Sparhawk v trollím jazyce. "Pomoz Khwajovi! Modrá růže pošle svou sílu a sílu všech trollích bohů na pomoc Khwajovi! Učiní tak! *Ted!*"

Následná exploze síly málem srazila Sparhawka ze sedla a Faran se zakymácel, sklopil uši a vycenil zuby.

Pak se mrak zastavil. Objevily se v něm velké trhliny, ale ihned se zase zacelily. Oheň zaplál, zvedl se, potom pohasl do pouhého mihotavého plápolání, pak znovu vzplanul, jak spolu ty dvě síly zápasily. Konečně začala temnota mraku blednout, stejně jako bledne s příchodem úsvitu noc. Plameny vyrostly výš a zazářily jasněji. Mrak ještě více zeslábl. Začal se trhat na cáry. "Vyhráváme!" zvolal Kalten.

"My?" řekl Kurik sbíraje Sparhawkovy rukavice.

Potom jako by se ho zmocnila vichřice, byl mrak unášen pryč.

Sparhawk a jeho přátelé spatřili, co vydávalo ty zvířecí zvuky. Byli ohromní a podobní lidem, to znamená, že měli ruce a nohy a hlavy. Byli oblečeni do kožešin a měli kamenné zbraně - většinou sekery a oštěpy. Tím jejich lidská podoba končila. Měli ustupující čela a vystouplá, čenichu podobná ústa, a to, že jsou chlupatí, nebylo vidět jen díky oněm kožešinám. I když mrak zmizel, pokračovali v postupu jakýmsi šouravým poklusem. Jejich nohy dopadaly na zem v jednotném rytmu a s každým dusnutím vyraželi hrdelní vrčení. Chvillemi v pravidelných intervalech přestávali a odněkud z jejich středu začal stoupat vysoký jekot, určitý druh kvílení. Potom rytmický štěkot a dusot začal znovu. Na hlavách měli něco jako přilbice, lebky nepředstavitelných zvířat zdobené rohy, a jejich tváře pokrývalo ve složitých vzorech barevné bláto.

"Nejsou to trollové?" zeptal se přeskakujícím hlasem Kalten.

"Takové trolly jsem *nikdy* neviděl," odpověděl Ulath a sáhl po seceře.

"Tak, děti moje!" zařval Domi na své muže. "Uklidíme ta zvířata z cesty." Vytáhl svoji šavli, zvedl ji do vzduchu a vyrazil válečný pokřik.

Pelosijci vyrazili do útoku.

"Kringu!" zařval Sparhawk. "Počkej!"

Ale už bylo příliš pozdě. Jakmile byli divocí kočovníci z východního pomezí Pelosie puštěni ze řetězu, nikdo je nemohl zadržet.

Sparhawk zaklel. Nacpal Bhelliom do svého kabátce. "Berite!" nařídil, "vezmi Sefrenii a Talena dozadu. Ostatní pojd'te na pomoc."

Rozhodně to nebylo nic, co by se podobalo organizovanému boji, jak by tomuto slovu rozuměl civilizovaný muž. Po prvním útoku Kringových jezdců se všechno rozpadlo do všeobecného chaosu divoké brutality. Rytíři Církve téměř ihned zjistili, že ta groteskní stvoření, kterým čelili, zřejmě vůbec nepocítují

bolest. Nebylo možné zjistit, jestli to byla přirozená vlastnost jejich druhu, nebo jestli je ten, kdo je vypustil, vybavil nějakou dodatečnou obranou. Pod jejich kožešinami se skrývala neobyčejná úpornost a tuhost. Nedá se říci, že by meče od nich odsakovaly, ale i ty nejlepší úderů působily jen minimální zranění.

Ale zdálo se, že Pelosijci mají se svými šavlemi větší úspěch. Rychlý švih ostré zbraně byl účinnější než mocný úder těžkého meče vedený s velkým rozmachem. Jakmile byly jejich kožené chrániče proděravěny, divocí barbari skučeli bolestí. Stragen s planoucíma očima projížděl zmítající se masou, vyhýbaje se neohrabaným úderům kamenných seker a vrženým oštěpům s pazourkovým hrotem, a špice jeho rapíru tančila a lehce pronikala hluboko do kožešinami oděných těl. "Sparhawku!" křičel. "Mají srdce níž v těle. Bodej do břicha, ne do prsou."

Pak to šlo lépe. Rytíři Církve změnili svou taktiku a spíše svými meči bodali, než sekali jejich širokými čepeli. Bevier lítostivě zavěsil svou lochaberskou sekeru na sedlo a vytáhl meč. Kurik odložil svůj palcát a vytáhl dýku. Ale Ulat tvrdohlavě lpěl na své sekeře. Jeho jediným ústupkem naléhavosti situace bylo to, že mával svou zbraní oběma rukama. Jeho neobyčejná síla stačila na překonání takových překážek, jako byly přilbice z lebek o síle palce.

Potom se boj zvrátil. Ohromné, nechápavé stvůry nebyly schopny se přizpůsobit měnící se situaci a stále víc jich padalo za obětí bodajícím mečům. Poslední malý houf jich ještě pokračoval v boji, i když většina jejich druhů byla zabita, ale blýskání Ulatovy válečné sekery je postupně zlikvidovalo. Poslední z nich krvácel z tuctu ran od šavlí. Zvedl svou zvířecí tvář a vyrazil ono vysoké, pronikavé zavytí. Zvuk rázem utichl, když se Ulat postavil ve třmenech a jediným máchnutím své sekery rozštípl divochovu hlavu od temene až k bradě.

Sparhawk se s krvavým mečem v ruce zatočil dokola, ale všechny ty stvůry byly přemoženy. Rozhlédl se pozorněji. Jejich vítězství bylo drahé. Padlo tucet Kringových mužů - nejenže padlo, byli zároveň roztrháni na kusy - a spousta jich ležela sténajíc na zakrvácené zemi.

Kring seděl se zkříženýma nohama na trávě a na kolenou kolébal hlavu jednoho ze svých umírajících mužů. Jeho tvář byla plná bolesti.

"Je mi to líto, Domi," řekl Sparhawk. "Zjisti kolik tvých mužů je raněných. Vymyslíme nějaký způsob, jak se o ně postarat. Jak daleko myslíš, že jsme od země tvého lidu?"

"Jeden a půl dne ostré jízdy, příteli Sparhawku," odpověděl Kring a smutně zavřel prázdné oči válečníka, který právě zemřel. "Něco přes dvacet mil."

Sparhawk odjel dozadu, kde Berit na koni se sekerou v ruce hlídal Talena a Sefrenii.

"Už je po všem?" zeptala se Sefrenie s odvrácenými očima.

"Ano," odpověděl Sparhawk a sesedl. "Kdo to byl, matičko? Vypadali jako trollové, ale Ulath si nemyslí, že to opravdu byli oni."

"Byli to Lidé rozbřesku, Sparhawk. Je to velice staré a velice složité kouzlo. Bohové - a pár z těch nejmocnějších styrických čarodějů - mohou sáhnout zpět do času a vyvolat věci, stvůry a lidi. Lidé rozbřesku už nechodí po zemi mnoho tisíc let. Tohle jsme kdysi všichni byli - Elénové, Styrikové i trollové."

"Chceš říci, že lidé a trollové jsou příbuzní?" zeptal se jí nevěřící.

"Vzdáleně. Za ty věky jsme se všichni změnili. Trollové šli jednou cestou a my jinou."

"Zdá se, že Ghnombův zmrzlý okamžik není tak bezpečný, jak jsme si mysleli."

"Ne. Rozhodně není."

"Myslím, že je načase dát slunce zase do pohybu. Vypadá to, že ve skulinách času se před tím, co nás pronásleduje, neschováme a styrická magie tady nefunguje."

"Asi máš pravdu, Sparhawk."

Sparhawk ještě jednou vyndal Bhelliom z váčku a nařídil Ghnombovi, aby zrušil kouzlo.

Kringovi Pelosijci vyrobili nosítka pro své mrtvé a raněné a skupina vyrazila dál s poněkud klidnějším pocitem, že alespoň ptáci teď skutečně létají a slunce se opět pohybuje.

Příštího rána je vyhledala pelosijská hlídka a Kring vyjel dopředu poradit se se svými přáteli. Když se vrátil, tak se tvářil zachmuřeně. "Zemošani zapalují trávu," řekl hněvivě. "Už ti nebudu moci dále sloužit, příteli Sparhawk. Musím chránit naše pastviny a to znamená, že se musíme rozptýlit po celé naší zemi."

Bevier na něho pohlédl zkoumavě. "Nebylo by snadnější, kdyby se ti Zemošani všichni shromáždili na jednom místě, Domi?" zeptal se.

"To by určitě bylo, příteli Beviere, ale proč by to dělali?"

"Aby se zmocnili něčeho cenného, příteli Kringu."

Kring se se zájmem zeptal: "Jako třeba čeho?"

"Zlata." pokrčil rameny Bevier. "A žen a vašich stád."

Kring vypadal vyděšeně.

"Byla by to samozřejmě past," pokračoval Bevier. "Shromáždil bys všechna vaše stáda a váš majetek a vaše ženy na jednom místě pouze s několika Pelosijci, kteří by je hlídali. Potom sebereš zbytek svých bojovníků a odjedeš a postaráš se o to, aby tě zemošští zvědové viděli odjíždět. Až se setmí, vrátíš se tajně zpátky a zaujmeš pozici tak, abys nebyl vidět. Zemošani se přiženou krást tvůj dobytek, bohatství a ženy. Pak je můžeš dostat všechny najednou. Takhle si ušetříš námahu s tím, abys je někde naháněl jednoho po druhém. Kromě toho by tvé ženy takto dostaly skvělou příležitost spatřit na vlastní oči tvou statečnost. Slyšel jsem, že se

ženy rozplývají láskou, když vidí své muže ničit nenáviděného nepřítele." Bevier se lišácky usmíval.

Kringovy oči se zúžily, jak o tom přemýšlel. "To se mi líbí!" vykřikl po chvíli. "To se mi zatraceně líbí! Uděláme to tak!" A odjel to říci svým lidem.

"Občas mě udivuješ, Beviere," řekl Tynian.

"Je to celkem běžná strategie pro lehkou jízdu, Tyniane," řekl skromně mladý cyrinik. "Narazil jsem na to při mém studiu vojenské historie. Lamorkandští baroni použili tento manévr mockrát předtím, než začali stavět hrady."

"Já vím, ale ty jsi navrhl použít jako návnadu ženy. Myslím, že jsi o něco zběhlejší, než jak vypadáš, kamaráde."

Bevier se začervenal.

Jeli za Kringem poněkud pomalejším tempem brzdění raněnými a truchlivou řadou koní nesoucích mrtvé. Kalten měl na tváři nepřítomný výraz a vypadalo to, jako by něco počítal na prstech.

"Co je?" zeptal se jej Sparhawk.

"Snažím se spočítat, kolik času jsme získali proti Martelovi."

"Ani ne den a půl," řekl rovnou Talen. "Vlastně den a ještě třetinu. Jsme teď tak šest nebo sedm hodin za ním. Urazíme průměrně jednu míli za hodinu."

"Tedy asi dvacet mil," řekl Kalten. "Víš, Sparhawk, kdybysme jeli celou noc, mohli bychom být zítra za východu slunce v jeho táboře."

"Nepojedeme v noci, Kaltene. Je tu kolem něco velmi nepřátelského a byl bych rád, kdyby nás to nepřekvapilo potmě."

Za soumraku se utábořili, a když se najedli, tak se shromáždili ve velkém stanu, aby zvážili své možnosti.

"Víceméně víme, co uděláme," začal Sparhawk. "Neměl by být problém dostat se na hranice. Kring chce stejně odvést své muže od žen, takže budeme mít s sebou většinu pelosijských bojovníků, přinejmenším po část cesty. To bude držet zemošské pravidelné jednotky daleko od nás, takže budeme před nimi bezpeční alespoň k hranicím. Na problémy narazíme, teprve až tuto čáru překročíme, a tím problémem bude Martel. Musíme ho dotlačit do takové situace, aby neměl čas postavit nám Zemošany do cesty."

"Tak se rozhodni, Sparhawk," řekl Kalten. "Nejdříve říkáš, že nepojedeme v noci, a potom řekneš, že budeme na Martela tlačit."

"Nemusíme být zrovna za ním, abychom na něj mohli tlačit, Kaltene. Pokud si bude *myslet*, že jsme blízko, tak začne uhánět. Asi si s ním trochu promluví, dokud je ještě trochu světlo." Rozhlédl se. "Budu potřebovat asi tucet svíček," řekl. "Byl bys tak hodný, Berite?"

"Jistě, Sparhawk."

"Postav je na tenhle stůl - blízko u sebe a všechny v jedné řadě."

Sparhawk sáhl do svého kabátce a opět vyndal Bhelliom. Položil jej na stůl a zakryl jej kouskem sukna, aby zabránil jeho svůdnému působení. Když byly svíce připraveny, odkryl drahokam a položil na něj své ruce s prsteny. "Modrá růže," nařídil, "povolej Khwaje ke mně!"

Kámen se pod jeho rukama opět rozžhavl a v hloubce jeho okvěť se objevil rudý bod. "Khwaji!" řekl Sparhawk ostře. "Ty mne znáš. Uvidím místo, kde bude dnes spát můj nepřítel. Udělej, ať se objeví v ohni, Khwaji! Ted'!"

Hněvivé vytí už nebylo vytím, ale zmírnilo se na mrzuté skučení. Plameny svíce se protáhly a jejich konce se spojily do jedné plochy jasného žlutého ohně. V ohni se objevil obraz.

Bylo to malé tábořiště, jen tři stany, které leželo v travnaté kotlině s malým jezírkem uprostřed. Na druhém břehu jezírka naproti tábořišti stála skupinka temných cedrů a uprostřed mezi stany na břehu jezera plápolal jediný oheň. Sparhawk si tyto podrobnosti pečlivě vtiskl do paměti. "Vezmi nás blíže k tomu ohni, Khwaji!" vyštěkl. "Udělej, ať slyšíme, co se tam říká."

Obraz se změnil spolu s úhlem pohledu. Martel a ostatní seděli kolem ohně s tvářemi strhanými vyčerpáním. Sparhawk pokynul svým přátelům a všichni se naklonili dopředu, aby mohli naslouchat.

"Kde jsou, Martele?" zeptala se kysele Arissa. "Kde jsou ti stateční Zemošané, se kterými jsi počítal pro naši ochranu. Sbírají kytičky?"

"Starají se o Pelosijce, princezno," odpověděl Martel. "Chcete snad, aby nás ti divoši chytli? Žádný strach, Arisso. Pokud se vaše choutky stanou neovladatelné, půjčím vám Ada. Zrovna tedy nevoní, ale vám na tom přece tak nesejde, ne?"

Její oči nenávistně zablýskaly, ale Martel si toho nevšímal. "Zemochové ty Pelosijce zastaví," řekl Anniovi. "Pokud Sparhawk nehnal koně k smrti - což on by nikdy neudělal - tak je pořád tři dny za námi. Zemošany doopravdy nepotřebujeme, dokud nepřekročíme hranice. Potom jich budu pár potřebovat, aby začali mému drahému bratříčkovi a jeho přátelům klást nástrahy."

"Khwaji!" řekl Sparhawk úsečně, "udělej, ať oni slyší mne! Ted'."

Plameny svíce zamrkaly a pak zase znehybněly.

"Máš ty ale škaredé tábořiště, Martele," řekl Sparhawk ledabyly. "Jsou v tom jezeře nějaké ryby?"

"Sparhawku!" zasípal Martel. "Jak ses mohl dostat tak daleko?"

"Daleko, kamaráde? Vůbec to není tak strašně daleko. Jsem skoro za tebou. Já osobně bych si postavil tábor v tom cedrovém lesíku na druhé straně jezera. Spousta lidí má na tebe spadeno, bratříčku, a sotva je bezpečné si postavit takhle otevřené tábořiště, jako máš ty."

Martel vyskočil. "Na koně!" zařval na Ada.

"Odjíždíte tak brzy?" otázal se Sparhawk sladce. "To je škoda. Tolik jsem se těšil, že se zase uvidíme tváří v tvář. No nic. Uvidíme se ráno. Do té doby to snad

oba vydržíme." Sparhawk se zlomyslným úšklebkem sledoval těch pět, jak sedlají koně. Jejich pohyby byly panické a divoce se rozhlíželi. Vydrápali se na své koně a vražedným tempem vyrazili k severu, nemilosrdně pohánějíce své koně bičem.

"Vrať se, Martele," volal za nimi Sparhawk. "Nechali jste tu své stany."

KAPITOLA

TŘIADVACÁTÁ

ZEMĚ PELOSIJCŮ BYLA JEDNA OHROMNÁ, neoplocená pastvina, která nikdy nepoznala dotek pluhu. Vichry pozdního podzimu se proháněly touto věčnou pastvinou a zpívaly truchlivé rekviem za uplynulé léto. Jeli východním směrem k vysoké skalní věži uprostřed pláně. Své pláště měli těsně upnuté, aby si udrželi suchý chlad od těla, a jejich nálada byla ponurá stejně jako ono nekonečné šero.

Pozdě odpoledne dorazili ke skalní věži a našli tam vše v rušném shonu. Kring, který jel napřed, aby shromáždil Pelosijce, jim vyjel naproti. Na hlavě měl hrubý obvaz.

"Co se ti stalo, příteli Kringu?" optal se ho Tynian.

"Bohužel se plán sira Bevier nešel s úplným pochopením," odpověděl Kring žalostně. "Jeden z jeho odpůrců mě vzal zezadu."

"Nikdy bych si nepomyslel, že by pelosijští bojovníci útočili zezadu."

"Samozřejmě, že neútočí, ale ten, kdo mě napadl, nebyl muž. Vysoce postavená pelosijská žena se ke mně přiblížila zezadu a praštila mě po hlavě kuchyňským hrncem."

"Doufám, že jste ji nechal řádně potrestat."

"To jsem dost dobře nemohl, příteli Tyniane. Byla to má vlastní sestra. Naše matka by mi nikdy neodpustila, kdybych tomu malému spratkovi napráskal. Vůbec žádné ženě se Bevierův nápad nelíbil, ale má sestra byla jediná, kdo se odvážil mi to naznačit."

"Bojí se tvé ženy o svou bezpečnost?" zeptal se jej Bevier.

"Samozřejmě, že ne. Jsou statečné jako lvice. Trápí je to, že jedna z nich bude ustavena jako velitelka jejich ženského tábora. Pelosijské ženy jsou velice citlivé na své postavení. Všichni muži považovali tvůj plán za skvělý, ale ženy -" Bezradně rozpřáhl ruce. "Copak může člověk pochopit ženskou?" Pak se narovnal a dal se do práce. "Nařídil jsem svým nižším náčelníkům, aby tady vybudovali tábořiště. Necháme tu minimální síly a zbytek naznačí, že odjíždí k zemošským hranicím, jako kdybychom chystali invazi. V noci se čas od času část odpojí a odplíží se zpátky zaujmout pozice na okolních kopcích, kde si počkáme na Zemochy. Vy všichni pojedete s námi a u hranic se oddělíte."

"To je velmi rozumný plán, příteli Kringu," souhlasil Tynian.

"Tak trochu jsem si to taky myslel." Kring se zazubil. "Pojďte, přátelé. Vezmu vás do stanů mého klanu. Opékáme k večeři volský hřbet. Pohostíme vás a trochu si přitom popovídáme." Zdálo se, že o něčem přemýšlí. "Příteli Stragene," řekl. "Ty

znáš tu tamulskou ženu Mirtai lépe než naši ostatní přátelé, vid'?" Má vůbec nějaké kuchařské nadání?"

"Nikdy jsem od ní nic nejedl, Domi," řekl Stragen. "Jednou nám vyprávěla o cestě, kterou podnikla pěšky ještě jako děvče. Pokud jsem tomu rozuměl, tak se živila vlčím masem."

"Vlčím? Jak připravíte vlka?"

"Nemyslím, že by ho nějak připravovala. Měla asi naspěch, tak prostě jedla vlčí maso jen tak."

Kring těžce polkl. "Jedla to syrové?" zeptal se v úžasu. "Jak se jí podařilo chytit vlka?"

Stragen pokrčil rameny. "Nejspíš ho uštvala," odpověděl. "Pak mu vyrvala ty nejvybranější části a v běhu je snědla."

"Ubohý vlk!" zvolal Kring. Potom se podezíravě podíval na thalesijského zloděje. "Nevymýšlíte si, Stragene?" chtěl vědět.

"Já?" Stragenovy ledově modré oči byly nevinné jako oči dítěte.

Vyrazili druhého dne za úsvitu a Kring dojel po bok Sparhawkovi. "Stragen se mě minulou noc jenom pokoušel vodit za nos, že, Sparhawk?" zeptal se s ustaraným výrazem.

"Pravděpodobně," odvětil Sparhawk. "Thalesijští jsou zvláštní národ a mají podivný smysl pro humor."

"Ale ona by toho *mohla* být schopna," řekl Kring obdivně. "Myslím uštvat vlka a jíst ho syrového."

"Asi by mohla být, kdyby chtěla," připustil Sparhawk. "Vidím, že na ni stále myslíte."

"Myslím skoro jen na ni, Sparhawk. Snažil jsem se ji vypudit z mysli, ale nejde to." Vzdychl. "Obávám se, že můj lid ji nikdy nepřijme. Mohlo by to být bez problémů, nebýt mého postavení. Ale když se s ní ožením, bude z ní Doma mezi Pelosijci - Domiho žena a náčelnice mezi ženami. Ty ostatní by se užraly žárlivostí a ponoukaly by proti ní své muže. Muži by potom proti ní vystoupili na sněmu a já bych musel zabít mnoho přátel, které mám ještě z dětství. Její přítomnost mezi námi by můj lid rozštěpila." Znovu vzdychl. "Třeba se mi podaří to zařídit tak, že budu během nadcházející války zabit. Tak se budu moci vyhnout rozhodování mezi láskou a povinností." Napřímil se v sedle. "Dost těch babských řečí," řekl. "Potom, co s mými lidmi zničím hlavní síly Zemošanů, zaútočíme na pohraniční oblasti na obou stranách hranice. Zemošani budou sotva mít čas zabývat se tebou a tvými přáteli. Zemošany je snadné svést. Zničíme jejich svatyně a chrámy. To je dovede k šílenství."

"Ty to máš důkladně promyšlené, vid', Kringu?"

"Vždycky je dobré vědět, kam jedeš, Sparhawk. Až potáhneme na východ, budeme se držet cesty, která vede severovýchodně směrem k zemošskému městu

Vileta. Dobře poslouchej, příteli. Budeš potřebovat informace, pokud chceš najít ten průsmyk, o kterém jsem se zmiňoval minule." Potom dosti dlouze Sparhawkovi vysvětloval, kterou cestou jet, přičemž zvláštní důraz kladl na orientační body a vzdálenosti.

"Tak to je tohle, příteli Sparhawku," skončil. "Rád bych pro tebe udělal víc. Opravdu nechceš, abych sebral pár tisíc jezdců a jel s tebou?"

"Nemám nic proti společnosti, Kringu," odpověděl Sparhawk, "ale tak velká síla by vyvolala odpor a to by nás zdrželo. Na pláních Lamorkandu máme přátele, kteří spoléhají, že dosáhneme Azashova chrámu dříve, než je Zemošani přemohou."

"Tomu dobře rozumím, příteli Sparhawku."

Dva dny jeli na východ a potom Kring řekl Sparhawkovi, že by se měl ráno obrátit k jihu. "Radil bych, abyste vyrazili tak dvě hodiny před rozedněním, příteli Sparhawku," řekl. "Kdyby nějaký zemošský zvěd viděl za světla, jak se svými přáteli odjíždíš z tábora, mohl by být zvědavý a vydat se za tebou. Krajina směrem na jih je docela rovná, takže jízda za tmy by neměla být tak nebezpečná. Hodně štěstí, příteli. Čeká vás dlouhá jízda. Budeme se za vás modlit - pokud nebudeme zrovna zaměstnáni zabíjením Zemochů." Když Sparhawk vyšel z jejich stanu, aby se nadechl čerstvého vzduchu, nad roztroušené mraky právě vycházel měsíc. Stragen vyšel za ním. "Pěkná noc," řekl hubený světlavý muž zvučným hlasem.

"Ale poněkud chladná," odpověděl Sparhawk.

"Komu by se chtělo žít v zemi, kde léto nikdy nekončí? Až budete odjíždět, tak se asi už neuvidíme. Nejsem to, čemu říkáte ranní ptáče." Stragen sáhl do svého kabátce a vyndal papírový svazek o něco silnější, než byly ty předchozí. "Tohle je poslední z nich," řekl a podal svazek Sparhawkovi. "Dokončil jsem úkol, kterým mne pověřila tvá královna."

"Splnil jsi dobře - řekl bych."

"Udělal jsem přesně to, co mi Ehlana nařídila."

"Mohl sis ušetřit dlouhou cestu, kdybys mi prostě dal všechny ty dopisy najednou."

"Vůbec té cesty nelituju. Mám tebe a tvé druhy nějak rád - samozřejmě ne natolik, abych se vyrovnal s tvou děsnou aristokratičností, ale mám tě *přesto* rád."

"Já tě mám také rád, Stragene - samozřejmě ne natolik, abych ti věřil, ale myslím, že docela dost."

"Děkuju vám, sire rytíři," řekl Stragen s posměšnou úklonou.

"To nestálo za řeč, mylordé," zašklebil se Sparhawk.

"V Zemochu buď opatrný, příteli," řekl Stragen vážně. "Mám moc rád tvoji královnu s její železnou vůlí a byl bych rád, kdybys jí nezlomil srdce nějakou hloupostí. Také věnuj pozornost Talenovi, když ti něco říká. Já vím, je to jenom kluk - ale má velice dobrý instinkt a je úžasně bystrý. Je docela dobře možné, že je

to ten nejinteligentnější člověk, kterého kdokoli z nás kdy potká. Kromě toho má štěstí. Nesmíš prohrát. Nechce se mi zrovna klanět se Azashovi." Ušklíbl se. "Ale to už stačilo. Občas bývám sentimentální. Pojďme dovnitř a dejme si pár džbánek na staré časy - pokud ovšem nechceš číst svou poštu."

"Myslím, že si to schovám na později. V Zemochu bych mohl propadnout trudnomyslnosti a budu potřebovat něco, co by mě pozvedlo na duchu."

Když se brzo ráno sešli, tak byl měsíc už zase zakryt mraky. Sparhawk jim načrtl jejich trasu a zdůraznil orientační body, o kterých se zmiňoval Kring. Potom nasedli a vyjeli z tábora.

Tma byla tak hustá, že nebylo skutečně vůbec nic vidět. "Můžeme se tady taky motat pěkně dokola," stěžoval si Kalten mrzutým hlasem. Kalten seděl minulého večera dlouho do noci s Pelosijci, a když jej Sparhawk budil, byly jeho oči podlité krví a chvěly se mu ruce.

"Prostě jen jed', Kaltene," řekla mu Sefrenie.

"Jistě," řekl sarkasticky, "ale kterým směrem?"

"Jihovýchodním."

"Výborně, ale který směr je jihovýchodní?"

"Tenhle." Ukázala do tmy.

"Jak to víš?"

Chvilí mu něco rychle povídala ve styričtině. "Tak," řekla. "To by ti mělo stačit."

"Matičko, nerozuměl jsem jedinému slovu, které jsi mi řekla."

"To není moje chyba, drahý."

Toho rána přicházel úsvit pomalu, protože hradba mraků na východě byla obzvláště neproniknutelná. Jak pokračovali k jihu, začínali vidět siluety rozervaných vrcholů ležící dlouhé míle na východ - vrcholů, které mohly být jedině v Zemochu.

Bylo již k polednímu, když Kurik zastavil. "Tamhle je ten malý vrcholek, o kterém jsi mluvil, Sparhawk," ukázal rukou.

"Vypadá to, jako by krvácel, že?" poznamenal Kalten. "Nebo se mi to jenom zdá?"

"Zřejmě tak trochu obojí, Kaltene," řekla Sefrenie. "Neměl jsi večer pít tolik piva."

"To jsi mi měla říci včera, matičko," řekl truchlivě.

"Nuže, pánové," řekla. "Myslím, že je čas, abyste změnili oblečení. Vaše brnění by mohlo být v Zemochu trochu nápadné. Jestli je to nezbytné, tak si vezměte své drátěné košile, ale přes ně mám pro každého z vás styrickou halenu. Až se převléknete, udělám ještě něco s vašimi tvářemi."

"Já jsem si na tu svoji docela zvykl," řekl jí Ulathe.

"Ty možná, Ulathe, ale Zemošany by mohla vyděsit."

Pět rytířů a Berit si sundali své oficiální brnění - rytíři s jistou úlevou a Berit se zřejmou zdráhavostí. Potom si na sebe natáhli jen o něco méně nepohodlnější drátěné košile a nakonec styrické halenky.

Sefrenie se na ně kriticky podívala. "Zatím si nechte meče navrchu," řekla "Pochybují, že Zemošani mají nějaká skutečná pravidla jak nosit zbraň. Jestli zjistíme, že je tomu jinak, můžeme to změnit. A teď všichni chvítí postůjte v klidu." Šla od muži k muži, dotýkala se jejich tváří a u každého opakovala stále to samé zaříkadlo.

"Nezdá se, že by to fungovalo, paní Sefrenie," řekl Bevier, rozhlížeje se po svých družích. "Zdají se mi všichni stále stejní."

"Nesnažím se je maskovat před *tebou*, Beviere." Zasmála se. Poodešla ke svému koni a ze svého sedlového vaku vyndala malé zrcátko. "Takhle tě uvidí Zemošani." Podala mu ho.

Bevier se do něj podíval a udělal znamení, jako kdyby zažehnával ďábla. "Proboha!" vydechl. "Vypadám příšerně!" Rychle podal zrcátko Sparhawkovi. Sparhawk pečlivě zkoumal svůj podivně změněný obličej. Vlasy měl stále v barvě havraní černi, ale jeho větrem ošlehaná tvář byla najednou úplně bílá, což je charakteristické pro všechny Styriky. Jeho obočí a lícní kosti byly najednou vystouplé, téměř jakoby neotesané. S určitým zklamáním zaznamenal, že jeho nos Sefrenie nechala tak jak byl. Jakkoli si říkal, že mu ten jeho přeražený nos moc nevádí, přesto si uvědomil, že by byl zvědavý, jak by vypadal pro změnu s rovným nosem.

"Dala jsem vám čistě styrické rysy," řekla jim. "V Zemochu je to dost běžné a i pro mne je to příjemnější. Pohled na elénsko-styrickou směs mi z nějakého důvodu nedělá dobře."

Potom napřáhla ruku, chvíli něco říkala ve styričtině a pak udělala nějaké znamení. Tmavý spirálovitý pruh vypadající téměř jako tetování obepnul její předloktí a zápěstí a byl zakončen na její dlani úžasné věrným zpodoběním hadí hlavy.

"Předpokládám, že to má nějaký důvod," řekl Tynian a zvědavě si prohlížel znamení.

"Samozřejmě. Pojedeme?"

Hranice mezi Pelosií a Zemochem byla těžko určitelná a zřejmě ji tvořila zvlněná linie končící vysoké trávy. Půda východně od této linie byla mělká a kamenitá a vegetace zakrslá. Asi míli daleko v příkrém svahu začínal temný jehličnatý les. Když urazili asi polovinu této vzdálenosti, vynořilo se mezi stromy asi tucet jezdců ve špinavě bílých halénách a blížili se k nim.

"Tohle nechte na mně," řekla Sefrenie. "Jenom nikdo nic neříkejte a snažte se tvářit hrozivě."

Zemochové přijeli k nim. Někteří z nich měli ony jako by nedokončené styrické rysy; někteří by se mohli klidně vydávat za Elény a někteří vypadali jako ohavná směs těch dvou.

"Sláva obávanému bohu Zemochů," promluvil jejich vůdce zkomolenou styričtinou. Jazyk, kterým mluvil, byl směsí tohoto jazyka a elénštiny, ve které se mísily ty nejhorší rysy obou jazyků.

"Neřekl jsi jeho jméno, Kedjeku," řekla Sefrenie chladně.

"Jak věděla jméno toho chlapíka?" zašeptal Kalten Sparhawkovi. Kalten zřejmě styričtině mnohem lépe rozuměl, než jí mluvil.

"Kedjek není jméno," odpověděl Sparhawk. "Je to urážka."

Zemochova tvář ještě více zbledla a jeho černé oči se nenávistně zúžily. "Ženy a otroci takhle se členy imperiální gardy nemluví!" vyštěkl.

"Imperiální garda," usmála se Sefrenie pohrdavě. "Ty ani žádný z tvých mužů by nemohl sloužit v žádné části imperiální gardy ani jako voják. Řekni jméno našeho boha, abych věděla, jestli máš tu pravou víru. Řekni ho, Kedjeku, nebo zemřeš."

"Azash," zamumlal znejistělý muž.

"Jeho jméno je ušpiněno jazykem, který ho vyslovil," řekla mu, "ale Azash má občas prznění rád."

Zemošan se napřímil. "Mám rozkaz sbírat lidi," prohlásil. "Blíží se den, kdy požehnaný Otha napráhne svou pěst, aby rozdrtil a podmanil si ty nevěřící ze západu."

"Poslechni tedy. Pokračuj ve své práci. Buď horlivý, neboť Azash odměňuje nedostatek nadšení smrtelnými mukami."

"Nepotřebuji, aby mi nějaká žena dávala rady," řekl chladně. "Připrav se, že tví služebníci odejdou na bojiště."

"Tvá autorita se mne nedotýká." Zvedla svou pravou ruku dlaní směrem k němu. Zdálo se, jako by se znaky kolem jejího předloktí a zápěstí svíjely a kroutily a obraz hadí hlavy zasyčel a zakmital rozeklaným jazykem. "Máš mé svolení, abys mne pozdravil," řekla mu.

Zemošan ucouvl a oči se mu rozšířily hrůzou. Jelikož rituální styrický pozdrav představoval políbení dlaní, bylo Sefreniino "svolení" otevřenou výzvou k sebevraždě. "Odpusť, velectěná kněžko," zaprosil třesoucím se hlasem.

"Myslím, že ti neodpustím," řekla rezolutně. Pohlédla na ostatní Zemošany, kteří poulili oči zděšením. "Tahle mršina mě urazila," řekla jim. "Učiňte, co bývá zvykem."

Zemošané seskočili ze sedel, stáhli svého bránícího se velitele s koně a na místě jej sťali. Sefrenie, která by normálně na takovou ukrutnost hleděla s odporem, se dívala, aniž hnula brvou. "V pořádku," řekla rozhodně. "Vystavte to, co z něj zbylo, obvyklým způsobem a pokračujte v plnění svého úkolu."

"Eh - obávaná kněžko," řekl jeden z nich nejistě, "nemáme teď žádného velitele."

"Tys promluvil. Ty budiž velitelem. Povedeš-li si dobře, budeš odměněn. Nepovedeš-li si dobře, trest tě nemine. Teď mi odklid' tu zdechlinu z cesty." Patami se dotkla Chieliných slabin a štíhlá bílá klisna vyrazila kupředu, přičemž se elegantně vyhnula krvavým kalužím.

"Zdá se, že být velitelem u Zemošanů je poněkud nebezpečné," poznamenal Uloth k Tynianovi.

"Skutečně," souhlasil Tynian.

"To jste mu opravdu musela udělat tohle, paní Sefrenie?" zeptal se Bevier přidušeným hlasem.

"Ano. Zemošan, který urazí kněžstvo, je vždy potrestán a v Zemochu existuje jen jeden trest."

"Jak jsi udělala, že se ten obraz hada hýbal?" otázal se jí Talen s trochu ustrašenýma očima.

"Nijak," odpověděla. "Pouze se *zdálo*, že se hýbe."

"Pak by ho tedy doopravdy neuštknul, ne?"

"Byl by si *myslel*, že uštknul, a výsledek by byl stejný. Jak daleko do toho lesa máme podle Kringa jet, Sparhawk?"

"Asi den jízdy," řekl jí. "Na východním okraji lesa - těsně než se dostaneme do hor, se stočíme na jih."

"Pojed'me tedy."

Všichni byli Sefreniinou zdánlivou změnou poněkud ohromeni. Ta nemilosrdná arogance, kterou předvedla během onoho setkání se Zemošany, byla natolik odlišná od jejího normálního chování, že i *je* do jisté míry vyděsila. Pokračovali zaraženě v cestě stinným lesem a vrhali jejím směrem časté pohledy. Konečně zastavila svého koně. "*Nechtěli* byste toho nechat?" zeptala se ostře. "Nenarostla mi další hlava. Vydávám se za zemošskou kněžku a chovám se přesně tak, jak by se Azashova kněžka chovala. Když člověk napodobuje zřůdu, musí občas dělat zřůdné věci. A teď jedeme dál. Tyniane, pověz nám nějakou historku. Ať přestaneme myslet na ty nepříjemné věci."

"Ano, matičko," souhlasil širokolící Deifan. Sparhawk si všiml, že ji všichni začali, aniž si to zřejmě uvědomovali, oslovovat tímto způsobem.

Přenocovali v lese a druhého dne, pod stále zataženým nebem, pokračovali v cestě. Za jízdy lesem stále stoupali a vzduch se postupně ochlazoval. Asi kolem poledního dosáhli východního okraje lesa a stočili se směrem na jih. Zůstávali asi sto metrů v hloubi lesa a využívali toho, že je stromy kryjí před možnými pohledy zvenčí.

Na konci dne dorazili k oblasti ztrouchnivělých stromů, o nichž se zmiňoval Kring. Pochmurný pruh mrtvých stromů spadal po svahu jako leproidní vodopád,

odporně páchnoucí, zcela zachvácený plísni a asi míli široký. "Tady to místo vypadá - a smrdí jako vstup do pekla," řekl Tynian ponurým hlasem.

"To dělá asi to počasí," řekl mu Kalten.

"Neřekl bych, že by slunce tomuhle místu moc pomohlo," odporoval Uloth.

"Co mohlo zpustošit tak velkou oblast?" zeptal se Bevier a otřásl se.

"Sama zem je tu chorobná," řekla jim Sefrenie. "Nezdržujme se v tomhle prokletém lese příliš dlouho, moji drazí. Člověk není strom, ale odporné výpary tohoto místa nebudou příliš zdravé."

"Stmívá se, Sefrenie," řekl Kurik.

"To nebude problém. Když budeme chtít, budeme mít dost světla i po setmění."

"Co to bylo, paní Sefrenie, co zamořilo tu zemi?" otázal se Berit, dívaje se na bílé stromy kolem, které trčely z nemocné půdy jako prosící kostlivé ruce.

"To se sotva dozvíme, Berite, ale pach tohoto místa je pachem smrti. Tady pod tou zemí mohou ležet hrůzy, které si nedokážeme ani představit. Pojedme, ať jsme odsud."

Obloha potemněla nadcházejícím večerem, ale když se setmělo, začaly mrtvé stromy vydávat chorobnou, nazelenalou záři.

"To děláš ty, Sefrenie?" zeptal se Kalten. "Myslím to světlo?"

"Ne," odpověděla. "To světlo není následkem kouzel."

Kurik se poněkud smutně usmál. "To bych si měl pamatovat," řekl.

"Pamatovat co?" zeptal se jej Talen.

"Shnilé klády a podobné věci ve tmě někdy svítí."

"To jsem nevěděl."

"Příliš času jsi strávil ve městech, Talene."

"Člověk musí jít za svými zákazníky." Chlapec pokrčil rameny. "Šízením žab si moc nevyděláš."

První hodiny noci jeli touto mdlou, nazelenalou září s ústy a nosy zakrytými kusy svých oděvů. Před půlnocí dojeli k strmému, zalesněnému hřebeni. Ještě ujeli nějaký kus a potom se na zbytek noci utábořili v mělké lesní proláclině, kde se noční vzduch zdál po těch nekonečných hodinách ve zhoubném pachu mrtvého lesa neobyčejně svěží a čistý.

Výhled, který se jim naskytl následujícího rána, když vystoupili na hřeben, nebyl o mnoho povzbudivější. Minulého dne museli překonat mrtvolně bílý úsek. Dnes před nimi leželo pásmo stejně tak mrtvé, ale tentokrát bylo černé.

"Co je proboha tohle?" vydechl Talen, když spatřil vzdouvající se plochu černého, jakoby tuhého bahna.

"Asfaltové slatiny, o kterých mluvil Kring," odpověděl Sparhawk.

"Nemůžeme je obejít?"

"Ne. Asfalt prosakuje z celého tohoto útesu a slatiny se táhnou celé míle podél úpatí."

Asfaltové slatiny tvořila plocha pokrytá ohromnými, leskle černými kalužemi, které se vlhce třpytily, vzdouvaly a které se rozkládaly až ke skalní ostruze vzdálené asi pět mil. Na vzdálenější straně planul modravý plamen vysoký téměř jako věž cimmurské katedrály.

"Jak můžeme doufat, že se nám podaří tohle přejet?" zvolal Bevier.

"S opatrností, snad," odpověděl Ulath. "Prošel jsem několika územími tekutých písků v Thalesii. Člověk stráví spoustu času s klackem v ruce - pokud možno dlouhým - zkoušením půdy před sebou."

"Pelosijci mají svou stezku vyznačenou," ujistil je Sparhawk. "V pevné půdě jsou zapíchané tyče."

"Na které straně těch tyčí se máme držet?" zeptal se Kalten.

"To Kring neříkal." pokrčil rameny Sparhawk. "Ale myslím, že to brzo zjistíme."

Sjeli z hřebenu a opatrnou chůzí se vydali do tuhého černého bahniska. Vzduch nad slatinou byl proniknut pachem nafty a po krátké chvíli se začal Sparhawk cítit poněkud omámen.

Plahočili se dál, jejich tempo se zpomalilo, protože museli postupovat opatrně. Z hloubi naftových jezírek kolem nich stoupaly veliké vazké bubliny a s ohavnými zvuky pukaly. Jak se blížili k jižnímu okraji slatiny, míjeli planoucí sloup, sloup modrého plamene, který s hučením šlehal ze země. Když minuli do výše sahající plamen, začal terén stoupat a brzy byli ze slatin venku. Snad to působil žár od hořící trávy, která kolem rašila ze země, ale když měli bažiny za sebou, zdál se jim vzduch najednou mnohem, mnohem chladnější.

"Mění se počasí," upozornil Kurik. "Nejspíš bude nejdřív pršet, ale myslím, že by potom mohl přijít sníh."

"Žádný výlet do hor by bez sněhu nebyl úplný," poznamenal Ulath.

"Na co se máme těšit teď?" zeptal se Sparhawka Tynian.

"Na tohle," odpověděl Sparhawk a ukázal na vysoký skalní útes přes který šikmo běžely žluté pruhy. "Kringovy instrukce jsou velmi dobré." Zadíval se upřeně dopředu a spatřil strom s odloupnutou kůrou. "V pořádku," řekl. "Stezka do průsmyku je označena. Pojedme, než začne pršet."

Průsmyk byl původně korytem řeky. Podnebí Eosie se za dlouhé tisíce let pomalu měnilo a jak se Zemoch stával čím dál tím vyprahlejší, říční proud, který trpělivě vyhloubil úzkou soutěsku, vyschl a zanechal po sobě strmou průrvu vedoucí do tyčícího se útesu.

Jak Kurik předpověděl, začalo na sklonku odpoledne pršet. Bylo to vytrvalé mrholení, kterým vše provlhlo.

"Sire Sparhawku," volal zezadu Berit. "Myslím, že byste se měl na tohle podívat."

Sparhawk zastavil a rozjel se zpátky. "Co je, Berite?"

Berit ukázal na západ, kde zapadající slunce obarvilo zamračené nebe jen do trochu světlejšího odstínu šedé. Uprostřed tohoto světlejšího místa se vznášel beztvářý, inkoustově černý mrak. "Pohybuje se špatným směrem, sire Sparhawku," řekl Berit. "Všechny ostatní mraky se pohybují směrem k západu. Tenhle směřuje k východu, přímo na nás. Vypadá tak trochu jako ten mrak ve kterém byli skrytí ti lidé rozbřesku, nezdá se vám? Jako ten, co nás sledoval?"

Sparhawkoví se rozbušilo srdce. "Opravdu tak vypadá, Berite. Sefrenie!" zavolal.

Dojela zpátky za nimi.

"Je to tu zase," řekl jí Sparhawk a ukázal rukou.

"To vidím. Nečekal jsi snad, že se to prostě ztratí, Sparhawku?"

"Doufal jsem. Můžeme něco udělat?"

"Ne."

Narovnal se. "Pak tedy jedeme dál," řekl.

Strmá průrva se vinula mezi skalami. Postupovali pomalu v nastávajícím soumraku. Potom projeli ostrým záhybem a spatřili skalní sesuv, který vlastně ani tak nebyl přesně sesuvem, ale spíše se tam zhroutila celá skalní stěna - jižní strana průrvy se tu uvolnila a zřítíla se do soutěsky, čímž ji zřejmě zcela zablokovala.

"To vypadá dost hrozivě," poznamenal Bevier. "Doufám, že vám Kring poradil dobrý směr, Sparhawku."

"Tady se máme držet vlevo," řekl jim Sparhawk. "Najdeme shluk větví, klád a houští na úpatí sesuvu přímo proti severní stěně soutěsky. Když je odklidíme, najdeme průchod vedoucí pod sesuvem. Pelosijci ho používají, když jedou do Zemochu podívat se po nějakých uších."

Kalten si otřel obličej. "Pojeďme se podívat," řekl.

Hromada polámaných stromů a vyrvaných křovin vypadala v rychle mizícím světle docela přirozeně a vypadala přesně jako jedna z těch náhodných hromad dřeva a trosek, které pravidelně přinášejí jarní vodní přívaly. Talen sesedl, vylezl na šikmo stojící kládu a díval se do tmavé štěrbiny v té zvěti. "Haló," zavolal do otvoru. Zvuk jeho hlasu se vrátil jako dutá ozvěna.

"Dej nám vědět, až ti někdo odpoví," zavolal na něj Tynian.

"Je to ono, Sparhawku," řekl chlapec. "Za tou hromadou je velký otevřený prostor."

"Můžeme se tedy pustit do práce," navrhl Ulath. Pohlédl na deštivé, smrákající se nebe. "Možná by stálo za úvahu tam přenocovat," dodal. "Ochrání nás to před počasím a stejně se stmívá."

Z kusů dřeva sestrojili potahy a použili koně k odtažení hromady klád a křovin. Ústí průchodu bylo trojúhelníkovitého tvaru, jelikož se jedna jeho stěna opírala o severní úbočí soutěsky. Chodba byla úzká a páchla zatuchlinou.

"Je tam sucho," poznamenal Uloth, "a je to chráněno před cizími zraky. Mohli bychom jet kus dozadu a rozdělat oheň. Jestli si neusušíme šaty, tak budou ty naše drátěné košile do rána pěkně rezavé."

"Ale pojďme nejdřív zabýt tenhle otvor," řekl Kurik. Nezdálo se, že by příliš spoléhal na to, že se jim podaří skrýt se za nějakou hromadou dříví před tím přízračným mrakem, který je sledoval už z Thalesie.

Když zakryli vchod, vytáhli z jednoho jejich zavazadla pochodně, rozžali je a šli úzkou chodbou asi sto metrů až do místa, kde se začala rozšiřovat.

"Tady?" zeptal se Kurik.

"Aspoň je tu sucho," řekl Kalten. Kopl do písčitého povrchu a vyhrabal kus vyběleného dřeva. "Dokonce tu snad najdeme dost dřeva na oheň."

Utábořili se v poněkud stísněném prostoru a brzy měli i malý ohýnek.

Talen se vrátil z chodby vedoucí dál dopředu. "Pokračuje to ještě několik set metrů," hlásil. "Horní vchod je zahrazen dřevem a křovím stejně jako ten dolní. Kring si ten průchod maskuje velmi pečlivě."

"Jaké je tam nahoře počasí?" zeptal se Kurik.

"Děšť se sněhem, otče."

"Vypadá to tedy, že jsem měl pravdu. Ale myslím, že jsme sníh už všichni někdy zažili."

"Kdo je na řadě s vařením?" zeptal se Kalten.

"Ty," řekl mu Uloth.

"Já to nemůžu už zase být."

"Bohužel, jsi to ty."

S reptáním odešel Kalten k zavazadlům a začal krámovat.

Jídlo se skládalo z pelosijských pochodových přídělů, uzeného skopového, tmavého chleba a husté polévky vařené ze sušeného hrachu. Bylo to výživné, ale nechutnalo to zrovna kdovíjak. Když se najedli, začal Kalten sklízet. Právě sbíral jejich misky, když se náhle zarazil. "Ulathe?" řekl podezíravě.

"Ano, Kaltene?"

"Za celou tu dobu, co spolu cestujeme, jsem tě neviděl vařit víc než jednou nebo dvakrát."

"No, to jsi asi neviděl."

"A kdy budeš ty na řadě?"

"Já nebudu. Já pouze dávám pozor na to, kdo je na řadě. Nechtěl bys přeci, abych dělal tohle a ještě vařil? Každý dělá něco, chápeš?"

"Kdo tě k tomu určil?"

"Dělám to dobrovolně. Rytíři Církve tak jednají vždy, když se objeví nějaké nepříjemné úkoly. To je jeden z důvodů, proč si nás lidé tak váží."

Potom si sedli do kruhu a zamyšleně hleděli do ohně. "Ve dnech, jako je ten dnešní, se ptám sám sebe, proč jsem se rozhodl být rytířem," řekl Tynian. "Když

jsem byl mladší, tak jsem mohl studovat právo. Myslel jsem si, že by to bylo nudné, tak jsem si místo toho vybral tohle. Nevím proč."

Od ostatních zaznělo souhlasné bručení.

"Pánové," řekla Sefrenie, "vypusťte takovéhle myšlenky z hlavy. Už jsem vám říkala, že jestli začneme podléhat depresím nebo jestli propadneme zoufalství, tak padneme našim nepřítelům přímo do rukou. Stačí, že nám nad hlavou visí jeden temný mrak. Nepřidávejme k tomu ještě naše vlastní chmury. Když světlo kolísá, temnota vítězí."

"Jestli se nás snažíš povzbudit, tak na to jdeš zvláštním způsobem, Sefrenie," řekl jí Talen.

Slabě se usmála. "Asi to *bylo* trochu dramatické, že? Jde o to, moji drazí, že musíme být všichni velmi bdělí. Musíme si dát pozor na melancholii, sklíčenost a především na deprese. Deprese je totiž formou šílenství."

"A co máme dělat?" zeptal se jí Kalten.

"To je velmi jednoduché, Kaltene," řekl Ulath. "Sleduj bedlivě Tyniana. Jakmile se začne chovat jako motýl, řekni to Sparhawkovi. Já budu pozorovat tebe, jestli se neměníš v žábu. Až začneš zkoušet chytat mouchy jazykem, tak budu vědět, že to s tebou jde z kopce."

KAPITOLA

ČTYŘIADVACÁTÁ

DO ÚZKÉ SOUTĚSKY PRONIKALO CHUMELNÍ vložek velikosti půlgroše smísené s deštěm. Krkavci černí jako uhlí seděli celí umáčení na větvích a hleděli hněvivě. Bylo to ráno, které by si žádalo silné zdi, pořádnou střechu a praskající oheň, ale tyto vymoženosti byly teď nedostupné, takže se Sparhawk a Kurik zavrtali ještě hlouběji do jalovcového houští a čekali.

"Jseš si jistý?" zašeptal Sparhawk ke svému panošovi.

Kurik přikývl. "Určitě to byl kouř, Sparhawku," odpověděl tlumeným hlasem, "a někdo se pokoušel smažit slaninu."

"Sotva můžeme dělat víc než čekat," řekl kysele Sparhawk. "Nerad bych na někoho narazil." Pokusil se změnit svoji polohu, ale byl zaklíněn mezi kmeny dvou zakrslých stromů.

"Co je?" zašeptal Kurik.

"Kape tady na mě voda z toho stromu přímo nade mnou. Teče mi to za krk."

Kurik se na něj dlouze, zkoumavě podíval. "Jak se cítíš, pane?" otázal se.

"Dobře. Děkuji za optání."

"Ty víš, co mám na mysli. Mám na tebe dávat pozor. Ty jsi základem celého tohoto podniku. Nezáleží tak moc na tom, jestli my ostatní začneme bédovat, ale kdybys ty začal mít pochybnosti a obavy, pak jsme všichni v pěkné kaši."

"Sefrenie je občas jako matka kvočna."

"Má tě ráda, Sparhawku. Je naprosto přirozené, že má starost."

"Jsem už velký chlapec, Kuriku. Dokonce jsem už i ženatý."

"No jo, vlastně máš asi pravdu. To mi nějak ušlo."

"To je moc legační."

Čekali, napínali uši, ale jediné, co slyšeli, byl zvuk vody padající z větví stromů.

"Sparhawku," řekl nakonec Kurik.

"Co?"

"Kdyby se mi něco stalo, postaráš se o Asladu, vid'?" A o kluky?"

"Nic se ti nestane, Kuriku."

"Pravděpodobně ne, ale stejně to musím vědět."

"Máš nárok na penzi - a to na docela velkou. Můžu prodat nějakou půdu, z čehož bych ji mohl vyplácet. O Asladu bude dobře postaráno."

"To předpokládá, abys také tuhle cestu přežil," řekl Kurik s úšklebkem.

"O to se nemusíš obávat, příteli. Je to v mé poslední vůli. Vanion na to dohlédne - nebo Ehlana."

"Ty myslíš na všechno, Sparhawku, vid'?"

"Mám nebezpečné povolání. Je tak trochu mojí povinností činit určitá opatření - jen tak, pro případ nějaké nehody." Sparhawk se na svého přítele zazubil. "Konkrétně tohle téma mě má nějakým zvláštním způsobem rozveselit?" zeptal se.

"Jenom jsem to chtěl vědět, to je vše," řekl Kurik. "Je dobré, když má člověk v těchto věcech jasno a může být klidný. Aslada bude tedy moci nechat kluky vyučit v řemeslech, která si sami vyberou."

"Tvoji chlapci už mají řemeslo, Kuriku."

"Hospodářství? Někdy je to trochu pochybné."

"Neměl jsem na mysli hospodaření na statku. Mluvil jsem o nich s Vanionem. Tvůj nejstarší pravděpodobně nastoupí za novice, jen co bude tohle za námi."

"To je směšné, Sparhawku."

"Ani ne. Pandionský řád stále potřebuje dobré muže, a jestli jsou ve všem jako jejich otec, pak jsou tví synové jedni z nejlepších. *Tebe* bychom přijali za rytíře už před lety, ale tys mi o tom nedovolil nikdy ani promluvit. Jsi pěkný paličák, Kuriku."

"Sparhawku, ty -" Kurik zmlkl. "Někdo jde!" sykl.

"Tohle je naprostá hovadina," řekl hlas na druhé straně houští hrubou směsí elénštiny a styřičtiny, která odhalila, že promluvil Zemošan.

"Co říkal?" zašeptal Kurik. "Nerozumím tomu žvatlání."

"Řeknu ti to později."

"Tak proč se nevrátíš a neřekneš Surkhelovi, že je idiot, Houno?" navrhl druhý hlas. "Určitě by ho tvůj názor velice zajímal."

"Surkhel je idiot, Timaku. Je z Korakachu. Tam jsou všichni buď šílení, nebo slaboduší."

"Naše rozkazy pocházejí od Othy, ne od Surkhela, Houno," řekl Timak. "Surkhel dělá jen to, co je mu řečeno."

"Otha," Houna si odfrkl. "Nevěřím, že nějaký Otha existuje. Duchovní si ho prostě vymysleli. Kdo ho kdy viděl?"

"Máš štěstí, že jsi můj přítel, Houno. Za takovéhle řeči by ses mohl snadno stát potravou supů. Přestaň si stěžovat. Není to tak špatné. Jediné, co máme na práci, je jezdit sem a tam a hledat lidi v kraji, kde žádný lidi nejsou. Všechny už posbírali a poslali do Lamorkandu."

"Jenom mě unavuje ten déšť, to je všechno."

"Bud' rád, že prší jenom voda, Houno. Až se naši přátelé setkají na lamorkandských pláních s rytíři Církve, pravděpodobně narazí na průtrž ohně - nebo blesků - nebo jedovatých hadů."

"Rytíři Církve nemohou být *tak* strašní," ušklíbl se Houna. "Máme Azashe, který nás ochrání."

"Ochrání," ironicky opakoval Timak. "Azash vaří ze zemošských dětí polévku."

"To je nesmyslná pověra, Timaku."

"Poznal jsi někdy někoho, kdo se vrátil z jeho chrámu?" Z dálky se ozvalo pronikavé hvízdnutí.

"To je Surkhel," řekl Timak. "Myslím, že bychom sebou měli hodit. Zajímalo by mě, jestli ví, jak protivné je to jeho hvízdání."

"On *musí* hvízdát, Timaku. Ještě se totiž nenaučil mluvit. Jedem."

"Co říkali?" šeptal Kurik. "Kdo to je?"

"Zdá se, že jsou součástí nějaké hlídky," odpověděl Sparhawk.

"Hledají nás? Podařilo se Martelovi přece jen vyslat nějaké lidi?"

"Myslím, že ne. Podle toho, co ti dva říkali, jsou tu proto, aby chytili každého, kdo ještě není ve válce. Pojd'me pro ostatní a pojedeme dál."

"Co říkali?" ptal se Kalten, když byli opět na cestě.

"Stěžovali si," řekl Sparhawk. "Vedli ty samé řeči jako všichni vojáci na celém světě. Myslím, že když necháme stranou všechny ty strašidelné historky, tak zjistíme, že Zemošani nejsou moc odlišní od obyčejných lidí kdekoli jinde."

"Uctívají Azashe," řekl Bevier tvrdohlavě. "To z nich dělá zrůdy v pravém slova smyslu."

"*Bojí* se Azashe," opravil Bevier Sparhawk. "Mezi uctíváním a strachem je rozdíl. Nemyslím, že bychom se měli ve válce pokoušet Zemoch naprosto vyhladit. Je pouze třeba ho očistit od fanatiků a elitních jednotek - samozřejmě spolu s Azashem a Othou. Potom můžeme nechat obyčejné lidi, aby si vybrali své vlastní náboženství, ať už elénské, nebo styrické."

"Je to degenerovaná rasa, Sparhawk," trval na svém Bevier. "Manželství mezi Styriky a Elény se hnusí očím Boha."

Sparhawk vzdychl. Bevier byl naprosto konzervativní a z diskuse s ním nic neplynulo. "To všechno můžeme řešit po válce," řekl. "Teď bude nejlepší jet dál. Mějme oči otevřené. Nemyslím však, že se budeme muset krajem plížit."

Znovu nasedli na koně a vyjeli z průsmyku na horskou planinu, kterou tu a tam pokrývaly skupiny stromů. Stále přšelo, a jak pokračovali na východ, přibývalo i velkých, mokrých vloček. Té noci se utábořili ve smrkovém lesíku a jejich oheň, na který přikládali vlhké větvičky a větve, sotva hořel. Druhého rána, když se vzbudili, byla planina pokryta mokrým, rozbředlým sněhem, který jim sahal po kotníky.

"Teď se musíme rozhodnout, Sparhawk," řekl Kurik a hleděl na stále padající sníh.

"Bud' se můžeme snažit sledovat tuhle stezku - která není moc dobře značená a během hodiny pravděpodobně zmizí úplně - nebo můžeme vyrazit na sever. Kolem poledního bychom mohli být na viletské cestě."

"Pokud tomu rozumím, tak ty máš v tom rozhodování jasno."

"Ano, dalo by se to tak říct. Nemám zrovna chuť se potácet v cizím kraji a snažit se hledat stezku, která možná ani nevede tam, kam se chceme dostat."

"Dobrá tedy, Kuriku," řekl Sparhawk. "Protože o to tolik stojíš, uděláme to po tvém. Mně šlo stejně jediné o to, dostat se přes pohraniční území, kde nám chtěl Martel přichystat do cesty nějaké nástrahy."

"Ztratíme tak půl dne," namítl Uloth.

"Ztratíme mnohem víc, jestli se tady v těch horách zamotáme," odpověděl Sparhawk. "Schůzku s Azashem jsme si nedomluvili přesně na hodinu. Přivítá nás kdykoli, kdy k němu dojdeme."

Jeli rozbředlým sněhem na sever, za neustálého, hustého chumelení. Mlha a padající sníh zahalovaly okolní svahy. Mokrý sníh je obaloval jako mokrá příkrývka a přispíval k jejich zachmuřenosti. Ani Tynian, ani Uloth nedokázali svými nejistými pokusy o legraci pozvednout náladu a za chvíli jeli všichni v tichu, ponořeni do zasmušilé melancholie.

Jak předpověděl Kurik, dosáhli kolem poledního viletské cesty a dali se opět na východ. Nic nenasvědčovalo tomu, že by od té doby, co začalo sněžit, někdo po cestě jel. Bylo těžko rozeznat, kdy začíná onoho neustále zachmuřeného a šerého dne opravdu večer. Na noc si našli přístřeší ve staré, polorozpadlé stodole a střídali se na stráž, jak to bylo na nepřátelském území obvyklé. Viletu minuli koncem následujícího dne. Ve městě nic nepotřebovali a nechtěli nic riskovat.

"Opuštěné," řekl Kurik stručně, když míjeli město.

"Jak jsi to poznal?" zeptal se jej Kalten.

"Nikde žádný kouř. Je chladno a stále ještě sněží. Určitě by topili."

"Zajímalo by mě, jestli tu něco nezapomněli, když odcházeli," řekl Talen a zablýskal očima.

"O to se nestarej," řekl mu Kurik přísně.

Následujícího dne sněžení trochu polevilo a jejich nálada se viditelně zlepšila. Ale když se probudili den poté, už zase sněžilo a jejich nálada opět poklesla.

"Proč tohle děláme, Sparhawku?" zeptal se Kalten rozmrzele ke konci dne. "Proč to musíme být zrovna my?"

"Protože jsme rytíři Církve."

"Ale jsou i jiní rytíři Církve. Cožpak jsme toho už neudělali dost?"

"Chceš se vrátit? Víš, že jsem tě neprosil - a nikoho z vás - aby šel se mnou."

Kalten zavrtěl hlavou. "Ne, samozřejmě, že ne. Nevím, co mě to napadlo. Zapomeň na to."

Sparhawk na to však nezapomněl. Toho večera si vzal Sefrenii stranou. "Myslím, že máme problém," řekl jí.

"Začínáš mít nějaké neobvyklé pocity?" zeptala se rychle. "Něco, co by mohlo pocházet odněkud mimo tebe?"

"To jsem zrovna nemyslel."

"Myslím, že jsme si toho všichni už dříve několikrát všimli. Všichni jsme měli ty náhlé záchvaty pochyb a depresí." Lehce se usmála. "Není to totiž zrovna v povaze rytířů Církve. Většinou jste až nenormálně optimističtí. Tyhle pochyby a chmury na nás přicházejí zvenčí. Je tohle ten problém, který máš na mysli?"

"Nejde o mne," ujistil ji. "Necítím se sice zrovna nejlépe, ale myslím, že to je jenom tím počasím. Mám na mysli ostatní. Dnes ke mně přišel Kalten a ptal se mě, proč to musíme dělat právě my. Kalten by se na něco takového nikdy neptal. Člověk ho naopak musí obvykle držet trochu zpátky, ale teď to vypadá, že se chce prostě sbalit a jet domů. Když tohle pociťují všichni moji přátelé, proč to necítím také?"

Pohlédla ven na stále padající sníh. Opět jej uchvátila její nadčasová krása. "Myslím, že se tě bojí," řekla po chvíli.

"Kalten? To je nesmysl."

"Toho jsem nemyslela. Azash se tě bojí, Sparhawkku."

"To je absurdní."

"Já vím, ale myslím, že zároveň to je pravda. Nějakým způsobem máš nad Bhelliomem větší moc, než měl kdokoli předtím. Dokonce ani Ghwerig neměl nad tím kamenem takovou absolutní moc. To je to, čeho se Azash opravdu bojí. Proto se bojí utkat se s tebou, a proto se snaží vzít odvahu tvým přátelům. Útočí na Kaltena a na Beviera a na ostatní, protože se bojí utočit přímo na tebe."

"Ty taky?" zeptal se jí. "Jsi taky sklíčená?"

"Samozřejmě, že ne."

"Proč samozřejmě?"

"To bych ti musela vysvětlovat příliš dlouho. Postarám se o to, Sparhawkku. Jdi spát."

Příštího rána je probudil známý zvuk. Byl jasný a čistý, a ačkoli ta píseň byla v mollové tónině, zdála se být plná věčné radosti. Sparhawk se začal usmívat a zatřásl Kaltenem, aby jej vzbudil. "Máme společnost," řekl.

Kalten se rychle posadil, sáhl po meči a pak uslyšel zvuk flétničky. "No konečně!" Zasmál se. "Bylo načase. Moc rád ji zase uvidím."

Vylezli ze stanů a rozhlédli se kolem. Stále sněžilo a mezi stromy urputně setrvala mlha. Sefrenie a Kurik si sedli k malému ohýnku před stanem.

"Kde je?" zeptal se Kalten a díval se do padajícího sněhu.

"Je tady," řekla Sefrenie klidně a usrkávala svůj čaj.

"Já ji nevidím."

"To nemusíš, Kaltene. Stačí, když víš, že je tady."

"To není to samé, Sefrenie." V jeho hlase znělo trochu zklamání.

"Konečně šla a udělala to, že jo?" smál se Kurik.

"Co udělala?"` zeptala se jej Sefrenie.

"Vyfoukla skupinu rytířů Církve elénskému Bohu přímo před nosem."

"Nebud' směšný. To by neudělala."

"Opravdu? Podívej se tamhle na Kaltena. Takhle zbožný výraz jsem u něj ještě neviděl. Kdybych dal hned teď dohromady něco, co by se podobalo oltáři, pravděpodobně by před ním poklekl."

"To je nesmysl," řekl Kalten a vypadal trochu rozpačitě. "Mám ji prostě rád, to je všechno. Cítím se dobře, když je poblízku."

"Jistě," řekl Kurik skepticky.

"Nevím, jestli bychom měli na toto téma pokračovat, až přijde Bevier," upozornila je Sefrenie. "Nepleťme mu hlavu."

Ostatní se také vynořili ze svých stanů a široce se usmívali. Uloth se přímo smál.

Ohromně jim stoupla nálada a ponuré ráno se zdálo být téměř slunečné. Dokonce i jejich koně se zdáli být mnohem čilejší, téměř bujní. Sparhawk a Berit jim šli dát jejich denní přiděl zrní. Faran obvykle vítával ráno příkrým, nevlídným pohledem, ale tohoto dne se velký, ošklivý hřebec zdál klidný, přímo vznešeně vyrovnaný. Upřeně se díval na velký, rozložitý buk. Sparhawk pohlédl tím směrem a ztuhl. Strom byl napůl zahalený mlhou, ale zdálo se mu, že docela jasně vidí známou postavičku malého děvčátka, které právě zahnało jejich zoufalství svou veselou písničkou. Vypadala stejně, jako když ji viděl poprvé. Seděla na větvi a u rtů měla svou pastýřskou flétničku. Její lesklé černé vlasy obepínala čelenka upletená z trávy, byla stále v krátké plátěné košilce a měla zkřížené nohy. Její velké tmavé oči hleděly přímo na něj a na obou tvářích se jí rýsoval náznak dolíčku.

"Berite," řekl Sparhawk tiše, "podívej."

Mladý novic se otočil a pak se náhle zastavil. "Ahoj, Píšťalko," pozdravil ji, jako by vůbec nebyl překvapen.

Aphrael mu věnovala krátký trylek na pozdrav a pokračovala ve své písničce. Potom mlha zahalila strom, a když opět zmizela, tak tam Píšťalka už nebyla. Avšak její písnička zněla dál.

"Vypadá dobře, že?" řekl Berit.

"Jak jinak by mohla vypadat?" zasmál se Sparhawk.

Další dny jim ubíhaly rychle. Co jim předtím připadalo jako úmorné vláčení se příšeřím a sněhem, mělo nyní téměř výletní atmosféru. Smáli se a vtipkovali a počasí si vůbec nevšíмали, i když se nijak nezlepšilo. Každou noc až do rána sněžilo, ale kolem poledne se sních vždy změnil v déšť a ten rozmočil pravidelné

noční sněhové přívaly, takže i když museli jet neustále v rozmoklé břečce, netvořily se závěje, které by zpomalily jejich tempo. Z mlhy se během jejich jízdy občas vynořil zvuk Aphraeliny flétničky a popohnal je dál.

O několik dní později dojeli na vrch kopce a mohli se rozhlédnout po olovnatě šedé ploše Merjuckého zálivu, který se rozkládal před nimi, napůl zahalený mlhou a chladným deštěm. Na blízkém břehu byl stěsnán docela velký shluk domů.

"To bude Albak," řekl Kaltén. Protřel si oči a upřeně se na město zahleděl. "Nevidím žádný kouř," poznamenal. "Ne, počkejte. Tamhle se z jednoho komína kouří - téměř ve středu města."

"V každém případě můžeme jet dolů," řekl Kurik. "Budeme muset ukrást nějaký člun."

Sjeli z kopce a vstoupili do města. Ulice nebyly dlážděné a byly plné rozmoklého sněhu. Sníh však nebyl proměněn v blátivou kaši, což byla jasná známka toho, že město není obydlené. Jediný tenký sloup nevýrazného kouře stoupal z komína nízké barabizny, která stála na místním náměstí. Ulati zavětril. "Podle pachu bych to odhadoval na krčmu," řekl.

Sesedli a vešli dovnitř. Byla to dlouhá a nízká místnost s očouzenými trámy a s plesnivou slámou na podlaze. Bylo tam chladno a vlhko a odporně to tam páchlo. Místnost neměla žádná okna a jediné světlo pocházelo z malého ohně, který plápolal vzadu v krbu. Hrbatý muž v hadrech štípal na kusy lavici, aby mohl přiložit. "Kdo je tam?" zavolal, když vešli.

"Poutníci," odpověděla Sefrenie styřicky a podivně cizím tónem. "Hledáme místo, kde bychom mohli přenocovat."

"Tady ho nehledejte," zavrčel hrbáč. "Tady bydlím já." Hodil několik kusů lavice do ohniště, přetáhl si přes ramena umaštěnou pokrývku a posadil se. Přitáhl si blíž otevřený pivní korbel a natáhl ruce k slabým plamenům.

"Rádi půjdeme někam jinam," řekla mu Sefrenie. "Ale potřebujeme pár informací."

"Běžte se vyptávat někoho jiného." Šilhavě se na ni podíval. Jeho oči se podivně rozbíhaly a hleděly každé jinam. Hleděl na ni zvláštním, téměř slepeckým pohledem. Sefrenie došla po podlaze plné slámy k nezdvořilému hrbáčovi. "Vypadá to, že jsi tu jenom ty," řekla mu.

"To jsem," řekl vzdorovitě. "Všichni ostatní odešli zemřít do Lamorkandu. Já zemřu tady. Aspoň se kvůli tomu tolik nenachodím. A teď odtud vypadněte."

Natáhla ruku a před jeho vyzáblou tváří ji otočila. Z její dlaně se zvedl obraz hada s míhající se jazykem. Poloslepý hrbáč sraštil tvář a nakláněl hlavu sem a tam, aby viděl, co to drží. Pak vykřikl úlekem, napůl se zvedl a skácel se přes svou židli zpátky, přičemž si rozlil pivo.

"Máš mé svolení mne pozdravit," řekla Sefrenie neúprosným tónem.

"Nevěděl jsem kdo jsi, kněžko," zabrebtal. "Odpusť mi to."

"Uvidíme. Ve městě už není nikdo jiný?"

"Nikdo, kněžko - jenom já. Jsem na takovou cestu moc chromej a sotva vidím. Nechali mě tady."

"Hledáme ještě jednu skupinu poutníků - čtyři muže a ženu. Jeden z těch mužů má bílé vlasy. Další vypadá jako nějaké zvíře. Viděl jsi je?"

"Nezabíjete mě, prosím."

"Tak tedy mluv."

"Včera tudy projeli nějaký lidi. Možná to byli ti, které hledáte. Nemůžu vám to říct určitě, protože nepřišli tak blízko k ohni, abych viděl jejich tváře. Ale slyšel jsem je mluvit. Říkali, že jedou do Aka a odtamtud do hlavního města. Ukradli Tassalkův člun." Hrbáč si sedl na podlahu, obejmul rukama vlastní ramena a s jakýmsi pobrukováním se začal rytmicky kolébat sem a tam.

"Je pomatený," řekl Tynian tiše Sparhawkovi.

"Ano," smutně přisvědčil Sparhawk.

"Všichni odešli," prozpěvoval si tiše hrbáč. "Všichni odešli umřít za Azashe. Zabíjet Elény, potom umřít. Azash miluje smrt. Všichni umřou. Všichni umřou za Azashe."

"Vezmeme si nějaký člun," přerušila Sefrenie jeho blouznění.

"Vemte, vemte. Nikdo se nevrátí. Všichni zahynou a Azash je sní."

Sefrenie se k němu otočila zády a vrátila se k ostatním. "Jdeme odsud," řekla pevným hlasem.

"Co bude s ním?" zeptal se jí Talen přidušeným hlasem. "Je tady úplně sám a skoro slepý."

"Zemře," odpověděla stroze.

"Úplně sám?" Talenův hlas zněl lítostivě.

"Každý umírá sám, Talene." Rázně je vyvedla z páchnoucí krčmy.

Avšak když se ocitla venku, nevydržela to a rozplakala se.

Sparhawk odešel ke své sedlové brašně a vyndal mapu. Zamračeně ji studoval. "Proč by Martel jezdil do Aka?" utrousil k Tynianovi. "To leží celé míle od jeho směru."

"Z Aka vede do Zemochu nějaká cesta," řekl Tynian a ukázal na mapu. "Tvrdě na něj tlačíme a jeho koně jsou už asi téměř vyčerpaní."

"Možná to tak bude," souhlasil Sparhawk. "Martel nikdy příliš nezbožňoval jízdu terénem."

"Pojedeme stejnou trasou?"

"Ani ne. Martel toho o lodích moc neví, takže bude v zátocích křižovat několik dní. Ale Kurik je námořník, a tak nás může převézt přímo. Z východního břehu bychom to měli do hlavního města zvládnout tak za tři dny. Můžeme se tam klidně dostat ještě před ním. "Kuriku," zavolal, "jdeme najít nějaký člun."

Sparhawk se opíral o zábradlí velké, dehtem páchnoucí lodice, kterou Kurik vybral. Vítr vanul západním směrem, ale jejich loď uháněla přes rozvlněný záliv k východu. Sparhawk sáhl do své tuniky a vytáhl Ehlanin dopis.

Milovaný,

jestli jde vše dobře tak jsi touto dobou už velmi blízko zemošských hranic - a já musím věřit, že vše probíhá dobře, nebo bych se jinak zbláznila. Budete mít úspěch nejdražší Sparhawku. Vím to tak jistě jako by mi to řekl sám Bůh. Naše životy jsou zvláštním způsobem ovládány, láska moje. Byli jsme předurčeni se milovat - a stát se svými. Myslím, že jsme neměli jinou volbu - i když bych si samozřejmě nic jiného nezvolila. Naše setkání a naše svatba byly součástí nějakého velkolepého plánu - stejně jako volba Tvých druhů. Kdo by Ti na celém světě mohl lépe pomoci, než ti skvělí muži, kteří jedou s Tebou? Kalten a Kurik, Tynian a Ulath, Bevier a drahý Berit, tak mladý a tak statečný, ti všichni s Tebou spojeni láskou a společným cílem. S takovými muži po boku rozhodně nemůžeš prohrát, můj milovaný. Pospěš, můj šampióně a můj muži. Zaved' své nepřemožitelné druhy do doupěte našeho dávného nepřítele a utkej se s ním. Ať se Azash třese, až rytíř Sparhawk přijde s Bhelliomem ve své dlani, a nepomohou mu ani všechny síly pekla. Pospěš, můj milovaný, a věz, že Tvou zbrani není jen Bhelliom, ale i má láska.

Miluji Tě,

Ehlana

Sparhawk si dopis přečetl několikrát. Bylo vidět, že jeho žena má velmi silné sklony ke květnatým projevům. Dokonce i její dopisy měly tón veřejného projevu. Jakkoli byl pozdrav povzbuzující, dal by možná přednost něčemu méně vybroušenému, něčemu opravdovějšímu. I když věděl, že emoce, které vyjadřovala, pocházejí z jejího srdce, vloudila se mezi ně její záliba ve vybroušených frázích. "No, budiž," vzdychl. "Snad se trochu uvolní, až se lépe poznáme."

Pak přišel na palubu Berit a Sparhawk si na něco vzpomněl. Znovu si přečetl dopis a učinil rychlé rozhodnutí. "Berite," zavolal, "mohli bychom si promluvit?"

"Jistě, sire Sparhawku."

"Říkal jsem si, že by se ti tohle mohlo líbit." Sparhawk mu podal dopis.

Berit na něj pohlédl. "Ale to je soukromé, sire Sparhawku," namítl.

"Myslím, že se tě to týká. Mohlo by ti to pomoci v řešení problému, který jsi měl nedávno."

Berit přečetl dopis a na tváři se mu objevil zvláštní výraz.

"Pomůže to?" zeptal se jej Sparhawk.

Berit se začervenal. "V-vy jste to věděl?" zakoktal.

Sparhawk se trochu ušklíbl. "Vím, že se ti tomu bude těžko věřit, ale já jsem byl také mladý, příteli. To, co se přihodilo tobě, to se asi stává každému mladému muži na světě. V mém případě to bylo, když jsem poprvé přišel ke dvoru. Byla to mladá šlechtična a já si byl naprosto jistý, že v jejích očích vychází a zapadá slunce. Stále na ni občas myslím - a docela rád. Je teď samozřejmě starší, ale když se na mě podívá, tak stále cítím slabost."

"Ale vy jste ženatý, sire Sparhawku."

"To je něco nového a nemá to vůbec co dělat s tím, co jsem cítil k té mladé šlechtičně. Počítám, že o Ehlaně se ti bude ještě mockrát zdát. Všem se nám to v takových případech stává, ale možná že to z nás dělá lepší muže."

"Doufám, že o tom královně nebudete vyprávět." Berit se zdál otřesen.

"Ne, nejspíš ne. Ani se jí to vlastně netýká, tak proč bych ji tím měl rozrušovat? Chci tím jen říci, že to, co cítíš, Berite, patří k dospívání. Každý tím projde - pokud má štěstí."

"Takže tedy ke mně necítíte nenávist, sire Sparhawku?"

"Nenávist? Proboha ne, Berite. Zklamal bys mě, kdybys k *nějakému* pěknému děvčeti nic takového necítil."

Berit vzdychl. "Děkuji vám, sire Sparhawku," řekl.

"Berite, zanedlouho budeš hotovým pandionským rytířem a budeme bratry. Nemyslíš, že bychom mohli zapomenout na toho sira? Sparhawk bohatě stačí. Docela na to jméno slyším."

"Pokud si to přejete, Sparhawku," řekl Berit. Podal svému příteli dopis.

"Co kdybys mi ho u sebe schoval? Mám ve svých sedlových brašnách pěkný nepořádek a nerad bych ten dopis ztratil."

Potom spolu odešli na zád', bok po boku, podívat se, jestli Kurik nepotřebuje nějakou pomoc s lodí.

Večer zakotvili, a když se následujícího rána vzbudili, zjistili, že déšť i sníh jsou pryč, i když nebe bylo stále olovnatě šedé.

"Ten mrak je tam zase, Sparhawku," hlásil Berit vracející se ze zádě. "Je za námi pěkně daleko, ale rozhodně je tam."

Sparhawk pohlédl dozadu. Nyní, když ho mohl skutečně vidět, tak ani nevypadal příliš hrozivě. Dokud to byl jen neurčitý ohromný stín vznášející se vždy na samé hranici jeho zorného pole, tak jej plnil nepojmenovatelnou hrůzou. Nyní si musel dávat pozor, aby o něm nepřemýšlel jen jako o nějaké menší nepříjemnosti. Rozhodně byl stále ještě nebezpečný. Přes rty mu přeběhl lehký úsměv. Vypadalo to, že i bohovi se něco nemusí povést, že mu něco nemusí fungovat, jak by si představoval.

"Proč ho prostě nerozprášíš Bhelliomem, Sparhawku?" zeptal se Kalten podrážděně.

"Protože by se zformoval znovu. Proč se zbytečně namáhat?"

"Nehodláš s tím tedy nic dělat?"

"Samozřejmě, že hodlám."

"Co?"

"Hodlám ho ignorovat."

Kolem poledne přistáli na zasněžené pláži, vyvedli na břeh koně a odstrčili loď zpátky na vodu. Potom nasedli a vydali se do vnitrozemí.

Východní strana zálivu byla mnohem vyprahlejší, než byly hory na západě, a skalnaté svahy pokrývala vrstva jemného černého písku, jenž byl slabě poprášen sypkým sněhem. Vítr byl štiplavě studený, a jak uháněli kupředu, tak kolem nich zvedal oblaka prachu a sněhu. Jeli jakoby neustálým přítím s ústy a nosy zakrytými šátky.

"Jde to pomalu," poznamenal lakonicky Ulath a opatrně si vytíral písek z očí. "Martelovo rozhodnutí jet přes Aka bylo možná rozumné."

"Jsem si jistý tím, že na cestě z Aka do Zemochu je stejně prachu a stejná zima," řekl Sparhawk. Slabě se usmál. "Martel je vybíravý. Má úplnou hrůzu z toho se umazat. Představa, jak Martelovi padá za krk ten jemný černý písek smíchaný se sněhem, se mi docela líbí."

"To se máš čím chlubit, Sparhawku," plísnila jej Sefrenie.

"Já vím," odpověděl. "Někdy jsem prostě takový."

Přenocovali v jeskyni, a když z ní druhého dne vylezli, tak zjistili, že se nebe vyjasnilo. Pro změnu se však zvedl vítr a vířil oblaka všudypřítomného prachu.

Berit byl ten typ mladého muže, který bere svou zodpovědnost velmi vážně. Za úsvitu se sám od sebe vydal na průzkum okolí a zrovna se vracel, když se ostatní dávali do pořádku u ústí jeskyně. Jak se přibližoval, rozeznávali v jeho tváři výraz vzrušení. "Jsou tu nějakí lidé, Sparhawku," řekl, když slezl s koně.

"Vojáci?"

"Ne. Mají s sebou starce, ženy a děti. Mají nějaké zbraně, ale nezdá se, že by s nimi uměli zacházet."

"Co dělají?" zeptal se Kalten.

Berit nervózně zakašlal a rozhlédl se. "Raději bych o tom nemluvil, sire Kaltene, a myslím, že paní Sefrenie by je raději neměla spatřit. Postavili si něco jako oltář s nějakým hliněným bůžkem a provádějí věci, které by se na veřejnosti neměly dělat. Myslím, že to je jenom skupina nějakých zaostalých rolníků."

"Měli bychom to Sefrenii raději říci," rozhodl Sparhawk.

"Já to nemohu udělat, Sparhawku," řekl Berit celý rudý. "Nemohl bych před ní popsat, co ti lidé dělají."

"Řekni to obecně, Berite. Nemusíš jít do podrobností."

Ukázalo se však, že Sefrenie je zvědavá. "Co přesně dělají, Berite?"

"Já to věděl, že se bude vyptávat," zabručel Berit vyčítavě ke Sparhawkovi. "Oni - oni obětují zvířata, paní Sefrenie, a nemají na sobě žádné oblečení - ani v téhle zimě. Roztírají si krev obětovaných zvířat po těle a -"

"Ano," řekla, "znám ten rituál. Popiš ty lidi. Vypadají jako Styrikové? Nebo jsou to spíše Eléni?"

"Mnozí z nich mají světlé vlasy, paní Sefrenie."

"Aha," řekla, "tak to jsou tedy oni. Nepředstavují žádné zvláštní nebezpečí. Ta modla, to je ovšem něco jiného. Nemůžeme si ji nechat v zádech. Musíme ji zničit."

"Z toho samého důvodu, proč jsme museli rozbít tu v tom sklepení v Ghaseku?" zeptal se Kalten.

"Přesně tak." Trochu se ušklíbla. "Neměla bych to asi říkat, ale Mladší bohové udělali chybu, když uvrhli Azashe do té hliněné modly ve svatyni poblíž Ghandy. Byl to docela dobrý nápad, ale něco jim uniklo. Modla může být napodobena lidmi, a pokud to doprovází určitý rituál, může do té nové modly Azashův duch vstoupit."

"Co uděláme?" zeptal se Bevier.

"Půjdeme zničit modlu, než ten obřad skončí."

Nazí Zemošané v kaňonu byli špinaví a jejich vlasy propletené a zacuchané. Sparhawk si nikdy předtím opravdu neuvědomil, jak mnoho lidské ošklivosti je schováno pod šaty. Vypadalo to, že nazí účastníci obřadu jsou rolníci a pastevci. Když mezi ně vjeli obrnění rytíři, tak začali vyděšeně ječet. To, že byli útočníci maskováni jako Zemošané, jen přispělo k jejich zmatku. Pobíhali sem a tam a křičeli hrůzou.

Čtyři z nich měli na sobě hrubá obřadní roucha a stáli před oltářem, kde právě dokončili obětování kozla. Tři z nich nevěřičně zírali na rytíře, ale čtvrtý, chlapík s bradkou a úzkou hlavou, pohyboval prsty a zoufale něco drmolil ve styričtině. Vypustil řádku přízraků, které byly vytvořeny tak nešikovně, že byly k smíchu.

Rytíři projeli skrze přízraky a napříč zmateným zástupem.

"Braňte našeho boha!" vykřikl kněz s pěnou u úst. Jeho ovečky se k tomu však neměly.

Zdálo se, jako by se hliněná modla na hrubém oltáři lehce hýbala, jako když se v tetelivém vedru letního odpoledne zdá, že vzdálený kopec tančí a vlní se. Vlna za vlnou z modly sálalo čiré zlo a najednou byl vzduch smrtelně ledový. Sparhawk náhle ucítil, jak mu mizí jeho síla a Faran zakolísal. Pak jako by se zem před oltářem začala najednou vzdouvat. Pod zemí něco vřelo, něco tak strašlivého, že Sparhawk se s náhlým návaem odporu odvrátil. Země se zvedla a Sparhawk ucítil, jak se jeho srdce zmocnil ledový strach. Světlo mu začalo mizet před očima.

"Ne!" zazvonil Sefreniin hlas. "Stůj pevně! Nemůže ti to ublížit!" Začala rychle mluvit styricky a pak rychle vztáhla paži. To, co se objevilo, jasně zářilo a

zpočátku se to nezdálo být větší než jablko, ale jak to stoupalo do vzduchu, zvětšovalo se to a bylo to stále jasnější a jasnější, až to vypadalo, jako by do vzduchu před modlou vypustila malé slunce. A to slunce s sebou přinášelo teplo léta, které zahnilo smrtící chlad. Země se přestala zvedat a modla zmrzla v opětne nehybnosti.

Kurik pobídl svého chvějícího se valacha a zase jednou rozhoupal svůj těžký mlat na řetězu. Groteskní modla se roztránila pod úderem a její střepy se rozletěly na všechny strany.

Nazí Zemošané propukli v zoufalé vytí.

KAPITOLA

PĚTADVACÁTÁ

S EŽEŇTE JE DOHROMADY," ŘEKLA SEFRENIE a s odporem pohlédla na nahé Zemošany. "A ať se obléknou." Podívala se na oltář. "Talene," řekla, "posbírej střepy té modly. Nemůžeme je tady nechat."

Chlapec ani neodmlouval.

Netrvalo to příliš dlouho, než je "sehnali dohromady". Nazí, bezbranní lidé obvykle neodporují, když jim začnou dávat rozkazy opancéřovaní muži s ostrou ocelí v rukách. Kněz s úzkou hlavou na ně stále křičel, ale dával si dobrý pozor, aby jim nedal důvod, pro který by jej mohli ztrestat. "Odpadlíci!" hulákal. "Rouhači! Zavolám Azashe, aby -" Když Sefrenie napřáhla paži a z její dlaně vyrazila hadí hlava s rozeklaným jazykem, proměnila se však jeho slova v pouhé kuňkání. Vypoulenýma očima zíral na svíjející se přízrak hada. Pak se zkroutil a začal se před ní plazit v blátě.

Sefrenie se přísně rozhlédla a ostatní Zemošané rovněž klesli na zem s vyděšeným zasténáním. "Vy zvrhlíci!" vyštěkla na ně zemošským dialektem. "Váš rituál byl zakázán již před celými staletími. Jak jste se mohli opovážit neposlechnout všemocného Azashe?"

"Naši kněží nás oklamali, strašlivá kněžko," zabrebtal jeden rozcuchaný chlapík. "Řekli nám, že ten zákaz bylo styrické kacírství. Řekli nám, že to byli Styrikové, kteří nás odvedli od pravého boha." Zdálo se, že vůbec nevnímá, že sama Sefrenie je Styrik. "My jsme Elénové," řekl pyšně, "a víme, že my jsme ti předurčení."

Sefrenie pohlédla na rytíře Církve pohledem, který hovořil za vše. Pak se podívala na pochybnou bandu nemytých "Elénů", kteří se plazili před ní. Zdálo se, že až opět promluví, budou to velmi nelichotivá slova. Místo toho však jen vydechla, a když promluvila, byl její hlas chladně nezúčastněný. "Zbloudili jste," řekla jim, "a tím jste nezpůsobilí pro to, abyste se připojili ke svým krajanům v jejich svaté válce. Vráťte se do svých domovů. Jděte zpátky k Merjuku a za něj a neodvažujte se vkročit ještě někdy do těchto míst. Nepřibližujte se k Azashovu chrámu, nebo vás zničí."

"Máme naše kněží pověsit?" zeptal se dychtivě rozcuchanec, "nebo je snad upálit?"

"Ne. Náš bůh stojí o ty, kteří ho uctívají, nestojí o mrtvolu. Od této chvíle se budete oddávat pouze rituálům očištění a usmíření a pravidelným ritům předepsaným pro jednotlivé roční doby. Jste jako děti a jako děti budete uctívat. Ted' běžte!" Napřáhla ruku a hadí hlava se vztyčila z její dlaně, začala se zvětšovat

a růst, až už to nebyl had, ale drak. Drak zařval a z tlamy mu vyšlehl čadící plamen.

Zemošané se rozprchli.

"Mělas jim dovolit alespoň pověsit toho jednoho chlapíka," řekl Kalten.

"Ne," odpověděla. "Právě jsem je obrátila na jiné náboženství a to náboženství zakazuje zabíjení."

"Jsou to Eléni, paní Sefrenie," namítl Bevier. "Měla jste jim nakázat, aby vyznávali elénskou víru."

"S těmi všemi jejími předsudky a nesrovnalostmi, Beviere?" zeptala se. "Ne, to ne. Ukázala jsem jim vhodnější cestu. Talene, už jsi hotov?"

"Mám všechny kousky, které se daly najít, Sefrenie."

"Tak je vezmi s sebou." Pak otočila svou bílou klisnu a vedla je pryč od primitivního oltáře.

Vrátili se do jeskyně, posbírali své věci a znovu vyrazili.

"Odkud byli?" optal se Sparhawk Sefrenie, když jeli vedle sebe chladným vzduchem.

"Ze severovýchodního Zemochu," odpověděla. "Ze stepí severně od Merjuku. Jsou to zaostalí Eléni, kteří ještě nevyužívají výhod kontaktu s civilizovanými lidmi tak, jako vy ostatní."

"Myslíš se Styriky?"

"Přirozeně. Kdo jiný je tu ještě civilizovaný?"

"Ale, no tak," napomenul ji.

Usmála se. "Zavedení orgií do uctívání Azashe bylo součástí Othovy původní strategie. Přilákalo to Elény. Otha je sám Elén a ví, jak silné jsou tyhle choutky ve vaší rase. My, Styrikové, máme exotičtější zvrácenosti. Azash je má ve skutečnosti radši, ale ti primitivové z vnitrozemí stále vyznávají staré způsoby. Jsou celkem neškodné."

Vmísil se mezi ně Talen. "Co mám dělat se střepy té modly?" zeptal se.

"Vyhod' je," odvětila, "po jednom kuse na každou míli. Pořádně je rozesej. Ten rituál už započal a sotva chceme, aby ty kusy někdo posbíral a dal je znovu dohromady. Stačí nám starosti s tím mrakem. Nepotřebujeme mít v zádech ještě samotného Azashe."

"Amen," řekl chlapec horlivě. Poodjel na stranu, postavil se ve svých třmenech a vrhl hliněný úlomek do dálky.

"Jsme tedy v bezpečí, ne?" řekl Sparhawk. "Myslím teď, když je ta modla rozbitá a když ji Talen rozhází."

"To sotva, můj milý. Je za námi ještě ten mrak."

"Ale ten mrak nám nikdy opravdu neublížil, Sefrenie. Snažil se nás uvrhnout do depresí a obav, ale to je asi všechno - a o to se postarala Píšťalka. Jestli to bylo to nejhorší, co nám může udělat, tak to není taková velká hrozba."

"Nebud' tak sebejistý, Sparhawku," varovala jej. "Ten mrak nebo stín, ať už je to cokoli - je pravděpodobně Azashovo stvoření a mohlo by být přinejmenším tak nebezpečné jako Damork nebo Pátrač."

Jak pokračovali k severu, nezlepšovala se ani krajina, ani počasí. Byla lezavá zima a vzdouvající se mraky černého prachu zastíraly oblohu. Ta trocha vegetace, kterou mohli vidět, byla zakrslá a neduživá. Sledovali něco, co tak trochu vypadalo jako stezka, ačkoli její nesmyslné zákruty napovídaly spíše na zdivočelý dobytek než na lidi. Vodu nacházeli jen zřídka a ještě byla zmrzlá, takže ji museli rozmrazovat, aby mohli napojit koně.

"Zatracený prach," zařval náhle Ulath k nebi a zahodil hadr, který mu zakrýval nos a ústa.

"Klid," řekl mu Tynian.

"Jaký má tohle všechno smysl?" rozčiloval se Ulath a plival prach. "Ani nevíme, jakým směrem jedem!" Dal si šátek zpátky přes obličej a jel dál něco si pro sebe reptaje.

Koně se plahočili dál a jejich kopyta vířila obláčky zmrzlého prachu.

Zasmušlost, která se jich zmocnila v horách západně od Merjuckého zálivu, se očividně vracela. Sparhawk smutně sledoval, jak se nálada jeho druhů rychle zhoršuje, i když při tom dával pozor na okolní strže a skalní výčnělky.

Bevier a Tynian byli ponořeni do temného rozhovoru. "Je to hřích," tvrdil úporně Bevier. "Jenom se o tom zmínit je kacířství a rouhání. Otcové Církve o tom rozhodli rozumem a rozum jako takový pochází od Boha, je to tedy božský rozum. Takto nám sám Bůh říká, že On a jedině On je božský."

"Ale -" začal namítat Tynian.

"Poslouchej mě, příteli," řekl mu Bevier. "Jelikož nám Bůh říká, že neexistují žádná jiná božstva, znamená to, že věřit v něco jiného je nejčernější hřích. Všechno ostatní je založeno na dětské pověrčivosti. Ti Zemošani jsou jistě nebezpeční, ale to je světské nebezpečí, stejně jako je tomu u Eshandistů. Nemají žádné nadpřirozené spojení. My nasazujeme své životy při pátrání po mytologickém protivníkovi, který existuje jenom v chorobné představivosti našich pohanských nepřátel. Brzy o tom pohovořím se Sparhawkem a nepochybuji o tom, že se nechá přesvědčit, abychom zanechali tohoto marného snažení."

"To bude nejlepší," souhlasil Tynian, i když poněkud pochybovačně. Vypadalo to, že ti dva vůbec nevědí, že Sparhawk klidně jede v doslechu.

"Musíš s ním promluvit, Kuriku," řekl Kalten Sparhawkovu panoši. "My nemáme šanci ho přesvědčit."

"Řekněte si mu to *sami*," zabručel Kurik. "Já jsem sluha. Nehodí se, abych já říkal svému pánovi, že je šílený sebevrah."

"Já si opravdu myslím, že bychom ho měli opatrně chytit a svázat. Chápejte, já se nesnažím zachránit jenom svůj vlastní život, snažím se zachránit i jeho."

"Přesně tak, Kaltene."

"Jedou na nás!" vykřikl Berit a ukázal na blížící se mrak vířícího prachu. "Do zbraně!"

Bojové výkřiky Sparhawkových přátel byly pištivé, poznamenané panikou a nesly známky zoufalství. Vpadli do mraku prachu mávající svými meči a sekýrami v netečném vzduchu.

"Pomoz jim, Sparhawk!" vykřikl Talen přeskakujícím hlasem.

"S čím?"

"S těmi příšerami! Všechny je zabijou!"

"O tom pochybuji, Talene," odpověděl Sparhawk chladně a pozoroval své přátele, jak mlátí svými zbraněmi do oblaku prachu. "Na to stačí sami."

Talen na něj chvíli zíral, pak s klením popojel několik metrů.

"Předpokládám, že v tom prachu také nic nevidíš," řekla Sefrenie tiše.

"Je to jenom prach, matičko, nic víc."

"Vyřešíme to hned." Krátce něco řekla ve styričtině a pak udělala znamení.

Silně zviřený oblak prachu se jakoby otřásl a couvl, potom se ozval dlouhý vzdech a mrak se snesl k zemi.

"Kam zmizeli?" zařval Ulath rozhlížeje se a mávaje sekerou. Ostatní vypadali stejně zmateně a pohledy, které vysílali ke Sparhawkovi byly temně podezřivé.

Pak se mu vyhnuli a zachmuřeně jeli dál, šeptající si mezi sebou a vrhající na něj časté skryté pohledy, pohledy plné nepřátelství. Na noc se utábořili na závětrné straně strmého útesu, kde bledé, pískem obroušené skály vyčnívaly z leprózně vyhlížejícího jílu v utrženém úbočí. Sparhawk uvařil jídlo, ale jeho přátelé s ním po večeři nezůstali ještě chvíli u ohně, jak to bývalo zvykem. Znechuceně zavrtěl hlavou a šel spát.

"PROBUĎ SE, RYTÍŘI a budiž potěšen." Byl to měkký a jemný hlas a zdálo se, že je plný lásky. Sparhawk otevřel oči. Zjistil, že se ocitl ve vesele barevném stanu a za otevřeným vchodem byla široká zelená louka posetá lučními květinami. Také tam byly stromy, letité a ohromné, jejichž větve se prohýbaly váhou bohatých květů a za stromy se rozkládala třpytivá modř moře, již zdobily sluneční odlesky. Nebe se nepodobalo žádnému pozemskému nebi. Celou nebeskou klenbu pokrývala duha a žehnala celému světu dole.

Bytost, která jej probudila svým hlasem, jej šťouchala svým čumákem a netrpělivě hrabala předním kopýtkem po podlaze pokryté kobercem. Na srnu byla malá a její kožíšek byl tak jasně bílý, jako by zářil. Měla dojemně veliké hnědé oči, které zračily poddajnost, důvěru a milou povahu, která brala za srdce. Ale její chování bylo naléhavé. Co nejrozhodněji chtěla, aby vstal.

"Spal jsem příliš dlouho?" zeptal se s určitou obavou, že ji snad urazil.

"Byl jsi unaven, rytíři," odpověděla a přišla mu tak na pomoc proti jeho vlastním výčitkám.

"Pěkně se ustroj," nakázala mu milá laň, "neboť tě mám předvést před mou paní, která vládne této říši a kterou všichni její poddaní zbožňují."

Sparhawk pohladil její sněhobílý krk a její velké oči se naplnily láskou. Vstal a pohlédl na své brnění. Bylo, jaké mělo být, uhlově černé a vykládané stříbrem. Když si je navlékal, tak si s potěšením všiml, že neváží víc než jemné hedvábí. Také nebylo z oceli. I když jeho velký meč vypadal působivě, v tomto pohádkovém království obklopeném trpytivým mořem a spočívajícím ve šťastné spokojenosti pod barevným nebem to nebyla víc než pouhá ozdoba. Tady nebyla žádná nebezpečí, žádná nenávist, žádný nesvár a všude vládl trvalý mír a láska.

"Musíme si pospíšet," řekla mu bílá laň. "Naše lodice nás čeká na pláži, kde si vlnky rozpustile hrají v neustále se měnícím světle naší kouzelné oblohy." Vedla jej drobnými vznešenými krůčky do květinové louky, louky tak sladce vonící, až se z toho točila hlava.

Minuli bílou tygřicí líně se protahující v teplých ranních paprscích, zatímco její nemotorná mláďata s velkými tlapkami spolu s předstíranou urputností zápasila opodál. Bílá laň se krátce zastavila, aby se otřela čumáčkem o čenich tygřice, a dostalo se jí za to něžného olíznutí velkým růžovým jazykem.

Kvetoucí tráva se ohýbala teplým vánkem a Sparhawk šel za bílou laní po louce k namodralému stínu pod starými stromy. Za stromy se do azurového moře mírně svažovala pláž alabastrově bílých oblázků a tam je očekávalo plavidlo podobající se spíše ptáku než lodi. Před' byla štíhlá a elegantní jako labutí krk. Nad dubovou palubou se zvedala dvě křídla sněhobílých plachet a celá loď se u svého kotviště vzpínala, jako by už chtěla vyplout.

Sparhawk se podíval na bílou laň, sehnul se a opatrně ji zvedl v náručí. Šlo to docela snadno. Nepokusila se nijak bránit, ale její velké oči vypadaly chvíli vyplašeně.

"Uklidni se," řekl jí. "Jenom tě přenesu do naší čekající lodice, aby tvé nohy neprochladly ve vodě, která nás dělí od našeho plavidla."

"Jsi šlechetný, dobrý rytíři," řekla a položila si svůj krk na jeho rameno, zatímco se dlouhými kroky brodil mezi rozvernými vlnkami.

Jakmile byli na palubě, jejich loď vyrazila dychtivě vpřed, statečně brázdíc vlny, a brzy se před nimi objevil jejich cíl. Byl to malý zelený ostrůvek porýný posvátným hájem nepředstavitelného stáří a Sparhawk pod těmi zelenými větvemi zřetelně rozeznal zářivé mramorové sloupy chrámu.

Další plavidla, neméně elegantní než to jeho, směřovala po safírovém moři k ostrůvku, který jim kynul. A když vystoupili na zlatou pláž, poznal sir Sparhawk drahé a milované tváře svých druhů. Sir Kalten, pevný a věrný; sir Ulath, silný jako býk a statečný jako lev, sir -

Sparhawk se napůl probudil a zatřásl hlavou, aby setřásl pavučinu přebujelých obrazů a neobvyklých výrazů.

Drobná nožka kdesi rozmrzele dupla. "To mě *opravdu* zlobí, Sparhawku!" plísnil jej důvěrně známý hlas. "A teď koukej okamžitě spát!"

Stateční rytíři pomalu vystupovali po svahu vedoucím k zeleně kadeřavému vršku ostrůvku a vyprávěli si navzájem svá ranní dobrodružství. Sira Kaltena doprovázel bílý jezevec, sira Tyniana bílý lev, sira Ulatha velký bílý medvěd a sira Bevier a sněhobílá holubice. Budoucího mladého rytíře Berita vedl bílý beránek, Kurika věrný bílý pes a Talena norek v hermelínovém kožíšku.

Bíle oděná Sefrenie s čelem ozdobeným květinami je očekávala na mramorových schodech chrámu a na větvi dubu, který tu dominoval všemu živému, seděla docela klidně královna této říše, dívčí bohyně Aphrael. Místo oně hrubé košilků na sobě měla plášť a její hlavu koruvovala záře. Rozmarný úskok s flétničkou už nebyl nutný a mohla jim na přivítanou sama zazpívat svým čistým hlasem. Pak vstala a kráčela dolů vzduchem tak klidně, jako kdyby sestupovala po schodech, a když se dotkla chladné, bujné trávy posvátného háje, začala tančit, se smíchem mezi nimi vířila a rozdávala svými malými srdíčkovitými ústy polibky na všechny strany. Její nožky se jen lehce dotýkaly měkké trávy, ale Sparhawk ihned věděl, odkud pocházejí ty zelené skvrny, které jej vždy tak udivovaly. Políbila i ona sněhobílá stvoření, která dovedla hrdiny do její okouzlující blízkosti. Sparhawkovi se vtíraly ty květnaté výrazy, i přes jeho snahu si je nepřipouštět a tajně si povzdychl. Aphrael mu panovačným gestem pokynula, aby poklekl, objala jeho krk svými malými pažemi a několikrát jej políbila. "Jestli si ze mne nepřestaneš dělat legraci, Sparhawku," zabručela, aby to slyšel jen on, "svléknu tě z toho tvého brnění a vyženu tě na pastvu s ovciemi."

"Odpusť mi moji chybu, božská bytosti." Zašklebil se na ni.

Zasmála se a znovu jej políbila. Sefrenie se jednou zmínila, že Aphrael zbožňuje líbání. To se zřejmě příliš nezměnilo.

Posnídali ovoce, jaké nikdy ještě ani nespatri, a potom lenořili na měkké trávě za zpěvu ptáků z posvátného háje. Potom Aphrael vstala, ještě jednou všechny políbila a pak k nim docela vážně promluvila. "Ačkoli jsem byla velmi zarmoucená tím, že jsem minulé měsíce byla od vás vzdálena, nepovolala jsem vás na toto místo jen kvůli tomuto radostnému shledání, jakkoli je jím mé srdce potěšeno," začala. "Shromáždili jste se na mou žádost a s pomocí mé drahé sestry -" Usmála se na Sefrenii zářivým, láskyplným úsměvem, "- abych vám mohla odhalit jisté pravdy. Odpusťte mi, že se těchto pravd budu muset dotknout jen zlehka, jelikož to jsou pravdy bohů a sahají daleko za vaše chápání, jak se obávám. Neboť tak, jako se rozplývám láskou ke každému z vás, musím vám říci, nijak ve zlém ovšem, že stejně tak, jako jsem se vám já jevila jako dítě, tak se vy nyní jevíte mně. Nebudu

tudíž útočit na hranice vašeho chápání věcmi, které je přesahují." Rozhlédla se po jejich nechápavých výrazech. "Co je to s vámi všemi?" řekla nahněvaně.

Sparhawk se zvedl, přivolal prstem malou bohyni k sobě a odvedl ji stranou.

"Co je?" zeptala se podrážděně.

"Mohu ti něco poradit?" zeptal se jí.

"Poslechnu si to." Tón jejího hlasu nic nesliboval.

"Příliš je omračuješ svou výmluvností, Aphrael. Kalten se právě tváří jako osel, kterého někdo praštil palicí po hlavě. Jsme obyčejní muži, malá bohyně. Budeš k nám muset mluvit obyčejně, jestli chceš, abychom tě pochopili."

Našpulila ústa. "Připravovala jsem si tu řeč celé týdny, Sparhawku."

"Je to nádherná řeč, Aphrael. Až o tom budeš vyprávět ostatním bohům – a to určitě budeš - přednes jim ji doslova, jako bys ji říkala nám. Určitě budou omdlávat blahem. Stručně řečeno - tahle noc nebude trvat věčně, víš - a aby to bylo všem jasné, pověz nám zkrácenou verzi. Také bys možná mohla vynechat všechna ta neboť a jelikož. Zní to, jako kdybys nám kázala, a při kázáních mají lidé sklón usínat."

"No dobrá, Sparhawku," řekla lehce našpuleně, "ale v tom pro mne už nezbude vůbec žádná legrace."

"Budeš mi to moci někdy odpustit?"

Vyplázla na něho jazyk a odvedla jej zpátky k ostatním.

"Tenhle starý, mrzutý medvěd mi radí, že bych měla jít k věci," řekla Aphrael a vrhla na Sparhawka postranní, potměšilý pohled. "Asi bude dobrý jako rytíř, ale nemá smysl pro poezii. Nuže, požádala jsem vás, abyste přišli, abych vám mohla říci pár věcí o Bhelliomu - proč je tak mocný a tak velice nebezpečný." Odmlčela se a zahýbala svým havraním obočím. "Bhelliom není substance," pokračovala. "Je to duch a je starší než hvězdy. Existuje mnoho takových duchů a každý z nich má mnoho rysů. Jedním z jejich nejdůležitějších rysů je barva. Jde o to -" Rozhlédla se po nich. "Tohle si možná můžeme nechat na jindy," rozhodla se. "Nicméně, tyto duchové byli roztroušeni po obloze tak, aby -" Znovu se odmlčela. "Tohle je *strašně* těžké, Sefrenie," řekla žalostným hláskem. "*Proč* musejí být tihle Eléni tak nechápaví?"

"Protože jejich Bůh se rozhodl, že jim nebude nic vysvětlovat, Aphrael," řekla jí Sefrenie.

"On je takový starý suchar," řekla Aphrael. "Vytváří zákony pro nic za nic. To je to jediné, co dělá - zákony. Někdy je tak únavný."

"Co abys pokračovala ve svém vyprávění, Aphrael?"

"No dobrá." Dívčí bohyně pohlédla na rytíře. "Duchové mají barvy a ty mají svůj smysl," řekla jim. "To vám zatím musí stačit. Jednou z věcí, které dělají, je, že vytvářejí světy. Bhelliom - což ovšem není jeho pravé jméno - stvořil ty modré. Tenhle svět je z dálky modrý, díky svým oceánům. Jiné světy jsou červené nebo

zelené nebo žluté nebo mají některou z nespočetných dalších barev. Tito duchové dělají světy tím, že přitahují prach, který neustále vane prázdnotou, a ten prach kolem nich tuhne jako máslo v máselnici. Ale když Bhelliom tvořil tento svět, udělal chybu. Bylo tam příliš červeného prachu. Esence Bhelliomu je modrá a ta se s červenou nesnáší, ale když dáte červený prach dohromady, dostanete -"

"Železo!" vykřikl Tynian.

"A ty jsi říkal, že nebudou rozumět," řekla Aphrael vyčítavě Sparhawkovi. Běžela k Tynianovi a několikrát jej políbila. "Tak to bychom měli," řekla šťastně. "Tynian má úplnou pravdu. Bhelliom nesnese železo, protože železo je červené. Aby se chránil, uzavřel svou modrou esenci do safíru - který později Ghwerig vybrousil do tvaru růže. Železo - červená - kolem něj ztuhlo a Bhelliom byl uvězněn v zemi."

Zírali na ni a stále jí ještě rozuměli jen mlhavě. "Trochu to zkrát," poradil jí Sparhawk.

"To dělám."

"Je to tvůj příběh, Aphrael." Pokrčil rameny.

"Bhelliom ztuhnul ještě víc, protože uvnitř něj jsou uvězněni trollí bohové," pokračovala.

"Jsou co?" zalapal po dechu Sparhawk.

"To ví každý, Sparhawk. Kam si myslíš, že je Ghwerig před námi schoval, když jsme je hledali?"

Sparhawk si uvědomil, že Bhelliom a jeho nedobrovolní obyvatelé spočívají jen kousek od jeho srdce.

"O co tady jde, je to, že Sparhawk vyhrožoval, že Bhelliom zničí, a jelikož je elénský rytíř, použije k tomu pravděpodobně svůj meč - nebo sekeru - nebo Aldreův oštěp, nebo něco takového - něco vyrobeného z oceli, což je vlastně železo. Pokud udeří do Bhelliomu něčím ocelovým, *zničí* ho. Bhelliom a trollí bohové dělají vše, co je v jejich silách, aby mu zabránili přiblížit se k Azashovi, aby neupadl v pokušení pozvednout proti Bhelliomu svůj meč. Nejdříve se snažili napadat *jeho* mysl, a když to nezabralo, začali útočit na *vaši* mysl. Nebude to dlouho trvat, moji drazí, a jeden z vás se ho pokusí zabít."

"Nikdy!" napůl vykřikl Kalten.

"Pokud budou pokračovat ve vašem pokoušení, tak se to stane, Kaltene."

"To dříve vrazíme své meče do sebe," prohlásil Bevier.

"Proč byste to proboha dělali?" zeptala se jej. "Vše, co musíte udělat, je to, že zavřete Bhelliom do něčeho z oceli. Na tom plátěném váčku jsou sice symboly železa, ale Bhelliom a trollí bohové začínají být zoufalí a symboly teď už nestačí. Budete muset použít něco opravdového."

Sparhawk udělal kyselý obličej, protože se náhle cítil trochu hloupě. "Celou tu dobu jsem si myslel, že ten stín - a teď ten mrak - pocházejí od Azashe," přiznal.

Aphrael se na něj podívala. "Cože?" zvolala.

"Zdalo se to docela logické," řekl nesměle. "Azash se mě pokouší zabít už od samého začátku."

"Proč by tě Azash honil s nějakými mraky a stíny, když vládne mnohem mocnějším věcem? To je výsledek té logiky?"

"Já to věděl," zvolal Berit. "Věděl jsem, že jsme něco přehlédli, když jsi nám poprvé vyprávěl o tom stínu, Sparhawku! Opravdu to totiž *nemusel* být Azash."

Sparhawk se najednou cítil hrozně hloupě.

"Jak je to možné, že mám nad Bhelliomem takovou moc?" zeptal se jí.

"Díky těm prstenům."

"Ghwerig měl ty prsteny ještě přede mnou."

"Ale tehdy to byly bezbarvé kameny. Nyní jsou rudé krví tvé a Ehlaniny rodiny."

"To stačí barva na to, aby mne poslouchal?"

Aphrael zírala na Sparhawka a potom na Sefrenii. "Znamená to, že oni nevědí, proč je jejich krev červená?" zeptala se nevěřičně. "Cos *dělala*, sestro?"

"To je pro ně příliš obtížné, Aphrael."

Malá bohyně pelášila pryč, lomila rukama do vzduchu a drmolila styrická slova, o kterých by vůbec neměla vědět, že existují.

"Sparhawku," řekla Sefrenie klidně, "tvá krev je červená, protože je v ní železo."

"Opravdu?" Byl celý omráčený. "Jak je to možné?"

"Prostě mi věř, co ti říkám, Sparhawku. Jsou to ty prsteny s krvavými skvrnami, co ti dává nad tím drahokamem takovou moc."

"To je úžasné," řekl.

Pak se Aphrael vrátila. "Jakmile bude Bhelliom uzavřen v oceli, nebudou vás trollí bohové už rušit," řekla jim. "Ostatní se přestanou chystat Sparhawka zabít a budete zase všichni jako jeden muž."

"Tos nám nemohla říct, co máme dělat, bez všeho toho vysvětlování?" zeptal se jí Kurik. "Tohle jsou rytíři Církve, Píšťalko. Jsou zvyklí poslouchat rozkazy, kterým nerozumějí. Vlastně takoví musejí být."

"To jsem asi mohla," připustila a jednou rukou jej pošimrala na vousaté tváři, "ale stýskalo se mi po vás - po vás všech - a chtěla jsem, abyste viděli místo, kde žiji."

"Chtěla ses chlubit?" škádlil ji.

"No -" Lehce se začervenala. "Je to tak moc špatné?"

"Je to překrásný ostrov, Píšťalko, a my jsme pyšní, že ses rozhodla nám ho ukázat."

Vrhla se mu kolem krku a málem jej udusila polibky. Sparhawk si však všiml, že když líbala mrzoutského panoše, byla její tvář mokrá od slz.

"Ted' se musíte vrátit," řekla jim, "protože už brzy bude noc. Ale nejdříve -"

Líbání pokračovalo ještě nějakou dobu. Když malá, tmavovlasá bohyně došla k Talenovi, lehce zavadila svými rty o jeho a pak se vydala k Tynianovi. Se zkoumavým výrazem se zastavila, pak se vrátila k mladému zloději a věnovala se mu déle. Když se vydala dál, tajemně se usmívala.

"A UKLIDNILA NAŠE paní tvůj nepokoj, sire Sparhawku?" zeptala se sněhobílá laň, když se labuti podobný člun s nimi dvěma vracel na alabastrovou pláž, kde je očekával vesele barevný stan.

"To se s jistotou dozvím, až se mé oči opět otevřou na pozemském světě, ze kterého mne povolala, ušlechtilé stvoření," odpověděl. Zjistil, že si nemůže pomoci. Květnatá mluva mu šla z úst zcela sama od sebe. Žalostně vzdychl.

Zvuk flétničky zazněl trochu falešně, byla to výčitka. "Za což budiž pochválena, drahá Aphrael," podlehl.

"To je mnohem lepší, Sparhawku." Byl to už jen šepot v jeho uších.

Malá bílá laň jej odvedla zpět do stanu, on si opět lehl a zmocnila se jej zvláštní malátná ospalost.

"Vzpomeň si na mne," řekla tiše laň a dotkla se čumáčkem jeho tváře.

"Vzpomenu," slíbil, "a rád, neboť tvá sladká přítomnost tiší moji nepokojnou duši a přeje mi klidu."

A pak opět spal.

Probudil se v ošklivém světě černého písku a chladu, kde vane pach mršin a víří se prach. Jeho vlasy byly ztuhlé prachem a prach mu pod oblečením rozdíral kůži. Doopravdy jej však probudil jemný, *cinkavý* zvuk, jako by někdo malým kladívkem ťukal na zvonící ocel.

Přes všechny problémy minulého dne pocítoval značné osvěžení a smír se světem.

Zvonivý zvuk kladívka ustal a přes jejich prašné tábořiště přešel Kurik s něčím v rukách. Podal to Sparhawkovi. "Co myslíš?" ptal se. "Vejde se tam?"

Ve svých mozolnatých rukách držel váček z kroužkové oceli. "To je to nejlepší, co mohu zatím vyrobit, pane. Nemám moc oceli."

Sparhawk vzal váček a podíval se na svého panoše. "Ty taky?" zeptal se. "Taky jsi měl sen?"

Kurik přikývl. "Mluvil jsem o tom se Sefrení," řekl. "Všichni jsme měli ten samý sen - vlastně to ani přesně nebyl sen. Snažila se mi to vysvětlit, ale nepodařilo se jí to." Odmlčel se. "Mrzí mě to, Sparhawku. Měl jsem pochybnosti. Všechno se zdálo tak marné a beznadějně."

"To způsobili ti trollí bohové, Kuriku. Dáme Bhelliom do ocelového váčku, aby se ti to zase nestalo." Vyndal plátěný váček a začal rozvazovat nitě.

"Nebylo by snazší nechat ho v tom plátěném pytlíku?" zeptal se Kurik.

"Asi by se vkládal do toho ocelového snadněji, ale může se stát, že ho budu potřebovat rychle vyndat. Nechci mít v cestě žádné uzly, až budu mít Azashe v zádech."

"To zní rozumně, pane."

Sparhawk zvedl safírovou růži oběma rukama a podržel si ji přímo před obličejem. "Modrá růže," řekl jí v trollštině. "Jsem Sparhawk z Elénie. Poznáváš mne?"

Růže sebou vzdorovitě zaškubala.

"Uznáváš moji autoritu?"

Růže potemněla a pocítil její nenávist.

Narovnal svůj pravý palec a otočil prstenem. Potom přiložil prsten k drahokamu - tentokrát ne kroužkem, ale samotným krvavým kamenem. Pevně safírovou růži v ruce stiskl.

Bhelliom vydal kvílivý zvuk a Sparhawk ucítil, jak se mu v dlani svíjí jako živý had. Lehce povolil sevření. "Jsem rád, že si rozumíme," řekl. "Otevři ten váček, Kuriku."

Nesetkal se s žádným odporem. Zdálo se, že kámen vstupuje do svého vězení skoro rád.

"Pěkné," řekl Kurik obdivně, když Sparhawk ovázal kouskem železného drátu vršek ocelového váčku.

"Myslím, že to stálo za to." Sparhawk se usmál. "Jsou ostatní už vzhůru?"

Kurik přikývl. "Stojí všichni kolem ohně. Možná bys mohl zapřemýšlet o nějaké všeobecné amnestii, Sparhawk. Jinak se budou celé dopoledne jenom omlouvat. Zvláště shovívavý buď k Bevierovi. Modlí se už od svítání. Bude ti asi dlouze vyprávět o tom, jak se cítí provinile."

"Je to dobrý chlapec, Kuriku."

"Samozřejmě, že je. To je právě ten problém!"

"Jsi cynik."

Kurik se na něj zazubil.

Když spolu procházeli tábořištěm, pohlédl Kurik k obloze. "Vítr se utišil," poznamenal, "a vypadá to, že se prach usazuje. Myslíš, že?" Nechal otázku otevřenou.

"Pravděpodobně," řekl Sparhawk. "Docela to do sebe zapadá, ne? Tak, pojďme na to." Odkášlal si, než došel ke svým zahanbeně se tvářícím přátelům. "Zajímavá noc, že?" optal se konverzačním tónem. "Opravdu jsem si tu bílou laňku oblíbil. Ale měla studený, vlhký čumák."

Zasmáli se poněkud nervózně.

"Takže," řekl potom, "teď víme, odkud byly všechny ty chmury, a nemá smysl se tím ještě znovu zaobírat. Nebyla to ničí chyba, tak na to můžeme zapomenout. Teď musíme přemýšlet o důležitějších věcech." Zvedl váček z ocelových řetízků.

"Tady máme našeho modrého přítele," řekl jim. "Doufám, že se v tom malém železném pytlíku cítí pohodlně, ale ať je tomu jakkoli, tak tam zůstane - přinejmenším, dokud ho nebudeme potřebovat. Kdo je na řadě s vařením?"

"Ty," řekl mu Ulathe.

"Já jsem včera vařil večeři."

"Co to s tím má společného?"

"To není moc spravedlivé, Ulathe."

"Já na tyhle věci jenom dohlížím, Sparhawku. Pokud tě zajímá spravedlnost, běž si promluvit s bohy."

Ostatní se smáli a vše bylo zase v pořádku.

Zatímco Sparhawk připravoval snídani, přišla k ohni Sefrenie. "Dlužím ti omluvu, drahý," svěřila se.

"Ach?"

"Vůbec mne nenapadlo, že by ten stín mohli mít na svědomí trollí bohové."

"To bych ti sotva mohl klást za vinu, Sefrenie. Byl jsem natolik přesvědčen, že to je Azash, že jsem nebyl ochoten uvažovat o žádné jiné možnosti."

"Já bych to měla vědět lépe. Já nespolehám na logiku."

"Snad nás špatným směrem zavedl Perraine, matičko," řekl vážně. "Ty útoky přes něj přišly od Martela a Martel prostě pokračoval v dřívější strategii, s kterou začal Azash. Jelikož to bylo jen pokračování toho, co se dělo dřív, neměli jsme důvod se domnívat, že do hry vstoupilo něco nového. I potom, co jsme zjistili, že Perraine nemá se stínem nic společného, dřívější pojetí přetrvávalo. Nedávej si žádnou vinu, protože ani já ti samozřejmě žádnou nedávám. Překvapuje mě jenom to, že Aphrael neviděla, že děláme chybu, a nevarovala nás."

Sefrenie se trochu smutně usmála. "Obávám se, že to bylo tím, že nevěřila tomu, že to nechápeme. Ona vůbec nemá představu, jak jsme omezení, Sparhawku."

"Neměla bys jí o tom povědět?"

"To bych dřív umřela."

Kurikovy spekulace mohly a nemusely být pravdivé, ale ať už byl původ úporného větru, který je v minulých dnech dusil prachem, přirozený, nebo ho zdvihl Bhelliom, teď byl pryč a vzduch byl čistý a chladný. Nebe bylo jasné a modré a slunce, chladné a tvrdé, viselo nad východním obzorem. Společně s onou noční vizí to pozvedlo jejich náladu natolik, že si dokonce přestali všimnout i černého mraku, který se vznášel na obzoru za nimi.

"Sparhawku," řekl Tynian, který dojel se svým koněm po bok Faranovi, "myslím, že jsem na to přišel."

"Na co jsi přišel?"

"Myslím, že vím, jak Ulathe určuje, kdo je na řadě s vařením."

"Opravdu? To bych rád slyšel."

"Prostě jenom počká, až se někdo zeptá, to je všechno. Jakmile se někdo zeptá, kdo je na řadě, určí Ulath k vaření právě *jeho*."

Sparhawk zavzpomínal. "Víš, že máš asi pravdu?" souhlasil. "Ale co když se nikdo nezeptá?"

"Potom musí Ulath vařit sám. Pokud si pamatuju, tak se to stalo jednou."

Sparhawk o tom přemýšlel. "To bys měl říct ostatním," navrhl. "Myslím, že Ulatha teď čeká hodně vaření."

"To teda asi jo," smál se Tynian.

Asi v polovině odpoledne dojeli k strmému úbočí ostře lomené černé skály. K jejímu vrcholu se vinulo cosi jako stezka. Když byli asi v polovině cesty nahoru, zavolal na Sparhawka zezadu Talen. "Tady bysme mohli zastavit," navrhl. "Já to dál trochu prozkoumám."

"To je příliš nebezpečné," zamítl to Sparhawk přísně.

"Ale no tak, Sparhawku. Tohle je moje povolání. Jsem profesionální špeh. Nikdo mě neuvidí. To ti můžu zaručit." Chlapec se odmlčel. "Kromě toho," dodal, "pokud budou nějaké problémy, budeš potřebovat na pomoc dospělé chlapy s meči. Já bych v boji nebyl moc platnej, takže já jsem jedinej, koho můžeš doopravdy postrádat." Ušklíbl se. "Ani bych nevěřil, že můžu něco takového říct. Slibte mi, že ke mně nebudete pouštět Aphrael. Myslím, že má na mě nezdravý vliv."

"Na to zapomeň," zamítl ten nápad Sparhawk.

"Nemáš šanci, Sparhawku," řekl chlapec drze, seskočil ze sedla a rozběhl se. "Nikdo z vás mě nechytí."

"Je zralý pro pořádný výprask," zavrčel Kurik, zatímco sledovali, jak mrštný chlapec šplhá srázem nahoru.

"Ale má pravdu," řekl Kalten. "On je opravdu jediný, koho si můžeme dovolit postrádat. Pochytil někde cestou docela slušnou dávku vznešenosti. Měl bys na něj být pyšný, Kuriku."

"Pýcha by asi nebyla zrovna na místě, kdybych měl jeho matce vysvětlovat, proč jsem ho nechal se zabít."

Talen se nad nimi ztratil, jako kdyby se po něm zem slehla. Objevil se po několika minutách v puklině blízko vrcholu a sbíhal po stezce zpátky k nim. "Je tam město," hlásil. "To by asi měl být Zemoch, ne?"

Sparhawk vyndal ze sedlové brašny mapu. "Jak je to město veliké?"

"Asi jako Cimmura."

"Tak to tedy musí být Zemoch. Jak vypadá?"

"Zlověstně - to bude asi to správné slovo."

"Viděl jsi tam nějaký kouř?" zeptal se jej Kurik.

"Jenom nad komíny dvou velkých budov v centru města. Zdálo se, že jsou nějak propojeny. Ta jedna má všelijaký věže a ta druhá velkou černou kopuli."

"Zbytek města musí být opuštěný," řekl Kurik. "Už jsi někdy byla v Zemochu, Sefrenie?"

"Jednou."

"Co je to za místo s těma věžema?"

"Othův palác."

"A to s tou kopulí?" Kurik se ani nemusel ptát. Všichni znali odpověď.

"Budova s černou kopulí je Azashův chrám. Tam nás očekává."

KAPITOLA

ŠESTADVACÁTÁ

NĚKDY SE ČLOVĚK MUSÍ UCHÝLIT KE LSTI, říkal si Sparhawk, zatímco on a jeho druhové odkládali své minimální převleky, aby si mohli obléci svoji zbroj. Jednou věcí bylo ošálit nevzdělané sedláky a přihloupělé žoldáky na venkově, ale pokoušet se proklouznout bez povšimnutí liduprázdným městem hlídaným elitními oddíly by bylo marné. Nakonec by museli sáhnout ke zbraním a to za daných okolností znamenalo plnou zbroj. Drátěná košile byla přiměřená pro neformální společenská setkání v rustikálním prostředí, říkal si sarkasticky, ale městský život vyžaduje větší formálnost. Venkovský oděv prostě nestačí.

"Takže, jaký máme plán?" zeptal se Kalten, když si rytíři pomohli do svého brnění.

"Ještě jsem vlastně žádný nedal dohromady," přiznal Sparhawk. "Mám-li k vám být zcela upřímný, tak jsem si ani nemyslel, že se dostaneme takhle daleko. Říkal jsem si, že můžeme tak nanejvýš doufat, že se dostaneme natolik blízko k Othovu městu, aby ho zasáhla všeobecná destrukce, až zničím Bhellliom. Jen co se dostrojíme, tak promluvíme se Sefrenií."

Během odpoledne začala od západu přibývat vysoká řídká oblačnost, a jak se den blížil k soumraku, začaly mraky houstnout. Suchý chlad se začal zmírňovat a vystřídalo ho podivné dusno. A zatímco slunce umíralo za krvavými mraky a právě když se rytíři shromáždili kolem Sefrenie, začalo se ozývat z dálky od východního obzoru rachocení hromu.

"Zdá se, že náš slavný vůdce zanedbal pár strategických detailů," pronesl Kalten jakoby na začátek.

"Ber trochu ohled," zamručel Sparhawk.

"Vždyť beru, Sparhawku. Ani jednou jsem neřekl slovo 'pitomec'. Ale všichni hoříme zvědavostí, co teď budeme dělat."

"Odhadoval bych to na obléhání," poznamenal Uloth.

"Největší legrace je ale při čelném útoku," řekl Tynian.

"Dovolíte?" řekl jim Sparhawk kysele. "Já to vidím, Sefrenie, asi takhle. Máme před sebou, jak se zdá, opuštěné město, ale určitě tam budou hlídky Othových elitních gard. Možná bychom se jim mohli vyhnout, ale nebylo by dobré se na to moc spoléhat. Kéž bych znal to město lépe."

"A jak moc dobrý jsou ty Othovy elitní gardy?" zeptal se Tynian.

"Jsou to obstojní vojáci," odpověděl Bevier.

"Mohli by se rovnat rytířům Církve?" zeptal se Tynian.

"Ne, ale kdo by mohl?" řekl Bevier beze stopy neskromnosti. "Jsou asi tak na úrovni vojáků armády krále Warguna."

"Ty jsi tu už byla, Sefrenie," řekl Sparhawk. "Kde přesně leží palác a chrám?"

"Je to vlastně jedna budova," odpověděla, "a jsou přesně ve středu města."

"Pak je tedy celkem jedno, kterou bránu použijeme, ne?"

Přikývla.

"Není to trochu divné, aby byl palác a chrám pod jednou střechou?" zeptal se Kurik.

"Zemošané jsou divní," řekla mu. "Ve skutečnosti jsou do jisté míry oddělené, ale aby ses dostal do chrámu, tak musíš *projít* palácem. Samotný chrám nemá žádný venkovní vchod."

"Jediné, co tedy musíme udělat, je dojet k paláci a zaklepat na dveře," řekl Kalten.

"Ne," nesouhlasil ostře Kurik. "Do paláce půjdeme *pěšky* a o klepání si promluvíme, až tam dojdeme."

"Pěšky?" Kaltenův hlas měl dotčeně.

"Koně dělají na dlážděných ulicích příliš mnoho hluku a je trochu problém je ukrýt, když je to potřeba."

"Pěší chůze na jakoukoli vzdálenost není v plné zbroji zrovna ta nejlepší zábava, Kuriku."

"Chtěli jste být rytíři. Pokud si pamatuji, tak jste vy dva se Sparhawkem přišli dokonce dobrovolně."

"Nemohla bys třeba nějak zapískat a přivolat to kouzlo neviditelnosti, o kterém nám Sparhawk vyprávěl?" zeptal se Kalten Sefrenie. "To, co hrála Píšťalka na svou flétnu?"

Zavrtěla hlavou.

"Proč ne?"

Zabroukala nějakou krátkou melodií. "Poznááš to?" zeptala se jej.

Zamračil se. "Ani moc ne."

"To byla tradiční pandionská hymna. Určitě ji velmi dobře znáš. Stačí to jako odpověď na tvou otázku?"

"Aha. Jestli tomu rozumím, tak hudba není zrovna tvou nejsilnější stránkou."

"Co by se stalo, kdyby ses o to pokusila a zapískala falešně?" byl zvědavý Talen.

Pokrčila rameny. "Prosím tě, neptej se."

"Budeme se tedy plížit," řekl Kalten. "Tak pojd'me na to."

"Jen co se setmí," řekl Sparhawk.

K chmurným hradbám Zemochu to byla míle nebo i víc přes rovnou prašnou planinu a obrnění rytíři se pořádně zapotili, než se dostali k západní bráně.

"Pěkný dusno," řekl tiše Kalten otíraje si zmáčený obličej. "Je v Zemochu vůbec něco normálního? Touhle roční dobou by nemělo být takhle."

"Rozhodně se blíží nějaká neobvyklá změna počasí," souhlasil Kurik. Vzdálené hřmění a bledé záblesky ozařující hradbu mraků na východě potvrzovaly jeho pozorování.

"Třeba bychom mohli požádat Othu o přístřeší před bouří," řekl Tynian. "Jaký je zemošský přístup k pohostinnosti?"

"Nespolehlivý."

"Jakmile budeme ve městě, budeme tak potichu, jak to jen bude možné," upozorňoval Sparhawk.

Sefrenie zvedla hlavu a zadívala se k východu. Její bledá tvář se v dusné temnotě téměř ztrácela. "Chvilí počkáme," navrhla. "Bouře postupuje naším směrem. Hřmění může zakrýt spoustu případného řinčení."

Čekali opření o čedičové městské hradby, zatímco burácení hromu se nezadržitelně blížilo.

"Tohle by mělo překrýt každý hluk, který způsobíme," řekl Sparhawk asi po deseti minutách. "Pojďme, než začne pršet." Vlastní brána, zhotovená z hrubě přitesaných klád spojených železným kováním, byla lehce pootevřená. Sparhawk a jeho druhové vytáhli své zbraně a jeden za druhým jí proklouzli.

Ve městě se vznášel zvláštní pach, který se nepodobal ničemu, co Sparhawk znal z jiných měst. Toto aroma nebylo ani příjemné ani nepříjemné, ale bylo víc než podivně cizí. Nikde nebyly samozřejmě žádné pochodně, které by osvětlovaly cestu, takže byli odkázáni na občasné záblesky bouře, které ozařovaly purpurovou hradbu mraků valící se od východu. Ulice, které se zjevovaly v těchto záblescích, byly úzké a jejich dlažební kameny byly ohlazené staletími šouravých kroků. Vysoké a úzké domy měly malá a většinou prázdná okna. Věčné prachové bouře, které sužovaly město, jemně vyhladily povrch kamenů, ze kterých byly domy postaveny. Ten samý hrubý prach byl navátý v rozích a podél domovních prahů a dával tak městu, které nemohlo být opuštěné více než pár měsíců, vzhled ruin opuštěných již celé věky.

Talen se prosmýkl k Sparhawkovi a zaklepal na jeho brnění.

"Tohle nedělej, Talene."

"Ty sis toho všimnul? Mám nápad. Budeš se se mnou o tom hádat?"

"Myslím, že ne. O čem ses chtěl hádat?"

"Víš, mám pár schopností, které jsou v téhle skupině tak trochu jedinečné."

"Pochybuji, že teď najdeš zrovna moc měšců k odříznutí, Talene. Není tu kolem moc lidí."

"Cha," řekl Talen upjatě. "Cha, cha, cha. Tak to bychom měli a teď mě už můžeš poslouchat?"

"Promiň. Povědej."

"Nikdo z vás nedokázal projít po hřbitově, aniž by nevzbudil polovinu jeho obyvatel, nemám pravdu?"

"Až *takhle* bych to nepřeháněl."

"Já ano. Půjdu napřed - ne moc daleko, ale tak, aby to stačilo. Budu se moci vrátit a varovat vás, kdykoli někdo půjde - nebo na vás bude čekat v záloze."

Sparhawk tentokrát nečekal. Hrábl po chlapci, ale Talen docela snadno unikl z jeho dosahu. "Tohle, Sparhawku, nedělej. Vypadá to směšně." Odběhl několik metrů, pak se zastavil a sjel rukou do své boty. Z této skryše vytáhl dlouhou, jehlovitou dýku. Pak zmizel v temné, úzké uličce.

Sparhawk zaklel.

"Co se děje?" zeptal se Kurik zezadu.

"Talen právě utekl."

"Cože udělal?"

"Řekl, že půjde dopředu na výzvědy. Snažil jsem se ho zastavit, ale nepodařilo se mi ho chytit."

Odněkud z bludiště křivolakých ulic se ozvalo hluboké, jakoby šílené zakvílení.

"Co to je?" zeptal se Bevier a sevřel pevněji dlouhou násadu své válečné sekery.

"Snad vítr?" odpověděl nepřiliš přesvědčeně Tynian.

"Žádný vítr nefouká."

"Já vím, ale rád bych věřil tomu, že to byl vítr. Nemám rád různé možnosti."

Pokračovali dál, držíce se těsně podél domovních zdí a při každém zablýsknutí a zahřmění nedobrovolně ztuhli na místě.

Talen neslyšně přiběhl zpátky. "Jde sem hlídka," řekl a držel se právě mimo dosah. "Věřili byste tomu, že mají pochodně? Nesnaží se nikoho najít; snaží se, aby opravdu nikoho nenašli."

"Kolik?" zeptal se Uloth.

"Asi tak tucet."

"S těmi si teda nemusíme lámat hlavu."

"Co takhle vzít to tímhle průchodem do vedlejší ulice? Nebudete se tak na ně muset ani podívat a ušetříte si starosti." Chlapec vklouzl jako šipka do průchodu a opět zmizel.

"Mám takový pocit, že až si budeme příště volit vůdce, tak budu hlasovat pro něj," zabručel Uloth.

Pokračovali dál úzkými, křivolakými uličkami. Díky Talenovi, který zkoumal terén před nimi, se dokázali snadno vyhnout sporadickým zemošským hlídkám. Jak se však propracovávali blíže do středu města, dostávali se do čtvrtí, kde byly domy mohutnější a ulice širší. Když se Talen vrátil příště, chvilkový přísvit ponurého zablýsknutí odhalil na jeho tváři znechucený výraz. "Přímo před náma je další

hlídka," hlásil. "Jediný problém je, že nehlídkují. Vypadá to, že se vloupali do obchodu s vínem. Sedí uprostřed ulice a pijou."

Ulath pokrčil rameny. "Prostě kolem nich zase proklouznem nějakýma uličkami."

"To nepůjde," řekl Talen. "Z téhle ulice žádné průchody nevedou. Nenašel jsem žádnou cestu, kudy se jim vyhnout, a my musíme jít touhle ulicí. Jak jsem zjistil, tak je to jediná ulice v téhle čtvrti, která vede k paláci. Tohle město nemá vůbec žádný řád. Jediná ulice nevede tam, kam by měla."

"Kolik je těch flamendrů, se kterýma se budeme muset utkat?" zeptal se jej Bevier.

"Pět nebo šest."

"A mají pochodně?"

Talen přikývl. "Jsou hned za příštím ohybem ulice."

"S těma pochodněma, co jim svítí přímo do očí, toho ve tmě moc neuvidí." Bevier pokrčil ruku a sugestivně zamával svou sekerou.

"Co si o tom myslíš?" zeptal se Kalten Sparhawk.

"Nevypadá to, že nám budou chtít uhnout z cesty," řekl Sparhawk.

Byl to spíše prostý mord než boj. Pitka zemošské hlídky pokročila do stadia, kdy už vůbec nedávali pozor. Rytíři Církve k nim prostě došli a pobili je. Jeden z nich trochu vykřikl, ale jeho překvapené vyjeknutí se ztratilo v ohlušujícím rachotu hromu.

Rytíři beze slova odtáhli netečná těla do blízkého vchodu a ukryli je tam. Pak obklopili Sefrenii a pokračovali onou širokou, blesky osvětlovanou ulicí směrem k moři čadících pochodní, které zřejmě obklopovaly Othův palác.

Znovu zaslechli onen kvílivý zvuk, který nepřipomínal nic lidského. Talen se vrátil a tentokrát se nijak nepokoušel jim unikat. "Palác je nedaleko před námi," řekl tiše, přestože nyní téměř bez ustání hřmělo. "Jsou před ním strážci. Mají na sobě nějaké brnění. Trčí z něj všemožné ocelové hroty. Vypadají jako ježci."

"Kolik?" zeptal se Kalten.

"Víc, než jsem stačil spočítat. Slyšíte to kvílení?"

"Snažím se ho neslyšet."

"Raději byste si na ně měli zvyknout. Vydávají ho ti strážní."

Othův palác byl větší než Bazilika v Chyrellu, ale chyběla mu jakákoli architektonická krása. Otha se narodil jako pasák koz a hlavní princip, který ovládal jeho vkus, se dal nejlépe vyjádřit jediným slovem "velikost". Pokud šlo o Othu, tak platilo: čím větší, tím lepší. Jeho palác byl z lámaného, vyrudle černého čediče. Čedič je díky svým rovným plochám vhodný pro kamenické práce, ale co se týče krásy, tak toho moc nenabízí. Je vhodný pro mohutné stavby, ale sotva pro něco jiného.

Palác se tyčil ve středu města jako hora. Samozřejmě, že měl věže. Paláce mají vždycky věže, ale hrubé, černé špice zatínající se do nebe nad hlavní budovou postrádaly jakoukoli eleganci, jakoukoli vyváženost a ve velké většině i jakýkoli zřejmý smysl. Mnohé z nich začaly být budovány již před staletími a nikdy nebyly dokončeny. Trčely do vzduchu, rozestavěné a obklopené shnilými zbytky hrubého lešení. Palác ani tak nevzbuzoval pocit zla, jako spíše evokoval dojem šílenství, dojem jakéhosi šíleného, ale nesmyslného úsilí.

Za palácem Sparhawk spatřil dmoucí se kopuli Azashova chrámu, dokonalou vyrudle černou polokouli vystavěnou z ohromných, přísně symetrických čedičových bloků, která vypadala jako hnízdo jakéhosi nesmírného hmyzu nebo jako strup na nějaké strašné ráně.

Prostranství obklopující palác a přilehlý chrám tvořilo jakousi dlážděnou mrtvou zónu, kde nebyly ani domy, ani stromy, ani nic jiného. Bylo to prostě pusté území sahající snad dvě stě metrů od palácových zdí. Této nejtemnější noci ze všech nocí bylo ozářeno tisíci pochodní, které byly zastrčeny bez jakéhokoli řádu v mezerách mezi kamennými dlažebními deskami a tvořily tak jakési pole po kolena vysokého ohně.

Ukázalo se, že široká ulice, kterou rytíři přišli, pokračuje přímo přes ohnivé prostranství k hlavnímu portálu Othova domu, kde v nezmenšené šíři prochází nejširší a nejvyšší vstupní branou, jakou kdy Sparhawk viděl. Brána byla zlověstně otevřená.

Stráže stály v prostoru mezi zdmi a oním širokým polem pochodní. Byli v plné zbroji a jejich zbroj byla fantastičtější, než co kdy Sparhawk spatřil. Jejich přilbice byly vytepané do tvarů lebek, ze kterých trčely ocelové parohy. Spojovací články - ramena a lokty, boky a kolena - zdobily dlouhé ostny a nejrůznější výčnělky a jejich předloktí byla poseta háky. Zbraně se zubatými čepelemi a bodci, které třímaly, nebyly ani tak zbraněmi smrti jako spíše zbraněmi bolesti. Jejich veliké štíty byly ohavně pomalované.

Sir Tynian byl z Deiry a Deirané byli odnepaměti světoví odborníci na zbroj. "Tak tohle je ta nejzohavilejší přehlídka dětinské hlouposti, jakou jsem v životě viděl," řekl pohrdlivě ostatním během krátké přestávky v burácení hromu.

"Opravdu?" řekl Kalten.

"Jejich zbroj je téměř k ničemu. Dobré brnění má člověka, který ho má na sobě, chránit, ale dopřát mu i jistou svobodu pohybu. Tím, že se člověk promění v želvu, toho moc nezíská."

"Ale působí to dost hrozivě."

"To je to jediné - slouží to jenom v tomhle smyslu. Všechny ty bodce a háky nemají žádný efekt, a naopak svedou protivníkovu zbraň do zranitelných míst. O co těm jejich zbrojům šlo?"

"Je to dědictví z poslední války," vysvětlovala Sefrenie. "Zemošané byli uchváteni zjevem rytířů Církve. Nepochopili skutečný účel brnění - jen jeho odstrašující účinek, takže se jejich zbrojíři soustředili spíše na jeho podobu než na jeho účelnost. Zemošané nenosí brnění na svou ochranu, ale na zastrašení svých protivníků."

"Mě teda nezastrašili ani v nejmenším, matičko," řekl Tynian vesele. "Tohle bude až příliš snadné."

Potom na nějaký signál, který slyšeli jen Othovi ohavně vystrojení válečníci, propukli všichni v ono bezduché vytí, přerývané kvílení postrádající jakýkoli smysl.

"Má to snad být nějaký válečný pokřik?" zeptal se Berit nervózně.

"Tohle je jediné, co dokážou," řekla mu Sefrenie. "Zemošská kultura je v základu styrická a Styrikové se ve válčení vůbec nevyznají. Eléni, když jdou do boje, tak křičí. Tihle strážní se jen snaží napodobit ten zvuk."

"Sparhawku, vyndej Bhelliom a znič je," navrhl Talen.

"Ne," řekla ostře Sefrenie. "Trollí bohové jsou teď spoutaní. Nepouštějme je ze řetězu, dokud u toho nebude Azash. Nemá cenu používat Bhelliom na obyčejné vojáky a riskovat celé naše poslání."

"Má pravdu," uznal Tynian.

"Nehýbou se," řekl Ulath, který pozoroval strážné. "Určitě nás vidí, ale nesnaží se nijak zformovat, aby mohli bránit tu bránu. Když se nám podaří dostat se skrz tu bránu dovnitř a zavřít ji za sebou, nebudeme se muset o ně víc starat."

"Tak to je asi ten nejnejapnější plán, jaký jsem kdy slyšel," ušklíbl se Kalten.

"Znáš nějaký lepší?"

"No, ani ne. Neznám."

"Takže?"

Rytíři se sešikovali do svého obvyklého klínovitého útvaru a vyrazili ke vchodu do Othova paláce. Jak postupovali oním ohnivým polem, vnikl do Sparhawkova chřípí podivně známý pach.

Nesmyslné vytí ustalo stejně rychle, jako začalo, a strážní v brnění s umrlčími tvářemi stáli dál bez hnutí. Nemávali svými zbraněmi ani se nepokusili přivolat k portálu další posily. Prostě jen stáli.

Znovu přišel závan onoho pronikavého pachu, ale náhlý náraz větru ho rychle odnesl. Blýskání nabylo na intenzitě a blesky začaly s ohlušujícím rachotem ničit blízké budovy. Vzduch kolem nich jako by najednou ožil.

"K zemi!" ostře vyštěkl Kurik. "Všichni k zemi!"

Nerozuměli, ale okamžitě poslechli a střemhlav se vrhli k zemi, až jejich brnění řinčelo.

Všichni hned spatřili důvod pro Kurikův poplašný křik. Dva groteskně vystrojené strážné nalevo od masivních vrat náhle zahalil zářivý oblak modravého

ohně a následný výbuch je doslova roztrhal na kusy. Jejich druhové se nepohnuli, dokonce ani neotočili hlavou, aby se podívali, co se stalo, když se na ně snesla sprška seškvařených zbytků a kusů brnění.

"Brnění!" křičel Kurik do burácení hromu. "Ocel přitahuje blesky! Zůstaňte ležet!"

Blesky třískaly dál do řad strážných navlečených do železa a umrlčích přileb a přes široké prostranství zavanul zápach spáleného masa a vlasů, jak se náhlý poryv větru odrazil od vysokých čedičových zdí paláce.

"Oni se ani nehnu!" zvolal Kalten. "*Takhle* disciplinovaný nikdo není."

Jak bouře pokračovala ve svém těžkopádném tažení, přesunula se momentální zuřivost blesků na ničení opuštěných domů místo ocelí oděných mužů.

"Už je to bezpečné?" ptal se Sparhawk svého panoše.

"Určitě to nemohu říct," odpověděl mu Kurik. "Když začnete cítit nějaké pálení nebo brnění, okamžitě si lehněte."

Opatrně se zvedli ze země. "To byl Azash?" zeptal se Tynian Sefrenie.

"Neřekla bych. Kdyby ty blesky metal Azash, tak by nás asi neminul. Ale mohl to být Otha. Dokud nebudeme v chrámu, tak budeme spíše narážet na Othovy nástrahy než na něco od Azashe."

"Otha? On opravdu ovládá takové věci?"

"Ovládá není asi to správné slovo," odpověděla. "Otha má velkou moc, ale je nešikovný. Je příliš líný na to, aby se cvičil."

Pokračovali ve svém hrozivém postupu, ale muži, kteří je očekávali v oné groteskní zbroji, stále ještě neučinili jediný pohyb. Nepodnikli žádný výpad ani nedoplnili své řady u vchodu.

Když se Sparhawk dostal k prvnímu ze strážných, zvedl svůj meč a dosud nehybný muž na něj zavyl a nemotorně zvedl širokou sekeru zdobenou nesmyslnými bodci a zuby. Sparhawk sekeru odrazil stranou a udělal výpad svým mečem. Hrozivě vyhlížející brnění bylo ještě více k ničemu, než jak říkal Tynian. Bylo sotva silnější než papír a Sparhawkův meč vjel do strážcova těla, jako kdyby vůbec nenarazil na nějakou překážku. I kdyby bodl do zcela nechráněného člověka, tak by meč nevjel tak hluboko do těla.

Muž, kterého právě zabil, se zhroutil a jeho rozřáté brnění se otevřelo. Sparhawk ucouvl nečekaným hnusem. Tělo uvnitř brnění nebylo tělem živého člověka. Ukázalo se, že to jsou jen tenké zčernalé kosti s několika cáry hnijícího masa. Z brnění se vyvalil strašlivý puch.

"Oni nejsou živí!" zařval Ulath. "V tom brnění není nic než kosti a shnilé vnitřnosti!"

Rytířům se obracely žaludky, ale bojovali dál a klestili si cestu mezi již mrtvými nepřáteli.

"Přestaňte!" vykřikla Sefrenie ostře.

"Ale -" začal namítat Kalten.

"Ustupte o jeden krok – všichni!"

Zdráhavě ustoupili o krok a strašlivě vyzbrojené mrtvolý opět znehybněly. Opět jako na nějaký neviditelný povel propukly ve své bezcitné vytí.

"Co se děje?" dožadoval se vysvětlení Ulathe. "Proč neútočí?"

"Protože jsou mrtví, Ulathe," řekla Sefrenie.

Ulathe ukázal svou sekerou na zhroucenou postavu. "Mrtví nebo živí, tenhle se snažil do mě vrazit oštěp."

"Protože jsi vstoupil do dosahu jeho zbraně. Podívej se na ně. Stojí všude kolem a ani se nehnou, aby pomohli svým druhým Talene, podej mi pochodeň."

Chlapec vytrhl pochodeň zaraženou mezi dvěma kamennými deskami a podal ji Sefrenii. Zvedla ji a podívala se na dlažbu pod svými nohama. "To je strašné," řekla a otřásla se.

"Budeme vás chránit, paní Sefrenie," ubezpečil ji Bevier. "Nemusíte se ničeho bát."

"Nikdo z nás se nemusí ničeho bát, drahý Beviere. Opravdu hrozné je však to, že Otha vládne pravděpodobně větší mocí než jakýkoli žijící člověk, ale je tak hloupý, že ani neví, jak ji používat. Celá staletí jsme měli strach z úplného imbecila."

"Oživení mrtvol je docela působivé, Sefrenie," namítl Sparhawk.

"Každé styrické dítě dokáže oživit mrtvolu, ale Otha ani neví, když je ožíví, co si s nimi počít. Každý z jeho mrtvých strážců stojí na jedné kamenné desce a ta deska je to jediné, co chrání."

"Jseš si tím jistá?"

"Zkus to a uvidíš."

Sparhawk zvedl svůj štít a pokročil k jednomu z páchnoucích strážců. Jakmile se nohou dotkl jeho dlaždice, tak ta věc s umrlčí hlavou na něj trhaným pohybem napřáhla svoji zubatou sekeru. Snadno úder vykryl a ustoupil zpět. Strážce se vrátil do své předchozí pozice a znehybněl jako socha.

Ohromný kruh strážců obkličující celý palác opět vyrazil ono prázdné zavytí.

Potom si Sefrenie ke Sparhawkově hrůze ovinula svůj oděv kolem sebe a začala zcela klidně kráčet mezi řadami páchnoucích mrtvol. Zastavila se a ohlédla se na ně. "No tak už pojd'te. Ať jsme vevnitř, než začne pršet. Prostě jenom nestoupejte na žádnou z jejich dlaždic, to je všechno."

Bylo to velmi podivné kráčet kolem těch hrozivých, odporně páchnoucích postav ozařovaných přízračným světlem tančících blesků, ale vlastně to nebylo o nic nebezpečnější, než když se člověk na lesní stezce vyhýbá kopřivám.

Když minuli poslední z mrtvých hlídek, Talen se zastavil a přeměřil si diagonální řadu těch mrtvých strážců.

"Ctěný učiteli," řekl tiše Beritovi.

"Ano, Talene?"

"Strč tady do toho." Talen ukázal na záda jedné z obrněných postav. "Tak nějak, aby padl na tuhle stranu."

"Proč?" Talen se šibalsky zašklebil. "Jen do něj strč, Berite. Uvidíš."

Berit vypadal poněkud zmateně, ale natáhl svou sekeru a pořádně šťouchl do ztuhlé mrtvoly. Postava v brnění se skácela a narazila do další. Druhá mrtvola hbitě usekla hlavu té první, zavravorala a okamžitě byla sřata třetí.

Chaos se rychle šířil a pěkná řádka odpuzujících mrtvol byla rozčtvrcena svými druhy v bezduché přehlídce nepředstavitelného barbarství.

"Tenhle tvůj kluk je *velice* šikovný, Kuriku," řekl Ulath.

"Vkládáme do něj určité naděje," řekl Kurik skromně.

Potom se otočili k portálu a zastavili se. V samém středu temného vchodu se vznášela mlhavá tvář vypálená do prázdnoty chorobně zeleným plamenem. Ta tvář byla groteskně znetvořená a zračilo se v ní stupňované, nesmiřitelné zlo - a nebyla jim neznámá. Sparhawk ji už spatřil.

"Azash!" sykla Sefrenie. "Všichni zůstaňte stát!"

Zírali na přízračné zjevení.

"Je to opravdu on?" zeptal se Tynian s bázní v hlase.

"Jeho obraz," odpověděla Sefrenie. "Je to spíše Othova práce."

"Je to nebezpečné?" zeptal se jí Kalten.

"Vkročit do toho vchodu znamená smrt, něco horšího než smrt."

"Existuje ještě nějaký jiný způsob, jak se dostat dovnitř?" zeptal se Kalten a bázlivě sledoval svítící přízrak.

"Určitě ano, ale pochybuji, že by se nám podařilo ho vůbec kdy najít."

Sparhawk vzdychl. Již kdysi dávno se rozhodl, že až přijde čas, tak že to udělá. Litoval toho, že následky budou mnohem větší, než o co mu jde. Odepnul si od pasu váček vyrobený z ocelových kroužků. "Nuže," řekl svým přátelům, "měli byste raději vyrazit. Nemůžu vám zaručit, kolik času vám budu moci dát, ale vydržím tak dlouho, jak jen to půjde."

"O čem to mluvíš?" zeptal se Kalten podezřívavě.

"Obávám se, že blíž se k Azashovi nedostaneme. Všichni víme, co je třeba udělat a že to bude stát život jednoho z nás. Pokud se komukoli z vás podaří dostat se zpět do Cimmury, řekněte Ehlaně, že jsem si přál, aby to dopadlo jinak. Sefrenie, je tohle dost blízko?"

Její oči byly plné slz, ale přikývla.

"Nebud'me sentimentální," řekl Sparhawk příkře. "Není na to čas. Jsem poctěn tím, že jsem vás poznal - vás všechny. Teď odsud zmizte. To je rozkaz." Potřeboval, aby se pohnuli dřív, než začnou dělat nějaká pošetile vznešená rozhodnutí. "Běžte!" zařval na ně. "A dávejte pozor okolo těch stráží, kam šlapete!"

Dali se do pohybu. Vojáci vždycky reagují na rozkazy - pokud jsou ty rozkazy řečeny dost nahlas. Hýbali se a to bylo to jediné, na čem záleželo. Ale celé to gesto bylo stejně asi marné. Jestli byla pravda to, co Sefrenie říkala, tak by potřebovali nejméně celý den, aby se dostali mimo oblast, která by byla úplně zničena ve chvíli, kdy roztrhne Bhelliom, a byla jen malá naděje, že se mu podaří zůstat tak dlouho neodhalen. Ale musel se alespoň pokusit poskytnout jim tuto hubenou naději. Třeba z paláce nikdo nevyjde a žádná z hlídek, které se potulovaly ulicemi, jej nezahledne. Alespoň bylo hezké si to takhle představovat.

Nechtěl se dívat, jak odcházejí. Bylo to tak lepší. Kromě toho bylo třeba udělat nějaké věci, věci mnohem důležitější, než tam stát jako opuštěné dítě, které zlobilo a které nechali stát v koutě, zatímco zbytek rodiny jde na pouť. Podíval se nejdříve napravo, potom nalevo. Jestli měla Sefrenie pravdu a jestli byl tohle jediný vchod do Othova paláce, tak by bylo lépe jít kus stranou od portálu a od jeho žhnoucího přízraku. Potom by jediným, na co by bylo třeba se soustředit, zůstaly ony hlídky. Ať už by z paláce vyšel kdokoli - nebo cokoli - tak by jej nespatřil ihned. Doprava, nebo doleva? Pokrčil rameny. Co na tom záleželo? Možná by mohlo být lepší proklouznout kolem vnějšího obvodu paláce a počkat u zdi chrámu. Byl by tak blíž Azashovi a Starší bůh by byl blíž ohnisku onoho absolutního vyhlazení. Pootočil se a spatřil je. Stáli za řadami výhrůžných mrtvol. V jejich tvářích bylo odhodlání.

"Co to děláte?" zavolal na ně. "Řekl jsem vám, abyste odsud zmizeli."

"Rozhodli jsme se, že na tebe počkáme," odpověděl mu Kalten.

Sparhawk k nim výhrůžně vykročil.

"Sparhawk, neukvapuj se," řekl Kurik. "Nemůžeš si dovolit riskovat, že prokličkuješ přes ty mrtvolky zpátky. Uděláš-li jediný chybný krok, tak ti jeden z nich vyrazí zezadu mozek z hlavy - a Azash bude mít Bhelliom. To jsme urazili celou tu cestu jenom kvůli tomuhle?"

KAPITOLA

SEDMADVACÁTÁ

SPARHAWK ZAKLEL PROČ JENOM NEMOHOU udělat to, co jim řekl? Potom vzdychl. To mohl vědět, že jej neposlechnou. Nedalo se s tím teď nic dělat a nemělo smysl jim to teď vyčítat.

Sundal si rukavici, aby mohl uchopit svou láhev na vodu, kterou měl zavěšenou na opasku, a ve světle pochodní se krvavě zatřpytil jeho prsten. Odzátkoval láhev a napil se. Prsten mu opět zablýskal do očí. Spustil láhev a zamýšleně se zadíval na prst. "Sefrenie," řekl téměř automaticky. "Potřebuji tě."

V mžiku byla u něj. "Pátrač byl Azash, že?"

"To je trochu zjednodušené, Sparhawku."

"Víš, jak to myslím. Když jsme byli v hrobce krále Saraka v Pelosii, tak s tebou Azash mluvil prostřednictvím Pátrače, ale když jsem na něj vytáhl Aldreův oštěp, tak zmizel."

"Ano."

"A s tím oštěpem jsem pronásledoval to stvoření, které se objevilo na tom kopci v Lamorkandu, a zabil jsem s ním Ghweriga."

"Ano."

"Ale to přeci nebylo tím oštěpem, že? Ona to ani moc není zbraň. Bylo to v prstenech, nemám pravdu?"

"Nechápu, kam tím míříš, Sparhawku."

"Já taky moc ne." Sundal si druhou rukavici a natáhl ruce, dívaje se na prsty. "Mají určitou moc samy o sobě, co? Řekl bych, že jsem se dal příliš unést tím, že jsou klíčem k Bhelliomu. Bhelliom je tak mocný, že jsem přehlédl, co se dá udělat jenom samotnými prsteny. Aldreův oštěp s tím nemá doopravdy nic společného - což je vlastně dobře, protože stojí v rohu Ehlanina pokoje v Cimmuře. Jakákoli zbraň by posloužila stejně dobře, že?"

"Pokud by se jí dotýkaly prsty, tak ano. Sparhawku, prosím tě k věci. Tvá elénská logika je únavná."

"Pomáhá mi přemýšlet. Mohl bych ten přízrak ve vchodu odstranit pomocí Bhelliomu, ale to by uvolnilo trollí bohy a ti by se snažili mi vpadnout do zad, kdykoli bych se k nim zády otočil. Ale k prstenům nemají trollí bohové žádný vztah. Prsteny mohu použít, aniž probudím Ghnomba a jeho přátele. Co by se stalo, kdybych vzal meč do obou rukou a dotkl se jím té tváře, která se vznáší ve vchodu?"

Zírala na něj.

"Teď nemluvíme o Azashovi. Teď máme co do činění s Othou. Nejsem zrovna největší kouzelník na světě, ale pokud mám prsteny, tak jím být nemusím. Myslím, že by na Othu mohly stačit bohatě, co říkáš?"

"To ti nepovím, Sparhawk," řekla zaraženě. "Já nevím."

"Tak to zkusíme a uvidíme." Otočil se a pohlédl zpátky přes řady páchnoucích mrtvol. "V pořádku," zavolal na své přátele, "pojd'te zpátky. Máme tady nějakou práci."

Proklouzli opatrně kolem ozbrojených mrtvol a shromáždili se kolem Sparhawka a jeho učitelky. "Chystám se vyzkoušet něco, co možná nebude fungovat," řekl jim, "a pokud nebude, budete to muset vyřídit Bhelliomem." Vyndal ocelový váček zpoza svého opasku. "Pokud to, o co se pokusím, nevyjde, vysypte Bhelliom na dlažbu a rozbijte ho mečem nebo sekerou." Dal váček Kurikovi, podal svůj štít Kaltenovi a vytáhl meč. Uchopil jeho jílec oběma rukama a vykročil zpátky k ohromné bráně, v jejímž středu se vznášel zářící přízrak. Zvedl svůj meč. "Držte mi palce," řekl. Cokoli jiného by se mu zdálo bombastické.

Natáhl ruce a zvedl svůj meč do úrovně zjevení, které před ním žhnulo zeleným ohněm. Sebral se a rozhodně vykročil dopředu, aby se hrotem meče dotkl hořícího přízraku.

Následky byly opravdu spektakulární. Hořící obraz pod dotekem meče explodoval a zalil Sparhawka vodopádem jisker všech barev. Výbuch pravděpodobně rozbil všechna okna na míle daleko. Sparhawka i jeho přátele to porazilo na zem a mrtvoly v krunýřích, které ještě stály na stráži před palácem, se položily jako pokosené obilí. Sparhawk zatřásl hlavou, aby se zbavil zvonění v uších, a když se podíval na portál, snažil se co nejrychleji dostat opět na nohy. Jedno křídlo vrat bylo rozlomené v půli a druhé viselo velmi vratce na jediném pantu. Přízrak zmizel a na jeho místě se vznášelo pár potrhaných obláčků kouře. Z hlubin paláce se ozval dlouhý agonický skřek.

"Jste všichni v pořádku?" zavolal Sparhawk a podíval se na své přátele.

Ti se pracně zvedali ze země a vše viděli lehce rozostřeně.

"Pěkná rána," bylo jediné, co řekl Uloth.

"Kdo dělá ten rámus vevnitř?" zeptal se Kalten.

"Viděl bych to na Othu," odpověděl Sparhawk. "Když ti někdo překazí kouzlo, tak to naštvě." Vzal si opět své rukavice a ocelový váček.

"Talene!" vykřikl Kurik. "Ne!"

Ale chlapec již vcházel přímo do otevřené brány. "Zdá se, že tu nic není, otče," oznamoval, zatímco postupoval dál a pak zase zpátky. "Jelikož jsem nezmizel v oblaku kouře, myslím, že to můžeme prohlásit za bezpečné."

Kurik se začal přibližovat k chlapci s hladově nataženými rukama. Pak si to rozmyslel a nechal toho, mumlaje si nějaké kletby. "Pojďme dovnitř," řekla Sefrenie. "Jsem si jistá, že ten výbuch slyšely všechny hlídky ve městě. Můžeme

doufat, že si myslely, že to byl jen hrom, ale někteří z nich to půjdou prozkoumat." Sparhawk zvedl váček a nacpal si ho zpátky za opasek. "Vevnitř se budeme potřebovat skrýt. Kudy máme jít?"

"Jakmile budeme za branou, držte se vlevo. Průchody na téhle straně vedou ke kuchyním a skladům."

"Dobrá tedy. Pojďme."

Onen cizí pach, kterého si Sparhawk všiml, když poprvé vešli do města, byl zde v temných chodbách paláce ještě silnější. Rytíři se pohybovali opatrně, naslouchající výkřikům elitních gard. V paláci vládl zmatek a i v tak ohromném prostoru neustále hrozila nečekaná setkání. Ve většině případů se jim Sparhawk a jeho přátelé vyhnuli jednoduše tím, že ustoupili do temných komnat, které lemovaly chodby. Někdy to však nebylo možné, ale rytíři Církve byli v tomto druhu boje mnohem zkušenější než Zemošané a hluk střetů se ztratil v křiku, který se rozléhal chodbami. Stále postupovali, zbraně neustále v pohotovosti.

Asi po hodině se dostali do veliké kuchyně, kde tlumené ohně poskytovaly trochu světla. Tam se zastavili, zavřeli dveře a zatarasili je.

"Mám z toho ohlížení úplně vykroucenou hlavu," svěčil se Kalten a ukradl si malý koláček. "Kudy teď?"

"Řekla bych, že těmito dveřmi," odpověděla Sefrenie. "Všechny kuchyně vycházejí do chodby, která vede k trůnnímu sálu."

"Otha jí ve svém trůnním sále?" zeptal se trochu překvapeně Bevier.

"Otha se tady moc nepohybuje," odpověděla. "Už nemůže ani chodit."

"Co ho takhle ochromilo?"

"Jeho chuť k jídlu. Otha jí téměř v jednom kuse a pohyb neměl nikdy v lase. Jeho nohy ho už neunesou."

"Kolik dveří vede do trůnního sálu?" zeptal se Uloth.

Chvilí zadumaně vzpomínala. "Myslím, že čtvery. Jedny tady z těch kuchyní, další vedou z hlavního paláce a jedny do Othových soukromých komnat."

"A ty poslední?"

"Poslední vchod nemá dveře. Je to otevřený vchod do bludiště. "Měli bychom ho tedy nejprve zahradit. Chceme mít na povídání s Othou přece trochu soukromí."

"A stejně tak každý, kdo tam náhodou bude," doplnil Kalten. "Jsem zvědav, jestli se sem Martelovi podařilo dostat." Vzal si další koláček.

"To se dozvíme," řekl Tynian.

"Za okamžik," řekl Sparhawk. "Co je vlastně tohle bludiště, o kterém jsi mluvila, Sefrenie?"

"Je to cesta do chrámu. Jednu dobu byli lidé fascinováni bludišti. Je velmi složitá a velmi nebezpečná."

"To je jediná cesta do chrámu?"

Přikývla.

"Věřící chodí *přes* trůnní sál, aby se dostali do chrámu?"

"Obyčejní věřící do chrámu nechodí, Sparhawku - jen kněží a oběti."

"Měli bychom tedy zaútočit na trůnní sál. Zatarasíme dveře, poradíme si se strážemi, ať už tam jsou jakékoli, a pak zajmeme Othu. Když mu položíme nůž na krk, tak nás myslím žádný z jeho vojáků obtěžovat nebude."

"Otha je kouzelník, Sparhawku," připomněl mu Tynian. "Zajmout ho nemusí být tak snadné, jak se to zdá."

"V tuhle chvíli Otha nepředstavuje žádné zvláštní nebezpečí," nesouhlasila Sefrenie. "Už na nás vypotřeboval skoro všechna svá kouzla. A žádné mu nevyšlo. Bude mu to chvíli trvat, než se z toho sebere."

"Jste tedy připraveni?" zeptal se Sparhawk napjatě. Přikývli. Provedl je vchodem do chodby.

Chodba vedoucí od kuchyní k Othovu trůnnímu sálu byla úzká a velmi dlouhá. Její vzdálený konec byl osvětlen narudlým světlem pochodní. Když se přiblížili k tomuto světlu, proklouzl Talen na svých měkkých podrážkách, jež nevydávaly na kamenné podlaze žádný zvuk, dopředu před ostatní. Za chvíli se vrátil. "Všichni jsou tam," šeptal rozrušeně. "Annias, Martel a ti ostatní. Vypadá to, jako by právě dorazili. Ještě na sobě mají cestovní pláště."

"Kolik je tam stráží?" zeptal se jej Kurik.

"Moc ne. Asi tak dvacet nanejvýš."

"Ostatní nás asi hledají po chodbách."

"Můžeš nám ten sál trochu popsat?" zeptal se Tynian. "A místa, kde stojí ty strážé?"

Talen přikývl. "Tahle chodba ústí kousek od samotného trůnu. Othu dostaneme téměř okamžitě. Vypadá jako zahradní slimák. Martel a ostatní jsou kolem něj. U každých dveří stojí dva strážní - kromě klenutého průchodu hned za trůnem. Ten nehlídá nikdo. Zbytek stráží je roztroušen kolem zdí. Mají brnění a meče a každý z nich ještě drží dlouhé kopí. Na podlaze poblíž trůnu dřepí asi tucet statných chlapíků v bederních rouškách. Ti nemají zbraně."

"Othovi nosiči," vysvětlila Sefrenie.

"Měla jsi pravdu," řekl jí Talen. "Jsou tam čtyři dveře - tyhle, co jsou právě před námi, další na vzdálenějším konci sálu, klenutý průchod a jedny větší dveře na konci sálu."

"To jsou dveře, které vedou do ostatních prostor paláce," řekla Sefrenie.

"Ty jsou tedy důležité," rozhodl Sparhawk. "Řekl bych, že tady v těch kuchyních nebude kromě pár kuchařů nikdo a v Othových ložnicích taky moc lidí nebude, ale vojáci budou na druhé straně těch hlavních dveří. Jak daleko to je od těchto dveří k tamtěm?"

"Něco přes sto kroků," řekl chlapec.

"Kdo má chuť si zaběhat?" Sparhawk se rozhlédl po svých přátelích.

"Tyniane, co říkáš?" zeptal se Uloth. "Jak rychle dokážeš překonat takovou vzdálenost?"

"Stejně rychle jako ty, kamaráde."

"Vezmeme si to na starost, Sparhawk," řekl Uloth.

"Nezapomeňte, že jste mi slíbili, že Ada necháte pro mě," připomněl Kalten svému příteli.

"Pokusím se ti ho uchránit."

Vyrazili k průchodu osvětlenému září pochodní. Těsně před ním se na chvilinku zastavili a pak vyběhli. Uloth s Tynianem se řítily k hlavním dveřím. Když rytíři vpadli do trůnního sálu, strhl se vylekaný a poplašný křik. Othovi vojáci na sebe křičeli protichůdné rozkazy, ale jeden důstojník je všechny přehlušil chraplavým zahřímáním "Chraňte císaře!"

Oborní strážci, kteří lemovali stěny, opustili své druhy ve dveřích a utvořili se svými kopími ochranný kruh kolem trůnu. Kalten a Bevier téměř roztržitě srazili dva strážné u vchodu do chodby vedoucí zpátky ke kuchyním a Uloth s Tynianem dorazili k hlavním dveřím, které se dva strážní zoufale snažili otevřít, aby mohli přivolat pomoc. Oba muži padli pod prvními ranami a Uloth se potom opřel svými mohutnými zády do dveří a napjal všechny síly, zatímco Tynian tápal za okolními závěsy a hledal nějakou tyč, kterou by se daly dveře zablokovat.

Berit proběhl vchodem po boku Sparhawka, přeskočil ještě se trochu hýbající stráž na zemi a se zvednutou sekerou vyrazil ke dveřím na protější straně sálu. Přestože byl obtížen svým brněním, skákal po leštěné podlaze trůnního sálu jako kamzík a udeřil na dva strážné u dveří do Othových ložnic. Odrazil jejich kopí a zbavil se jich dvěma mohutnými údery sekerou.

Sparhawk za sebou uslyšel silné kovové klapnutí, jak Kalten zarazil těžkou kovovou závoru na její místo.

Z druhé strany dveří, které držel Uloth, se ozvalo bušení, ale Tynian právě našel železnou tyč a dveře zablokoval. A Berit zablokoval své dveře.

"Dobrá práce," pravil Kurik. "Ale na Othu stále ještě nemůžeme."

Sparhawk pohlédl na prstenec kopí kolem trůnu a potom na Othu. Jak řekl Talen, muž, který děsil západ po celých pět století, vypadal jako obyčejný slimák. Byl nechutně bílý a úplně plešatý. Jeho tvář byla silně oteklá a leskla se potem, který ji pobýval v silné vrstvě a vypadal jako sliz. Jeho břicho bylo tak ohromné a čnělo tak daleko dopředu, že jeho ruce vypadaly jako zakrslé. Byl neuvěřitelně špinavý a jeho mastné ruce byly pokryty prsteny nesmírné ceny. Na svém trůnu napůl ležel, jako by jej něco porazilo na záda. Hleděl skelným pohledem a jeho rukama i tělem probíhaly křečovitě záškuby. Očividně se ještě nevzpamatoval z otřesu, že zlomili jeho kouzlo.

Sparhawk se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a rozhlédl se kolem. Sál byl vyzdoben z výkupného králů. Stěny pokrývalo tepané zlato a sloupy byly

vykládány perletí. Podlaha byla z černého leštěného onyxu a drapérie visící po stranách každých dveří byly z krvavě rudého sametu. V pravidelných vzdálenostech ze stěn trčely pochodně a po stranách Othova trůnu stály ohromné železné pánve na dřevěné uhlí.

A pak se Sparhawk konečně podíval na Martela.

"Á, Sparhawk," procedil bělovlasý muž konverzačním tónem. "To je od tebe hezké, že ses zastavil."

Ta slova zněla téměř normálně, ale v Martelově hlase se skrýval podiv. Nečekal je tak brzo a rozhodně nečekal tento jejich náhlý vpád.

Stál s Anniem, Arissou a Lycheem v bezpečí kruhu trčících kopí, zatímco Adu povzbuzoval vojáky, kteří je drželi, kopanci a kletbami.

"Stejně jsme měli cestu kolem." Sparhawk pokrčil rameny. "Jak ses měl, bratříčku? Vypadáš poněkud utmáceně. Máš za sebou těžkou cestu?"

"Nebylo to tak strašné." Martel pootočil hlavu k Sefrenii. "Matičko," řekl a v jeho hlase opět zazněla zvláštní lítost.

Sefrenie vzdychla, ale neřekla nic.

"Vidím, že jsme tu všichni," pokračoval Sparhawk. "Já zbožňuju tahle malá setkání. Ty ne? Člověk si při nich může zavzpomínat." Pohlédl na Annia, jehož podřízenost Martelovi byla teď naprosto zjevná. "Měl jste zůstat v Chyrellu, Vaše Milosti," řekl. "Přišel jste o tu atmosféru při volbách. Věřil byste tomu, že církevní rada nakonec posadila na arciprelátský stolec Dolmanta?"

Tvář cimmurského primase se zkrivila náhlým úžasem a zlobou. "Dotmanta?" vypravil ze sebe přiškrceným hlasem. O několik let později si Sparhawk uvědomil, že toto byl ten okamžik, kdy se jeho pomsta na primasovi naplnila. Bolest, kterou tato jednoduchá věta způsobila jeho nepříteli, přesahovala jeho představivost. Život cimmurského primase se v tomto jediném okamžiku rozpadl a obrátil se v popel.

"Zajímavé, že?" pokračoval Sparhawk nenuceně. "Naprosto ten poslední, koho by kdokoli čekal. Mnozí v Chyrellu v tom cítí zásah ruky boží. Má žena, elénská královna - pamatujete si na ni, že? - světlavá dívka, docela hezká, ta, kterou jste otrávil - promluvila k patriarchům na začátku jejich rozhodování. Byla to ona, kdo Dolmanta navrhl. Byla úžasně výmluvná, ale všichni mají za to, že její řeč byla inspirována samotným Bohem zvláště když přihlídneme k tomu, že Dolmant byl zvolen jednohlasně."

"To není možné!" zalapal Annias po dechu. "Lžeš, Sparhawk!"

"Můžeš si to sám ověřit, Annie. Až tě dovedu zpátky do Chyrellu, tak budeš mít určitě dost času na to, aby sis prohlédl záznamy z volby. Teď se zrovna vede diskuse o tom, kdo bude mít tu čest tě soudit a popravit. Může se to vléci celé roky. Nějak se ti podařilo urazit skoro každého na západ od zemošských hranic. Všichni tě chtějí z nějakého důvodu zabít."

"Jak jsi dětinský, Sparhawk," usmál se Martel ironicky.

"Jistě, že jsem. Všichni občas jsme. Je to škoda, že západ slunce byl dnes večer tak málo inspirativní, Martele, protože to byl poslední západ, který jsi spatřil."

"No rozhodně tomu tak pro jednoho z nás bude."

"Sefrenie." Bylo to spíše dunivé, hluboké zabublání než nějaký hlas.

"Ano, Otho?" odpověděla klidně.

"Dej sbohem své malé nerozumné bohyni," zaduněl slimákovitý muž na trůnu starověkou elénštinou. Jeho malé oči už zaostřily, ale ruce se mu stále ještě třáslly. "Tvé nepřirozené spojenectví s Mladšími bohy se chýlí ke konci. Očekává tě Azash."

"O tom bych dost pochybovala, Otho, protože jsem s sebou přivedla onoho neznámého. Našla jsem ho dávno předtím, než se narodil, a přivedla jsem ho sem s Bhelliomem v jeho ruce. Azash se ho bojí, Otho, a bylo by od tebe moudré, kdyby ses ho bál také."

Otha se sesunul na svém trůnu ještě níž a jeho hlava se stáhla do záhybů na jeho tlustém krku, jako kdyby byl želva. Jeho ruce zakmitaly překvapivou rychlostí a vystřelil z nich paprsek zeleného světla, který mířil na malou styrickou ženu. Sparhawk to ale čekal. Držel svůj štít oběma rukama bez rukavic v jakoby uvolněné poloze. Krvavě rudé kameny jeho prstenů se pevně dotýkaly ocelového rámu štítu. Rychlostí získanou roky praxe zakryl štítem svou učitelku. Zelený paprsek narazil na štít a odrazil se od jeho leštěného povrchu. Jeden z obrněných strážců náhle zmizel v nehluchém výbuchu, který zasypal sál doběla rozžhavenými úlomky jeho brnění.

Sparhawk vytáhl svůj meč. "Není už na čase skončit se všemi těmihle nesmysly, Martele?" zeptal se chmurně.

"Rád bych ti vyhověl, brachu," odpověděl Martel, "ale čeká nás Azash. Znáš to."

Bušení na těžké dveře, které hlídali Tynian s Ulatem, sílilo. "Neklepe někdo?" řekl Martel jemně. "Sparhawku, buď tak hodný a podívej se, kdo to je. To bušení mi jde na nervy." Sparhawk vyrazil.

"Odneste císaře do bezpečí!" vyštěkl Annias na spoře oděné barbary dřepící u trůnu. Muži zasunuli zkušeně a rychle tlusté ocelové tyče do otvorů v trůnu vykládaném drahokamy, hodili si tyče na ramena a zvedli ohromnou váhu svého pána z podstavce, na němž trůn spočíval. Pak se s nosítky pohnuli s těžkým dusotem ke klenutému východu za trůnem.

"Ade!" rozkázal Martel, "zaříd', ať mám od nich pokoj!" Pak se také otočil a popohnal Annia a jeho rodinku za Othou, zatímco zvířecí Adus mlátil Othovy strážce naplocho mečem a hulákal nesrozumitelné rozkazy.

Bušení na zavřené dveře se proměnilo v těžké údery beranidel, která se podařilo vojákům na druhé straně sestroit.

"Sparhawku!" zakřičel Tynian. "Tady ty dveře už dlouho nevydrží!"

"Nechte je být!" zavolal na ně Sparhawk. "Pomozte nám tady! Otha a Martel prchají."

Vojáci, kterým velel Adus, se rozprostřeli proti Sparhawkovi, Kurikovi a Bevierovi, ani ne tak, že je chtěli zajmout, jako spíše jim zabránit ve vstupu do klenuté chodby vedoucí do labyrintu. Ač byl Adus ve většině ohledů naprosto až děsivě tupý, byl talentovaný válečník a boj tohoto druhu, kdy šlo o jednoduchou situaci a zvládnutelný počet mužů, byl jeho přirozeným živlem. Řídil Othovy strážce chrochtáním, kopáním a mlácením a nechával je ve dvojicích nebo ve trojicích odrážet pomocí jejich kopí jednotlivé protivníky. Martelův rozkaz byl pro Adova omezené chápání naprosto srozumitelný. Šlo o to, zadržet rytíře tak dlouho, aby Martel mohl uniknout, a pro tohle nebyl nikdo vhodnější než Adus.

Když se Kalten, Ulath, Tynian a Berit přidali do boje, Adus zavrčel. Měl převahu v počtu mužů, ale zemoštější vojáci se nemohli rytířům oděným v oceli rovnat. Dokázal však stáhnout všechny své síly do ústí bludiště, kde mohla jejich kopí vytvořit účinnou bariéru.

A rytmičké bušení beranidel neustále pokračovalo.

"Musíme se dostat do bludiště!" vykřikl Tynian. "Až ty dveře povolí, tak budeme v obklíčení!"

Sir Bevier začal jednat. Mladý cyrinický rytíř byl ztělesněná statečnost a mnohokrát už předvedl, že na svou bezpečnost naprosto nedbá. Vyrázil dopředu, oháněje se svou strašlivou hákovitě zahnutou sekerou. Nesekal však do vojáků, ale do jejich kopí a kopí bez bodce není víc než klacek. Během chvilky účinně odzbrojil Adovy Zemošany - a utržil hlubokou ránu do boku. Zhroutil se dozadu a z mezer jeho brnění začala prýštit krev.

"Postarej se o něj!" křikl Sparhawk na Berita a zaútočil na Zemošany. Bez svých kopí byli Zemošané nuceni uchýlit se ke svým mečům a v tu chvíli byli rytíři Církve ve výhodě. Snadno si mezi Zemošany razili cestu.

Adus rychle zhodnotil situaci a ustoupil do chodby.

"Ade!" zařval Kalten a odkopl nějakého Zemošana z cesty.

"Kaltene!" zahulákal Adus. Barbar s hladovou dychtivostí v prasečích očkách postoupil o krok dopředu. Zachrochtal a rozpáral jednoho ze svých vlastních vojáků, aby dal průchod svému zklamání. Pak zmizel v bludišti.

Sparhawk se otočil. "Jak je na tom?" chtěl vědět po Sefrenii, která klečela nad raněným Bevierem.

"Je to vážné, Sparhawku."

"Dokážeš zastavit to krváčení?"

"Ne úplně."

Bevier ležel bledý a zpocený, jeho odklopený prsní pancíř ležel vedle něho jako otevřená škeble. "Pokračujte dál, Sparhawku," řekl. "Budu ty dveře držet tak dlouho, jak jen to půjde."

"Nech si ty hlouposti," okřikl jej Sparhawk. "Sefrenie, ovaž mu tu ránu, jak nejlépe dokážeš. Pak mu to brnění zase zavřete. Berite, budeš s ním. Pokud to bude nutné, tak ho poneseš."

Z trůnního sálu za nimi se ozval do pokračujícího bušení bortivý zvuk.

"Sparhawku, dveře povolují," hlásil Kalten.

Sparhawk se podíval do dlouhé klenuté chodby vedoucí do bludiště. Pochodně v železných prstencích byly rozmístěny daleko od sebe. Najednou mu svítila náhlá naděje. "Ulathe," řekl. "Ty a Tynian se budete držet vzadu. Zavoláte, kdyby se za námi objevil nějaký z těch vojáků, co se probourali dveřma."

"Sparhawku, já vás budu jenom zdržovat," řekl slabě Bevier.

"Nebudeš," odpověděl Sparhawk "Nepoženeme se přes to bludiště. Nevíme, co tam uvnitř je, takže nebudeme riskovat. Tak, pánové, jdeme."

Vyrazili dlouhou, rovnou chodbou, která vedla do labyrintu, a cestou prošli kolem dvou nebo tří neosvětlených vchodů na každé straně.

"Neměli bychom se tam podívat?" zeptal se Kalten.

"To asi nebude nutné," řekl Kurik. "Někteří z Adových mužů byli raněni a tady na zemi jsou stopy krve. Přinejmenším víme, že Adus šel tudy."

"To ještě ale neznamená, že tudy šel Martel," řekl Kalten. "Třeba Adovi řekl, aby nás svedl z cesty."

"To je možné," uznal Sparhawk, "ale tahle chodba je osvětlená a žádná z těch ostatních není."

"Sotva by se tomu asi dalo říkat bludiště, kdyby cesta skrz něj byla označená pochodněmi, Sparhawku," upozornil Kurik.

"Asi ne, ale dokud jdou pochodně a stopy krve jedním směrem, tak se ho budeme držet."

Chodba plná ozvěn na konci prudce uhýbala doleva. Klenuté stěny a střídavě klesající a stoupající křivky stropu dodávaly vlnící se chodbě onen stísněný dojem hlubokého podzemí a Sparhawk se přistihl, jak instinktivně ohýbá hlavu.

"Sparhawku, právě prorazili dveře v trůnním sále," volal Ulathe zezadu. "Nějaké pochodně se míhají vzadu kolem vchodu."

"Tím se to víceméně řeší," řekl Sparhawk. "Nemáme čas začít zkoumat postranní chodby. Jdeme dál."

Osvětlená chodba se začala vlnit a ohýbat, ale krvavé skvrny na zemi prozrazovaly, že stále ještě jdou Adovi po stopě.

Chodba odbočila doprava.

"Jak je ti?" zeptal se Sparhawk Beviera, který se těžce opíral o Beritovo rámě.

"Dobře, Sparhawku. Jen co popadnu dech, tak to zvládnou bez pomoci."

Chodba zahrnula tentokrát doleva a po pár krocích znovu doleva.

"Vracíme se tam, odkud jsme přišli," řekl Kurik.

"Já vím. Ale máme nějakou jinou možnost?"

"Ne, žádná mě nenapadá."

"Ulathe," zavolal Sparhawk, "přibližují se ti muži za námi?"

"Neřekl bych."

"Třeba tu cestu přes bludiště taky neznají," poznamenal Kurik. "Za Azashem asi sotva někdo chodil jen tak pro zábavu."

Z postranní chodby se ozval hluk. Pět zemošských vojáků s kopími vyrazilo z temného otvoru a napadlo Sparhawka, Kaltena a Kurika. Jejich kopí jim dávala určitou výhodu - ale ne dostatečnou. Když se tři z nich svíjeli a krváceli na kamenné podlaze, dali se zbylí dva na útěk stejnou cestou, kudy přišli.

Kurik vzal pochodeň z železného prstence ve zdi a vedl Sparhawka s Kaltenem temnou, křivolakou chodbou. Po několika minutách spatřili vojáky, které pronásledovali. Ti dva muži se vyděšeně plížili přes pruh chodby a rukama objímali stěny.

"Tak a máme je," zajásal Kalten a vyrazil dopředu.

"Kaltene!" zarachotil Kurikův hlas. "Stůj!"

"Co je?"

"Jsou příliš blízko u zdi."

"No a co?"

"Co je v nepořádku s prostředkem té chodby?"

Kalten upřel pohled na dva vystrašené muže lepící se ke stěnám. "Zjistíme to," řekl. Uloupł hrotem meče malou dlaždici a hodil ji po jednom z vojáků, ale minul svůj cíl asi o metr.

"Ukaž," řekl mu Kurik. "V tom tvém brnění, které ti svírá ramena, můžeš sotva házet." Uvolnil další kámen. Jeho muška byla mnohem přesnější. Kámen, který hodil, se s hlasitým třesknutím odrazil od vojákovy helmy. Muž vykřikl a zavrával dozadu. Zoufale se snažil najít na kamenné zdi něco, čeho by se mohl chytit, ale nepodařilo se mu to a on stoupl na podlahu ve středu chodby.

Podlaha se pod ním okamžitě rozevřela a on se se zoufalým výkřikem propadl a zmizel. Jeho společník, který se pokusil ohlédnout, udělal též chybný krok a zřítíl se z úzké římsy, táhnoucí se podél zdi, do propasti za svým druhem.

"Chytré," řekl Kurik. Postoupil až k okraji zející díry a zvedl pochodeň. "Dno je poseté přibroušenými kůly," hlásil, dívaje se na dva dole nabodnuté muže. "Pojďme to povědět ostatním. Myslím, že bychom se měli začít dívat, kam šlapeme."

Vrátili se do oné pochodněmi osvětlené hlavní chodby a Ulathe s Tynianem se k nim zezadu připojili. Kurik jim stručně popsal past, do které padli ti dva Zemošané. Zamyšleně pohlédl na zabité vojáky ležící v chodbě a sebral jedno z jejich kopí. "Tohle nebyli Adovi muži."

"Jak to víš?" zeptal se jej Kalten.

"Těm, co byli s Adem, sir Bevier zpřerážel kopí. To znamená, že jsou tady v bludišti ještě jiní vojáci - zřejmě v malých skupinkách, jako byla tahle. Vsadil bych se, že tady jsou, aby nás nalákali do pastí v bočních chodbách."

"To je od nich moc hezké," řekl Ulathe.

"Nerozumím, Ulathe."

"V bludišti jsou pasti, ale máme kolem sebe vojáky, aby do nich padali místo nás. Jen je musíme chytit."

"Máš na mysli takový pěkný předvoj?" zeptal se Tynian.

"Ano, tak nějak. Ale Zemošani, které chytíme, možná moc pěkní nebudou."

"Ti vojáci, co máme v zádech, se přibližují hodně rychle?" zeptal se Kurik.

"Moc rychle ne."

Kurik se vrátil do boční chodby a zvedl pochodeň do vzduchu. Když se vrátil, tak se pochmurně usmíval. "V bočních chodbách jsou stejné držáky na pochodně jako tady," řekl jim. "Co kdybysme ty pochodně trochu přestěhovali? Drželi jsme se pochodní a ti vojáci se drželi nás. Až je začnou pochodně zavádět do bočních chodeb s pastmi, nezpomalí trochu?"

"Nevím jak *oni*," řekl Ulathe, "ale vím, že *já* bych zpomalil."

KAPITOLA

OSMADVACÁTÁ

ZEMOŠŠTÍ VOJÁCI PRAVIDELNĚ VYRÁŽELI z bočních chodeb a v jejich tvářích se zračil beznadějný výraz lidí, kteří se považovali za předurčené smrti. Avšak ultimátum "buď se vzdáte, nebo zemřete" jim otevřelo volbu, jejíž existence si předtím nebyli vědomi. Mnozí se této šance chopili. Jejich předčasná vděčnost však vyprchala, když zjistili, že se mají ujmout vedení a jít jako první.

Nástrahy uchystané na neopatrné byly geniální. V těch chodbách, kde se náhle neotvírala podlaha, tam se řítily stropy. Dna většiny pastí v podlaze byla poseta zaostřenými kůly a v několika jamách byli drženi nejružnější plazi - všichni jedovatí a špatně naladěni. A když už se konstruktér tohoto labyrintu zřejmě nudil propadlišti a padajícími stropy, tak se začaly svírat stěny proti sobě.

"Něco tady není v pořádku," řekl Kurik, když bludištěm zazněla ozvěna dalšího zoufalého výkřiku z míst, kde vojáci, kteří vpadli do trůnního sálu, prozkoumávali boční chodby.

"Mně se zdá, že všechno jde docela dobře," řekl Kalten.

"Ti vojáci jsou zdejší, Kaltene," řekl panoš, "a nezdá se, že by to bludiště znali lépe než my. Už se nám zase nedostává zajatců. Myslím, že je na čase trochu si to promyslet. Ať neuděláme nějakou chybu."

Shromáždili se uprostřed chodby. "Tohle totiž nedává žádný smysl," řekl jim Kurik.

"To, že jsme přišli do Zemochu?" zeptal se Kalten. "To jsem ti mohl říct už v Chyrellu."

Kurik si toho nevšímal. "Sledujeme krvavou stopu na podlaze a ta stopa vede pořád dál - přímo do chodby s pochodněmi." Jednou nohou přešel po velké krvavé skvrně na podlaze. "Kdyby někdo opravdu takhle krvácel, byl by už dávno mrtvý."

Talen se ohnul, jedním prstem se dotkl lesknoucí se rudé skvrny na podlaze a pak se tím prstem dotkl jazyka. Odplivnul si. "To není krev," řekl.

"Co to je?" zeptal se Kalten.

"Nevím, ale krev to není."

"To jsme se teda nechali vodit za nos," řekl kysele Ulath. "Začínalo mi to být divné. Nejhorší je, že jsme tady v pasti. Nemůžeme se ani otočit a jít podle loučí zpátky, protože jsme je nejmíň půl hodiny dávali pryč."

"Tomu se v logice říká definování problému," řekl Bevier a slabě se usmál. "Mám pocit, že další krok se jmenuje hledání řešení."

"Já na to nejsem žádný odborník," připustil Kalten, "ale tady nám logika asi nepomůže."

"Co když použijeme prsteny?" navrhl Berit. "Nemohl by Sparhawk prostě celým bludištěm probourat díru?"

"Jsou tady všude samé klenby, Berite," řekl Kurik. "Když začneme dělat do zdí díry, tak nám ty stropy spadnou na hlavu."

"To je teda smůla," vzdychl Kalten. "Tolik dobrých nápadů je k ničemu."

"Musíme za každou cenu hledat v tomhle bludišti cestu?" zeptal se jich Talen. "Myslím, jestli má to řešení nějaký náboženský význam?"

"Pokud vím, tak ne," odpověděl Tynian.

"Proč tedy v tom bludišti zůstávat?" zeptal se chlapec nevinně.

"Protože jsme v něm chyceni," řekl Sparhawk, pokoušeje se potlačit své podráždění.

"To není tak úplně pravda, Sparhawk. Nikdy jsme nebyli opravdu chyceni. Kurik má možná pravdu, co se týče nebezpečí při probourávání zdí, ale o stropě nic neříkal."

Zírali na něj. Potom se všichni začali poněkud pošetile smát.

"Nevíme přece, co je tam nahoře," poznamenal Ulath.

"Taky ale nevíme, co je za příštím rohem, sire rytíři. A co je nad tím stropem, nebudeme vědět, dokud se tam nepodíváme, že?"

"Může to být volné nebe," řekl Kurik.

"Je to snad horší než to, co máme tady, otče? Jakmile se dostaneme ven, může Sparhawk použít prsteny a probourat vnější zeď chrámu. Othovi možná připadají bludiště zábavná, ale já jsem se už docela dost pobavil tady tím jedním. Jedním z prvních pravidel, které mě naučil Platim, bylo nehrát hru, která se člověku nelíbí."

Sparhawk se podíval tázavě na Sefrenii.

Trochu smutně se usmála. "To bych také nechtěla," připustila.

"Můžeme to udělat?"

"Nevidím žádný důvod, proč ne - pokud budeme stát dost daleko, aby nás padající trosky nerozdrtily. Pojdme se na ty stropy podívat."

Zvedli pochodně, aby se podívali na klenutý strop. "Může tahle konstrukce způsobit nějaké problémy?" zeptal se Sparhawk Kurika.

"Ani ne. Kameny do sebe zapadají, takže budou celkem držet. Bude z toho ale hromada suti."

"To je v pořádku, Kuriku," řekl Talen vesele. "Aspoň budeme mít po čem vylézt."

"Bude to však chtít pořádnou sílu, aby se dalo hnout nějakým z těch kamenných bloků," řekl Kurik. "Tu klenbu drží pohromadě váha celého stropu té chodby."

"Co by se stalo, kdyby tam pár těch bloků nebylo?" zeptala se Sefrenie.

Kurik přistoupil k jedné zatáčející se zdi a nožem zkoušel mezeru mezi dvěma kameny.

"Používali maltu," řekl. "Ale je pěkně stará. Kdyby se nám podařilo uvolnit půl tuctu tady těch kamenů, tak spadne pěkný kus stropu."

"Ale nespadne celá chodba?"

Zavrtěl hlavou. "Ne, když se na pár metrech podepře, tak to bude v pořádku."

"Dokážeš rozpustit skálu?" zeptal se Tynian zvědavě Sefrenie.

Usmála se. "Ne, můj milý. Ale *mohu* ji proměnit v písek - což je vlastně totéž, ne?" Chvilí důkladně zkoumala strop. "Ulathe," řekla potom, "ty jsi nejvyšší. Zvedneš mne. Musím se těch kamenů dotýkat."

Ulathe zrudl a všichni věděli proč. Sefrenie se hned tak někdo nedotkl.

"Ach, nebuď takový osel, Ulathe," řekla mu. "Zvedni mne."

Ulathe se hrozivě rozhlédl. "Doufám, že od vás neuslyším žádné řeči," řekl svým přátelům. Pak se sehnul a zvedl ji jako pírk. Trochu v té výšce zavravorala. Když byla dost vysoko, natáhla se a krátce se dlaní dotýkala kamenů. Vypadalo to, jako by je hladila. "To by mělo stačit," řekla. "Můžete mne zase pustit dolů, sire rytíři."

Ulathe ji spustil na podlahu a ustoupili zpátky do chodby. "Buďte připraveni utíkat," upozornila je. "Je to trochu nepřesné." Začala před sebou pohybovat rukama a mluvit přitom styřicky. Potom zdvihla obě ruce dlaněmi nahoru a vypustila kouzlo.

Ze štěrbin mezi hrubě opracovanými kvádry ve stropě se začal sypat jemný písek. Nejdříve ho byl jenom pramínek, ale postupně mohutněl.

"Vypadá to skoro, jako by z toho crčela voda, co?" poznamenal Kalten, jak se proud písku zvětšoval.

Zdi začaly skřípat a ozývaly se pukavé zvuky, jak začala praskat malta.

"Mohli bychom jít trochu dál," řekla Sefrenie a s obavou pozorovala všechny ty kameny kolem. "Kouzlo funguje. Není třeba tady stát a dohlížet na ně." Sefrenie byla neobyčejně komplikovaná ženská bytost. Někdy se bála úplně obyčejných věcí a jindy si nevšímala učiněných hrůz.

Zatímco kamenné bloky okolo míst, kde se sypal písek, skřípaly, vrzaly, třely se o sebe a pomalu klesaly a měnily se v písek, všichni ustoupili o něco dál do chodby.

A pak to spadlo všechno najednou. Velký úsek stropní klenby se s rachotem zřítil a chodbu zahalil mrak prachu starého jako celé věky, z kterého se všichni rozkašlali. Když se prach pomalu usadil, spatřili ve stropě velký, nepravidelný otvor.

"Pojďme se podívat," řekl Talen. "Jsem zvědavý, co tam najdem."

"Nemohli bychom ještě chvíli počkat?" zeptala se opatrná Sefrenie. "Ráda bych měla jistotu, že to je bezpečné."

VYŠKRÁBALI SE PO hromadě trosek ze zříceného stropu nahoru a navzájem si pomohli do otvoru. Prostor nad stropem byla ohromná klenutá prázdnota, páchnoucí zatuchlinou a plná prachu. Světlo loučí, které si s sebou vzali z dolní chodby, se zdálo slaboučké a nedosahovalo ke stěnám - pokud v tomto kalném prostoru nějaké stěny vůbec existovaly. Podlaha připomínala pole protkané otevřenými chodbičkami kolonie nějakých neobyčejně pilných krtek a spatřili spoustu stavebních zvláštností, které dole v bludišti nebyly vidět.

 "Pohyblivé stěny," ukázal Kurik. "Mohou bludiště změnit, kdy se jim zachce, tím, že některé průchody zavrou a jiné otevrou. Proto ti zemošští vojáci nevěděli, kam jdou."

 "Tamhle je světlo," řekl Uloth, "tamhle nalevo. Zdá se, že přichází zezdola."

 "Možná z chrámu?" nadhodil Kalten.

 "Nebo zase z trůnního sálu. Pojďme se podívat."

 Opatrně se proplétali po stropech klenby, až narazili na rovný chodník, který v jednom směru vedl ke světlu, jehož si všiml Uloth, a v druhém směru mizel v temnotě.

 "Žádný prach," řekl Uloth a ukázal na kamenný chodník. "Je často používaný."

 "Chůze po rovném povrchu byla mnohem rychlejší a brzy došli ke zdroji mihotavého světla. Bylo to kamenné schodiště, které vedlo dolů do místnosti osvětlené pochodněmi - do místnosti se čtyřmi stěnami a žádnými dveřmi.

 "To je zvláštní," odfrkl si Kalten.

 "Ani ne," nesouhlasil Kurik a zvedl pochodeň. "Ta čelní stěna se pohybuje tamhle po těch kolejnicích." Ukázal dolů na kovové kolejnice, které vedly po vnější straně z místnosti. Naklonil se, aby se podíval lépe. "Není tady žádný mechanismus, takže něco musí být v té místnosti. Sparhawku, pojďme se tam podívat."

 Sestoupili po schodech do místnosti. "Co hledáme?" zeptal se svého přítele Sparhawku.

 "Jak to mám vědět? Něco, co vypadá jako běžná věc, ale není."

 "To není příliš určité, Kuriku."

 "Zkus kameny, Sparhawku. Pokud najdeš nějaký, který se dá zmáčknout, tak to bude pravděpodobně zámek."

 Šli podél zdí a mačkali kameny. Po několika minutách se Kurik zastavil s trochu komickým výrazem ve tváři. "Můžeš toho nechat, Sparhawku," řekl. "Našel jsem tu západku."

 "Kde?"

 "Na bočních stěnách a vzadu jsou pochodně, že?"

 "Ano. A co má být?"

 "Ale na přední stěně žádné pochodně nejsou - na té přímo proti schodům."

 "Takže?"

"Jsou na ní ale dva držáky pochodní." Kurik šel k čelní stěně a zatáhl za jeden z rezavých železných prstenců. Ozvalo se kovové cvaknutí. "Zatáhni za ten druhý, Sparhawk. Otevřeme tyhle dveře a podíváme se, co je za nimi."

"Někdy jsem z té tvé důmyslnosti trochu nesvůj, Kuriku," řekl Sparhawk kysele. Pak se usmál. "Ať sem nejdříve přijdou i ostatní," řekl. "Nerad bych, abychom tu byli sami dva, až otevřeme ty dveře a najdeme za nimi půlku zemošské armády. Šel ke schodům a s prstem na ústech na znamení ticha kývl na své čekající přátele. Potichu, bez řinčení sešli dolů."

"Kurik našel západky," šeptal Sparhawk. "Nevíme, co je na druhé straně dveří, tak bychom raději měli být připraveni."

Kurik přišel k nim. "Ta stěna není příliš těžká," řekl tiše, "a kolejnice, po kterých se pohybuje, vypadají dobře namazané. Měli bychom být schopni s Beritem s ní pohnout. Vy ostatní byste měli být na druhé straně připraveni na cokoli."

Talen se rychle vtiskl do rohu na levé straně a položil tvář blízko ke dvěma přiléhajícím stěnám. "Budu se moci tady podívat ven, hned jak to trochu pootevře," řekl svému otci. "Když vykřiknu, tak to přiražte zase zpátky."

Kurik přikývl. "Připraveni?" zeptal se.

Všichni kývli, zbraně měli v rukách a svaly napjaté.

Kurik a Berit zatáhli za prstence a mírně poodsunuli stěnu. "Vidíš něco?" sykl Kurik na svého syna.

"Nikdo tam není," odpověděl Talen. "Je tam krátká chodba s jedinou pochodní. Vede dozadu asi dvacet kroků a pak zatáčí doleva. Z té odbočky jde trochu světla."

"Dobrá, Berite," řekl Kurik, "otevřeme to úplně." Odsunuli stěnu po celé délce.

"No, *to* je velice, velice chytré," řekl Bevier obdivně. "Ten labyrint tam dole totiž vůbec nikam nevede. *Skutečná* cesta do chrámu je nad ním."

"Pojďme zjistit, jsme-li v chrámu nebo zpátky v trůnním sále," řekl Sparhawk. "A buďme potichu, jak jen to jde."

Zdálo se, jako by Talen chtěl něco říci.

"Na to zapomeň," řekl mu Kurik. "Je to příliš nebezpečné. Zůstaneš za námi se Sefreníí."

Vydali se do krátké chodby, na jejímž konci vydávala jediná pochodeň kalné, mihotavé světlo.

"Nic neslyším," zašeptal Kalten Sparhawkovi.

"Lidé, kteří na někoho číhají, většinou hluk nedělají, Kaltene."

Zastavili se těsně před místem, kde se chodba zatáčela ostře doleva. Ulath se připlížil k rohu, stáhl si hledí, rychle vyhlédl a hned se zase stáhl. "Nikdo," řekl stručně. "Zdá se, že to asi po deseti nebo patnácti krocích zahýbá dál doprava."

Zahnuli za roh a plížili se krátkou chodbou. Na dalším rohu se opět zastavili a Ulathe znovu vykoul. "Je to nějaký výklenek," zašeptal. "Je tam klenutý vchod, který vede do širší chodby. Je tam spousta světla."

"Viděl jsi někoho?" zeptal se jej Kurik.

"Ani živáčka."

"To by měla být hlavní chodba," zamumlal Bevier. "Schody, které vedou z bludiště nahoru na skutečnou cestu k chrámu, by měly být dost blízko konci labyrintu - ať už v trůnním sále, nebo v chrámu."

Zahnuli do výklenku a Ulathe se opět rychle podíval. "Ano, je to hlavní chodba," hlásil, "a asi po sto krocích odbočuje doleva."

"Půjdeme na ten roh," rozhodl Sparhawk. "Jestli má Bevier pravdu, tak by chodba za tím rohem měla vést z bludiště. Sefrenie, zůstaneš tady s Talenem, Bevierem a Beritem. Kuriku, ty budeš hlídat vchod. My ostatní se půjdeme podívat." Naklonil se ke svému panošovi a pošeptal mu. "Kdyby se to začalo vyvíjet nějak špatně, odveď Sefrenii a ostatní do té místnosti se schodištěm. Přiražte stěnu a zamkněte ji."

Kurik přikývl. "Buď opatrný, Sparhawk," řekl tiše.

"Ty také, příteli."

Čtyři rytíři vešli do široké, klenuté chodby a plížili se k osvětlenému rohu před nimi. Kalten je následoval a kryl jim záda. Na konci Ulathe rychle vykoul za roh. Pak ukročil zpátky. "To se dalo čekat," zašeptal otráveně. "Je to trůnní sál. Jsme přesně tam, odkud jsme vyšli."

"Je tam někdo?" zeptal se Tynian.

"Pravděpodobně ano, ale proč se o ně starat? Pojďme zpátky k tomu schodišti, zavřeme tu stěnu a nechme lidi v trůnním sále, ať se sami nějak zabaví."

Stalo se to, když zahýbali za roh. Z boční chodby nedaleko vchodu do výklenku se vyřítil Adus následovaný asi dvacítkou zemošských vojáků a řval z plných plic. Jeho alarmující řev se rozléhal chodbou i trůnním sálem.

"Tyniane! Ulathe!" vyštěkl Sparhawk. "Zadržte ty v trůnním sále! Kaltene, za mnou!" Pak se rozběhl se svým světlovlasým přítelem směrem ke vchodu, kde hlídal Kurik.

Adus byl příliš omezený na to, aby se jeho chování nedalo předvídat. Divoce před sebou hnál vojáky a nahrbený se valil kupředu se strašlivou válečnou sekerou v ruce a se šíleným výrazem ve svých prasečích očích.

Sparhawk hned viděl, že to je příliš daleko. Adus byl ke vchodu do klenutého výklenku mnohem blíž než on a Kalten a mezi ním a jeho přítelem ve výklenku už byli vojáci. Srazil z cesty jednoho Zemošana. "Kuriku!" vykřikl. "Rychle zpátky!"

Ale bylo příliš pozdě. Gorila Adus už se vrhl na Kurika. Kurikův mlat svištěl vzduchem a dopadal na protivníkovu opancéřovaná ramena a hrud', ale Adus byl v

záchvatu vražedné zuřivosti a vůbec si těch strašlivých úderů nevšímal. Znovu a znovu řezal svou válečnou sekerou do Kurikova štítu.

Pokud šlo o boj zblízka, byl Kurik bezpochyby jedním z nejschopnějších mužů na světě, ale Adus byl naprosto šílený. Tvrdě si proti Kurikovi razil cestu sekáním, kopáním, mlácením a máváním svou válečnou sekerou. Kurik byl nucen krok za krokem s nevolí ustupovat.

Potom Adus odhodil svůj štít, popadl sekeru do obou rukou a zaútočil mnoha rychlými údery na Kurikovu hlavu. Kurik, přinucen k jediné možné obraně, uchopil svůj štít oběma rukama a zvedl ho, aby si před těmi mocnými ranami chránil hlavu. Adus vítězně zařval a s rozmachem udeřil - ne do Kurikovy hlavy, ale do těla. Hrozná sekera se zasekla hluboko do Kurikovy hrudi. Z úst a ze strašlivé rány v jeho hrudi mu vytryskla krev. "Sparhawku!" vykřikl slabě, když padal na stěnu klenuté chodby.

Adus znovu zvedl svou sekeru.

"Ade!" zařval Kalten, zabíjeje dalšího Zemošana.

Adus zadržel úder sekery mířící na Kurikovu nechráněnou hlavu a pootočil se. "Kaltene!" odpověděl na výzvu. Pohrdavě odkopl Sparhawkova přítele z cesty a se šíleným výrazem v prasečích očkách pod hustým obočím vyrazil směrem k světlovlasému pandionovi.

Sparhawk a Kalten zanechali jakéhokoli šermování a jednoduše sráželi z cesty cokoli se jim postavilo, spoléhající víc na sílu a zuřivost než na šermířské umění.

Adus, nyní už úplně šílený, si k nim také prosekával cestu, ale svými vlastními vojáky.

Kurik doklopýtal do chodby svíraje si krvácející hrud' a pokusil se uvolnit svůj mlat, ale podlomily se mu nohy. Zavravoral a upadl. S ohromným úsilím se zvedl na lokty a začal se plazit u barbarem, který jej srazil. Pak jeho oči vyhasly a on upadl na obličej.

"Kuriku!" zavyl Sparhawk. Zatmělo se mu před očima a v uších se mu ozvalo ohlušující zvonění. Jeho meč jako by najednou nic nevážil. Sekal do všeho, co se před ním objevilo. V jednu chvíli zjistil, že seká i do kamenných stěn. Díky jiskrám přišel zpátky ke smyslu. Kurik by mu vyčínil, že poškodil ostří svého meče.

Nějakým způsobem se Talen octl vedle svého otce. Klečel a snažil se Kurika otočit. A pak vyrazil výkřik nevýslovné ztráty. "Je mrtvý, Sparhawku! Můj otec je mrtvý!"

Bolest toho výkřiku Sparhawka téměř srazila na kolena. Zavrtěl hlavou jako nějaké němé zvíře. Neslyšel ten výkřik. *Nemohl* ho slyšet. Bezmyšlenkovitě zabil dalšího Zemocha. Zastřeně slyšel zvuk boje u sebou a poznal, že Tynian a Ulath se zabývali vojáky z trůnního sálu.

Pak Talen vstal a se vzlykáním sáhl do své boty. V ruce se mu objevila dlouhá, jako jehla ostrá dýka a zezadu vyrazil na Ada. Jeho měkké podrážky nevydávaly žádný zvuk. Po tvářích mu tekly slzy proudem, ale zuby měl zaťaté nenávisti.

Sparhawk prohnal meč dalším Zemošanem a Kalten poslal chodbou další kutálející se hlavu.

Adus, který právě vyrazil mozek z hlavy jednomu ze svých vojáků, řval jako rozlícený buvol.

Řev najednou přestal. Adus zalapal po dechu a vypouklil oči. Jeho brnění, slátané z různých kusů, mu příliš nesedělo a zadní část jeho kyrsu nedoléhala až k bokům. Právě tam, do míst krytých jen drátěnou košilí, jej Talen bodl. Drátěná košile odvrátí úder meče nebo sekery, ale neochrání před bodnutím. Talenova dýka hladce vjela do zad slabomyslného barbara právě pod dolním okrajem kyrsu, kde chtěla najít a také našla Adovy ledviny. Talen vytrhl dýku ven a bodl znovu, tentokrát na druhé straně.

Adus zakvičel jako prase porážené na jatkách. Zavrával dopředu, jednou rukou se chytil v kříži a jeho tvář najednou smrtelně zbledla bolestí a šokem.

Talen vrazil svou dýku té bestii do kolenní jamky.

Adus zavrával ještě pár kroků, upustil svou sekeru a oběma rukama se chytil za záda. Pak se skácel a začal se svíjet na podlaze.

Sparhawk s Kaltenem pobili zbývající zemošské vojáky, ale Talen se již chopil ležícího meče, a stoje obkročmo nad Adovým tělem, sekal do barbarovy hlavy chráněné helmou. Pak otočil meč a zoufale se snažil probodnout skrze pancíř Adova svíjející se těla. Neměl však dost síly, aby se mu podařilo pancíř prorazit. "Pomozte mi!" vykřikl. "Pomozte mi někdo!"

Sparhawk se postavil po bok plačícímu chlapci a z očí se mu také řinuly slzy. Položil svůj meč a natáhl se po jílcí meče, který se Talen snažil vrazit do Ada. Pak uchopil meč oběma rukama za ramena jílcového kříže. "To uděláš takhle, Talene," řekl téměř věcně, jako by pouze dával rady na cvičišti.

Pak chlapec a muž, každý z jedné strany Adova svíjejícího se těla, zvedli společně meč, dotýkaje se přitom rukama na jílcí.

"Nemusíme spěchat, Sparhawku," procedil Talen mezi zaťatými zuby.

"Ne," souhlasil Sparhawk. "Pokud nechceš, tak ani nemusíme." Když do něj pomalu vráželi meč, Adus začal kvičet. Kvikot ustal, až když mu z úst vytryskl silný pramen krve. "Prosím!" zachroptěl.

Sparhawk a Talen nelítostně otočili mečem.

Adus znovu zakvičel, udeřil hlavou do země a zaklepal patami do dlaždic. Jeho svíjející se tělo se prohnulo do oblouku, vychrlilo další gejzír krve a zhroutilo se v netečnou hromadu.

Plačící Talen se sápal po jeho těle a prsty začal drásat vytřeštěné oči mrtvého muže. Sparhawk se ohnul, jemně chlapce zdvihl a odnesl jej zpět, tam, kde ležel Kurik.

KAPITOLA

DEVĚTADVACÁTÁ

V CHODBĚ OZÁŘENÉ POCHODNĚMI SE stále ještě bojovalo, stále bylo slyšet narážení oceli na ocel, výkřiky, nadávky a sténání. Sparhawk věděl, že musí jít na pomoc svým přátelům, ale strašlivost toho, co se právě stalo, jej ochromila. Talen klečel vedle Kurikova bezduchého těla a s pláčem tloukl pěstí do dlážděné podlahy.

"Musím jít," řekl velký pandion chlapci. Talen neodpověděl.

"Berite," zavolal Sparhawk, "Pojď sem."

Mladý novic se ostražitě objevil ve výklenku se sekerou v rukách.

"Pomoz Talenovi," řekl Sparhawk. "Odneste Kurika dozadu."

Berit nevěřicně zíral na Kurika.

"Pohni, chlapče!" řekl Sparhawk ostře, "a dávej pozor na Sefrenii."

"Sparhawku!" zavolal Kalten. "Přicházejí další!"

"Běžte!" Sparhawk se podíval na Talena. "Musím jít," řekl opět chlapci.

"Jdi," odpověděl Talen. Pak vzhlédl a jeho uplakaná tvář měla divoký výraz. "Zabij je všechny, Sparhawku," řekl nelítostně. "Zabij je všechny."

Sparhawk přikývl. To mohlo Talenovi trochu pomoci, říkal si, když se vracel pro svůj meč. Hněv je při zármutku dobrou útěchou. Zvedl svůj meč a otočil se. Cítil, jak mu v hrdle vře jeho vlastní zuřivost. Když se vracel ke Kaltenovi, téměř zemošské vojáky litoval. "Ustup stranou," řekl svému příteli chladným hlasem. "Trochu si vydechni."

"Je nějaká naděje?" zeptal se Kalten a odrazil zemošský oštěp.

"Ne."

"To je mi líto, Sparhawku."

Byla to malá skupina vojáků, bezpochyby jeden z oddílů, který se pokoušel odlákat rytíře do bočních chodeb. Sparhawk proti nim vykročil skoro rád. Bylo dobré oddat se boji. Boj vyžadoval každý kousek pozornosti a vše ostatní vytlačil z mysli. Sparhawk zkušeně postupoval proti půl tuctu Zemošanů. Byla v tom zvláštní spravedlnost. Kurik jej naučil každému výpadu, veškerým technickým detailům, které používal, a tyto dovednosti byly teď doplněny vzrůstající zuřivostí nad přítelovou smrtí. Kurik vlastně učinil Sparhawkem nepřemožitelným. Dokonce i Kalten vypadal šokován naprostou zběsilostí svého přítele. Během pouhých několika okamžiků zabil pět vojáků, kteří jim čelili. Poslední se obrátil na útěk, ale Sparhawk si rychle přehodil meč do ruky se štítem, shýbl se a zvedl zemošský oštěp. "Tohle si vem s sebou," zařval za prchajícím mužem. Potom oštěp zkušeně vrhl do dálky. Oštěp zasáhl vojáka přímo mezi lopatky.

"Dobrý hod," řekl Kalten.

"Pojďme na pomoc Tynianovi a Ulathovi," Sparhawk neustále cítil silnou potřebu zabíjet. Vedl svého přítele zpátky k ohybu chodby, kde alcionský rytíř se svým genidiánským druhem zadržovali vojáky, kteří se přirýtili do bludiště z trůnního sálu na Adův hlasitý povel.

"Postarám se o to," řekl Sparhawk úsečně.

"Kurik?" zeptal se Ulath.

Sparhawk zavrtěl hlavou a pustil se opět do zabíjení Zemošanů. Prodíral se dopředu a raněné nechával za sebou přátelům k dobití.

"Sparhawku!" volal Ulath. "Přestaň! Utíkají!"

"Pospěšte!" zařval Sparhawk zpátky. "Můžeme je ještě dohnat!"

"Nech je být!"

"Ne!"

"Čeká na tebe Martel, Sparhawku," řekl Kalten ostře. Kalten někdy budil dojem, že je trochu přitroublý, ale Sparhawk musel ocenit, jak hladce jej jeho světlovlasý přítel přivedl k rozumu. Oproti definitivnímu zúčtování s bělovlasým renegátem bylo zabíjení relativně nevinných vojáků jenom zbytečným marněním času.

Zastavil se. "Dobrá," zasupěl, téměř vyčerpán ze svého nasazení. "Jdeme zpátky. Musíme se dostat za tu pohyblivou stěnu, než se vojáci vrátí."

"Cítíš se trochu lépe?" zeptal se Tynian, když se vraceli do výklenku.

"Moc ne," řekl Sparhawk.

Minuli Adovo tělo. "Jděte napřed," řekl jim Kalten. "Jsem hned za vámi."

Berit a Bevier je čekali u vstupu do výklenku. "Pronásledovali jste je?" zeptal se Bevier.

"Sparhawk je pronásledoval," zavrčel Ulath. "Byl velice úporný."

"Ted' asi seberou posily a vrátí se zpátky, ne?"

"Pokud jejich důstojníci nemají hodně velké důtky, tak ne."

Sefrenie urovnala Kurikovo tělo do přirozeně uvolněné polohy. Plášť zakrýval jeho strašnou ránu, kterou unikl jeho život. Oči měl zavřené a tvář klidnou. Sparhawk znovu pocítil nesnesitelný zármutek. "Není nějaký způsob -?" začal i když odpověď znal již předem.

Sefrenie zavrtěla hlavou. "Není, můj drahý," odpověděla. "Je mi líto." Seděla vedle těla s plačícím Talenem v náručí.

Sparhawk vzdychl. "Budeme muset pryč odtud," řekl jim. "Musíme se dostat zpátky k těm schodům, než se za námi někdo pustí." Ohlédl se přes rameno. Kalten spěchal k nim a nesl něco zabaleného do zemošského pláště.

"Já se ujmu Kurika," řekl Ulath. Sehnul se a zvedl bezvládné tělo, jako by mohutný panoš byl jen nějaké dítě. Vrátili se stejnou cestou ke schodišti vedoucímu nahoru do prašné temnoty.

"Zasuňte tu stěnu zpátky na místo," řekl Sparhawk, "a zkuste najít nějaký způsob, jak ji zablokovat."

"To můžeme udělat shora," řekl Ulat. "Zablokujeme dráhu, po které jezdí."

Sparhawk se se zamručením rozhodl. "Beviere," řekl lítostivě, "bohužel tě tady budeme muset nechat. Jsi těžce raněn a dnes jsme už ztratili dost přátel."

Bevier začal něco namítat, ale potom si to rozmyslel.

"Talene," pokračoval Sparhawk. "Zůstaneš tady s Bevierem a se svým otcem." Smutně se usmál. "Chceme Azashe zabít, nechceme ho ukrást."

Talen přikývl.

"A Berit -"

"Sparhawk, prosím," řekl mladý muž se slzami v očích. "Prosím, nenechávejte mě pozadu. Sir Bevier a Talen jsou tady v bezpečí a já bych vám mohl být užitečný, až se dostaneme do chrámu."

Sparhawk pohlédl na Sefrenii. Přikývla. "Dobrá." Chtěl Berita upozornit, aby byl opatrný, ale jelikož by tím novice ponížil, tak to nechal být.

"Berite, dej mi tvou válečnou sekeru a štít," řekl slabým hlasem Bevier. "Vezmi si místo toho tohle." Podal Beritovi svoji lochaberskou zahnutou sekeru a naleštěný štít.

"Neudělám jim ostudu, sire Beviere," přísahal Berit.

Kalten popošel do zadní části místnosti. "Tady vzadu pod schody je prostor, Beviere. Možná by nebylo špatné, kdybyste na nás s Talenem a Kurikem počkali tady. Kdyby se vojákům podařilo prorazit stěnu, tak nebudete hned na ráně."

Bevier přikývl a Ulat vzal Kurikovo tělo, aby je ukryl za schodištěm.

"Není toho moc co dodat, Beviere," řekl Sparhawk cyrinickému rytíři a stiskl mu ruku. "Budeme se snažit vrátit se, jak nejrychleji to půjde."

"Budu se za vás modlit, Sparhawk," řekl Berit, "za vás všechny."

Sparhawk přikývl, pak krátce poklekl u Kurika a vzal panošovu ruku. "Spi dobře, příteli," zamumlal. Pak vstal a bez jediného ohlednutí vyrazil po schodech nahoru.

Schodiště na druhém konci onoho širokého, rovného chodníku, který vedl nad krtčími chodbami dolního bludiště, bylo velmi široké a vykládané mramorem. Nebyla tam žádná posuvná stěna, která by zakrývala místnost u paty schodiště, a z chrámu nevedlo žádné bludiště. Žádné bludiště nebylo třeba.

"Počkejte tady," pošeptal Sparhawk přátelům, "a zhasněte ty pochodně." Doplížil se k okraji schodiště, spustil hledí, lehl si a podíval se dolů. "Ulathe," zašeptal, "drž mě za kotníky. Chci se podívat, do čeho jdeme." Mohutný Thalesan jej přidržel, aby se s rachotem nezřítíl po schodech dolů, a Sparhawk se pomalu spouštěl po schodech hlavou napřed, dokud neviděl do místnosti za schodištěm.

Azashův chrám byl místo jako ze zlého snu. Jak jeho kopule naznačovala, byl to kruhový prostor o průměru půl míle. Zakřivené, dovnitř se klenoucí stěny byly z

leštěného černého onyxu, stejně tak jako podlaha. Bylo to jako hledět do samého srdce noci. Chrám nebyl osvětlen pochodněmi, ale mohutnými hranicemi, které plály za značného hukotu ve velkých železných mísách stojících na železných zvířecích nohách. Ohromný prostor byl obkroužen černými, leštěnými stupni teras, které klesaly dolů k černé podlaze.

Na vrchní terase byly v pravidelných rozestupech rozmístěny přes deset metrů vysoké mramorové sochy věcí, které neměly s lidmi většinou nic společného. Pak mezi nimi Sparhawk spatřil styrický tvar a o něco dál elénský. Uvědomil si, že sochy představují Azashovy poddané a že lidskost v tom shromáždění hraje velmi malou a nevýznamnou roli. Ti ostatní služebníci dleli v místech velmi vzdálených a zároveň velmi, velmi blízkých.

Přímo proti vchodu, kterým hleděl, se tyčila modla. Lidská snaha ztvárnit a zobrazit své bohy nikdy nepřináší uspokojivé výsledky. Bůh se lví hlavou není ve skutečnosti obrazem lidského těla s hlavou lva přidanou kvůli kontrastu. Člověk chápe tvář jako výraz duše; tělo je většinou nedůležité. Ikona boha nemá zobrazovat boží podobu a tvář ikony má za úkol, spíše sugerovat božího ducha než přesně opakovat jeho skutečné rysy. Tvář modly zvedající se vysoko do prostoru černého chrámu obsahovala souhrn lidské zkaženosti. Byly tam samozřejmě chťíč, nenasytost a žravost, ale rovněž i další vlastnosti; vlastnosti, pro které nebylo v lidském jazyce jména. Azash, soudě podle jeho tváře, usiloval o věci - a vyžadoval věci - které přesahovaly lidské chápání. Ve tváři se zračil divoký, nespokojený výraz. Byla to tvář bytosti s nespoutanými vášněmi, které nebyly - a nemohly být - ukojeny. Její rty byly zkroucené, oči hrozné a kruté.

Sparhawk odtrhl od modly oči. Dívat se příliš dlouho znamenalo ztratit duši.

Její tělo nebylo plně vytvarováno. Jako kdyby byl sochař tak uchvácen tou tváří a tím vším, co znamená, že zbytek postavy jen tak lehce naznačil. Z mohutných ramen vyrůstaly pavoučí paže, které se větvily v trsy chapadel. Tělo se poněkud naklánělo dozadu a obscénně vystrkovalo boky. Ale to, co by mělo být ohniskem této vyzývavé pózy, tam nebylo. Místo toho tam byl hladký, nezvrásněný povrch, který se leskl a vypadal skoro jako stará jizva. Sparhawk si vzpomněl na slova, která Sefrenie vmetla tomuto bohovi do tváře při setkání s Pátračem na severním okraji jezera Venne. Nazvala jej impotentem a kleštěncem. Raději neuvažoval o tom, jaké prostředky mohli Mladší bohové k zmrzačení svého staršího příbuzného použít. Z modly vycházela bledá, nazelenalá aureola velmi podobná záři, která vycházela z Pátračovy tváře.

Daleko vzadu probíhala na kruhové černé podlaze v chorobně zelené záři vycházející z oltáře nějaká ceremonie. Sparhawkova mysl se zdráhala nazvat tuto ceremonii náboženským obřadem. Nazí celebranti se svíjeli před modlou. Sparhawk nebyl žádný neznalý, klášterní mnich. Věděl toho o světě dost, ale ze zvrácenosti, které probíhaly při tomto rituálu, se mu zvedl žaludek. Orgie, které

ovládly primitivní elénské Zemochy ve vnitrozemských horách, byly proti tomu téměř nevinnou, dětskou zábavou. Tito celebranti se zřejmě pokoušeli napodobit perverze, které prováděly nelidské bytosti, a podle jejich vytřeštěných pohledů a křečovitých pohybů bylo jasné, že budou v tom rituálu pokračovat, dokud jeho nespoutaností nezemřou. Nižší patra tohoto stupňovitě klesajícího prostoru byla plná postav oděných do zelenavých oděvů, které vyluzovaly disharmonické zvuky postrádající jakoukoli myšlenku nebo emoci.

Pak Sparhawk zachytil lehký pohyb a rychle pohlédl doprava. Na horní terase, něco přes padesát metrů pod leprózně bílou sochou čehosi, co musely zplodit hlubiny šílenství, byla shromážděna skupina lidí. Jedna z postav měla bílé vlasy.

Sparhawk se otočil a naznačil Ulathovi, aby jej vytáhl zpátky.

"Tak co?" zeptal se jej Kalten.

"Je to jeden veliký prostor," zašeptal Sparhawk. "Modla je na druhé straně a jsou tam široké terasy, které se svažují doprostřed."

"Co je to za zvuk?" zeptal se Tynian.

"Probíhá tam nějaký rituál. Ten zpěv je asi jeho součástí."

"Jejich náboženské věci mě nezajímají," zabručel Ulath. "Jsou tam nějakí vojáci?"

Sparhawk zavrtěl hlavou.

"To je dobré. Ještě něco?"

"Ano. Sefrenie, potřebuju nějaké kouzlo. Martel a ti druzí jsou na horní terase. Jsou něco přes padesát kroků vlevo. Potřebujeme vědět, co si říkají. Jsou dost blízko, aby tvé kouzlo fungovalo?"

Přikývla. "Pojďme trochu zpátky od těch schodů," navrhla. "To kouzlo vytváří určité světlo a nechceme, aby někdo věděl, že už jsme tady."

Ustoupili po prašném chodníku zpátky a Sefrenie si od Berita vzala naleštěný štít sira Beviera. "Tohle by mohlo posloužit," řekla. Rychle zformulovala kouzlo a vypustila je. Rytíři se semkli kolem náhle zářícího štítu a hleděli na zamlžené postavy, které se objevily na jeho zrcadlovém povrchu. Hlasy, které vycházely od postav, zněly slabě, ale dalo se jim rozumět.

"Tvá ujištění, která jsi nám dal o tom, že naše zlato ti zajistí trůn, z kterého bys mohl dále podporovat naše cíle, byla planá, Annie," burácelo Othovo mumlání.

"To zase Sparhawk, Vaše Výsosti." Annias se snažil omlouvat téměř otrockým hlasem. "Všechno pokazil - jak jsme se obávali."

"Sparhawk!" Otha vyplivl sprosté zaklení a udeřil pěstí do opěradla svého přenosného trůnu. "Existence toho člověka sžírá naši duši. Samotné jeho jméno nám působí bolest. Martele, tys ho měl zdržet od Chyrellu. Proč jsi nás zradil i našeho boha?"

"Já jsem opravdu nezradil, Vaše Výsosti," odpověděl Martel nevzrušeně, "a ani tak v této věci neučinil Annias. Dosazení Jeho Milosti na arciprelátský stolec byl

pouze prostředek k dosažení cíle a tohoto cíle jsme dosáhli. Bhelliom je přímo pod touto střechou. Plán povýšit Annia tak, aby mohl donutit Elény vydat nám drahokam, byl velmi nejistý. Toto bylo mnohem rychlejší a mnohem přímější. Výsledkem je to, co Azash chce, Vaše Výsosti, nejde o úspěch či neúspěch nějakých dílčích kroků."

Otha zavrčel. "Snad," připustil, "ale Bhelliom ještě nebyl odevzdán do rukou našeho boha. Stále je ještě v rukách toho Sparhawka. Postavil jsi mu do cesty celé armády a on je snadno přemohl. Náš pán vyslal služebníky strašlivější než sama smrt, aby ho zabili, a on žije dál."

"Ale Sparhawk je přece jen člověk," řekl Lycheas svým kňučivým hlasem. "Jeho štěstí nemůže trvat věčně."

Otha vrhl na Lychea pohled, který zcela jasně hovořil o smrti. Arissa objala svého syna a vypadala, jako by se chystala jej bránit, ale Annias zavrtěl výstražně hlavou.

"Annie, ty ses pošpinil uznáním tohoto bastarda za svého," prohlásil Otha hlasem, v němž rostlo pohrdání. Odmlčel se a pohlédl na ně. "Což nikdo z vás nechápe?" náhle zařval. "Tento Sparhawk je Anakha, ten, jenž je neznámý. Poslání všech lidí je zřejmé - všichni lidé Anakhu chrání. Anakha se pohybuje mimo osud. Dokonce i bohové se ho bojí. On a Bhelliom jsou spojeni způsobem, který přesahuje chápání lidí i bohů tohoto světa a bohyně Aphrael jim slouží. Neznáme jejich cíl. Jediné, co nás před nimi chrání, je to, že se Bhelliom podvoluje Sparhawkovi jen zdráhavě. Kdyby se mu poddal dobrovolně, byl by Sparhawk bohem."

"Ale ještě bohem není, Vaše Výsosti." Martel se usmíval. "Je lapen v tomto bludišti a on nikdy neopustí své přátele, aby nás napadl sám. Sparhawk je předvídatelný. Proto Azash přijal mne s Anniem. Známe Sparhawka a víme, co udělá."

"A věděli jste, že se mu podaří to, co se mu podařilo?" zašklebil se Otha. "Věděli jste, že jeho příchod sem ohrozí naši existenci a existenci našeho boha?"

Martel se podíval na obscénně se svíjející postavy dole. "Jak dlouho to ještě bude pokračovat?" zeptal se. "V tuto chvíli potřebujeme vedení samotného Azashe, a dokud bude tohle probíhat, tak se nám jeho pozornosti nedostane."

"Rituál je téměř u konce," řekl mu Otha. "Celebranti jsou už dávno zcela vyčerpání. Brzy zemřou."

"Dobrá. Pak budeme moci promluvit s naším pánem. On je také v nebezpečí."

"Martele!" vyštěkl Otha vylekaným hlasem. "Sparhawk unikl z bludiště! Našel cestu do chrámu!"

"Svolej své muže, aby ho zastavili!" vyštěkl Martel.

"To jsem už udělal, ale má velký náskok. Bude tady dřív, než se k němu dostanou."

"Musíme zburcovat Azashe!" zaječel Annias.

"Přerušit tento rituál znamená smrt," oznámil jim Otha.

Martel se napřímil a vyndal z podpaží svou zdobenou přilbu. "V tom případě to je, myslím, na mně," řekl ponuře.

Sparhawk zvedl hlavu. Z dálky z paláce se ozval zvuk beranidel bušících do kamenné zdi. "To stačí," řekl Sefrenii. "Musíme odtud. Otha povolal vojáky, aby zbourali zeď u toho schodiště v paláci."

"Doufám, že Bevier s Talenem jsou schováni," řekl Kalten.

"Jsou," řekl mu Sparhawk. "Bevier ví, co dělá. Budeme muset jít dolů do chrámu. Tahle půda, nebo jak se tomu dá říkat, je příliš otevřená. Když se pokusíme bojovat tady, tak budeme mít vojáky ze všech stran." Podíval se na Sefrenii. "Je nějaký způsob, jak zablokovat ty schody za námi?" zeptal se jí.

Její oči se zúžily. "Myslím, že ano," odpověděla.

"Vypadá to, jako bys o tom nějak pochybovala."

"Ne, ani ne. To schodiště mohu zablokovat celkem snadno, ale nemohu si být jistá, jestli Otha nezná protikouzlo."

"Že jsi schodiště zablokovala, se nedozví dřív, než jeho vojáci dorazí a nebudou se moci dostat po schodišti dolů, ne?" zeptal se jí Tynian.

"No, vlastně ano. Výborně, Tyniane."

"To prostě oběhneme tu horní terasu a střetneme se s tou modlou?" zeptal se Kalten.

"To nemůžeme," řekla mu Sefrenie. "Pamatuj, že Otha je kouzelník. Metal by na nás kletby na každém našem kroku. Musíme se s ním utkat přímo."

"A s Martelem taky," dodal Sparhawk. "Dokud probíhá ten rituál, tak se Otha neodváží Azashe rušit. Toho můžeme využít. Jediné, na co si musíme dát pozor, je Otha. Je možné si s ním poradit, Sefrenie?"

Přikývla. "Otha není statečný," odpověděla. "Když ho budeme ohrožovat, použije svou moc jenom na svoji ochranu. Bude spoléhat na to, že si s námi poradí vojáci přicházející z paláce."

"Zkusíme to," řekl Sparhawk. "Jsou tedy všichni připraveni?"

Přikývli.

"Jen buďte opatrní," řekl jim, "a až se pustím do Martela, tak do toho nezasahujte. Tak a teď pojďme."

Došli k začátku schodiště, na chvíli se zastavili, pak se všichni zhluboka nadechli a se zbraněmi v rukách vyrazili dolů.

"Á, tady jsi, kamaráde," řekl Sparhawk s přehnaným důrazem na každé slabice, schválně tak napodobuje nonšalanci bělovlasého odpadlíka. "Hledal jsem tě."

"Byl jsem tady, Sparhawku," odpověděl Martel a vytáhl svůj meč.

"To vidím. Musel jsem se někde trochu zdržet. Doufám, žeš nemusel čekat příliš dlouho."

"Ale vůbec ne."

"To je skvělé. Nemám rád nedochvilnost." Přehlédli je. "Výborně. Vidím, že jsme tu všichni." Trochu lépe se podíval na cimmurského primase. "Opravdu, Annie, měl bys chodit víc na slunce. Jsi bílý jako stěna."

"Ach, než se do toho vy dva dáte, Martele," řekl Kalten, "přinesl jsem ti dárek - malou upomínku na naši návštěvu. Určitě to budeš s láskou opatrovat." Trochu se ohnul a škuibl pláštěm, který nesl, drže jeden konec pevně ve své pancéřové rukavici. Plášť se na onyxové podlaze rozbalil. Adova hlava se s drncáním dokutálela k Martelovým nohám, kde na něj zůstala vytřeštěně zírat.

"To je od vás moc milé, sire Kaltene," procedil Martel mezi zuby. Zdánlivě netečně odkopl hlavu stranou. "Získání tohoto daru pro mne vás muselo jistě hodně stát."

Sparhawkova ruka se sevřela okolo jílce meče a jeho mysl vzkypěla nenávistí. "Stálo mě to Kurika, Martele," řekl dutým hlasem, "a teď je čas vyrovnat účet."

Martelovy oči se krátce rozšířily. "Kurika?" řekl udiveným hlasem, "To jsem nečekal. To je mi opravdu líto, Sparhawk. Měl jsem ho rád. Pokud se ještě někdy dostaneš do Demu, vyřiď Asladě moji nejupřímnější omluvu."

"To sotva, Martele. Nebudu Asladu urážet vyslovováním tvého jména. Dáme se do toho?" Sparhawk začal postupovat dopředu, štít připravený a hrot meče pohybující se pomalu tam a zpátky jako hlava hada. Kalten a ostatní spustili své zbraně a s chmurným výrazem to sledovali.

"Džentlmen do poslední chvíle, jak vidím," řekl Martel, nasadil si přilbu a poodstoupil od Othových nosítek, aby měl dost místa pro boj. "Ty tvé dobré způsoby a smysl pro čestnou hru ti budou osudné, Sparhawk. Byl jsi ve výhodě. Měls toho využít."

"Nebudu to potřebovat, Martele. Ještě máš chvíličku na pokání. Radím ti, abys ten čas dobře využil."

Martel se slabě usmál. "To asi ne, Sparhawk," řekl. "Rozhodl jsem se tak, jak jsem se rozhodl. Nebudu se ponižovat tím, že bych to teď měnil."

Vyrazili současně a jejich meče zazvonily na protivníkových štítech. Jako chlapci spolu cvičili pod Kurikovým vedením, takže se nemohli překvapit žádným trikem nebo fintou, která by soupeře odkryla. Byli tak vyrovnaní, že nebylo možno žádným způsobem předvídat výsledek tohoto souboje, ke kterému se schylovalo již víc než deset let.

Jejich první výpady byly zdrženlivé, neboť se zatím jen opatrně odhadovali, hledali odchylky v technice nebo změny v soupeřově síle. Nezkušenému divákovi se mohlo jejich mlácení do sebe zdát zuřivé a bezmyšlenkovité, ale tak tomu nebylo. Ani jeden z nich nebyl tak unesen zuřivostí, aby přehnal své výpady a tím se odkryl. V jejich štítech přibývaly hluboké šrámy a pokaždé, když se jejich meče srazily, hlavy jim zasypaly spršky jisker. Pohybovali se při zápasu pomalu sem a

tam, od místa, kde stála Othova drahokamy vykládaná nosítka, až tam, kde stáli s očima dokořán a se zatajeným dechem Annias, Arissa a Lycheas. To byla také součást Sparhawkovy strategie. Potřeboval Martela odvést od Othy, aby mohl Kalten a ostatní ohrozit odolého císaře. Aby toho dosáhl, ustoupil tu a tam o něco víc, než bylo nutné, a tak Martela krok za krokem vzdaloval od jeho přátel.

"Asi stárneš, Sparhawk," řekl se supěním Martel a udeřil do štítu svého bývalého bratra.

"Ne rychleji než ty, Martele." Sparhawk zasadil silný úder, pod kterým jeho protivník zakolísal.

Kalten, Ulath a Tynian, následováni Beritem, který mával strašlivým lochaberem sira Beviera, vyrazili vějířem na Othu a Annia. Slimákovitý Otha mávl jednou rukou a okolo jeho nosítek a Martelových druhů se objevila mihotající bariéra.

Sparhawk ucítil v zádech lehké šmrání a poznal, že Sefrenie spřádá kouzlo, které zablokuje schodiště. Vyrázil na Martela co možná nejrychlejším úderem meče, kterého byl schopen, aby tak odvedl pozornost bělovlasého muže od onoho dobře známého pocitu, který vždy doprovázel Sefreniina kouzla. Sefrenie Martela kdysi učila a on by její kouzlo poznal.

Zuřivý boj pokračoval. Sparhawk nyní supěl a potil se a ruka, v níž držel meč, mu začala umdlévat. Ustoupil dozadu a spustil meč v tradičním němém znamení, že je čas si vydechnout. Toto znamení nebylo nikdy chápáno jako projev slabosti.

Martel rovněž spustil meč. "Skoro jako za starých časů, Sparhawk," oddychoval a zvedl kryt svého hledí.

"Skoro," souhlasil Sparhawk. "Vidím, žeš pochytil nějaké nové triky." Otevřel také své hledí.

"Příliš času jsem strávil v Lamorkandu. Ale tamní šermířské umění je trochu neohrabané. Tvoje technika vypadá trochu rendorsky."

"Deset let exilu." Sparhawk pokrčil rameny, dýchaje zhluboka, aby uklidnil svůj dech.

"Vanion by nám dal, kdyby nás viděl, co tady na sebe zkoušíme."

"To asi ano. Vanion si zakládá na technice."

"To je boží pravda."

Stáli tam, oddechovali a hleděli si do očí, čekající na to nepatrné zúžení zornic, které předchází náhlý výpad. Sparhawk cítil, jak bolest z jeho pravé paže pomalu odchází. "Jsi připraven?" zeptal se konečně.

"Pokud jsi ty?"

Zaklapli svá hledí a pustili se znovu do boje.

Martel zahájil složitou a dlouhou řadu úderů. Ta řada byla známá, jelikož to byla jedna z těch nejstarších, ale její závěr byl neočekávaný. Sparhawk si připravil štít a meč na předepsanou obranu, ale jakmile Martel zasadil první úder, poznal, že

příští omračující rána dopadne na jeho hlavu. Avšak krátce po Martelově vyhnání z řádu Kurik vymyslel úpravu pandionské přilby, a když odpadlík zasadil svůj těžký úder na Sparhawkovu hlavu, Sparhawk lehce přitáhl bradu, aby celý úder dopadl na hřeben jeho přilby - hřeben, který byl nyní výrazně zpevněn. Nicméně v uších mu zazvonilo a lehce se mu podlomila kolena. Ale následující úder, který by jej mohl již opravdu ohrozit, dokázal odvrátit.

Martelovy reakce se zdály být poněkud pomalejší, než jak si je Sparhawk pamatoval. Ale připustil, že ani jeho vlastní údery asi už nemají tu hbitost jako zamlada. Oba byli starší a dlouhý souboj se stejně silným a zkušeným mužem člověku léta jen přidá.

Pak náhle pochopil a zároveň s tímto pochopením vyrazil. Rozpoutal sérii shora vedených úderů na Martelovu hlavu a renegát se musel chránit mečem i štítem zároveň. A pak Sparhawk tento nápor na hlavu zakončil tradičním výpadem na tělo. Martel věděl, že to přijde, ale prostě nedokázal dost rychle přemístit svůj štít, aby to mohl vykrýt. Hrot Sparhawkova meče se mu zabořil do brnění na pravé dolní straně hrudi a zajel hluboko do těla. Martel zasténal a pak štěrbínami ve svém hledí vykašlal silnou spršku krve. Chabě se pokoušel udržet štít a meč, ale ruce se mu divoce třáslly. Začaly se mu podlamovat nohy. Meč mu vypadl z ruky a štít upustil na stranu. Znovu, s nepříjemně naříkavým zvukem, zakašlal. Z hledí mu ještě jednou vytryskla krev a pomalu se zhroutil, tváří k zemi.

"Skonči to, Sparhawk," zasípal.

Sparhawk jej převrátil nohou na záda. Zvedl meč a pak ho zase spustil. Poklekl k umírajícímu muži. "To není nutné," řekl tiše a otevřel Martelovo hledí.

"Jak se ti to podařilo?"

"To je tím tvým novým brněním. Je příliš těžké. Unavil ses a začal jsi ztrácet rychlost."

"Je v tom určitá spravedlnost," řekl Martel a snažil se dýchat mělce, aby se zase nerozkašlal krví, která rychle plnila jeho plíce. "Zabila mne má vlastní marnivost."

"Ta nás koneckonců zabíjí všechny."

"Ale byl to dobrý souboj."

"Ano, byl."

"A konečně se ukázalo, kdo z nás je ten nejlepší. Teď je asi čas na pravdu. Víš, já jsem o tom vlastně nikdy doopravdy nepochyboval."

"Já ano."

Sparhawk tiše klečel a poslouchal, jak je Martelův dech mělčí a mělčí. "Víš, že je Lakus mrtvý?" řekl tiše. "A Olven?"

"Lakus a Olven? To jsem nevěděl. Mohu za to nějak?"

"Ne, to bylo něco jiného."

"Alespoň nějaká malá útěcha. Mohl bys mi, Sparhawk, zavolat Sefrenii? Chtěl bych se s ní rozloučit."

Sparhawk zvedl ruku a pokynul ženě, která je kdysi oba učila. Když poklekala u Martelova těla, byly její oči plné slz. "Ano, drahý?" řekla umírajícímu.

"Tys vždycky říkala, že špatně skončím, matičko," řekl Martel hořce, už sotva hlasitěji než šeptem. "Ale mýlila ses. Tohle není vůbec tak špatné. Je to skoro jako na řádném smrtelném loži. Loučím se v přítomnosti jediných dvou lidí, které jsem kdy opravdu miloval. Dáš mi své požehnání, matičko?"

Položila mu ruce na tvář a tiše promluvila ve styričtině. Pak se s pláčem sehnula a políbila jej na čelo.

Když svou tvář opět zvedla, byl Martel mrtev.

KAPITOLA

TŘICÁTÁ

SPARHAWK SE ZVEDL A POMOHL VSTÁT Sefrenii.
"Jsi v pořádku, můj milý?" zašeptala.

"Já jsem celkem v pořádku." Sparhawk upíral tvrdý pohled na Othu.
"Blahopřeji, sire rytíři," zamručel Otha ironicky a jeho zpocená lebka se leskla ve světle ohňů. "A děkuji vám. Již dlouho jsme zvažovali, co si s Martelem počneme. Zdálo se nám, že je až příliš horlivý, a jeho užitečnost pro nás skončila v tu chvíli, kdy jste nám se svými přáteli přinesl Bhelliom. Jsme rádi, že jsme se ho zbavili."

"Ber to jako dar na rozloučenou, Otho."

"Ach? Vy odcházíte?"

"Ne. Ty odcházíš."

Otha se zasmál. Byl to odpuzující zvuk.

"Má strach, Sparhawk," zašeptala Sefrenie. "Není si jistý tím, že nemůžeš proniknout jeho bariérou."

"A mohu?"

"Já si tím také nejsem jistá. Ale teď je velmi zranitelný, protože Azash je plně pohlcen tím rituálem."

"Je tedy na místě začít." Sparhawk se zhluboka nadechl a vyrazil proti odolému zemošskému císaři.

Otha sebou trhl a dal polonahým barbarům, kteří jej obklopovali, rychlý signál. Nosiči zvedli nosítka s trůnem, na němž ležel rozvalen, a vyrazili k terase, která se svažovala dolů k onyxové podlaze, kde sebou v pokračujícím rituálu škubali polonazí celebranti s výrazy naprostého vyčerpání. Annias, Arissa a Lycheas šli s ním a s vystrašenými výrazy se drželi co možná nejbližší jeho nosítek, aby byli v pochybném bezpečí jeho zářícího ochranného štítu. Když byli na onyxové podlaze, Otha zařval na kněze v zelenavých róbách a ti vyrazili kupředu s tvářemi zalitými bezmyšlenkovitou oddaností a ze svých rouch vytahovali zbraně.

Sparhawk zaslechl zezadu náhlé výkřiky zklamání a zloby. Vojáci, kteří spěchali na pomoc svému císaři, právě narazili na Sefreniinu bariéru. "Vydrží?" zeptal se jí.

"Pokud není některý z vojáků silnější než já, tak ano."

"To není moc pravděpodobné. Takže nám zbývají jen ti kněží." Podíval se na své přátele. "Tak, pánové," řekl jim. "Všichni kolem Sefrenie a uděláme si cestu."

Azashovi kněží neměli žádné brnění a způsob, jakým drželi zbraně nesvědčil o velké zkušenosti. Byli to Styrikové a náhlé zjevení se rytířů Církve v hlavním

svatostánku jejich náboženství je vylekalo a naplnilo hrůzou, Sparhawk si vzpomněl na to, co mu jednou řekla Sefrenie. Styrikové, říkala tehdy, nereagují dobře, když jsou překvapeni. Nečekané věci je uvádějí do zmatku. Když se svými přáteli v brnění vyrazili dolů po stupňovitě se svažujících terasách, ucítil určité mravenčení, pocit, který mu napověděl, že se přinejmenším několik z kněží pokouší dát dohromady nějaké kouzlo. Vyrazil elénský válečný pokřik, drsný řev plný touhy po krvi a násilí. Mravenčení zmizelo. "Co nejvíc hluku, pánové!" zavolal na své přátele. "Vyveďme je z míry, aby nemohli použít svou magii!"

Rytíři Církve se hnali s bojovým křikem dolů po černých stupních a mávali svými zbraněmi. Kněží zakolísali a pak už měli rytíře na krku.

Berit s očima svítícíma nadšením a s připravenou oboustranou sekerou sira Beviera odstrčil Sparhawka. "Setřete si síly, Sparhawku," řekl drsně a snažil se, aby jeho hlas zněl hlouběji, mužněji. Postavil se úmyslně před překvapeného Sparhawka a spěchal k zeleně oděným hodnostářům, kteří stáli proti nim, a rozháněl se sekerou, jako kdyby to byla kosa.

Otha se zastavil u leštěného oltáře a s otevřenými ústy zíral na krveprolití dole. Pak se vzchopil. "Pojď tedy blíž, Sparhawku!" zařval. "Náš bůh je už netrpělivý!"

"O tom pochybuji, Otho," odpověděl mu Sparhawk. "Azash chce Bhelliom, ale nechce, abych mu ho přinesl zrovna já, protože neví, jaké s ním mám úmysly."

"Výborně, Sparhawku," zašeptala Sefrenie. "Využij své výhody. Azash vycítí Othovu nejistotu a bude se cítit také tak."

Chrámem se ozývaly rány, výkřiky a sténání, jak Sparhawkovi přátelé systematicky pobíjeli zeleně oděné kněze. Prosekávali si cestu těsně sevřenými řadami, až dorazili k úpatí první terasy pod oltářem.

Sparhawk při tom všem měl pocit nezvratného triumfu. Nečekal, že se dostane tak daleko, a neočekávané přežití jej naplnilo euforickým pocitem neporazitelnosti. "Tak co, Otho," řekl a podíval se přes stupňovitě stoupající terasy nahoru na odulého císaře, "proč nevzbudíš Azashe? Zjistíme, jestli mohou Starší bohové také umřít jako lidé."

Otha na něj civěl, pak s námahou slezl ze svých nosítek a zhroutil se na zem, jelikož jej jeho zakrslé nohy odmítly nést. "Poklekni!" napůl zaječel na Annia "Klekni a pros našeho boha o záchranu!" To, že se jeho vojáci nedostali do chrámu, Othu zřejmě značně vyděsilo.

"Kaltene," zavolal Sparhawk na svého přítele, "skonči to s těmi knězi a pak se přesvědč, jestli ti vojáci nemohou prorazit a vpadnout nám do zad."

"To není třeba, Sparhawku," řekla Sefrenie.

"Já vím, ale alespoň naši přátelé vzadu budou mimo nebezpečí." Zhluboka se nadechl. "Tak a jdeme." Shodil své obrněné rukavice, přidržel si meč pod paží a sundal si z opasku váček z ocelových kroužků. Rozvázal drát, kterým byl váček uzavřen, a vytřepal si Bhelliom do ruky. Drahokam se zdál rozžhavený a blýskalo

se v něm, jako se blýská z horka za letní noci. V jeho okvěti to vřelo. "Modrá růže!" řekl ostře. "Musíš učinit, jak přikazuji!"

Otha napůl sedící, napůl dřepící na zemi mumlal modlitbu ke svému bohu - modlitbu, kterou jeho strach činil téměř nesrozumitelnou. Annias, Lycheas a Arissa také klečeli a vzhlíželi k ohavné tváři modly, která se tyčila nad nimi. Jejich oči byly naplněny hrůzou, jelikož zblízka spatřili, jakého boha si tak ochotně zvolili.

"Azashi, přijď!" prosil Otha "Probud' se! Vyslyš modlitbu svých služebníků!"

Hluboko utopené oči modly, které byly předtím zavřené, se nyní pomalu otevřely a vyšlehl z nich nazelenalý oheň. Sparhawk ucítil, jak k němu z těch uhrančivých očí vyšlehává jedna vlna zloby za druhou, a nesmírná skutečnost přítomnosti boha jej téměř ochromila.

Modla se hýbala! Jakési vlnění projelo jejím tělem a chapadlovité paže se natáhly dopředu - dopředu k zářícímu kameni ve Sparhawkově ruce, k jediné věci na světě, která nabízela vyléčení a svobodu.

"Ne!" Sparhawkův hlas byl ochraptělý. Zvedl nad Bhelliomem meč. "Zničím ho!" pohrozil. "A tebe s ním!"

Modla jako by zaváhala a její oči se najednou naplnily polekaným údivem. "Proč jsi k nám přivedla tohoto neznaboha, Sefrenie?" Byl to dutý hlas, jehož ozvěna se rozléhala chrámem i Sparhawkovou myslí. Sparhawk věděl, že Azashova myšlenka by jej mohla zničit v jediném okamžiku mezi dvěma údery srdce, ale zdálo se, že se Azash z nějakého důvodu bojí použít svou sílu na toho drsného muže, který svým mečem vyhrožoval safírové růži.

"Pouze jsem dostala svého poslání, Azashi," odpověděla Sefrenie klidně. "Narodila jsem se proto, abych přivedla Sparhawka na toto místo, kde se ti může postavit."

"A jaké je poslání tohoto Sparhawka? Ty víš, k čemu je on vyvolen?" V Azashově hlase bylo možno slyšet určité zoufalství.

"To neví žádný člověk a ani žádný bůh, Azashi," připomněla mu. "Sparhawk je Anakha a všichni bohové se báli toho dne, kdy Anakha přijde a bude kráčet tímto světem se záměry, které nikdo nedokáže předpovědět. Já jsem služebnicí tohoto poslání, ať už je jakékoli, a přivedla jsem Sparhawka sem, aby mohl tyto záměry uskutečnit."

Modla se jako by napřímila a pak vyšlehla rozkaz tak nesmírné síly a úpornosti, že mu nebylo možno nijak čelit, a tento rozkaz nebyl určen Sparhawkovi.

Sefrenie zavrávala a začala uvadat jako květina po prvním mraze. Sparhawk přímo cítil, jak její síla ochabuje. Chvěla se pod nápořem Azashovy vůle, která ničila její obranné prostředky.

Napjal ruku a pozvedl svůj meč výš. Kdyby měla Serenie podlehnout, byli by ztraceni a on nevěděl, jestli by měl potom ještě čas na poslední, rozhodující úder. Vybavil si v mysli obraz Ehlany a sevřel jílec meče ještě silněji.

Ten zvuk nikdo jiný neslyšel. Věděl to. Bylo to jen v jeho mysli, jen on to mohl slyšet. Byl to vytrvalý, rozkazovačný hlas pastýřské píšťalky, ve kterém zazníval tón velmi silného podráždění.

"Aphrael!" zvolal s náhlou úlevou.

Před tváří se mu jako svatojánská muška objevila malá jiskřička. "No, konečně!" ozval se rozzlobený Píšťalčin hlas. "Proč ti to trvalo tak dlouho, Sparhawk? Copak nevíš, že na mne musíš zavolat?"

"Ne. To jsem nevěděl. Pomoz Sefrenii."

Nebylo vidět žádný dotyk, žádný pohyb, neozval se žádný zvuk, ale Sefrenie se napřímila a lehce se dotkla prsty svého čela. Oči modly zahořely a upnuly se na poletující jiskřičku.

"Dcero naše," řekl Azashův hlas. "Ty chceš spojovat svůj osud s těmito smrtelníky?"

"Nejsem tvá dcera, Azashi." Píšťalčin hlas byl jiskřivě pronikavý. "Zrodila jsem se sama, ze své vůle, stejně jako mé sestry a mí bratři, když jsi pošetilými sváry se svými příbuznými začal trhat pletivo skutečnosti. Jsem tvou dcerou jen díky tvé chybě. Kdybyste ty i tví příbuzní opustili ten nebezpečný směr, který znamenal jen zkázu, nebylo by třeba mne a mých příbuzných."

"Budu mít Bhelliom!" Z dutého hlasu burácely hromy a zemětřesení základů samotného světa.

"Tak tomu nebude!" odporoval Píšťalčin hlas rozhodně. "Já a můj rod jsme se zrodili proto, abychom tobě i tvému rodu znemožnili zmocnit se Bhelliomu. Bhelliom není z tohoto světa a ty ho proto nesmíš držet a nesmím ho držet ani já, ani trollí bohové, ani žádní jiní bohové tohoto světa."

"Já ho budu mít!" Azashův hlas zesílil v řev.

"Ne. Anakha ho dříve zničí a jeho zničení bude tvou zkázou."

Modla jako by sebou škubla. "Jak se opovažuješ!" vykřikla. "Jak se vůbec opovažuješ o něčem tak hrozném mluvit? Ve smrti jednoho z nás se skrývá smrt nás všech."

"Budiž." Aphraelin hlas zněl lhostejně. Potom tón jejího hlásku nabyl na krutosti. "Namiř svůj hněv na mne, Azashi, a ne na mé děti, neboť jsem to byla já, kdo použil moci prstenů k tvému vykleštění a spoutal tě do této hliněné modly."

"To jsi byla ty?" Strašlivý hlas užasl.

"To jsem byla já. Tvá síla je tvým vykleštěním tak oslabena, že ze svého vězení neunikneš. Nebudeš mít Bhelliom, impotentní bůžku, a tudíž budeš uvězněn navěky. Zůstaneš uvězněn bez mužné síly, dokud ty nejvzdálenější hvězdy neshoří na popel." Odmlčela se, a když opět promluvila, bylo to, jako by někdo pomalu obracel nůž někomu druhému v těle. "Byl to tvůj absurdní a průhledný návrh, aby se všichni bohové Styrika sjednotili a zmocnili se Bhelliomu, který drželi trollí bohové - 'pro dobro všech', co mi dalo příležitost tě zmrzačit a uvěznit, Azashi."

Nemůžeš z toho, co se ti přihodilo, vinit nikoho jiného než sebe. A nyní Anakha přinesl Bhelliom a prsteny - a dokonce i trollí bohy uzamčené v drahokamu - a všichni stojí proti tobě. Vyzývám tě, aby ses podrobil moci safírové růže - nebo zahyneš."

Ozvalo se nelidské zavytí, ale modla se nepohnula.

Otha s panikou v očích však začal mumlat nějaké zoufalé zaklínání. Potom kouzlo vrhl proti nim a ohavné sochy po obvodu ohromného sálu se začaly třást, měnit barvu z mramorově bílé na zelenou a modrou a krvavě rudou a kopule chrámu se naplnila jejich nelidským blábolním. Sefrenie vyřkla klidným hlasem dvě styrická slova. Udělala rukou znamení a sochy opět ztuhly do bledého mramoru.

Otha zavyl, pak začal opět něco drmolit, ale byl tak frustrovaný a rozzuřený, že už ani nemluvil styricky, ale svou rodnou elénštinou.

"Poslyš, Sparhawku." Píšťalčin melodický hlas byl velmi tichý.

"Ale Otha -"

"Jenom blábolí. Má sestra si s ním poradí. Dávej pozor. Velmi brzo budeš muset jednat. Řeknu ti kdy. Vystup po těchto schodech k modle a drž svůj meč připravený nad Bhelliomem. Kdyby se tě Otha nebo cokoli jiného pokusilo zadržet, tak Bhelliom zničí. Pokud půjde vše dobře a dostaneš se k modle, přilož Bhelliom k místu, které vypadá jako spálené a zjizvené."

"To Azashe zničí?"

"Samozřejmě, že ne. Modla, která tam stojí, je jen schránka. Pravá modla je uvnitř té velké. Bhelliom roztříští velkou modlu a v budeš moci spatřit Azashe samotného. Pravá modla je docela malá a je z pálené hlíny. Jakmile ji spatříš, pusť meč a uchop Bhelliom oběma rukama. Pak použij přesně tato slova: 'Modrá růže, jsem Sparhawk z Elénie. Mocí těchto prstenů prikazuji Modré růži navrátit tento obraz zemi, ze které vzešel.' Potom přilož Bhelliom k modle."

"Co se stane pak?"

"Tím si nejsem jistá."

"Aphrael!" Sparhawk polekaně zaprotestoval.

"Poslání Bhelliomu je ještě tajemnější než tvé a já nemohu vědět minutu po minutě, co máš dělat."

"Zničí to Azashe?"

"Ach, ano - a je docela možné, že i zbytek světa. Bhelliom chce být od tohoto světa osvobozen a toto by pro něj mohla být příležitost, na kterou čeká."

Sparhawk těžce polkl.

"Je to sázka," uzavřela bezstarostně. "Nikdy však nevíme, jak nám kostky padnou, dokud je nevrhneme, ne?"

V chrámu se najednou úplně setmělo, jak Sefrenie pokračovala ve svém boji s Othou. Na chvíli, během níž se všem zatajil dech, se zdálo, jako by ta tma měla trvat navěky, tak byla intenzivní.

Pak se začalo světlo pomalu vracet. Ohně v oněch ohromných železných nádobách se opět rozhořely a jejich plameny začaly růst.

Když se světlo obnovilo, Sparhawk zjistil, že hledí na Annia. Vyzáblá tvář cimmurského primase byla smrtelně bledá a jeho oči hleděly prázdňým pohledem. Annias, zaslepen svými ambicemi, nikdy plně neviděl hrůzu, které ve svém honu za arciprelátským trůnem upsal svou duši. Nyní si to zřejmě konečně uvědomil, ale nyní, jako obvykle, bylo příliš pozdě. Zíral na Sparhawka a jeho oči naléhavě o něco žadonily - o cokoli - co by jej zachránilo před onou propastí, která se mu otevřela pod nohama.

Lycheas v hrůze něco žvatlal, Arissa jej objímala v náručí a choulila se k němu a v její tváři nebylo o nic méně hrůzy než v tváři Anniově.

Zápas mezi Othou a Sefrenií plnil chrám hlukem a blýskáním, drásavým zvukem a vířícím dýmem.

"Je čas, Sparhawku." Pišťalčin hlas byl velmi tichý.

Sparhawk se napřímil a s mečem hrozivě napřaženým nad safírovou růží, která jako by se pod těžkou ocelovou čepelí choulila, vyrazil.

"Sparhawku," uslyšel téměř toužebný hlásek, "miluji tě."

Hlas, který uslyšel potom, však nebyl zamilovaný. Bylo to vzteklé zavytí v jazyce trollů. Bylo to více hlasů než jeden a ozvalo se to z Bhelliomu. Sparhawk zavrával, jak se do něj napřela nenávist trollích bohů. Pocítil nesnesitelnou bolest. Hořel a mrzl zároveň a měl pocit, jako by mu měly popraskat všechny kosti v těle. "Modrá růže!" zalapal po dechu, potáčeje se. "Rozkaž trollím bohům, aby zmlkli. Modrá růže tak učiní - teď!"

Muka pokračovala a trollí vytí zesílilo.

"Tedy zhyň, Modrá růže!" Sparhawk zvedl meč. Vytí naráz zmlklo a bolest polevila.

Sparhawk přešel první onyxovou terasu a stoupal na další.

"Nečiň to, Sparhawku." Ten hlas zazněl v jeho hlavě. "Aphrael, toť zlomyslné dítě. Do záhuby tě vede."

"Byl jsem zvědav, jak dlouho to bude trvat, Azashi," řekl Sparhawk třesoucím se hlasem, když přecházel druhou terasu. "Proč jsi ke mně nepromluvil dřív?"

Hlas, který se mu předtím ozval v hlavě, mlčel.

"Měl jsi strach, Azashi? Měl jsi strach, že by něco, co řekneš, mohlo změnit osud, který nedokážeš předvídat?" Vystoupil na třetí terasu.

"Nečiň to, Sparhawku." Hlas nyní prosil. "Mohu ti dát celý svět."

"Ne, díky."

"Mohu ti dát nesmrtelnost."

"Nemám zájem. Člověk je uvyklý myšlence na smrt. To jen pro bohy je tato myšlenka tak děsivá." Přešel třetí terasu.

"Pokračovat-li budeš, zničím tvé druhy."

"Dříve nebo později všichni lidé zemřou." Sparhawk se snažil, aby jeho hlas zněl přesvědčivě lhostejně. Vystoupil na čtvrtou terasu. Najednou měl pocit, jako by si cestu razil pevnou skálou.

Azash se neodvažoval jej napadnout přímo, protože to by mohlo spustit rozhodující úder, který by je zničil všechny. Pak Sparhawk pochopil svou rozhodující výhodu. Nejenže bohové nedokázali vidět jeho osud, nemohli ani číst jeho myšlenky. Azash nevěděl, kdy se Sparhawk rozhodne pro rozhodující úder. Azash nedokázal poznat, kdy padne toto rozhodnutí, a úder Sparhawkova meče by proto nemohl zastavit. Ten se tedy rozhodl výhody využít. Vzdychl. "Nuže, jak chceš." Znovu pozvedl meč.

"NE!" Nebyl to jen Azashův výkřik, ale i křik vztekajících se trollích bohů.

Sparhawk přešel čtvrtou terasu. Silně se potil. Své myšlenky mohl skrýt před bohy, ale ne před sebou. "Nyní, Modrá růže," řekl tiše Bhelliomu, když vystoupil na pátou terasu, "to hodlám udělat. Ty s Khwajem a Ghnombem mi pomůžete, nebo zahynete. Nějaký bůh tu musí zemřít - jeden, nebo mnoho. Jestli mi pomůžeš, bude to jen jeden bůh. Jestli ne, zemře jich mnoho."

"Sparhawku!" Aphraelin hlas zněl polekaně.

"Neruš."

Následovalo zaváhání. "Mohu ti pomoci?" zašeptala dětským hláskem.

Rozmýšlel se jen okamžik. "Dobrá, ale teď není čas pro žádné hry - a nelekej mě. Moje ruka je jako napjatá pružina." Svatojánská jiskřička se začala zvětšovat a její intenzivní světlo přešlo v zář a z té záře se vynořila Aphrael se svojí pastýřskou flétnou u rtů. Na jejích nožkách byly jako vždy skvrny od trávy. Když odložila flétnu, byla její tvář zamračená. "Jdi, Sparhawku, a roztříšti Bhelliom," řekla smutně. "Nikdy tě nebudou poslouchat." Vzdychla. "Stejně mne nekonečný život už unavuje. Roztříšti ten kámen a je to."

Bhelliom zcela potemněl a Sparhawk cítil, jak sebou v jeho dlani divoce škube. Pak se jeho modř navrátila - měkká a pokorná.

"Teď pomohou, Sparhawku," řekla mu Aphrael.

"Tys jim lhala," vyčetl jí.

"Ne. Já jsem lhala tobě. Nehovořila jsem k nim."

Musel se zasmát.

Přešel pátou terasu. Modla byla teď mnohem blíže a tyčila se do výšky. Také viděl Othu, který se potil a napínal všechny síly v souboji se Sefrenií, který byl, jak Sparhawk věděl, ač to mohl pouze z dálky sledovat, mnohem titánštější než jeho souboj s Martelem. Zřetelněji teď viděl čirou hrůzu v Anniově tváři a Arissu a jejího syna na pokraji zhroucení.

Sparhawk cítil mocnou přítomnost trollích bohů. Zdáli se být tak ohromně skuteční, že měl pocit, jako by jejich gigantické, odpudivé postavy téměř viděl, jak se jako jeho ochrana vznášejí hned za ním. Vystoupil na šestou terasu. Ještě mu zbývaly tři. Hlavou se mu mihla myšlenka, jestli má devítka v pomatených myslích Azashových uctíváčů nějaký význam. V tom okamžiku zemošský bůh přestal otálet. Viděl, jak k němu po schodech nezadržitelně stoupá smrt, a v zoufalém úsilí odrazit posla v černém brnění, který mu tuto smrt přinášel v podobě modře zářícího kamene, začal rozpoutávat vše, co bylo v jeho moci.

Nejdříve pod Sparhawkovým nohama vzplál oheň, ale ještě než stačil pocítit jeho žár, oheň ztuhl v led. Vrhaly se na něj příšerné postavy, které se rodily z nicoty, ale pohltit je oheň ještě intenzivnější než ten, který se před tím proměnil v led. Nyní mu pomáhali trollí bohové a ač samozřejmě neradi, odstraňovali mu z cesty Azashovy překážky, neboť Sparhawkovo tvrdé ultimátum jim nedávalo jinou možnost.

Když Sparhawk vystoupil na sedmou terasu, začal Azash výt. Nyní bylo možno zaútočit, ale Sparhawk se rozhodl jinak. Nechtěl se trást vyčerpáním a lapat po dechu v rozhodujícím okamžiku. Pokračoval stálým, neúprosným tempem přes sedmou terasu uprostřed nepředstavitelné hrůzy, kterou na něj pouštěl Azash, jež však byla okamžitě odrážena trollími bohy nebo samotným Bhelliomem. Zhluboka se nadechl a vystoupil na osmou terasu.

Tu ho obklopilo zlato - mince, zlaté pruty i kusy o velikosti lidské hlavy. Z ničeho nic se přes zlato přelila kaskáda jasných drahokamů a proudila tu jako řeka zelené, modré a červené, jako duhový vodopád nepředstavitelného bohatství. Pak začalo bohatství ubývat, za nechutných mlaskavých zvuků ho mizely celé kusy. "Díky, Ghnombe," zabručel Sparhawk na adresu trollího boha jídla.

Kouzelně krásná Huriska svůdně zakývala na Sparhawka, ale okamžitě se jí zmocnil chlípný troll. Sparhawk neznal jméno trollího boha páření, takže nevěděl, komu poděkovat. Vyrázil po schodech na devátou, poslední terasu.

"To nemůžeš!" zavyl Azash. Sparhawk neodpověděl a s Bhelliomem stále v jedné ruce a s hrozivým mečem v druhé zachmuřeně kráčel k modle. Zablýskalo se kolem něj, ale všechny blesky byly pohlceny safírovou aurou, kterou jej chránil Bhelliom.

Otha zanechal marného boje se Sefrenií a vzlykaje strachy se plazil k pravé straně oltáře. Annias se zhroutil na levé straně té samé onyxové desky a Arissa s Lycheem kvíleli přitisknutí k sobě.

Sparhawk došel k úzkému oltáři. "Drž mi palce," zašeptal k dívčí bohyni.

"Jistě, otče," odpověděla.

Jak zář Bhelliomu zesilovala, Azash couval a hořící oči modly se poulily hrůzou. Sparhawk viděl, že nesmrtelný, který je najednou postaven tváří v tvář možnosti své vlastní smrti, je obzvláště bezbranný. Představa smrti vymazala

všechny ostatní myšlenky a Azash byl schopen reagovat jen na té nejjednodušší, nejdětinštější úrovni. Začal na pandionského v černém brnění chrlit proudy ohně a ohrožovat jeho existenci. Když se srazil sálající zelený plamen se stejně žhnoucím plamenem Bhelliomu byl náraz obrovský. Modrá se zachvěla a pak se uklidnila. Zelená se stáhla zpět a pak na Sparhawka udeřila znovu.

A nyní se Bhelliom a Azash zaklesli, vydávající na obranu své existence nesmírnou energii. Ani jeden z nich by nepovolil - nebo by ani nemohl. Sparhawka se zmocnilo nepříjemné přesvědčení, že by na tomto jednom místě mohl také klidně stát s drahokamem v ruce celou věčnost, po kterou Azash a Bhelliom zůstanou zaklesnutí ve svém zápase.

Přilétlo to odněkud za jeho zády a prosvítlilo to vzduchem s takovým zvukem, jaký vydávají ptačí křídla. Minulo to jeho hlavu a se sprškou jisker to zazvonilo o kamennou hrud' modly. Byla to Bevierova do háku ohnutá sekera. Berit pravděpodobně bezmyšlenkovitě vrhl sekeru na modlu - v pošetilem gestu dětinského vzdoru.

Ale zapůsobilo to.

Modla bezděky ucukla před něčím, co jí jistě nemohlo nijak ublížit, a její síla, její oheň, na okamžik polevily. Sparhawk vyrazil dopředu svíraje Bhelliom v levé ruce a vbodl ho jako hrot kopí do jizvy v dolní části břicha modly. Ruka mu tím prudkým nárazem téměř ochrnula.

Ozval se ohlušující zvuk. Sparhawk si byl jist tím, že se celý svět zachvěl.

Sklonil hlavu a napjal svaly a vrátil Bhelliom víc a víc do lesklé jizvy po Azashově vykastrování. Bůh v agónii zavyl. "Podvedli jste mne!" kvílel a po Othovi a Anniovi z obou stran těla modly vyšlehly svíjející se chapadlovité paže.

"Ach, Bože!" vyjekl cimmurský primas ne k Azashovi, ale k bohu svého dětství. "Spas mne! Ochraňuj mne! Odpusť -" Jeho hlas přešel v neartikulovaný jekot, jak se chapadla kolem něho sevřela.

V trestu, kterého se dostalo zemošskému císaři a cimmurskému primasovi, nebyla žádná rafinovanost. Azash, šílený bolestí, strachem a lačností vrhnout se na ty, které považoval za zodpovědné, reagoval jako rozzuřené dítě. Další ruce se vrhly po ječící dvojici a pak se s krutou pomalostí začaly otáčet v opačných směrech, jako když prádlena ždímá mokrý hadr. Jak neúprosně ždímal život z Othova a Anniova těla, začala stříkat mezi úhořovitými prsty boha krev.

Sparhawk znechuceně zavřel oči - ale uši zavřít nemohl. Jekot zesiloval, až dosáhl přiškrceného vrískotu na horní hranici slyšitelnosti.

Pak to zmlklo a ozvala se dvě čvachtavá žuchnutí, jak Azash odhodil to, co z jeho dvou služebníků zbylo.

Arisa mocně dávala nad nepoznatelnými zbytky svého milence a otce jejího jediného dítěte, zatímco se ohromná modla chvěla a praskala a rozpadala se na kusy. Svíjející se chapadla ztuhla, jakmile se oddělila od těla, a při dopadu na zem

se roztříštila na kusy. Pitvorná tvář se v několika kusech svezla z přední části hlavy. Do Sparhawkova ramenního brnění udeřil veliký kus kamene a náraz mu málem vyrazil Bhelliom z rukou. Modla se s ohromným rachotem zlomila v pase a mohutný trup se zřítil dozadu, kde se na leštěné černé podlaze roztříštil na milion kusů. Zůstal jen pahýl, něco jako rozpadávající se piedestal, na kterém seděla ona primitivní hliněná modla, kterou před téměř dvěma tisíci lety spatřil Otha.

"To nemůžeš!" Bylo to pištění nějakého malého zvířátka, králíka nebo snad krysy. "Já jsem bůh! Tys nic. Tys hmyz! Tys prach!"

"Snad," řekl Sparhawk a cítil nad tou patetickou hliněnou figurkou opravdovou lítost. Spustil meč a uchopil Bhelliom pevně v obou rukách. "Modrá růže!" řekl ostře. "Jsem Sparhawk z Elenie! Mocí těchto prstenů přikazuji Modré růži, aby vrátila tento zjev do země, ze které vzešel!" Prudce vystrčil obě ruce s Bhelliomem dopředu. "Toužil jsi po Bhelliomu, Azashi," řekl. "Tady ho tedy máš. Tady ho máš a vše, co ti s sebou nese." Pak se Bhelliomem dotkl nešťastné malé modly. "Modrá růže poslechně! Ted'!" Když to řekl, napjal se v očekávání okamžité záhuby.

Celý chrám se otfásl a Sparhawk pocítil, jak na něj náhle padá tíha, jako kdyby jen vzduch vážil tuny. Plameny ohromných hranic se zmenšily do pouhého mihotání, jako by je stlačila k zemi obrovská váha a zadusila je.

A pak ohromná kopule chrámu explodovala výbuchem, který vrhl šestihranné kamenné bloky na míle daleko. Za zvuku, který už ani zvukem nebyl, vzplály hranice do výšky a vytvořily obrovské sloupy intenzivně jasného plamene, sloupy, které šlehaly průrvou, kde dříve byla kopule, a osvětlily těhotná břicha mraků, ze kterých se zrodila bouře. Tyto žhnoucí sloupy se tyčily výš a výš věnčené blesky, jak propálily mraky, a stoupaly ještě výš v temnotě nad nimi k třpytícím se hvězdám.

Sparhawk nepovoloval a neochaboval a držel safírovou růži u Azashova těla. Na kůži zápěstí cítil mravenčení v místech, kde se k němu přisávala bůžkova impotentní chapadla, stejně jako smrtelně zasažený bojovník svírá ruku svého protivníka, jenž mu pomalu otáčí mečem v těle. Hlas Azashe, Staršího boha Styrika, bylo tenké pištění, titěrné kvílení, jaké by mohlo při umírání vydávat jakékoli malé zvířátko. Pak se malá modla začala měnit. Ať už ji drželo pohromadě cokoli, tak to teď zmizelo a modla se s klouzavým vzdechem rozpadla a zbyla z ní hromádka prachu.

Mohutné sloupy ohně se pomalu zmenšily a vzduch, který proudil do zbořeného chrámu zvenku, byl opět chladný jako v zimě.

Když se Sparhawk napřímil, neměl žádný triumfální pocit. Pohlédl na safírovou růži, která mu zářila v ruce. Cítil její hrůzu a nezřetelně slyšel reptání trollích bohů uzamčených v jejím azurovém srdci.

Píšťalka se nějak doklopýtala po terasách dolů a plakala v Sefreniině náručí.

"Je po všem, Modrá růže," řekl Sparhawk unaveně k Bhelliomu. "Teď odpočívej." Vsunul drahokam zpátky do váčku a bezmyšlenkovitě ho zavázal drátem.

Pak se ozval zvuk, jako když někdo běží, ba přímo zuřivě prchá. Princezna Arissa a její syn prchali po onyxových terasách dolů. Jejich děs byl tak velký, že zřejmě ani jeden z nich nevěděl o tom druhém, jak klopýtali dolů a dolů. Lycheas byl mladší než jeho matka a jeho úprk byl hbitější. Nechal ji za sebou a skákal, padal a škrábal se znovu na nohy a prchal.

Na úpatí schodiště na něj čekal s kamennou tváří Ulathe se sekerou.

Lycheas vykvikl a pak jeho hlava opsala oblouk a přistála na onyxové podlaze s nechutným zvukem, jako když dopadne na zem meloun.

"Lychee!" zaječela Arissa hrůzou, když bezhlavé tělo jejího syna dopadlo k Ulatheovým nohám. Zůstala stát jako přimrazená, zírajíc na mohutného, světlovlasého Thalesana, který k ní začal stoupat po onyxových terasách s napůl zdviženou zkrvavenou sekerou. Ulathe nikdy nenechával žádnou práci nedokončenou.

Arissa zašátrala v šerpě, kterou měla kolem pasu, vytáhla malou skleněnou lahvičku a snažila se ji odzátkovat.

Ulathe svůj krok nijak nezpomalil.

Lahvička byla nyní otevřená a Arissa ji zvedla k ústům a vypila její obsah. Její tělo okamžitě ztuhlo a chraplavě vykřikla. Potom se v křečích skácela na terasu se zčernalou tváří a s jazykem vyčnívajícím z úst.

"Ulathe!" řekla Sefrenie stále ještě postupujícímu Thalesanovi. "Ne. To není třeba."

"Jed?" zeptal se jí.

Přikývla

"Nemám rád jedy," řekl, stíraje palcem a ukazováčkem krev z ostří své sekery. Odštírl krev a pak palcem zkusil ostří. "To bude trvat týden, než se vybrousí všechny tyhle zuby," řekl truchlivě, otočil se a vydal se opět dolů, nechávaje princeznu Arissu plazit se po terase nad ním.

Sparhawk znovu uchopil svůj meč a sestoupil. Nyní se cítil velice, velice unaven. Zvedl své rukavice a přešel po podlaze poseté troskami k Beritovi, který tam stál a zíral na něj s posvátnou bází. "To byl pěkný hod," řekl mladíkovi a položil ruku na Beritovo obrněné rameno. "Díky, bratře."

Berit se usmál jako vycházející sluníčko.

"Jo, mimochodem," dodal Sparhawk, "asi bys měl jít raději Bevierovu sekeru hledat. Má ji velmi rád."

Berit se zazubil. "Už jdu, Sparhawku."

Sparhawk se rozhlédl po mrtvých tělech rozházených po chrámu a pak vzhlédl přes rozbitou kopuli ke hvězdám jiskřícím nad hlavou na chladné zimní obloze.

"Kuriku," řekl bezmyšlenkovitě, "na kolik hodin to odhaduješ?" Pak se zhroutil pod návalem nesnesitelného hoře. Vzchopil se. "Jsou všichni v pořádku?" zeptal se svých přátel a rozhlédl se kolem. Pak zachraptěl v nedůvěře ve vlastní schopnost mluvit. Zhluboka se nadechl. "Pojďme, ať jsme odtud," řekl stručně.

Přešli po leštěné podlaze a vystoupili po širokých terasách nahoru. Během pozdvižení u oltáře byly všechny sochy, které lemovaly stěny, roztrženy. Kalten vystoupil před nimi a podíval se na mramorové schody. "Vypadá to, že vojáci utekli," hlásil.

Sefrenie zrušila kouzlo, které blokovalo schodiště, a vyrazili vzhůru.

"Sefrenie." Bylo to spíše skřehotání než hlas.

"Ona ještě žije," řekl téměř vyčítavě Ulath.

"To se jednou za čas stane," řekla Sefrenie. "Někdy to trvá o něco déle, než jed začne účinkovat."

"Sefrenie, pomoz mi. Prosím tě, pomoz mi."

Drobná styrická žena se otočila a pohlédla zpět přes chrám na princeznu Arissu, která chabě zvedla hlavu, aby žadonila o svůj život.

Sefreniin hlas byl chladný jako sama smrt. "Ne, princezno," odpověděla. "Nepomohu." Pak se opět otočila a pokračovala nahoru po schodech a Sparhawk a ostatní těsně za ní.

KAPITOLA

JEDNATŘICÁTÁ

NĚKDY BĚHEM NOCI SE ZMĚNIL VÍTR A NYNÍ vanul vytrvale ze zadu a přinášel s sebou sněh. Divoká bouře, která se snesla na město minulé noci, odnesla mnoho střech a některé domy zničila úplně. Ulice byly posety troskami a pokryty tenkou vrstvou mokrého sněhu. Berit přivedl jejich koně a Sparhawk a jeho přátelé pomalu jeli. Už nebylo třeba spěchat. Vůz, který Kalten našel v boční uličce, kodrcal za nimi. Talen seděl u otěží a Bevier odpočíval vzadu vedle zakrytého Kurikova těla. Když vyráželi, tak je Sefrenie ujistila, že Kurikovo tělo zůstane nedotčeno rozkladem, který je posledním údělem všech lidí. "Přinejmenším tohle dlužím Asladě," zamumlala a ukryla tvář do Píšťalčiných lesklých, černých vlasů. Sparhawk byl poněkud překvapen, když si uvědomil, že navzdory všemu stále myslí na dívčí bohyni jako na Píšťalku. V tu chvíli ani jako bohyně moc nevypadala. Tiskla se k Sefrenii s tvářemi zmáčenými od slz a pokaždé, když otevřela oči, byly plné hrůzy a zoufalství.

Zemošší vojáci a těch pár Azashových kněží, kteří zbyli, prchli z opuštěného města a v ulicích pokrytých rozbředlým sněhem se odrážela jakoby ozvěnou truchlivá prázdnota. S Othovým hlavním městem se dělo něco zcela zvláštního. Téměř naprostá zkáza chrámu byla samozřejmě pochopitelná. Jen o něco méně těžké škody na přilehlém paláci se daly očekávat. Nevysvětlitelné však bylo to, co se dělo se zbytkem města. Obyvatelé neopustili město před nijak dlouhou dobou a jejich domy se hroutily - ne všechny najednou, jak by se dalo očekávat vzhledem k výbuchu chrámu, ale po jednom či ve skupinkách po dvou či po třech. Bylo to, jako by rozpad, který zachvacuje jakékoli opuštěné město, nastupoval během hodin místo během staletí. Domy se s truchlivým vrzáním a skřípáním nakláněly a pak se pomalu hroutily. Městské hradby se drolily, a dokonce i kamenná dlažba se vzdouvala a rozlámaná a rozbitá opět klesala.

Jejich šílený plán vyšel, ale cena byla mnohem vyšší, než kdokoli z nich očekával. V jejich vítězství nebyl žádný pocit triumfu, žádná radostná povznesenost, kterou vítězi obvykle pociťují. Jejich náladu nekalilo jen bolestné břímě, které vezli na voze, ale bylo to něco ještě hlubšího.

Bevier byl bledý ztrátou krve, ale jeho tvář byla silně znepokojená. "Stále tomu nerozumím," přiznal.

"Sparhawk je Anakha," odpověděla Sefrenie. "To je styrické slovo, které znamená 'bez předurčení'. Všichni lidé jsou nějak předurčení, podléhají osudu - všichni lidé kromě Sparhawk. On se prostě pohybuje mimo osud. Věděli jsme, že

přijde, ale nevěděli jsme kdy - ani kdo to bude. On se nepodobá žádnému člověku, který kdy žil. Vytváří si svůj osud sám a jeho existence děsí bohy."

Nechali pomalu se rozpadající město Zemoch za sebou v hustě vířícím sněhu přicházejícím ze západu, ale rachot řítících se domů slyšeli ještě dlouho, když už jeli jižním směrem po cestě do Korakachu ležícího asi osmdesát mil na jih. Asi uprostřed odpoledne, když začalo sněžení polevovat, si našli nocleh v opuštěné vesnici. Všichni byli velmi unaveni a představa, že by měli ujet ještě jedinou míli, se jim hluboce přičila. Ulath jim připravil večeri, aniž se dokonce pokusil o svou obvyklou lest, a všichni ulehli ještě před setměním.

SPARHAWK SE NAJEDNOU probudil a s úlekem zjistil, že sedí v sedle. Jeli po okraji větrem ošlehaného útesu a hluboko pod nimi se o skály rozbíjelo a pěnilo moře. Nebe vypadalo hrozně a vítr vanoucí od moře byl ledově studený. V čele jela Sefrenie a v náručí držela zahalenou Píšťalku. Ostatní jeli v závěsu za Sparhawkem s pláští těsně přitaženými k tělu a se strnulými výrazy stoické vytrvalosti ve tvářích. Zdálo se, že tam jsou všichni, Kalten a Kurik, Tynian a Ulath, Berit a Talen a Bevier. Jejich koně se plahočili po vymleté stezce, která se vinula po okraji dlouhého stoupajícího útesu k vyčnívajícímu výběžku, který trčel jako pokřivený kamenný prst z moře. Na nejvyšším místě kamenného výběžku stál sukovitý a pokroucený strom, jehož větve o sebe tloukly ve větru.

Když Sefrenie došla ke stromu, zastavila svého koně a Kurik šel k ní, aby sundal Píšťalku. Panošova tvář byla strnulá, a když míjel Sparhawka, nepromluvil k němu. Sparhawkovi se zdálo, že je něco v nepořádku - v strašném nepořádku - ale nedokázal přesně říci, co to je.

"Nuže tedy," řeklo jim děvčátko. "Jsme tu, abychom to dokončili, a vůbec nemáme moc času."

"Co myslíš tím 'dokončit to'?" zeptal se jí Bevier.

"Můj rod se usnesl, že musíme Bhelliom uložit mimo dosah lidí i bohů. Nikdo ho nesmí nikdy najít a znovu použít. Dali mi hodinu - a všechnu svoji moc - abych to provedla. Možná že uvidíte věci, které nejsou možné - možná jste si jich už všimli. Nestarejte se o ně a netrapte mne otázkami. Nemáme vůbec tolik času. Bylo nás deset, když jsme vyráželi, a je nás opět deset. Musí to tak být."

"Hodíme ho tedy do moře?" zeptal se jí Kalten.

Přikývla.

"Nebylo tomu už stejně v minulosti?" zeptal se Ulath. "Hrabě Heidský hodil korunu krále Saraka do Vennského jezera, pokud si vzpomínám, a Bhelliom se přesto objevil znovu."

"Moře je mnohem hlubší než Vennské jezero," řekla mu. "Tady je dokonce ještě hlubší než kdekoli jinde na světě a nikdo neví, kde právě tento břeh leží."

"My to víme," nesouhlasil Ulath.

"Ach? Kde to je? Na kterém konkrétním pobřeží kterého kontinentu?" Ukázala na husté mraky honící se jim nad hlavou. "A kde je slunce? Kterým směrem je východ a kterým směrem je západ? Jediné, co můžete s určitostí říci, je, že jste někde na nějakém pobřeží. Můžete to říci komu chcete a zítra mohou všichni lidé, kteří budou kdy žít, začít s hledáním a Bhelliom nikdy nenajdou, protože nikdy nebudou vědět, kde přesně mají hledat."

"Chceš tedy, abych ho vrhl do moře?" zeptal se jí Sparhawk, sesedaje s koně.

"Ještě ne, Sparhawku," odpověděla. "Nejdříve musíme něco udělat. Kuriku, mohl bys mi donést ten váček, který jsem chtěla, abys mi uschoval?"

Kurik přikývl, šel zpátky ke svému valachovi a otevřel jednu ze sedlových brašen. Sparhawk měl znovu ten intenzivní pocit, že něco není v pořádku.

Kurik se vracel a přinášel malý plátěný sáček. Otevřel jej a vyndal malou ocelovou skříňku s otvíracím víkem a silnou petlicí. Podal ji děvčátku. S rukama za údy zavrtěla hlavou. "Nechci se toho dotýkat," řekla. "Chci se na to jen podívat a ujistit se, že to je v pořádku." Naklonila se dopředu a pečlivě si skříňku prohlížela. Když Kurik otevřel víko, Sparhawk spatřil, že vnitřek skříňky je vykládaný zlatem. "Moji bratři odvedli dobrou práci," schválila to. "Je to skvělé."

"Ale ocel časem zrezaví," řekl jí Tynian.

"Ne, můj milý," řekla mu Sefrenie. "Tato skříňka nikdy nezrezaví."

"A co trollí bohové, Sefrenie?" zeptal se Bevier. "Předvedli nám, že mohou nahlédnout do lidské mysli. Nedokáží někoho povolat a nasměrovat ho k místu, kde je ta skříňka schovaná? Myslím, že se jim nebude zrovna moc líbit ležet na mořském dně věčně."

"Trollí bohové se nemohou dotknout lidské mysli bez pomoci Bhelliomu," vysvětlovala, "a dokud je Bhelliom uzavřen v oceli, je bezmocný. Ležel ochromený v oné železné skrýši v Thalesii od stvoření tohoto světa, až dokud ho Ghwerig neosvobodil. Možná že to není úplně dokonalé, ale je to asi to nejlepší, co můžeme udělat."

"Polož tu skříňku na zem, Kuriku," nařídila Píšťalka, "a otevři ji. Sparhawku, vyndej Bhelliom z váčku a řekni mu, aby usnul."

"Navždy?"

"O tom bych trochu pochybovala. Tento svět nebude existovat tak dlouho, a jakmile zanikne, bude Bhelliom volný pro svou další pouť."

Sparhawk odepjal váček od svého opasku a rozmotal drát, kterým byl váček uzavřen. Potom váček otočil a safírová růže mu vypadla do dlaně. Pociťl, jak se zachvěla úlevou, že se dostala ze svého ocelového zajetí. "Modrá růže," řekl klidně, "jsem Sparhawk z Elenie. Poznáváš mne?"

Kámen zazářil hlubokou, výrazně modrou barvou, ani přátelskou, ani nějak nepřátelskou. Tlumené vrčení, které se mu zdálo, že v duchu slyší, mu však napovědělo, že trollí bohové tuto neutralitu nesdílejí.

"Nadešel pro tebe čas spánku, Modrá růže," řekl Sparhawk. "Neucítíš žádnou bolest, a až procitneš, budeš volná."

Klenot se opět zachvěl a jeho křišťálový třpyt změkkl, téměř jakoby vděčností.

"Nyní spi, Modrá růže," řekl jemně a držel drahocenný kámen v obou rukách. Pak ho vložil do skříňky a pevně zavřel víko.

Kurik mu beze slova podal malý, důmyslně kovaný zámek. Sparhawk přikývl a zaklapl zámek do oka petlice, přičemž si všiml, že zámek nemá žádný otvor pro klíč. Tázavě pohlédl na dívčí bohyni.

"Hoď to do moře," řekla a pozorně jej sledovala.

Zmocnilo se ho značné váhání. Věděl, že uzavřený Bhelliom jej takto ovlivňovat nemohl. Bylo to jeho vlastní váhání. Po určitou dobu, po několik krátkých měsíců mu patřilo něco ještě věčnějšího než hvězdy a jistým způsobem se na tom podílel - stačilo se dotknout. Toto činilo Bhelliom tak nekonečně cenným. Jeho krása, jeho dokonalost s tím neměla ve skutečnosti nikdy nic společného, i když toužil po jednom jediném, posledním pohledu na ni, po jednom posledním doteku oné měkké modré záře na svých rukách. Věděl, že jakmile to odvrhne, zmizí z jeho života něco velmi důležitého a že po celý zbytek svých dní jej bude provázet pocit ztráty, který se snad léty trochu zmírní, ale nikdy už úplně nezmizí.

Vzchopil se a dovolil bolesti ztráty přijít, aby se mohl naučit, jak ji snášet. Pak se zaklonil a vrhl malý ocelový předmět tak daleko do zuřícího moře, jak jen dokázal.

Svíštící ocelová skříňka opsala oblouk nad vlnami tříštícími se hluboko dole a v letu začala zářit, ne rudě nebo modře ani žádnou jinou barvou, ale téměř jasně bílou, žhnoucí bělí. Letěla daleko, dál, než ji mohl hodit jakýkoli člověk, a potom zapadla dlouhou ladnou křivkou do nekonečně se dmoucího moře jako padající hvězda.

"To je tedy všechno?" zeptal se Kalten. "To je všechno, co musíme udělat?"

Píšťalka s očima plnými slz přikývla. "Teď se můžete všichni vrátit," řekla jim. Posadila se pod strom a ze své tuniky smutně vyndala svou flétnu.

"Cožpak ty nepůjdeš s námi?" zeptal se jí Talen.

"Ne," vzdychla. "Zůstanu chvíli tady." Pak zvedla svou flétnu a začala hrát smutnou melodii, která vyprávěla o lítosti a ztrátě.

Ujeli jen krátkou vzdálenost doprovázeni smutným zvukem flétny, když se Sparhawk ohlédl. Strom tam byl samozřejmě stále, ale Píšťalka byla pryč. "Opět nás opustila," řekl Sefrenii.

"Ano, můj milý," vzdychla Sefrenie.

Když sjížděli z výběžku, zvedl se vítr a vodní tříšť jím hnaná je začala bodat do tváří. Sparhawk se snažil přitáhnout si kapuci svého pláště dopředu, ale nijak to nepomohlo. Ať se snažil jakkoli, letící tříšť jej šlehala do tváří a do nosu.

KDYŽ SE NÁHLE probudil a posadil se, byla jeho tvář ještě mokrá. Setřel si slanou vodu z obličeje a sáhl do své tuniky.

Bhelliom tam nebyl.

Věděl, že si bude muset promluvit se Sefrení, ale nejprve si potřeboval něco ujasnit. Vstal a vyšel z domu, kde se předchozího dne utábořili. O dvoje dveře dál po ulici byla vrata, kam museli postavit vůz, ve kterém ležel Kurik. Sparhawk jemně odhrnul pokrývku a dotkl se chladné tváře svého přítele.

Kurikova tvář byla vlhká, a když se Sparhawk dotkl konečky prstů jazyka, pocítil slanou chuť mořské vody. Dlouho seděl otřesen tím, co dívčí bohyně nazvala mezi řečí pouhou "nemožností". Ukázalo se, že společné síly Mladších bohů Styrika mohou dokázat cokoli. Nakonec se rozhodl, že se nebude ani pokoušet o nějaké pojmenování toho, co se stalo. Sen, nebo skutečnost, či něco mezi tím - jaký v tom byl rozdíl? Bhelliom byl teď v bezpečí a to bylo vše, na čem záleželo.

JELI NA JIH do Korakachu a dál do města jménem Gana Dorit, kde se stočili na západ směrem ke Kadumu na lamorských hranicích. Když se dostali do nížiny, začali potkávat zemošské vojáky prchající na východ. Mezi vojáky nebyli žádní ranění, takže to vypadalo, že žádná bitva nebyla.

Nepociťovali během jízdy žádné zadostiučinění, nebo dokonce vítězství. Když sjeli z vysočiny, změnilo se sněžení v déšť a truchlivé nebe jako by vyjadřovalo jejich náladu. Během jejich jízdy na západ se nevyprávěly žádné historky, ani se neozývalo veselé žertování. Všichni byli nesmírně unaveni a jediné, o co opravdu stáli, bylo jet domů.

V Kadumu byl král Wargun s ohromnou armádou. Nepodnikal žádné manévry, zůstával na místě a čekal, až se změní počasí a zem uschne. Sparhawk a ostatní byli uvedeni do jeho hlavního stanu, který byl, jak se dalo očekávat, v hostinci.

"No to je tedy opravdové překvapení," řekl podnapilý thaleský monarcha patriarchovi Bergstenovi, když Sparhawk a jeho přátelé vstoupili. "Nikdy bych si nepomyslel, že je ještě někdy spatřím. No, Sparhawk! Pojd' k ohni. Napij se a pověz nám, cos prožil."

Sparhawk si sundal helmici a přešel po podlaze hostince narychlo pokryté kobercem. "Byli jsme v zemošském hlavním městě, Vaše Výsosti," stručně referoval. "Když už jsme tam byli, tak jsme zabili Othu a Azashe. Pak jsme se vydali zpět."

Wargun zamrkal. "No, to bylo pěkně k věci." Zasmál se. Rozhlédl se kalným pohledem. "Ty tam!" ukázal na jednoho strážného u dveří. "Běž a najdi lorda Vaniona. Řekni mu, že jeho lidé se vrátili. Našel jsi nějaké místo, kam zavřít tvé zajatce, Sparhawk?"

"Nikoho jsme nezajali, Vaše Výsosti."

"No, takhle se válčí. Ale Sarathi se na tebe bude zlobit. Velice chtěl, aby Annias stanul před soudem."

"Byli bychom ho přivezli, Wargune," řekl Ulath svému králi, "ale on nevypadal zrovna moc dobře."

"Kdo z vás ho zabil?"

"Vlastně to byl Azash, Vaše Milosti," vysvětloval Tynian. "Zemošský bůh se v Othovi a Anniovi velmi zklamal, takže udělal, co uznal za vhodné."

"Co Martel - a princezna Arissa - a ten bastard Lycheas?"

"Martela zabil Sparhawk," řekl mu Kalten. "Lycheovi usekl Ulath hlavu a Arissa se otráвила."

"Zemřela?"

"Zřejmě ano. Když jsme ji opouštěli, tak byla na dobré cestě."

Potom vstoupil Vanion a okamžitě zamířil k Sefrenii. Jejich tajemství, které vlastně stejně tajemstvím nebylo, protože každý, kdo měl oči, věděl, co k sobě navzájem cítí, se prozradilo už úplně, když se objali s intenzitou, která nebyla ani pro jednoho z nich typická. Vanion políbil tvář drobné ženy, kterou miloval již celá dlouhá léta. "Myslel jsem, že jsem tě ztratil," řekl hlasem přetékačím citem.

"Víš přeci, že tě nikdy neopustím, můj drahý," řekla.

Sparhawk se lehce usmál. To "můj drahý", kterým oslovovala všechny ostatní, se docela pěkně rozplynulo v tom opravdovém "můj drahý", jež bylo určeno Vanionovi. Všiml si, že ve způsobu, jak to řekla, byl podstatný rozdíl.

Vyprávění toho, co se stalo od té doby, co opustili Zemoch, bylo skoro u konce. Bylo však poněkud střízlivější a bylo z něj vypuštěno mnoho teologicky sporných věcí.

Potom začal Wargun s hlučným a poněkud opileckým vyprávěním toho, co se stalo během té dlouhé doby v Lamorkandu a ve východní Pelosii. Západní armády se zřejmě řídily strategií, která byla ještě před tažením vypracována v Chyrellu, a zdálo se, že tato strategie funguje docela dobře.

"A potom," uzavřel přio opilý monarcha, "Právě když jsme se chystali do nějakýho opravdovýho boje, tak všichni ti zbabělci vzali nohy na ramena a utekli. Proč se mi někdo nepostavil?" řekl Wargun vyčítavě. "Teď je budu muset honit po všech horách Zemochu."

"Proč se s nimi zabývat?" zeptala se jej Sefrenie.

"Proč?" zvolal. "Proto, aby nás už nikdy nenapadli." Wargun se zavrtěl na svém křesle a nemotorně si nabral další džbán piva z bečky po straně.

"Proč mařit životy tvých mužů?" zeptala se Sefrenie. "Azash je mrtvý. Otha je mrtvý. Zemošani už nikdy znovu nepřijdou." Wargun na ni civěl. Pak praštil pěstí do stolu. "Já chci někoho zničit!" zařval. "Nenechali jste mě vyhladit Rendořany! Povolali jste mě do Chyrellu dřív, než jsem to mohl dokončit! Ale ať je ze mě

šilhovej troll, jestli si od vás nechám ukrást i Zemošany!" Pak jeho oči zeskelnatěly, svezl se pod stůl a začal chrápat.

"Tvůj král má úžasné jasné cíle, příteli," řekl Tynian Ulothovi.

"Wargun je jednoduchý muž" Uloth pokrčil rameny. "Najednou se mu do hlavy nevejde víc než jedna myšlenka."

"Pojedu s vámi do Chyrellu, Sparhawku," řekl Vanion. "Snad se mi podaří přesvědčit Dolmanta, aby Warguna podržel trochu zkrátka." To samozřejmě nebyl pravý důvod, proč chtěl Vanion jet s nimi, ale Sparhawk se rozhodl, že jej nebude důvěrněji zpovídat.

Následujícího dne časně ráno opustili Kadum. Rytíři odložili svá brnění a jeli v drátěných košilích, tunikách a těžkých pláštích. Jejich rychlost to nijak zvlášť nezvýšilo, ale jelo se jim pohodlněji. Stále jen přšelo a vypadalo to, že úmorné mžení smylo jakýkoli náznak barev. Cestovali v nevlídném konci zimy a skoro nikdy se doopravdy nezahřáli a už vůbec nikdy pořádně neuschli. Projeli Moterrou a pokračovali dál do Kadachu, kde překročili řeku, a klusem se vydali na jih do Chyrellu. Konečně jednoho deštivého odpoledne dojeli na vrch kopce, z kterého pohlédli na válkou zpustošené Svaté město.

"Myslím, že nejprve bychom měli najít Dolmanta," rozhodl Vanion. "Poslovi to bude chvíli trvat, než dorazí zpátky do Kadumu, aby zarazil Warguna, a při změně počasí by mohla pole v Zemochu začít schnout." Vanion začal úporně kašlat.

"Není ti dobře?" zeptal se jej Sparhawk.

"Asi jsem nachladl, to je všechno."

Do Chyrellu nevstoupili jako hrdinové. Nekonala se žádná přehlídka, nezněly žádné fanfáry, nebyly tu žádné jásající davy, nesypaly se na ně květiny. Vlastně to vypadalo, že je dokonce nikdo ani nepoznal, a jediné, co se sypalo, bylo smetí z oken horních pater domů, okolo kterých projížděli. Od té doby, kdy byla Martelova armáda odražena, se udělalo jen velmi málo, co se týče oprav města, a obyvatelé Chyrellu žili ve špině uprostřed trosek.

Vstoupili do Baziliky a stále ještě špinaví od bláta a celí utrmácení zamířili rovnou do úředních komnat v prvním patře. "Máme důležité zprávy pro arcipreláta," řekl Vanion černě oděnému duchovnímu, který seděl u zdobeného stolu, kde šustil papíry a snažil se vypadat důležitě.

"Obávám se, že to je naprosto vyloučeno," řekl činovník a pohrdlivě si prohlédl Vanionův zablácený oděv. "Sarathi má právě schůzku s cammorijskými představenými. Je to velice důležité jednání a nesmí být přerušováno nějakými nedůležitými vojenskými zprávami. Co kdybyste přišli zítra?"

Vanion zbledl a odhodil svůj plášť stranou, aby měl volnou ruku, kterou ovládal meč. Ale než mohly věci nabýt nepříjemný spád, vstoupil do síně Emban. "Vanion?" zvolal. "A Sparhawk? Kdy jste dorazili?"

"Právě teď jsme přijeli, Vaše Mitosti," odpověděl Vanion. "Vypadá to, že tu máme nějaké problémy s naším oprávněním ke vstupu."

"Pokud jsem tu já, tak ne. Pojd'te raději dovnitř."

"Ale, vaše Milosti," namítl činovník, "Sarathi má jednání s cammorijskými patriarchy a na řadě jsou další deputace, které jsou mnohem -" Když se k němu Emban pomalu otočil, tak zmlkl.

"Kdo je tenhle člověk?" Zdálo se, jako by Emban směřoval svoji otázku ke stropu. Pak pohlédl na muže za stolem. "Sbal si své věci," nařídil. "Jako první opustíš ráno Chyrellos. Vezmi si hodně teplého oblečení. Husdalský klášter leží v severní Thalesii a touhle dobou tam bývá velice chladno."

Nakonec byli cammorijské patriarchy propuštěny a Emban uvedl Sparhawk a ostatní do komnaty, kde čekal Dolmant a Ortzel.

"Proč jste neposlali zprávu?" zeptal se Dolmant.

"Mysleli jsme, že se o to Wargun postará, Sarathi," řekl mu Vanion.

"Vy jste se spolehli na Warguna s takhle důležitým vzkazem? No dobrá, co se dělo?"

Sparhawk s občasnou pomocí ostatních převyprávěl příběh cesty do Zemochu a řekl jim, co se tam událo.

"Kurik?" řekl Dolmant otřeseně v jednom okamžiku vyprávění. Sparhawk přikývl.

Dolmant vzdychl a bolestí sklopil hlavu. "Předpokládám, že to někdo z vás nenechal jen tak," řekl téměř krutým hlasem.

"Jeho syn, Sarathi," odpověděl Sparhawk.

Dolmant věděl o tom, jak se to má s Talenovými rodiči. Poněkud překvapeně pohlédl na Talenu. "Jak se ti podařilo zabít válečníka v plné zbroji, Talene?" zeptal se.

"Bodl jsem ho do zad, Sarathi," odpověděl Talen stručně, "přímo do ledvin. Ale vrazit do něj meč mi musel pomoci Sparhawk. Nedokázal jsem sám prorazit jeho brnění."

"A co s tebou bude teď, můj hochu?" smutně se jej zeptal Dolmant.

"Ještě nějaký rok počkáme, Sarathi," řekl Vanion, "a pak ho chceme zapsat jako novice do pandionského řádu - spolu s ostatními Kurikovými syny. Sparhawk to Kurikovi slíbil."

"A mě se na to nikdo nezeptá?" protestoval rozzlobeně Talen.

"Ne," řekl mu Vanion, "vlastně se tě ani ptát nebudem."

"Rytíř?" protestoval Talen. "Já? Copak jste se všichni pomátli?"

"Není to tak zlé, Talene." Berit se zubil. "Jen co si na to zvykneš."

Sparhawk pokračoval ve vyprávění. V Zemochu se stala spousta věcí, které Ortzel nebyl připraven teologicky přijmout, a jak se příběh odvíjel, jeho oči skelnatěly a on jen otřeseně seděl.

"A to je víceméně vše, co se stalo, Sarathi," uzavřel Sparhawk vyprávění. "Bude mi to chvíli trvat, než si to sám pro sebe přeberu - nejspíš celý zbytek mého života - a i tak zbude mnoho věcí, které nepochopím."

Dolmant se zamyšleně zaklonil ve svém křesle. "Myslím, že by Bhelliom - a ty prsteny - měly být v opatrování Církve," řekl.

"Je mi líto Sarathi," řekl mu Sparhawk, "ale není to možné."

"Cos to řekl?"

"Už nemáme Bhelliom."

"Co jste s ním udělali?"

"Hodili jsme ho do moře, Sarathi," odpověděl Bevier.

Dolmant na něj nevěřicně zíral.

Patriarcha Ortzel se postavil s rozzuřeným výrazem ve tváři. "Bez svolení Církve?" téměř zaječel. "To jste ani nepožádali Boha o radu?"

"Jednali jsme podle příkazů jiného boha, Vaše Milosti," řekl mu Sparhawk. "Vlastně bohyně," opravil se.

"Kacířství!" zalpal po dechu Ortzel.

"Myslím, že ani ne, Vaše Milosti," odporoval Sparhawk "Byla to Aphrael, kdo mi přinesl Bhelliom. Ona ho vyzvedla z propasti v Ghwerigově jeskyni. Když jsem vykonal to, k čemu jsem ho potřeboval, bylo správné, abych jí ho opět vrátil. Ona ho však nechtěla. Řekla mi, abych ho hodil do moře, což jsem udělal. Máme přece být galantní."

"To ale pro takovouhle situaci neplatí!" zahřměl Ortzel. "Bhelliom je příliš důležitý na to, aby se s ním zacházelo jako s nějakou cetkou. Vrať se zpět, okamžitě ho najdi a předej ho do rukou Církve!"

"Myslím, že má pravdu, Sparhawk," řekl Dolmant vážně. "Budete ho muset opět najít."

Sparhawk pokrčil rameny. "Jak si přeješ, Sarathi," řekl. "Začneme, jakmile nám řekneš, ve kterém oceánu máme hledat."

"Vy přece musíte -" Dolmant na ně bezmocně pohlédl.

"Nemáme nejmenší ponětí, Sarathi," ujistil jej Uloth. "Aphrael nás vzala na nějaký útes někde na nějakém pobřeží a my jsme hodili Bhelliom do moře. Mohlo to být kterékoli pobřeží a kterékoli moře. Dokonce to ani nemuselo být na tomto světě. Jsou oceány na Měsíci? Obávám se, že Bhelliom je prostě ztracen."

Duchovní na něj zírali naprosto ohromeně.

"Myslím, že váš elénský Bůh o Bhelliom stejně moc nestojí, Dolmante," řekla Sefrenie arciprelátovi. "Myslím, že vašemu Bohu - stejně jako všem ostatním - se velice ulevilo, že Bhelliom spolehlivě zmizel. Myslím, že je všechny děsil. Vím, že děsil Aphrael." Odmlčela se. "Všimli jste si, jak dlouhá a úmorná je tahle zima?" zeptala se jich potom. "A jak jste skleslí?"

"Byla to těžká doba, Sefrenie," připomněl jí Dolmant.

"Jistě, ale nevšimla jsem si, že byste tančili radostí, když jste se dozvěděli, že je po Azashovi a Othovi. Dokonce ani tohle vás nepozvedlo na duchu. Styrikové věří, že zima je rozpoložení v duši bohů. V Zemochu se stalo něco, co se nestalo nikdy předtím. Jednou provždy jsme zjistili, že i bohové mohou zemřít. Mám vážné obavy, že nepocítíme jaro ve svých duších dříve, než se bohové s tímhle vyrovnají. Teď jsou šokovaní a vylekaní - a o nás a o naše problémy zrovna zájem nemají. Obávám se, že nás nechali, abychom se o sebe chvíli starali sami. Dokonce se zdá, že z nějakého důvodu nefunguje ani naše magie. Teď jsme všichni sami, Dolmante, a budeme muset snášet tuhle nekončící zimu, dokud se bohové nevrátí."

Dolmant se ve svém křesle opět zaklonil. "Děláš mi starosti, matičko," řekl. Unaveně si rukou přejel přes oči. "Ale budu upřímný. Tuto zimu se cítím zoufale už měsíc a půl. Jednou jsem se probudil uprostřed noci neovladatelným pláčem. Od té doby jsem se neusmál a nepocítil trochu lehkosti na duši. Myslel jsem, že se to týká jen mne, ale asi ne." Odmlčel se. "A to nás staví jako představitele Církve před naši povinnost. Musíme rozhodně najít něco, jak vyvést duše věřících z tohoto všeobecného zoufalství - něco, co by jim dalo smysl, pokud ne radost. Jak by se tohle dalo provést?"

"Konverzí Zemošanů, Sarathi," odpověděl Bevier jednoduše. "Celé věky se klaněli zlému bohu. Teď jsou bez boha. Jaký lepší úkol si může Církev přát?"

"Beviere," řekl Emban s útrpným pohledem, "nechceš se náhodou stát svatým?" Podíval se na Dolmanta. "Ale je to velmi dobrý nápad, Sarathi. Tím by se dali věřící zaměstnat. O tom není pochyb."

"To byste tedy měl zastavit Warguna, Vaše Milosti," řekl Ulath. "Táboří v Kadumu. Jakmile zem vyschne natolik, aby unesla koně, vyrazí do Zemochu a pozabíjí vše, co se hýbe."

"Postarám se o to," slíbil Emban, "i kdybych měl sám jet do Kadumu ho zkrotit."

"Azash je - byl - styrický bůh," řekl Dolmant, "a elénští kněží nikdy neměli velký úspěch při snaze obracet Styriky. Sefrenie, mohla bys nám případně pomoci? Najdu nějaký způsob, jak ti dát autoritu a oficiální status."

"Ne, Dolmante," řekla pevně.

"Proč mi dnes všichni říkají jenom ne?" řekl žalostně. "V čem je problém, matičko?"

"Nebudu napomáhat konverzi Styriků na nějaké pohanské náboženství, Dolmante."

"*Pohanské?*" zajíkl se Ortzel.

"To je slovo, které se používá k popisu někoho, kdo nemá pravou víru, Vaše Milosti."

"Ale elénská víra je pravá víra."

"Pro mne není. Pro mne je vaše náboženství odpuzivé. Je kruté, strnulé, nesmiřitelné a arogantně farizejské. Není v něm nic lidského a já ho odmítám. V tomhle tvém ekumenismu nebudu hrát žádnou roli, Dolmante. Když ti pomohu s konverzí Zemošanů, příště se obrátíš k západnímu Styriku a *budeme* na nože." Pak se usmála mírným, překvapivým úsměvem, který zazářil ve všudypřítomném šeru. "Jen co bude Aphrael lépe, tak s ní trochu promluví. Třeba má o Zemošany sama zájem." Její úsměv na Dolmanta opět zazářil. "To by nás postavilo každého na jinou stranu, ne, Sarathi? Přeji ti vše nejlepší, ale jak se říká, ať vyhraje ten lepší."

BĚHEM JEJICH CESTY na západ se počasí změnilo jen o málo. Déšť téměř ustal, ale nebe zůstalo zatažené a nárazový vítr stále přinášel zimní chlad. Jejich cílem byl Demos. Vezli Kurika domů. Sparhawk se vůbec netěšil na to, až bude Asladě povídat, že se mu konečně podařilo nechat jí zabít muže. Stísněnost, která zahalila zem po Azashově smrti, byla ještě prohloubena pohřebním charakterem jejich cesty. Zbrojníci v pandionské kapitule v Chyrellu vyklepali zuby na Sparhawkově zbroji i na zbroji všech ostatních a také vyleštili většinu rezavých míst. Nyní jeli s poněkud ozdobným černým vozem, na kterém bylo Kurikovo tělo.

Utábořili se v lesíku kousek od cesty asi pět mil od Demu a Sparhawk s ostatními rytíři si prohlédli svou zbroj. Mlčky se shodli, že příštího dne budou mít svůj oficiální oděv. Když se Sparhawk přesvědčil, že má na druhý den vše připravené, vydal se přes tábor k černému vozu, který stál poměrně daleko od ohniště. Talen se zvedl ze svého místa a připojil se k němu.

"Sparhawk, řekl za chůze.

"Ano?"

"Nemyslíš to vážně s tím nápadem, že?"

"Se kterým nápadem?"

"Udělat ze mě pandionského rytíře."

"Ale ano, myslím to vážně. Něco jsem slíbil tvému otci."

"Já uteču."

"A já tě chytím - nebo pošlu Berita."

"To není fér."

"Přece sis doopravdy nemyslel, že život je fér?"

"Sparhawk, nechci se stát rytířem."

"Člověk nemůže vždycky dělat to, co by chtěl, Talene. Takhle to chtěl tvůj otec a já ho nehodlám zklamat."

"A co já? Kdo se stará, co chci já?"

"Jsi mladý. Zvykneš si. Za nějaký čas možná dokonce zjistíš, že se ti to líbí."

"Kam teď zrovna jdeme?" zeptal se Talen mrzutě.

"Jdu za tvým otcem."

"Ach. Já se teda vrátím k ohni. Chci si ho pamatovat takového, jaký byl."

Povoz zavrzal, jak Sparhawk lezl nahoru a posadil se vedle tichého těla svého panoše. Nějakou dobu nic neříkal. Jeho zármutek zmizel a nahradila ho jen ohromná lítost. "Urazili jsme spolu dlouhou cestu, což, kamaráde?" řekl nakonec. "Ty teď budeš doma odpočívat a já musím pokračovat sám." Slabě se usmál do tmy. "To nebylo od tebe hezké, Kuriku. Těšil jsem se, jak spolu zestárneme."

Chvilí tiše seděl. "O tvé syny se postarám," dodal. "Budeš na ně hrdý - i na Talena - i když mu to asi chvilí potrvá, než si zvykne na představu, že musí někoho poslouchat."

Opět se odmlčel. "Asladě to oznámím co nejšetrněji," slíbil. Pak položil svou ruku na Kurikovu. "Sbohem, příteli," řekl.

Ukázalo se, že to, čeho se bál nejvíc, nebylo nutné, protože Aslada to už věděla. Když se s ní setkali ve vratech statku, na kterém hospodařila se svým manželem tolik let, měla na sobě černé vesnické šaty. Její čtyři synové, urostlí jako mladé stromy, tam stáli s ní, rovněž ve svých nejlepších šatech. Jejich zasmušilé tváře Sparhawkovi naznačily, že jeho pečlivě připravená řeč byla zbytečná. "Postarejte se o otce," řekla Aslada synům.

Přikývli a šli k černému povozu.

"Jak jsi se to dozvěděla?" zeptal se jí Sparhawk, když se s ní objal.

"Řekla nám to ta dívka," odpověděla prostě. "Ta, kterou jste našli tenkrát při vaší cestě do Chyrellu. Jednoho večera se prostě objevila ve dveřích a řekla nám to. Pak odešla."

"Věřila jsi jí?"

Aslada přikývla. "Věděla jsem, že musím. Ona vůbec není jako jiné děti."

"Ne, to není. Je mi to strašně moc líto, Aslado. Když začal Kurik stárnout, měl jsem ho přimět, aby zůstal doma."

"Ne, Sparhawk. To by mu bývalo zlomilo srdce. Ale budeš mi muset s něčím teď pomoci."

"S čímkoli, Aslado."

"Musím si promluvit s Talenem."

Sparhawk si nebyl jist, kam Aslada míří. Pokynul mladému zloději a Talen se k nim připojil.

"Talene," řekla Aslada.

"Ano?"

"Jsme na tebe moc pyšní."

"Na mně?"

"Pomstil jsi smrt svého otce. Jsme na tebe pyšní - já i tvoji bratři."

Zíral na ni. "Chceš říct, že to věděla? Myslím o Kurikovi a o mně?"

"Samozřejmě, že jsem to věděla. Vím to už dlouho. Uděláš to takhle - a jestli ne, tak ti Sparhawk nařeže. Pojedeš do Cimmury a přivezeš svou matku sem."

"Cože?"

"Slyšel jsi dobře. Setkala jsem se s tvou matkou už několikrát. Jela jsem se na ni podívat do Cimmury těsně předtím, než ses narodil. Chtěla jsem s ní mluvit, abychom se mohli rozhodnout, která z nás bude pro tvého otce lepší. Je to pěkné děvče - trochu hubená, ale jakmile bude tady, tak ji budu moc trochu vykrmit. Vycházíme spolu docela dobře a budeme tady žít společně, dokud ty a tvoji bratři nevstoupíte do noviciátu. A pak si budeme moc dělat navzájem společnost."

"Ty chceš, abych žil na statku?" zeptal se jí nevěřicně.

"Tvůj otec to tak chtěl a jsem si jistá, že tvá matka si to přeje taky. A já stejně tak. Jsi příliš hodný chlapec na to, abys nás všechny tři zklamal."

"Ale -"

"Nediskutuj o tom se mnou, prosím tě, Talene. Všechno je dojednáno. Teď pojďme dovnitř. Uvařila jsem večeři a nechci, aby byla studená."

Kurika pohřbili kolem poledního následujícího dne pod vysokým jilmem na vršku nad jeho statkem.

Nebe bylo celé dopoledne zachmuřené, ale když Kurikovi synové nesli svého otce do vršku, tak vysvitlo slunce. Sparhawk nebyl tak dobrý v odhadování počasí, jako býval jeho panoš, ale náhlé zjevení kousku modré oblohy a jasného slunečního světla přesně nad statkem, kde tento jev setrval, aniž se dotkl jiných částí Demu, probudil ve Sparhawkovi jisté podezření.

Pohřeb byl velmi prostý a velmi tklivý. Místní farář, již velmi starý muž, který znal Kurika, když byl ještě malý chlapec, nemluvil ani tak o bolesti jako o lásce. Když bylo po obřadu, připojil se cestou dolů Kurikův nejstarší syn, Khalad. "Jsem ohromně poctěn tím, že jste si myslel, že bych se mohl stát pandionem, sire Sparhawk," řekl, "ale budu to muset bohužel odmítnout."

Sparhawk se přísně podíval na statného mladíka s prostou tváří, jehož černé vousy teprve začínaly rašit.

"Není v tom nic osobního, sire Sparhawk," ujistil ho Khalad. "Jde jen o to, že můj otec měl se mnou jiné plány. Během několika týdnů - jen co se usadíte - přijedu za vámi do Cimmury."

"Přijedeš za mnou?" Sparhawk byl trochu zaskočen chlapcovým samozřejmým tónem.

"Samozřejmě, sire Sparhawk. Převezmu povinnosti svého otce. Je to rodinná tradice. Můj děd sloužil vašemu dědovi - a vašemu otci, můj otec sloužil vašemu otci a vám, takže já navážu tam, kde skončil."

"To ale není vůbec nutné, Khalade. Cožpak nechceš být pandionským rytířem?"

"To, co chci, není důležité, sire Sparhawk. Mám jiné povinnosti."

PŘÍŠTÍHO RÁNA OPUSTILI statek a Kalten vyjel dopředu, aby se připojil k Sparhawkovi. "Pěkný pohřeb," poznamenal, "pokud má člověk náhodou rád pohřby. Já bych taky rád měl kolem sebe přátele."

"Mohl bys mi pomoci s jedním problémem?" zeptal se ho Sparhawk.

"Myslel jsem, že už jsme zabili všechny, co bylo třeba."

"Nemůžeš být chvíli vážný?"

"To chceš po mně teda dost, Spwhawku, ale zkusím to. V čem je problém?"

"Khalad chce být za každou cenu mým panošem."

"Opravdu? To je to, co vesniční kluci dělají - drží se řemesla svých otců."

"Chci, aby se stal pandionským rytířem."

"Pořád nevidím ten problém. Dej ho tedy na rytíře."

"Nemůže být panošem a rytířem zároveň, Kaltene."

"Proč ne? Podívej se třeba na *sebe*. Jsi pandionský rytíř, člen královské rady, královnin Ochránce a královský manžel. Khalad má široké ramena. Zvládne obojí."

Čím víc o tom Sparhawk přemýšlel, tím víc se mu to zamlouvalo. "Kaltene -" zasmál se, "- co bych si bez tebe počal?"

"Asi bys všechno zmotal. Vidíš věci moc složitě. Měl bys všechno řešit jednoduše, Sparhawku."

"Díky."

"Není zač."

PRŠELO. Z podvečerního nebe padaly stříbřité provázky deště a věnčily mohutné cimmurské strážní věže. K městu se blížil osamělý jezdec. Zahalen do tmavého, těžkého cestovního pláště jel na starém, zarputilém hřebci s dlouhou hlavou a temnýma, zlomyslnýma očima. "Vypadá to, že nás Cimmura neumí přivítat jinak než deštěm, což Farane?" řekl jezdec svému koni.

Faran zastříhal ušima.

Toho rána Sparhawk opustil své přátele a vyrazil napřed. Všichni znali důvod a nikdo mu to nevyčítal.

"Jestli si princ Sparhawk přeje, můžeme váš příjezd ohlásit v paláci," nabízel se jeden ze strážných u východní brány. Zdálo se, že Ehlana začala brát jeho nový titul opravdu vážně. Sparhawk by však byl raději, kdyby to nedělala. Bude mu to chvíli trvat, než si na to zvykne.

"Díky, kamaráde," řekl Sparhawk strážnému, "ale docela rád svou ženu překvapím. V jejím věku se ještě nechá ráda překvapovat."

Strážný se na něj zazubil.

"Vrať se do své strážnice, brachu," poradil mu Sparhawk. "Tady v tomhle počasí jediné nachladneš."

Vjel do Cimmury. Déšť zahnal skoro každého pod střechu a zvonění Faranových ocelí okovaných kopyt o dlažbu se odráželo v téměř prázdných ulicích.

Sparhawk sesedlal na palácovém nádvoří a podal Faranovu uzdu podkonímu.

"S tímhle koněm opatrně kamaráde," upozornil štolbu. "Je ve špatné náladě. Dej mu nějaké seno a zrní a trochu ho vyhřebelcuje, prosím tě pěkně. Má za sebou těžkou cestu."

"Postarám se o to, principi Sparhawk." Už zase. Sparhawk se rozhodl, že si o tom bude muset se svou ženou promluvit.

"Farane," řekl svému koni, "chovej se slušně."

Statný hřebec se na něj nepřátelsky podíval.

"Byla to pořádná projížďka," řekl Sparhawk a položil ruku Faranovi na jeho mohutný, svalnatý krk. "Odpočiň si." Pak se otočil a vešel po schodech do paláce. "Kde je královna?" zeptal se jednoho z vojáků u dveří.

"V poradním sále, jestli se nemýlím, můj pane."

"Díky." Sparhawk se vydal dlouhou chodbou ozářenou svícemi k poradnímu sálu.

Když přicházel ke dveřím, vynořila se z poradního sálu tamulská obryně Mirtai. "To byla teda doba!" řekla, aniž na sobě nechala znát nějaké překvapení.

"Přihodilo se nám pár maličkostí." Pokrčil rameny. "Je vevnitř?"

Mirtai přikývla. "Je tam s Lendou a s těmi zloději. Mluví o opravách ulic." Odmlčela se. "Nevítej se s ní příliš bouřlivě, Sparhawk," varovala ho. "Nosí dítě."

Sparhawk se na ni zkoprněle podíval.

"Nebo jste to snad o svatební noci tak nemysleli?" Opět se odmlčela. "Co je s tím křivonohým mužským, co si holí hlavu?"

"S Kringem? Domim?"

"Co znamená 'Domi'?"

"Něco jako náčelník. Je vůdcem svého lidu. Je stále živ a zdravý, pokud vím. Když jsem ho viděl naposledy, tak vymýšlel plán, jak vlákat Zemošany do pastí, aby je mohl pobít."

Její oči náhle vřele zazářily.

"Proč se ptáš?" chtěl vědět.

"Jen tak. Ze zvědavosti."

"Aha. Chápu."

Vešli do poradního sálu a Sparhawk si rozepnul svůj plášť, ze kterého kapala voda. Náhoda tomu chtěla, že když vešel, byla elénská královna zrovna otočená zády ke dveřím. Spolu s hrabětem z Lendy, s Platimem a Stragenem se skláněla nad velkou mapou rozloženou na poradním stole. "Prošla jsem tuto část města," říkala důrazně, "a opravdu si myslím, že se s tím nedá nic dělat. Ulice jsou v tak špatném stavu, že jen tak nějaké opravy prostě nepomohou. Všechno se bude muset vydláždit znovu." Její plný, energický hlas vzal Sparhawka za srdce, i když mluvila o tak světských věcech. Usmál se a odložil svůj mokrý plášť na židli u dveří.

"Rozhodně nemůžeme začít do jara, Vaše Výsosti," upozornil Lenda, "a i tak nám bude chybět spousta rukou, do té doby, než se vrátí armáda z Lamorkandu, a -" Starý muž zmlkl v půli věty zíraje v úžasu na Sparhawka.

Královský manžel, který se blížil ke stolu, aby se k nim připojil, si položil prst na ústa. "Nerad bych oponoval Vaší Výsosti," řekl Sparhawk profesionálně nezaujatým hlasem, "ale myslím, že by se měla soustředit větší pozornost na stav silnic než na ulice v Cimmuře. Špatné ulice jsou sice nepříjemností pro měšťany, ale pokud nebudou mít rolníci jak dostat svou úrodu na trh, tak je to víc než nepříjemné."

"To já vím, Sparhawku," řekla, stále ještě hledíc do mapy, "ale -" Zdvihla svou dokonalou mladou tvář a její šedé oči strnuly údivem. "Sparhawku?" řekla téměř šepem.

"Opravdu si myslím, že by se Vaše Výsost měla zaměřit na silnice," pokračoval vážným tónem. "Ta, co spojuje Demos s tímhle městem, je opravdu v strašném -" Dále se s tímto tématem nedostal.

"Jemně," upozorňovala jej Mirtai, když se mu Ehlena vrhla do náruče. "Pamatuj na to, co jsem ti říkala venku."

"Kdy jsi dorazil?" chtěla vědět Ehlena

"Právě teď. Ostatní jsou daleko za mnou. Jel jsem napřed - z několika důvodů."

Usmála se a opět jej políbila.

"Nuže, pánové," řekl Lenda Platimovi a Stragenovi, "snad abychom tuto diskusi odložili na později." Usmál se. "Řekl bych, že tento večer asi nemůžeme počítat s plnou soustředěností Její Výsosti na tyto problémy."

"A vám všem to bude moc vadit?" zeptala se Ehlena jakoby dětským hláskem.

"Samozřejmě že ne, sestřičko," zahlaholil Platim. Zazubil se na Sparhawka. "To je dobře, že jsi tady, kamaráde. Snad dokážeš Ehlanu natolik zaměstnat, že nebude strkat nos do podrobností jistých veřejných projektů, na kterých mám zájem."

"Hádám, že jsme zvítězili," řekl Stragen.

"Dá se to tak říci," odpověděl Sparhawk a vzpomněl si na Kurika. "Přinejmenším Otha a Azash nás už nebudou otravovat."

"To je důležité," řekl světlavý zloděj. "Podrobnosti nám řekneš později." Podíval se na Ehlanin zářící obličej. "Mnohem později, řekl bych."

"Stragene," řekla Ehlena pevně.

"Ano, Vaše Výsosti?"

"Ven." Panovačně ukázala na dveře.

"Ano, madam."

Krátce potom se Sparhawk a jeho žena přesunuli do královských pokojů pouze s doprovodem Mirtai. Sparhawkovi nebylo úplně jasné, jak dlouho zamýšlela tamulská obryně prodlévat ve své službě. Nechtěl se jí nijak dotknout, ale -

Mirtai si ovšem počínala velmi prakticky. Rozdala množství strohých pokynů královním osobním sloužícím - pokynů týkajících se horké lázně, večere, soukromí, a tak podobně, a potom, když bylo v královské ložnici vše podle jejích představ, odešla ke dveřím a vytáhla zpoza svého pásu s mečem veliký klíč. "Bude to pro dnešek všechno, Ehlano?" zeptala se.

"Ano, Mirtai," odpověděla královna. "A moc ti děkuju."

Mirtal pokrčila rameny. "Dělám to, co je třeba. Sparhawku, nezapomeň, co jsem ti říkala." Zatukala klíčem o dveře. "Ráno vám otevřu," řekla. Potom vyšla ven a zavřela za sebou dveře. V zámku hlasitě zarachotil klíč.

"Ona je hrozný tyran." Ehlana se trochu bezmocně zasmála. "Když jí něco nařídím, tak mě úplně ignoruje."

"Myslím, že její přítomnost ti svědčí, drahá." Sparhawk se usmál. "Pomáhá ti udržovat tvou pozici."

"Běž se vykoupat, Sparhawku," nařídila mu Ehlana. "Jsi celý zrezivělý. Potom mi budeš vyprávět o všem, co se přihodilo. Ach, jen tak mimochodem, vezmu si zpátky svůj prsten, jestli ti to nebude vadit."

Natáhl ruce. "Který to je?" zeptal se jí. "Já je prostě nerozeznám, ať se snažím, jak chci."

"Samozřejmě, že je to tenhle." Ukázala na prsten na jeho levé ruce.

"Jak to víš?" zeptal se jí, sundal si prsten a nasadil jí ho na prst.

"To pozná každý, Sparhawku."

"Když to říkáš." Pokrčil rameny.

Sparhawk rozhodně nebyl zvyklý se koupat v přítomnosti mladých dam, ale Ehlana se nezdála být ochotná nechat jej chvíli ze svého dohledu. Začal tedy při své koupeli vyprávět jejich dobrodružství a pak pokračoval při jídle. Některé věci Ehlana nedokázala pochopit a některé pochopila špatně, ale většinu toho, co se stalo, byla schopná přijmout. Plakala, když jí řekl, že Kurik je mrtev, a její tvář nabyla nelítostného výrazu, když jí popisoval osud Annia, její tety a bratrance. Mnoho věcí poněkud upravil a o některých se nezmínil vůbec. Mnohokrát použil výmluvnou poznámku: "To bys tam musela být." Zcela se vyhnul jakékoli zmínce o chmurách, které po Azashově zničení padly zřejmě na celý svět. To nebylo zrovna to pravé, co by se mělo vyprávět mladé ženě v prvních měsících jejího těhotenství.

A když potom spolu leželi obklopeni důvěrným přítímím, vyprávěla mu Ehlana o věcech, které se udály tady na západě během jeho nepřítomnosti.

Snad to bylo tím, že byli v posteli, kde se takové věci normálně dějí, že se nějak dostali ke snům. "Bylo to tak zvláštní, Sparhawku," řekla Ehlana, když se uvelebila v posteli vedle něj. "Celé nebe pokrývala duha a byli jsme na nějakém ostrově, na nejkrásnějším místě, jaké jsem kdy viděla. Byly tam stromy - velmi staré - a něco jako mramorový chrám s ladným sloupovým řádem a já tam čekala na tebe a na naše

přátele. A pak jste přišli; každého z vás přivádělo nádherné bílé zvíře. Spolu se mnou tam čekala Sefrenie, vypadala velmi mladě, téměř jako dívka, a také tam bylo nějaké děvčátko, které hrálo na pastýřskou flétnu a tančilo. Vypadala jako nějaká malá vládkyně a všichni poslouchali její příkazy." Zasmála se. "Tebe dokonce nazvala mrzutým starým medvědem. Pak začala mluvit o Bhelliomu. Ale bylo to velmi tlumené a rozuměla jsem tomu jen velmi málo."

Nikdo z nich tomu úplně nerozuměl, vzpomínal Sparhawk. Ten sen měl tedy větší dosah, než si představoval. Ale proč do něj Aphrael zahrnula Ehlanu?

"To byl zhruba konec toho snu," pokračovala, "a o tom dalším víš všechno."

"Ach?"

"Vždyť jsi mi to popsal," řekla mu, "do nejmenších podrobností. Z nějakého důvodu se mi zdálo úplně vše, co se stalo v Azashově chrámu v Zemochu. Úplně mi ztuhla krev v žilách, když jsi mi to vyprávěl."

"S tím bych se netrápil," řekl jí a snažil se, aby jeho hlas zněl přirozeně. "Víš, jak jsme si blízcí, a není tedy tak divné, že jsi věděla, na co jsem myslel."

"To myslíš vážně?"

"Samozřejmě. To se stává často. Zeptej se kterékoli vdané ženy a ta ti poví, že vždycky ví, co leží jejímu manželovi na mysli."

"No," řekla pochybovačně, "možná." Přitulila se k němu těsněji. "Dneska v noci nejsi moc pozorný, drahý," vyčetla mu. "Je to proto, že začínám tloustnout a vypadat ošklivě?"

"Samozřejmě, že ne. Ty jsi teď v 'choulostivém stavu'. Mirtai mne opakovaně upozorňovala, abych byl opatrný. Když bude mít pocit, že jsem ti něco udělal, tak mi vyřízne játra z těla."

"Mirtai tu není, Sparhawku."

"Ale pořád je to ten jediný člověk, který má klíč od těch dveří."

"Ale není, Sparhawku," řekla jeho královna spiklenecky a sáhla pod polštář.

"Dveře se zamykají z kterékoli strany a nedají se otevřít, dokud nejsou odemčené z obou stran." Podala mu velký klíč.

"Dveře jsou nám tedy nakloněny." Usmál se. "Co abych tedy šel a zamkl z této strany?"

"To není špatný nápad. A na zpáteční cestě do postele se neztrat'. Mirtai ti řekla, abys byl opatrný, tak bys to měl chvíli zkusit."

Později - dosti později - vyklouzl Sparhawk z postele a šel k oknu, aby se podíval na deštivou noc. Bylo to za ním. Už nebude vstávat před východem slunce a pozorovat zahalené jirošské ženy, jak jdou v chladně šedavém světle úsvitu ke studni, ani nebude jezdit po podivných cestách ve vzdálených zemích se safírovou růží schovanou u srdce. Konečně je zpět, rozhodně starší, smutnější a nekonečně nejistější o věcech, které vždy přijímal bez pochybností. Konečně je doma a má své bitvy a výpravy za sebou. Doufal, že má. Nazvali ho Anakhou, mužem, který

vytváří svůj vlastní osud, a on se pevně rozhodl, že veškerý jeho osud leží zde, v tomto nehezkém městě, v krásné bledé ženě, která spala jen kousek od něj.

Bylo dobré si toto jednou provždy ujasnit, a když se opět otočil k posteli a ke své ženě, bylo v tom cosi jako slib.

EPILOG

JARO PŘIŠLO TOHO ROKU JEN ZDRÁHAVĚ. Náhlý pozdní mráz zbavil všechny ovocné stromy jejich květů a nenechal žádnou naději na úrodu. Léto bylo deštivé a zamračené a sklizeň skrovná.

Armády západní Eosie se navrátily domů z Lamorkandu, aby se pohroužily do nevďěčné dřiny na kamenitých polích, kde se doopravdy dařilo jen bodláci. V Lamorkandu propukla občanská válka, ale na tom nebylo nic divného; v Pelosii byla selská vzpoura a počet žebráků okolo kostelů a u městských bran směrem na západ se dramaticky zvýšil.

Sefrenie přijala zprávu o Ehlanině těhotenství s údivem. Nepopiratelná skutečnost těhotenství jakoby ji zaskočila a to způsobilo, že se stala poněkud nervózní, dokonce vznětlivou. Po obvyklé době Ehlena porodila své první dítě, dceru, které dali se Sparhawkem jméno Danae. Sefrenie novorozeně důkladně prohlédla a Sparhawkovi se zdálo, že jeho učitelka byla téměř dotčena faktem, že princezna Danae byla úplně normální a nechutně zdravá.

Mirtai lehce upravila královnin rozvrh, aby měla Ehlena kromě svých královských povinností čas na péči o děťátko. Je třeba mimochodem zmínit to, že Ehlaniny dvorní dámy Mirtai žárlivě nenáviděly, přestože obryně jim nikdy nijak fyzicky neublížila a dokonce ani jediné z nich nikdy nic ostrého neřekla.

Církev brzy opustila své velkolepé plány na východě a místo toho se obrátila k jihu, aby uchopila příležitost, která se tam nabízela. Martelovo naverbování nejhorlivějších Eshandistů a jejich následná porážka v Chyrellu zdecimovaly řady této sekty a Rendor tak zůstal zralý pro znovuvytvoření kongregace věřících. Ačkoli Dolmant poslal své kněží do Rendoru v duchu lásky a usmíření, tento duch přetrvával ve většině z misionářů pouze tak dlouho, dokud byla vidět kopule Baziliky. Mise do Rendoru byly pomstychtivé a kárné a Rendořané odpovíděli dosti předvídatelným způsobem. Poté co bylo zavražděno určité množství těch nejhorlivějších a nejhrubších misionářů, byly do onoho jižního království posílány větší a větší oddíly rytířů Církve, aby chránily nevíтанé duchovní a jejich skrovné kongregace konvertitů. Začaly se opět objevovat eshandistické nálady a opět se šířily pověsti o skrytých skladištích zbraní v poušti.

Člověk žijící v civilizaci věří, že jeho města jsou korunou jeho kultury a je zřejmě neschopen pochopit to, že základem jakéhokoli království je půda, na které spočívá. Když má problémy zemědělství země, začíná se hroutit celé její hospodářství a vlády usilující o příjmy se nevyhnutelně uchylují k té nejregresivnější formě daní a přikládají tak další břemeno na již trpící zemědělce. Sparhawk o tom vedl dlouhé a stále více trpké dohady s hrabětem z Lendy a často spolu úplně přestávali mluvit.

Jak ubíhaly měsíce, zdraví lorda Vaniona se neustále zhoršovalo. Sefrenie o něj pečovala nejlépe, jak dokázala, ale nakonec, jednoho větrného podzimního rána, několik měsíců po narození princezny Danae, oba dva zmizeli a když se bíle oděná Styrička objevila v pandionském klášteře v Demu a oznámila, že Vanion přebral její povinnosti, potvrdilo se nejhorší Sparhawkovo podezření. Přesto, že poukazoval na přednější záležitosti, byl přinucen převzít povinnosti svého přítele jako prozatímní preceptor. Dolmant usiloval o to, aby se toto jmenování stalo trvalým, přestože se Sparhawk této představě úporně bránil.

V paláci se čas od času zastavili Ulath, Tynian a Bevier, ale jejich zprávy o tom, co se děje v jejich zemích, nebyly o nic veselejší než zprávy, které Sparhawk dostával z odlehlých oblastí Elénie. Platim vážně hlásil, že jeho informátoři rozestí široko daleko mu oznamují, že hlad, epidemie a občanské nepokoje jsou téměř po celém světě.

"Zlé časy, Sparhawk," řekl tlustý zloděj s filosofickým pokrčením ramen. "Ať se jim snažíme předejít, jak chceme, zlé časy tu a tam přicházejí."

Sparhawk zapsal čtyři nejstarší Kurikovy syny jako pandionské novice nedbaje Khaladových námitek. Jelikož byl Talen ještě trochu mladý pro vojenský výcvik, nechal si ho Sparhawk v paláci jako páže a mohl tak na něj lépe dohlížet. Stragen přijížděl do Cimmury často a nepředvídaně jako vždy. Mirtai střežila Ehlanu, když bylo třeba tak ji komandovala a se smíchem odmítala opakované nabídky k sňatku od Kringa, který, jak se zdálo, byl schopen využít jakékoli záminky pro to, aby jel napříč celým kontinentem z východní Pelosie do Cimmury.

Roky běžely a věci se nelepšily. Onen první rok, kdy stále jen přšelo, vystřídaly tři roky sucha. Zásoby potravin neustále hrozily vyčerpáním a vlády Eosie vymáhaly daně. Ehlaninu krásnou, bledou tvář poznamenávaly starosti i když Sparhawk dělal, co mohl, aby z ní přesunul co největší břímě na sebe.

Jednoho jasného, mrazivého odpoledne ke konci zimy se královninu manželi přihodilo něco závažného. Dopoledne strávil bouřlivou diskusí s hrabětem z Lendy o nově navrhované dani. Lenda byl tvrdošíjný až hrubý a obvinil Sparhawk ze systematického sabotování vlády jeho přehnaným zájmem o blahobyt rozmazlených, líných rolníků. Sparhawk nakonec v diskusi vyhrál, ale neměl z toho nijak zvláštní radost, protože každé vítězství vráželo klín mezi ním a jeho starým přítelem o to hlouběji.

Seděl u krbu v královském pokoji v rozmrzelé náladě a jen tak napůl sledoval, co dělá jeho čtyřletá dcera, princezna Danae.

Jeho žena v doprovodu Mirtai a Talena byla v nějaké záležitosti ve městě a Sparhawk byl tedy s maličkou princezničkou sám. Danae byla vážné dítě s lesklými černými vlasy, s velkýma, jako noc temnými očima a s ústy jako růžové poupě. Přes její vážné způsoby byla srdečná a často zalévala své rodiče sprškami

spontánních polibků. V tu chvíli se ocitla poblíž krbu a prováděla nějaké důležité věci s míčem.

A právě krb vše postavil na hlavu a navždy změnil Sparhawkův život. Danae to trochu špatně odhadla a její míč se dokutálel přímo do ohniště. Aniž by o tom nějak zjevně přemýšlela, došla rychle ke krbu a než jí mohl její otec zastavit nebo jen vykřiknout, sáhla do plamenů a uchopila svou hračku. Sparhawk vyskočil s přidušeným výkřikem a běžel k ní. Popadl ji a důkladně si prohlížel její ruku.

"Copak je, tatínku?" zeptala se ho docela klidně. Princezna Danae byla vzácné dítě. Začala mluvit časně a nyní už mluvila skoro jako dospělá.

"Tvoje ruka! Spálila sis ji! Copak se ruce strkají do ohně?"

"Není spálená," zaprotěstovala, zvedla ruku a zahýbala prsty. "Vidíš?"

"Už se k tomu ohni nepřibližuj," nakázal jí.

"Ano, tatínku." Zavrtěla se, že chce dolů a pak si odešla opět hrát se svým míčem do bezpečnějšího kouta.

Znepokojený Sparhawk se vrátil do svého křesla. Je *možné* strčit ruku do ohně a ucuknout s ní zpátky, aniž by se člověk spálil, ale nezdálo se, že by Danae stáhla svou ručku nějak rychle. Sparhawk začal pozorovat své dítě mnohem pozorněji. V posledních několika měsících měl spoustu práce, takže se dceři příliš nevěnoval, pouze o její přítomnosti věděl. Danae byla ve věku, kdy se jisté změny objevují docela rychle a tyto změny proběhly, jak se zdálo, přímo před Sparhawkovými nepozornými zraky. Když se na ni podíval teď, tak ho náhle zamrazilo u srdce. Poprvé něco spatřil a nevěřil svým očím. On a jeho žena byli Elénové.

Jejich dcera ne.

Dlouhou dobu zíral na svou styrickou dceru a pak ho napadlo jediné možné vysvětlení. "*Aphrael*?" řekl omráčeně. Danae se Píšťalce podobala jen trochu, ale Sparhawk neviděl jinou možnost.

"Ano, Sparhawku?" Její hlas neprozrazoval žádné překvapení.

"Cos provedla s mojí dcerou?" zvolal a rozčilením se zvedl na nohy.

"Nebud' směšný, Sparhawku," řekla úplně klidně. "Já jsem tvá dcera."

"To není možné. Jak -?"

"Ty víš, že jsem, tatínku. Byl jsi u mého narození. Myslel sis, že jsem nějaký nalezenec? Někaké kukaččí mládě nastrčené do tvého hnízda, aby vystrčilo tvé vlastní mladé? To je totiž pošetilá elénská pověra. Tohle nikdy neděláme."

Začínal trochu ovládat své emoce. "Hodláš to nějak vysvětlit?" zeptal se tak mírným tónem jakého jen byl schopen, "nebo mám hádat?"

"No tak, tatíčku. Chtěl jsi děti, nebo ne?"

"No -"

"A matkou je královna. Musí porodit následníka, ne?"

"Samozřejmě, ale -"

"Ale také by nemusela, víš."

"Cože?"

"Ten jed, který jí dal Annias, ji učinil neplodnou. Nemáš vůbec ponětí, jakou mi dalo práci to překonat. Proč si myslíš, že byla Sefrenie tak rozčilená, když zjistila, že je královna těhotná? Samozřejmě, že věděla, jaké má ten jed následky a byla na mne velmi rozzlobená, že se do toho míchám - nejspíš asi proto, že královna je Elénka. Sefrenie je občas velmi malicherná. No tak, Sparhawk, sedni si. Vypadáš směšně takhle nahrbený. Buď sed' nebo stůj. Nevznášej se někde mezi tím."

Sparhawk zapadl zpátky do svého křesla se zmatkem v hlavě. "Ale *proč?*" dožadoval se odpovědi.

"Protože tebe a matku miluji. Byla předurčena k bezdětnosti, tak jsem musela její osud trochu pozměnit."

"A můj jsi také změnila?"

"Jak bych to asi mohla udělat? Ty jsi Anakha, nepamatuješ si? Tvůj osud nikdo nezná. Vždy jsi pro nás představoval problém. Mnozí měli pocit, že jsme tě vůbec neměli nechat narodit. Musela jsem se s nimi hádat celá staletí, abych je přesvědčila, že tě opravdu potřebujeme." Podívala se dolů na sebe. "Myslím, že se budu muset postarat trochu o svůj růst. Dříve jsem byla Styrička a Styrikové se s takovými věcmi dokáží snadno vyrovnat. Vy, Eléni, jste více popudliví a kdybych byla několik století dítětem, lidé by mohli začít mít řeči. Řekla bych, že tentokrát to budu muset provést normálním způsobem."

"Tentokrát?"

"Jistě. Už jsem se narodila mnohokrát." Zvedla oči. "Pomáhá mi to, zůstat mladou." Její tvářička velmi zvažněla. "V Azashově chrámu se stalo něco strašného, otče, a já se před tím musela na chvíli schovat. Matčino lůno bylo tím nejlepším místem, kde se ukrýt. Bylo tam tak bezpečno."

"Takže tys *věděla* co se má stát v Zemochu," vyčetl jí.

"Věděla jsem, že se *něco* stane, tak jsem se prostě připravila na každou možnost." Zamyšleně našpulila rty. "Tohle by mohlo být velmi zajímavé," řekla "Ještě jsem nikdy nebyla dospělou ženou - a samozřejmě nikdy královnou. Přála bych si, aby tu byla má sestra. Ráda bych si s ní o tom popovídala."

"Tvá sestra?"

"Sefrenie." Řekla to jakoby samozřejmě. "Byla nejstarší dcerou mých posledních rodičů. Je to moc hezké mít starší sestru, víš? Je vždy tak moudrá a vždy mi odpustí, když udělám něco pošetilého."

Tisíc věcí náhle zapadlo ve Sparhawkově mysli na své místo, věcí, jejichž vysvětlení vždy postrádal. "Jak je Sefrenie stará?"

Vzdychla "Víš, že ti na tohle neodpovím. Kromě toho to vlastně ani přesně nevím. Pro nás roky neznamenají to, co pro vás. Ale řádově je Sefrenie stará stovky let, možná i tisíce."

"Kde je teď?"

"Je s Vanionem. Věděl jsi přeci, co k sobě cítí?"

"Ano."

"Úžasné. Přeci jen dokážeš používat svoje oči."

"Co dělají?"

"Starají se o mé povinnosti za mne. Já mám teď moc práce, než abych se jim věnovala, ale někdo na ně musí dohlédnout. Seřadí dokáže vyslyšet modlitby stejně jako já a vyznavačů zas tak moc nemám."

"Musíš o tom všem mluvit tak, jako by to byly úplně všední věci?" řekl žalostně.

"Ale vždyť jsou, otče. To jen ten tvůj elénský Bůh se bere tak vážně. Nikdy jsem neviděla, že by se zasmál. *Moji vyznavači* jsou mnohem citlivější. Milují mě, takže mé chyby tolerují." Náhle se zasmála, vylezla mu na klín a políbila ho. "Ty jsi ten nejlepší otec, jakého jsem kdy měla, Sparhawku. Mohu s tebou mluvit o těchto věcech, aniž by ti vylézaly oči z důlků." Opřela si hlavu o jeho prsa. "Co se doopravdy děje, otče? Víím, že věci nejsou v pořádku, ale když ti přinesou nějaké zprávy, tak mne Mirtai vždy odnáší, aby mi vyměnila plenky, takže příliš podrobností nevím."

"Jsou to zlé časy pro svět, Aphrael," řekl vážně. "Panuje velmi špatné počasí, hlad a mor. Vypadá to, že se vůbec nic nedaří tak, jak by mělo. Kdybych byl pověřivý, tak bych řekl, že na celém světě leží nějaké prokletí."

"To je vina mé rodiny, Sparhawku," připustila. "Po tom, co se stalo Azashovi, jsme začali být všichni příliš lítostiví, a nevěnovali se svému poslání. Myslím, že teď už je snad čas, abychom všichni vyrostli. Promluvíím s ostatními a řeknu ti, co jsme rozhodli."

"To bych byl rád." Sparhawk nemohl doopravdy uvěřit v tento rozhovor.

"Máme ale trochu problém," řekla mu.

"Jenom jeden?"

"Nech toho. Myslím to vážně. Co řekneme matce?"

"Proboha!" řekl s vytřeštěnými očima. "Na to jsem nepomyslel."

"Musíme to rozhodnout teď hned a já se tak nerada rozhoduji ve spěchu. Aby tomuhle uvěřila, to by jí asi dalo dost práce, že? Zvláště když to znamená, že by musela přijmout to, že je opravdu neplodná a že já jsem tady jen ze své vlastní vůle namísto jejího osobního přičinění a ne díky její plodnosti. Když jí řekneme, kdo jsem doopravdy, zlomí jí to srdce?"

Přemýšlel o tom. Znal svou ženu lépe, než kdokoli jiný na světě. Se zamrazením si vzpomněl na ten záblesk bolesti v jejích šedých očích, když nadhodil, že bylo možná chybou, když jí dal prsten. "Ne," řekl nakonec, "to jí nemůžeme říct."

"Taky jsem si to myslela, ale chtěla jsem se ujistit."

Sparhawk něco napadlo. "Proč jsi jí zahrnula do onoho snu, toho o tom ostrově? A proč se jí zdálo o tom, co se stalo v chrámu? Bylo to, jakoby tam téměř byla."

"Ona tam *byla*, otče. Musela tam být. Sotva jsem ji mohla opustit a cestovat sama, nemyslíš? Pusť mne dolů, prosím tě." Rozevřel svou náruč a ona odešla k oknu. "Sparhawk, pojd' sem," řekla po chvíli.

Přišel za ní k oknu. "Copak je?" zeptal se jí.

"Matka se vrací. Je dole na nádvoří s Mirtai a s Talenem."

Sparhawk se podíval z okna. "Ano," souhlasil.

"Já budu jednou královnou, že?"

"Pokud se nerozhodneš to vše hodit za hlavu a neodejdeš někam pást kozy, tak ano."

Nechala to bez komentáře. "Budu tedy potřebovat nějakého rytíře-ochránce, že?"

"Myslím, že ano. Mohu jím být já, jestli chceš."

"Až ti bude osmdesát? Teď jsi velice imponující muž, otče, ale mám takové podezření, že začneš s věkem trochu chátrat."

"Nemusíš mi to stále připomínat."

"Promiň. A budu taky potřebovat královského chotě, ne?"

"Bývá tomu zvykem. Proč o tom ale mluvíme teď?"

"Chci tvoji radu, otče, a tvůj souhlas."

"Není to trochu předčasné? Uvědom si, že ti jsou teprve čtyři roky."

"Na přemýšlení o těchto věcech není pro dívku nikdy příliš brzy." Ukázala dolů na nádvoří. "Myslím, že ten tam dole, se na to bude hodit velmi dobře, co říkáš?" Znělo to téměř jako by si vybírala novou stužku do vlasů.

"*Talen?*"

"Proč ne? Líbí se mi. Bude z něj rytíř - *sir Talen*, neuvěřitelné, že? Je legrační a je mnohem lepší, než jak vypadá - kromě toho ho porazím v dámě, takže nebudeme trávit všechny náš čas v posteli, jako to děláš ty s matkou."

"*Danae!*"

"Co je?" Vzhledla k němu. "Proč se červenáš, tatíčku?"

"Toho si nevšímej. A dávej si pozor na to, co říkáš, mladá dámo, nebo povím matce, kdo jsi doopravdy."

"Dobře," řekla klidně, "a já jí povím o Lillii. Co tomu říkáš?" Pohlédli na sebe a pak se dali do smíchu.

Bylo to asi o týden později. Sparhawk se skláněl nad stolem v komnatě, kterou používal jako svoji kancelář a studoval poslední návrh hraběte z Lendy, absurdní nápad, který by téměř zdvojnásobil stav vládních zaměstnanců. Načmáral rozzlobenou poznámku na spodní okraj. "A co kdybychom udělali vládní

zaměstnance ze všech lidí v celém království, Lendo? A potom můžeme hladovět všichni dohromady."

Otevřely se dveře a vešla jeho dcera táhnoucí za sebou poněkud nevábne vypadající plyšové zvířátko za jednu nohu.

"Mám práci, Danae," řekl stručně.

Pevně zavřela dveře. "Ty jsi ale bručoun, Sparhawk," řekla pronikavým hláskem.

Rychle se rozhlédl, šel ke dveřím do vedlejšího pokoje a pečlivě je zavřel. "Promiň, Aphrael," omlouval se. "Jsem trochu mimo."

"To jsem si všimla. Každý v paláci si toho všiml." Zvedla svoji hračku. "Nechceš si kopnout do Rollo? Jemu to vadit nebude a tobě by se mohlo ulevit."

Zasmál se a cítil se trochu hloupě. "Tak to je Rollo? Tvá matka ho tahala přesně stejným způsobem - dokud z něj nevypadaly všechny piliny."

"Nechala ho znovu vycpat a dala mi ho," řekla Aphrael. "Myslím, že se ode mne čeká, že ho budu s sebou pořád tahat, ale proč, to mi vůbec není jasné. Mnohem raději bych měla kůzlátko."

"Mám pocit, že máš pro mne něco důležitého, že?"

"Ano. Měla jsem dlouhý rozhovor s ostatními."

Nechtěl ani pomyslet na to, co v sobě skrývala ta obyčejná věta. "Co říkali?"

"Nebyli moc příjemní, otče. Všichni mne viní z toho, co se stalo v Zemochu. Vůbec mne neposlouchali, když jsem se jim snažila říci, že to všechno byla *tvoje* vina."

"*Moje* vina? Díky."

"Vůbec nehodlají pomoci," pokračovala, "takže se obávám, že to bude na tobě a na mně."

"Půjdeme dávat svět do pořádku? Jen tak sami?"

"Není to *zas* tak těžké, tatíčku. Už jsem udělala určitá opatření. Brzy začnou přijíždět naši přátelé. Dělej, jako bys byl překvapen, že je vidíš a nenechávej je odjet."

"Chystají se nám pomoci?"

"Chystají se pomoci *mně*, tatíčku. Budu je potřebovat kolem sebe, až to budu dělat. Budu potřebovat spoustu lásky, aby se to podařilo. Ahoj mami." Řekla, aniž by se otočila ke dveřím.

"Danae," plísnila Ehlana svoji dcerku, "víš, že nemáš otce rušit, když pracuje."

"Rollo ho chtěl vidět, mami," zalhala Danae nenučeně. "Já jsem to Rollovi říkala, že otce nemáme rušit při práci, ale víš, jaký Rollo je." Řekla to tak vážně, že to znělo skoro přesvědčivě. Pak zvedla ošumělou hračku a pokývala medvídkovi prstem před obličejem. "Ty jeden zlobivý Rollo," vyplísnila ho.

Ehlana se zasmála a vrhla se ke své dcerce. "Není rozkošná?" řekla šťastně Sparhawkovi, když klečíc objímala děvčátko.

"Ach, ano." Usmál se. "To tedy je. Je v tomhle ještě lepší, než jsi byla ty." Zatvářil se žalostně. "Myslím, že mým osudem je zajetí v rukách dvou velice nevyzpytatelných holčiček."

Princezna Danae a její matka přitiskly své tváře k sobě a věnovaly mu téměř identický pohled dokonale spiklenecké nevinnosti.

Jejich přátelé začali přijíždět příštího dne a každý z nich měl pro svou přítomnost v Cimmuře naprosto legitimní důvod. Většinou byly tím důvodem špatné zprávy. Ulath přijel od jihu z Emsatu, aby oznámil, že léta těžkého pití začaly konečně vybírat svou daň na játrech krále Warguna. "Má barvu jako meruňka," vyprávěl jim veliký Thalesánec. Tynian jim řekl, že to vypadá, jakoby starý král Obler začínat senilnět a Bevier upozorňoval, že zprávy z Rendoru naznačují s velkou pravděpodobností možnost dalšího eshandistického povstání. V protikladu k tomu Stragen oznamoval, že jeho živnost prodělala výrazný obrat k lepšímu a tahle zprávička byla snad ještě horší než všechny ostatní.

Přes všechny tyto špatné zprávy využili staří přátelé tohoto zdánlivě náhodného setkání, aby podnikli něco pro znovunavázání svého spojení.

Bylo to skvělé, že je měl opět všechny kolem sebe, uvědomil si Sparhawk, když jednoho rána tiše vylézal z postele, aby nevzbudil svou spící ženu, ale vysedávání s nimi dlouho do noci a následné časně vstávání kvůli jeho povinnostem mu nedávaly příliš šancí se alespoň trochu řádně vyspat.

"Zavři dveře, otče," řekla Danae tiše, když vyšel z ložnice. Seděla schoulená ve velikém křesle u krbu. Měla na sobě svoji noční košili a na svých bosých nohách měla ony výmluvné skvrny od trávy.

Sparhawk přikývl, zavřel dveře a sedl si k ní.

"Ted' jsou všichni tady, Sparhawku," řekla mu Danae, "takže začneme."

"Co přesně budeme dělat?" zeptal se jí.

"Ty navrhneš projížďku po zemi."

"Pro to budu potřebovat nějaký důvod, Danae. Není zrovna počasí na rozmarné výlety."

"Jakýkoli důvod bude dobrý, tatíčku. Něco vymysli a navrhni to. Všichni to budou považovat za skvělý nápad - to ti mohu zaručit. Vezmi je směrem k Demu. Připojím se k vám se Sefrenií a Vanionem kousek za městem."

"Nechtěla bys to trochu vysvětlit? Ty jsi přeci už tady."

"Budu i tam, Sparhawku."

"Budeš na dvou místech zároveň?"

"To není zas *tak* těžké, Sparhawku. Děláme to pořád."

"Možná, ale není to zrovna nejlepší způsob, jak utajit tvou totožnost."

"Nikdo nic neuhodne. Budu se jim jevit jako Píšťalka."

"Mezi tebou a Píšťalkou ale není zrovna velký rozdíl."

"Pro tebe možná ne, ale ostatní mne vidí trochu jinak." Vstala z křesla. "Postarej se o to, Sparhawk," řekla mu a udělala rukou vzdušné gesto. Potom odešla ke dveřím táhnouc Rolla nedbale za sebou.

"Vzdávám se," zamumlal Sparhawk.

"Já to slyšela, tatíčku," řekla, aniž by se otočila.

Když se později toho rána všichni sešli u snídaně, tak Kalten poskytl Sparhawkovi příležitost, kterou potřeboval. "Přál bych si, abychom mohli všichni na pár dní zmizet z Cimmury," řekl plavovlasý pandion kriticky. Pohlédl na Ehlanu. "Nechtěl bych vás urazit, Vaše Výsosti, ale tenhle palác není zrovna nejlepší místo pro shledání po takové době. Pokaždé, když se to začne pěkně vyvíjet, tak přijde nějaký dvořan s něčím, co absolutně vyžaduje Sparhawkovu okamžitou pozornost."

"To je pravda," souhlasil Uloth. "Pořádný shledání je něco jako pořádná hospodská rvačka. Když je pokaždý přerušena, hned jak začne, tak to není žádná legrace."

Sparhawk si najednou na něco vzpomněl. "Myslela jsi to tehdy vážně, drahá?" zeptal se své ženy.

"Když něco říkám, tak to myslím vážně, Sparhawk. Ale o čem teď mluvíme?"

"O tom, jak jsi říkala, že mi věnuješ nějaké vévodství."

"O to se už pokouším čtyři roky. Nevím, proč bych se ještě měla rozčilovat. Vždycky si najdeš nějaký důvod, proč to odmítnout."

"To bych asi opravdu neměl dělat - přinejmenším dokud si ho neprohlédnu."

"Kam tím míříš, Sparhawk?" zeptala se.

"Potřebujeme nějaké místo, kde bychom se mohli nerušeně pobavit, Ehlanu."

"Vyřádit," opravil ho Uloth.

Sparhawk se na něj zašklebil. "Tak jako tak," pokračoval, "bych se měl opravdu jet na to vévodství podívat. Je to někde směrem na Demos, jak si vzpomínám. Možná bychom se docela rádi podívali na panské sídlo."

"My?" zeptala se ho.

"Nějaká ta rada člověku při rozhodování nikdy neublíží. Myslím, že bychom se na to vévodství měli jet podívat *všichni*. Co si o tom vy ostatní myslíte?"

"Síla dobrého vůdce spočívá v tom, že dokáže, aby něco samozřejmého vypadalo jako nová myšlenka," řekl Stragen s přehnanou výslovností.

"Stejně bychom se měli odsud dostat častěji, drahá," řekl Sparhawk své ženě.

"Můžeme si udělat malou dovolenou a jediné, čeho se můžeme bát, je to, že Lenda umístí během naší nepřítomnosti do státních služeb dva tucty svých příbuzných."

"Přeju vám veškerou zábavu tohoto světa, přátelé," řekl Platim, "ale já jsem útlocitný člověk a velmi mě rozrušuje, když vidím dospělého koně, jak se hrouť a sténá pokaždé, když ho jdu osedlat. Zůstanu tady a dohlédnu na Lendu."

"Můžeš jet kočárem," řekla mu Mirtai.

"Kterým kočárem, Mirtai?" zeptala se Ehlana.

"Tím, ve kterém pojedíš ty, abys byla schovaná před povětrím."

"Nepotřebuji kočár."

Mirtai zablýskaly oči. "Ehlano! Neodmlouvej!"

"Ale -"

"Ehlano, mlč!"

"Ano, Mirtai," vzdychla královna podřízeně.

Přistoupili k výletu téměř svátečně naladěni. Dokonce i Faran to cítil a když se ho Sparhawk pokusil osedlat, tak mu jako svůj příspěvek k oslavě stoupl na obě nohy zároveň.

Když vyráželi, tak to vypadalo, jako by počasí zatím vyčkávalo. Bylo spíše zataženo než oblačno a lezavý chlad, v jehož znamení byla celá zima, polevil tak, že byl alespoň snesitelný, když už nebylo teplo. Nikde se neprojevil ani náznak nějakého vánku a Sparhawkovi to nepříjemně připomnělo chvíli nekonečné přítomnosti, kterou pro ně trollí bůh Ghnomb zmrazil na cestě východně od Paleru.

Nechali Cimmuru za zády a vydali se po cestě vedoucí k městům Lenda a Demos. Sparhawk zůstal ušetřen znepokojivé možnosti vidět doopravdy svou dceru na dvou místech zároveň díky rozhodnutí Mirtai, že není vhodné počasí na to, aby malá princeznička cestovala a že by měla zůstat v paláci v péči své chůvy. Sparhawk předvídal, že v budoucnu dojde k titánskému souboji dvou vůlí. Blížil se čas, kdy si Mirtai a Danae vjedou do vlasů. Vlastně se na to docela těšil.

Nedaleko místa, kde se kdysi setkali s Pátračem, našli Sefrenii s Vanionem, kteří seděli u malého ohýnku a Píšťalku sedící jako obvykle na větvi blízkého dubu. Vanion, který teď vypadal mladší a na svá léta mnohem svěžejší, vstal, aby uvítal své přátele. Jak Sparhawk víceméně očekával, měl Vanion na sobě bílé styrické roucho a neměl meč. "Věřím, že ses měl dobře," řekl statný pandion když sesedal z koně.

"Šlo to, Sparhawk. A ty?"

"Nestěžuju si, Vaše Blahorodí."

A pak zanechali té zvláštní pózy a drsně se objali, zatímco se všichni ostatní shromáždili kolem nich.

"Kdo byl vybrán, aby mne nahradil na mém místě preceptora?" zeptal se Vanion.

"Naléháme na Církevní radu, aby jmenovala Kaltenu, můj pane," řekl Sparhawk mírně.

"Cože?" Vanionova tvář se naplnila bolestným údivem.

"Sparhawk," řekla Ehlana vyčítavě svému manželi, "to je kruté."

"Jen se snaží být vtipný, Vanione," řekl Kalten kysele. "Jeho humor je občas stejně křivý jako jeho nos. Mimochodem, on je na tom místě."

"Díky Bohu!" řekl Vanion vřele.

"Dolmant se ho snaží přesvědčit, aby přijal trvalé jmenování, ale tady náš přítel se pořád vymlouvá - nějakými nesmysly o tom, že už má příliš moc práce."

"Jestli mě budete ještě chvíli rozmazávat, tak už budu za chvíli úplně průsvitný," postěžoval si Sparhawk.

Ehlana se s jistou bázní dívala na Píšťalku, která jako obvykle seděla na větvi stromu se zkříženýma nohama, na kterých byly skvrny od trávy a hrála na svou flétnu. "Vypadá přesně jako v tom snu," zašeptala Ehlana Sparhawkovi.

"Ona se nikdy nemění," odpověděl Sparhawk. "Nebo alespoň ne moc."

"Můžeme s ní mluvit?" Oči mladé královny byly skutečně trochu vylekané.

"Proč tam takhle stojíš a šeptáš, Ehlano?" zeptala se Píšťalka.

"Jak ji mám oslovovat?" zeptala se královna nervózně svého manžela.

Pokrčil rameny. "My jí říkáme Píšťalka. Její druhé jméno je poněkud formální."

"Ulathe, pomoz mi dolů," poručilo děvčátko.

"Ano, Píšťalko," odpověděl veliký Thalesánek automaticky. Šel ke stromu a sundal malou bohyni a postavil ji nohama na zimou zežloutlou travu.

Píšťalka bez jakýchkoli okolků využila toho, že jakožto Danae již znala kromě své matky Stragena, Platima, Kringa a Mirtai. Se všemi mluvila jako se zcela starými známými, což ještě zvýšilo jejich úžas. Zvláště otřeseně vypadala Mirtai. "No tak, Ehlano," řekla nakonec dívka, "to tady budeme takhle stát a zírat na sebe? Ani mi nepoděkuješ za takového skvělého manžela, jakého jsem ti opatřila?"

"Aphrael, ty podvádíš," plísnila ji Sefrenie.

"Já vím, sestřičko, ale ono je to příliš legrační."

Ehlana se bezmocně zasmála a rozevřela náruč. Píšťalka radostně zavýskla a rozběhla se k ní.

Píšťalka se Sefrenií se připojily k Ehlaně, Mirtai a Platimovi v kočáře. Ale těsně před tím, než vyrazili, vystrčila malá bohyně hlavu z okénka. "Talene," zavolala sladce.

"Co je?" Talenův hlas zněl ostražitě. Sparhawk měl tak trochu podezření, že Talen možná cítí něco jako onu mrazivou předtuchu, kterou mívají úplně stejně tak mladí muži jako jeleni, když cítí, že je začíná někdo nahánět.

"Nechtěl bys jet s námi v kočáře?" navrhla Aphrael medovým hláskem.

Talen se podíval s určitou obavou na Sparhawka.

"Jen běž," řekl mu Sparhawk. Talen byl samozřejmě jeho přítel, ale Danae *byla* přeci jen jeho dcera.

Pak jeli dál. Po několika mílích začal mít Sparhawk nějaký neurčitý, nepříjemný pocit. Ačkoli po cestě mezi Demem a Cimmurou jezdil už jako chlapec, náhle mu začala připadat cizí. Kopce byly na místech, kde neměly být a minuli veliký, na pohled dobře zavedený statek, který Sparhawk nikdy předtím neviděl. Začal kontrolovat svou mapu.

"Co se děje?" zeptal se ho Kalten.

"Je možné, že jsme někde špatně odbočili? Jezdím po téhle cestě už dvacet let a moje obvyklé orientační body najednou nejsou na svých místech."

"No, to je pěkné, Sparhawk," řekl Kalten sarkasticky. Podíval se přes rameno dozadu na ostatní. "Náš slavný vůdce se s námi ztratil," oznamoval. "Šli jsme za ním slepě přes půlku světa a jemu se teď podaří zabloudit pět mil od domova. Nevím jak je tomu u vás, ale moje důvěra se začíná silně podemílat."

"Nechtěl bys toho nechat?" zeptal se ho Sparhawk příkře.

"A ztratit tak příležitost tě ze zadu pošťuchovat a kritizovat? Nebud' směšný."

Bylo zřejmé, že se jim do setmění nepodaří dosáhnout žádného známého cíle a na táboření pod širým nebem nebyli připraveni. Sparhawk začal být znepokojený.

Píšťalka vystrčila hlavu z okénka kočáru. "Co se děje, Sparhawk?" zeptala se.

"Budeme si muset najít nějaké místo, kde se dá přenocovat," řekl jí, "a za posledních deset mil jsme nejeli kolem jediného stavení."

"Jen pokračuj, Sparhawk," poradila mu.

"Za chvíli se začne stmívat, Píšťalko."

"Tak to bychom si měli raději pospíšet, ne?" Zmizela uvnitř kočáru.

Za soumraku dojeli na vrchol nějakého kopce a spatřili údolí, které naprosto *nemohlo* být tam, kde bylo. Krajina dole byla travnatá a mírně zvlněná a tu a tam se bělaly bílé kmeny bříz. Asi v polovině svahu stálo nízké, rozložitě stavení s doškovou střechou a z jeho oken se linula zlatavá záře.

"Třeba nás nechají přenocovat," nadhodil Stragen.

"Tak pánové, pospěšte si," nabádala je Píšťalka z kočáru. "Večeře je na stole, tak ať nám nevychladne."

"Tohle dělá lidem ráda, což?" řekl Stragen.

"To ano," přisvědčil Sparhawk, "zřejmě nejraději ze všeho."

Kdyby byl dům o něco menší, dalo by se říci, že to je spíše chata. Avšak pokoje uvnitř byly velké a bylo jich tam hodně. Zařízení bylo venkovské, ale solidní, všude byly svíce a na roštu každého pečlivě vyčištěného krbu vesele plápolal oheň. V hlavním pokoji stál dlouhý stůl a na něm byl připraven úplný banket. V celém domě však nebylo živáčka.

"Líbí se vám to?" zeptala se jich Píšťalka s dychtivým výrazem.

"Je to nádherné," zvolala Ehlana a v návalu nadšení děvčátko objala.

"Strašně mě to mrzí," omlouvala se Píšťalka, "ale nedokázala jsem se přinutit k tomu, abych vám připravila šunku. Víím, že vy, Eléni, ji všichni milujete, ale -" Pokrčila rameny.

"Myslím, že s tím, co tu je, to půjde také, Píšťalko," řekl Kalten a rozzářenýma očima si prohlížel stůl. "Nemám pravdu, Platime?"

Tlustý zloděj se díval na všechno to jídlo téměř zbožně. "No to si piš, Kaltene," nadšeně souhlasil. "Tohle bude úplně v pořádku."

Všichni jedli víc než bylo zdrávo a potom seděli a vzdychali tou nejpříjemnější malátností.

Berit obešel stůl a opřel se o Sparhawkovo rameno. "Už to zase dělá, Sparhawk," zašeptal mladý rytíř.

"Co dělá?"

"Oheň hoří od té doby, co jsme přišli a stále ještě není třeba přiložit další dřevo a ze svící ani neukápnou."

"Mám za to, že to je její dům," pokrčil Sparhawk rameny.

"Já vím, ale -" Berit vypadal nesvůj. "Je to nepřírozené," řekl nakonec.

"Berite," připomněl mu Sparhawk s vlídným úsměvem, "projeli jsme neskutečnou krajinou a dojeli jsme do tohoto domu, který tu ve skutečnosti není, dostali jsme pohostění, které nikdo nepřipravil a ty se trápíš takovými maličkostmi jako jsou věčně hořící svíce a ohně, které nepotřebují dřevo?"

Berit se zasmál a vrátil se na svou židli.

Dívčí bohyně brala svou povinnost hostitelky velmi vážně. Dokonce je doprovodila do jejich pokojů a pečlivě jim vysvětlila spoustu věcí, které ani vysvětlení nepotřebovaly.

"Ona je tak strašně milá," řekla Ehlana Sparhawkovi, když byli sami. "Stará se tak úzkostlivě o pohodlí a spokojenost svých hostů."

"Styrikové na tyhle věci dbají trochu víc," vysvětloval Sparhawk. "Píšťalka není skutečně zvyklá na Elény a je z nás nervózní." Usmál se. "Velmi se snaží, aby udělala dobrý dojem."

"Ale vždyť je bohyně."

"Přesto je nervózní."

"Je to má představivost nebo se opravdu podobá naší Danae?"

"Já bych řekl, že všechny malé dívky jsou si podobné," odpověděl opatrně, "stejně jako všichni malí kluci."

"Snad," souhlasila Ehlana, "ale ona dokonce voní stejně jako Danae, a zdá se, že obě zbožňují líbání." Odmlčela se a pak se její tvář rozjasnila. "Měli bychom je seznámit, Sparhawk. Zamilovaly by se do sebe a mohly by si báječně spolu hrát."

Sparhawkovi při téhle představě málem zaskočilo.

RYTMUS ÚDERŮ KOŇSKÝCH KOPYT mu byl důvěrně známý a právě to nejspíš vzbudilo onoho časného rána Sparhawka. Tiše zaklel a spustil nohy z postele.

"Co je, drahý?" zeptala se Ehlana ospalým hlasem.

"Faran se uvolnil," řekl podrážděně. "Podařilo se mu nějak vytrhnout kůl u kterého byl uvázaný."

"On ale pryč neutěče, ne?"

"Aby přišel o celou tu zábavu, že bude celé ráno mimo můj dosah? Samozřejmě, že ne."

Sparhawk přes sebe hodil plášť a šel k oknu. Až tam zaslechl zvuk Píšťalčiny flétny.

Nebe nad tímto tajemným údolím bylo zatažené, tak jako tomu bylo celou zimu. Od obzoru k obzoru se táhly chladné, neradostné, špinavě vypadající mraky, které hnal nárazový vítr.

Nedaleko domu byla široká louka, na které ve velkých kruzích uvolněně poklusával Faran. Neměl ani sedlo ani uzdu a v jeho klusu bylo něco téměř radostného. Píšťalka ležela na jeho zádech obličejem nahoru s flétničkou u rtů. Její hlava pohodlně spočívala na Faranových vlnících se plecích, nožky měla překřížené a jednou z nich vyklepávala rytmus do hřebcova zadku. Ta scéna byla tak dojemná, že Sparhawk se nezmohl na nic jiného, než jen zírat.

"Ehlano," řekl konečně. "Myslím, že tohle bys měla vidět."

Přišla k oknu. "Co to *proboha* dělá?" vykřikla. "Zastav ji, Sparhawk. Spadne a ublíží si."

"Ne, určitě ne. Už si takhle s Faranem hráli předtím. Nenechal by ji spadnout i kdyby chtěla."

"Co to dělají?"

"Nemám ponětí," řekl, ačkoli to nebyla tak docela pravda. "Ale myslím, že to je něco důležitého," dodal. Vyklonil se z okna a rozhlédl se nejdříve doleva, pak doprava. Všichni ostatní byli v oknech a udiveně sledovali svoji malou hostitelku.

Jak Píšťalka pokračovala ve své rytmické melodii, nárazy větru polevovaly a potom úplně ustaly a zežloutlá tráva v zahradce před domem přestala mrtvolně chrastit.

Faran neúnavně kroužil po louce, veselé trylky Dívčí bohyně stoupaly k nebi a jak hrála, otevřela se jakoby špinavá temnota nad hlavou a začala se odhrnovat skoro jako když se odhrnuje pokrývka na posteli. Objevilo se hluboké, modré nebe poseté chomáčky zářivých obláčků.

Sparhawk a ostatní užasle zírali na to náhle odkryté nebe a stejně jako děti občas vidí v mracích, které plynou po nebi, spojují se, kupí se do výšky a zase se rozpadají, zakleté růžové draky a pohádkové ptáky, spatřili všechny duchy povětří, nebe a země, jak vítají jaro, o kterém se všichni báli, že už třeba ani nikdy neprijde.

Dívčí bohyně Aphrael se postavila na nohy a stála na Faranově vlnícím se hřbetu. Její lesklé černé vlasy vlály za ní a zvuk její flétny se vznášel vzhůru, aby přivítal východ slunce. Potom, nepřestávajíc hrát, začala tančit a její nožky se zelenými skvrnami míhající se ve víru tance ještě více rozproudily písničku.

Země a nebe a Faranův široký hřbet pro tančící Aphrael zcela splývaly a ona vířila v nehmotném vzduchu stejně snadno jako na náhle se zelenající trávě nebo na vlnícím se hřebcově hřbetě.

Užaslí, hleděli všichni z domu, který tam doopravdy nebyl a jejich chmurná melancholie je opouštěla. Jak jim Dívčí bohyně hrála onu veselou, stále novou písničku vykoupení a znovuzrození, jejich srdce se začala probouzet, protože teď konečně ona strašná zima pominula a opět tu bylo jaro.

*Zde končí Safírová růže,
a uzavírá tak vyprávění o Elénii - nikoli však
dobrodružství Sparhawka a jeho druhů.
Další dobrodružství a tajemství
vám přinese další série Davida Edingse
Tamuli.*